

॥ श्रीरामायम् ॥

॥ श्रीमद्वाल्मीकिरामायणम् ॥

अयोध्याकाण्डम्

द्वितीयखण्डः ॥

Text in Sanskrit with word for word

Tamil Translation in Prose Order.

R. SUBRAHMANYA VADHYAR & SONS.

BOOK-SELLERS & PUBLISHERS.

KALPATHI—PALGHAT

॥ श्रीरामजयम् ॥
॥ श्रीमद्वाल्मीकिरामायणम् ॥

अयोध्याकाण्डम्

द्वितीयखण्डः ॥

धर्मालयसंस्करणम् ।

The Dharmalaya Edition.

Text in Sanskrit with word for word
Tamil Translation in Prose Order.

By

The Late Rao Sahib P. S. KRISHNASWAMI IYER,
Dharmalaya, Mylapore.

Published with the aid of

Sri. M. N. RAMASWAMI IYER,
Banker, Palghat.

BY

R. SUBRAHMANYA VADHYAR & SONS.

BOOK-SELLERS & PUBLISHERS,

KALPATHI—PALGHAT

Library Edition.]

1940

[Price Rs. 5-0-0

Printed at
THE SCHOLAR PRESS,
PALGHAT

॥ श्रीः ॥
॥ विषयानुक्रमिका ॥

सर्गः	विषयः	श्लोकसंख्या	पृष्ठम्
52.	श्रीरामादीनां गङ्गातरणम्	102	1
53.	श्रीरामलक्ष्मणसंवादः ...	35	24
54.	भरद्वाजाश्रमगमनम् ...	44	32
55.	यमुनातरणम् ...	35	42
56.	चित्रकूटगमनम् ...	41	51

॥ चित्राणि ॥

			पृष्ठम्
1.	भरतभरद्वाजसमागमः	...	286
2.	श्रीरामभरतसमागमः	...	354
3.	श्रीरामभरतसंवादः	...	392
4.	पादुकादानम्	452
5.	पादुकापूजनम्	470
6.	सीतानसूयासहासनम्	...	480
72.	भरतविलापः	...	173
73.	कैकेयीगर्हणम्	...	184
74.	कैकेय्युपालंभः	...	192
75.	भरतशपथः	...	200
76.	दशरथस्यैर्ध्वदैहिककरणम्	...	213
77.	भरतशत्रुघ्नविलापः	...	218
78.	शत्रुघ्नेन मन्थरानिग्रहः	...	224
79.	मार्गनिर्माणनियोगः	...	229
80.	मार्गनिर्माणम्	...	233
81.	राजसमागमनम्	...	238
82.	वनगमनाय सेनासन्नाहः	...	241
83.	भरतप्रस्थानम्	...	248
84.	गुह्यभरतसमागमः	...	254

॥ श्रीः ॥
॥ विषयानुक्रमिका ॥

सर्गः	विषयः	श्लोकसंख्या	पृष्ठम्
52.	श्रीरामादीनां गङ्गातरणम्	102	1
53.	श्रीरामलक्ष्मणसंवादः	35	24
54.	भरद्वाजाधमगमनम्	44	32
55.	यमुनातरणम्	35	42
56.	चित्रकूटगमनम्	41	51
57.	सुमन्त्रस्यायोध्याप्रवेशः	34	60
58.	श्रीरामसन्देशकथनम्	37	68
59.	दशरथप्रलापः	38	75
60.	सुमन्त्रेण कौसल्यासमाश्वसनम्	24	83
61.	दशरथोपालम्भः	27	89
62.	दशरथेन कौसल्याप्रसादनम्	20	95
63.	मुनिकुमारवधकथनम्	54	100
64.	दशरथस्वर्गतिः	80	111
65.	अन्तःपुरविलापः	30	128
66.	राजशरीरस्य तैलद्रोण्यां निक्षेपः	29	134
67.	अराजकदुरवस्थाकथनम्	38	140
68.	भरतानयनाय दूतगमनम्	22	148
69.	भरतेन दुःखप्रदर्शनम्	22	153
70.	भरतप्रस्थानम्	30	157
71.	अयोध्याप्रवेशः	46	163
सप्तमेऽङ्के गीताः श्लोकः			788
72.	भरतविलापः	55	173
73.	कैकेयीगर्हणम्	39	184
74.	कैकेय्युपालम्भः	36	192
75.	भरतशपथः	65	200
76.	दशरथस्यौर्ध्वदैहिककरणम्	24	213
77.	भरतशत्रुघ्नविलापः	26	218
78.	शत्रुघ्नेन मन्थरानिग्रहः	26	224
79.	मार्गनिर्माणनियोगः	17	229
80.	मार्गनिर्माणम्	26	233
81.	राजसभागमनम्	16	238
82.	वनगमनाय सेनासञ्चाहः	32	241
83.	भरतप्रस्थानम्	26	248
84.	गुह्यभरतसमागमः	18	254

सर्गः	विषयः	श्लोकसंख्या	पृष्ठम्
85.	भरतगृहसंवादः ...	22	257
86.	गृहवाक्यम् ...	25	262
87.	गृहेन श्रीरामवृत्तान्तकथनम् ...	23	268
88.	भरतप्रतिज्ञा ...	30	273
89.	गङ्गातरणम् ...	23	279
90.	भरतभरद्वाजसंवादः	24	284
91.	भरद्वाजेनातिथ्यकरणम् ...	84	289
92.	चित्रकूटप्रस्थानम् ...	40	306
93.	श्रीरामाश्रमविचयः ...	27	313
94.	रामेण चित्रकूटवर्णनम् ...	27	319
95.	मन्दाकिनीवर्णना ...	20	325
96.	लक्ष्मणसंरंभः ...	31	329
97.	लक्ष्मणपरिसान्त्वनम् ...	32	335
अष्टमेऽङ्कि गीताः श्लोकाः			814
98.	रामाश्रमान्वेषणम् ...	18	343
99.	श्रीरामदर्शनम् ...	42	347
100.	श्रीरामकृतः कुशलप्रश्नः ...	76	355
101.	दशरथस्वर्गमनकथनम् ...	9	372
102.	निवापाञ्जलिदानम् ...	50	374
103.	मातृदर्शनम् ...	32	385
104.	श्रीरामभरतसंवादः ...	27	392
105.	पितृनिर्देशपरिपालनकथनम् ...	46	398
106.	भरतेन राज्यस्वीकारप्रार्थना ...	36	407
107.	श्रीरामेण राज्यरक्षाप्रबोदना ...	20	415
108.	जाबालिना नास्तिकमतनिरूपणम् ...	18	419
109.	श्रीरामेण नास्तिकमतनिराकरणम् ...	40	423
110.	मनुवंशकीर्तनम् ...	36	433
111.	भरतपरिसान्त्वनम् ...	32	441
112.	पादुकाप्रदानम् ...	31	448
113.	भरतप्रतिनिवृत्तिः ...	25	455
114.	अयोध्याप्रवेशः ...	32	460
115.	पादुकापट्टाभिषेकः ...	27	465
116.	मुनिभिः खरादिविप्रकारकथनम् ...	26	471
117.	अनसूयया पातिव्रत्यकथनम् ...	30	476
118.	सीतायै आभरणादिदानम् ...	54	482
119.	श्रीरामस्य दण्डकारण्यप्रवेशः ...	22	494
नवमेऽङ्कि गीताः श्लोकाः			729

ॐ
॥ श्रीगुरुभ्यो नमः ॥

श्रीसीतालक्ष्मणभरतशत्रुघ्नहनुमत्समेतश्रीरामचन्द्रस्वामिने नमः ॥

॥ श्री म द्वा ल्मी कि रा मा य ण म् ॥

अयोध्याकाण्डम्

द्वितीयखण्डः ॥

[पुरा कुशलवाभ्यां श्रीरामसन्निधावश्वमेधयज्ञवाटे द्वाविंशति दिनेषु गीते श्रीमद्रामायणे
सप्तमेऽर्धे अयोध्याकाण्डे द्विपञ्चाशसर्गमारभ्य एकसप्ततितमसर्गपर्यन्तं
(4382—5169 श्लोकाः) गीतम् । तस्मिन् दिने गीताः श्लोकाः 788]

[ஆதிரியில் குசன் வயன் இவர்கனால் ஸ்ரீராமஸர்க்கிதியில் அச்வமேதயாகசாலையில்
முப்பத்திரண்டு தினங்களில் கானம் செய்யப்பட்ட ஸ்ரீமத் ராமாயணத்தில்
ஏழாவது தினத்தில் அயோத்தியாகாண்டத்தில் 52-ாவது ஸர்க்கம் முதல்
71-ாவது ஸர்க்கம் வரை (4382—5169) கானம் செய்யப்பட்டது.
ஆன்று கானம் செய்யப்பட்ட சுலோகசங்கியை 788]

द्विपञ्चाशः सर्गः—ஐம்பத்திரண்டாவது ஸர்க்கம் ॥ ५२ ॥

श्रीरामादीनां गङ्गातरणम्—ஸ்ரீராமர் முதலியவர்கள் கங்காநதியைத் தாண்டுவேது.

प्रभातायां तु सर्व्यां पृथुवक्षा महायशः । उवाच रामः सौमित्रि लक्ष्मणं शुभलक्षणम् ॥

पृथुवक्षा:	துண்ணியரெனவும், தீரரெனவும்	शुभलक्षणं	நன்மைதரும் தொழி துற்ற
महायशः	மிகப் பிரஸித்திபெற்ற வராகிய	सौमित्रि	சமீத்ராநேவியின் நிருக்குமாரனாகிய
रामः	ஸ்ரீராமர்	लक्ष्मणं	உக்தமணரைப்
सर्व्यां	இரவு		பார்த்து,
प्रभातायां तु	கழிந்து பொழுதுவி டியும் சமயத்தின்	उवाच	பின் வருமாறு அருளி ச்செய்தார்.

भास्करोदयकालोज्यं गता भगवती निशा । असौ सुकुण्णो विहगः कोकिलस्तात कूजति ॥

तात	“குழந்தாய்!	असौ	இந்த
भास्करोदयकालः	ஸூர்யோதயகாலம்	सुकुण्णः	பாத்துவாஜ
अयं	இது.	विहगः	பகியும்
निशा	இரவு	कोकिलः	கோகிலமும்
भगवती	நன்ஸ்தாய்	कूजति	அக்கங்களை தனித்த னியாய் கூவுகிறது.
गता	கழிந்தது		

ततः स प्राञ्जलिर्भूत्वा गुहो राघवपत्र्यान् । उपस्थितेयं नोदं व भूयः किं कर्वाणि ते ॥

தத: அநன்மேல்
 ச: குஹ: அந்த குகை
 ராஹவ் ஸ்ரீராமரை கோக்கி,
 ப்ராஜலி: பூவா அஞ்சலி ஹஸ்தராய்
 அவஸீத் பின்வருமாறு விண்ண
 பாய்செய்தனர்,
 தேவ தேவரே!

इयं இது
 नो: மரக்கலம்
 उपस्थिता சித்தஞ்செய்யப்பட்டு
 वन्तिருக்கிறவர்
 ते தேவரேருக்கு
 भूय: இன்னும்,
 कर्वाणि किम् அடி யென் செய்வே
 न्दियता या ता: ண்டியது யா தார்

तवापरसुतप्रख्य तर्तु सागरगां नदीम् । नोसियं पुरुषव्याघ्र तां त्वपामोह सुव्रत ॥ ९ ॥

அமரசுதப்ரக்ய "தேவருமாருக்கு
 ஒப்பானவரே!
 புருஷவ்யா த்ருவே
 சுவர தருமானும்தான்மு
 டையவரே!
 இவ் வீ: இந்த மரக்கலம்

तव தேவரேருடையது.
 सागरगां சமுத்திரத்தை
 नदीं तर्तु நதிகையக்கடக்க
 त्वं தேவரே
 तां आरोह அதிலேறிப்பருளாமே

अथोवाच महातेजा रामो गुहमिदं वचः । कृतकार्योऽस्मि भवता शीघ्रमारोप्यतामिति ॥

அத அநன்மேல்,
 மஹாதேஜஸ்ரீராமர்
 ராம: ஸ்ரீராமர்,
 குஹ் குகரைப்பார்த்து,
 இவ் வ: பின்வரும் மொழியை
 வ:வ: அருளிச்செய்தனர்.

भवता "உன்னால்
 कृतकार्य: अस्मि ஆகவேண்டிய உதவி
 नै பெற்றுவிட்டேன்.
 इति ஆனபடியால்
 शीघ्र சீக்கிரத்தில்
 आरोप्यताम् சாமக்கிரகங்கள் ஏற்ற
 ப்பட்டிடும்."

ततः कलापान्संनह्य खड्गौ वद्ध्वा च धन्विनौ । जम्पतुर्येन तौ गङ्गां सीतया सह राघवौ ॥

தத: அப்பொழுது
 து அந்த
 ராஹவீ ஸ்ரீராமரும், வக்த
 மணரும்,
 ஧ந்வினீ கோதண்டபாணி
 களாகி
 ல்லவீ வரன் களிரண்டையும்
 வ:வ: தரித்துக்கொண்டு,

कलापान् மூட்டைகளை
 संनह्य கட்டித்தயாராய்
 गङ्गां சீத்துக்கொண்டு,
 सीतया सह கரீதாசிராட்டியா
 गङ्गां वेन சங்கரநதிகையகொக்கி,
 जम्पतु: எழுந்தருளினார்கள்.

राममेव तु धर्मशुभंगम्य विनीतवत् । किमहं कर्वाणीति सूतः प्राञ्जलिः रघवीत् ॥ १२ ॥

து தன்மட்டில்
 வினீதவத் யாதொரு சியமனமும்
 பெறுதிருந்த
 சூ: சாரதி, (ஸுமந்திரர்),
 ஧மேஷ் தருமஞ்ஞரரடியை
 ராம் ஸ்ரீராமரை
 ப்ராஜலி: அஞ்சலி ஹஸ்தராகி,

उपगम्य கெட்டி,
 इति பின்வருமாறு
 रघवीत् விண்ணப்பஞ்செய்
 अहं "அடியேன் [தார்:
 कर्वाणि இனிசெய்யவேண்டி
 कि एव யாதோ ?" [யது

ततोऽब्रवीदाशरथिः सुमन्त्रं स्पृशन्करेणोत्तम दक्षिणेन ।

सुमन्त्रं शीघ्रं पुनरेव याहि राज्ञः सकाशे भव चाप्रमत्तः

॥ १३ ॥

दाशरथिः	ஸ்ரீராமர்	शीघ्रं	உடனே
सुमन्त्रं	சுமந்திரரை	पुनः	திரும்பி
दक्षिणेन करेण	வலது கிருக்கரத்தால்	याहि	நீர் போவீராக.
स्पृशन्	தடவிக்கொண்டு	राज्ञः	சக்கிரவர்த்தியான
उत्तमः	அதற்கு		
अब्रवीत्	பின்வருமாறு பதிலு	सकाशे च	சக்திதிரிலேயே
	ரைத்தார்:	अप्रमत्तः	இதுவரையில் இருந்த
उत्तमः	"உத்தமரான	एव	தற்கு வித்தியாசமில்
सुमन्त्र	சுமந்திரரே!	भव	லாதவண்ணமே
			இரும்."

निवर्तस्वेत्युवाचैनमेतावद्धि कृतं मम । रथं विहाय पद्भ्यां तु गमिष्यामि महाबलम् ॥१४॥

मम	"எனக்கு	गमिष्यामः	காங்கள் நடந்து சஞ்
एतावत् हि	இவ்வளவே		சரிப்போம்.
कृतं	போதும்.	निवर्तस्व	நீர் திரும்பிப்போய்
रथं	ரதத்தை		விடும்."
विहाय	துறந்துவிட்டு,	इति	இப்படியும்
महाबलं	பெருங்கரணகத்தில்	एनं	இவரிடத்தில்,
पद्भ्यां तु	கால்களினாலேயே	उवाच	அருளிச்செய்தனர்.

आत्मानं त्वभ्यनुज्ञातमवेक्ष्यातः स सारथिः । सुमन्त्रः पुरुषव्याघ्रमैश्वराकमिदमब्रवीत् ॥

सः	அந்த	तु	அதனால்
सारथिः	சாரதியான	आतः	துயரமடைந்தவராகி
सुमन्त्रः	சுமந்திரர்,	पुरुषव्याघ्रं	புருஷோத்தமராகிய
आत्मानं	தமக்கு	ऐश्वराकं	ஸ்ரீராமரைப்பார்த்து
अभ्यनुज्ञातं	விடைகொடுத்துவிட்ட	इदं	பின்வருமாறு
अवेक्ष्य	சிந்தைசெய்து, [டரை	अब्रवीत्	கொன்னார்.

नातिकान्तमिदं लोके पुरुषेणेह केनचित् । तव सभ्रातृभार्यस्य वासः प्राकृतवदने ॥१५॥

सभ्रातृभार्यस्य	"தம்பியோடும் தரும	इह	இந்த
	பத்தினியோடும் கூட	लोके	உலகில்
तव	தேவரீருடைய	केनचित्	ஏதேனுமொரு
वने	காட்டில்	पुरुषेण	மாளிடனால்
वासः	குடிசெய்தவென்பது	इदं	இது
	அபூர்வமாய் முதலில்	अतिष्ठान्तं व	இதுவரையிலுண்டாக்
प्राकृतवत्	கடைபெறும் காரிய		கப்பட்ட காரியமா
	மாயிருக்கிறது.		விள்கை.

न मन्ये ब्रह्मचर्येऽस्ति स्वधीते वा फलोदयः । मादिवार्जवयोर्वापि त्वां चेद्व्यसनमागतम् ॥

व्यसनं	“கிட்டுப்பிரிசிறதென்	ब्रह्मचर्ये	{ வைதிககிருத்யங்களை
आगतं	ஆகடந்த [பலத		ஒதுவதில்தானாகட்
त्वां चेत्	தேவரீர் விவதத்தி		டும்,
	லேரவெண்ணல்	स्वधीते वा	வேதபாராயணத்தில்
मादिवार्जवयोः }	தயாதர்மம் என்பதில்		தானாகட்டும்,
अपि वा }	தானாகட்டும், சிவரய	फलोदयः	பிரயோஜனம்
	பிரவர்த்தனை என்ப	अस्ति न	இல்லைபென
	தில்தானாகட்டும்,	मन्ये	நான் நன்கறிவேன்.

सह राघव वैदेह्या भ्रात्रा चैव वने वसन् । त्वं गतिं प्राप्स्यसे वीर श्रीनृकांस्तु जयन्निव ॥

वीर	“தருமவீரராகிய	श्रीनृकांस्तु	உ.ந.கங்களைப்பற்றி
राघव	ஸ்ரீராம!	जयन्	வெற்றிகொண்டவர்,
त्वं	தேவரீர்		(ஸ்ரீ மதுராவில்லு)
वैदेह्या सह	வைதேகியுடனும்,	इव	நல்லண்ணமோ
भ्रात्रा च	தம்பிரியோடும்,		அவ்வண்ணமே
वने	வனத்தில்	गतिं	கதியாய், (பாவரும்
वसन् एव	எழுந்தருளியிருக்கின்		புகழிடமாய்)
	றவராய்,	प्राप्स्यसे	கொண்டு சேவைதந்
वीन्	மூன்று		சுருளப்போகிறீர்.

वयं खलु हता राम यच्चयाऽप्युपवञ्चिताः । कैकेय्या वशमेष्यामः पापाया दुःखभागिनः ॥

राम	“ஸ்ரீராம!	कैकेय्याः	கைகேயி அம்மாளு
यया	தேவரீரால்	वशं	அதிகாரத்தில் [டைய
उपवञ्चिताः	கைவிடப்பட்டவர்		கட்டங்களைபே ஸதா
	களாகிய	दुःखभागिनः	{ அனுபவிக்கின்றவர்
वयं अपि	நாங்களோ		களாய்
यत्	அக்காரணத்தால்	हताः	மறநாபரிகளாய்,
पापायाः	பாபத்தை கருதிய	एष्यामः	ஆசப்போகின்றோம்.
		खलु	இல்லைவா? என்ன? "

इति ब्रुवन्नात्मसमं सुमन्त्रः सारथिस्तदा । दृष्ट्वा दूरगतं रामं दुःखार्तो रुद्धे चिरम् ॥२०॥

सारथिः	சாரதியான	दृष्ट्वा	களைத்து,
सुमन्त्रः	சுமந்திரர்	तदा	அதனுடும்
इति	மேற்கண்டவண்ணம்,		
ब्रुवन्	சொல்லிக்கொண்டு	चिरं	{ கட இருந்த காலத்
आत्मसमं	தனக்குத்தானே ஸம		தின் அந்தியாபிருத்
रामं	ஸ்ரீராமரை [மாயுன்ன		தமையா டும்
	{ வெகுதூரம் எழுந்தரு	दुःखार्तोः	மனவேதனைபால் பிடி
दूरगतं	கிவிடப்போகிறார்		க்கப்பட்டவராகி
	என்பதை	रुद्धे	கண்ணீர்பெருக்கி
			அழுதார்.

ततस्तु विगते वाप्ये सूतं स्पृष्टोदकं शुचिम् । रामस्तु मधुरं वाक्यं पुनःपुनरुवाच तम् ॥

ततः	அப்பொழுது	स्पृष्टोदकं	{ ஜலத்தால் துடைத்து க்கொண்டிருக்கின்ற வராய்
रामः	ஸ்ரீராமர்	तु	இருக்கும் ஸபயத்தில்
शुचि	{ கபடுருதின் றி உன் ருத் புறமும் நற்கு ணமே அமைப்பப்பெ ற்றவராகிய	वाक्यं	பின்வரும் திருவாக்கை
ते	அந்த	पुनःपुनः	எவ்வளவு
सूतं	சூரதிபைப்பார்த்து,	मधुरं	{ கேட்டாலும் தெவிட்டு தலுண்டாகா திருக் கும்வண்ணமாய்,
वाक्यं	கண்ணீர்	उवाच	திருவாய்மலர்ந்தருளி னார்.
विगते तु	பெருகியபொழுது		

इक्ष्वाकूणां त्वया तुल्यं सुहृदं नोपलक्षये । यथा दशरथो राजा मां न शोचेत्तथा कुरु ॥

इक्ष्वाकूणां	"இக்ஷ்வாகுவும்சமன் னர்களுக்கும்	दशरथः	தசரத
त्वया	உம்மோடு	राजा	சக்கிரவர்த்தியார்
तुल्यं	ஸமமாய் சொல்லக் கூடிய	मां	என்னை நினைத்து,
सुहृदं	ஆப்தன் ஒருவனை	शोचेत् न	மனம் கொந்தவராய் இருக்கக்கூடாது.
उपलक्षये न	நான் அறிந்திலேன்.	यथा तथा	அதற்கேற்றவண்ண மாய்
		कुरु	நீர் செய்வதென்றும்.

शोकोपहतचेतास्तु वृद्धश्च जगतीपतिः । कामभारावसन्नश्च तस्मादेतद्वक्ष्यामि ते ॥ २३ ॥

वृद्धः	"மூப்புடையவராகிய	शोकोपहतचेताः	வெந்துகிடக்கும் மன முடையவராயிருக்கி
जगतीपतिः	சக்கிரவர்த்தியார்	तस्मात् च	ஆனகயரல்தான் [ஈர்.
कामभारावसन्नः च	{ ஸர்வமுமாய்க்கொண் டிருந்த மனோரதம் கை கடப்பொருதவராகி	ते	உமக்கு
तु	அதனால்	एतत्	பின்வருவதை
		वक्ष्यामि	நான் சொல்லுகிறேன்.

यद्यदाज्ञापयेत्किञ्चित्स महात्मा महीपतिः । कैकेय्याः प्रियकार्थे कार्यं तदविकाङ्क्षया ॥

सः	"அந்த	आज्ञापयेत्	கட்டளைபிடுகிறாரே
महात्मा	மஹாத்மாவாகிய	तत्	அது
महीपतिः	சக்கிரவர்த்தியார்	यत्	அக்காரணத்தால்
यत् किञ्चित्	எந்த ஒரு காரியத்தை	अविकाङ्क्षया	முழுவிருப்பத்துடன்
कैकेय्याः	கைகேயி ஆம்மாவின்	कार्यम्	என்னால் செய்தமுடி க்கப்படவேண்டும்.
प्रियकार्थे	{ இஷ்டத்தை பூர்த்தி செய்துகொடுக்கவே ணுமென்கிற காரண த்தால்		

एतदर्थं हि राज्यानि प्रशासति नराधिपाः । यदेषां सर्वकृत्येषु मनो न प्रतिहन्यते ॥ २५ ॥

नराधिपाः	" அரசர்கள்	प्रतिहन्यते न	தடைப்படக்கூடாது
एषां	இவர்களுடைய	यत् एतदर्थं हि	என்கிற இந்தப்பயனு
सर्वकृत्येषु	ஒவ்வொரு காரியங்களிலும்,		க்காகத்தான்
मनः	நினைத்தது	राज्यानि	ராஜ்யங்களை
		प्रशासति	பாதுகாக்கின்றார்கள்,

यद्यथा स महाराजो नालीकपथिगच्छति । न च ताम्यति दुःखेन मुपन्त्र कुरु तत्तथा ॥

मुपन्त्र	" நாமத்திரே !	दुःखेन च	மனவிவதையாலும்
यत्	இது இப்படி	ताम्यति न	திருமேனி இளைத்துப் போகக்கூடாது.
सः	அந்த	यथा तथा	எப்படியானால் இவ்வாறுகுமே
महाराजः	சக்கிரவர்த்தியார்	तत्	அதை
अलीकं	இவ்வமிலலாததை	कुरु	கீர்கவளிக்கவேண்டும்.
अधिगच्छति न	அனுபவிக்கக்கூடாது.		

अष्टदुःखं राजानं वृद्धमार्यं जितेन्द्रियम् । व्यास्त्वमभिवाद्यैव मम हेतोर्दिदं वचः ॥२७॥
नैवाहमनुशोचामि लक्ष्मणो न च मैथिली । अयोध्यायाश्च्युताथेति वने वत्स्यामहेति वा ॥
चतुर्दशसु वर्षेषु निवृत्तेषु पुनःपुनः । लक्ष्मणं मां च सीतां च द्रक्ष्यसि क्षिप्रागतान् ॥

अष्टदुःखं	" இதுவரை துக்கத் தையறியாதவரும்,	न	மனத்தரபம் கொள்ளாதிருக்கிறார்கள்.
वृद्धं	மூப்பினரும்,	चतुर्दशसु	பதினான்கு
जितेन्द्रियं	ஐம்புலன்களை வென்றவரும்,	वर्षेषु	வருஷங்கள்
आर्य एव	யாவரும் பூனைசெய்யத்தக்கவருமாகிய	निवृत्तेषु क्षिप्रं	நிர்த்தடிடன்
राजानं	சக்கிரவர்த்தியாநிடம்	पुनःपुनः	மீண்டும்
अयोध्यायाः	அயோத்தியைவிட்டு	आगतान्	திரும்பிவந்துவிட்ட
च्युताः	வந்தோமே	मां च	அடிபோனையும்,
इति च	என்பதிலாவது,	लक्ष्मणं	லக்ஷ்மணனையும்,
वने	வனத்தில்	सीतां च	சீதையையும்
वत्स्यामहे	வாஸ்யுசிசெய்து வேண்டுமே	दक्ष्यसि	{ தேவரீர் கண்டு ஆனந் தமையப்போகின் தீர் என்கிற
इति वा	என்பதிலாவது	इदं	இத்த
अहं	நான்	वचः	என்மொழியை
अनुशोचामि न	மனத்தரபம் கொள்ளவில்லை.	त्वं	நீ
लक्ष्मणः च	லக்ஷ்மணனும்	मम हेतोः	என்பொருட்டு
मैथिली एव	மேதிலி	अभिवाद्य	தண்டம் சமர்ப்பித்து
		गुणः	கொள்ளும்.

एवमुक्त्वा तु राजानं मातरं च सुमन्त्र मे । अन्याश्च देवीः सहिताः कैकेयीं च पुनःपुनः ॥
आरोग्यं ब्रूहि कौसल्यामथ पादाभिवन्दनम् । सीताया मम चार्यस्य वचनाल्लक्ष्मणस्य च ॥

சுமन्த்ர	"சமந்திரரோ !	अन्याः	மற்ற
एवं तु	இப்படியாய்,	देवीः च	தாய்மார்களிடத்திலும்
राजानं	சக்கிரவர்த்தியாரிடம்	मम	என்னுடையவும்,
पुनः पुनः	பலமுறை	सीतायाः	வினாதாவினுடையவும்
उक्त्वा	கொல்லிகிட்டு,	आर्यस्य	ஆயத்தகினைகிதஞ்சிய
अथ	அதன்மேல்	लक्ष्मणस्य च	லக்ஷ்மணனுடையவும்
मे	எனது	वचनात्	வண்ணப்பமரப்
मातरं	மாதாஸாகிய	पादाभिवन्दनं	பாதங்களில்நமஸ்கரிக்க கிறதும் என்பதையும்
कौसल्यां च	கோஸலாதேவியாரிடத்திலும்,	आरोग्यं च	ஆரோக்யபாபிடுக்கு மீறும் என்பதையும்
कैकेयीं च	கைகேயிதேவியாரிடத்திலும்	ब्रूहि	நீர் கொல்கிராக.
सहिताः	அல்லிடமிருக்கும்		

ब्रूयाश्च हि महाराजं भरतं सिप्रमानय । आगतश्चापि भरतः स्थाप्यो नृपमते पदे ।।३२॥

ब्रूयि	"செக்கிரமாய்	नृपमते	{ சக்கிரவர்த்தியாரின் திருவுள்ளம் என்ன ளவும் கோளுமளிரு நிலைமையிலேயே [க்கிற வந்தா இருந்தவரவே ண்டுமென்று
भरतं	பரதனை	पदे अपि	
महाराजं	சக்கிரவர்த்தியாரிடம்	स्थाप्यः हि	
आनय	நீர் அழைத்துக்கொ ண்டு வந்து விடுத்தும்.	ब्रूयाः	நீர் நற்புத்தி கூற வேண்டும்.
भरतः च	பரதனும்		
आगतः च	வந்துசேர்ந்தவனும்		

भरतं च परिष्वज्य यौवराज्येऽभिषिच्य च । अस्मत्सन्तापनं दुःखं न त्वामभिभविव्यति ॥

भरतं	"பரதனை	त्वां	உமக்கு
यौवराज्ये	இளவரசில்	अस्मत्सन्तापनं	எங்களுடைய தினை வால் விளையும்
अभिषिच्य च	பட்டாட்சிசேதகம் செய்து,	दुःखं	துக்கம்
परिष्वज्य च	சம்பர்க்கம்பெற்று விட்டால்,	अभिभविव्यति न	அதிகமாயிராது.

भरतश्चापि वक्तव्यो यथा राजानि वर्तसे । तथा मातृषु वर्तथाः सर्वास्त्वेवाविशेषतः ॥ ३४ ॥
यथा च तव कैकेयी सुमित्रा च विशेषतः । तथैव देवी कौसल्या मम माता विशेषतः ॥
तातस्य प्रियकामेन यौवराज्यमवेक्षता । शोकयोरुभयोः शक्यं नित्यदौ सुखमेधितुम् ॥

भरतः च	பரதனும்,	सुमित्रा एव	சுமித்ரா தேவியாரும்,
राजनि	சக்கிரவர்த்தியாசிட	विशेषतः	பத்திமைக்குரியவர்
यथा	எவ்வண்ணம் [த்தில்		க'னென்றும்,
वर्त्तते	நீ நடக்கின்றவையோ	तानस्य	தந்தையரின்
तथा अपि	ஆவ்வண்ணமே	प्रियकामेन	மானங்கொண்டு நடப்
मातृपु	மாதாக்கள்		பதனும்,
सर्वासु एव	எல்லார்களிடத்தி	यौवराज्यं	இளவரசில்
	லும்	अवेक्षता	நீதி வருவாது பாது
अविशेषतः	பகற்பாத்தமிழ்நி		காத்துவருவதாலும்,
	லுதே சீராக	उभयोः	இருபாமென்றே
वर्त्तन्ताः	நீ நடந்துகொள்ளக்		இரண்டு
	கடவை' என்றும்,	लोकयोः	உலகங்களிலும்
तव	உனக்கு	सुखं	புண்பத்தால் விளையும்
कैकेयी	கைக்கேயி தேவியார்		நன்மைமைய
यथा	எவ்வண்ணம்	निश्चया	சாகவதமாய்
विशेषतः च	பத்திமைக்குரியவர்	पुष्टितुं	நீ பெறுவதற்கு
तथा च	ஆவ்வண்ணமே [னோ	शक्नुं	சாத்தியமாகு'
मम माता	என் மாதாவாகிய		மென்றும்
कौसल्या	கௌஸல்யா	वक्ष्यः	கொல்லப்பட
देशी	தேவியாரும்,		வேண்டும்.

निर्वर्त्यमानो रामेण सुमन्त्रः शोककश्चितः । तत्सर्वं वचनं श्रुत्वा स्नेहात्काकुत्स्थमब्रवीत् ॥

सुमन्त्रः	சுமந்திரர்	तव	உனது
रामेण	ராமரால்	वचनं	திருவாக்கு
निर्वर्त्यमानः	{ திரும்பிப்போக விடை கொடுக்கப்பட்டவ ராய்	सर्वं	அனைத்தையும்
		श्रुत्वा	கேட்டும்.
शोककश्चितः	{ அலௌபாயமாபிருக்கும் மனவேதனை யுற்ற வராகி	स्नेहात्	பத்திமைமீதும்
		काकुत्स्थं	ஸ்ரீராமரைப்பார்சது
		अब्रवीत्	பின்வருமாறு வின் ஸப்பம் செய்தார்.

यदहं नोपचारेण ब्रूयां स्नेहाद्विक्रवः । भक्तिमानिति तत्तावदावयं त्वं धन्तुमर्हसि ॥३८॥

अहं	“அடியேன்	उपचारेण न	{ உன்னத்தின்கூடு வ ராக முகந்து திவாக் யம்ல்லாமையாலும்,
भक्तिमान् इति	தொண்டன் என்னும் காரணத்தால்	स्नेहात् तावत्	பத்திமைமீதான இருப்பதாலும்,
अविक्रवः	துணிவுகொண்டு,	च	தேவரீர்
यत्	எந்த ஒரு	धन्तुं	திருச்செவிகாற்றி
वाक्यं	கிண்ணப்பத்தை		யருள
ब्रूयां	தெரிவிக்கின்றேனோ	अर्हसि	திருவுளம் பற்றி அரு ளளி ராக.
तत्	அதற்கு		

कयं हि त्वद्विहीनोऽहं प्रतियास्यामि तां पुरीम् । तव तात वियोगेन पुत्रशोकाकुलापिच ॥

तात	“ மதுரை பூஜ்பரோ !	तां	அந்த
तव	தேவரீருடைய	पुरी	நகரத்திற்கு
वियोगेन	பிரிவால்	त्वद्विहीनः	தேவரீரை விட்டுப்போன ந்தவனுடைய
पुत्रशोकाकुलां	{ புத்திரனைப் பறிகொடு த்து உள்ளம் பதைக்க ப்பெற்ற ஒர் ஸ்திரீயை	अहं हि	நான் மாத்திரம்
इव	போலிருக்கும்	कयं	எவ்வண்ணம்
		प्रतियास्यामि	திரும்பிப்போவேன் ?

सरामपि तावन्मे रथं दृष्ट्वा तदा जनः । विना रामं रथं दृष्ट्वा विदीर्येतापि सा पुरी ॥

मे	“ எனது	तावत्	இப்பொழுது
रथं	ரதத்தை	रथं	ரதத்தை
तदा	அப்பொழுது	रामं विना	ஸ்ரீராமர் விற்றிராத தாய்
सरामं	ஸ்ரீராமர் விற்றிருக்கப் பெற்றதாய்	दृष्ट्वा	பார்த்து,
जनः	உடல் படைக்கப்பெற் ற உரிச் சிவனாரும்	सा पुरी अपि	அந்த நகரமே
दृष्ट्वा	பார்த்துவிட்டு,	विदीर्येत अपि	பிணந்து சிதறுண்டழி யாதோ ?

दैव्यं हि नगरी गच्छेद्दृष्ट्वा शून्यमिमं रथम् । सूतावशेषं स्वं सैन्यं हतवीरमिवाहवे ॥ ४१ ॥

नगरी	“ நகர்	आहवे	போலில்
इमं	இந்த	हतवीर	தளகத்தளை பறி கொடுத்துவிட்ட
रथं	ரதத்தை	स्वं	அவனது
शून्यं	உன்னை ஒருவருமில் லாததாய்	सैन्यं इव	படைமையப்போன்ற தாய்
सूतावशेषं	சாரதி மாத்திரம் இரு க்கப்பெற்றதாய்	दैव्यं	மனத்தளர்ச்சியை
दृष्ट्वा	பார்த்து,	गच्छेद् हि	அடைவுமே!

दूरेपि निवसन्तं त्वां मानसेनाश्रतः स्थितम् । चिन्तयन्त्याऽद्य नूनं त्वां निराहाराः कृताः प्रजाः॥

प्रजाः	“ இவர்கள்	चिन्तयन्त्यः	களை துருக்கொண்டிரு ப்பவர்களாய்
दूरं	தூரத்தெகத்தில்	नूनं	அதனால்
निवसन्तं	வசிக்கும்	अद्य	இப்பொழுது
त्वां	தேவரீரை	निराहाराः	உணவுகொள்ளாத வர்களாய்
मानसेन	சுதா சீனைவான்	कृताः	செய்யப்பட்டிருப்பவர் கள்.
अश्रतः	முன்னே		
स्थितं	நிற்பவராய்		
त्वां अपि	உம்மையே		

इष्टं तद्धि त्वया राम यादृशं त्वत्प्रवासने । प्रजानां संकुलं वृत्तं त्वच्छोककलान्तचेतसाम् ॥

ராம	"தேவராம!	தவ	ஆதத
त्वत्प्रवासने	{ தேவரீர் நாட்டின் எல் லையெங்கடந்து எழு ந்தருளினசமயத்தில்	संकुलं	குழப்பமடைந்த
त्वच्छोककलान्त- चेतसां }	{ தேவரீருக்காக வருந்தி தளர்ந்திருந்த மன முடைய	वृत्तं	நெறுபாவமும்
प्रजानां	பிரஜைகளின்	यादृशं	எத்தண்ணாமத்தன்
		त्वया हि	தேவரீர் எலைய [மது,
		इष्टम्	{ பிரதாபத்தில் கண் டருளப் பட்டிருக்கி றது.

आर्तिनादो हि यः पौरैर्मुक्तस्त्वद्दिप्रवासने । सरथं मां निशाम्यैव कुर्युः शतगुणं ततः ॥४४॥

त्वद्दिप्रवासने	"தேவரீர் வானவாஸம் புறப்படுகையில்	ततः	அதிலும்
पौरैः	பட்டணத்துணைக்க	शतगुणं	அதுமடக்கதிகமாக
मुक्तः	விடுக்கப்பட்ட [வால்	सरथं	இரத்தத்திலிருக்கும்
आर्तिनादः	கக்குரல்	मां एव	என்னைமாதிரம்
यः हि	எதுமேலா	निशाम्य	கண்டு
		कुर्युः	கக்குரலிடுவார்கண்.

अहं किं चापि वक्ष्यामि देवीं तव सुतो मया । नीतोऽसौ मातुलकुलं सन्तापस्यज्यतामिति ॥

असत्यमपि नैवाहं ब्रूयां वचनमीदृशम् । कथमभियमेवाहं ब्रूयां सत्यपिदं वचः ॥ ४६ ॥

देवी	"அம்மாளிடம்	अहं	இப்பொழுது
तव	'தேவரீருடைய	अपि	கேட்க அனுப்பயாம்
असौ सुतः	இந்த திருக்குமாரன்		ருக்கும்
मया	என்றால்	सत्यं	உண்மையாகிய
मातुलकुलं	மா மன்னிட்டில்	वचः एव	மொழியையே
नीतः	விட்டுவிடப்பட்டிருக்	अहं एव	எனே
सन्तापः	மனவேதனை [கிரூர்.	कथं	எப்படி
स्यज्यतां इति	ஒழியட்டும்' என்கிற	ब्रूयां	தெரிவிக்கமுடியும்?
इदृशं	இந்த	अपि	எப்படியும்
असत्यं वचनं	பொய் வார்த்தையை	किं च	எதைத்தான்
अहं अपि	நானே	अहं	நான்
ब्रूयां न	சொல்லக்கூடாது.	वक्ष्यामि	சொன்னேன்?

मम तार्वात्रियोगस्थास्त्वद्बन्धुजनवादिनः । कथं रथं त्वया हीनं प्रवाहन्ति ह्योत्तमाः ॥

मम	"எனது	ह्योत्तमाः	சிறந்த குதிரைகள்
तार्वात्रियोगस्थाः	{ ஒட்டும் சமிக்ஞைகளு க்கு உடுபட்டவைக ளாய்	तावत्	இப்பொழுது
त्वद्बन्धुजन- वादिनः }	{ தேவரீரையும், கூடவே விரும்பும் பாக்கியம் பெற்றவர்களையும் சும ந்துவந்தவைகளாய்	त्वया हीनं	தேவரீர் எழுந்தருளி
		रथं	ரதத்தை [யிராத
		कथं	எப்படி
		प्रवाहन्ति	இழுத்துக்கொண்டு மீண்டு செல்லும்?

इमे चापि हया वीर यदि ते वनवासिनः । परिचर्यां करिष्यन्ति प्राप्स्यन्ति परमां गतिम् ॥

வீர	"புண்பா த்மாவே !	பரிசுரீ	கைங்கர்ய த்தை
இமே	இந்த	கரிஷ்யந்தி	புரியட்டும் ;
ஹயா: ச	குதிரைகளும்,	யதி	அதனும்
வனவாஸி:	வனத்தில் வசிப்பவரை	பர்மா	உத்தமமான
	களாய்,	கதி அபி	கதியையும்
தே	தேவரீருக்கு	பாப்யந்தி	அடையட்டும்.

तव शुश्रूषणं मूर्ध्ना करिष्यामि वने वसन् । अयोध्यां देवलोकं वा सर्वथा प्रजहाम्यहम् ॥

வனே	"காட்டில்	கரிஷ்யாமி	நான் செய்வேன்.
வசந்	வளிக் குகைகொண்டு	அஹ்	நான்
தவ	தேவரீருக்கு	அயோத்யா	அயோத்தியையா
சர்வதா	ஊர்வலிதமான		யினும்,
சுசுரூபணம்	சுசுரூபணமாய்	தேவலோகம் வா	தேவலோகத்தை
மூர்ஜா	தலைமால்	புஜஹாமி	மதிவேன். [பாடியினும்,

न हि शक्या प्रवेष्टुं सा मयाऽयोध्या त्वया विना । राजधानी महेन्द्रस्य यथा दुष्कृतकर्मणा ॥

துஷ்டகர்மணா	"பா வஞ்செய்தவரால்,	அயோத்யா ஹி	அயோத்தியா பட்ட
மஹேந்த்ர	தேவேந்திரனது		ணமும்
ராஜதானி	ராஜதானியானது,	தவா	தேவரீரை
	(அமராவதி)	வினா	விட்டுப்பிரிந்த
யதா	எப்படியோ அப்ப	மயா	அடிவேனும்
	டியே	புரே	புக
சா	அந்த	சக்யா ந	ஒண்ணது.

वनवासे क्षयं प्राप्ते मयैव हि मनोरथः । यदनेन रथेनैव त्वां वहेयं पुरीं पुनः ॥ ५६ ॥

வனவாஸே	"வன வாஸம்	வஹேயம்	எழுத்தருளப்பண்ணி
க்ஷயம் ப்ராப்தே	தீர்ந்த பின்பு		க்கொண்டு செல்வேன்
த்வா	தேவரீரை	யத்	எதுகோ, அந்த
அனேன	இந்த	ரத: ஹி	குதிரைந்துதான்
ரதேன ஏவ	ரதத்திலேயே	மம	அடியேனது
புரீ	கருக்கு	மனோரத:	மனோரதம்.
புன:	திருப்பவும்		

चतुर्दश हि वर्षाणि सहितस्य त्वया वने । क्षणभूतानि यास्यन्ति शतसंख्यान्यतोऽन्यथा ॥

வனே	"வனத்தில்	க்ஷணபூதானி	கணப்பொழுதாக
தவா	தேவரீரோடு	யாஸ்யந்தி	கழிந்துகிடும்.
சஹிதஸ்ய	கூடமிருக்கும்எனக்கு	அந்யதா	இப்படியில்லாத
சதுர்தச	பதின்ன்கு	சதசंख्यानि	நூறுமடங்கு
வர்பாணி	வருவங்களும்,	அத: ஹி	அதிகமாய் வளருமே.

भृत्यवत्सल तिष्ठन्तं भर्तृपुत्रगते पथि । भक्तं भृत्यं स्थितं स्थित्यां त्वं न मां हातुमर्हसि ॥

भर्तृपुत्रगते	“சக்கிரவர்த்தியாரின் திருக்குமாரராய் திரு வினையாடிக்கொண்டு	स्थितं	அசஞ்சலப் பற்று டைவவனும்,
भृत्यवत्सल	அடிமைப்பட்டவர்க ளுக்கு அருள் புரி பவரே !	पथि	செய்யவேண்டிய காரியத்தின்
भक्तं	பத்திமைகொண்ட	तिष्ठन्ते	மனவறுதிகொண்ட குப்பவனுமாயிவ
भृत्यं	கொண்டனும்	मां	அடிவேளை
स्थित्यां	தருமசிக்கையற்று த ருமானுக்குடானத்தில்	त्वं	தேவரீர்
		हातुं	திருப்பியனுப்பினிட
		अर्हसि न	திருவுளம்பற்றக் கடாது.”

एवं बहुविधं दीनं याचमानं पुनःपुनः । रामो भृत्यानुकम्पी तु सुमन्त्रमिदमब्रवीत् ॥५९॥

भृत्यानुकम्पी	அடியார்களைக் காத் தருளும்	एवं	மேற்கண்டவண்ண
		दीनं	வருத்தி [மரய்]
रामः	ஸ்ரீராமர்	याचमानं तु	பாசுக்கும்
बहुविधं	பலவகையாக,	सुमन्त्रे	சமந்திரரைப்பார்த்து
पुनः पुनः	மீண்டும் மீண்டும்,	इदं	பின்வருமாறு
		अब्रवीत्	அருளிச்செய்தார் :

जानामि परमां भक्तिं मायि ते भर्तृवत्सल । शृणु चापि यदर्थं त्वां प्रेषयामि पुरीमितः ॥

भर्तृवत्सल	“ரஜபக்தமே !	इतः	இங்கிருந்து
मायि	என்னிடத்திலுள்ள	पुरीं	நகருக்கு
ते	உமது	यदर्थं	எக்காரணத்தைக் கொண்டு
परमां	சிறந்த	प्रेषयामि	அனுப்புகிறேனே, அதை
भक्तिं	பத்திமைமைய		
जानामि	நான் நன்கறிவேன்.	शृणु	செல்லுகிறேன் கேளும்த்.
अपि च	அப்படியிருந்தும்,		
त्वां	உம்மை		

नगरं त्वां गतं दृष्ट्वा जननी मे यवीयसी । कैकेयी प्रत्ययं गच्छेदिति रामो वनं गतः ॥

नगरं	“பட்டணத்திற்கு	कैकेयी	கைகேயி அம்மான்
गतं	திரும்பிவந்து சேர்க்க	रामः	‘ராமன்
त्वां	உம்மை	वनं	காட்டை
दृष्ट्वा	கண்டு,	गतः इति	அடைந்தான்’ என்கிற
मे	எனது	प्रत्ययं	உத்தேசம் நிறைவேற ப்பெற்றதாய்
यवीयसी	சிறிய	गच्छेत्	எண்ணங்கொள்வான்.
जननी	தாயாரான		

परितुष्टा तु सा देवी वनवासं गते मयि । राजानं नातिशङ्केत मिथ्यावादीति धार्मिकम् ॥

मयि	“மான்	परितुष्टा	மகிழ்வுற்றவளாகி
वनवासं	வனவாஸத்தை	धार्मिकं	தர்மிகராகிய
गते	அடைந்தால்	राजानं	சக்கிரவர்த்தியானை
तु	அப்பொழுது	मिथ्यावादी इति	சொன்னசொல் தவ
सा	அந்த		றியவதாய்
देवी	தேவியார்	अतिशङ्केत न	ஐயக்கொள்ளாள்.

एष मे प्रथमः कामो यदम्वा मे ववीयसी । भरतारक्षितं स्फीतं पुत्रराज्यमवाप्नुयात् ॥

मे	“எனது	स्फीतं	உள்ளம் பூரித்திருப்
ववीयसी अम्वा	கிறிய தாயார்	अवाप्नुयात्	அடைவான். [பதை
भरतारक्षितं	பரதனால் பாதுகாக்க	एषः	இது
	ப்படும்	मे	என்னுடைய
पुत्रराज्यं	திருக்குமாரனுடைய	प्रथमः	ஸர்வமுடைய
	ராஜ்யத்தில்		கொண்ட
यत्	அக்காரணத்தால்	कामः	மனோதம்.

मम मियार्थे राज्ञश्च सरथस्त्वं पुरीं व्रज । संदिष्ट्वापि यानर्थीस्तांस्तान्ब्रूयास्तथा ॥

मम च	“எனக்காகவும்	अर्थान्	செய்திகள்
राज्ञः	சக்கிரவர்த்தியாரின்	यान् च	எவைகளோ
मियार्थं	தேற்றாவுக்காகவும்	तान्	அவைகளை
त्वं	நீர்	तान्	உவரவர்களுக்கு.
सरथः	ரதத்துடன் கூடிய	तथा तथा	சொல்லப்பட்டவன்
	வராய்		எனமே
पुरीं व्रज	நகரை அடையும்.	ब्रूयाः	சொல்லிராக.”
संदिष्टः)	சக்கிரவர்த்தியார்		
अपि)	ஸந்திதிக்கு தூது		
	மொழிகொண்டு செ		
	ல்லும் துதராக நீர்		
	இருப்பதால்		

इत्युक्त्वा वचनं सूतं सान्त्वयित्वा पुनःपुनः । गुहं वचनमस्तीव रामो हेतुमदब्रवीत् ॥ ६५॥

रामः	ஸ்ரீராமர்	वचनं	கருவாக்கையும்,
सूतं	சாரதியை	उक्तवा	உருவியபின்னர்,
पुनः पुनः	எவ்வளவுதான்	अस्तीव	சடக்கை எனதையும்
	நல்வார்த்தை சொல்லி		செய்துமுடிக்கவல்ல
सान्त्वयित्वा	சமாதானப்படுத்தி	गुहं	குகரைப்பார்த்து
	விட்டு,	वचनं	பின்வரும் வார்த்தை
हेतुमत्	காரணங்கொடுக்கைய		வை
इति	மேற்கண்ட	अवधीत	கொண்டு

नेदानीं गुह योग्योऽयं वासो मे सजने वने । अवश्यं ह्याश्रमे वासः कर्तव्यस्तद्वतो विधिः ॥

गुह	“ குகரே !	वासः	வாசமானது
मे	எனக்கு	भवश्यं	அவசியம்
सजने	ஜனசங்கர்க்கும் பெற்ற	कर्तव्यः	அனுஷ்டிக்கவேண்டிய
वने	காட்டில்		தாயிருக்கிறது.
अश्यं	இப்பொழுது	इदानीं	இதுவிஷயத்தில்
वासः	வாஸமென்பது	विधिः हि	சியமனமும்
योग्यः न	ஏற்றதாகாது.	तद्वतः	வப்படியேயிடப்பட்டு
आश्रमे	ஆசிரமத்தில்		மிருக்கிறது.

सोऽहं गृहीत्वा नियमं तपस्विजनभूषणम् । हितकामः पितुर्भूयः सीताया लक्ष्मणस्य च ॥

जटाः कृत्वा गमिष्यामि न्यग्रोधक्षीरमानय ॥ ६७ ॥

पितुः	“ தந்தைக்கும்,	तपस्विजन-भूषणं	தவசிகள் தலைமயிரை
सीतायाः	சிவதங்கும்,	गृहीत्वा	முடைகலின் மாதிரி
लक्ष्मणस्य च	லக்ஷ்மணனுக்கும்,	जटाः	பற்றுவைத்து, [யில்,
भूयः	எப்பவும்		தலைமயிரை சடை
हितकामः	சரியான வழியில் நடப்	कृत्वा	கனாய்
	பவனுய் விளங்கும்		தரித்து பின்னிட்டு
सः	அந்த	गमिष्यामि	கொண்டு
अहं	நான்	न्यग्रोधक्षीरं	இருக்கப்போகிறேன்;
नियमं	சாஸ்திரவிதியாகிய	आनय	ஆலம்பாலை
			நீ கொண்டு வருவாய்
			யாகு.”

तत्क्षीरं राजपुत्राय गुहः क्षिप्रमुपाहरत् । लक्ष्मणस्वात्मनश्चैव रामस्तेनाकरोज्जटाः ॥ ६८ ॥

गुहः	குகர்	रामः एव	ஸ்ரீராமமே
तत्क्षीरं	அந்தப் பால்	आमनः	தனக்கும்
राजपुत्राय	சக்கிரவர்த்தியாரின்	लक्ष्मणस्य च	லக்ஷ்மணருக்கும்
	கிருக்குமாரருக்கு	तेन	அதைக்கொண்டு
क्षिप्रं	தகவிரைவே	जटाः	தலைமயிரை சடை
उपाहरत्	கொணர்ந்து ஸமர்ப்		பாய்
	பித்தனர்.	अकरोत्	திரித்தருளினார்.

दीर्घबाहुर्नरव्याघ्रो जटिलत्वमधारयत् ॥ ६९ ॥

दीर्घबाहुः	ஆது லாபா லாபவாகிய	जटिलत्वं	{ தலைமயிரை சடை
नरव्याघ्रः	புருஷோத்தமராகு	अधारयत्	{ சடையாய் திரித்து
	மஹர்		{ பின்னிக்கொண்டிரு
			{ க்தலை
			{ ஏற்றுக்கொண்டார்.

तौ तदा चीरवसनौ जटामण्डलधारिणौ । अशोभेतामृपिसमौ भ्रातरौ रामलक्ष्मणौ ॥७०॥

தது	அப்பொழுது	சீரவசனௌ	{ மரவுரிகளை உடுத்துக் கொண்டிருப்பவர்கள்
ஆதரௌ	உடன்பிறந்தவர்களும்	ஜடாமண்டலதாரிணௌ	சூடாமண்டலத்தாரி களாய்
ராமலக்ஷ்மணௌ	ஸ்ரீராமரும் லக்ஷ்மணரும்	அசோபிதாஸு	நீஷிகளையொத்தவர்கள் செய்தவர்கள். (களாய்)
தௌ	அவ்விருவர்களும்		

ततो वैखानसं मार्गमास्थितः सहलक्ष्मणः । व्रतमादिष्टवान्नामः सहायं गुह्यवर्चात् ॥७१॥

தத:	அப்பொழுது	ஆஸ்தித:	பற்றியவரும்
வச:	சங்கற்பத்தை	சஹலக்ஷ்மண:	லக்ஷ்மணருடனிருப்பவரும்
ஆதிஷ்டவான்	செய்துகொண்டவராய்	சம:	ஸ்ரீராமர் [வருமான]
வैखानसं	வானபர்ஸ்தர்களாக	சஹயம்	ஆப்தராகிய
மார்பை	அனுஷ்டானத்தை	குஹ்யவர்கா	குறைப்பாற்றது
		அவயித்	பின்வருமாறு அருளிச் செய்தார்.

अप्रपत्तो बले कोशे दुर्गे जनपदे तथा । भवेथा गुह राज्यं हि दुरारक्षतम् मतम् ॥ ७२ ॥

गुह	“குகரே!	अप्रपत्तः	ஊக்கமுடையவராய்
बले	சதுரங்கபலத்திலும்,	भवेथा:	நீர் இருப்பிராக.
कोशे	பொருளிலும்,	राज्यं	ராஜ்யபரிபாலனம்
दुर्गे	{ நிலவரண், நீரரண், மலையரண், காட்டா ரண், என்ற நான்கு வகை அரணிலும்,	दुरारक्षतम्	சிறப்பாத்தியமென் பது
जनपदे तथा	நாட்டிலும்	मतं हि	யாவருக்கும் தெரிந்த விவரமே.”

ततस्ते समनुज्ञाप्य गुहमिक्ष्वाकुनन्दनः । जगाम तूर्णमव्यग्रः सहसार्थः सहलक्ष्मणः ॥ ७३ ॥

अव्यग्रः	சரந்தமூர்த்தியும்,	तूर्ण	தக்தண்டைய
इक्ष्वाकुनन्दनः	இக்ஷ்வாகுசூருவின்னா	सहसार्थः	தருமபத்தியோடும்
तं	அந்த [யுமான] அவர்,	सहलक्ष्मणः	லக்ஷ்மணரோடும்,
गुहं	குகருக்கு,	ततः	அவ்விடத்திலிருந்து
समनुज्ञाप्य	விடைபெறாது உத்தரவிட்டார்,	जगाम	எழுந்தெழுந்தார்.

स तु दृष्ट्वा नदीतीरे नावमिक्ष्वाकुनन्दनः । तितृषुः शीघ्रगां गङ्गामिव लक्ष्मणमब्रवीत् ॥

इक्ष्वाकुनन्दनः	இக்ஷ்வாகுசூருவின்னா	गङ्गां	கங்காநதியை
तः	அவர், [யானிய]	तितृषुः	கடம் துசெல்லத்திருவு ளாம் பற்றியவராகி,
नदीतीरे	நதிக்கரையில்	लक्ष्मणं	லக்ஷ்மணரைப்பார்
नावं	மரக்கலத்தை	तु	இதுவிஷயத்தில் [த்து]
दृष्ट्वा	கண்டு,	इदं	பின்வருமாறு
शीघ्रगां	ஜலபிரமார நதியை	अब्रवीत्	அருளிச்செய்தார்.

आरोह त्वं नरव्याघ्र स्थितां नावमिषां शनैः । सीतां चारोपयान्वक्षं परिगृह्य मनस्विनीम् ॥

नरव्याघ्र "புருஷோத்தம !
स्थितां சித்தமாய் வந்து
हमां இந்த [சிற்கின்ற
नावं மரக்கலத்தால்
परिगृह्य பிடித்துக்கொண்டு,
मनस्विनीं பிடிவாதமாய் கடவே
வரும்,

सीतां சிதைவை
शनैः மென் ன, (ஜாக்கிரதை
யாய்)
आरोपय ஏற்றிவை.
अन्वक्षं உடனே
त्वं हि நீயும்
आरोह ஏறிக்கொள், "

स भ्रातुः शासनं श्रुत्वा सर्वमप्रतिकूलयन् ।

अप्रतिकूलयन् திருவாக்குக்கு மற
வாக்கு நினைபாத
आमवान् ஞானவிருத்தராகிய
सः ஆவர்,
भ्रातुः தம்பையனின்
शासनं ஆக்கின
सर्वं எல்லாவற்றையும்

आरोप्य मैथिलीं पूर्वमारोहात्मवांस्ततः ॥

श्रुत्वा சிரமேற்கொண்டு,
पूर्वं முன்னின்
मैथिली கைத்திரியரை
आरोप्य ஏற்றிவைத்துவிட்டு,
ततः உடனே
आरोह தாமும் ஏறிக்கொண்
டார்.

अथारोह तेजस्वी स्वयं लक्ष्मणपूर्वजः । ततो

अथ அதன்பிறகு
तेजस्वी திரிசீலாகபிரவரித்தி
பெற்றவரும்,
लक्ष्मणपूर्वजः லக்ஷ்மணருக்குதமை
யனுருமான ஆவர்
स्वयं தாமே
आरोह ஏறியருளினார்.

निषादाधिपतिर्गृहो ज्ञातीनचोदयत् ॥७७॥

ततः உடனே
निषादाधिपतिः வேடவர்களின் மன்ன
गृहः குகை [ராகிய
ज्ञातीन् சுற்றத்தார்களைப்
பார்த்து
अचोदयत् "சிக்கிரம் ஜாக்கிர
தை" என்றார்.

राघवाऽपि महातेजा नावमारुह्य तां ततः । ब्रह्मवत्क्षत्रवच्चैव जनाप हितमात्मनः ॥ ७८ ॥

महातेजाः अरि மிக்க தேஜஸ்கிய
राघवः ஸ்ரீராமர் [மாகிய
तां அந்த
नावं மரக்கலத்தில்
आरुह्य ஏறிக்கொண்டு,
ततः एव அப்போதும்
आत्मनः பரமாத்மாவக்கு

हितं உள்ளங்குளிரச் செய்
யத்தக்கதை
ब्रह्मवत् பரம்பத சித்திக்கு
வேண்டிய யானையும்,
क्षत्रवत् च துணைக் பெருமைக்கு
வேண்டிய யானையும்,
जनाप ஜபம் செய்தருளினார்.

आचम्य च यथाशास्त्रं नदी तां सह सीतया । प्राणमर्थातिसंहृष्टो लक्ष्मणश्चामितप्रभः ॥

अमितप्रभः மறமாதேஜஸ்கியாகிய
लक्ष्मणः च லக்ஷ்மணரும்,
प्रातिसंहृष्टः च { கௌரவத்தால் ஆவ
ஸையோத்து கடக்
கின்றவராகி,
यथाशास्त्रं சாஸ்திரமுதையப்படி

आचम्य ஆரமனம்பண்ணி,
तां அந்த
नदी மதியை
सीतया सह தொழிரட்டியயாடுகி
प्राणमन பணிததால் [கட

अनुज्ञाय सुमन्त्रं च सवलं चैव तं गुहम् । आस्थाय नावं रामस्तु चोदयामास नाविकान्॥

ராம:	சூரிசபை	गुहं च	குஹருக்கும்
नावं	மாக்கலத்தில்	अनुज्ञाय तु	அனுஜாய்து {
आस्थाय एव	எழுந்தருளிய பின்		அவரவர்க்குரிய உப
तं	அந்த		சார வர்த்தைகளைச்
सुमन्त्रं च	என்றும்,		செல்லி விடைகொ
सवलं	கமந்திருக்கும்,		டுத்தருளியபின்னர்
	பரிவாரங்களுடன்	नाविकान्	நாவிக்களைப்பார்த்து
	கடைய	चोदयामास	'நுட்டுங்கள்' என்றார்.

ततस्तैश्चोदिता सा नौ: कर्णधारसमाहिता । शुभसंख्यवेगाभिहता गङ्गासलिलमस्यगात् ॥

कर्णधार-	பக்கிழைமுகொண்ட	शुभसंख्य-	ஏற்ற துடுப்புகளால்
समाहिता }	நாவிக்களையுடைய	वेगाभिहता }	விரைவாகச் செலுத்
सा नौ:	அந்த மாக்கலம்		தப்பட்டதாய்,
तत:	அப்பொழுது	गङ्गासलिलं	கங்காஜலத்தை
तै:	அவர்களால்	अस्यगात्	கடகது சென்றது.
चोदिता:	உற்சாகம் கொண்டு		
	தள்ளப்பட்டதாய்,		

मध्यं तु समनुग्राह्य भागीरथ्यास्त्वनिन्दिता । वैदेही प्राञ्जलिर्भूत्वा तां नर्दामिदमब्रवीत् ॥

अनिन्दिता	தோஷரஹிதையாகிய	भूषा	சூசி,
वैदेही	வைதேஹியார்	तां	அந்த
भागीरथ्या:	கங்கையின்	नर्दी तु	நதியைப்பார்த்து
मध्यं	நடுமைய	इदं	பின்வருமாறு
समनुग्राह्य तु	அடைந்த சமயத்தில்	अब्रवीत्	விண்ணப்பஞ்செய்
प्राञ्जलि:	அஞ்சலிஹஸ்தநாய்		நான்.

पुत्रो दशरथस्यायं महाराजस्य धीमतः । निदेशं पारयत्वेष गङ्गे त्वदभिरक्षितः ॥ ८३ ॥

गङ्गे	"கங்கா தேவியே!	एषः	இவர்
धीमतः	ஞானியாகிய	त्वदभिरक्षितः	உனக்குள் பெற்றவ
दशरथस्य	தசரத		நாகி,
महाराजस्य	சக்கிரவர்த்தியாரின்	निदेशं	அக்கரைக்கு
पुत्रः	திருக்குமாரனாகிய	पारयतु	சேஷமாய்ப்போய்ச்
अयं	இதோ இருக்கும்		சேரவேண்டும.

चतुर्दश हि वर्षाणि समग्राण्युष्य कानने । भ्रात्रा सह मया चैव पुनः प्रत्यागमिष्यति ॥

चतुर्दश	"பதினான்கு	भ्राता च	தம்பியாருடனும்.
वर्षाणि	வருஷங்கள்	मया सह	அடியேனுடனும்
कानने	காட்டில்	पुनः एव	மீண்டும் திரும்பி
उष्य	வசித்து,	प्रत्यागमिष्यति	இவர் வந்துசேர
समग्राणि हि	குறையின் நி தீர்ந்த		வேண்டும்.
	வைகளாய்,		

ततस्त्वां देवि सुभगे क्षेमेण पुनरागता । यक्ष्ये प्रमुदिता गङ्गे सर्वकामप्रसाधिनि ॥ ७५ ॥

सर्वकाम- प्रसाधिनि }	"என்னுடைய மகிழ்வு ரதங்களையும் ஆளிக்க வல்ல	क्षेमेण	சேஷமடங்க
		पुनरागता	திரும்பிவந்த ஹேசர்ந்த
सुभगे	சிறந்த பாக்கியம்	ततः	ஆகில் [வளாக
गङ्गे	நங்கை [பெற்ற	प्रमुदिता	சந்தேதாஷமடைந்தவ
देवि	தேனியே!	त्वां	உன்னை [அராய்,
		यक्ष्ये	நான் பூஜிப்பேன்.

त्वं हि त्रिपथगा देवि ब्रह्मलोकं समीक्षसे । भार्या चादधिराजस्य लोकेऽस्मिन्संप्रदक्ष्यसे ॥

देवि	"தேனியே!	अस्मिन्	இந்த
त्रिपथगा	மூவுலகங்களிலு	लोके च	உலகத்திலும்,
त्वं	தேவரீர், [மேலும்	उदधिराजस्य	சமுத்திரராஜனுடைய
ब्रह्मलोकं हि	பிரம்மலோகத்தையும்	भार्यां	பார்வையாக
समीक्षसे	கடாவிட்கருளுகின் தீர்.	संप्रदक्ष्यसे	மிகக் கொண்டாடப் படுகின்றீர்.

तत्त्वां देवि नमस्यामि प्रशंसामि च शोभने । प्राप्तराज्ये नरव्याघ्रे शिवेन पुनरागते ॥

गवां शतसहस्रं च वस्त्राण्यन्नं च पेशलम् । ब्राह्मणेभ्यः प्रदास्यामि तव प्रियचिकीर्षया ॥

शोभने	"உத்தமியராகிய	प्रियचिकीर्षया	{ உள்ளங்குனிசச்செய் யவேண்டுமெனும் ஆசையால்
देवि	தேனியே!	शतसहस्रं	ஶரஸஹ்
त्वां	தேவரீரை	गवां च	பசுக்களையும்,
प्रशंसामि	ஶுதிக்கிறேன்.	वस्त्राणि च	வஸ்திரங்களையும்,
नमस्यामि	நமஸ்கரிக்கிறேன்.	पेशलं	மனோக்ருமான
नरव्याघ्रे	புருஷோத்தமர்	अन्नं च	ஆன்னத்தையும்
पुनरागते	மீண்டுமுந்தருளி,	ब्राह्मणेभ्यः	வேதியர்களுக்கு
शिवेन	மக்களடங்க	प्रदास्यामि	நான் தானம் செய்வேன்.
प्राप्तराज्ये	பட்டாபிஷேகங்கொள்		
त	அப்போது[வாராகில்,		
तव	தேவரீருக்கு		

सुराघटसहस्रेण मांसभूतौदनेन च । यक्ष्ये त्वां प्रयता देवि पुरीं पुनरुपागता ॥ ८९ ॥

देवि	"தேனியே!	सुराघटसहस्रेण	{ ஆயிரம் தீர்த்தம்நிறை யப்பெற்ற பூர்ணகல சங்களாலும்,
पुरीं	நகருக்கு	मांस- भूतौदनेन च }	பாகவாகை பழங்களோ டும், பசல் தேனோடும் கலக்கப்பெற்ற பஞ் சாமிர்த்ததாலும்
पुनः	மீண்டும்	त्वां	உன்னை
उपागता	வந்துசேர்ந்தவளாய்	यक्ष्ये	நான் பூஜிப்பேன்.
प्रयता	தீயமத்தையுடைய வளராய்		

यानि त्वत्तीर्वासीनि दैवतानि वसन्ति हि । तानि सर्वाणि यक्ष्यामि तीर्थान्यायतनानि च ॥

तीर्थानि	" தீர்ந்தகட்டங்களானும்.	वसन्ति	வசிக்கின்றனவே
आयतनानि च	தேவாலயங்களானும்	तानि	அவைகள்
यानि	எந்த	सर्वाणि हि	எல்லாவற்றையும்
दैवतानि	தேவதைகளானும்	यक्ष्यामि	நான் பூஜிப்பேன்.
त्वत्तीர்- वासीनि	உனது தீரங்களில் எழுந்தருளியவைகளாய்,		

पुनरेव महाबाहुर्षया भ्रात्रा च सङ्गतः । अयोध्यां वनवासान्तु प्रविशन्वनयोऽनघे ॥ ९१ ॥

अनघे	" மாகத்தே தெய்வோ!	वनवासान्तु एव	வனவாஸத்தை முடித்துக்கொண்டே
अनघः	மாகத்தே	पुनः	மீண்டும்
महाबाहुः	ஆகா னபாஹுவாகு	अयोध्यां	அயோத்தியில்
भ्रात्रा च	தம்பிராரோடும் [பிவா	प्रविशन्तु	எழுந்தருள
मया तु	என்றோடும்		வேண்டும்.
सङ्गतः	கூடியவராய்,		

तथा संभाषमाणा सा सीता गङ्गामनिन्दिता । दक्षिणा दक्षिणं तीरं क्षिप्रमेवाभ्युपागमत् ॥

सा	அந்த	गङ्गा	கங்கைய பார்ந்து
अनिन्दिता	தொடர் துரிதைபாண	संभाषमाणा एव	பேசாத்தித்துக் கொண்டே
दक्षिणा	பதிவ்ரதாசிரோமணி	क्षिप्रं	விரைவில்
	மாண	दक्षिणं	தென்
सीता	சீதாப்பிரசாத்தியார்	तीरं	கரைபை
तथा	மேற்கண்டவண்ண	अभ्युपागमत्	அடைந்தாள்.
	மாய்		

तीरं हि समनुप्राप्य नावं हित्वा नरर्षभः । प्रातिष्ठत् सह भ्रात्रा वैदेह्या च परन्तपः ॥

परन्तपः हि	எப்பவும் எதிலும்	नावं	மரக்கலத்தை
	ஆயசாஸியாகும்	भ्रात्रा च	தம்பிராரோடும்
नरर्षभः	புருஷோத்தமராகும்	वैदेह्या सह	வைதேகியாரோடும்
तीरं	கரைக்கு [அவர்	हित्वा	கிட்டொழிந்து
समनुप्राप्य	வசதுகேசர்ந்து,	प्रातिष्ठत्	இறங்கி நடக்கலானார்.

अथाब्रवीन्महाबाहुः सुमित्रानन्दवर्धनम् । भव संरक्षणार्थाय सजने विजनेऽपि वा ॥ ९४ ॥

महाबाहुः	ஆகா னபாஹுவாகும்	सजने	"சுனாதுகாரமுள்ள இடத்தில்தானாகட்டும்,
	அவர்	विजने अपि वा	சுனாதுகாரத்தில்லாத இடத்தில்தானாகட்டும்
सुमित्रानन्दवर्धनं	{ கமித்திரைக்கு ஆனந்தத்தைப் பெருக்கு மவனாப்பார்ந்து	संरक्षणार्थाय	புடுக்கண் சம்பளியா திருக்கும்பொருட்டு
अथ	நினைவருமாறு	भव	நீ எப்பவும் பக்கவிலே யிருந்துவருவாயாக.
अब्रवीत्	அருளிச்செய்தனர்.		

गतं तु गङ्गापरपारमाशु रामं सुपन्नः प्रतपन्निरीक्ष्य ।

अध्वप्रकर्षादिनिवृत्तदृष्टिमुवाच बाणं व्यथितस्तपस्वी

॥ १०० ॥

தபஸ்வி	மதறா பக்திமா னாகும்	व्यथितः सु	தாடிக்கின் தவராசி
सुपन्नः	கவந்திரர்	अध्वप्रकर्षा	ஹேது தூரம் போய் வி
रामं	சூராமரை [க்கு	आशु	உடனே [ட்டமையால்
गङ्गापरपारं	கங்கைகரின் அங்கரை-	विनिवृत्तदृष्टिः	கண்களைத் திருப்பதில்
गतं	போய்ச்சேர்ந்த துணிட்ட		கொண்டவராசி
निरीक्ष्य	கண்டு, [வராய்	वाचं	கண்ணீரை
प्रतपन्	மனம்மென்றது	सुमोच	விடுத்தார்.

स लोकपालप्रतिमप्रभाववांस्तीर्त्वा महात्मा वरदो महानदीम् ।

ततः समृद्धाञ्छुभसस्यमालिनः क्षणेन वत्सान्मुदितानुयागमन्

॥ १०१ ॥

लोकपालप्रतिम-	தீர்த்தலா கரணாகருங்கு	तीर्त्वा	கடந்து,
प्रभाववां	சமமாகிய பரபாவ	समृद्धान्	பலவகைப்பெயாருள்க
	முனையவரும்,		ள் திகழத்தலைகளும்
वरदः	யாகருக்கும் நன்	छुभसस्य-	மகிழுகரமாயுள்ள
	மைமேயவளிப்பவரும்	मालिनः	திரவன முனையவை
महात्मा	மதறா தமாவுமாகிய		களும்
सः	ஆவார்	मुदितान्	{ உத்ஸாஹம்கொண்டு
ततः	அவ்விடத்திலிருந்து		நிளங்குளின் தலை
क्षणेन	மத்தியில்		களுமாகிய
महानदीं	ஓர் பெரிய கீர்த்தாரை	वत्सान्	வஞ்சகைகளை
	யையும்	उयागमन्	அடைந்தார்.

तौ तत्र हत्वा चतुरो महामृगान्वराहमृश्यं पृषतं महारुम् ।

आदाय मेध्यं त्वरितं बुभुक्षितौ वासाय काले ययतुर्वेनस्पतिम् ॥ १०२ ॥

बुभुक्षितौ	பசியுடனிருந்த	हत्वा	ஒருபொருட்டாயெண்
तौ	அவ்விருவர்களும்,		ஒரு உதாத விட்டு,
तत्र	அப்படி இருக்கையில்	स्वरितं	வேகமாக
चतुरः	நான்கு [ஹும்	आदाय	எடுத்தக்கொண்டு,
महामृगान्	பெரியவிதைகளுகையும்	काले	சாய்க்காக்கலை
वराहं	செம்மரிக்கடாவென்	वासाय	தூவைக்கழிப்பதின்
	தையும்,		பொருட்டு,
कश्यं	நிகியமென்ற ஓர்	मेध्यं	உத்பரிசுத்தமான
	மாணையும்	वनस्पतिं	ஓர் மரத்தினையினில்,
पृषतं	புறங்குமென்ற ஓர்	ययतुः	கந்து சின்றுவிட்டார்
	மாணையும்,		கள்.
महारुम्	திறந்த குரு என்ற ஓர்		
	மாணையும்,		

इत्यार्षे श्रीमद्रामायणे वाल्मीकीये आदिकाव्ये अयोध्याकाण्डे द्विपश्चाशः सर्गः ॥

त्रिपञ्चाशः सर्गः—ஐம்பத்துமூன்றாவது ஸர்க்கம் ॥ ௫௩ ॥

श्रीरामलक्ष्मणसंवादः—श्रीरாமலக்ஷ்மணஸம்வாதம்

स तं वृक्षं समासाद्य सन्ध्यामन्वास्य पश्चिमाम् । रामो रमयतां श्रेष्ठ इति होवाच लक्ष्मणम् ॥

रमयतां	{ எல்லாருள் ளக்களை யும் குளிரச்செய்த ளர்களில்	समासाद्य	ஆடைத்தபின்னர்,
श्रेष्ठः	தலைமையராகிய	पश्चिमां	சாயங்கால
सः	ஆந்த	सन्ध्यां	சந்தியாவந்தன நேரத்
रामः	ராமர்	अन्वास्य	செய்தகுளியிட்டு,
तं	ஆந்த	लक्ष्मणं	லக்ஷ்மணரைப் பார்த்த
वृक्षं	மரத்தை	इति	பின்வருமாறு [து,
		उवाच इ	அருளிச்செய்தனர்.

अद्यैयं प्रथमा रात्रिर्याता जनपदाद्बहिः । या सुमन्त्रेण रहिता तां नोत्कण्ठितुमर्हसि ॥ २ ॥

अद्य	* இப்பொழுது	या	ஈதுவே
जनपदाद्	சுனஸஞ்சாரமுற்ற இடத்திலிருந்து	इयं	இது
बहिः	வெளியில்	याता	வந்தது.
सुमन्त्रेण रहिता	சுமந்திரரின் ன்றி இருக்க	तां	அதில்
प्रथमा	முதல் [கிறதாகிய	उत्कण्ठितुं	பச்சாத்தரப்படுத
रात्रिः	ராத்திரி		தற்கு
		अर्हसि न	நீ கடுபடலாகாது.

जागर्तव्यमतन्द्रिभ्यामद्यप्रभृति रात्रिषु । योगक्षेमो हि सीताया वर्तते लक्ष्मणावयोः ॥ ३ ॥

लक्ष्मण	* லக்ஷ்மணனே !	हि	ஆனபடியால்
सीतायाः	சீதைக்கு	अद्यप्रभृति	இன்றுமுதல்
योगक्षेमः	{ துடுக்கென துவும் சம் பவிக்காத கண்ணம் பாதுகாக்குந்தொழில்	रात्रिषु	இரவுகளில்
आवयोः	சம்மிருவர்களுக்கும்	अतन्द्रिभ्यां	தொடர்பளின் ன்றி ஜாக்கி
वर्तते	ஏற்பட்டுகிட்டது.	जागर्तव्यम्	அடையமுண்டாகாது தடுக்கவேண்டும்.

रात्रि कथञ्चिदेवेमां सौमित्रे वर्तयामहे । उपावर्तामहे भूमावास्तार्य स्वयमार्जितैः ॥ ४ ॥

सौमित्रे	* சுமீத்ரரின் புதல் வனை, லக்ஷ்மண !	आर्जितैः	{ கையில் கொண்டுவரப் பட்டவைகளைக்கொ ண்டே,
इमां	இந்த	भूमौ	தரையில்
रात्रि एव	இரவைமட்டும்,	अस्तीत्य	பாப்பிக்கொண்டு,
स्वयं	{ யாதொரு பிரயாசை யும் எடுத்துக்கொண் டாமல்	उपावर्तामहे	இருப்போம்.
		कथञ्चिन्	கஷ்டப்பட்டு
		वर्तयामहे	நாம் கழித்துவிடு வோம்.

स तु संविश्य मेदिन्यां महर्हश्यनोचितः । इमाः सौमित्रये रामो व्याजहार कथाः शुभाः ॥

மஹர்- } நல்ல உயர்ந்த படுக்
 ஷயனோ- } கையில் படுப்பதில்
 ச: ராம: } அந்த ஸ்ரீராமர்
 மெடிந்யா } வெறுந்தகையில்
 சன்விஸ்ய } படுத்தபின்னர்,
 சௌமித்ரயே } ஸந்தமணருக்கு

இமா: } சின்வரும்
 சூமா: } தருமசிந்தனைகைய
 கயா: } விஷயங்களை [டுகின்ற
 து } இப்பொழுது
 வ்யாஜஹர் } விளக்க எடுத்துரைத்
 தாள்.

ध्रुवमथ महाराजो दुःखं स्वपिति लक्ष्मण । कृतकामा हि कैकेयी तुष्टा भवितुमर्हति ॥

லக்ஷ்மண } "ஸந்தமணனே!
 அஸ } இப்பொழுது
 மஹாராஜ: } சக்கிரவர்த்தியார்,
 ஧்ருவ } நிச்சயமாய்
 து:ஸ } துயரத்தில்
 ஸ்வபிதி } மூழ்கிக்கிடப்பார்.

கந்தகாமா } கைகேயி அம்மானோர்,
 க்ருதகாமா } மனோசுதங்கள் கை
 துஸ்தா } கூடப்பெற்றவளாய்,
 மவிது } மனத்திருப்திகொண்
 அஹிதி } இருக்க [டவளாய்
 கூடும்.

सा हि देवी महाराजं कैकेयी राज्यकारणात् । अपि न व्यावयेत्प्राणान्दृष्ट्वा भरतमागतम् ॥

சா } "அந்த
 கைகேயி தேவி } கைகேயிதேவியார்,
 மரதே } பரதனை
 அமரத் } வந்துசேர்ந்தவனுய்
 துடா } கண்டு,

ராத்யகாரணாத் } ராஜ்யத்தை அடைந்
 துவிட்டமையால்
 மஹாராஜ } சக்கிரவர்த்தியாருக்கு
 ப்ராணாஹி } உயிரையாவது
 வ்யாவயேத் அபிந } வரங்காமல் இருப்பா
 ளா?

अनाथश्चैव वृद्धश्च मया चैव विनाकृतः । किं करिष्यति कायात्मा कैकेर्यावशमागतः ॥

மயா ச } "என்னதும்
 வினாக்ருத: ச } பிரியப்பெற்றவரும்,
 அனாத: } { சுற்றுக்கொள்ளப்பட்
 கரிகொருவருமில்
 ளாதவராகிய
 வுட: ச } கிழவனும்,

காமாஸா } மக்களாகைகொண்ட
 வரும்,
 கைகேயிவஸ } { கைகேயியினிடத்தில்
 அமரத: ஸ்வ } { தர்மபாசத்தால் சிக்கி
 க்கொண்டவரும்]கிய
 கி ஸ்வ } என்னதான் [அவர்
 கரிஸ்யதி } செய்வார்?

इदं व्यसनमालोक्य राज्ञश्च मतिविभ्रमम् । काम एवार्थधर्माभ्यां गरीयानिति मे मतिः ॥

இத் } "இப்பொழுது
 ராஜ: } சக்கிரவர்த்தியாருடைய
 மதிவிப்ரம் } புத்தியின் தடுமாற்றத்
 கையும,
 வ்யஸந ச } துயரத்தையும்
 அலோக்ய } கவனித்து,
 அர்ய- } { (புருஷார்ந்தங்களில்)
 தர்மாம்யா } { தர்மமர்த்தபரிவாரி
 ள்ளயற்கும்

காம: ஸ்வ } காமமொன்றே (மக்க
 ளாகைதான்)
 ராரியாந } பரிவண்ணயிருந்
 கிறது
 இதி } என்று
 மெ } எனக்கு
 மதி: } தெரிந்திருக்கிறது.

को ह्यविद्वानपि पुमान्प्रमदायाः कृते त्यजेत् । छन्दानुवर्तिनं पुत्रं तातो मामिव लक्ष्मण ॥

लक्ष्मण	"லக்ஷ்மணா !	मां	என்னை
तातः	பெற்ற தகப்பனாகவும்,	इव	போன்ற
पुमान्	மனிதனாகவும்,	पुत्रं	புதல்வனை
अविद्वान्	தர்மமின்னதென்றறி பா தவனுமாகிய	प्रमदायाः कृते	தீவ்னா ஞாக்காக
कः अपि	எந்த ஒருவரும்		என்றாலும்
छन्दानुवर्तिनं	{ யாவருடைய மனமும் கோணாத அனுக்கடா னமுடைய	त्यजेत्	ஒட்டி விடுவான் ?

सुखी वत समार्यथ भरतः केकयीसुतः । मुदितान्कोसलानेको यो भोक्ष्यत्यधिराजवत् ॥

समार्यः	"தர்மபத்தன் ஸமேத னாய்,	एकः	தனியாய் (உதவியை பிழைத்தவனாய்)
सुखी च	உதனா ஹமாதகவே திருந்தவனுமாகிய	अधिराजवत्	சக்கிரவர்த்தியாய்
यः	எவனோ அந்த	मुदितान्	உதனா ஹத்தூடன் விளங்கும்
केकयीसुतः	கைகேயி தேவியாரின் திருக்குமாரனாகிய	कोसलान्	கோஸலதேசங்களே
भरतः	பரதன்,	भोक्ष्यति वत	{ பாதுகாக்கப் போகி ஞானே என்னமோ கஷ்டம்!

स हि राज्यस्य सर्वस्य मुखमेकं भविष्यति । ताते च वयसाऽतीते मयि चारण्यमाश्रिते ॥

ताते	"திருத்தந்தையார்	राज्यस्य	ராஜ்ய பரிபாலனத்தி லுடைய
वयसा	காலதசையால்	सर्वस्य	எல்லாவற்றிற்கும்
अतीते हि	பரமபத தந்தையடைந் துக்குகிறொன்றால்	सः	அவன்
मयि च	நானும்	एकं	தனியாய்
आरण्यं	காட்டில்	मुखं	வறிக் து செய்யவே முய்தாவிருப்பதை
आश्रिते च	வயிற் துக்கொண்ட ருக்கின்றனவரால்,	भविष्यति	அடை யப்போகிறான்.

अर्धघर्मो परित्यज्य यः कामपनुवर्तते । एवमापद्यते क्षिप्रं राजा दशरथो यथा ॥ १३ ॥

यः	எந்த	कामं	மக்களரசைவை
दशरथः	தசரத	अनुवर्तते	பெரிதாய்ப் பாராட்டு கொடுக்கிறான் (அவர்)
राजा	சக்கிரவர்த்தியார்	यथा	அப்படியிருப்பதால்
एवं	இப்படியாய்	क्षिप्रं	சீக்கிரத்திலேயே
अर्धघर्मो	தர்மார் ததயிவ்விரண் டையுடைய	आपद्यते	ஆற்றித் துவிடுவார்.
परित्यज्य	கிறந்ததாய்க்கொள் வான்		

मन्ये दशरथान्ताय मम प्रवाजनाय च । कैकेयी सौम्य संप्राप्ता राज्याय भरतस्य च ॥

சௌம்ய	" புண்பாற்றுவே !	दशरथान्ताय च	தசரதரின் மரணத்
भरतस्य	பரதனுக்கு		தற்காலகவும்,
राज्याय च	அரசுபுரிபுமதிகாரத்	कैकेयी	கைகேயரிதேவியார்
मम	எனது [துக்காகவும்,	संप्राप्ता	தலைப்பட்டாரென்று
प्रवाजनाय	வனவாஸத்திற்காக	मन्ये	நான் நினைக்கிறேன்.
	வும்,		

अपीदानीं न कैकेयी सौभाग्यमदमोहिता । कौसल्यां च सुमित्रां च सा प्रवाधेत मत्कृते ॥

सा	" அந்த	कौसल्यां च	கௌஸலாதேவியாரை
कैकेयी	கைகேயரிதேவியார்		வும்,
इदानीं	இப்பொழுது	सुमित्रां च	ஸுமித்ராதேவியர்
सौभाग्य-	} மனோரதன்களெல்லாம்		வரையும்
मदमोहिता		मत्कृते	{ என்னக்கேர்த்தவர்க
	வைகடப்பெற்றதால்		களென்னும் காரணத்
	உற்சாகமுற்று மோ		தால்
	றுதித்துக்கிடக்கின்ற	प्रवाधेत	} ஊரை விட்டாவது
	வாராகி	अपि न	
			தரத்தாமகிருப்பா
			ளோ என்னவோ ?

मा स मत्कारणादेवी सुमित्रा दुःखमावसेत् । अयोध्यामित एव त्वं काल्ये प्रविश लक्ष्मण ॥

मत्कारणात्	" என்பொருட்டு,	इतः	இங்கிருந்து
सुमित्रा	சுமித்திரா	त्वं	நீ
देवी	தேவியார்	काल्ये	காலியோதமத்தில்
दुःखं	கஷ்டத்தை	अयोध्यामेव	அயோத்தியாநகருக்
आवसेत् मा स	அனுபவிக்கக்கூடாது		கே,
लक्ष्मण	லக்ஷ்மண !	प्रविश	யோங்க்கேருவாயாக.

अहमेको गमिष्यामि सीतया सह दण्डकान् । अनाथाया हि नाथस्त्वं कौसल्याया भविष्यसि ॥

अहं	" நான்	अनाथायाः	உதவிபுரிபவரின்னாதி
एकः	ஒருவனாகவே,		துக்கின்ற
सीतया सह	ஸீதைதழுடன்	कौसल्यायाः हि	கௌஸலாதேவியாருக்
दण्डकान्	தண்டகாவனங்களில்,	त्वं	நீ [தும்
गमिष्यामि	காலங்கழிக்கப்போகி	नाथः	உதவிபுரிபவனும்,
	ன்றேன்.	भविष्यसि	ஆகக்கடவாய்.

क्षुद्रकर्मा हि कैकेयी द्वेषादन्यायमाचरेत् । परिद्धा हि धर्मज्ञे भरते मम मातरम् ॥ १८ ॥

कैकेयी	" கைகேயரிதேவியார்	मम मातरं	எனது திருத்தாயாரை
द्वेषान्	பகைமைபால்	धर्मज्ञे	தர்மமின்னதென
क्षुद्रकर्मा	கொடுமைத் தொழிலு		நன்கறிந்த
	ற்றவனாகி,	भरते हि	பரதனிடத்திலேயே
अन्यायं	அநர்மக்குதற்பத்தை	परिद्धाः	{ நீ பொறுப்புக்காட்டி,
आचरेत् हि	செய்கின்றார்களென்றும்,		
			நுப்புவித்துவிடுவா
			யாக.

नूनं जात्यन्तरे कस्मिंस्त्रियः पुत्रैर्वियोजिताः । अनन्या मम सौमित्रे तस्मादेतदुपस्थितम् ॥

சௌமித்ரே	" அம்மிக் கைராவின் குமார !	புத்ர:	புத்திரர்களை
कस्मिन्	எதோ ஒரு	वियोजिताः	விட்டுப் பிரிக்கப்பட்ட பிள்ளைகள்.
जात्यन्तरे	முற்பிறப்பில்,	तस्मात्	அகாரணத்தால்
मम	எனது	नूनं	தான்
अनन्या	தரவாரால்	एतत्	இப்போதைய
स्त्रियः	மாதர்கள்	उपस्थितम्	சம்பவம்.

मया हि चिरपुष्टेन दुःखसंवर्धितेन च । विप्रायुज्यत कौसल्या फलकाले धिगस्तु माम् ॥

कौसल्या	கோஸலாதேவியார்,	फलकाले	{ தொண்டுசெய்யப் பக் கலிலிருக்கவேண்டிய காலத்தில்,
चिरपुष्टेन	வெகுநாளாகப் போ ஷிக்கப்பட்டவனும்	विप्रायुज्यत	பிரியப்பட்டனள்;
दुःखसंवर्धितेन च	{ வெகு பிரயாசைப்ப ட்டு வருக்கப்பட்ட வனுமான்	मां हि	எனக்குத்தான்
मया	என்னால்	धिगस्तु	{ இந்தப் பாக்யம் கொ டுத்துவைக்கவில்லை என்ன கஷ்டம்!

मा स्म सीमन्तिनी काचिज्जनयेत्पुत्रमीदृशम् । सौमित्रे योऽहमम्बाया दधि शोकमनन्तकम् ॥

சௌமித்ரே	" சுமித்திராதேவியின் திருக்குமார் !	दधि	கிளைவித்து வருகின்
यः	எந்த அந்த	काचि	ஒரு [தேன்.
अहं	நான்	सीमन्तिनी	ஸ்திரீயும்
अम्बायाः	திருத்தாயாருக்கு	ईदृशं	இப்படிப்பட்ட (எண்ணப்போன்ற)
अनन्तकं	முடிவிலா	पुत्रं	மகளை
शोकं	துயரத்தை	जनयेत् मा स्म	பெறவேண்டாம்.

मन्ये प्रीतिविशिष्टा सा मत्तो लक्ष्मण शारिका । यस्यास्तच्छ्रूयते वाक्यं शुक पादमरेर्दश ॥

लक्ष्मण	" லக்ஷ்மணா !	यस्याः	எதற் அதற்கு
सा	அவளிடமிருக்கிற	तत्	கொல்லிக்கொடுத்த தாயி
शारिका	சாரிகையெனும் பற வைவாணது,	शुक अरे; पादं दश	" சுக அரோஹே பர தம் தசா என்கிற
मत्तः	என்னைவிட	वाक्यं	கவலானது,
प्रीतिविशिष्टा	அதிக உதகிபுரிசுது வருவதாய்	श्रूयते	அவள் காதில் விழுந் துகொண்டிருக்கும்
मन्ये	நான் எண்ணுகிறேன்.		

शोचन्त्या अल्पभाग्याया न किञ्चिदुपकुर्वता । पुत्रेण किमपुत्राया मया कार्यमरिन्दम ॥

अरिन्दम "எ.தினும் அயசா லியே!
(வந்தவனா!)

अल्पभाग्याया: பாக்கியத்தில் குறை
பெற்றவளாய்,

अपुत्राया: { ஏகபுத்திரினை யும் பக்க
ஸிரிசூக்கப்பெருநவ
ளாய்,

शोचन्त्या: துன்பக்கடலில் மூழ்கி
க்கிடக்கும் அவளுக்கு

किञ्चित् என்னவும்
उपकुर्वता न சுக்ருஷஸெய்ய பாக்
யம் பெருதவனாகிய

पुत्रेण புதல்வனான

मया என்னால்

किं कार्यम् என்ன பிரயோஜனம்?

अल्पभाग्या हि मे मता कौसल्या रहिता मया । शेते परमदुःखार्ता पतिता शोकसागरे॥

मे "எனது
मता அன்றையரும்
कौसल्या கோஸலாதேவியார்
मया रहिता என்னை விட்டுப் பிரிந்
हि அதனால் [தவளாய்
अल्पभाग्या பாக்கியக்குறை பெற்
றவளாய்

परमदुःखार्ता மிக்க துக்கமனுபவிப்
பவளாய்

शोकसागरे சோகஸாகரத்தில்

पतिता மூழ்கிக்கிடக்கின்ற
வளாய்

शेते இப்பொழுது படுத்த
க்கிடப்பன்.

एको ह्यहमयोध्यां च पृथिवीं चापि लक्ष्मण । तरेयमिषुभिः क्रुद्धो ननु वीर्यमकारणम् ॥

लक्ष्मण "வசந்தமனா!
अहं நான்
क्रुद्धः हि சினக்கொள்வேனாகில்
एकः { ஒருவனே (மற்ற எவ
னொருவனுடைய உத
வியுமில்லாதவனாய்)
इषुभिः பாணக்களரல்
अयोध्यां च அயோத்திமாநகரை
यम,
पृथिवीं च பூமண்டலத்தையும்,

तरेयं { எனக்குச் சொந்தமாக
ஆக்கிக்கொள்ள
முடியும்.
अपि என்றாலும்
वीर्यं ஒருவனுக்குள்ள
சக்தியை

अकारणं { பிரயோஜனமற்றதா
கிய விஷயத்தில் செ
லுத்தக்கூடாது,
ननु இல்லையா என்ன?

अधर्मभयभीतश्च परलोकस्य चानव । तेन लक्ष्मण नाद्याहमात्मानमभिषेचये ॥ २६ ॥

अनव "தேவதமற்றவனாகிய
लक्ष्मण லக்ஷ்மண!
अहं நான்
परलोकस्य பரலோகத்தினுடைய
अधर्म- { அநர்மத்தால் விளை
भयभीतः च } யும் கஷ்டங்களுக்கு
பாத்திரனாகி விடு
வேன் என்கிற

तेन च அந்த ஒரு காரணத்
தாலேயே

अव இப்பொழுது

आत्मानं எனக்கு

अभिषेचये न பட்டாபிஷேகம் செ
ய்துகொள்ளவில்லை.

एतदन्यच्च करुणं विलप्य विजने बहु । अधुपूर्णमुखो रामो निशि तूष्णीमुपाविशत् ॥

ராம:	ஸ்ரீராமர்	அந்யத்	இன்னும்
விஜனே	ஐனங்கொருவருமில்லாத இடத்தில்	बहु च	பலவாறும்,
निशि	இரவில்,	करुणं	பிக்க கிசனகாமன வார்த்தையை
अधुपूर्णमुखः	{ கண்ணீர்நீரம்பிய திரு முகமண்டலமுடைய வாய்,	विलप्य	வெளிப்படைவாய் சொல்லிவிட்டு
एतत्	மேற்கண்டவண்ணமாயும்	तूष्णीं उपाविशत्	ஒன்றும் பேசா திருந்தார்.

विलापोपरतं रामं गताचिषमिवानलम् । समुद्रमिव निर्वेगमाश्वासयत लक्ष्मणः ॥ २८ ॥

विलापोपरतं	பேச ஒங்க்தவராய்	समुद्रं	ஸமுத்திரத்தை
गताचिषं	ஐவையைற்ற	इव	போன்றவருமாகிய
अनलं	அக்கினியை	रामं	ஸ்ரீராமரை
इव	போலிருப்பவரும்	लक्ष्मणः	லக்ஷ்மணர்
निर्वेगं	நிச்சயத்தமாயிருக்கின்ற	आश्वासयत	நின்வருமாறு தூக்கசமனம்செய்தருளினார்.

ध्रुवमद्य पुरी राम अयोध्याऽऽयुधिनां वर । निष्पभा त्वयि निष्क्रान्ते गतचन्द्रेव शर्वरी ॥

आयुधिनां	"ஆயுதபாணிகளில்	अयोध्या पुरी	அயோத்திரகர்,
वर	உத்தமராகிய	गतचन्द्रा	சந்திரனில்லாத
राम	ஸ்ரீராம!	शर्वरी इव	இரவுபோல
त्वयि	தேவரீர்	ध्रुवं	நிச்சயமாய்
निष्क्रान्ते	வெளிப்பட்டபின்னர்	निष्पभा	ஒளிமிழந்ததாயிருக்கும்.
अद्य	இப்பொழுது		

नैतदौषधिकं राम यदिदं परितप्यसे । विषादयसि सीतां च मां चैव पुरुषर्षभ ॥ ३० ॥

पुरुषर्षभ	"புருஷோத்தமராகிய	यत् एतत्	எதுபோல இது
राम	ஸ்ரீராம!	औषधिकं न	தேவரீருக்கு ஏற்ற
परितप्यसे	தேவரீர் மனத்தவர்த் து வருந்துகின்றீர்.	सीतां च	உத்தமையையும் தன் று
		मां च	அடியையும்
इदं	இப்பொழுது	विषादयसि एव	துன்பமுறச்சொல்கின்றீர்.

न च सीता त्वया हीना न चाहमापि राघव । मुहूर्तमपि जीवावो जलान्मरस्याविवोद्धतौ ॥

राघव	"ஸ்ரீராம!	सीता च	மலிதாப்பிராட்
त्वया हीना	தங்களைவிட்டுப் பிரிந்து	न	இரான்.
		अहं अपि न	அடியேனும் இரேன்.

जलान्	நீரிலிருந்து	इव	எவ்வண்ணமோ அவ்
उद्धृताँ	எடுத்துக் கணையில்		வண்ணமே
	போடப்பட்ட	सुहृन्मपि	ஒரு கூணப்பொழுது
मस्यो च	இருமீன்கள்		அதான்
		जीवावः	பிழைத்திருப்போம்.

न हि तातं न शत्रुघ्नं न सुमित्रां परन्तप । द्रष्टुमिच्छेयमद्याहं स्वर्गं वाऽपि त्वया विना ॥३२॥

परन्तप	“எதிலும் ஜயசாஸி பாப விளக்குபவனே! ஸ்ரீராம!	दष्टुं	ததிகெட
अद्य	இப்பொழுது	हृच्छं न	நினைவேன்.
त्वया	தேவரீரை	सुमित्रां	சுமீத்ரா தேவியாரைத்
विना हि	விட்டுப்பிரித்தேனென		தானாகட்டும்,
	ன்றால்,	स्वर्गं	சுவர்க்கத்தைத்தானாக
अहं	அடியேன்	न	நினைவேன்.
तातं	திருத்தக்கதையாரைத்	शत्रुघ्नं अपि वा	சத்ருக்னனைத்தானாக
	தானாகட்டும்,		கட்டும்
		न	நினைவேன்.”

ततस्तत्र सुखासीनौ नातिदूरे निरीक्ष्य ताम् । न्यग्रोधे सुकृतां शय्यां भेजाते धर्मवत्सलौ ॥

ततः	அப்பொழுது	ततः	அவ்விடத்திலிருந்து
धर्मवत्सलौ	{ நர்மத்திலசஞ்சலப்ப நறுண்டயவர்களாகிய அவ்விருவர்களும்,	नातिदूरे	பக்கத்திலேயே
सां	அவனை	न्यग्रोधे	ஒர் ஆடிமரத்தினடியில்
सुकृतां शय्यां	சுன்கு தூசில்கொண்ட ருக்கின்றவளாய்	सुखासीनौ	சுகமாயுட்காந்தது
निरीक्ष्य	கவனித்து,		கொண்டவர்களாய்
		भेजाते	காணிகழித்தார்கள்.

स लक्ष्मणखोत्तमपुष्कलं वचो निशम्य चैवं वनवासमादरात् ।

समाः समस्ता विदधे परन्तपः प्रपद्य धर्मं सुचिराय राघवः ॥ ३४ ॥

सः	அந்த	सुचिराय	காலமெல்லாமும்
परन्तपः	ஜயசாஸியாகிய	धर्मं	புண்பாத்தமாயும் பக்க
राघवः	ஸ்ரீராமர்		விலிருத்தலை
लक्ष्मणस्य	லக்ஷ்மணனுடைய	प्रपद्य	ஆக்குதாபிந்தருளி
उत्तमपुष्कलं	சிறந்த பொருள்		விட்டு,
वचः	மொழியை [நிறைந்த	वनवासं	வனவாஸத்தை
आदरात्	அன்பால்	समस्ताः	மொத்த
एवं	நிப்படி	समाः च	வருடங்களுக்கும்
निशम्य	திருவாய் வந்தினைத்து	विदधे	கழிப்பதாய்த்தீர்மா
	கொண்டி,		எங்கெல்லாருவிரும்.

यथाक्षेमेण गच्छन्स पश्येच्च विविधान्द्रुमान् । निवृत्तमात्रे दिवसे रामः सौमित्रिमब्रवीत् ॥

சா:	அந்த	पश्यन् च	பார்த்துக்கொண்டும்,
रामः	சூராமர்	दिवसे	உச்சி
यथाक्षेमेण	இடைபடுவொன்று மின்றி	निवृत्तमात्रे	காலத்திற்கப்பால்
गच्छन्	நடந்துகொண்டே	सौमित्रि	லக்ஷ்மணரைப்
विविधान्	அனேகவித	अब्रवीत्	பார்த்து, பின்வருமாறு அருளிச் செய்தார்.
द्रुमान्	மரங்களையும்		

प्रयागप्रभितः पश्य सौमित्रे धूममुन्नतम् । अग्नेर्भगवतः केतुं मन्ये संनिहितो मुनिः ॥ ५ ॥

சৌமित्रே	“கபித்தராதேவி கந்தன !	उन्नतं	உயரக்கிணம்பியதாயி ருக்கும்
प्रयागं	‘ப்ரயாகை’யெனும் சேஷத்திரத்திற்கு	केतुं	அடையாளத்தை
असितः	அருகாமையில்	पश्य	கவனி.
अग्नेः	அக்னி	मुनिः	எதோ ஒரு முனிவர்
भगवतः	பகவானது	संनिहितः	ஸம்பத்திருக்கிற ரென்று
धूमं	புகையை	मन्ये	எண்ணுகிறேன்.

नूनं प्राप्ताः स्म संभेदं गङ्गायमुनयोर्वयम् । तथा हि श्रूयते शब्दो वारिणो वारिघट्टजः ॥

वयं	“நாம்	तथा हि	ஏனெனில்
गङ्गायमुनयोः	கங்கை, யமுனை இங் கிருந்திகளுடைய	वारिणः	இலத்திலிருந்து இலங்கொன்றோ
संभेदं	சங்கமத்துறைக்கு	वारिघट्टजः	{ டொன்று தோதுவ தாலுண்டாகு :
प्राप्ताः स्म	வந்துசேர்ந்துகிட் டோம்	शब्दः	சத்தமானது
नूनं	பொலிருக்கிறது.	श्रूयते	கேட்கப்படுகிறது.

दारुणि परिभिन्नानि वनजैरुपजीविभिः । भरद्वाजाश्रमे चैते दृश्यन्ते विविधा द्रुमाः ॥

भरद्वाजाश्रमे	“பாத்தவசூமுனிவரினா சாமத்தில்	वनजैः	காட்டிலுண்டாகிய வைகளால்
एते	இந்தவர்களுக்கின்ற	उपजीविभिः	பிழைக்கும் ஜனங்க ளால்
विविधाः	பலவகை	परिभिन्नानि	வெட்டப்பட்ட
द्रुमाः	மரங்களும்	दारुणि च	அடிக்கட்டைகளும்
		दृश्यन्ते	காணப்படுகின்றன.”

धन्विनौ तौ सुखं गत्वा लम्बमाने दिवाकरे । गङ्गाधमुनयोर्विभ्ये प्रापतुर्निलयं मुनेः ॥ ८ ॥

धन्विनौ	வில்லா லரிதனாகிய	गङ्गाधमुनयोः	கங்கை யமுனை இவ்
तौ	அவ்விருவரும்		விரு நதிகளுடைய
सुखं	சுகமாக	मध्ये	சங்கமப்படுகைத்தில்
गत्वा	வழிகடந்து,	मुनेः	முனிவரது
दिवाकरे	சூரியபகலாக	निलयं	ஆசிரமத்திற்கு
लम्बमाने	அஸ்தமனமாகும்	प्रापतुः	வந்துசேர்ந்தனர்.

ஸமயத்தில்

रामस्त्वाश्रममासाद्य त्रासयन्मुगपक्षिणः । गत्वा मुहूर्तमध्वानं भरद्वाजमुपागमत् ॥ ९ ॥

रामः	ஸ்ரீராமர்	अध्वानं	தூரத்திலேயே
आश्रमं	ஆசிரமத்தை	गत्वा	எழுந்தருளியிருந்து
आसाद्य	அணுகி		கொண்டு,
मुगपक्षिणः	மான்களையும் பறவைகளையும்	भरद्वाजं	பரத்வாஜமுனிவருக்கு
मुहूर्तं	ஒரு கணப்பொழுது	उप	இப்பொழுது [கு
त्रासयन्	பயந்தோடுபவையகளை	उपागमत्	சமயம் பார்த்து
	ய்ச்செய்துகொண்டு		(காத்து) நின்றனர்.

ततस्त्वाश्रममासाद्य मुनेर्दर्शनकाङ्क्षिणौ । सीतयाऽनुगतौ वीरौ दूरादेवावतस्थतुः ॥ १० ॥

ततः	அப்பொழுது	दर्शनकाङ्क्षिणौ	தர்சனத்திலவரவுடைய
सीतया	ஸீதைதயால்		பவர்களாய்,
अनुगतौ	தொடரப்பட்டவர்	आश्रमं	ஆசிரமத்தை
	களும்,	आसाद्य	அணுகி
वीरौ तु	தர்பவீரர்களுமாகிய	दूरात् एव	தூரத்திலேயே
	அவ்விருவரும்	अवतस्थतुः	(காத்து) நின்றனா
मुनेः	முனிவரவியினது		ண்டிருந்தவர்கள்.

संप्रविश्य महात्मानमृषिं शिष्यगणैर्वृतम् । संशितव्रतमेकाग्रं तपसा लब्धचक्षुषम् ॥ ११ ॥

हुताग्निहोत्रं दृष्ट्व महाभागं कृताञ्जलिः । रामः सौमित्रिणा सार्व सीतया चाभ्यवादयत् ॥

रामः	ஸ்ரீராமர்	संशितव्रतं	{ (தானனுஷ்டித்திருந்த
सौमित्रिणा	சக்தமணிகோடும்,		ஒவ்வொரு காயக்கிலே
सीतया च	சிதம்பிராட்டியாரோ		ச)தபஸ்ஸையும் என்
सार्व	கூடவே [டும்,		ளவது குறைவுமின்
सम्प्रविश्य	ஒரேஸமயத்திலுள்		நி முடிந்தவரும்,
	ளே துழைந்து,		
शिष्यगणैः	சிஷ்யஜனங்களால்	एकाग्रं	{ (எப்பொழுதும் பக
वृते	சூழப்பட்டிருந்த		வாங்கு) தியானத்
	வரும்,		தையே ஸர்வமுமாய்ம்
			கொண்டவரும்,

तवसा
लवचक्षुषं
दुतादिहोषं
महाभागं

தவம்பெயர்வனவயால்
உதா ணக்கண்ணினப்
பெற்றவரும்,
{ நீதயா கண்ணினோடு தீதிர
தவத கொண்டு முடித்
தவரும்,
பயிசுத்தமூர்த்தியும்,

महा-माने एव
कृषि
दृष्ट्वा
कृताञ्जलिः
अभ्यवाद्यन्

மஹாத்மானவுமாய்கிய
சிக்ஷிணய
அ. ணுகி,
அந்தரஸிஹஸ்தராய்,
தண்டம் சமர்ப்பித்த
னர்.

न्यवेदयत चात्मानं तस्मै लक्ष्मणपूर्वजः । पुत्रौ दशरथस्यावां भगवन् रामलक्ष्मणौ ॥ १३ ॥

लक्ष्मणपूर्वजः
तस्मै
आत्मानं
न्यवेदयत च

லக்ஷ்மணனின் தகைம
யனார் (கூராமர்)
அவருக்கு
தன்னை
{ (இன்னொரு பதைப்)
பின்வருமாறு தெரிவி
த்துக்கொண்டனர்.

भगवन्
आवां
दशरथस्य
रामलक्ष्मणौ
पुत्रौ

"பகவானே!
நாங்களிருவரும்,
தசரதருடைய
ராமன், லக்ஷ்மணன்
எனப்பெயர் பூண்ட
பிள்ளைகள்.

भार्या ममेयं वैदेही कल्याणी जनकात्मजा । मां चानुयाता विजनं तपोवनमनिन्दिता ॥

इयं
मम
भार्या
वैदेही
अनिन्दिता

"இவள்
அடியேனுடைய
பத்தினி.
வைதீத ஹரியெனப் பெ
யர்கொண்டவள்.
தோவர ஹிதை;

कल्याणी
जनकात्मजा
विजनं
तपोवनं च
मां
अनुयाता

ஆடியேசினிஐ;
ஜனகராத்மினியென.
விஜனம்
தபோவனத்திற்கும்
என்னை
தொடர்ந்து வந்திருக்
கின்றாள்.

पित्रा प्रवाज्यमानं मां सौमित्रिरनुजः प्रियः । अयमन्वगमद्भ्राता वसमेव वृद्धवतः ॥ १४ ॥

अयं
सौमित्रिः
अनुजः
आता
पिता
वर्न
प्रवाज्यमानं

"இவன்
சுமீத்ராதேவியாரின்
இனைய [புதல்வன்.
அனுகோதரன்.
திருத்தந்தையாரால்
காட்டிநின்று
அணுப்பிணிடப்பட்ட

मां एव
प्रियः
वृद्धवतः
अन्वगमन्

என்னையே
அன்புடையவனும்,
{ நீனைத்ததைச் செய்வ
தில் பிடிவாதமுடைய
வவனுமாகிய இவன்
தொடர்ந்துவந்திருக்
கின்றான்.

पित्रा नियुक्ता भगवन्प्रवेक्ष्यामस्तपोवनम् । धर्ममेव चरिष्यामस्तत्र मूलफलाशनाः ॥ १५ ॥

भगवन्
पिता
नियुक्ताः
तपोवनं
प्रवेक्ष्यामः

"பகவானே!
திருத்தந்தையாரால்
ஆக்குமாபிக்கப்பட்ட
வர்களால்
தபோவனத்திற்கு
பேரயங்கொண்டிருக்க
கின்றோம்.

तत्र
मूलफलाशनाः
धर्ममेव
चरिष्यामः

அங்கிடத்தில்
{ சித்திருக்கையும் பழங்
கனையுமுணவாய்க்
கொண்டவர்களால்
பரமாத்மாவை தியா
சரிப்பதொன்றிலேயே
(நாங்கள்) காணங்குறிக்
கப்போகின்றோம்."

तस्य तद्वचनं श्रुत्वा राजपुत्रस्य धीमतः । उपानयत धर्मात्मा गामर्घ्यमुदकं ततः ॥ १७ ॥

तस्य	அந்த	धर्मात्मा	புண்பாத்தமா வாகுமவர்,
धीमतः	ஞானவானாகிய	ततः	உட்கூன,
राजपुत्रस्य	சங்கிரவர்த்தியாரின்	गां	மதுபர்க்கத்தையும்,
	திருக்குமாரருடைய	उदकं	தீர்த்தத்தோடுகூடிய
तत्	அந்த	अर्घ्यं	{ (அகந்தை, துள்ளி மு தலியவைகள் சேர்க் கப்பெற்ற) "அர்க்யா" மென்பதையும்
वचनं	திருவாக்கிற்கு	उपानयत	சமர்ப்பித்தருளினார்.
श्रुत्वा	திருச்செவிகாற்றியரு ளிய		

नानाविधानन्नरसान्वन्यमूलफलाश्रयान् । तेभ्यो ददौ तप्तपा वासं चैवान्वकल्पयत् ॥

तप्तपाः	{ தவங்களை முற்றிலும் செய்துமுடித்தவரா கிய அவர்	अन्नरसान् च	அன்னங்களையும், சுவங்களையும்,
तेभ्यः	அவர்களுக்கு,	ददौ	ஸமர்ப்பித்தருளினார்.
नानाविधान्	பலவகை	वासं एव	மூவரும் வீற்றிருக்கக் கூடிய ஒரிடத்தை
वन्यमूल- फलाश्रयान्	{ காட்டுக்கிழக்குகளை யும், பழங்களையும்கொ ண்டுசெய்யப்பட்ட	अवकल्पयत्	சட்டிக்காட்டியருளி னார்.

मृगपक्षिभिरासीनो मुनिभिश्च समन्ततः । राममागतमभ्यर्च्य स्वागतेनाह तं मुनिः ॥ १९ ॥

समन्ततः	சுற்றிலும்,	रामं	ஸ்ரீராமரை
मृगपक्षिभिः	மாண்களாலும் பற வைகளாலும்,	अभ्यर्च्य	புகழ்ந்துகொண்டாடி
मुनिभिः च	மதுரிஷிகளாலும்,	तं	அவரை
आसीनः	குழப்பெற்று விளங் கிய	स्वागतेन	{ (தான் கொடுக்கும்) விருந்தை ஏற்றுக் கொள்ளவேண்டு மென்று
मुनिः	முனிவர்,	आह	வேண்டினார்.
आगतं	அவ்விடத்திலெழுந்த ருளியிருக்கும்		

प्रतिमृष्टं च तामर्च्यमुपविष्टं स राघवम् । भरद्वाजोऽब्रवीद्वाक्यं धर्मयुक्तमिदं तदा ॥ २० ॥

सः	அந்த	उपविष्टं	வீற்றிருக்கும்
भरद्वाजः	பரத்வாஜ முனிவர்,	राघवं	ஸ்ரீராமரைப் பார்த்து
तदा	அப்பொழுது	इदं	பின்வரும்
तां	அந்த	धर्मयुक्तं	தர்மத்துடன்கூடிய
अर्च्यं	பூஜையை	वाक्यं	திருவாக்கை
प्रतिमृष्टं च	ஏற்றுக்கொண்டு,	अब्रवीत्	திருவாய்மலர்ந்தரு ளினார்.

चिरस्य खलु काकुत्स्थ पश्यामि त्वापिद्वयम् । श्रुतं तव मया चेदं विवासनमकारणम् ॥

काकुत्स्थ	"குகுதம்ஸ்நகுலந்தி ஹ சித்தவர்க (ஸ்ரீராம!)"	तव	தேவரீருடைம
त्वां	தேவரீரை	इदं	இவ்விடத்திற்கு
चिरस्य	வெகுநாளங்கழித்து	विवासनं	அகற்றப்பட்டிருப்ப தானது
इह	இங்கு	अकारणं च	குற்றமுடைமை இல் லாததென
आगतं	எழுந்தருளியிருக்கின் றவராய்,	मया	என்னால்
पश्यामि	கட்புலனாற்பார்க்கும் பாக்கியம் பெற்றேன்.	श्रुतं खलु	ஏனத்குல்டியாலறிய ப்பட்ட சிலநேமே.

अवकाशो विविक्तोऽयं महानद्योः समागमे । पुण्यश्च रमणीयश्च वसतिह भवान्सुखम् ॥

महानद्योः	"இரு மஹாநதிகளின்	भवान्	தேவரீர்,
समागमे	சங்கமத்துறையில்	विविक्तः	ஸதா பாமா த்மாவைத் தீயானிப்பவராய்,
अयं	இந்த	इह	இவ்விடத்தில்
अवकाशः	இடமானது,	सुखं	திருவுள முவந்து,
पुण्यः च	புண்பமானது.	वसतु	எழுந்தருளியிருக்க லாம்."
रमणीयः च	மனோக்ருமானது.		

एवमुक्तस्तु वचनं भरद्वाजेन राघवः । प्रत्युवाच शुभं वाक्यं रामः सर्वहिते रतः ॥ २३ ॥

भरद्वाजेन	பாட்வாஜமுனிவரால்	रतः	ஆசையுள்ளவரும்,
एवं	மேற்கண்ட	राघवः तु	ரகுலத்திலகருமாகிய
वचनं	மொழியை	रामः	ஸ்ரீராமர்,
उक्तः	{ சொல்லப்பட்டதற்கு (திருச்செனி சாத்திர யருளியவரும்),	शुभं	பின்வரும் சிறந்த
सर्वहिते	எல்லாருக்கும் நன்மை செய்வதில்	वाक्यं	மொழியை
		प्रत्युवाच	பதிலையருளிச்செய்த னர்.

भगवञ्चित आसन्नः पौरजानपदो जनः । सुदर्शमिह मां प्रेक्ष्य मन्येऽहमिममाश्रमम् ॥ २४ ॥

भगवन्	"பகவானே !	इह	இப்பொழுது
इतः	இவ்விடத்திலிருந்து	मां	என்னை
आसन्नः	அருகாமையிலிருக் கும்	सुदर्श	அதிகபிரயாசையின் பார்க்கக்கூடியவனுய்
पौरजानपदः	நகரநாடுவாசிகளாகிய	प्रेक्ष्य	அறிந்துகொண்டு விடுமென
जनः	ஜனம்	अहं	அடியேன்
हमं	இந்த	मन्ये	எண்ணுகிறேன்.
आश्रमं	ஆசிரமத்தில்		

आगमिष्यति वैदेहीं वां चापि प्रेक्षको जनः । अनेन कारणेनाहमिह वासं न रोचये ॥

सां च	"அடியேனையும்,	कारणेन	ஒரு காரணத்தால்
वैदेहीं अपि	வைதேனியையும்,		கொண்டு
प्रेक्षकः	பார்க்க எண்ணம்	इह	இவ்விடத்தில்
	கொண்ட	वासं	வசிக்கலை
जनः	ஜனம்	अहं	அடியேன்
आगमिष्यति	இங்கு வாக்கடும்,	रोचये न	ஏற்றுக்கொள்ள
अनेन	இந்த		முடியாதிருக்கிறது.

एकान्ते पश्य भगवन्नाश्रमस्थानमुत्तमम् । रमते यत्न वैदेहीं सुखार्हां जनकात्मजा ॥ २६ ॥

भगवन्	"பகவானே!	रमते	நிம்மதியாய்க் காலங்க
यत्न	எந்தவிடத்தில்		ழிப்பனோ (அந்த)
जनकात्मजा	ஜனகரின் திருமக	उत्तमं	சிறந்த
वैदेहीं	வடிகை [ஸாகிய	आश्रमस्थानं	பர்ணசாலைக்கேற்ற
एकान्ते	பிறரால் தரிசிக்கப்பட		இடத்தை
	டா தவளாய்	पश्य	தேவரீர் ஆனோசுத்த
सुखार्हां	{ தியானமொன்றையே		ருளிச்செய்திராக.
	வனாக்கிக்கொன்றவ		
	ளாய்,		

एतच्छ्रुत्वा शुभं वाक्यं भरद्वाजो महामुनिः । राघवस्य ततो वाक्यमर्थग्राहकमब्रवीत् ॥

राघवस्य	ஸ்ரீராமருடைய	वाक्यं	மொழிக்கு
एतत्	இந்த	शुक्वा	திருச்செவிகாற்றியரு
शुभं	சிறந்ததாயிருக்கிற	भरद्वाजः	பரத்வாஜ [ஸிய
	தும்,	महामुनिः	மஹர்ஷி,
अर्थग्राहकं	{ சரியான காரணத்து	ततः	அதற்கு
	டன் சென்றிருக்கிற	वाक्यं	பின்வரும் பதிலை
	தாமசிய	अब्रवीत्	அருளிச்செய்தனர்,

दशकोश इतस्तात गिरिर्यस्मिन्निवत्स्यसि । महर्षिसेवितः पुण्यः सर्वतः सुखदर्शनः ॥ २८ ॥

तात	"குழந்தாய்!	पुण्यः	புண்யமானதும்,
इतः	இவ்விடத்திலிருந்து	सर्वतः	எங்குபார்த்தாலும்
दशकोशे	{ பத்துக் கோச தூரத்	सुखदर्शनः	{ மனோகரமான காஷி
	தில் (இருபதுமை		களுடன் விளக்குவ
	னாக்கப்படால்)		தாமசிய
महर्षिसेवितः	{ மஹர்ஷிகளால் வணிக்	गिरिः	ஓர் மலையிருக்கிறது.
	கப்பெற்று விளக்கு	यस्मिन्	(எதுவோ) இதில்
	கிறதாயும்,	निवत्स्यसि	எழுந்தருளியிருக்க
			கொள்க.

गोलाङ्गुलानुचरितो वानरर्क्षनिषेवितः । चित्रकूट इति ख्यातो गन्धमादनसन्निभः ॥२९॥

चित्रकूटः	"சித்திரகூடம்	வானரர்	சாதாரணக்குரங்குக
इति	என்பது	निषेवितः	னாலும் கரடிகளாலும்
ख्यातः	இதற்குப் பெயர்.		வயிற்றப்பெற்றது.
गोलाङ्गुलानु-	"மேகாண்டுகல"மென ப்படுக ஓர் வானக கு	गन्धमादन-	"சுந்தராதன"மெனும் பர்வதத்திற்குச் சமா
चरितः		सन्निभः	
	வந்தனரால் திரியப் பெற்றது.		னமாயுள்ளது.

["குருத்தலுடன்களும், சிவந்த கண்ணகலும், பகல்களின் வானகளைப்போத்த
வால்களும் உண்டயன]

["மேகாண்டுகலத்திற்குக் கிழக்கில் ஸதா புரப்பித்து வானகைகொண்டு விளங்
கும் மாக்களடங்க ஓர் மலை]

यावता चित्रकूटस्य नरः शृङ्गाण्यवेक्षते । कल्याणानि समाधत्ते न पापे कुरुते मनः ॥

नरः	"ஓர் மனிதன்,	कल्याणानि	பாக்கியங்களை
चित्रकूटस्य	சித்திரகூடத்தினது	समाधत्ते	பெறுகின்றான்.
शृङ्गाणि	சிகரங்களை,	पापे	தர்மமில்லாததொழி வில்
यावता	எப்பொழுது தரிகக் கின்றானோ அப்பொ	मनः	சிந்தையை
अवेक्षते		कुरुते न	செயுத்தமாட்டான்.
	ழுதிலிருந்து		

ऋषयस्तत्र बहवो विहृत्य शरदां शतम् । तपसा दिवमारुढाः कपालशिरसा सह ॥३१॥

ऋषयः	"அவ்விடத்தில்	कपालशिरसा	கிவபெருமானோடும்,
बहवः	அனேக	तपसा सह	அக்னிபகவானோடும்
ऋषयः	ரிஷிகள்	दिवं	சுவர்க்கத்தில்
इति	அனேக	आरुढाः	எழுந்தருளிருக்கின் ருகள்.
शरदां	சாத்ருதாக்களில்		
विहृत्य	வாஸப்பெய்து		

प्रविशत्तपहं मन्ये तं वासं भवतः सुखम् । इह वा वनवासाय वस राम मया सह ॥३२॥

अहं	"நான்	सुखं	வந்ததாய்
तं	அந்த	मन्ये	எண்ணுகிறேன்.
प्रविशत्	{ ஜனனஞ்சாரமுற்ற பிரதேசங்களுக்கு எட் டாங்குகாசிறுக்கும்	वा	தூங்கியென்றால்,
तपहं		राम	ஸ்ரீராம!
भवतः	இடத்தை,	इह	இவ்விடத்திலேயே
वनवासाय	உள்ளுண்டாய்	मया सह	என்னொடுகட்டினே
	வாஸவாஸத்திற்கு	वस	வாசிக்கலாம்."

स रामं सर्वकर्मैस्तं भरद्वाजः प्रियातिथिम् । सभार्यं सह च भ्राता प्रतिजग्राह धर्मवित् ॥

ச:	அந்த	प्रियातिथि च	அதிதிமாய் கிடைக்கப் பெறலரியவருமாகிய
धर्मवित्	தர்மவித்தாகிய	तं	அந்த
भरद्वाजः	பரத்வாஜமுனிவர்	रामं	ஸ்ரீராமரை,
भ्राता सह	தம்பியோடுகூட வந்தி ருக்கிறவரும்,	सर्वकर्मैः	ஸகலவித உபகாரங்க வரினால்
सभार्यं	தர்மபத்தினியுடன் வந்திருக்கிறவரும்,	प्रतिजग्राह	கொண்டாடியுபகரித் தார்.

तस्य प्रयागे रामस्य तं महर्षिमुपेयुषः । मपन्ना रजनीं पुण्या चित्राः कथयतः कथाः ॥

प्रयागे	ப்ரயாகையில்	कथयतः	செய்துகொண்டிருக்
महर्षि	மஹர்ஷிகைய	तस्य	அந்த [கும்
उपेयुषः	கிடையவராய்,	रामस्य	ஸ்ரீராமருக்கு
तं	அவருக்கு	पुण्या	பகல் நல்லதாய் முடி யப்பெற்றதாகிய
चित्राः	மணத்திற்கின்பத்தை விளைவிக்கின்ற	रजनीं	இரவு
कथाः	ஸம்பரவிளைகளை	मपन्ना	சூரம்பித்தது.

सीतातृतीयः काकुत्स्थः परिश्रान्तः सुखोचितः । भरद्वाजाश्रमे रम्ये तां रात्रिमवसत्सुखम् ॥

सीतातृतीयः	வீதைதையுள்ளிட்ட மூவரிலொருவரும்,	रम्ये	மிகுனாகமான
काकुत्स्थः	புண்யகிருத்தியம் களில் ஆஸத்தியுடை யவருமாகிய	भरद्वाजाश्रमे	பரத்வாஜாது ஆசிரமத்தில்
परिश्रान्तः	ஸ்ரீராமர்,	तां	அந்த
सुखोचितः	நல்ல விஷயங்களைப்போ திபாணிப்பவராய்,	रात्रि	இரவை
		सुखं	புண்யமாய்
		अवसत्	கழித்தார்.

प्रभातायां रजन्यां तु भरद्वाजमुपागमत् । उवाच नरशार्दूलो मुनिं ज्वलिततेजसम् ॥३६॥

रजन्यां	இரவு கழிந்து	उपागमत्	போய் தரிசித்தார்.
प्रभातायां तु	பொழுதுவிடிந்த வுடன்	ज्वलिततेजसं	ஜ்வலிக்கும் தேஜோ மயமாய் விளங்கும்
नरशार्दूलः	புருஷோத்தமர்	मुनिं	நிஷிஷயப்பார்த்து
भरद्वाजं	பரத்வாஜமுனிவரை	उवाच	பின்வருமாறு சொ ழிந்தார்.

शर्वरीं भगवन्नय सत्यशील तवाश्रमे । उषिताः स्मेद वसतिमनुजानातु नो भवान् ॥ ३७ ॥

சத்யசீல	சத்தியசீலரான	उषिताः स	கழிக்கிறதாம்.
भगवन्	பகவானே !	भवान्	தேவரீர்
शर्वरीं	இரவை	नः	எங்களுக்கு
इह	இந்த	अथ	இப்பொழுது
तव	தேவரீரது	अनुजानातु	மொகனிடாததை
आश्रमे	ஆசிரமத்தில்		ருள்கிறதாக.
वसति	தங்கியிருந்ததில்		

राज्यां तु तस्यां व्युष्टायां भरद्वाजोऽवशीदिदम् । मधुमूलफलोपेतं चित्रकूटं ब्रजेति ह ॥

भरद्वाजः	பரத்வாஜமகாரீஷி,	अवशी	அவ்விக்கொடுக்கார் :
तस्यां	அந்த	मधुमूल-	" தேன், சித்திரகூடம்,
राज्यां	இரவெல்லாம்	फलोपेतं	பழங்காய் இவைக
व्युष्टायां तु	சிக்கை செய்ததின்		ளால் நிறையப்பெற்
	பயனாய்		துவிகள்கும்
इह	இந்த	चित्रकूटं ह	சித்திரகூடமடைக்கை,
इति	பின்வரும் சொல்லி,	ब्रजे	எழுந்தருள்வாயாக.

वासपौषयिकं मन्ये तव राम महाबल ॥ ३९ ॥

महाबल	" மஹா ணாமர்ந்திய	वासं	வாஸஸ்தானம் (ஆது)
राम	ஸ்ரீராம! [சாலியாகிய		என்ற
तव	தேவரீருக்கு	मन्ये	நீர்மனத்திக்கு
औषयिकं	ஏற்ற		வந்திருக்கிறேன்.

नानामृगगणोपेतः किन्नरोरगसेवितः । मयूरनादाभिरुतो गजराजनिषेवितः ॥ ४० ॥

गम्पतां भवता शैलचित्रकूटः स विश्रुतः । पुण्यश्च रमणीयश्च बहुमूलफलायुतः ॥ ४१ ॥

सः	" அந்த	किन्नरोरग-	கின்னரர்களாலும் உ
चित्रकूटः	சித்திரகூடமெனும்	सेवितः	தங்கலாலும் தேவ
शैलः	மலைவானது		க்கப்பெற்றது.
विश्रुतः	பலநாப் பிரசிக்கி	मयूरनादाभिरुतो	மயூரநாத் தூவிக்
	பெற்றது;		பெற்றது.
पुण्यः च	புண்யத்தையளிக்க	गजराजनिषेवितः	ஜாஜராஜர்களால்
	வல்லது;		ஞ்சரிக்கப்பெற்றது.
रमणीयः च	மனோகரமானது;	बहुमूल-	பல சித்திரகூடங்களும், ப
नानामृग-	நானூலிதமான பிராநங்	फलायुतः	ழங்களும் செழிக்கப்
गणोपेतः	களால் ளுஞ்சரிக்கப்		பெற்றது.
	பெற்றது;	भवता	உன்னால்
		गम्पताम्	ஆடையப்பட்டதும்.

तत्र कुञ्जरयूथानि मृगयूथानि चाभितः । विचरन्ति वनान्तेषु तानि द्रक्ष्यसि राघव ॥

राघव	"ஸ்ரீ ராம!	मृगयूथानि च	அனேக மான்களுக்கும்
तत्र	அங்க	विचरन्ति	சஞ்சரிக்கின்றன.
वनान्तेषु	வனப்பிரதேசங்களில்	तानि	ஆனவகளை
अभितः	எல்லா விடங்களிலும்	द्रक्ष्यसि	நீ கண்டு பிழ்ந்துவாய்.
कुञ्जरयूथानि च	ஆனேக யானைகளும்		

सरित्सवणप्रस्थान्दरीकन्दरनिर्झरान् । चरतः सांतया सार्धं नन्दिष्यति मनस्तव ॥४३॥

सीतया	"சீதாப்பிரதேசம், பா கோடு	दरीकन्दर- निर्झरान् }	மலைக்குகைகளிலும், பள்ளத்தாக்குகளி லும், மலைபருவிகளி களிலும், [ஆம்
सार्धं	கூட	चरतः	காலங்கழிக்கும் [ஆம்
सरित्सवण- प्रस्थान् }	நதிகளிலும், களைகளி லும், பர்வத உச்சி களிலும்,	तव	தேவரீரது
		मनः	மனம்
		नन्दिष्यति	மகிழ்வுறும்.

प्रहृष्टकोयष्टिको किलस्यनैर्विनादितं तं वसुधाधरं शिवम् ।

मूर्गैश्च मर्त्तैर्वहुभिश्च कुञ्जरैः सुरम्यमासाद्य समावसाश्रमम् ॥ ४४ ॥

प्रहृष्टकोयष्टिक- को किलस्यनैः }	"உற்சாகங்கொண்ட ஆட்காட்டிகளுக்கு களுடையவும், கோதி லங்களுடையவுமொ லிகளாலும்.	सुरम्यं	{ மிக்க அழகுடையாய்ந்து விளங்குமின்றதுமா கிய
विनादितं	சத்திக்கப்பெற்றதும்,	तं	அந்த
वहुभिः	பல	शिवं	புண்புகேதத்திரமாயி
मूर्गैः च	மான்களாலும்,	वसुधाधरं	மலைக்கு
मर्त्तैः	கொழுத்த	आसाद्य	சென்றது,
कुञ्जरैः च	யானைகளாலும்,	आश्रमं	பன்னாசாலையொன்றை
		समावस	எதப்படுத்திக்கொ ண்டு வணி."

इत्यार्षे श्रीमद्रामायणे वाल्मीकीये आदिकाव्ये अयोध्याकाण्डे चतुष्पञ्चाशः सर्गः ॥

भादितः श्लोकाः 4562.

अयोध्याकाण्डे आदितः श्लोकाः 2207.

पञ्चपञ्चाशः सर्गः—ஐம்பத்தைந்தாவது ஸர்க்கம் ॥ 45 ॥

यमुनानरणम्—யமுனாததியைத் தாண்டுவது.

उषित्वा रजनीं तत्र राजपुत्रावरिन्दमो । महर्षिभविवाद्याथ जग्मतुस्तं गिरिं प्रति ॥ १ ॥

अरिन्दमो	எதிலும் ஜயசாலை களாகும்	उषित्वा	கழித்துவிட்டு,
		अथ	அப்பொழுது
राजपुत्रौ	{ சர்க்கரைத்திசைகள் திருக்குமாரர்களாகி ய அவ்விருதரும்	महर्षि	மஹர்ஷிக்கு
		अभिवाद्य	தண்டம் சமர்ப்பித்து
तत्र	அங்கிடத்தின்	तं	அந்த
रजनीं	இரவை	गिरिं प्रति	மலைபுற நோக்கி.
		जग्मतुः	பிரயாணமாணர்கள்.

तेषां स्वस्त्ययनं चैव महर्षिः स चकार ह । प्रस्थितायैव तान्वेक्ष्य पिता पुत्रानिवान्वगात् ॥

महर्षिः	மஹர்ஷி	प्रस्थितान् पुत्र	பிரஸ்திதானாய் புத்ரம்
तेषां एव	ஆவர் கனென்றோரும்		கொண்டிருக்கும்
	சும்,	तान्	அவர்களை
		सः च	அகலார்,
		पिता	தந்தை
स्वस्त्ययनं च	{ மீள்வந்தியயனத்தன (இடைபூது சம்பவிக் காது சதா நன்னம பே வினை விகந்தவல்ல வேதமந்திர ஜபத் வை)	पुत्रान्	புதல்வர்களிடத்தில்
		इव	எவ்வண்ணமோ ஆவ் வண்ணமே
चकार	செய்தருளினார்.	वेक्ष्य ह	பார்த்துக்கொண்டே
		अन्वगात्	கடப்பின்பற்றி நடந் தார்.

ततः प्रचक्रमे वक्तुं वचनं स महामुनिः । भरद्वाजो महातेजा रामं सत्यपराक्रमम् ॥ ३ ॥

ततः	அப்பொழுது	भमं	ஸ்ரீராமருக்கு
सः	அந்த	वचनं	(தெரிவிக்கவேண்டிய) வாய்ச்சரத்தை
महातेजाः	மகாதேஜேரவர்களுள்	वक्तुं	பின்பொழுது சொல் வதற்கு
भरद्वाजः	பரத்வாஜ	प्रचक्रमे	திருவுணம்பற்றியரு ளினார்.
महामुनिः	மஹர்ஷி		
सत्यपराक्रमं	வீன்பேரகாதபராக்கி ராமம்படைக்கப்பெற்ற		

गङ्गायमुनयोः संधिमासाय मनुजर्षभौ । कालिन्दीमनुगच्छेतां नदीं पथान्मुखाश्रिताम् ॥

मनुजर्षभौ	“புருஷோத்தமங்களை !	पथान्मुखाश्रितां	மெற்கனிந்த கிதக் குறுகமாயோடும்
गङ्गायमुनयोः	கங்கையமுனை இவ்வீ ரண்டு நதிகளுடைய	कालिन्दी	யமுனை
सन्धि	சங்கமத்திற்கு	नदीं	நதிகை
आसाद्य	கொண்டு,	अनुगच्छेताम्	பற்றிக்கொண்டீர் தாக்க.

अथासाद्य तु कालिन्दीं शीघ्रस्रोतसमापगाम् । तस्यास्तीर्थं प्रचरितं पुराणं वेक्ष्य रावदी ॥

तत्र यूयं पुत्रं कृत्वा तरतांशुमतीं नदीम् ॥ ६ ॥

रावदी	“ஸ்ரீராம, ஸக்திமண !	तीर्थं	தீர்த்தம்
शीघ्रस्रोतसं	பிரவாஹமுதித்த வேகமாயோடும்	वेक्ष्य	கவனித்த,
कालिन्दी	யமுனை	तत्र	அங்குசத்திம்
आपगां तु	நதிகையே	अथ	அப்பொழுது
आसाद्य	பற்றிக்கொண்டு,	यूयं	நீக்கொன்றோரும்
तस्याः	அதனுடைய	पुत्रं	புத்ர தெப்பத்தை
प्रचरितं	பல்கடந்துபுகி கீத	कृत्वा	சர்ப்படுத்திக்கொண்டு,
पुराणं	பழைய [யந்ததாய	अंशुमतीं नदीं	யமுனை நதிகைய
		तरत	தரண்டுங்கள்.

ततो न्यग्रोधवासाय महान्तं हरितच्छदम् । विवृद्धं बहुभिर्दृष्टैः श्यामं सिद्धोपसेवितम् ॥
तस्मै सीताञ्जलिं कृत्वा प्रयुञ्जीताक्षिणः शिवाः ॥ ७ ॥

ततः	"அதன்மேல்	श्यामं	"சயாம"மெணப்பெய
हरितच्छदं	பசுமைமயான இலைக	न्यग्रोधं	ஆஸ்மரத்தை
	ளைபுடையதும்	आसाय	அடைந்து,
बहुभिः	பல	तस्मै	அதற்கு
दृष्टैः	மரங்களால்	सीता	லீதை
विवृद्धं	நெருக்கமுற்று வினக்	अञ्जलिं	அஞ்சலி
	குறித்தும்	कृत्वा	பண்ணிக்கொண்டு,
सिद्धोप-	சித்தர்களைப் பூஜிக்க	शिवाः	புண்ணிய
सेवितं	ப்படுகிறதும்	आक्षिणः	பிரார்த்தனைகளை
महान्तं	மிகப்பெரியதுமாகிய	प्रयुञ्जीत	செய்யபட்டும்.

समासाय तु ते वृक्षं वसेद्वाऽतिक्रमेत वा ॥ ८ ॥

तं	"அந்த	वसेत् वा	சற்றுத்தங்கியிருந்தா
वृक्षं	மரத்தை		துமிருக்கலாம்;
समासाय	தரிசித்துவிட்டு,	अतिक्रमेत वा	அல்லது கடந்துபோய்
तु	அவ்விடத்தில்		விடலாம்.

क्रोशमात्रं ततो गत्वा नीलं द्रक्ष्यथ काननम् । पलाशवदरीमिश्रं राम वंशैश्च यामुनैः ॥ ९ ॥

राम	"ஸ்ரீராம!	यामुनैः	யமுனை நீரங்களிலூண்
ततः	அவ்விடத்திலிருந்து		டாகும்
क्रोशमात्रं	க்ரோசத் (இரண்டுமடல்)	वंशैः	மூக்கில்லகளால்
	தூரம்	नीलं च	இருளுற்றதாய்
गत्वा	சென்று		பிருக்கின்ற
पलाशवदरी-	பலாசவரங்களாலும்,	काननं	ஒரு காட்டை
मिश्रं	இவ்வகை பரங்களை	द्रक्ष्यथ	நீங்கள் காண்பீர்கள்.
	ஹட்டித்தவியாக்		
	குறித்தார்,		

स पन्थाश्चित्रकूटस्य गतः सुबहुशो मया । रम्यो मादेवयुक्तश्च वनदायैर्विवर्जितः ॥ १० ॥

चित्रकूटस्य	"சித்திரகூடத்திற்கு	वनद्वयः	காட்டுக்கஷ்டங்க
सः	அந்த	विवर्जितः	சேராதது. [இளாடு
पन्थाः च	வழிதான்	मया	என்னால்
रम्यः	மனோகரமானது.	सुबहुशः	பலதடவைகளில்
मादेवयुक्तः	பிருதுவாயுள்ளது.	गतः	ஆசரிக்கப்பட்டது "

इति पन्थानमावेश महर्षिः संन्यवर्तत । अभिवाद्य तथेत्युक्त्वा रामेण विनिवर्तितः ॥ ११ ॥

इति	மேற்கண்டவாறு	तथा इति	"அங்ஙனமே செய் கின்றேன்" என்று
पन्थानं	பாதாளம் வழியைப் பற்றி	उक्त्वा	சொல்லி,
आवेश	சொல்லிய பின்னர்,	अभिवाद्य	தண்டம் சமர்ப்பித்து,
महर्षिः	மகர்ஷி	विनिवर्तितः	{ திரும்பிப்போக விடை கொடுக்கப்பெற்றவ ராய்
रामेण	ஸ்ரீராமரால்	संन्यवर्तत	திரும்பினார்.

उपावृत्ते मुनौ तस्मिन् रामो लक्ष्मणमब्रवीत् । कृतपुण्याः स्म सौमित्रे मुनिर्यचोऽनुकम्पते॥

तस्मिन्	அந்த	सौमित्रे	"உகந்தமண!
मुनौ	முனிவர்	मुनिः	முனிவர்
उपावृत्ते	திரும்பிய பின்னர்,	नः	நமது விஷயத்தில்
रामः	ஸ்ரீராமர்,	अनुकम्पते	பரிபூரண அருள் புரி கின்றனர்.
लक्ष्मणं	லக்ஷ்மணரைப் பார்த்து	यत्	இக்காரணத்தில்
अब्रवीत्	பின்வருமாறு அரு ளிச்செய்தனர்;	कृतपुण्याः स्म	நாம் கொடுத்துவைத் தவர்களை."

इति तौ पुरुषव्याघ्रौ मन्त्रयित्वा मनस्विनौ । सीतामेवाग्रतः कृत्वा कालिन्दीं जम्बतुर्नदीम् ॥

मनस्विनौ	ஸரமர் தீயிராஜிகளும்	सीतां	சீதைமைய
पुरुषव्याघ्रौ	புருஷேதரத்தமர்களு மாகிய	अग्रतः	முன் செல்பவனாய்
तौ	அவ்விருவர்களும்	कृत्वा	செய்துகொண்டு,
इति	இவ்விதமாய்	कालिन्दीं	யமுனை
मन्त्रयित्वा एव	பேசிக்கொண்டே,	नदीं	நதியை நோக்கி,
		जम्बतुः	உட்கார்கள்.

अथासाद्य तु कालिन्दीं शीघ्रस्रोतोवहां नदीम् । चिन्तामापेदिरे सर्वे नदीजयतितीर्थैः ॥

अथ	அதன்மேல்	नदीजल-)	நீரின் ஐந்தனதக்க
शीघ्रस्रोतोवहां	{ பிரவாஹமெடுத்து கோகாமமேடும் அல த்தையுடைய	तितीर्थैः)	பத்து அக்கரை அ டைய உத்தேசங்கொ ண்டவர்களாய்
कालिन्दीं	யமுனை	तु	இதுவிஷயத்தில்
नदीं	நதியை	चिन्तां	{ இனி செய்யவேண்டிய தைப்பற்றிய யோச னையை
आसाद्य	ஆண்டன்கூ,	आपेदिरे	செய்தார்கள்.
सर्वे	எல்லோரும்		

कालिन्दीमध्यमायाता सीता त्वेतावन्दत । स्वस्ति देवि तरामि त्वां पारयेन्मे पतिव्रतम् ॥

காலிந்திமய்ய	யமுனையின் அடுவை	स्वस्ति	{ திருவுளமுயந்து பி
ஆயாता	ஆண்டந்திருந்த	त्वां	ரார் த்தனைகளை யரு
सीता	சிதாப்பிராட்டியார்,	तरामि	விச்செய்வாயாக,
तु	இச்சமயத்தின்	मे	யன்னை
पुनां	இதை	पतिः	கடந்து தாண்டுகின்
अवन्दत	பின்னாகுமாறு பிரர்த்	वतं	வனது [தேன்.
देवि	தித்தனள்.	पारयेत्	பர்த்தா
	"தேவியே!		பிரதிக்கணைய
			கைகடப்பெறட்டும்.

यद्ये त्वां गोसहस्रेण सुरावदशतेन च । स्वस्ति प्रत्यागते रामे पुरीषिश्वाकुपालिताम् ॥

ராமே	" ஸ்ரீராமர்,	गोसहस्रेण	அநேக கோதானம்
स्वस्ति	குறையின்றி,		களாலும்
इश्वाकुपालितां	{ இவ்வாசுமன்னர்	सुरावदशतेन च	{ அநேக தீத்தம்நிறை
	களால் பரிபாலிக்கப்		ந்த ஸ்ரீராமகலசக்க
	பட்ட		ளாலும்
पुरी	நகருக்கு	त्वां	உன்னை
प्रत्यागते	திரும்பியெழுந்தருளி	यद्ये	பூதிக்கேதேன்."
	ய பின்னர்		

कालिन्दीमथ सीता तु याचमाना कृताञ्जलिः । तीरमेवाभिसंभाषा दक्षिणं वरवर्णिनी ॥

वरवर्णिनी	ஸ்திரீரத்தினமாகும்	अथ	அப்பொழுதும்
सीता	ஸ்திரீதாப்பிராட்டியார்	कृताञ्जलिः	அஞ்சலிநான்மையம்
दक्षिणं	தென்	कालिन्दी	யமுனையை
तीरं	கரையை		{ பிரர்த்தித்துக்கொ
अभिसंभाषा तु	கண்முன் கண்டவளர	याचमाना तु	{ ண்டுக்கும்வண்ண
	கியும்,		மேயிருத்தனள்.

ततः प्लवेनांशुमतीं शीघ्रगामूमिमालिनीम् । तीरजैर्बहुभिर्वृक्षैः संतेर्यमुनां नदीम् ॥ २३ ॥

ततः	அப்பொழுது	अंशुमतीं	சூர்ப்பகவானின் புத்
शीघ्रां	கேகமாய் பிரவாஹ		திரியுமாவிய
	மெடுத்து ஓடுகிறதும்	यमुनां	யமுனை
तीरजैः	கரைபொருக்களிலிரு	नदीं	நதியை
बहुभिः	அநேக	प्लवनं	தெப்பத்தைக்
वृक्षैः	மரங்களினாலு		கொண்டே
कर्ममालिनीं	மேரதும் அனைகளை	संतेर्य	தரண்டி னூர்கள்.
	யுண்டபரதாம்,		

ते तीर्णाः पुनमुत्सृज्य प्रस्थाय यमुनावनात् । श्यामं न्यशोधमासेदुः शीतलं हरितच्छदम् ॥

तीर्णाः	ஆக்கரை வந்துசேர்ந்த	शीतलं	குளிர்ந்த இடத்தை
ते	ஆவர்கள்		புண்டலதும்
पुनं	தெய்தந்ததை	हरितच्छदं	பச்சிலைகளை யுடை
उत्सृज्य	விட்டு,		யதும்,
यमुनावनात्	யமுனாவனங்களின்	श्यामं	'சம்பா'மென்ற பெய
	வழியாய்		ரையுடைபதுமான
प्रस्थाय	நடந்து	न्यशोधं	ஆலமரத்தை
		आसेदुः	கண்டனர்கள்.

न्यशोधं तमुपास्थाय वैदेही वाक्यमब्रवीत् । नपस्तेऽस्तु महावृक्ष पारयेन्मे पतिव्रतम् ॥

तं	அந்த	ते नमः अस्तु	{ உன்னை நான் முடி.
न्यशोधं	ஆலமரத்தை		தாழ்த்தி நமஸ்கரிக்க
उपास्थाय	அனுதி,		கின்றேன்.
वैदेही	வைத்தேவிதாயர்	मे	எனது
वाक्यं	பின்வரும் வசனத்தை	पतिः	கணவனார்
अब्रवीत्	அருளிச்செய்தனர்;	व्रतं	பிரதிக்கூறிய
महावृक्ष	" புண்டாமரக்கொல்லு	पारयेत्	கைகூடப்பெறட்டும்.
	விருகடமே!		

कौसल्यां चैव पश्येयं सुमित्रां च यशस्विनीम् । इति सीताऽञ्जलिं कृत्वा पर्यगच्छद्दनस्पतिम् ॥

कौसल्यां च	" கோஸலாதேவியா	इति एव	என்று பிரார்த்தித்துக்
	சையும்,		கொண்டு
यशस्विनीं	புகழ் பெற்ற	सीता	வீதாப்பிராட்டியரை
सुमित्रां च	சுமித்திராதேவியா	अञ्जलिं कृत्वा	சைகடப்பீலவண்ணமே
	சையும்,	वनस्पतिं	விருகடத்தை
पश्येयं	பேசில் நகண் ணேனிக்க	पर्यगच्छन्	பிரதக்ஷிணம்செய்த
	கொண்டும் "		என்.

अवलोक्य ततः सीतामायाचन्यामनिन्दिताम् । दयितां च विधेयां च रामो लक्षणमब्रवीत् ॥

ततः	அப்பொழுது	आयाकती च	பிரார்த்திக்கின்றவா
रामः	ஸ்ரீராமர்,		எவர்
विधेयां	மணக்கொணுதா உடம்	अवलोक्य च	கவனித்துக்கொண்
	கும்		டே,
दयितां	இல்லாளனாகிய	लक्षणं	உச்சம்ணைரைப்
सीतां	சிதாப்பிராட்டியரை		பார்த்து
अनिन्दितां	தோஷரற்றிதாரை	अब्रवीत्	பின்வருமாறு அரு
			ளிர்ரொற்றினர்

सीतामादाय गच्छ त्वमग्रतो भरताग्रज । पृष्टोऽं गविष्यामि सायुधो द्विपदां वर ॥२८॥

भरताग्रज	“பரதரினத் தனமாஹு கவஸைய	अग्रजः	முன்
द्विपदां वर	புருஷோத்தமா	गच्छ	கட;
त्वं	நீ	अहं	நான்
सीतां	சீதைையை	सायुधः	ஆயுதபாணிபாய்
आदाय	புகட்கொண்டு,	पृष्टः	பின்
		गमिष्यामि	கடந்துவருகின்றேன்.

ययत्फलं प्रार्थयते पुष्पं वा जनकात्मजा । तत्तत्पद्व्या वैदेह्या यत्राख्या रमने मनः ॥२९॥

जनकात्मजा	“ஜனகமதறாசாஜரின்	वैदेह्याः	வைகைகாட்டித்தனைய
यत् यत्	எத்தெந்த [திருமகள்	मनः	உள்ளம்
फलं	பழத்தைபோ,	रमने	உவந்துமொ,
पुष्पं वा	புஷ்பத்தைபோ	तत् तत्	அததை அப்போ
प्रार्थयते	கேட்கின்றாடுவோ		தைக்கப்படுதே
यत्	எதில்	पद्व्याः	கொண்டு வந்து
अस्याः	இந்த		கொடுப்பாயாக.

गच्छतोस्तु तयोर्मध्ये बभूव जनकात्मजा । मातङ्गयोर्मध्यगता शुभा नागवधूनिव ॥३०॥

गच्छतोः	கடந்துகொண்டிருக்கும்	मातङ्गयोः	கொண்டு ஆண்டார்கள்
तयोः	அவ்விருவர்களுக்கும்	मध्यगता	மத்தியில் கடந்து
मध्ये	மத்தியில்		கொண்டிருந்தாள்
शुभा	புதிர்வதாசிரோமணி	नागवधूः इव	பெண்டாளை போல்.
जनकात्मजा	ஜனகமதறாசாஜரின்	वु	இப்பொழுது
	திருமகள்,	बभूव	திசுழங்கினாள்.

एकैकं पादपं गुह्यं लतां वा पुष्पशालिनीम् । अदृष्टपूर्वां पश्यन्ती रामे वमच्छ साऽवला ॥

एकैकं	ஒன்ற	गुह्यं वा	கொடியபுக.
पादपं	மடக்கை	पश्यन्ती	பார்த்தாய் பார்த்திருக்கிறாள்
अदृष्टपूर्वां	இதனாவரையில்		தகனாம்
	கண்டிராத	एकैकं	ஒன்றொன்றாய்
पुष्पशालिनीं	புஷ்பங்கள் தினதல்		பரிதியும்
लतां	கொடியையும், தூண்ட	रामे	முரோமரை
पादपं	மடக்கையையும்,	वमच्छ	கிண்கிண்கி.

रमणीयान्यद्बुविधान्पादपान्कुसुमोत्कटान् । सीतावचनसंख्य आनयामास लक्ष्मणः ॥३१॥

लक्ष्मणः	லக்ஷ்மணன்	कुसुमोत्कटान्	கூசுமோத்தகை
सीतावचन-)	சீதாபிசொப்பவாசை		படுபெற்ற
संख्यः)	மொழியில் எண்கள்	पादपान्	மடக்கைகளை
	கங்கொண்டவாய்	आनयामास	கொண்டுவந்து
बहुविधान्	பலவகை		காணப்படுத்தினாள்
रमणीयान्	அழகிய		

विचित्रवालुकनद्यां विलसत्सनादिताम् । रेमे वनकराजस्य तदा पश्य सुता नदीम् ॥

तदा	அப்பொழுது	विलसत्- नादितां	நலம்வளங்கண், வலரானங் கடுவன்கிற நீர்ப்பற வைகளால் ஒலிக்கப் பெற்று விளங்குகிற நாயுள்
वनकराजस्य	वनकरாஜரத		
सुता	சிறுமகள்		
नदीं	நதியை		
विचित्रवालुक- नद्या	विचित्रवालुक नद्या செட்டுக்களையும் வலங்க- னையுமுண்டவநாயுள்	पश्य रेमे	கவனித்து மனமகிழ்ந்தான்.

कोशमात्रे ततो गत्वा भ्रातरौ रामलक्ष्मणौ । बह्व्येध्यान्मृगान्दत्त्वा चेतुर्यमुनावने ॥३४॥

ततः	அதன்மீதம்	दत्त्वा	தரத் துவிட்டு,
भ्रातरौ	அந்தோதரர்களான	यमुनावने	யமுனைக்கரைவி
रामलक्ष्मणौ	ராமராமரும் லக்ஷ்மணரும்,	कोशमात्रे	இரண்டினமல் தூரம் வனாக்கும்
बह्वन्	பல	गत्वा	தங்க இடத்தைத் தேடி.
मेध्यान्	புண்ணிய	चेतुः	கடந்தார்கள்.
मृगान्	மிருகங்களை		

विहृत्य ते वह्निष्पूगनादिते शुभे वने वानरवारणायुते ।

समं नदीचप्रमुपेत्य सम्मते निवासमाजगदुर्दीनदर्शनाः ॥ ३५ ॥

अदीनदर्शनाः	சலிடைமனத்தினர்க னாகிய	विहृत्य	அகிந்து திரிந்து,
ते	அவர்கள்	समं	ஸமபூமிபாமிருக்கிற தும்,
वह्निष्पू- गादिते	வாழ்களின் சுட்டங்க- னாகவலிக்கப் பெற்றதும்,	सम्मते	மனோக்குமாநிருக்கி றதும்,
वानर- वारणायुते	குரங்குகளாலும் வர- ணைகளாலும் கூட யப்பெற்றதும்,	नदीचं	நதியின் கரையிலிருக் கும் ஓர் இடத்தை
शुभे वने	பெண்கந்தையுடைய வனத்தில் [கின்று]	उपेत्य	கண்டு,
		निवासं	இரவை இவ்விடத்திற் கழிப்பதாய்
		आजगुः	தீர்மானித்தவர்கள்.

इत्यापि श्रीमद्रामायणे वाल्मीकीये आदिकाव्ये

अयोध्याकाण्डे पञ्चपञ्चाशः सर्गः ॥

पट्टपञ्चाशः सर्गः—ஐம்பத்தாறுவது சார்க்கார் || 56 ||

चित्रकूटगमनम्—சித்திரகூடமனைக்குப் போவது.

अथ राज्यां व्यतीतायामवसुतमनन्तरम् । प्रबोधयामास जनैर्लक्ष्मणं रघुनन्दनः ॥ १ ॥

रघुनन्दनः	புதிதாயார்,	अनन्तरं	பட்டினை ஆகவேண்டி.
राज्यां	இராஜ்		யதைப்பற்றி
व्यतीतायां	கழிந்தவுடன்,	जनः	தென்னொழுகும்வண்ண
अथ	ஆப்பொழுது		மரம்,
अवसुतं	திரவாணத்திலிருந்து	प्रबोधयामास	பிரபாதுமாறு ஆளுநர்
लक्ष्मणं	லக்ஷ்மணனைப்		செய்தனர் :
	பார்த்தார்,		

सौमित्रे शृणु वन्यानां वल्लु व्याहरतां खनम् । सम्प्रतिष्टामहे कालः प्रस्थानस्य परन्तप ॥

परन्तप	“ ஐயகாசியாகிய	खनं	ஓலையை
सौमित्रे	சுமித்திராசன்தன !	शृणु	சுவனீ.
व्याहरतां	கடவுகின்ற	प्रस्थानस्य	பிரயாணப்படுவதத்து
वन्यानां	காணக உயிர்களுடைய	कालः	ஐந்தே காலம்.
वल्लु	மலைகளையிருக்கும்	सम्प्रतिष्टामहे	எம் பிரயாணமாகிச் செங்கொம் ”

स सुप्तः समये भ्रात्रा लक्ष्मणः प्रतियोधितः । जहौ निद्रां च तन्त्रीं च प्रसक्तं च पथि श्रमम् ॥

लक्ष्मणः	லக்ஷ்மணர்,	सः	அவர்
निद्रां च	துக்கத்தையும்	भ्राता	தம்பையனாரால்
तन्त्रीं च	துக்கமயங்கத்தையும்	सुप्तः	செய்துவிட்டிருள்ளவர்
पथि	வழியில்		மரம்
प्रसक्तं	ஊதாரணமாயுண்டா கக்கடிய	समये	திருக்கும் சந்தர்ப்பத் தில்
श्रमं च	ஆயாஸத்தையும்	प्रतियोधितः	ஆத்துப்பிக்கப்பட்டார்.
जहौ	ஒழித்திருந்தார்.		

तत उत्थाय ते सर्वे स्पृष्ट्वा नद्याः शिवं जलम् । पन्थानशृषिणोद्विष्टं चित्रकूटस्य तं ययुः ॥

ततः	ஆப்பொழுது	स्पृष्ट्वा	பொழு,
ते	அவர்கள்	शृषिणा	பெரியான்
सर्वे	எங்கொழும்	उद्विष्टं	குழிப்பிடப்பட்ட
उत्थाय	எழுந்தார்,	तं	அந்த
नद्याः	நதிகளினாலு	चित्रकूटस्य	சித்திரகூடத்திற்கு
शिवं	புண்ணீரை	पन्थानं	போகும் வழியை
जलं	நீர்க்கடிகில்	ययुः	சென்றார்கள். [நோக்கி

ततः संप्रस्थितः काले रामः सौमित्रिणा सह । सीतां कमथप्राक्षीमिदं वचनमब्रवीत् ॥

ततः	அப்பொழுது	कमलप्राक्षी	தாமரைப்பிதழ்போன்
सौमित्रिणा	சக்திரிணோடு		நகண்களை யுடைய
सह	கூட,	सीतां	சீதையைப் பார்த்து,
काले	எந்த காலத்தில்,	इदं	பின்வரும்
संप्रस्थितः	பிரயாணம் புறப்பட்ட	वचनं	சொல்லை
रामः	ஸ்ரீராமர்,	अब्रवीत्	சொன்னார் :

आदीप्तानिव वैदेहि सर्वतः पुष्पितामगान् । सैः पुष्पैः किशुकान्वश्य मालिनः शिशिरात्यये ॥

वैदेहि	"வைதேகினி !	सैः	அதது
शिशिरात्यये	மனிக்காலைத்தினிதுதி யால்	पुष्पैः	புத்தபங்களால்
सर्वतः	எல்லாப்பக்கத்திலும்	आक्षीप्तान् इव	கொழுந்துவிட்டெரி யும்வண்ணமாய்
किशुकान्	பலரச		அழகுவாய்த்து விளங்
मगान्	மரங்களை	मालिनः	{ குகின்றவைகளாடி
पुष्पितान्	நன்கு புஷ்பித்திருக்க ப்பெற்றனவைகளாய்	पश्य	{ குப்பதைப் பார்.

पश्य भल्लातकान्विल्वान्नरैरनुपसेवितान् । फलपत्रैरवनताबूनं शक्यामि जीवितुम् ॥ ७ ॥

नरैः	"மனிதர்களால்	विल्वान्	விளாமரங்களையும்
अनुपसेवितान्	தொடப்படாததாகிய	पश्य	பார்.
भल्लातकान्	செங்கொட்டை மரங்களையும்,	नूनं	இனிமேலாக
फलपत्रैः	கனிகளாலுமிலைக ளாலும்	जीवितुं	இதைவே உணவுவாய்க் கொள்ள
अवनतान्	வளைந்து தொங்கும் கிளைகளுடைய	शक्यामि	நான் சம்மதிப்பேன்.

पश्य द्रोणप्रमाणानि लम्बमानानि लक्ष्मण । मधूनि मधुकारीभिः संभृतानि नगे नगे ॥

लक्ष्मण	"லக்ஷ்மண !	द्रोणप्रमाणानि	இரண்டு மரக்கால்கள வுள்ளவைகளாய்
नगे नगे	மரக்கால்களால்,	लम्बमानानि	தொங்கிக்கொண்டிரு
मधुकारीभिः	தேனிக்காரால்	मधूनि	தேனடைகளை [க்கும்]
संभृतानि	கட்டப்பட்டவராய்	पश्य	பார்.

एष क्रोशति नत्पूहस्तं शिखां प्रतिकूर्जति । रमणीये वनोद्देशे पुष्पसंस्तरसङ्कटे ॥ ९ ॥

रमणीये	"அழகுவாய்த்து	नयूहः	நச்சுக்குருவி
पुष्पसंस्तर-	மலர்கள் நெருக்கமாய்	क्रोशति	கவசிறது,
सङ्कटे	பாப்பப்பட்டிருக்கும்	शिखां	மயில்
वनोद्देशे	இந்த வனப்பிரதேசத்	ते	அதற்கு
एषः	இதோ [தில்]	प्रतिकूर्जति	மாதுகவுகின்றது.

மாநஹ்யூதானுசுதம் பஹிசஹ்யானுநாதிதம் । சிவகூடமிமே பஹ்ய ஸ்ருதசிவரம் கிரிம் ॥ 10 ॥

மாநஹ்யூதானுசுதம்	“மரகதக் கூட்டங்களால் வலங்கப்பெற்றதும்	ஸ்ருதசிவரம்	கம்பிரமாயுள்ள சிவரங் களை யுடைய துமரன
பஹிசஹ்யானு- நாதிதம்	பறவைக்கூட்டங்க ளால் நலங்கப் பெற்றதும்,	இமே சிவகூடம் கிரி பஹ்ய	இதேதாவிருக்கும் சிவகூட மகிழ்வாய் பரம்.

சமபூமிதலே ரம்யே ட்ருமீவ்ஹிசாஹ்யே । புண்யே ரம்யாமஹே தாத சிவகூடமய கானநே ॥ 11 ॥

தாத	“குழந்தாய்!	ரம்யே	மகிழ்க்குமாயிருக்கி றதும்,
சிவகூடமய	சித்திரகூடமகிழ்சினை து	புண்யே	பரிசுத்தமாயிருக்கி றதும்,
கானநே	வனத்தில்	சமபூமிதலே	{ மெய்யிள்ளயின்றி னு மழுப்பாயிருக்குமே ரிடத்தில்
ஹிம:	பனி	ரம்யாமஹே	ராம் தக்கிவலர்ப் பொம்.
ட்ருமீ:	மரங்களால்		
ஹிசாஹ்யே	குழப்பப்பட்டதாயிருக் கிறதும்,		

ததஸ்தௌ பாடவாரேண மச்சந்தௌ சஹ சீதயா । ரம்யமாசேதது: சீலே சிவகூடம் மனோரமம் ॥ 12 ॥

தத:	அப்பொழுது	மனோரமம்	மனங்களைக் கவரும் வண்ணமாய்
பாடவாரேண	காலண்டையாய்	ரம்யே	அழகுவாய்க்கது விளங் கும்
சீதயா சஹ	சிதர்ப்சிவரட்டியா கோடுகூட	சிவகூடம்	சிவகூட
மச்சந்தௌ	நடந்துகொண்டிருக் கும்	சீலே	மகிழ்க்கு
தௌ	அவ்விருவர்களும்,	மாசேதது:	வந்துசேர்ந்தார்கள்.

தே து பர்வதமாசாஸ நானாபஹிமணாயுதம் । வஹுமூலபலம் ரம்யே சம்பந்நசரசோதகம் ॥ 13 ॥

சிவகூடம் ஹி சம்பஹ்யந் ராமோ லக்ஷ்மணமந்நவீத் ॥ 14 ॥

ராம:	மூராய்,	தே	அகிழ்
நானாபஹி- மணாயுதம்	பறவைகள் பறவைகள் கூட்டங்களால் நிறை யப்பெற்றதும்.	சிவகூடம்	சிவகூட
வஹுமூலபலம்	பல கிழங்குகளையும் க யிகளையுடையதும்;	பர்வத	பரிசுத்த
ரம்யே	மேககளைக் கயத்திற் கேற்றதாய்	அசாஸ	அசாஸது,
சம்பந்ந- சரசோதகம்	பரிசுத்த ஜலங்களைப் டைய ஜலாசயங்களு டன் விளங்குகிறது பரம்	சம்பஹ்யந் ஹி	அங்குமிக்கும் கவனித் கப்பார்க்கின்றவராகி
		லக்ஷ்மண	நகத்தமணகர்ப்
		அவவீத்	பார்த்து, பின்வருமாறு அருளி ச்செய்தனர்.

मनोज्ञोऽयं गिरिः सौम्य नानाद्रुमः क्षताप्लुतः । बहुमूलफलो रम्यः स्वर्जीवः प्रतिभाति मे ॥

சௌம்ய	“புண்பாக்கமாகவே !	சர:	தெருசென ம்சியத்திற்
अयं	இந்த		தேற்றதாய்
गिरिः	மலைபாணது	स्वर्जीवः	நல்ல உணவாகிற்
मनोज्ञः	மனோஞ்ஞமாயிருக்கிறதாயும்,	बहुमूलफलः	{ பலவகைக் கிழங்குகளையும் பழக்களையும் முண்டயதாயும்
नानाद्रुम- क्षताप्लुतः }	{ பலவகை மரங்களாலும் கொடிகளாலும் சிரம்பப்பெற்று விளங்குகிறதாயும்,	मे	எனக்கு
		प्रतिभाति	தேற்றதுகின்றது.

मुनयश्च महात्मानो वसन्त्यस्मिञ्छिलोच्चये । अथ वासो भवेत्तावदत्र सौम्य रमेमहि ॥

सौम्य	“செனம்பனை !	तावत्	முதலில் (இப்பொ
अस्मिन्	இங்க	अथ	இது [முது]
शिलोच्चये	பருவத்தத்தில்	वासः	வாஸஸ்தலமாக
महात्मानः	புறாத்தமாகக்களாகிய	भवेत्	இருக்கட்டும்
मुनयः च	ரிஷிகளும்	अस	இவ்விடத்தில்
वसन्ति	வசிக்கிறார்கள்.	रमेमहि	சும் தங்குவளிப்போமாக.

इति सीता च रामश्च लक्ष्मणश्च कृताञ्जलिः । अभिगम्याश्रमं सर्वे वाल्मीकिमभिवादनम् ॥

इति	இப்படி நிச்சயமாக	कृताञ्जलिः	ஒவ்வொருவரும் வகைகூப்பியவண்ணம்
रामः च	ஸ்ரீராமரும்,	वाल्मीकि	வால்மீகிபகவானை
सीता च	சீதாப்பிரசாத்திராரும்	आश्रमं	அசரமத்தில்
लक्ष्मणः च	லக்ஷ்மணருமாய்	अभिवाश्य	தரிசித்து.
सर्वे	எல்லோரும்,	अभिवादनम्	தண்டம் சார்ப்புத் தரர்கள்.

तान्महर्षिः प्रमुदितः पूजयामास परेश्वर । वास्यतामिति चोवाच स्वागतं ते निवेद्य च ॥

धर्मवित्	தர்மஞானியாரும்	स्वागतं	அதிதிபூஜையை
महर्षिः	மகரிஷி,	निवेद्य च	செய்தருளியிட்டு,
प्रमुदितः	உன்னம் பூரித்தவராய்,	ते	அவரைப் பார்த்து,
तान् च	அவர்களைவெவ்வொருவரும்,	आस्यतां	“ஊற்றிருக்கலாம்” என்று
पूजयामास	தொழவுப்படுத்தினார்.	इति	
		उवाच	அருளிச்செய்தனர்.

तस्य तद्वचनं श्रुत्वा सौमित्रिविविधान्द्रुमान् । आजहार ततश्चके पर्णशालामरिदम् ॥२३॥

अरिदम्:	இதேதந்திரியதாசும்	द्रुमान्	மரங்களினை,
सौमित्रि:	ஸகந்தமனார்,	आजहार	கொண்டு வந்திருந்த
तस्य	அவரது		தனது.
तत् वचनं	அந்தவாக்கை	सतः	ஆங்கிலத்தின்
श्रुत्वा	கேட்டுந் கொண்டு,	पर्णशालां	ஒர் பர்ணசாலைனை.
विविधान्	பலவகை	चके	கிர்மித்தார்.

तां निष्ठितां वदक्यां दृष्ट्वा रामः सुदर्शनाम् । शुश्रूषमाणमेकाग्रपिदं वचनमब्रवीत् ॥२४॥

रामः	ஸ்ரீராமர்	दृष्ट्वा	கவனித்து,
तां	அதை	एकग्रं	அகஞ்சலிப் பத்தினை
वदक्यां	{ வைக்கோல், கிற்று, இவைகளால் முடை யப்பட்டதாயும், உறுதியாயிருக்கிற தாயும்,	शुश्रूषमाणं	தீருத்தொண்டு புரிய மவரைப்பார்த்து
निष्ठितां		इदं	மீன்வரும்
सुदर्शनां	நல்ல அடைப்பை யுடையதாயும்,	वचनं	ஆக்கிரைவைய
		अब्रवीत्	அருகரிச்செய்தனர் :

ऐणेयं मांसमाहृत्य शालां यक्ष्यामहे वयम् । कर्तव्यं वास्तुशमनं सौमित्रे चिरजीविभिः ॥

सौमित्रे	"சுமித்திராந்தனை !	कर्तव्यं	அவசியம் செய்ய
चिरजीविभिः	வெகுநேரம் வாழிப்ப வர்களால்		வேண்டியது.
वास्तुशमनं	{ (புதிதாய்க் கட்டப்பட்ட ட வீட்டுக்கு கீழ் பயிரவேசத்திற்கு முன் செய்யப்படும் வைதீகக்கிரியையா கிய) 'வாஸ்துசாந்தி'	वयं	நாம்
		शालां	பர்ணசாலைக்கு
		ऐणेयं मांसं	மாண்மான்ஸத்தை
		आहृत्य	கொண்டு வந்து
		यक्ष्यामहे	'வாஸ்துஜேநாமம்' செய்துவாம்

सृगं हत्वाऽऽनय क्षिप्रं लक्ष्मणेह शुभेक्षण । कर्तव्यः शास्त्रदृष्टो हि विविधर्ममनुस्मर ॥२६॥

शुभेक्षण	"வைதிககிருத்யம் லில் பற்றுடைய	कर्तव्यः	அதுவேண்டிய கருவேண்டிய
लक्ष्मण	ஸகந்தமன !	हि	ஆகையால் [ஐத]
धर्मं	சாஸ்திரநியமனத்தை	क्षिप्रं	இப்பொழுதே
अनुस्मर	நினைத்துப்பார்.	सृगं	ஒர் மரனை
शास्त्रदृष्टः	சாஸ்திரங்களைக்கண்ட	हत्वा	கொண்டு,
विधिः	விதியானது	इह	இங்கு
		आमय	கொண்டுவா."

भ्रातुर्वचनमाज्ञाय लक्ष्मणः परवीरहा । चकार च यथोक्तं स तं रामः पुनरब्रवीत् ॥२७॥

परवीरहा	{ அதிக வீரம் படைக்க ப்பட்ட காந்தியும் கொல்லுவான்	चकार	செய்துமுடித்தனர்.
लक्ष्मणः	லக்ஷ்மணர்,	सः	அந்த
भ्रातुः	தனமயனாரின்	रामः	ஸ்ரீராமர்,
वचने	நியமனத்தாக	पुनः	மறுபடியும்
आज्ञाय	சொடுமற்கொண்டு,	तं	அவரைப்பார்த்து,
यथोक्तं च	கட்டளைப்படியே	अबधीन	பின்வருமாறு ஆக்தூ பித்தருளினார்.

ऐणेयं श्रपयस्वैतच्छालां यक्ष्यामहे वयम् । त्वर सौम्यसुहृत्तोंऽयं ध्रुवश्च दिवसो वयम् ॥

एतत्	“இந்த	अयं	இது
ऐणेयं	மான்மாமன்னைத	सौम्यसुहृत्तः च	சௌமியர் தகராக்கல், பிடுங்குதது.
श्रपयस्व	பாசும்கொடு.	दि	ஆகப்படுத்த
त्वर	சீக்கிரமாகட்டும்.	वयं	நாம்
अयं	இந்த	शालां	பர்ணகாலைக்கு
दिवसः	தினமானது	यक्ष्यामहे	{ 'வாஸ்துதேநாம'த் கைவிப்பொழுதே செய்துவாம்."
ध्रुवः	{ (யதுமானதுக்கு) நீண்ட ஆயுளை யளிக்கவ ல்லது.		

स लक्ष्मणः कृष्णमृगं हत्वा मेध्यं प्रतापवान् । अथ चिक्षेप सौमित्रिः समिद्धे जातवेदसि ॥

प्रतापवान्	அதிகவீரம் த்நியசரஸி யும்	हत्वा	கொன்றுகொண்டு
सौमित्रिः	சுமித்நரயின் திருக் சுமாரருமனை	कृष्णमृगं	கர்ணமரீ
सः	அந்த	अथ	அப்பொழுது
लक्ष्मणः	லக்ஷ்மணர்	समिद्धे	கொழுந்தகிட்டெ ய்யும்
मेध्यं	பலிக்கு ஏற்றதாயிருந் திற,	जातवेदसि	கக்கெனின்
		चिक्षेप	பொட்டார்.

तं तु पक्कं समाज्ञाय निष्टुप्तं त्रिवशोणितम् । लक्ष्मणः पुरुषव्याघ्रमथ राघवमब्रवीत् ॥२८॥

अथ	அதன்மேல்	पक्कं तु	பக்குவமாயிருப்ப
लक्ष्मणः	லக்ஷ்மணர்	समाज्ञाय	கண்டு. [தாயும்
तं	அதை	पुरुषव्याघ्रं	புருஷவாத்தயாரியே
निष्टुप्तं	நன்கு காய்ச்சப்பட்ட தாயும்	राघवं	ஸ்ரீராமரைப் பார்த்து
त्रिवशोणितं	நத்தர் வந்தியதாயார்,	अबधीन	பின்வருமாறு கிண் வப்பய்கொய்தார்.

अयं कृष्णः समासाङ्गः शृतः कुण्डमृगो यथा । देवता देवसङ्काश यजस्य कुशलो असि ॥

देवसङ्काशः "தெய்வத்திற்கொப்
பா னவசே !

अयं இந்த
कुण्डमृगः கரியமான்
यथा மூன்போலவெ
कृष्णः கறுப்புநிறமுடைய
தசய்,

समासाङ्गः ஆங்கக்குறைவற்ற
शृतः தசய்,
சமைக்கப்பட்டிருக்கி
றது.
कुशलः असि தேவரீசெல்லாமற்
हि ஆனபடியால் [தவா,
देवता: தெய்வதகளை
यजस्य பூஜிப்பீராக.]

रामः स्नात्वा तु नियतो गुणवाञ्छप्यकोविदः । सङ्ग्रहेणाकरोत्सर्वान्मन्त्रान्सत्रावसानिकान् ॥

गुणवान् { (அததற்கு வேண்டிய)
குணக்களைப் படைத்
கப்பெற்றவரும்,
जप्यकोविदः तु { (தெய்வங்களுக்கு) ஜ
பம்செய்வதில் திபு
ணராமாகிய
रामः ஸ்ரீராமர்,
स्नात्वा ஸ்நானம்செய்து,

नियतः பரிசுத்தராகி,
सत्रावसानिकान् 'வாஸ்தாசரத்தி'வை
நிறவேற்றுகின்ற
सर्वान् எல்லா
मन्त्रान् மந்திரங்களையும்
सङ्ग्रहेण மிகப் பிரயத்தினத்
தேர்நி
अकरोत् செய்தருளினார்.

इष्टा देवगणान्सर्वान्विवेशावसथं शुचिः । बभूव च मनोह्लादो रामस्यापिततेजसः ॥ ३३ ॥

शुचिः பரிசுத்தராய்
सर्वान् எல்லா
देवगणान् च தேவகணங்களையும்,
इष्टा பூஜித்துவிட்டு,
आवसथं பர்ணசரங்கேசுவர்
विवेश துறைத்தார்.

अमितेजसः மதுரை தேவனுடைய
கும்
रामस्य ஸ்ரீராமருக்கு
मनोह्लादः மனச்சந்துஷ்டியான
த
बभूव உண்டாகிற்று.

वैश्वदेवबलिं कृत्वा रौद्रं वैष्णवमेव च । वास्तुसंशमर्न यानि मङ्गलानि प्रवर्तयन् ॥ ३४ ॥

जपं च न्यायतः कृत्वा स्नात्वा नद्यां यथाविधि । पापसंशमनं रामश्चकार बलिमुत्तमम् ॥

रामः ஸ்ரீராமர்
वैश्वदेवबलिं வைசுவதேவபலி
யையும்,
रौद्रं च உருத்திரஸூர்த்தியின்
பலியையும்,
वैष्णवं एव வீஷ்ணுவூர்த்தியின்
பலியையும்,
कृत्वा செய்துமுடித்து,
वास्तुसंशमर्नयानि வீட்டிற்குப் பிரிடைசலி
ஸ்நானம்செய்யவல்ல
मङ्गलानि மங்களானாகளை

प्रवर्तयन् ஆரம்பித்தவராய்
न्यायतः முறைப்படி
जपं च ஜபத்தையும்
कृत्वा செய்துமுடித்து,
नद्यां நதியில்
यथाविधि சாஸ்திரமுறைப்படி
स्नात्वा ஸ்நானம் செய்து,
पापसंशमनं பிரிடைசலிஹாசமாகிய
उत्तमं நிறந்த
बलिं பலியை
चकार செய்தருளினார்.

वेदिस्थलविधानानि चैत्यान्यायतनानि च । आश्रमस्थानुरूपाणि स्थापयामास राघवः ॥

राघवः	ஸ்ரீராமர்	स्थानि	புனைபுனைதகளைபும்,
आश्रमस्थ	பர்ணசாலைக்கு	आयनानि च	ஹோப்பாறும்
अनुरूपाणि	வற்றவைகளாய்		அனைதகளைபும்
वेदिस्थल- विधानानि }	புனைபுனைதகற்சென்ற பர்ணத திண்ணைக ளையும்,	स्थापयामास	நிர்மித்தஞ்செய்தார்.

वन्यैर्माल्यैः फलैर्मूलैः पैर्मौसैर्यथाविधि । अद्भिर्जपैश्च वेदोक्तैर्दमैश्च सप्तमिन्कुशैः ॥ ३७ ॥
तौ तर्पयित्वा भूतानि राघवौ सह संतया । तदा विविशतुः शालां सुशुभां शुभलक्षणौ ॥

तदा	அப்பொழுது,	मौसैः	பாம்புகளாலும்,
शुभलक्षणौ	திருக்கல்பாண குணக்களையுடைய	अद्भिः	தீர்த்தங்களாலும்,
राघवौ	சகுசுவபுத்திரர் களாகிய	सप्तमिन्कुशैः	{ நஞ்சுப்பைகளால் கட்ட ப்பட்ட மயித்தம் களாலும்,
तौ	அவ்விருவர்களும்	दमैः च	தர்ப்பைகளாலும்
संतया	வந்தாபிரசாப்பு யாரோடு	वेदोक्तैः	வேதோத்தங்களாஹிற்
सह	கூடவே	जपैः च	ஐபங்களாலும்
वन्यैः	காட்டிலுண்டாகிய	यथाविधि	முறைப்படி
माल्यैः	பூவுப்பங்களாலும்,	भूतानि	பூதங்களை
फलैः	கனிகளாலும்,	तर्पयित्वा	தீரும்தீசெய்தித்த.
मूलैः	கிழங்குகளாலும்	सुशुभां	மிக்க அழகுடையதூ விரும்பும்
पैः	பக்குகும் செய்யப் பட்ட	शालां	பர்ணசாலைக்குள்
		विविशतुः	புகுந்தார்கள்.

तां वृक्षपर्णच्छदनां मनोज्ञां यथाश्वदेशं सुकृतां निवाताम् ।

वासाय सर्वे विविशुः समेताः सभां यथा देवगणाः सुधर्मा ॥ ३८ ॥

सर्वे	எல்லோரும்	निवातां	வேண்டிய அனைவு கா ந்தரையுடைய துறையான
समेताः	கேர்த்து,	तां	அதற்குள்
वासाय	வாசிப்பதற்காக	देवगणाः	தேவகணங்கள்
वृक्षपर्णच्छदनां	{ மரங்களாலும் இற்று களாலும் குட்டப்பட்ட உதர;	सुधर्मा	{ (தெய்வகதையாகிய) “வந்தர்” எனப் பெயர் பூண்ட
मनोज्ञां	மனோகரமானதும்,	सभां	தீருவாவினையிவ்
यथाश्वदेशं	{ எதெது வந்தெங்கிரு க்கிறெண்டுமோ அக் கங்கு அத்துகளையெ க்கப்பெற்றதும்,	यथा	எவ்வண்ணமோ அவ் வண்ணமே
सुकृतां	நன்கு கட்டப்பட்டிரு க்கிறதும்,	विविशुः	குடிபுகுந்தார்கள்.

अनेकनानामृगपक्षिसङ्कुले विचित्रपुष्पस्तवैर्दुर्मयुते ।

वनोत्तमे व्यालमृगानुनादिते तदा विजहः सुसुखं नितेन्द्रियाः ॥ ४० ॥

अनेकनाना- मृगपक्षिसङ्कुले	பல அனேகவித மிரு கங்களும் பறவைகள ளும் நிறைந்ததும்,	वनोत्तमे	சிறந்த வனத்தில்
विचित्रपुष्पस्तवैः	விசித்திரங்களான பூக்க கொத்துக்களையுடைய	तदा	அப்பொழுது
दुर्मयुः	மரங்களால்	नितेन्द्रियाः	ஐதேந்திரியமாகுமவர் கள்
सुते	நிறைந்ததும்	सुसुखं	மனக்குறை என்ன வுமின்றி
व्यालमृगानु- नादिते	கொடுமைபுற்ற மிருக க்கள் சப்திக்கப்பெற் றதுமாகிய	विजहः	வலித்தார்கள்.

सुरम्यमासाद्य तु चित्रकूटं नदीं च तां माल्यवतीं सुतीर्थाम् ।

ननन्द रामो मृगपक्षिलुष्टां जहौ च दुःखं पुरविप्रवासात् ॥ ४१ ॥

रामः	ஸ்ரீராமர்	नदीं तु	நதியையும்,
सुरम्यं	மிக மனோக்ருமாயி ருக்கும்	आसाद्य	கண்டு
चित्रकूटं च	சித்ரகூடத்தையும்,	ननन्द	திருப்தியடைந்தார்.
सुतीर्थी	சல்ல ஜலத்தையுடை யதும்	पुरविप्रवासात्	நகரை விட்டுக் கரடுவற் ததால்
मृगपक्षिलुष्टां	மிருகக்களாலும் பற வைகளாலும் குழப் பட்டதம் ஆகிய	दुःखं च	மனக்குறையென்ப தையே
तां माल्यवतीं	அந்த மால்வதி	जहौ	(உள்ளத்தில்) அணுக விடவில்லை.

इत्यार्षे श्रीमद्रामायणे वाल्मीकीये आदिकाव्ये

अयोध्याकाण्डे षट्पञ्चाशः सर्गः ॥

आदितः श्लोकः 4638

अयोध्याकाण्डे आदितः श्लोकः 2283

सप्तपञ्चाशः सर्गः—சும்பத்தேழாவது ஸர்க்கம் ॥ ௪௧ ॥

सुमन्त्रस्यायोध्याप्रवेदः—சுமந்தரர் அயோத்தியில் பிரவேசிப்பது.

कथयित्वा सुदुःखार्तः सुमन्त्रेण चिरं सह । रामे दक्षिणकूलस्थे जगाम स्वगृहं गुहः ॥ १ ॥

गुहः	குஹர்,	सुमन्त्रेण सह	சுமந்தரரோடுகூட
रामे	ஸ்ரீராமர்	चिरं	நெடுநேரம்
दक्षिणकूलस्थे	தென்கரை நோக்க வளவில்,	कथयित्वा	பேசியிருந்துவிட்டு,
सुदुःखार्तः	மிகக் துயரமடைந்த வராகி	स्वगृहं	தனதுமனைக்கு
		जगाम	சென்றார்.

भरद्वाजाभिगमनं प्रयागे च सहासनम् । आ गिरेर्मपनं तेषां तत्रस्थैरभिलक्षितम् ॥ २ ॥

तेषां भरद्वाजाभिगमनं	ஆவர்களுடைய பாத்தாஜாபிவரின் தரிசனமும்,	गमनं च तस्यै:	எழுந்தருளியதும், அங்கு காண்புகெய் பவர்களால்
प्रयागे सहासनं आ गिरि:	பிரயாகையில் கூடிவருகின்றதும், சித்திரகூடமலைக்கு	अभिलक्षितम्	அந்நின்றுகொண்டப் பட்டது.

अनुज्ञातः सुमन्त्रोऽथ योजयित्वा द्योत्तमान् । अयोध्यामेव नगरीं प्रययौ गाढदुर्मनाः ॥

अनुज्ञातः	திரும்பிப்பெருக வினா	योजयित्वा	சேத்திநிபுட்ட.
सुमन्त्रः	சுமந்திரர் [கொண்ட	अथ	ஆப்பொழுது
गाढदुर्मनाः	ஆவழிப்பவனாகிய ஆய சத்தில் மூழ்கியவராய்	अयोध्यां	அயோத்தியா
हयोत्तमान्	சிறந்த குதிரைகளை	नगरीं एव	நகருக்கே
		प्रययौ	பிரயாணமாளுர்.

स वनानि सुगन्धीनि सरितश्च सरांसि च । पश्यन्नित्ययौ शीघ्रं ग्रामाणि नगराणि च ॥

सः	ஆவர்	ग्रामाणि	கிராமங்களையும்,
सुगन्धीनि	சுறுமணம் வீசும்	नगराणि च	பட்டணங்களையும்
वनानि	வனங்களையும்,	पश्यन्	பார்த்துகொண்டே,
सरितः च	ஆறுகளையும்,	शीघ्रं	கிரைவாக
सरांसि च	பொய்கைகளையும்,	अतिययौ	கடந்தார்.

ततः सायाह्नसमये तृतीयेऽहनि सारथिः । अयोध्यां समनुप्राप्य निरानन्दां ददर्श ह ॥५॥

सारथिः	ஸாரதி (சுமந்திரர்)	अयोध्यां	அயோத்தியை
ततः	அவ்விடத்திலிருந்து	समनुप्राप्य	அடைந்த.
तृतीये	மூன்றாவது	निरानन्दां	உற்சாகமற்றிருப் பதாய்
अहनि	தினத்தில்	ददर्श ह	கவனித்தார்.
सायाह्नसमये	சாயுங்காலத்தில்		

स शून्यामिव निःशब्दां दृष्ट्वा परमदुर्गताः । सुमन्त्रश्चिन्तयामास शोकवेगसमाहतः ॥ ६ ॥

सः	ஆந்த	परमदुर्गताः	மிகக் மனவிருதனைப் படுகின்றவராய்
सुमन्त्रः	சுமந்திரர்	शोकवेगसमाहतः	சோகத்தின் கடுமை பால் தினைத்தவராகி
शून्यां इव	{ ஐயவன் அபிமேதப்படுத ஐயம் திருக்கின்ற கைப்போன்றதாய்,	चिन्तयामास	{ பின்வருமாறு (தனக் குள்ளேயே) கிந்திக்க கொண்டார்.
निःशब्दां	நிர்சப்தமானிருப்பதை		
दृष्ट्वा	கவனித்து,		

अनेकनानामृगपक्षिसङ्कुले विचित्रपुष्पस्तवकैर्दुर्मयुते ।

वनोत्तमे व्यालमृगानुनादिते तदा विजहः सुमुखं जितेन्द्रियाः ॥ ४० ॥

अनेकनाना- मृगपक्षिसङ्कुले	பல அநேகவித மிருக கங்களுக்கும் பறவைகள ளும் நிறைந்ததும்,	वनोत्तमे	சிறந்த வனத்தில்
विचित्रपुष्पस्तवकैः	விசித்திரங்களான பூங் கொத்துக்களையுடைய	तदा	அப்பொழுது
दुर्मयुते	மரங்களால்	जितेन्द्रियाः	ஐந்தெந்திரியராகுமவர் கள்
युते	நிறைந்ததும்	सुमुखं	மனக்குறை என்ன வுமின்றி
व्यालमृगानु- नादि	கொடுமையுற்ற மிருக க்கள் சப்திக்கப்பெற் றதுமாகிய	विजहः	வலிந்தார்கள்.

सुरम्यमासाद्य तु चित्रकूटं नदीं च तां माल्यवतीं सुतीर्थाम् ।

ननन्द रामो मृगपक्षिजुष्टां जहौ च दुःखं पुरविप्रवासात् ॥ ४१ ॥

रामः	ஸ்ரீராமர்	नदीं तु	நதியையும்,
सुरम्यं	மிக மனோக்குமாயி ருக்கும்	आसाद्य	கண்டு
चित्रकूटं च	சீதர்கூடத்தையும்,	ननन्द	திருப்தியடைந்தார்.
सुतीर्थी	நல்ல ஜலத்தையுடை யதும்	पुरविप्रवासात्	நகரை விட்டுக் காடுவர் ததால்
मृगपक्षिजुष्टां	மிருகக்களாலும் பற வைகளாலும் குழப் பட்டதும் ஆகிய	दुःखं च	மனக்குறையென்ப தையே
तां माल्यवतीं	அந்த மால்வதி	जहौ	(உள்ளத்தில்) அணுக விடவில்லை.

इत्यार्षे श्रीमद्रामायणे वाल्मीकीये आदिकाव्ये

अयोध्याकाण्डे पद्मश्रावः सर्गः ॥

आदितः श्लोकाः 4638

अयोध्याकाण्डे आदितः श्लोकाः 2283

सप्तपञ्चाशः सर्गः—ஐம்பத்தேழாவது ஸர்க்கம் ॥ ௪௩ ॥

सुमन्वस्यायोव्याप्रवेदाः—சுமந்தரர் அயோத்தியில் பிரவேசிப்பது.

कथयित्वा सुदुःखार्तः सुमन्वेण चिरं सह । रामे दक्षिणकूलस्थे जगाम स्वगृहं गुहः ॥ १ ॥

गुहः	குஹர்,	सुमन्वेण सह	சுமந்தரரோடுகூட
रामे	ஸ்ரீராமர்	चिरं	கெடுகொம்
दक्षिणकूलस्थे	தென்கரை சேர்ந்த வனவில்,	कथयित्वा	பேசியிருந்துவிட்டு,
सुदुःखार्तः	பிக்க துயரமடைந்த வராகி	स्वगृहं	தன துமனைக்கு
		जगाम	சென்றார்.

भरद्वाजाभिगमनं प्रयागे च सदासनम् । आ गिरैर्गमनं तेषां तवस्थैरभिलक्षितम् ॥ २ ॥

தேவா	ஆவர்களுடைய	गमनं च	எழுந்தருளியதும்,
भरद्वाजाभिगमनं	பாத்தவாஜமுனியவரின்	सतस्थैः	அக்கு வரஸம்செய்
	தரிசனமும்,		பவர்களால்
प्रयागे	பிரயாகையில்	अभिलक्षितम्	அறிந்துகொள்ளப்
सदासनं	கடாஸனத்தனும்,		பட்டது.
आ गिरैः	சித்திரகூடமலைக்கு		

अनुज्ञातः सुमन्त्रोऽथ योजयित्वा हयोत्तमान् । अयोध्यामेव नगरीं प्रययौ गाढदुर्मनाः ॥

अनुज्ञातः	திரும்பிப்போக விடை	योजयित्वा	சேத்திப்பூட்டி,
सुमन्त्रः	சுமந்திரர் [கொண்ட	अथ	அப்பொழுது
गाढदुर्मनाः	அஸௌயமாகிய துய	अयोध्यां	அயோத்திய
	சத்தில் மூழ்கியவராய்	नगरीं पृथ	ககருக்கே
हयोत्तमान्	சிந்த குதிரைகளை	प्रययौ	பிரயாணமானார்.

स वनानि सुगन्धीनि सरितश्च सरांसि च । पश्यन्नतिययौ शीघ्रं ग्रामाणि नगराणि च ॥

सः	அவர்	ग्रामाणि	கிராமங்களையும்,
सुगन्धीनि	சுதுமணம் விகம்	नगराणि च	பட்டணங்களையும்
वनानि	வனங்களையும்,	पश्यन्	பார்த்துக்கொண்டே,
सरितः च	ஆறுகளையும்,	शीघ्रं	விரைவாக
सरांसि च	பொய்கைகளையும்,	अतिययौ	கடந்தார்.

ततः सायाह्नसमये तृतीयेऽहनि सारथिः । अयोध्यां समनुप्राप्य निरानन्दां ददर्श ह ॥५॥

सारथिः	ஸாரதி (சுமந்திரர்)	अयोध्यां	அயோத்தியை
ततः	அவ்விடத்திலிருந்து	समनुप्राप्य	கடைத்து,
तृतीये	மூன்றாவது	निरानन्दां	உற்சாகமற்றிருப்
अहनि	தினத்தில்		பதாய்
सायाह्नसमये	சாயுங்காலத்தில்	ददर्श ह	கவனித்தார்.

स शून्याषिव निःशब्दां दृष्ट्वा परमदुर्गताः । सुमन्त्रचिन्तयामास शोकवेगसमाहतः ॥ ६ ॥

सः	அந்த	परमदुर्गताः	மிக்க மனவிவதனைப்
सुमन्त्रः	சுமந்திரர்		படுகின்றவராய்
शून्यां इव	{ ஒன்றுமில்லாதபடி இல்லா திருக்கின்ற தைப்போன்றதாய்,	शोकवेगसमाहतः	சோகத்தின் கடுமை யால் திகைத்தவராகி
निःशब्दां	நிச்சத்தமாயிருப்பதை	चिन्तयामास	{ பின்வருமாறு (தனக் குன்றேயே) சிந்திக்க வானார்.
दृष्ट्वा	கவனித்து,		

कचिन्न सगजा साश्वा सजना सजनाधिपा । रावसन्तापदुःखेन दग्धा शोकाग्निना पुरी ॥

புரி	“பட்டணமா னது	ராமசகா- து:ஸேன	} ஸ்ரீராமர் படும் (காப) க்லைசத்தை நினை ந்து துயரப்படுகிற தாகிய
सगजा	யானைகளுள்படவும்,		
साश्वा	குதிரைகளுள்படவும்,		
सजना	ஐனங்களுள்படவும்,	शोकाग्निना दग्धा न	சோகாக்கிரமம், எரிந்துநீர் துயேதம்
सजनाधिपा	கக்கிரவர்த்தியா முன்ப டவுமாகச் சேர்ந்து,	कचिन्	விடகிள்ளை வன நன்னன் ஐனகிதேதம்”

इति चिन्तापरः सूतो वाजिभिः शीघ्रपातिभिः । नगरद्वारपासाद्य त्वरितः प्रविवेश ह ॥

सूतः	ஸூத்தி (சுமத்திரர்)	नगरद्वारं	நகரத்தின் வாரிசை
इति	இவ்விதமாய்	आसाद्य ह	அடைந்ததும்,
चिन्तापरः	மனவேதனைப்படு கின்றவராய்,	त्वरितः	அதிவேகமாய்ப் போகின்றவராகி
शीघ्रपातिभिः	விசைவர்கற் செல்லும்	प्रविवेश	துடைந்தநகர்.
वाजिभिः	குதிரைகளால்		

सुमन्त्रमभियान्तं तं शतशोऽथ सहस्रशः । क राम इति पृच्छन्तः सूतमभ्यद्रवचराः ॥ ९ ॥

अथ	அப்பொழுது	सूतं	ஸூத்தியாகிய
नराः	மனிதர்கள்	सुमन्त्रं	சுமத்திரரைப்
शतशः	நூற்றுக்கணக்காகவும்	रामः	“ஸ்ரீராமர் [பார்த்து, எங்கே ?” என்று
सहस्रशः	ஆயிரக்கணக்காகவும்,	क इति	கேட்டுக்கொண்டே
अभियान्तं	திரும்பிவந்து கொண்டிருக்கும்	पृच्छन्तः	எதிராக ஐடி
तं	அந்த	अभ्यद्रवन्	வந்தார்கள்.

तेषां शशंस गङ्गायामहमापृच्छद्य राघवम् । अनुज्ञातो निवृत्तोऽसि धार्मिकेण महात्मना ॥

तेषां	அவர்களுக்கு	धार्मिकेण	தர்மிகராகிய
शशंस	பின்வருமாறு	महात्मना	மஹாத்மாவால்
अहं	“நான் [அறிவித்தார்;		
गङ्गायां	கங்கையில்	अनुज्ञातः	{ (திரும்பிப் போய்விட) நியமனம் பெற்றவ னாய்
राघवं	ஸ்ரீராமரை		
आपृच्छद्य	தண்டம் சமர்ப்பித்து விட்டு,	निवृत्तः असि	திரும்பியுள்ளேன்.”

ते तीर्णा इति विज्ञाय वाण्यपूर्णमुखा जनाः । अहो विगिति निम्बस्य हा रामेति च चुकुशुः ॥

ते	அவர்கள்	निम्बस्य	பெருமுகச்செறிந்து,
तीर्णाः इति	அக்கரைபெழுந்தரு ளிட்டார்களை	अहो	“ஐயோ!
विज्ञाय	அறிந்துகொண்டு,	चिक्	என்ன கஷ்டம்!”
जनाः	ஐனங்கள்	इति	என்றும்
वाण्यपूर्णमुखाः	கண்ணீர் நிறைந்த முகமுடையவர்களாய்	हा राम	“ஹா! ராமா!”
		इति च	என்றும்
		चुकुशुः	அதறினார்கள்.

शुश्राव च वचस्तेषां बृन्दं बृन्दं च विष्टनाम् । हताः सन् सन्तु ये नेह पश्याम इति राघवम् ॥

வூந் வூந்	திரன் திரனாய்	இஹ	இப்பொழுது
விஷ்டா	நின்றுகொண்டிருக்கிற	ராவ்	சூராமரை
தேபா	அவர்களுடைய	படியாம்: ந	கட்புலனும் பார்க்காத வர்களுடோடேமே,
இதி	பின்வரும்	ச	ஆனையால்
வச: ச	வார்க்கதையை	சந்து	நிச்சயமாய்
சுசுவ	கேட்டார்.	ஹா: சா	நல்லினை யொழிந்து
யே	"எந்த நரம்		கேட்டுடாம்.

दानयज्ञविवाहेषु समाजेषु पश्यन्तु च । न द्रक्ष्याम: पुनर्जातु धार्मिकं राघवन्तरा ॥ १३ ॥

दानयज्ञ- विवाहेषु }	"தானயஜனும். பத் தருக்கரிதும் விவா தருக்கரிதும்	அன்றா	படாக்கப்படும்
மஹ/சு சமாதேசு ச ரம்	மஹான்கள் கடைய சபைகளிலும் சூராமருக்கு	தார்பிக் புன: ஜாது	தார்பிகை [புன: ஜாது இனியொருபொழு தும்
		தத்யாம்: ந	நாம் காணப்போவ தில்லை.

किं समर्थं जनस्यास्य किं प्रियं किं सुखावहम् । इति रामेण नगरं पित्रेव परिपालितम् ॥

ரமேண	"சூராமரால்	जनस्य	ஜனஸ்யுடையதீந்து
नगरं	நகரானது	समर्थं	சமர்திய பிரபோஜன பாகிதது
पित्रा	பெற்ற தந்தையால்	किं	என்னவிருக்கிறது?
इव	எவ்வண்ணமோ அவ் வண்ணமே	प्रियं	பரிதீருகத்தது
परिपालितं	பரிபாலிக்கப்பட்டது.	किं	என்னவிருக்கிறது?
इति	என்றிதபடியால்	सुखावहं	திருப்தியளித்தது
अस्य	இந்த சாமஸரப் பிரித் திருக்கிறது	किम्	என்னவிருக்கிறது?"

वातायनगतानां च स्त्रीणामन्वन्तरापणम् । रामशोकाभितप्तानां शुश्राव परिदेवनम् ॥ १५ ॥

वातायन- गतानां }	திருமகளினதகளின் அண்ணல்களில் நின்று கொண்டிருந்தவர் கருநர்.	स्त्रीणां	உயிதததீந்துட பவும்
रामशोकाभि- तप्तानां }	சூரமரமுக்கவஸர்பெ கோகத்தால் பாதிதபி புன்கொண்டிருந்த வாதுகருநர்	अन्वन्तरापणं च	{ உடைத்தெருவெல் கார் உடைபெற்றது பாகிய
		परिदेवनं	புரம்பலை
		शुश्राव	கொ: ஸ்.

स राजमार्गमध्येन सुपन्नः पिहिताननः । यत्र राजा दशरथस्तदेवोपययौ गृहम् ॥ १६ ॥

ச:	அந்த	दशरथः	தசரத
सुपन्नः	சுமந்திரர்	राजा	சக்கிரவர்த்திரபார்
पिहिताननः	{ முகமெல்லாம் கண்ணி மால் மூடப்பெற்ற வராய்	यत्र	எவ்விடத்திலோ
राजमार्गमध्येन	ராஜமதிவழியாகவே	तत्	அந்த
सोऽवतीर्य रथाच्छीघ्रं राजवेश्म प्रविश्य च ।		गृहं एव	திருமாணிகையை
		उपययौ	சென்றார் [கொக்கிய]

कक्ष्याः सप्तातिचक्राय महाजनसमाकुलाः ॥

ச:	அவர்	महाजनसमाकुलाः	பட்டணத்து ஜனங்க னால் நிரம்பப்பெற்ற
रथात्	தேரிகளின் று	सप्त	ஏழு
अवतीर्य	இழிந்து,	कक्ष्याः च	குட்டுக்களையும்
राजवेश्म	சக்கிரவர்த்தியரின் திருமாணிகைக்குள்	शीघ्रं	விரைவாக
प्रविश्य	புகுந்து,	अतिचक्राय	கடந்துசென்றார்.

हर्म्यैर्विमलैः प्रासादैरवेक्ष्याथ समागतम् । हाहाकारकुता नार्यो रामादर्शनकशिताः ॥ १८ ॥

नार्यः	ஸ்திரீகள்	समागतं	திரும்பிவந்த அவரை
हर्म्यैः	{ அரசன்மனைப்போ ன்ற திருமாணிகை யில் நின்றும்	अवेक्ष्य	பார்த்து,
विमलैः	ஏழுடுக்குள்ள மாணி கைகளில் நின்றும்	रामादर्शन-)	ராமரைக்காணுமை
प्रासादैः	அரசன்மனைகளில் நின்றும்	कशिताः }	மால் துயருற்றவர்க ளாகி
		अथ	அப்பொழுது
		हहकारकुताः	'ஹீயா ! ஹீயா' என கூவினார்கள்.

आयतैर्विमलैर्नेत्रैरश्रुवेगपरिप्लुतैः । अन्योन्यमभिधीक्षन्तेऽव्यक्तवार्ततराः स्त्रियः ॥ १९ ॥

स्त्रियः	ஸ்திரீகள்	विमलैः	{ நேத்திரபடலத்தால் மூடப்பட்டவை போன்றனவாய்
आततराः	மிகத்துயருற்றவர்க ளாய்	आयतैः	திறந்து பார்க்க முடி யாதவைகளாய்
अश्रुवेगपरिप्लुतैः	{ கண்ணீரின் அதிசயத் தால் முற்றிலும் கவ ங்கிய	अन्योन्यं	ஒருவரைபொருவர்,
नेत्रैः	கண்களால்	अव्यक्तं	அகேசராமாய்
		अभिधीक्षन्ते	பார்த்தார்கள்.

ततो दशरथस्त्रीणां प्रासादेभ्यस्ततस्ततः । रामशोकाधितप्तानां मन्दं शुश्राव जल्पितम् ॥

ततः	அப்பொழுது	दशरथस्त्रीणां	தசரதமனைவிகளு
ततस्ततः	அந்தந்த	मन्दं	துக்ககரமான [பைய]
प्रासादेभ्यः	அரசன்மனைகளிலி ருந்து	जल्पितं	{ பிஷ்வரும் ஒருவரோ டொருவர் பேசும் மொழியை
रामशोकाभि-)	ஸ்ரீராமவிஷமமாய்	शुश्राव	கேட்டார்.
तप्तानां }	சோகத்தால் தழிக்கும்		

सह रामेण निर्यातो विना राममिहागतः । सूतः किं नाम कौसल्यां शोचन्तीं प्रतिवक्ष्यति ॥

सूतः	சாரதி (சாமந்திரர்)	शोचन्ती	துக்கித்துக்கொண்டிருக்கும்
रामेण सह	ஸ்ரீராமரோடுகூட	कौसल्यां	கோஸலாபிதவிபாருக்கு,
निर्यातः	வெளிக் கொண்டு,	किं नाम	என்னதான்
इह	இப்பொழுது	प्रतिवक्ष्यति	பதிலுரைசெய்வார்?
रामं विना	ஸ்ரீராமரின்றி		
आगतः	வந்தவர்,		

यथा च मन्ये दुर्जीवमेवं न सुकरं ध्रुवम् । आच्छिद्य पुत्रे निर्याते कौसल्या यत्र जीवति ॥

कौसल्या	* கோஸலர்தேவியார்	जीवति	பிழைத்திருக்கிறாள்.
यथा	யாதொருகாரணத்	यथा च	தூங்கணமிருத்தலால்
पुत्रे	திருக்குமாரன் [தவ்	दुर्जीव	பாழுமுயிரானது
निर्याते	வெளிப்போன பின்	ध्रुव	மாற்றவியலாது.
	னரும்,	सुकं न	சுலபமாய் ஒழிக்க வல்
आच्छिद्य	நினைவாது,		வதன்று என்று
एवं	இப்படியாகவும்,	मन्ये	நானென் னுக்கிறேன்.*

सत्यरूपं तु तद्रावयं राज्ञीणां निशामयन् । प्रदोष इव शोकेन विवेश सहसा गृहम् ॥

राज्ञीणां	சக்கிரவர்த்தியாரின்	शोकेन	சோகத்தால்
	மனைவிகளுடைய	प्रदोषः इव	{ (அக்கினியால்) தவறிக் கப்படுகின்றவர்போ லிருந்த அவி
सत्यरूपं	{ உள்ளங்களிலிருப்ப தை நன்குவிளக்கக் காட்டுகிற	सहसा	சம்பந்தமுடன்
तत् वाक्यं	அம்மொழியை	गृहं	திருமன்கைக்குள்
निशामयन् तु	கேட்டுக்கொண்டே	विवेश	துடைந்த.

स प्रविश्याष्टमीं कक्ष्यां राजानं दीनमातुरम् । पुत्रशोकपरिच्यूनमपश्यत्पाण्डुरे गृहे ॥ २४ ॥

सः	ஆவர்	आतुरं	மனக்கவலைபுற்றவர்,
पाण्डुरे	வெண்மை நிறமுற்று விளங்கும்	दीने	வருத்தப்பட்டிக்கொ ண்டிருப்பவரால்,
गृहे	திருமாளிகையில்	पुत्रशोकपरिशून	{ புத்திரசோகத்தால் வாட்டாடைத்திருப் பவரால்,
अष्टमीं	எட்டாவது	अपश्यत्	கண்டார்.
कक्ष्यां	கட்டை		
प्रविश्य	அடைந்து,		
राजानं	சக்கிரவர்த்தியாரை		

अभिगम्य तमासीनं नरेन्द्रमभिवाद्य च । सुमन्त्रो रामवचनं ययोक्तं प्रत्यवेदयत् ॥ २५ ॥

सुमन्त्रः	சமந்திரர்,	अभिवाद्य	தண்டம் சமர்ப்பித்து,
आसीनं	யிற்றிருந்த	रामवचनं	ஸ்ரீராமருடைய
सं	அந்த		சொல்லை
नरेन्द्रे	சக்கிரவர்த்தியாரை	ययोक्तं	சொல்லியவண்ணமே
अभिगम्य च	அணுகி,	प्रत्यवेदयत्	எண்ணப்படுத்தியதார்.

स तूष्णीमेव तच्छ्रुत्वा राजा विभ्रान्तचेतनः । मूर्च्छितो न्यपतद्भूमौ रामशोकाभिपीडितः॥

सः	அந்த	रामशोकमि-	} ஸ்ரீராமரை நினைத்து
राजा	சக்கிரவர்த்தியார்	पीडितः	
तव	அதற்கு		சோகத்தினால் முன்
तूष्णीं एव	மௌனமாகிருந்து		னிலுமதிகம் பிடிக்க
	கொண்டே		ப்பட்டவராய்,
श्रुत्वा	செவிசாய்த்து,	मूर्च्छितः	மூர்ச்சையடைந்து
विभ्रान्तचेतनः	மனந்தளர்ந்தவராகி	भूमौ	பூமியில்
		न्यपतत्	வீழ்ந்தனர்.

ततोऽन्तःपुरमाविद्धं मूर्च्छिते पृथिवीपतौ । उद्धृत्य बाहू चुक्रोश नृपतौ पतिते क्षितौ ॥

ततः	அப்பொழுது	अन्तःपुरं	அந்தப்புரவாசிகள்
पृथिवीपतौ	பூபாலாசிய	बाहू	கைகளை
नृपतौ	சக்கிரவர்த்தியார்,	उद्धृत्य	தூக்கிக்கொண்டு,
मूर्च्छिते	மூர்ச்சையடைந்து	आविद्धं	நெஞ்சு பிளக்குமாறு
क्षितौ	பூமியில்	चुक्रोश	கக்குரலிட்டனர்.
पतिते	விழுந்தவனில்		

सुमित्रया तु सहिता कौसल्या पतितं पतिम् । उत्थापयामास तदा वचनं चेदमब्रवीत् ॥

कौसल्या	கோஸலாதேவியார்,	उत्थापयामास	தூக்கியெடுத்துட்கா
सुमित्रया	சுமித்திராதேவியா		ரவைத்தனர்.
सहिता	கடியவளராய் [ரோடு	तदा	அப்பொழுது
पतितं तु	பூமியில் வீழ்ந்து	इत्	பின்வரும்
	கிடந்த	वचनं च	வார்த்தையையும்
पतिं	கணவனை	अब्रवीत्	சொன்னான் :

इमं तस्य महाभाग दूतं दुष्करकारिणः । वनवासादनुप्राप्तं कस्मान्न प्रतिभाषसे ॥ २९ ॥

महाभाग	" புண்பாத்தமாவே !	अनुप्राप्तं	இங்கு வந்திருக்கும்
दुष्करकारिणः	செய்யவரிய செயலைப்	इमं	இவரை
तस्य	அவனுடைய [புரியும்,	कस्मान्	ஏன்
वनवासात्	வனவாஸத்தினின்றும்	प्रतिभाषसे न	பார்த்துப் பேசாமலி
दूतं	செய்திகொண்டுவந்த		ருக்கின்றீர் ?
	வராய்,		

अद्येयमनयं कृत्वा व्यपत्रपसि राघव । उत्तिष्ठ सुकृतं तेऽस्तु शोके न स्यात्सहायता ॥

राघव	{ " ராகுலத்தில் பிறந் தவரே ! (தசாதசக் கிரவர்த்தியாரே !)	व्यपत्रपसि	முதத்தைத்திருப்பிக் கொண்டிருக்கிறீர்.
अद्य	இப்பொழுது	उत्तिष्ठ	தெளிவுறும்.
इमं	இதை	ते	தேவரீருக்கு
अनयं	தூர்ப்பாக்கியமாய்	सुकृतं अस्तु	நல்லதாகவிருக்கட்ட
कृत्वा	எண்ணி,	शोक	கவடத்தில் [ஓம்.
		सहायता	உதவிபுரிதலென்பது
		स्यात् न	உண்டாவதரிது.

देव यस्या भयाद्रापं नानुपृच्छसि सारथिम् । नेह तिष्ठति कैकेयी विसृज्य प्रतिभाष्यताम् ॥

देव	“நாதனே !	कैकेयी	(அந்த) கைகேயி
यस्याः	எனக்கிடத்திலிருந்து	इह	இவ்வகிடத்தில்
भयात्	பயத்தால்	तिष्ठति न	இல்லை.
सारथि	சாரதினய	विसृज्य	சங்கையின் தி
राम	ராமனைப்பற்றி,	प्रतिभाष्यताम्	விசாரிக்கப்பட்டும் "
अनुपृच्छसि न	விசாரியாமலிருக்கின் றீதோ		

सा तथोक्त्वा महाराजं कौसल्या शोकलालसा । धरण्यां निषपाताशु वाष्पविभ्रुतभाषिणी ॥

सा	அந்த,	कौसल्या	கோஸலாதேவியார்,
शोकलालसा	{ சோகத்தால் பரிதபித் துக்கொண்டிருத்த வளும்	महाराज	சக்கிரவர்த்தியாராகுது
वाष्पविभ्रुत- भाषिणी }	{ கண்ணீரைப்பெருக விட்டுக்கொண்டுதழு தழுக்க பேசியவளு மாகிய	तथा	இவ்வாறு
		उत्सवा	சொல்லிவிட்டு,
		धरण्यां	பூமியில்
		आशु	திவிரென
		निषपात	விழுந்து விட்டனள்

एवं विलपतीं दृष्ट्वा कौसल्यां पतितां भुवि । पति चावेक्ष्य ताः सर्वाः सुस्वरं रुदुः स्त्रियः ॥

ताः स्त्रियः	அந்த மனைவிமார்கள்,	विलपती	சொல்லிக்கொண்டு
सर्वाः	எல்லோரும்	भुवि	தகையில்
पति च	கணவனாரும்	पतितां	விழுந்து விட்டவனாய்
अवेक्ष्य	பார்த்து	दृष्ट्वा	கவனித்து,
कौसल्यां	கோஸலாதேவியாரை	सुस्वरं	ஒலிட்டுக்கூறி
एवं	இப்படியாய்	रुदुः	அழுதார்கள்.

ततस्तमन्तःपुरनादमुत्थितं समीक्ष्य वृद्धास्तरुणाश्च मानवाः ।

स्त्रियश्च सर्वा रुदुः समन्ततः पुरं तदाऽऽसीत्युनरेव विह्वलम् ॥ ३४ ॥

ततः	அப்பொழுது	स्त्रियः	பெண்கள்
उत्थितं	கிளம்பிய	सर्वाः च	எக்கொருமாத
तं	அந்த	रुदुः	அழுதார்கள்.
अन्तःपुरनादं	அந்தப்புரத்திலேந் பட்ட கூக்குரலை	तदा	அப்பொழுது
समीक्ष्य	கவனித்து,	पुरं	சுரமனது
वृद्धाः	வயோதிகர்களும்	समन्ततः	முற்றிலும்
तरुणाः च	பாலர்களுமாய்	पुनः एव	முன்னாலாதிகமாய்,
मानवाः	மனிதர்களும்,	विह्वलं	தயமுத்தகாய்
		आसीत्	ஆயிற்று.

इत्यार्षे श्रीमद्रामायणे वाल्मीकीये आदिकाव्ये

अयोध्याकाण्डे सप्तपञ्चाशः सर्गः ॥

अष्टपञ्चाशः सर्गः—ஐம்பத்தெட்டாவது ஸர்க்கம் || 54 ||

श्रीरामसन्देशकथनम्—ஸ்ரீராமரது ஸந்தேசத்தைச் சொல்வது.

प्रत्याश्वस्तो यदा राजा मोहात्प्रत्यागतः पुनः । अथानुहाव तं सूतं रामवृत्तान्तकारणात् ॥

राजा	சக்கிரவர்த்தியார்	अथ	அப்பொழுது
प्रत्याश्वस्तः	உபசர்க்கப்பெற்றவராய்,	रामवृत्तान्त- कारणात्	ஸ்ரீராமரது தற்கால சங்கதியை அறிய எண்ணங்கொண்ட தால்
मोहात्	மூர்ச்சையினின்றும்		
पुनः	மீண்டும்		
यदा	எப்பொழுது	तं	அந்த
प्रत्यागतः	தென்கெழுந்தன சேர	सूतं	சூரதியை
		आनुहाव	கூப்பிட்டார்.

अथ सूतो महाराजं कृताञ्जलिस्थितः । रामेवानुशोचन्तं दुःखशोकसमन्वितम् ॥२॥

वृद्धं परमसंतप्तं नवग्रहमिव द्विपम् । विनिश्चसन्तं ध्यायन्तमस्वस्थमिव कुञ्जरम् ॥ ३ ॥

अथ	அப்பொழுது	नवग्रहं	புதிதாய் பிடிக்கப் பட்ட
सूतः	சூரதி (ஸூமந்திரர்)		
रामं एव ध्यायन्तं	ஸ்ரீராமரையே உன்னியுன்னி நினைக் கின்றவராய்,	द्विपं इव	யானைபோலவும்
अनुशोचन्तं दुःखशोक- समन्वितं }	பரிதவிக்கின்றவராய், கஷ்டத்தால் மனம் கொந்துவிடக்கின்ற வராய்,	अस्वस्थं	பிணிபெண்ட
		कुञ्जरं इव	யானைபோலவும்,
वृद्धं परमसंतप्तं	வயதுமுதிர்ந்தவராய், மிக்க வாட்டமடைந் தவராய்,	विनिश्चसन्तं	பெருமூச்செறிந்து கொண்டிருக்கும்
		महाराजं	சக்கிரவர்த்தியாரிடம்
		कृताञ्जलिः	அஞ்சலிஹஸ்தராய்
		उपस्थितः	வந்துகாத்துநின்றனர்.

राजा तु रजसा धृतं ध्वस्ताङ्गं समुपस्थितम् । अशुपूर्णमुखं दीनमुवाच परमार्तवत् ॥४॥

राजा	சக்கிரவர்த்தியார்	अशुपूर्णमुखं	கண்ணீர் நிறைந்த முகமுடையவராய்
रजसा	பழுதியால்		
ध्वस्ताङ्गं	படிந்த சரீரமுடைய வராய்,	समुपस्थितं तु	{ எதிரில் வந்து நிற்பவ ருமான ஆவரைப் பார்த்து, மனக்கொதிப்பை நன் குவிளங்கச்செய்யும் பின்வரும் சொல்லை கொண்டார்.
धृतं	தன்னுடையே கருதா தவராய்,	परमार्तवत्	
दीनं	மிக்க துயருற்றவராய்	उवाच	

सिद्धार्थः खलु सूत त्वं येन दृष्टौ ममात्मजौ । वनान्तं प्रविशन्तौ तावन्विनाविव मन्दरम् ॥

सूत "சாரதியே ! சுமந்திர !
अश्विनौ इव अश्वினி தேவதைகள்
போன்ற

सम எனது,
आत्मजौ குழந்தைகள்
तौ அவ்விருவர்களும்
मन्दर அடர்ந்த

किमुवाच वचो रामः किमुवाच च लक्ष्मणः ।

सुमन्त्र "ஸுமந்திரனே !
वनं வனத்தை
आसाद्य அடைந்து,
रामः ராமன்
किं वचः என்ன வார்த்தையை

आसितं शयितं मुक्तं सूत रामस्य कीर्तय ।

सूत "சாரதியே !
रामस्य ராமனுடைய
आसितं வலிக்குமிடத்தைப்
பற்றியும்
शयितं உறங்குமிடத்தைப்
பற்றியும்
मुक्तं கரலங்கழிக்கும்வகை
வைப்பற்றியும்

इति सूतो नरेन्द्रेण बोदितः सज्जमानया ।

इति இவ்வண்ணமாய்
नरेन्द्रेण சக்கிரவர்த்தியாரால்
बोदितः ஆக்குறாபிக்கப்பட்ட
सः அந்த
सूतः ஸாரதி, (ஸுமந்திரர்)
राजानं சக்கிரவர்த்தியாரைப்
பார்த்து

अब्रवीन्मां महाराज धर्ममेवानुपालयन् ।

महाराज "சக்கிரவர்த்தியாரே !
राघवः ஸ்ரீராமர்,
धर्म एव தர்மமொன்றையே
अनुपालयन् சர்வமுமாய்க்கொண்
டவராய்

अञ्जलिं कृत्वा தேவரீரை தியானித்
து அஞ்சலிசெய்து,

वनान्तं வனத்தில்
प्रविशन्तौ துழைகின்றவர்களாய்
दृष्टौ உம்மால் தேரில்
பார்க்கப்பட்டார்கள்.

येन இக்காரணத்தால்
खं खलु நீரொருவரே
सिद्धार्थः கொடுத்துவைத்தவர்.

सुमन्त्र वनमासाद्य किमुवाच च मैथिली ॥

उवाच சொல்லியனுப்பினான் ?
लक्ष्मणः च ஸக்ஷ்மணன் தான்
किं उवाच என்ன சொன்னான் ?
मैथिली च வரிதைதான்
किं उवाच என்ன சொன்னான் ?

जीविष्याम्यहमेतेन ययातिरिव साधुषु ॥

कीर्तय விவரமாய்ச்சொல்லும்;
एतेन இதனால்
अहं நான்
ययातिः யயாதிமன்னர் [தில்
साधुषु புண்யா தமாக்களிடத்-
इव எவ்வண்ணமோ
ஆவ்வண்ணமே
जीविष्यामि உய்வேன்."

उवाच वाचा राजानं स बाष्पपरिरन्धया ॥

सज्जमानया { வெளியில் தெரிவிப்ப
தற்கு உள்ளத்தில் கித்
தமாயிருக்கிறதும்
बाष्पपरिरन्धया கண்ணீரால் தடைப்ப
ட்டுவருகிற தாமாகிய
वाचा சொத்தொண்டு
उवाच பின்வருமாறு பதினு
ரைத்தார்.

अञ्जलिं राघवः कृत्वा शिरसाऽभिषणम्य च ॥

शिरसा முடிதாழ்த்தி
अभिषणम्य च ஸமஸ்கரித்து,
मां என்னைநோக்கி,
अब्रवीत् பின்வருமாறு சொன்
னார்.

सूत मद्रचनाचस्य देवस्य विदितात्मनः । शिरसा वन्दनीयस्य वन्द्यौ पादौ पुनः पुनः ॥

सूत	“‘சாரதியே!	मद्रचनाच्	எனது விண்ணப்ப
तस्य	அந்த		மாய்,
विदितात्मनः	புகழ்படைத்த	पुनः पुनः	மீண்டும் மீண்டும்
वन्दनीयस्य	பூஜர்த்தமாகிய	शिरसा	தலையால்
देवस्य	சக்கிரவர்த்தியாரது	वन्द्यौ	நமஸ்கரிக்கத்தக்கவை
पादौ	திருவடிகள்		கள்.

सर्वमन्तःपुरं वाच्यं सूत मद्रचनाचया । आरोग्यमविशेषेण यथाहमभिवादनम् ॥ १६ ॥

सूत	“‘சாரதியே!	अविशेषेण	வித்தியாசமின்றி
मद्रचनाच्	எனது விண்ணப்ப	यथाहं	முறைப்படி
	மாய்,	अभिवादनं	நமஸ்காரத்தையும்,
अन्तःपुरं	அந்தப்புரத்திலிருக்	आरोग्यं	ஆரோக்யமாகிருப்
	கும்	व्या	உம்மால் [பதையும்,
सर्वं	எல்லோரிடத்திலும்,	वाच्यम्	சொல்லத்தக்கது.

माता च मम कौसल्या कुशलं चाभिवादनम् । अपमादं च वक्तव्या ब्रूयाच्चैनानामिदं वचः ॥

मम	“‘எனது	एनां च	இவளிடத்திலுமட்டும்
माता	தாயாகிய	इदं	பின்வரும்
कौसल्या	கோஸனாதேவியார்	वचः च	விண்ணப்பத்தையும்
कुशलं च	கேழமத்தையும்	अपमादं	தவருமல்
अभिवादनं च	நமஸ்காரத்தையும்	ब्रूयाः	சொல்லீராக.
वक्तव्या	கூறத்தக்கவள்.		

धर्मनित्या यथाकालमन्यगारपरा भव । देवि देवस्य पादौ च देवत्परिपालय ॥ १८ ॥

देवि	“‘தாயே!	धर्मनित्या	தீமத்திலுக்கமுடைய
यथाकालं	விதிகப்பட்ட காலம்	भव	இரும். [யவனாய்,
	களில்,	देवस्य	திருத்தக்கையாரு
	தேவாமாக்கினிவைக்க		ண்டய
अन्यगारपरा	{ ப்பட்டிருக்கும் அ	पादौ च	திருவடிகளிரண்ட
	தையில் கவனமுள்	देवत्	கடவுளை [யும்,
	ளவனாய்,	परिपालय	ஆராகிப்பீராக.

अभिमानं च मानं च त्यक्त्वा वर्तस्व मातृपु । अनु राजानमार्यां च कैकेयीमस्य कारय ॥

अस्य	“‘தாயே!	वर्तस्व	சகடே காங்கழித்து
मातृपु	மத்த தாய்மார்கள்		வருவீராக.
	விஷயத்தில்	आर्यां	உத்தமியாகிய
मानं च	காய்ச்சலையும்,	कैकेयीं च	கைகேரியம்மானையும்,
अभिमानं च	மித்யா ஓரணத்தையும்	राजानं	சக்கிரவர்த்தியாருக்கு
त्यक्त्वा	ஒழித்துவிட்டு,	अनु कारय	{ அனுசரணையாய் நடந்
			துகொள்ளச்செய்வீ
			ராக.

कुमारे भारते वृत्तिर्वर्तितव्या च राजवत् । अर्थज्येष्ठा हि राजानो राजधर्ममनुस्मर ॥२०॥

कुमारे	" 'குமாரனாகிய	वर्तितव्या	வைக்கொள்ளத்தக்க
भारते	பரதனிடத்தில்	हि	எனினில் [கா.
वृत्तिः	நடந்துகொள்ளுத	राजानः	ஆரசர்கள்
	லாளுது	अर्थज्येष्ठाः	எல்லாவிஷயங்களிலும்
राजवत् च	ஆரசரிடத்தில்		பெரியவர் என்கிற
	போலவே	राजधर्म	ஆசனீதியை
		अनुस्मर	நினைத்துக்கொள்ளும்.

भरतः कुशलं वाच्यो वाच्यो मद्रुचनेन च । सर्वास्वेव यथान्यायं वृत्तिं वर्तस्व मातृषु ॥

भरतः	" 'பரதன்	वृत्तिं	நடந்துகொள்வதை
कुशलं	சேஷமத்தை	वर्तस्व	ஆளுஷ்டிப்பாய்'
वाच्यः	கூறத்தக்கவன்.		என்று
मातृषु	'தாய்மார்கள்	मद्रुचनेन च	நான் கூறியதாக
सर्वासु	எல்லோரிடத்திலும்	वाच्यः	சொல்லப்படவேண்
यथान्यायं एव	(தரும)நியாயப்படியே		டியவன்.

वक्तव्यं महाबाहुरिक्षाकुकुलनन्दनः । पितरं यौवराज्यस्यो राज्यस्थमनुपालय ॥२१॥

इक्ष्वाकुकुल-}	" 'இக்ஷ்வாகுவம்சத்தை	राजस्यं	ஸாம்ராஜ்யத்தினி
नन्दनः	விளங்கச்செய்பவனும்		ருங்கும்
महाबाहुः	ஆடாண்பாகுவமாகு	पितरं	திருத்தந்தையாருக்கு
	மகன்	अनुपालय च	கீழ்ப்படிவாயாக'
यौवराज्यस्यः	'இளவரசாரிருந்து		என்றும்
	கொண்டு	वक्तव्यः	சொல்லப்படவேண்டி
			யவன்.

अतिक्रान्तवया राजा मा स्मै न त्वमुपारुहः । कुमारराज्ये जीव त्वं तस्मैवाज्ञा प्रवर्तताम् ॥

राजा	" 'சக்கிரவர்த்தியார்	कुमारराज्ये	பெளவராஜ்யத்தில்
अतिक्रान्तवयाः	பிராயம்சென்றவர்;	जीव	காலங்கடத்து.
त्वं	நீ	तस्य	அவரது
एते	இவரை	आज्ञा एव	ஆக்கினையே
उपारुहः मा स्म	தடைசெய்யாதே.	प्रवर्तताम्	நடைபெறட்டும்.'
त्वं	நீ		

अब्रवीच्चापि मां भूयो भृशमश्रुणि वर्तयन् । मातेव मम माता ते द्रष्टव्या पुत्रगार्धिनी ॥२४॥

भृशं	" 'மிகவும்	मम	'எனது
अश्रुणि	கண்ணீரை	पुत्रगार्धिनी	புத்திரஸாதஸல்ய
वर्तयन् च	வடித்துக்கொண்ட		முடைய
	ருந்த அவர்	माता	தாய்,
भूयः अपि	இன்னுமிப்படியும்,	ते	உனது
मां	என்முலையாக	माता इव	தாய்போலவே
अब्रवीच्	சொல்லியனுப்பினிருத்	द्रष्टव्या	கவனிக்கப்படவேண்
	கிருர்.		டியவள்.'

इत्येवं मां महाराज ब्रुवन्नेव महायशाः । रामो राजीवताम्राक्षो भृशमभूष्यवर्तयत् ॥ २५ ॥

महाराज	“சக்கிரவர்த்தியாரே !	इति एवं	மேற்கண்டவண்ணம்
महायशाः	மகா புகழ்படைக்கப் பெற்றவரும்,		மரம்
राजीवताम्राक्षः	செந்தாமரைக்கண்ணம்	सुवन् एवं	கொல்லிக்கொண்டே
रामः	ஸ்ரீராமர், [ருமரகிய	अभूणि	கண்ணீரை
मां	அடியேனிடம்	भृशं	அதிகமாக
		अवर्तयत्	பெருக்கினார்.

लक्ष्मणस्तु सुसकुन्दो निश्वसन्वाक्यमब्रवीत् । केनायमपराधेन राजपुत्रो विवासितः ॥

लक्ष्मणः तु	“ஸஷ்டமண்கோ,	राजपुत्रः	சக்கிரவர்த்தித் திருக்
सुसकुन्दः	மிகச்சினந்தவராய்,		குமாரன்
निश्वसन्	கெட்டுவிட்புற்றவராய்	केन	எந்த
वाक्यं	பின்வரும் சொல்லை	अपराधेन	குற்றத்தால்
अब्रवीत्	சொன்னார்.	विवासितः	அட்பெருந்து சென்ற
अयं	‘இந்த		பெற்றப்பட்டன?

राज्ञा तु खलु कैकेय्या लघु त्वाश्रित्य शासनम् । कुतं कार्यमकार्यं वा वयं येनाभिर्षादिताः॥

राज्ञा	“சக்கிரவர்த்தியாரால்	कार्यं	நியாயமானதாயினும்
कैकेय्याः तु	கைகேரியம்மாளுக்கு		சரி
	மட்டும்	अकार्यं वा	நியாயமற்றதாயினும்
लघु	இவ்வமாயிருக்கின்ற	येन	எவ்விதத்தினும் [சரி,
शासनं	ராஜசாஸனத்தை	वयं	நங்கள்
आश्रित्य तु	தீர்மானித்து	अभिर्षादिताः	துன்புறுத்தப்பட்ட
कुतं	ஆளிக்கப்பட்டது,		போம்
		खलु	ஆலாவு?

यदि प्रव्राजितो रामो लोभकारणकारितम् । वरदाननिमित्तं वा सर्वथा दुष्कृतं कृतम् ॥

रामः	“ஸ்ரீராமர்	वरदान-	வரதானம்மாதத்தால்
प्रव्राजितः	துறநியாயியாய்வு விடப்பட்டனர்	निमित्तं वा	தான் விளைந்ததாகக்.
			குக்கட்டிற்,
यदि	என்கிற விஷயத்தில்,	कृतं	செய்யப்பட்டத.
लोभकारण-	பொருளுக்காவென்றி	सर्वथा	எல்லா வகையிலும்
कारितं	ந ஒரு காரணத்தால்	दुष्कृतम्	அந்தமே.
	தான் விளைந்ததாக		
	விருக்கட்டிற்,		

इदं तावद्यथाकाममीश्वरस्य कृते कृतम् । रामस्य तु परित्यागे न हेतुमुपरक्षये ॥ २६ ॥

ईश्वरस्य	“ஸமர்த்தராகிய	न उपरक्षये	நாஸநியை.
रामस्य	ஸ்ரீராமருக்கு	इवं	இவ்வ
कृते	சம்பாதித்திருக்கிற	कृतं	செய்கையானது
परित्यागे	விளக்குகையில்,	यथाकामं तावत्	எனப்படி எக்கன்டடி
हेतुं तु	காரணமாகவாய்		மேயன்றி மேற்கில்லை

असमीक्ष्य समारब्धं विरुद्धं बुद्धिलाघवात् । जनयिष्यति संकोशं राघवस्य विवासनम् ॥

விருद्ध்	" 'அடிகாட்டிமென்	राघवस्य	ஸ்ரீராமரை
असमीक्ष्य	வினையாது [பதை	विवासनं	கடத்துவதானது
बुद्धिलाघवात्	அவதரபுத்தியால்	संकोशं	இஹபாதுக்கத்தை
समारब्धं	தீவரனிக்கப்பட்ட	जनयिष्यति	விளைவிக்கப்படுகிறது.

अहं तावन्महाराजे पितृत्वं नोपलक्षये । भ्राता भर्ता च बन्धुश्च पिता च मम राघवः ॥

तावन्	" 'ஆகையால்	पिता	தந்தையாரும்,
अहं	நான்	भर्ता च	எஜமானரும்,
महाराजे	சக்கிரவர்த்தியாநிடத்	भ्राता	சகோதரரும்,
	தில்		
पितृत्वं	தந்தையின் முறை	बन्धुः च	{ கம்புத்தில் கைகொடு
उपलक्षये न	காணவில்லை. [மைமைய		த்துக் காப்பவருமா
मम	எனக்கு	राघवः च	ஸ்ரீராமரே.

सर्वलोकप्रियं त्यक्त्वा सर्वलोकाहिते रतम् । सर्वलोकोऽनुसज्येत कथं त्वाऽनेन कर्मणा ॥

सर्वलोकहिते	" 'உலகத்தவரெல்லோரு	त्यक्त्वा	உபேகைத் செய்து
	க்கும் நன்மைபுரிவதில்	अनेन कर्मणा	மெய்யால் [விட்ட
रतं	ஊக்கமுடையவரும்	त्वा	தேவரீரை
		सर्वलोकः	லோகத்திலுள்ள
सर्वलोकप्रियं	{ உலகத்தாரெல்லோ	कथं	எகவனம் [எவன்
	ருக்கும் ஆபிராமாய்	अनुसज्येत	இணங்கிடப்பான்?
	விளங்குமவரை		

सर्वप्रजाभिरामं हि रामं प्रब्रज्य धार्मिकम् । सर्वलोकं विरुद्ध्येमं कथं राजा भविष्यति ॥

सर्वप्रजाभिरामं	" 'உலகத்தாரைக்கவர்	इमं	இந்த
	ப்புறச்செய்பவரும்	सर्वलोकं	உலகிலுள்ள ஒவ்வொ
			வொருவனையும்
धार्मिकं	தார்பிகருமாகிய	विरुद्ध्य	பகைத்து,
रामं	ஸ்ரீராமரை,	कथं	எகவனம்
प्रब्रज्य	காடுகடத்தி,	राजा	சக்கிரவர்த்தியாய்
हि	அதனால்	भविष्यति	விளங்குவார்?'

जानकी तु महाराज निश्वसन्ती मनस्विनी । भूतोपहतचित्तो विस्मिता विस्मृता स्थिता ॥

महाराज	" 'சக்கிரவர்த்தியாரே!	विस्मिता	திக்கிரமை கொண்ட
मनस्विनी	உத்தமியாகிய		வளரய்,
जानकी तु	ஐரனகியோவென்றால்,	निश्वसन्ती	பெருமுச்சொறிந்து
भूतोपहतचित्ता	மேயால் தாக்குண்ட		கொண்டு,
	மனமுடைபவள்	विस्मृता	தன்னையும் பறக்க
			வளரய்
इव	போன்றவனாய்,	स्थिता	நின்றதுவிட்ட வளம்.

अदृष्टपूर्वव्यसना राजपुत्री यशस्विनी । तेन दुःखेन रुदती नैव मां किञ्चिदब्रवीत् ॥३५॥

अदृष्टपूर्व- व्यसना	“ இது நவரதில் ஒருவர்தான் கனம் பத்தினி, தாய், நியா தவளும்தான், மகாராஜா திருக்கு மாரியென	दुःखेन रुदती एव	கஷ்டத்தால் அழுதுகொண்டிருப்பாள், வளராய்,
राजपुत्री		मां	என்னைப்பார்த்து
यशस्विनी	கீர்த்திகொண்டவளும்தான், அந்த	किञ्चि अब्रवीत् न	ஒன்றும் கறவியில்லை.
तेन			

उद्दीक्षमाणा भर्तारं मुखेन परिशुष्यता । सुमोच सहसा वाष्पं मां प्रयान्तमुद्दीक्ष्य सा ॥

सा	“ அவள்	प्रयान्तं	செல்லவருக
भर्तारं	கணவரை,	उद्दीक्ष्य	கண்டு,
परिशुष्यता	வாட்டமடைந்த	सहसा	தன்னை புறநியாது,
मुखेन	முகத்துடன்	वाष्पं	கண்ணீரை
उद्दीक्षमाणा	பார்த்துக்கொண்டவளாய்,	सुमोच	வடித்தான்.
मां	என்னை		

तथैव रामोऽभ्युमुखःकुताञ्जलिः स्थितोऽभवत्क्षमणबाहुपालितः ।

तथैव सीता रुदती तपस्विनी निरीक्षते राजरथं तथैव माम् ॥ ३७ ॥

लक्ष्मणबाहुपालितः	“ வசந்தமணரால் சுக்கு வைஷ செய்யப்படும்	तपस्विनी	பர்தகுக்கத்தக்க
रामः	ஸ்ரீராமர்	सीता	சீதாப்பிராட்டியார்
कुताञ्जलिः	அஞ்சலியுறஸ்தராய்,	तथैव	அவ்வண்ணமே
तथा एव	அங்கிருந்தபடியே	रुदती एव	அழுதுகொண்டே,
अभ्युमुखः	{ கண்ணீர் கிறைந்த திருமுகமண்டலமு டையவராய்.	राजरथं	மன்னர் திருத்தேனா யும்
स्थितः असवत्	நின்றவனாய்.	मां तथा	என்னையும்
		निरीक्षते	பார்த்தவண்ணமே கொருகணன்.”

इत्यार्षे श्रीमद्रामायणे वाल्मीकीये आदिकाव्ये अयोध्याकाण्डे अष्टपञ्चाशः सर्गः ॥

आदितः श्लोकाः 4709

अयोध्याकाण्डे आदितः श्लोकाः 2354

एकोनपठितमः सर्गः—ஐம்பத்தொன்பதாவது ஸர்க்கம் ॥ ५९ ॥

दशरथप्रलापः—தசரதாது புலம்பல்

इति ब्रुवन्तं सन्देशं सुमन्त्रं मन्त्रिसत्तमम् । ब्रूहोषं पुनरिति राजा वचनमब्रवीत् ॥ १ ॥

राजा	சக்ரோகாரத்திவரர்	सुमन्त्रं	சமந்திரரைப்பார்த்து
इति	கொடுத்தண்டவண்ண	पुनः	இன்னும்
सन्देशं	செய்தியை [மாய]	अहोषं	மற்ற எனதையும் விடா
ब्रुवन्तं	சொல்லிவரும்தான்	वचनं	செய்தியை [மஸ்]
मन्त्रिसत्तमं	மந்திரிகளினுத்தமரு மரண	बुहि इति	சொல்லுமென்று
		अब्रवीत्	கட்டினையிட்டார்.

तस्य तद्वचनं श्रुत्वा सुमन्त्रो वाष्पविक्रवः । कथयामास भूयोऽपि रामसन्देशविस्तरम् ॥

சுமந்த: கமந்திரர்

तस्य அவரது

तत् அந்த

वचनं நியமனத்தை

श्रुत्वा கேட்டு,

वाष्पविक्रवः

கண்ணிரால் பேசத்

தடுமாற்றமுற்றவராய்

மீளவும்

रामसन्देश- } रामரைப்பற்றிய செ

विस्तरं } யதியனைத்தையும்

कथयामास } பின்வருமாறு விண்

ணப்பஞ்செய்தார்.

जटा: कृत्वा महाराज चीरवल्कलधारिणौ

॥ ३ ॥

महाराज "சக்கிரவர்த்தியாரே!

चीरवल्कलधारिणौ மரவுரியாடையணிந்தி

ருந்த அவ்விருவரும்

जटा:

சடைகளை

कृ ग

தரித்துக்கொண்டனர்.

अग्रतो लक्ष्मणो यातः पालयन् रघुनन्दनम् । अनन्तरं च सीताऽथ राघवो रघुनन्दनम् ॥

तांस्तथा गच्छतो दृष्ट्वा निवृत्तोऽस्म्यवशस्तदा

॥ ४ ॥

रघुनन्दनं "ஸ்ரீராமருக்கு

पालयन् வழிகாட்டி கொண்டு

अग्रतः முதலில்

लक्ष्मणः லக்ஷ்மணர்

यातः சென்றார்.

अनन्तरं அவர் பின்

सीता च சீதை சென்றார்.

अथ இவர்களிருவருக்கும்

பின்னே

रघुनन्दनः ரகுபிள்ளையாகிய

राघवः

ஸ்ரீராமர் சென்றார்.

तथा

அவ்வண்ணம்

गच्छतः

எழுந்தருளிச்செல்

லும்

तान्

அவர்களை

दृष्ट्वा

கண்ணுற்று,

अस्मि

நான்

अवशः

பாவசனாய்

तदा

அப்பொழுது

निवृत्तः

திரும்பினேன்.

मम त्वश्वा निवृत्तस्य न प्रवर्तन्त वर्तन्ति । उष्णमश्रु विमुञ्चन्तो रामे सम्प्रस्थिते वनम् ॥

रामे "ஸ்ரீராமர்

वनं காட்டைநோக்கி

सम्प्रस्थिते சென்ற பின்னர்

निवृत्ताय திரும்பிய

मम என்னுடைய

वर्तन्ति வழியில்

अश्वः सु

குதிரைகளும்

उष्णं

உஷ்ணமாக

अश्रु

கண்ணீரை

विमुञ्चन्तः

பெருக்குகின்றவைக

ளாய்

प्रवर्तन्त न

நடக்கவில்லை.

उभाभ्यां राजपुत्राभ्यामथ कृत्वाऽहमञ्जलिम् । प्रस्थितो रथमास्थाय तदुःखमपि धारयन् ॥

अथ "அப்பொழுது

अहं அடியேன்

राजपुत्राभ्यां சக்கிரவர்த்தித்திருக்

குமாரர்கள்

उभाभ्यां இருவருக்கும்

अञ्जलिं அஞ்சலி

कृत्वा செய்துகொண்டு,

तत्

அந்த

दुःखं अपि

கஷ்டத்தை ஒரு

வாராய்

धारयन्

பொறுத்துக்கொண்டு

रथं

ரதத்தில்

आस्थाय

எறி

प्रस्थितः

புறப்பட்டேன்.

गुहेन सार्धं तत्रैव स्थितोऽस्मि दिवसान्वहन् । आशया यदि मां रामः पुनः शब्दापयेदिति ॥

ராம:	"ஸ்ரீராமர்	आशया	ஆசாயால்
मां	என்னை	तत्र एव	அங்கிடத்திலேயே
पुनः	மறுபடியும்	गुहेन सार्धं	குறையோடுகூட
यदि	ஒருகால்	बहुन् दिवसान् }	பலதினங்களாகப்
शब्दापयेत्	அழைக்கக்கூடும்	इति	பாவித்து
	என்ற	स्थितः अस्मि	காத்திருந்தேன்.

विषये ते महाराज रामव्यसनकशिताः । अपि वृक्षाः परिम्लानाः सपुष्पाङ्कुरकोरकाः ॥

महाराज	"சக்கிரவர்த்தியாரே !	रामव्यसन- }	ராமருடைய பிரிவற்ற
ते	தேவரீரான	कशिताः }	குதவைகளாய்
विषये	காட்டில்	सपुष्पाङ्कुर- }	பூப்பங்கள், முளைகள்
वृक्षाः अपि	மரங்களும்	कोरकाः }	மொட்டுக்களுள்பட
		परिम्लानाः	வாடிப்போயின.

उपतप्तोदका नद्यः पल्वलानि सरांसि च । परिशुष्कपलाशानि वनान्युपवनानि च ॥ ९ ॥

नद्यः	"ஆறுகளும்,	वनानि	வனங்களும்
पल्वलानि	குட்டைகளும்,	उपवनानि च	உத்தியானங்களும்
सरांसि च	பெரங்கைகளும்,	परिशुष्कपलाशानि	உலர்ந்த இலைமுள்ள
उपतप्तोदकाः	வெப்பமடைந்த நீரு		வைகளாயின.
	ள்ளவைகளாயின.		

न च सर्पन्ति सत्त्वानि व्याला न प्रचरन्ति च । रामशोकाभिभूतं तन्निष्कूजमभवद्वनम् ॥

सत्त्वानि च	"ஆத்துக்களும்,	वनं	காடு,
सर्पन्ति न	வெளிக்கிளம்பவில்லை.	रामशोकाभिभूतं	ஸ்ரீராமனுக்காக மணம்
व्यालाः च	துஷ்டநிருகங்களும்		கொத்து தவிக்கிறதாய்
प्रचरन्ति न	வெளியில் சுஞ்சரிக்க	निष्कूजं	நிச்சப்தமாய்
तत्	அந்த [கிடங்கை.	अभवत्	ஆயிற்று.

लीनपुष्करपत्राश्च नरेन्द्र कलुषोदकाः । संतप्तपद्माः पद्मिन्यो लीनमीनविहङ्गमाः ॥ ११ ॥

नरेन्द्र	"சக்கிரவர்த்தியாரே !	संतप्तपद्माः	{ வாடிய தாமரைப்பூக்
पद्मिन्यः	தாமரையோடைகள்		களையுடையவைகளா
लीनपुष्करपत्राः	{ நீரில் மூழ்கிய தாம	लीनमीन-	களும்,
	ரை மீன்களைப் புடைபட	विहङ्गमाः च }	மறைத்துவிட்ட மீன்
	வைகளாகவும்,		களையும், நீர்ப்பறவை
कलुषोदकाः	கலங்கிய நீருள்ளவை		களையுமுடையவை
	களாகவும்,		களாயுமாயின.

जलजानि च पुष्पाणि माल्यानि स्थलजानि च ।

नाद्य भान्त्यल्पगन्धीनि फलानि च यथापुरम्

॥ १२ ॥

जलजानि	" நீரினான	अल्पगन्धीनि	வாசனைபற்றுவை
पुष्पाणि च	மலர்களும்,	फलानि च	கனிகளும் [கனராய்,
स्थलजानि	நிலங்களினான	यथापुरं	முன்புபால்
माल्यानि च	மலர்களும்,	अद्य	இப்பொழுது
		भान्ति न	விளங்கவில்லை.

अत्रोद्यानानि शून्यानि प्रलीनविहगानि च । न चाभिरामानारामान् पश्यामि मनुजर्षभ ॥

मनुजर्षभ	" புருஷோத்தமரே !	प्रलीन- विहगानि च	மறைந் துள்ள பறவை களை யுடையனவாய் மிருக்கின்றன.
अत्र	இப்பொழுது	आरामान् च अभिरामान्	நந்தனவனங்களை யும் மனோகரமாயிருக்கின் றவைகளாய்
उद्यानानि	உத்தியானங்கள்	पश्यामि न	நான் பார்க்கவில்லை.
शून्यानि	சூன்யங்களாயும்		

प्रविशन्तमयोध्यां सां न कश्चिदभिनन्दति । नरा रामपश्यन्तो निश्चसन्ति मुहुर्मुहुः ॥

अयोध्यां	" அயோத்திமா நகரன்	नराः	மனிதர்கள்
प्रविशन्तं	புகும்	रामं	ராமரை
सां	என்னை	अपश्यन्तः	காணாதவர்களாய்
कश्चित्	ஒருவனும்	मुहुःमुहुः	அடிக்கடி
अभिनन्दति न	ஏற்றுக்கொள்ளவில்லை.	निश्चसन्ति	பெருமூச்செநிகிருந் கள்.

देव राजरथं दृष्ट्वा विना राममिहागतम् । दुःखादश्रुमुखः सर्वो राजमार्गगतो जनः ॥ १५ ॥

देव	" சக்கிரவர்த்தியாரே !	इह	இங்கிடத்திரு
सर्वः	தவ்வொரு	आगतं	வந்ததாய்
रजमार्गगतः	ராஜமாரிதிமிருத்த	दृष्ट्वा	கவனித்து,
जयः	மனிதனும்	दुःखार्	மனவேதனைபால்
रामं विना	ராமனில்லாமல்	अश्रुमुखः	கண்ணீர் வடிக்கும் மு
राजरथं	மன்னர் திருத்தேரை		கமுடையவனுமின்ன.

हर्म्यैर्विमानैः प्रासादैरवेक्ष्य रथयागतम् । हाहाकारकृता नायौ रामादर्शनकर्षिताः ॥ १६ ॥

नायौः	" விதிகன், அரண்மனை வாய்ப்பே, ஹ திருமாளிகை களினின்றும்	आगतं	திரும்பிவந்த
हर्म्यैः	எழுதிக்குள்ள மாணி கைகளினின்றும்,	रथं	திருத்தேரை
विमानैः	அரண்மனை களினின் தும்	अवेक्ष्य	பார்த்து.
प्रासादैः		रामादर्शन- कर्षिताः	ராமரைக்காணமை
		अथ	யான் துயருற்றவராகி
		हाहाकारकृताः	அப்பொழுது 'ஐயோ, ஐயோ' வெனக்கூவினார்கள்.

आयतैर्विमलैर्नैत्रैरश्रुवेगपरिप्लुतैः । अन्योन्यवभिवीक्षन्ते व्यक्तमाततराः स्त्रियः ॥ १७ ॥

स्त्रியः	“ஸ்திரீகள்	विमलैः	{ நேத்திரப்படைத்தால் முடப்பட்டவைபோ ன்றனவாய்,
आततराः	மிதத்துயருற்றவர்கள்	आयतैः	திறத்துபார்க்கமுடியா நனவகளாய்
अश्रुवेगपरिप्लुतैः	{ கண்ணீரினதிசயத் தால் முற்றிலும் கை ங்கிய	अन्योन्यं व्यक्तं	ஒருவரையொருவர் கண்கொட்டாது விழி த்தபடியே
नैत्रैः	கண்களால்	अभिवीक्षन्ते	பார்த்தார்கள்.

नामित्राणां न मित्राणामुदासीनजनस्य च । अहपाततया किञ्चिद्विशेषमुपलभ्ये ॥ १८ ॥

आततया	“மனம்பொந்தவனுயி ருத்தவின்	मित्राणां	மித்ரர்களிடத்தி லும்
किञ्चिन्	எதேனும்ஒரு	उदासीनजनस्य च	உதாஸின்பனிடருக் க
विशेषं	வேற்றுமைபென்பது	न	நிலையெனவும் இரும்
अमित्राणां	பணகவர்களிடத்திற்	अहं	நான்
न	இல்லையெனவும்	उपलभ्ये	காண்கிறேன்.

अप्रहृष्टमनुष्या च दीननागतुरङ्गया । अतिस्वरपरिस्थाना विनिश्चसितानिस्थना ॥ १९ ॥

निरानन्दा महाराज रामप्रवाजनातुरा । कौसल्या पुत्रहीनेव अयोध्या प्रतिभाति मे ॥

महाराज	“சக்கிரவர்த்தியாரே!	दीननागतुरङ्गया	{ மனம்பொந்த மானக இரவும், குதிக்களை புழுண்டவதாய்
अयोध्या	அயோத்திமாநகர்	आतस्वर-	தக்கத்தொனி
पुत्रहीना	புதல்வனைப் பிரித்த வனாய்	परिस्थाना	{ கொண்டு செல்க்த கெடக்கின்றதாய்
निरानन्दा	ஸதா துயருற்றவனா யிருக்கும்	विनिश्चित-	निश्चिதைவாய் இ
कौसल्या	கோஸலாதேவியார்	निस्थना च	நிலையடையதாயும்
इव	போலவே	मे	எனக்கு
रामप्रवाजनातुरा	ராமரை பண்பிவிட்ட தால் துயருற்றதாய்	प्रतिभाति	தொற்றிக்கின்றது.”
अप्रहृष्टमनुष्या	உதஸாஹமிழந்த ம னிதர்களையுடையதாய்		

सूतस्य वचनं श्रुत्वा वाचा परमदीनया । बाष्पोपहतया राजा तं सूतमिदमब्रवीत् ॥ २१ ॥

राजा	சக்கிரவர்த்தியார்	परमदीनया	{ மனமேதையையான் குதிக்கக்காட்டுகி ந்தமாயிய
सूतस्य	சாரதியினது	वाचा	கொற்கொண்டு
वचनं	மொழியை	तं	அந்த
श्रुत्वा	கேட்டு,	सूत	சாரதியைப்பார்த்து
बाष्पोपहतया	{ கண்ணீர் ததவிய வாய் தழுந்தமுத்த வந்தவாய்,	इव	பின்வருமாறு
		अब्रवीत्	மொழிந்தனர்.

अथवाऽपि महाबाहुर्गतो दूरं भविष्यति । मामेव स्थमारोप्य शीघ्रं रामाय दर्शय ॥२७॥

अथवा	“ இல்லாவிடின்	स्थे	அதத்தில்
महाबाहुः	மகாபாஹுபாஹு	आरोप्य	மற்றிக்கொண்டு,
दूरं	வெகுதூரம் [மவன்	शीघ्रं	கிரகரவில்
गतः	வென்றுவிட்டவனாக	रामाय	ராமன்மூலம்
भविष्यति अपि	இருப்பவனென்றாலும்	दर्शय	கொண்டுபோய்
मां एव	என்றேனிய		விறுத்திடும்.

वृत्तदर्शो महेष्वासः कापौ लक्ष्मणपूर्वजः । यदि जीवामि साख्येन पश्येयं सीतया सह ॥

वृत्तदर्शः	“ முல்லையரும்புபோன் ற பற்களை யுடையவ னும்,	क	காங்கெ ?
महेष्वासः	தனி கில்லாவிடும்	एन	இவனை
लक्ष्मणपूर्वजः	காத்தமணனுக்குக் கனமவனுமாகிய	सीतया सह	சீதைமோடுகூட,
असौ	இவன்	जीवामि यदि	பிழைத்திருப்போனாகில்,
		साखु	கண்குளிர
		पश्येयम्	காண்டுபென்.

लोहिताक्षं महाबाहुमामुक्तमणिकुण्डलम् । रात्रे यदि न पश्यामि गमिष्यामि यमभयम् ॥

लोहिताक्षं	“ கிவந்த கண்களை யு டையவனும்,	रात्रे	ராமனை
महाबाहुं	மகாபாஹுபாஹுமும்,	यदि पश्यामि न	நான் காணாவிடில்
आमुक्तमणिकुण्डलं	அதன் குண்டலங்களை யணிந்த வனுமான	यमभयं	மரன் கிட்டத்தகு
		गमिष्यामि	சென்றுவிடுவேன்.

अतो नु किं दुःखतरं योऽहमिवाकुनन्दनम् । इषामवस्थापान्नो नेह पश्यामि राघवम् ॥

इमां	“ இப்போர்க்கொத்த	राघवे	ராமனை
अवस्थां	நிலைமையில்,	इहं	இப்பொழுது
आपन्नः	அதிதுன்பமும்	पश्यामि न	காணவில்லை.
यः अहं	அந்த நான்	अतः	இதைகூட
इषवाकुनन्दनं	இஷ்டவா குடித்த னாகிய	दुःखतरं	கவ்வமாபுள்ளது
		किं नु	என்ன இருக்கிறது ?

हा राम रामानुज हा हा वैदेहि तपस्विनि । न मां जानीत दुःखेन म्रियमाणमनायवत् ॥

हा राम	“ ஹா ! ராமா !	दुःखेन	துக்கத்தால்
हा रामानुज	ஹா ! ராமானுஜ !	अनायवत्	ஆதரிப்பாரின்றி
हा तपस्विनि	ஹா ! பதிகிர தாகிரோ மகரிமரகிய	म्रियमाणं	மரணதொழிலிருக் கின்றவனாய்
वैदेहि	வீதே !	जानीत न	அறியமாட்டார்கள்.
मां	என்னை		

स तेन राजा दुःखेन भृशमर्षितचेतनः । अवगाढः सुदुष्पारं शोकसागरमब्रवीत् ॥ ३२ ॥

सः	அந்த	सुदुष्पारं	அடக்கவாரிய
राजा	சக்கிரவர்த்தியார்	शोकसागरं	துயரக்கடலில்
तेन	அந்த	अवगाढः	மூழ்சியவராய்,
दुःखेन	தங்கடத்தில்	भृशं	(முன்னிலும்)
अर्षितचेतनः	வெளியிடப்பட்ட		அதிகமாய்
	மனமுண்டவவராகி	अब्रवीत्	பின்வருமாறு பேசி
			ஸ்ரீ :

रामशोकमहावेगः सीताविरहपारगः । श्वसितोर्मिमहावर्तो बाष्पफेनजलाविलः ॥ ३३ ॥

बाहुविशेषमीनोद्यो विक्रन्दितमहास्वनः । प्रकीर्णकेशशैवालः कैकेयीवदवानलः ॥ ३४ ॥

मयाश्रुवेगप्रभवः कुब्जावाक्यमहाग्रहः । वरवेलो नृशंसाया रामप्रव्राजनायतः ॥ ३५ ॥

यस्मिन्वत निमग्नोऽहं कौसल्ये राघवं विना । दुस्तरो जीवता देवि मयाऽयं शोकसागरः ॥

कौसल्ये देवि	“மகா உத்தமியாகிய கௌஸல்யே!	मम	எனது
शोकसागरः	துயரக்கடலானது	अश्रुवेगप्रभवः	கண்ணீரின் பெருக்கி
रामशोक- } महावेगः }	ராமனை நினைப்பதால் உண்டாகும் கோக மாகிற நீரிழுப்புடை யது.	कुब्जावाक्य- } महाग्रहः }	நீரு காரணமானது. கனியின் உபதேசமா கிற கருமீன்களையு டையது.
सीताविरहपारगः	சிதைவின் தேவையாகி ற கரையபுடையது.	नृशंसायाः	கடினகித்தமுடையவ ளது (கைகேயியினது)
श्वसितोर्मि- } महावर्तः }	பெருமூச்செறிதலாகி ற ஆலைகளின் அழல் களையுடையது	वरवेलो:	வரமாகிற இக்கரை யையுடையது.
बाष्पफेन- } जलाविलः }	கண்ணீராகிற துளர ஜலங்களால் கலங்கி யது.	रामप्रव्राजनायतः	{ ராமனின் நாடுகடத்த வாகிற விஸ்தீரணத் தைபுடையது.
बाहुविशेष- } मीनोद्यः }	வகல்களை அரைப்பதா கிற மீன்கூட்டங்க ளையுடையது.	यस्मिन्	எந்த இடில்
विक्रन्दित- } महास्वनः }	புலம்பலாகிற பேரொ லையுடையது.	अहं	நான்
प्रकीर्णकेशशैवालः	விநீதக கூந்தலாகிற பாகிகளையுடையது.	निमग्नः	மூழ்கிக்கிடக்கின் றேனோ,
कैकेयीवदवानलः	{ கைகேயியாகிற வடவா க்கையினம் (அழித்த வை) உடையது.	अयं	இது
		राघवं विना	ராமனின் நி
		जीवता	உயிராடவிரிவாகும்
		मया	என்னால்
		दुस्तरो:	ஸகிக்கமுடிவாததாயி
		वत	மூக்கிறது. ஐயோ! என்ன கந்தம்!

अशोभनं पाऽहमिहाय राघवं दिदृक्षमाणो न लभे सलक्ष्मणम् ।

इतीव राजा विलपन्महायथा: पपात तूर्णं शयने स मूर्च्छितः ॥ ३७ ॥

ய: அஹ்	"அஹம் இஹா"	விலபந்	புலம்பிக்கொண்டே
ஹ்	இங்கு	மஹாயதா:	மகாயசஸ்ஸியாகிற
அய	இப்பொழுது	ச:	அந்த
ராவண்	சாமரீ	ராஜா	சக்கிரவர்த்தியார்
சலக்ஷ்மண	ஸக்ஷ். மண கொடுக்கடிய	மூர்ச்சித:	மூர்ச்சைபடைத்தவ
	வனாய்	தூர்	திடீரென்று [ராய்
दिदृक्षमाणः	கண்ணிரும்புகிறவ	शयने	படுக்கையில்
	னாய்	अशोभनं इव	கணியிழந்தவண்ண
न लभे	அடையவில்லை "		மாய்
इति	என்று	पपात	விழுந்தார்.

इति विलपति पार्थिवे प्रनष्टे करुणतरं द्विगुणं च रामहेतोः ।

वचनमनुनिश्म्य तस्य देशी भयमगमत्पुनरेव रामपाता ॥ ३८ ॥

इति	இவ்வண்ணம்	तस्य	அவரது
रामहेतोः	ராமர் நிமித்தமாக	वचने	வர்த்தையை
करुणतरं	மிகப்பரி காபமாய்	अनुनिश्म्य	கடனிருந்து கேட்டு,
विलपति	புலம்புகிற	द्विगुणं पुनः	மூன்றிலிரும்க்கதி
पार्थिवे	சக்கிரவர்த்தியார்		சமாய்
प्रनष्टे च	மெய்மறந்துகிடக்	भयं एव	கவலைக்கிடமானால்
	னையில்		மைவையெ
रामपाता	ராமரது நாயாராகிய	अगमत्	அடைந்தான்.
देशी	தேவியார்		

इत्यर्पे श्रीमद्रामायणे वाल्मीकीये आदिकाव्ये

अयोध्याकाण्डे एकोनपष्ठितमः सर्गः ॥

आदितः श्लोकः 4747.

अयोध्याकाण्डे आदितः श्लोकः 2392.

पष्ठितमः सर्गः—अनुपभावतु शर्ककम् ॥ ६० ॥

सुमन्वेण कौसल्यासमाश्वसतस्—கமனிதன் பெருமையையே சமாதானம் செய்து.

ततो भूतोपसृष्टेव वेपमाना पुनः पुनः । धरण्यां गतसखेव कौसल्या मृतमब्रवीत् ॥ १ ॥

कौसल्या	கௌஸல்ய தேவியார்	पुनः पुनः	மீண்டும் அந்தவராய்
ततः	அப்பொழுது	वेपमाना	விழுந்து தடிப்பவ
भूतोपसृष्ट इव	பேய்ப்பிடித்தவன்போ		ளாய்,
गतसखा इव	மறியல் என்னவன் [நாதி,	मृतं	மறந்தியை கொக்கி
	போன்றவனாகி,	अब्रवीत्	(பின்வருமாறு)
धरण्यां	பூமியில்		மொழிந்தான் :

नय मां यत्र काकुत्स्थः सीता यत्र च लक्ष्मणः । तान्विना क्षणमप्यत्र जीवितुं नोत्सहे ह्यहम् ॥

काकुत्स्थः	"மாமன்"	अहं	நான்
यत्र	எங்கே,	तान् विना	அவர்களை விட்டு,
सीता	வீணையும்	अस	இவ்விடத்தில்
लक्ष्मणः च	லக்ஷ்மணனும்	क्षणं अपि	நொடிப்பொழுதும்
यत्र	எங்கே (அங்கு)	जीवितुं वि	உயிர்வைத்துக்கொண்டு
मां	என்னை		ஈருப்பதற்கே
नय	அழைத்துக்கொள்ளும்.	उत्सहे न	பொறேன்.

निर्वर्त्य रथं शीघ्रं दण्डकाक्षय मामपि । इय तान्नुगच्छामि गमिष्यामि यमक्षयम् ॥

शीघ्रं	"சீக்கிரத்தில்"	नय	கொண்டுபோய்ச்
रथं	ரதத்தை	तान्	அவர்களை [சேரும்]
निर्वर्त्य	தீருப்பும்.	अनुगच्छामि	பின்தொடருவேன்.
मां अपि	என்னையும்	न अय	இல்லையென்றால்
दण्डकाश्च	தண்டனைக்கு	यमक्षयं	யமனது வீட்டிற்கு
		गमिष्यामि	சென்றுவிடுவேன்."

वाण्वेगोपहतया स वाचा सज्जमानया । इदमाश्वासयन्देवीं सूतः माञ्जुलिरब्रवीत् ॥ ४ ॥

सः	அந்த	वाण्वेगोपहतया	{ கண்ணீர் பெருக்கால் தடைப்பட்டு வந்த துமரைய
सूतः	சூரதி	वाचा	சொற்கொண்டு,
माञ्जलिः	அஞ்சலிஹஸ்தராசி	आश्वासयन्	நேற்றுசின்றவராய்
देवीं	தேவியை	इदं	பின்வரும் பதிலை
सज्जमानया	முன்னேக்கிவருகிற தும்,	अब्रवीत्	மொழிந்தார் :

त्यज शोकं च मोहं च संभ्रमं दुःखनं तथा । व्यवभूय च संतापं वने वत्स्यति राघवः ॥

शोकं च	"மனத்துயரையும்"	राघवः च	ராமரும்
मोहं च	குழப்பத்தையும்	सन्तापं	துயரத்தை
दुःखनं	மனக்கவலையா னுண் டாகிற	व्यवभूय	உதறிவிட்டு,
संभ्रमं तथा	கலவரத்தையும்,	वने	காட்டில்
त्यज	அகற்றும்	वत्स्यति	வலிந்திவருகிறார்.

लक्ष्मणश्चापि रामस्य पादौ परिचरन्ने । आराधयति धर्मज्ञः परलोकं जितेन्द्रियः ॥६॥

धर्मज्ञः	"தருமமறிந்தவரும்"	पादौ अपि	திருவடிகளையே
जितेन्द्रियः	ஜிதேந்திரியருமாயி	परिचरन्	பூசைசெய்து
लक्ष्मणः च	லக்ஷ்மணரும்		கொண்டு
वने	காட்டில்	परलोकं	மறுமைக்கு
रामस्य	ராமரது	आराधयति	பாத்திரங்கிறார்.

विजनेऽपि वने सीता वासं प्राप्य गृहेष्विव । विसम्भं लभतेऽभीता रामे संन्यस्तमानसा ॥

सीता	"வரீதை	गृहेषु इव	{ திருமாளினையிலெவ் வண்ணமோ ஆய் வண்ணமே
विजने	வினையஞ்சாரமற்ற	वासं	வாழ்வதை
वने अपि	காட்டி ஆய்	प्राप्य	அடைந்து
रामे	ஸ்ரீராமரிடத்தில்	विसम्भं	மனத்திருப்தியை
संन्यस्तमानसा	ஒப்படைக்கப்பட்ட மனமுடையவளாய்,	लभते	அடைந்திருக்கிறாள்.
अभीता	பயமற்றவளாய்,		

नास्या दैन्यं कृतं किञ्चित्सुसूक्ष्मपि लक्षये । उचितेव प्रवासानां वैदेही प्रतिभाति मे ॥

अस्याः	"இவளுக்கு	वैदेही	வைதேதலியார்
किञ्चित्	என்னாவும்	प्रवासानां	வனவாஸங்களுடைய
दैन्यं	வாட்டம்	उचिता इव	அனுபவமுடையவள் போல
कृतं	ஏற்பட்டதாக	मे	எனக்கு
सुसूक्ष्मं अपि	கூர்ந்து நோக்கியும்	प्रतिभाति	நோக்கிவிடுகிறது.
लक्षये न	நாளை காணவில்லை		

नगरांपवनं गत्वा यथा स्म रमते पुरा । तथैव रमते सीता निर्जनेषु वनेष्वपि ॥ ९ ॥

सीता	"சீதாப்பிராட்டியார்	रमते स्म	உள்ளம் பூரித்து விள க்கின்றோள்,
नगरोपवनं	நகரத்திலுள்வாள் வளத்தை	तथा एव	அவ்வண்ணமே
गत्वा	அடைந்து,	निर्जनेषु	ஐனங்களைற்ற
पुरा	இதற்குமுன்	वनेषु अपि	காடுகளிலும்
यथा	எவ்வண்ணம்	रमते	மனத்திருப்திக்கொண் டு சஞ்சரிக்கின்றாள்.

बालेव रमते सीताऽबालचन्द्रनिभानना । रामा रामे वर्धनात्मा विजनेऽपि वने सती ॥

अबालच- न्द्रनिभानना	{ "பூர்ணசந்திரினைப்போற் த முகமுடையவளுடன் ரகமமுமுணர்ந்தவளுடன் நாகிய	सती अपि	திருக்கைவிடைய,
रामा		रामे हि	ஸ்ரீராமரிடத்திலேயே
		अधीनात्मा	ஆதீனமாய்ப்பணம் செய்தவளாய்
सीता	சீதாப்பிராட்டியார்	बाला इव	சிறகுமுடிக்கப்பென
विजने	ஐனங்களைற்ற	रमते	அவ்வளவற்றிருக்கிறாள்.
वने	காட்டில்		

तद्रतं हृदयं ह्यस्यास्तदर्धनं च जीवितम् । अयोध्याऽपि भवेदस्या रामहीना तथा वनम् ॥

अस्याः	"இவளுடைய	अस्याः	இவளுக்கு [கும்
हृदयं	மனம்	रामहीना	ஸ்ரீராமரின் நிமிருக்-
तद्रतं हि	அவ்வண்ணமே சார்ந்தது.	अयोध्या अपि	அயோத்திமாநகரும்
जीवितं च	உயிரும்	वनं तथा	காடாகத்தான்
तदर्धनं	அவர்பின்னம்.	भवेत्	இருக்கும்.

पथि पृच्छति वैदेही ग्रामांश्च नगराणि च । गतिं दृष्ट्वा नदीनां च पादपान्धिविधानपि ॥

வீரீ	"வைதேஹியார்,	गति च	போக்களையும்,
पथि	மார்க்கத்தில்	विविधान्	பலவகையான
ग्रामान् च	கிராமங்களையும்,	पादपान् अपि	மாக்களையும்
नगराणि च	நகரங்களையும்,	दृष्ट्वा	கண்டு
नदीनां	நதிகளுடைய	पृच्छति	விசாரிக்கின்றாள்.

रामं वा लक्ष्मणं वाऽपि पृष्ट्वा जानाति जानकी । अयोध्याकोशमात्रे तु विहारमिव संश्रिता ॥

जानकी	"ஜானகியார்	रामं वा	ஸ்ரீராமரையாவது
अयोध्या-	அயோத்திமாநகரின்	लक्ष्मणं अपि वा	லக்ஷ்மணரையாவது
कोशमात्रे तु }	இரண்டு மைல் தூரத்	पृष्ट्वा	கேட்டு
	திற்குள்ளிருக்கும்	जानाति	அறிந்துகொள்ளுகின்
विहारं	நக்தவனத்தில்		றான்."
संश्रिता इव	இருக்கின்றவன் போல்		

इदमेव स्मराम्यस्याः सहसैवोपजल्पितम् । कैकेयीसंश्रितं वाक्यं नेदानीं प्रतिभाति मे ॥

ध्वंसयित्वा तु तद्वाक्यं प्रमादात्पर्युपस्थितम् । ह्लादनं वचनं सूतो देव्या मधुरमब्रवीत् ॥

सूतः	சூரதி	तु	என்பதாலும்,
कैकेयीसंश्रितं	கைகேயிதேவியாரைப்	प्रमादात् एव	'கேட்போருக்கு விருப்
	பற்றியதாகிய		பம்ற்ற'தென்பதாலும்
उपजल्पितं	ஒரு மொழி	ध्वंसयित्वा	தனதுள்ளத்திலேயே
सहसा	திடீரென		ஆடக்கிக்கொண்டு
पर्युपस्थितं	சிக்கையற்றோன்ற	अस्याः	இந்த
इदं वाक्यं	'இம்மொழியை	देव्याः	தேவியாளுக்கு
स्मरामि	நான் நினைக்கிறேன்.	ह्लादनं	சந்தோஷிக்கச் செய்
मे	எனக்கு		கிறதும்,
तत् वाक्यं	அம்மொழி	मधुरं एव	இனிமையாய்முள்ள
इदानीं	இப்பொழுது	वचन	பின்னரும் வாய்க்காத
प्रतिभाति न	எந்தநகரது'	अब्रवीत्	சொன்னார்: [நய

अध्वना वातवेगेन संभ्रमेणातपेन च । न हि गच्छति वैदेहाधन्द्रांशुसदृशी प्रभा ॥१६॥

वैदेहाः	"வைதேஹிளுடைய	वातवेगेन	தீவிரமான காற்றாலும்
अन्द्रांशुसदृशी	சந்திரகாந்திக்	सम्भ्रमेण	வைராக்கியத்தாலும்
	கொப்பரண	आतपेन च	வெயிலாலும்
प्रभा	காந்தியானது	गच्छति न हि	மாறவேண்டலை.
अध्वना	வழிநடையாலும்		

सदृशं शतपत्रस्य पूर्णचन्द्रोपमप्रभम् । वदनं तद्दान्याया वैदेहा न प्रकम्पते ॥ १७ ॥

வதனாபா:	"இனிமைபாப் பின்புறம்	பூர்ணசுதிரனுக்கொ
வீதா:	வைதேகியாருடைய	பாபாநகாநதியை
சதாபச	ததாபாபுத்தபத்	யுடையதுமான
	திருக்கு	அந்த
சதூர்	சுதாநமரணதும்	திருபுத்தமண்தும்
		வாடகிக்கு

अलक्षरसरक्ताभावलक्षरसवर्जितौ । अद्यापि चरणौ तस्याः पद्मकांशसमप्रभौ ॥ १८ ॥

ததா:	"அலகனது	அலகரசரகாநி	செம்பஞ்சக்குழம்பா
அலகரச-	செம்பஞ்சக்குழம்பு		ல் சிவகதகவதேபா
வரிதீ	வாட்ப்பெருதவை	பதகாச-	தாமரை இதுதகருத்
	கனாபி	சமபநி	குச்சமரணமாகிய கா
சரணீ	திருவாழகன்		ந்தியையுடையவா
அத அபி	இப்பொழுதும்		யிருக்கின்றன.

नूपुरोद्गुह्येलेव खेलं गच्छति भामिनी । इदानीमपि वैदेही तद्रागान्यस्तभूषणा ॥ १९ ॥

மயஸ்தபூஷா	"நூபுரணங்களை அணி	நூபுரோத்யுதேலா இவ	நாபுரபுத்ததைபுர
	யாதவளாய்		க்கணித்தவளாகவே
பாமினி	வார்வர்க்ககந்தரியான	ததாநா	அவரிடத்து அன்பி
வீதேஹி	வைதேதவியார்		னும்
இதானி அபி	இப்பொழுதும்	சேல்	சந்தேதாவளாகவே
		கககதி	கடக்கிறான்.

गजं वा व्रीक्ष्य सिंहं वा व्याघ्रं वा वनमाश्रिता । नाहारयति संघासं बाहु रामस्य संश्रिता ॥

வன்	"வனத்தின்	ராமச	பூரீராமருடைய
ஆசிரிதா	இருக்குமவன்	வாஹு	புயக்களை
கஜ் வா	காணையாவது	சங்கிதா	சரண்புத்தவளாய்,
சிஹ் வா	சிங்கத்தையாவது	சங்காச	பயத்தை
வ்யாஹ் வா	புலியையாவது	நாஹரயதி ந	யுடையகிடுகி.
விக்ஷ	கண்டு,		

करसंमितमध्याह्नी पीनोन्नतपयोधरा । राजसीव रामस्य पादपालोक्य गच्छति ॥ २१ ॥

கரஸமித-	"இருக்ககருக்குள்ள	ராஜஸீவ இவ	ராதலம் பப்பறவை
மத்யாஹ்நி	டக்கிய உடையுடைய		போன்றவளுமாகிய
	யவனும்		தவள்
பீனோந்ந-	பெருத்திருண்ட	ராமச	பூரீராமரு
பயோதரா	வளக்கியுடையவ	பாடி	பாதத்தை
	அறம்,	நாஹரய	செய்தித்துக்கொண்டு
		கககதி	போகிறான்.

न शोच्यास्ते न चात्मानः शोच्यो नापि जनाधिपः ।
इदं हि चरितं लोके प्रतिष्ठास्यति शाश्वतम् ॥ २२ ॥

ते	“ அவர்கள்	शोच्यः न	பரிதபிக்கத்தக்கவ
शोच्याः न	பரிதபிக்கத்தக்கவர்	हि	ஏனெனில் [ஸ்ரீ]
	களால்.	लोके	உலகில்
आत्मानः च	நாமும்	इदं चरितं	இந்த நிகழ்ச்சியானது
न	இங்கே.	शाश्वतं	சாசுவதமாய்
जनाधिपः अपि	சக்கிரவர்த்தியாரும்	प्रतिष्ठास्यति	நிலைநிற்கப்போகிறது.

विभूय शोकं परिहृष्टमानसा महर्षियाते पथि सुव्यवस्थिताः ।

वने रता वन्यफलाशनाः पितुः शुभां प्रतिज्ञां परिपालयन्ति ते ॥ २३ ॥

ते	“ அவர்கள்	रताः	உதவாறுமுடையவர்
शोकं	மனத்துயரை		களால்
विभूय	உதறித்தன்னிலிட்டு,	वन्यफलाशनाः	{ காட்டில் கிடைக்கும் காய்கனிகளை புசிப் பவர்களால்
परिहृष्टमानसाः	திருப்தியுடனிருக்கும்	पितुः	திருத்தந்தையினது
	மனமுடையவர்களால்	प्रतिज्ञां	தியமனத்தை
महर्षियाते	மகர்ஷிகளனுஷ்டித்	शुभां	தர்மநெறி வழுவாத
	தும்		தராய்
पथि	நன்னெறியில்	परिपालयन्ति	அனுஷ்டிக்கின்றார்
सुव्यवस्थिताः	சரியாக மனவறுதியு		கள்.”
	டையவர்களால்		
वने	காட்டில்		

तथाऽपि सूतेन सुयुक्तादिना निवार्यमाणा सुतशोककर्षिता ।

न चैव देवी विरराम कृजितात्त्रियेति पुत्रेति च राघवेति च ॥ २४ ॥

देवी	தேவியார்	सुतशोककर्षिता	புதர்சோகத்தால்
तथा	மேற்கண்டவண்ண		மனம் கொண்டவளாய்
	மாய்	मित्र इति	பெரியவனே! என்றும்
सुयुक्तादिना	மிகப்பொருத்தமாய்	पुत्र इति च	குழந்தாய்! என்றும்
	சம்பாஷிக்கசெய்த	राघव इति च	ராகவா! என்றும்
सूतेन	சாத்தியால்	कृजितात् च	கதறுவதின்மீண்டும்
निवार्यमाणा अपि	தேற்றப்பட்டவளா	न एव विरराम	ஒய்வில் இல்லை.
	கியும்		

इत्यार्षे श्रीमद्रामायणे वाल्मीकीये आदिकाव्ये

अयोध्याकाण्डे षष्ठितमः सर्गः ॥

पकषष्टितमः सर्गः—அறுபத்தொராவது கங்கம் || ६१ ||

दशरथोपाख्यः—தராதரை கித்திப்பது.

वने गते धर्मपरे रामे रमयतां वरे । कौसल्या रुदती स्वार्ता भर्तारिपिदयव्रीत् ॥ १ ॥

கௌல்யா	கொல்லாதேவியார்	வன	காட்டை
धर्मपरे	{ தர்மமொன்றையே ஸ்ரீவராய்க்கொண் டவரும்	गते	அடைந்ததில்
रमयतां	எல்லோருக்குமினிய வராயிருப்பவர்களில்	स्वार्ता	(அஸத்யமாய்) மன வேதனைபுற்று,
वरे	உத்தமருமாகிய	रुदती	கண்ணிர் பொருக்கி பழுதுகொண்டு,
रामे	ஸ்ரீராமர்	भर्तारि	சணவரைப்பார்க்குது
		इदं	பின்னருடாறு
		अविवीक्ष	மொழிந்தாள் :

यद्यपि त्रिषु लोकेषु प्रथितं ते महद्यशः । सानुकोशो वदान्यश्च प्रियवादी च राघवः ॥
कथं नरवरश्रेष्ठ पुत्रौ तौ सह सीतया । दुःखितौ सुखसंवृद्धौ वने दुःखं सहिष्यतः ॥ ३ ॥

राघवः	“ரகுநுவபுத்திரரான	सुखसंवृद्धौ	சுகத்திலே வளர்ந்த வர்களுகிய
सानुकोशः	தயானு. [தேவரீர்	तौ	அவ்விரு
वदान्यः	உதாரர்.	पुत्रौ च	திருக்குமாரர்களும்,
प्रियवादी च	ஹிதத்தைதயே கூறுப	सीतया सह	சிறையோடுகூட
ते	தேவரீரது [வர்.	दुःखितौ	மனவேதனைபுற்றவர் களாய்,
महत् यशः	பெரும்புகழானது	वने	காட்டில்
त्रिषु	மூன்று	दुःखं	கஷ்டத்தை
लोकेषु च	உலகங்களிலும்	कथं	எக்காரணத்தைக் கொண்டு
प्रथितं	பரவிரிசூக்கிறதும்.	सहिष्यतः	உறுபன்க்கவேண்டும்?
यदि अपि	ஆப்படியிருக்கையில்		
नरवरश्रेष्ठ	புருஷோத்தமர்களில் தலைமைபெற்றவரே!		

सा नूनं तरुणी श्यामा सुकुमारी सुखोचिता । कथमुष्णं च शीतं च मैथिली विसहिष्यति ॥

सुकुमारी	{ “மெல்லிய திருமேனி படைக்கப்பெற்றவ ளும்,	इदं	கெம்மையையும்,
सुखोचिता	உதவ்களையே உறுபனி த்துவந்தவளும்,	शीतं च	சுண்டையையும்,
तरुणी	மெல்லியதையொழிந்து	श्यामा	தெருநீலி கறுத்தவ ளாகி,
सा	அந்த [பாபவருடைய	कथं	எக்காரணத்தைக் கொண்டு
मैथिली च	பிணைதாய்	नृ	பூப்போதிலிருந்து
		विसहिष्यति	அறுபன்க்கவேண்டும்?

भुत्वाऽशनं विशालाक्षी सूपदंशान्वितं शुभम् । वन्यं नैवारमाहारं कथं सीतोपभोक्ष्यते ॥

विशालाक्षी	“அகன்ற கண்களைப்	भुत्वा	புகித்து,
सीता	லீலை [ஊடப்	वन्यं	காட்டி ஓண்டாடும்
सूपदंशान्वितं	{ நல்ல வாஸனையோடும் உப்புக்காரத்துட- லும் சேர்ந்த	नैवारं	தானாய் வளர்ந்து கிடப்பதை
शुभं	நல்ல	आहारं	உணவாய்
अशनं	உணவை	कथं	ஏன்
		उपभोक्ष्यते	புஜிக்கவேண்டும் ?

गीतवादित्रनिर्घोषं श्रुत्वा शुभमनिन्दिता । कथं क्रव्यादसिंहानां शब्दं श्रोष्यत्यशोभनम् ॥

अनिन्दिता	தோஷநிறிதை	क्रव्याद-)	பச்சை மீம்ஸத்தை
	உரையும் அவன்	सिंहानां)	புஜிக்கும் சிக்கங்களு
शुभं	மனோகரமாயுள்ள		ஊடப்
गीतवादि- } त्रनिर्घोषं }	{ பாட்டு வாத்தியம் இசைகளின் முழக் கத்தை	अशोभनं	பொல்லாத
श्रुत्वा	கேட்டனுபவித்து விட்டு,	शब्दं	கர்ஜனையை,
		कथं	ஏன்
		श्रोष्यति	கேட்கவேண்டும் ?

महेन्द्रध्वजसङ्काशः क नु शेते महाभुजः । भुजं परिघसङ्काशमुपधाय महाबलः ॥ ७ ॥

महेन्द्रध्वजसङ्काशः	“மஹேந்திரக்கடவு	भुजं .	கைகைய
	ளுக்குச் சமமானமாயி	उपधाय	தையையையாய்
महाबलः	மஹா பலமுடைய		
महाभुजः	மஹாசக்திமாளுக்கும் அவன்,		வைத்துக்கொண்டு,
परिघसङ्काशं	இரும்புத்தண்டை	क	எங்கெ
	ஓந்த	शेते नु	படுக்கிறதோ ?

पञ्चवर्णं सुकेशान्तं पद्मनिश्वासमुत्तमम् । कदा द्रक्ष्यामि रामस्य वदनं पुष्करेक्षणम् ॥ ८ ॥

रामस्य	“ஸ்ரீராமனுடைய	पुष्करेक्ष्णं	தாமரைமலர்மீபான்ற
पञ्चवर्णं	தாமரைமலையொத் த நிறமுள்ளதும்,		கண்களையுடையதும்,
सुकेशान्तं	{ சாஸ்திரவிதிப்படி தலைமயினை அழகாய் வைத்துக்கொண்டிரு க்கப்பெற்றதும்,	उत्तमं	மனோகரமாயுமிருக் க்கும்
पद्मनिश्वासं	{ தாமரைப்பூவின் மண த்தைபுடையமூச்சுக் காந்தையுனைவாதும்,	वदनं	திருமுகமண்டலத்தை
		कदा	எங்காலத்தில
		द्रक्ष्यामि	நான் காணப் பொருகிறேன் ?

वज्रसारमिदं नूनं हृदयं मे न संशयः । अपश्यन्त्या न तं यद्वै फलतीदं सहस्रधा ॥ ९ ॥

செ	"அவ்வாறு	फलति न	வெறுக்காமலிருக்கிறதே,
अपश्यन्त्याः	கண்ணிருக்கும்	नूनं	ஆக்காரணத்தால்
मे	எனது	इदं	இது
हृदं हृदयं	இந்த மனம்	वज्रसारं वै	வஜ்ராயுத வன்மை
यत्	எக்காரணத்தால்		யுற்றதே.
सहस्रधा	ஆயிரம் ஆண்டுகளாக	संशयः न	இதற்கையமில்லை.

यच्चया दारुणं कर्म व्यपोह मम बान्धवाः । निरस्ताः परिधावन्ति सुखादाः कृपणा वने ॥

त्वया	"உம்மால்	सुखादाः	சுகந்தருங்கே உசிய
मम	எனக்கு		வர்கள்
बान्धवाः	ஆப்த உறவினர்களா	कृपणाः	கஷ்டங்களைப்பனுபவிக்
	குமவர்கள்,		கின்றவர்களால்,
निरस्ताः	கைவிடப்பட்டவர்	परिधावन्ति	{ (செற்றிதத்தெட்டத்தி
	களால்,		லின்றி) திரிகெ
व्यपोह	அர்த்தப்பட்டு,	यत् कर्म	எதுமோ இந்தச் செ
वने	காட்டில்	दास्यम्	கொடாமானது. [யல்

यदि पञ्चदशे वर्षे राघवः पुनरेष्यति । जहादाज्यं च कोशं च भरतेनोपभोक्ष्यते ॥ ११ ॥

पञ्चदशे	"பதின்மதவது	राज्यं	ராஜ்யத்தையும்
वर्षे	வருஷத்தில்	कोशं च	செல்வத்தையும்
राघवः	புரீராமன்	जहात्	பெரிதாய் இழையான்.
पुनः	மறுபடி	भरतेन च	பரதனுடைய
एष्यति	திரும்பிவருகிறான்	उपभोक्ष्यते	அதன்பக்கப்பட்டு
यदि	என்றாலும்		போகிறது.

भोजयन्ति किल श्राद्धे केचित्स्थानेव बान्धवान् । ततः पश्चात्समीक्षन्ते कृतकार्यां दिनर्षभान् ॥

केचित्	"சிலர்,	कृतकार्याः	உத்தேசம் நிறைவேற்ற
श्राद्धे	தானங்கேட்டுக்கும்		மவர்களால்,
स्थान्	தனது [சபையில்	ततः पश्चात्	தகவில்கள்
बान्धवान् एव	உறந்தாரர்களை	दिनर्षभान्	பிரபலிணக்கமர்னை
	ரட்டும்	किल	மனதெதய்தினை
भोजयन्ति	ஆணுபவிக்கச்செய்தி		கீதவர்களால்
	புரர்கள்.	समीक्षन्ते	விசாரிக்கின்றார்கள்.

तत्र ये गुणवन्तश्च विद्वांसश्च द्विजातयः । न पश्चात्तेऽभिमन्यन्ते सुधामपि सुरोपमाः ॥ १३ ॥

ये	"எவர்கள்	तं	தவர்கள்,
गुणवन्तः	குணவான்களாயும்,	तस्य	உய்கொழுது
विद्वांसः च	வித்கவான்களாயும்,	पश्चात्	அதனால்,
सुरोपमाः च	தேவர்கள் போன்ற	सुधां अपि	குளிர்ந்த தீர்த்தத்
	வர்களுமாய்		தையுக்கூட
द्विजातयः	ஆந்தணர்களோ,	अभिमन्यन्ते न	வேண்டார்கள்,

ब्राह्मणेष्वपि तृतेषु पश्चाज्ज्ञोक्तं द्विवर्षभाः । नाभ्युपैतुमलं प्राज्ञाः शृङ्गच्छेदमिवर्षभाः ॥१४॥

तृतेषु	"திருப்பதியடைந்தவர் கல்	इव	எவ்வண்ணமோ அவ்வண்ணமே,
ब्राह्मणेषु अपि	பிராமணர்களாயிருப் பினும்,	पश्चात्	சமயந்தவறிய காலத் தில்
प्राज्ञाः	ஞானவான்களாகிய	भोक्तुं	அனுபவிக்கவும்,
द्विवर्षभाः	பிராமணோத்தமர்கள்,	अभ्युपैतुं	நைரிட்டி வாக்குவதற் கும்,
शृङ्गच्छेदं	காளைகள் தனி மேயப்பட்ட புல்லி	अलं न	இணக்கார்கள்.

एवं कनीयसा भ्रात्रा भुक्तं राज्यं विशां पते । भ्राता ज्येष्ठो वरिष्ठश्च किमर्थं नावमंस्यते ॥

विशां पते	"சக்கிரவர்த்தியாரே!	भ्राता	தகையதனும்
कनीयसा भ्राता	இளையசம்பியால்,	वरिष्ठः च	உத்தமனுமாகிய அவன்
एवं	இவ்வாறு	किमर्थं	எக்காரணம் பற்றி
भुक्तं	அனுபவிக்கப்பட்ட	अवमंस्यते न	திரஸ்கரியாதிரு ப்பான்?
राज्यं	ராஜ்யத்தை		
ज्येष्ठः	ஜெயேந்த		

न परेणाहृतं भक्ष्यं व्याघ्रः खादितुमिच्छति । एवमेव नरव्याघ्रः परलीढं न संस्यते ॥

व्याघ्रः	"புலியானது	एवं एव	இவ்வண்ணமே
परेण	மற்றொருவனும்	नरव्याघ्रः	புருஷோத்தமனாகும் அவன்,
आहृतं	உண்ணப்பட்ட	परलीढं	பிறரால் சுவையறியப் பட்டதை
भक्ष्यं	உணவை,	संस्यते न	கண்ணெடுத்துமும் பாரான்.
खादितुं	பற்களால் கடிக்கவும்		
इच्छति न	உடன்படாது.		

हविराज्यं पुरोडाशः कुशा यूपाश्च खादिराः । नैतानि यातयामाणि कुर्वन्ति पुनरध्वरे ॥

हविः	"ஹவிஸ்,	यूपाः य	பூபஸ்தம்பங்குளென்ற
आज्यं	நெய்.	एतानि	இவைகளை
पुरोडाशः	{ யாகத்தில் நேவததைத் திற்காக மாநிலம் செய்யப்படும் புரோ டாசம்,	यातयामाणि	ஏற்கனவே உபயோகி க்கப்பட்டன வாய்
कुशाः	தருப்பைகள்,	पुनः	மீளவும்
खादिराः	கருக்கனலிமரத்தால் செய்யப்பட்ட	अध्वरे	ஒரு யாகத்தில்
		कुर्वन्ति न	உபயோகிக்க மாட்டார்கள்.

तथा ह्यात्तपिदं राज्यं हृतसारं सुरासिव । नाभिपन्तुपलं रामो नष्टसोपपिवाध्वरम् ॥१८॥

ராம:	"ஸ்ரீராமன்	नष्टसोमं	{ தீண்டலாய்தீபாண மோமலனதைய புண்டல
इदं	இந்த	अध्वरं	தீர்மானத்தை
आप्तं	அனுபவிக்கப்பட்ட	इव	எவ்வண்ணமோ
राज्यं	ராஜ்யத்தை [டகான	तथा	அவ்வண்ணமேயும்,
हृतसारं	பிறரால் கொஞ்சம் குடிக்கப்பட்ட	अभिपन्तु	கண்ணெடுத்துப் பார்க்க
सुरं	தீர்த்தபஞ்சபாத் தீர்த்ததை	अलं हि न	இலங்கவே மாட்டான்.
इव	எவ்வண்ணமோ அவ்வண்ணமேயும்		

नैवंविधमसत्कारं राघवो मर्षयिष्यति । बलवानिव शार्दूलो बालधेरभिमर्शनम् ॥ १९ ॥

राघवः	"ஸ்ரீராமன்	इव	எவ்வண்ணமோ அவ்வண்ணமே
बालधेः	பாலின்	एवंविधं	இப்படிப்பட்ட
अभिमर्शनं	ஒளிம்மைவைய,	असत्कारं	அவமானத்திற்கு
बलवान्	பலமுள்ள	मर्षयिष्यति न	இப்பொழுது இணங்கிவிடான்.
शार्दूलः	புலி		

नैतस्य सहिता लोका भयं कुर्युर्महामृधे । अथर्म त्विह धर्मात्मा लोकं धर्मेण योजयेत् ॥

लोकाः	"உலகங்கள்	धर्मात्मा	தர்மாத்மாவாகுமவன்
सहिताः तु	ஒன்றாகடிவந்தாறும்,	इह	இவ்விடத்தில்
महामृधे	பெரும்பேரில்	अथर्म	தருமநீலை தவறியுள்ள
एतस्य	இவனுக்கு	लोकं	உலகத்தை
भयं	கலக்கத்தை	धर्मेण	தர்மாலுசாணையால்
कुर्युः न	சிறைகிக்கமுடியாத.	योजयेत्	அளக்கமுடிக் கருது வான்.

नन्वसौ काञ्चनैर्वाणैर्महार्वायौ महाभुजः । युगान्त इव भूतानि सागरानपि निर्दहेत् ॥२१॥

ननु	"இன்னாகியும்	युगान्ते	பிரளயகாலத்தில்
महावीर्यः	அரசனுடையகீர்த்திபடை க்கப்பெற்றவனும்	भूतानि	உயிர்ப்பிராணிகளை யும்
महाभुजः	மகா பலசாலியுமான	सागरान् अपि	சமுத்திரங்களையும்
असौ	இவன்	इव	எவ்வண்ணமோ அவ்வண்ணமே
काञ्चनैः	தேஜோமயமாய் கிளங்கும்	निर्दहेत्	எரிக்கமுடியும்.
याणैः	பாணங்களால்		

स तादृशः सिंहवलो वृषभाक्षो नरर्षभः । स्वयमेव हतः पित्रा जज्जनेनात्मनो यथा ॥२२॥

तादृशः	"அப்படிப்பட்டவனும்	जज्जनेन	மீனும்
सिंहवलो	சிங்கத்தையொத்த	आत्मनः	தன் திரவானது
	பலமுடையவனும்,	यथा	எவ்வண்ணத்தோ
वृषभाक्षः	{ எருதின் கண்களை யொத்த கண்களை யுடையவனும்,	पित्रा	அவ்வண்ணமே
नरर्षभः	புருஷோத்தமனுமான	स्वयं एव	தந்தையால்
सः	ஆவன்	हतः	தானாகவே
			நாசம் செய்யப் பட்டான்.

द्विजातिचरितो धर्मः शास्त्रदृष्टः सनातनः । यदि ते धर्मनिरते त्वया पुत्रे विवासिते ॥२३॥

धर्मनिरते	"தருமநெறி என்னா வும் தவறாத	शास्त्रदृष्टः	சாஸ்திரங்கொல்லுதும் திக்கப்பட்டதும்,
पुत्रे	புதல்வன்	सनातनः	முன்னோர்களாலனுஷ திக்கப்பட்டதுமாகிய
त्वया	உம்மால்	धर्मः	தருமமென்பது
विवासिते	காட்டிந்து ஓட்டப்பட்ட டானென்றால்	ते	உ.மக்கு
द्विजातिचरितः	சூத்தரியர்களுலனுஷ திக்கப்படுகிறதும்,	यदि	இருக்கிறதா?

गतिरेका पतिर्नार्या द्वितीया गतिरात्मजः । तृतीया ज्ञातयो राजश्चतुर्थी नेह विद्यते ॥२४॥

नार्याः	"ஒரு ஸ்திரீக்கு	तृतीया	மூன்றாவது
पतिः	கணவன்	ज्ञातयः	உறவினர்கள்.
एका	முக்கியமான	राजन्	சக்கிரவர்த்தியாரோ!
गतिः	கதி.	इह	இவ்வுலகில்
द्वितीया	இரண்டாவது	चतुर्थी	நான்காவது
गतिः	கதி	विद्यते न	கிடையாது.
आत्मजः	புத்திரன்.		

तत्र त्वं चैव मे नास्ति रामश्च वनमाश्रितः । न वनं गन्तुमिच्छामि सर्वथा हि हता त्वया ॥

रामः च	"ராமனும்	त्वं च	தேவரீரும்
वनं	காட்டிற்கு	मे	எனக்கு
आश्रितः	பொய்விட்டான்.	अस्ति न	இல்லை.
वनं	காட்டிற்கு	हि	ஆண்படியால்
गन्तुं	செல்ல	त्वया	தேவரீரால்
इच्छामि न	நான் உடன்படவில்லை.	सर्वथा	எல்லாவிதத்தாலும்
तव एव	இப்படியிருக்கையில்	हता	அழிந்தேன்.

हतं त्वया राज्यमिदं सराष्ट्रं हतस्तथाऽऽत्मा सह पन्त्रिभिश्च ।

हता सपुत्राऽस्मि हताश्च पौराः सुतश्च भार्या च तव ग्रहणै

॥ २६ ॥

त्वया	"உமையால்	मयुता	சின்கையோடுகூட
हव	இந்த	हता	அழிந்தேன்.
सराहू	நாடுகளுக்கிட	पौरा: च	நகரத்தாரும்
राज्य	ராஜ்யம்	इना:	அழிந்தனர்.
हत्	கேடடைந்தது.	नव	நெயர்சது
मन्त्रिभि:	மந்திரிமாரோடு	सायां च	மீனயா னும்
सह	கூட	सुत: च	திருக்குமாரனும்
आत्मा च	நீரும்	महर्षी	{ மனோரதங்கள் நிறை வேறப்பெற்று விளங்க சூரியர்கள்."
तथा	அவ்வண்ணமே		
हतः	அழிந்தீர்.		
असि	நான்		

इमां गिरं दारुणशब्दसंश्रितां निश्म्य राजाऽपि मुमोह दुःखितः ।

ततः स शोकं प्रविवेश पार्थिवः रमदुष्कृतं चापि पुनस्तदा स्मरन् ॥ २७ ॥

राजा	சக்கிரவர்த்தியார்	मुमोह	மூச்சையடைந்தார்.
इमां	இந்த	इ:	அந்த
दारुणशब्दसंश्रितां	கொடிய சொற்களு டன்கூடிய	पार्थिवः	சக்கிரவர்த்தியார்
गिरं	மொழியை	ततः	அப்பொழுது
निश्म्य	கேட்டு,	रमदुष्कृतं	தனது தீச்செய்கைபே
दुःखितः अपि	அதி துன்பமடைந்த வராகஇருந்தமையால்	पुनः	மீளவும்
तदा	அப்பொழுது	स्मरन् अपि	நினைந்துகொண்டே
		शोकं च	சோகத்தினையே
		प्रविवेश	மூழ்கிவிட்டனர்.

इत्यार्षे श्रीमद्रामायणे वाल्मीकीये आदिकाव्ये

अयोध्याकाण्डे एकपष्ठितमः सर्गः ॥

आदितः श्लोकाः 4798

अयोध्याकाण्डे आदितः श्लोकाः 2443

द्विपष्ठितमः सर्गः—अमुपत्तीराश्रितारुतु शरत्कम् ॥ ६२ ॥

दशरथेन कौसल्याप्रसादतस्—तमाश्रितं कौसल्यामनयस्य समताश्रितं तद्वत्.

एवं तु बुद्ध्या राजा राममाया सशोकया । आदितः परुषं वाक्यं चिन्तयामास दुःखितः ॥

सशोकया	துயரத்தோடொருந்தவர் னும்	परुषं	கொடிய
तु	அதனான்	वाक्यं	வாத்ததையை
बुद्ध्या	கிணம் கொண்டுருந்த வருவான்	आदितः	சொல்லப்பட்ட
राममाया	ஸ்ரீராமரது நாயகம்	राजा	சக்கிரவர்த்தியார்
एवं	இவ்வாறாக	दुःखितः	மனமொதனைப் படுகின்றவராய்
		चिन्तयामास	கவனித்தார்.

चिन्तयित्वा स च नृपो मुमोह व्याकुलेन्द्रियः । अतिदीर्घेण कालेन संज्ञामप्य परन्तपः ॥

परन्तपः	பனகலர் தலை தவிக்கச்செய்யும்	मुमोह	மெய்மறந்து கிடந்தார்.
सः च	அவரும்	नृपः	சக்கிரவர்த்தியார்
व्याकुलेन्द्रियः	பொறிகலங்கொலவராய்	अतिदीर्घेण कालेन	வெகுநேரம் சென்று
चिन्तयित्वा	செத்தித்து,	संज्ञां	பிரக்கஞ்சைய
		आप	அடைந்தார்.

स संज्ञामुपलभ्यैव दीर्घमुष्णं च निश्वसन् । कौसल्यां पार्श्वतो दृष्ट्वा पुनश्चिन्तामुपागमत् ॥

सः	அவர்	पार्श्वतः	பக்கலில்
दीर्घं	நீண்டும்	कौसल्यां	கௌஸல்யாதேவி
उष्णं च	உஷ்ணமுமாக	दृष्ट्वा	கண்டு, [யாரை
निश्वसन्	மூச்சுவிட்டுக்கொண்டு	पुनः	மறுபடியும்
संज्ञां	பிரக்கஞ்சைய	चिन्तां	சிந்தனையை
उपलभ्य एव	அடைந்ததும்,	उपागमत्	அடைந்தார்.

तस्य चिन्तयमानस्य प्रत्यभात्कर्म दुष्कृतम् । यदनेन कृतं पूर्वमज्ञानाच्छब्दवेधिना ॥ ४ ॥

चिन्तयमानस्य	சிந்தையினிருந்த	अज्ञानात्	அறியாமையால்
तस्य	அவருக்கு	यत्	யாதென்று
अनेन	இவரால்	कृतं	செய்யப்பட்டதோ
शब्दवेधिना	ஒலியால் குறியை எப்பவராய்		அந்த
पूर्वं	முன்னொருகால்	दुष्कृतं कर्म	தீச்செயலானது
		प्रत्यभात्	சிந்தையிற்றோற்றிற்று.

अमनास्तेन शोकेन रामशोकेन च प्रभुः । द्वाभ्यामपि महाराजः शोकाभ्यामन्वतप्यत ॥

प्रभुः	சாமர் த்தியசாலி யாரும்	रामशोकेन च	ராமரைப்பற்றிய துயரினாலும்
महाराजः	சக்கிரவர்த்தியார்	द्वाभ्यां	இவ்விரண்டு
तेन	தன் சிந்தையிற் நோற்றிய	शोकाभ्यां अपि	துயர்களை ஆம்
शोकेन	துயரச் செய்தியாலும்	अमनाः	ஸ்தம்பித்தவராய்
		अन्वतप्यत	பரிதவித்தார்.

दृष्टमानस्तु शोकाभ्यां कौसल्यामाह भूपतिः । वेपमानोऽञ्जलिं कृत्वा प्रसादार्थमवाङ्मुखः ॥

शोकाभ्यां	இருவிதத் துயர்க ளாலும்	अञ्जलिं कृत्वा	கைகுவித்து,
		कौसल्यां	கௌஸல்யாதேவியா
दृष्टमानः	தூண்டினும்		கைப் பார்த்து
भूपतिः	சக்கிரவர்த்தியார்	प्रसादार्थं तु	சாத்தப்படுத்துவதன் பொருட்டே
वेपमानः	மெய் மடுக்கி	आह	பின்வருமாறு
अवाङ्मुखः	தலைகுவித்தவராய்		உநிதனார்

प्रसादये त्वां कौसल्ये रचिनोऽयं मयाऽञ्जलिः । वत्सल्यो चाऽनृशंसा च त्वं हि नित्यं परेष्वपि ॥

கௌல்யே	“கோஸல்யே!	த்வ் ஹி	நியோ
त्वां	உன்னை	प्रेषु	அபகரிக்கலிடத்தும்
प्रसादये	மன்னிப்புக் கேட்டுக் கொள்ளுகிறேன்.	अपि	கூட
अयं	இந்த	नित्यं	எப்பொழுதும்
अञ्जलिः	ஆஞ்சலியானது	वत्सल्यो च	அன்புடையவன்.
मया	என்னால்	आनृशंसा च	பெருகொக்குண்டவன்.
रचितः	செய்யப்பட்டது.		வன்.

भर्ता तु खलु नारीणां गुणवाग्निर्गुणोऽपि वा । धर्मं विमृशमानानां प्रत्यक्षं देवि देवतम् ॥

देवि	“தேவியே!	निर्गुणः वा	நற்குணமற்றவனுமி
धर्मं	தருமத்தை		ஹம்,
विमृशमानानां	உன்னாடிவறியும்	प्रत्यक्षं	கட்புலனுடைய
नारीणां	மனைக்கயர்களுக்கு	देवते	தெய்வம்
भर्ता तु	கணவனுருவனை,	खलु	இல்லையா என்ன?
गुणवान् अपि	நற்குணமுடையவனு யினும்		

सा त्वं धर्मपरा नित्यं दृष्टलोकपरावरा । नहिंसे विप्रियं वक्तुं दुःखिताऽपि सुदुःखितम् ॥

दृष्टलोक- परावरा	“ஸோகாநூஷ்டாநத் தான் விரையும் நன்மை நிலைமகளை நன் குணர்த்தவனும்	दुःखिता अपि	தன்புற்றவனாகினும்
		सुदुःखितं	{ உன்னிலுமதிகம் தன் புற்றிருக்குமெனனை (கொக்கி)
नित्यं	ஸதா	विप्रियं	வன்பொருதைய
धर्मपरा	தர்மத்தொருமைதையு ணையவனுமனை	वक्तुं	பேசு
सा त्वं	ஆந்த நீ	अहिंसे न	செய்க்கத்திருக்க வாகாத

तद्वाक्यं करुणं राज्ञः श्रुत्वा दीनस्य भाषितम् । कौसल्या व्यसृजद्वाष्पं प्रणालीव नवोदकम् ॥

कौसल्या	கோஸலாதேவியா	वाक्यं	மொழியை
दीनस्य	கஷ்டப்பட்டுக்கொண் டிருந்த	श्रुत्वा	கேட்டு,
राज्ञः	சக்கிரவர்த்தியாரது	प्रणाली	ஓலதாலா
तत्	அந்த	नवोदकं	மலமுதலத்தை
करुणं	மேகாகந்தஹம்பியதாய்	इव	எவ்வண்ணமோ
भाषितं	கொல்லப்பட்ட	वाष्पं	கண்ணீரை
		व्यसृजत्	வடித்தான்.

अथ प्रह्लादितो वाक्यैर्देव्या कौसल्यया नृपः । शोकेन च समाक्रान्तो निद्राया वशमेयिवान् ॥

अथ	அப்பொழுது	वाक्यैः	இனிய மொழிகளால்
शोकेन	சோகத்தால்	प्रह्लादितः	சற்று தேற்றப்பட்ட
समाक्रान्तः च	கவரப்பட்டவராயி		வராய்
	ஞந்தும்		
नृपः	சக்கிரவர்த்தியார்	निद्रायाः	நித்திரையில்
कौसल्यया	கௌஸல்	वशं	அதினத்தை
देव्या	தேவியால்	एयिवान्	அடைந்தார்.

इत्यार्षे श्रीमद्रामायणे वाल्मीकीये आदिकाव्ये

अयोध्याकाण्डे द्विष्टितमः सर्गः ॥

आदितः श्लोकाः 4818

अयोध्याकाण्डे आदितः श्लोकाः 2463

त्रिषष्टितमः सर्गः—अथपத்துமுன்றுவது ஸர்க்கம் ॥ 63 ॥

मुनिकुमारवधकथनम्—முனிசுமாரனைக் கொன்றதைச் சொல்வது.

प्रतिबुद्धो मुहूर्तेन शोकोपहतचेतनः । अथ राजा दशरथः स चिन्तामभ्यपद्यत ॥ १ ॥

अथ	அப்பொழுது	प्रतिबुद्धः	விழித்துக்கொண்ட
सः	அந்த		வராகி
दशरथः	தசரத	शोकोपहत- } चेतनः }	சோகத்தால் புண்பட் டுக் கிடக்கும் மனத் தினராய்
राजा	சக்கிரவர்த்தியார்	किन्तां	கவலையில்
मुहूर्तेन	ஒரு முகூர்த்தகாலத் தில்	अभ्यपद्यत	மூழ்கிக்கிடந்தார்.

रामलक्ष्मणयोश्चैव विवासाद्वासवोपमम् । आविवेशोपसर्गस्तं तमः सूर्यमिवासुरम् ॥ २ ॥

रामलक्ष्मणयोः	ராமலக்ஷ்மணர்களு டைய	आसुरं	ஆசுரனுன
विवासात्	பிரிவால்	तमः	தாம
उपसर्गः	மனவருத்தமானது	सूर्य एव	சூரியபகவானையும்
वासवोपमं	நுத்திரனைப்போத்த	इव	எவ்வண்ணமோ
तं च	அவரையும்		அவ்வண்ணமே
		आविवेश	பற்றிக்கொண்டது.

सभायै हि गते रामे कौसल्यां कोसलेश्वरः । विवक्षुरसितापाङ्गं स्मृत्वा दुष्कृतमात्मनः ॥

कोसलेश्वरः	அப்போத்திபன்னர்	स्मृत्वा	நினைத்து,
सभायै	மனைவியுடன்	असितापाङ्गं	கருத்த கடைவிழிக
रामे	ஸ்ரீராமர்		போயுடைய
गते हि	போயிருக்கையில்	कौसल्यां	கௌஸல் தேவியாரு
आत्मनः	தனது	विवक्षुः	சொல்ல உத்தே [க்கு
दुष्कृतं	பாபத்தொழிலை		சித்தார்.

स राजा रजनीं वष्टीं रामे प्रव्राजिते वनम् । अर्धरात्रे दशरथः संस्मरन् दुष्कृतं कृतम् ॥४॥

ச:	அந்த	ரஜனீ	இரகில்
दशरथः	தசரத	अर्धरात्रे	நடுநிசியில்
राजा	சக்கிரவர்த்தியார்	कृतं	முன்செய்த
रामे	ஸ்ரீராமர்	दुष्कृतं	நீதினைபொன்னாறு
वनं प्रव्राजिते	காட்குநகனுப்பப்பட்ட	संस्मरन्	நினைத்துக்கொண்
वष्टीं	ஆறுவது [ட பின்னர்		டார்.

स राजा पुत्रशोकात्: स्मृत्वा दुष्कृतपात्मनः । कौसल्यां पुत्रशोकात्तापिदं वचनमब्रवीत् ॥

पुत्रशोकात्:	புத்திரசோகத்தால்	कौसल्यां	புத்திரசோகத்தால்
	துன்புற்ற		துன்புறும்

स:	அந்த	कौसल्यां	கௌஸாதேவியா
राजा	சக்கிரவர்த்தியார்		காரப்பார்த்து
आत्मनः	தனது	इदं	பின்வரும்
दुष्कृतं	நீக்கெய்கை	वचनं	சொல்லை
स्मृत्वा	கினைதவிற்றொண்டு	अब्रवीत्	மொழிந்தார் :

यदाचरति कल्याणि शुभं वा यदि वाऽशुभम् । तदेव लभते भद्रे कर्ता कर्मजपात्मनः ॥

भद्रे	"உத்தமியென	आचरति वदि	செய்வா நேமையில்
कल्याणि	புகழ்படைக்கப்	आत्मनः	தனது
	பெற்றவனே !	कर्मजं	வினையின் பயனும்
कर्ता	ஒரு செய்கை புரிபவன்		வினையும்
शुभं वा	நல்லினையவாவது	तत् एव	அதைமே
अशुभं वा	நீதினையவாவது	लभते	பெறகின்றான்.
यत्	இங்ஙனானால்		
	எதையாவது		

गुलाघवमर्थानामारम्भे कर्मणां सुखम् । दोषं वा यो न जानाति स बाल इति होच्यते ॥

यः	"எவனொருவன்	दोषं वा	நீமைடையுள்,
कर्मणां	காரியங்களுடைய	जानाति न	ஆராய்ந்தணராய்
आरम्भे	ஆரம்பத்தில்		வினாக்கின்றனோ
अर्थानां	அவைகளின் பனங்க	सः इ	அவன் தான்
	ஒருடைய	बालः इति	சுட்டனை
गुलाघवः	பெருமை திறமை	वच्यते	அடைக்கப்படுகின்
	மையும,		ருன்.
सुखं	தன்மையையும்,		

कश्चिदाश्रयणं छित्वा पलाशांश्च निषिञ्चति । पुष्पं दृष्ट्वा फले गृध्रः स शोचति फलागमे ॥

कश्चिन्	"ஒருவன்	छित्वा	வெட்டியெறிந்துகிட்
पुष्पं	பூக்கத்தை	पलाशान् च	பலாசைக்களையே [டு
दृष्ट्वा	முதலில் கண்டு,	निषिञ्चति	வளர்க்கின்றனோ
फले	பழத்தில்	सः	அவன் [யத்தில்
गृध्रः	கிழாய்ப்புறையவனாய்	फलागमे	பழம் தேர்ந்திய சம-
आश्रयणं	மாத்ரேயப்பை	शोचति	அடைபிப்பான்.

अविज्ञाय फलं यो हि कर्म त्वेवानुधावति । स शोचेत्फलवेलायां यथा किंशुकसेचकः ॥

ய: "எவனெனாவன்
फलं பயனை
अविज्ञाय ஆராயாது,
कर्म एव செய்யவேண்டிய
अनुधावति அவசரப்பட்டுசெய்து
स: அவன் [விடுகின்றானே]

किंशुकसेचकः பனாசத்தை வளர்ப்ப
यथा எவ்வண்ணமோ [வன்
அவ்வண்ணமே
फलवेलायां तु பயனை யனுபவிக்கும்
समयं त्वेति, त्वान् சமயத்தில், தான்
शोचेत् हि தனிக்கிருனால்லவா ?

सोऽहमाश्रयणं छिन्वा पलाशान् च न्यपेचयम् । रामं फलागमे त्यक्त्वा पश्चाच्छोचामि दुर्मतिः॥

ச: "அந்த
दुर्मतिः புத்திகெட்ட
अहं நான்
आश्रयणं மாந்தோம்பை
छिन्वा அழித்த.
पलाशान् च பனாசங்களை
न्यपेचयम् வளரச்செய்தேன்.

रामं ராமனை
त्यक्त्वा விட்டு,
पश्चात् பிறகு
फलागमे பயனுண்டாகும்
काश्यायिन् காலியாயில்
शोचामि பரிதனிக்கின்றேன்.

लब्धशब्देन कौसल्ये कुमारं धनुष्मता । कुमारः शब्दवेधीति मया पापमिदं कृतम् ॥

கௌல்யே "கோஸலையே,
कुमारः 'ராமகுமார்
शब्दवेधी { சப்தத்தைக்கொண்
டே இலக்கை விழித்
துபவர்.
इति என்று
लब्धशब्देन பிரசுத்திபெற்றவனும்

कुमारं குறாவனும்
धनुष्मता வில்லா விறகுமான்
मया என்னால்
इदं பின் கூறப்படும்
पापं தீச்செயல்
कृतम् புரியப்பட்டது.

तदिदं मेऽनुसम्प्राप्तं देवि दुःखं स्वयं कृतम् । सम्मोहादिह बाल्येन यथा स्याद्भक्षितं विषम् ॥

देवि "தேவியே!
सम्मोहात् அறியாமையால்
भक्षितं உட்கொண்ட
विषं விஷமானது
यथा स्यात् எவ்விதமானதோ
आवृत्तिமே
बाल्येन நெண்ட பருத்தால்

स्वयं தானாக
कृतं செய்துகொண்ட
विषं அந்த
दुःखं கஷ்டம்
इह இப்பொழுது
इदं இவ்விதமாய்
मे எனக்கு
अनुसम्प्राप्तम् விளைகிறது, கெற்றது.

यथान्यः पुरुषः कश्चित्पलाशमोहितो भवेत् । एवं यमाप्यविज्ञातं शब्दवेध्यमयं फलम् ॥

கஷித் ஒரு
अन्यः சாதாரண
पुरुषः மானிடன்
पलाशः பனாச புஷ்பங்களால்
मोहितः ஏமாற்றமடைந்தவனு
यथा भवेत् எவ்விதமாவானே

एवं இவ்வண்ணமே
यम अपि எனக்கும்
शब्दवेध्यमयं { சப்தத்தைக்கொண்டு
இலக்கை விழித்து
தால் விளையு
फलं திக்கு
अविज्ञातम् தெரியாதிருந்தது.

देव्यनृदा त्वमभवो युवराजो भवाम्यहम् । ततः प्रावृडनुप्राप्ता मदकामविवर्धनी ॥ १४ ॥

देवि	"தேவியே!	ततः	அதற்குப் பின்
त्वं	நீ	मदकाम-	வாங்குகின்றதாயும், கா
अनृदा	கண் விழாய்	विवर्धनी }	மத்தையும் விருத்தி
अभवः	இருந்தனை.		செய்யும்
अहं	ஔன்	प्रावृद्	கார்க்காலம்
युवराजः	இளவரசராய்	अनुप्राप्ता	வந்தது.
भवामि	இருக்கிறேன்.		

उपास्य हि रसान्भौमांस्तप्सा च जगदंशुभिः । परेताचरितां भीमां रविराविशने दिशम् ॥

रविः हि	"சூரியபகவானோடுவெ லில்	रसान्	சுவைக்களை
अंशुभिः	கிரணங்களைதல்	उपास्य च	வற்றிபுத்து,
जगत्	உலகை	परेताचरितां	தூறத்தவர்சஞ்சரிக்கும்
तप्सा	எரித்து,	भीमां	மயங்கரமரண
भौमान्	தகராபி ஹுண்ட	दिशं	தென் திசையை
		आविशने	அடைகிறது.

उष्णमन्तर्दधे सद्यः स्निग्धा ददृशिरे घनाः । ततो जहृषिरे सर्वे भेकसारङ्गवर्हिणः ॥ १५ ॥

सद्यः	"உடனே	ततः	அப்பொழுது
उष्णं	வெம்மை	भेकसारङ्गवर्हिणः	தகராங்கல், தாசகல்
अन्तर्दधे	ஆடங்கிற்று.		தள், மல்கள்
घनाः	மேகங்கள்	सर्वे	எல்லாம்
स्निग्धाः	நீருள்ளனவாய்	जहृषिरे	களித்தன.
ददृशिरे	திகழ்த்தன.		

हृत्स्नपक्षोत्तराः स्नाताः कुच्छादिव पतत्रिणः । वृष्टिवातावधूताग्रान्पादपानभिपेदिरे ॥ १७ ॥

पतत्रिणः	"பறவைகள்	वृष्टिवाता-	மழைக்காரத்தாளைசக்
हृत्स्नपक्षोत्तराः	நனைந்தபிழைகளைக ளையுடைபனைவாக	वधूताग्रान् }	செப்பிட்டதனை
स्नाताः इव	ஸ்நானம்செய்தவை போன்று	पादपान्	வையுடைப
		कुच्छात्	விருசுக்களை
		अभिपेदिरे	கெஞ்சுசெப்பப்பட்டு அடைந்தன.

पतितेनाम्भसा छन्नः पतमानेन चासकृत् । आवभौ मत्तसारङ्गस्तोयराशिर्वाचलः ॥

अचलः	"பர்வதம்	छन्नः	அடப்பட்டதாயும்
पतितेन	பொழிந்ததாயும்	मत्तसारङ्गः	மதக்கொண்டபாளை
असकृत्	ஒரளவும்		களையுடைபதுமரக
पतमानेन च	பொழிகிறதுமொன்று. ருக்கிறதாயின	तोयराशिः इव	சமுத்திரமென
अम्भसा	கிரால்	आवभौ	வினங்கிற்று.

पाण्डुरारुणवर्णानि स्रोतांसि विमलान्यपि । सुसुबुर्गिरिधातुभ्यः सभस्मानि भुजङ्गवत् ॥

स्रोतांसि	“अருவிசன்	सभस्मानि	{ (காட்டுத்தீரின்) சாம்
विमलानि अपि	தெளிவானவைகளா		பல் கலக்கப்பெற்ற
गिरिधातुभ्यः	நீருந் தும்		னவாய்
पाण्डुरारुण- वर्णानि }	மலையின் தாதுப் பொருள்களால் பசுமையாகவும் சிவப் பாயுமுள்ள கிறமுன் ளவைகளால்	सुबङ्गवत्	பாம்புகள்போல
		सुसुबुः	பெருகின்.

तस्मिन्नतिसुखे काले धनुष्पानिषुवाचयी । व्याघ्रकृतसङ्कल्पः सरयूमन्वगां नदीम् ॥

तस्मिन्	“அந்த	इषुमान्	பாணத்தையுடையவ
अतिसुखे	உல்லாசமாகிருந்த		னாய்
काले	காலத்தில்	रथी	ரதமேறியவனாய்
व्याघ्रकृत- सङ्कल्पः }	தேகப்பயிர்ச்சியில்	सरयू	சரயூ
धनुष्मान्	மணங்கொண்டவனாய்	नदी	நதினாய்
	வில்லாளியாய்	अन्वगाम्	அடைந்தேன்.

निपाने महिषे रात्रौ गजं वाभ्यागतं नदीम् । अन्यं वा श्वपदं कञ्चिज्जिघांसुरजितेन्द्रियः ॥
अथान्धकारे त्वश्रौषं जले कुम्भस्य पूर्यतः । अचक्षुर्विषये घोषं वारणस्येव नर्दतः ॥२२॥

अजितेन्द्रियः	“இந்திரியசிக்கிரகம்	जिघांसुः	கொல்ல விரும்பியவ
	செய்யாதிருந்த நான்	अथ	அப்பொழுது 'னாய்
रात्रौ	இரவில்	अचक्षुर्विषये	கண்ணுக்கு மறைவா
निपाने	பிராணிகள் நீருந்		ன இடத்தில்
	தும் துறையில்	अन्वकोरे	அடர்ந்த இருளில்
नदीं अभ्यागतं	நதிக்குவரும்	जले	ஜலத்தில்
महिषे	எருமைமையோ,	पूर्यतः	அமிழ்த்தப்படும்
गजं वा	பாணமையோ,	कुम्भस्य	குடத்தினது
अन्यं	வேறு	घोषं	சத்தத்தை
कञ्चित्	ஏதாவதொரு	नर्दतः	சத்திக்கிற
श्वपदं वा	கொடிய மிருகத்தை	वारणस्य इव तु	பாணையுடையதென்றே
	போ,	अश्रौषम्	அறிந்துகொண்டேன்.

ततोऽहं शरमुद्धृत्य दीप्तपार्श्वीविषोपम् । शब्दं प्रति गजपेक्षुरभिलक्ष्य त्वपातयम् ॥ २३ ॥

ततः	“உடனே	उद्धृत्य	எடுத்து,
अहं	நான்	गजपेक्षुः	பாணையை அடைய
दीप्तं	ஜ்வலிக்கின்றதும்		விரும்பியவனாய்
पार्श्वीविषोपम् तु	பாம்பிற்குச்சமமான	शब्दं प्रति	சத்தத்தை நோக்கி
	துமான	अभिलक्ष्य	குறிவைத்து
शरं	ஆம்பை	अपातयम्	விடுத்தேன்.

अमुञ्चं निशितं वागमहमशीविषोपपम् । तत्र वागुपसि व्यक्ता प्रादुरासीदुनौकसः ॥२४॥

अहं	“ நான்	वनौकसः	ஒரு வனவாசியினது
आशीविषोपमं	பாம்பைப்போலத் த	व्यक्ता	தெளிவான
निशितं	கூரிய	वाक्	வார்த்தை
वाणं	ஆம்பை	उपसि	காதில்
अमुञ्चं	விடுத்தேன்.	प्रादुरासीत्	விழுந்தது.
तस	அப்பொழுது		

हा हेति पततस्तोये वाणाभिहतमर्मणः ॥ २५ ॥

तस्मिन्निपतिते वाणे वाग्भूत्तत्र मानुषी । कथमस्मद्विधे शस्त्रं निपतेत्तु तपस्विनि ॥ २६ ॥

तस्मिन्	“ அந்த	मानुषी वाक्	மனிதர் வார்த்தை
वाणे	அம்பு	तत्र	அங்கு
निपतिते	விழுந்ததும்	अभूत्	(பின்வருமாறு) உண் டாயிற்று;
वाणाभिहतमर्मणः	ஆம்பாஸ்தயுண்ட மர் மத்தையுடையவனும்	अस्मद्विधे	‘எப்படைகொத்த
हा हा इति	‘ஹா ஹா’ என்று	तपस्विनि तु	தவசியின்பேரிலும்
तोये	நீரில்	शस्त्रं	ஆயுதம்
पततः	விழுகிறவனுமான ஒருவனது	कथं	ஏன்
		निपतेत्	விழவேண்டும்?

प्रविशित्तां नदीं रात्राबुदाहारोऽहमागतः । इषुणाऽभिहतः केन कस्य वाऽपकृतं मया ॥

प्रविशित्तां	“ ஆனசஞ்சாரமற்ற	इषुणा	அம்பால்
नदीं	ஆற்றிற்கு	केन	யாரால்
रात्रौ	இரவில்	अभिहतः	அடிபட்டுடன்?
अदाहारः	நிரோடுத்தச் செல்ப வனும் (ஆர்வம்)	मया	என்னால்
आगतः	இங்குவந்த	कस्य वा	யாருக்குத்தான்
अहं	நான்	अपकृतम्	நீங்கிறாக்கப்பட்ட
			உத?

ऋषेर्हि न्यस्तदण्डस्य वने वन्येन जीवतः । कथं नु शस्त्रेण वधो मद्विधस्य विधीयते ॥

न्यस्तदण्डस्य	“ ஒலிம்மைையை பொ டுரித்தவனும்	मद्विधस्य	என்றோன்ற
वने	வனத்தில்	ऋषेः हि	ரிஷிக்கும்
वन्येन	காட்டில் கிடைப்ப	शस्त्रेण	ஆயுதத்தால்
	தைக்கொண்டு	वधः	கொடுவானது
जीवतः	காண்கடத்துவானது	कथं नु	எந்தான்
	மான்	विधीयते	விதிக்கப்பட்டிருக்கிறதோ?

जटाभारधरस्यैव वल्कल्याजिनवाससः । को वधेन मयार्थी स्यात्किं वाऽस्यापकृतं मया ॥

जटाभारधरस्य	५१. ஜடைமுடிநாயப்	अर्थी	பிரயோஜனமுடைய
वल्कल्याजिन- वाससः	} துண்டவனும், மரவுரியையும் மான் தேரவேயுமஸரித்தவ	स्वात्	ஆவான்? [வனாக
मम	எனது [ஊமரகிய	अस्य	இவனுக்கு
वधेन एव	சாவாஸ்தான்	मया	என்னால்
कः	எவன்	अपकृतं वा	புரியப்பட்ட தீச் செயஸ்தான்
		किम्	என்ன?

एवं निष्फलमारब्धं केवलानर्थसंहितम् । न किञ्चित्साधु मन्येत यथैव गुरुतल्पगम् ॥३०॥

एवं	५२. இவ்வண்ணமாய்	यथा एव	எவ்வண்ணமோ
आरब्धं	இக்காரியமானது		ஆவ்வண்ணமே
निष्फलं	பயனற்றது.	किञ्चित्	சற்றும்
केवलानर्थ- संहितं	} காரணமின்றி தீக்கை யே புரித்த இவனை,	साधु	ஒழுக்கானதாய்
गुरुतल्पा	குருதல்பகமனம் செய்தவனை	मन्येत न	ஒருவருங்கருதார்.

नेमं तथाऽनुशोचामि जीवितक्षयमात्मनः । मातरं पितरं चोभावनुशोचामि मद्वधे ॥ ३१ ॥

मद्वधे	५३. எனது மாணத்தில்	अनुशोचामि न	பாராட்டி வருந்த
आत्मनः	தனது	मातरं	தாய் [கில்லை,
इमं	இந்த	पितरं	தந்தை
जीवितक्षयं	உயிர் போவதை	च उभौ	என்ற இருவரைப் பற்றி
तथा	அவ்வளவாக	अनुशोचामि	மிகக் வருந்துகிறேன்.

तदेतन्मिथुनं वृद्धं चिरकालभृतं मया । मयि पञ्चत्वमापन्ने कां वृत्तिं वर्तयिष्यति ॥ ३२ ॥

तत्	५४. அந்த	मयि	நான்
वृद्धं	முதியவர்களும்	पञ्चत्वं	மாணத்ததை
मया	என்னால்	आपन्ने	அடைந்த பின்னர்
चिरकालभृतं	வெகுநேரம் பாதுகாக்கப்பட்டவர்களுமான	कां	எந்த
एतन् मिथुनं	என் தாய்தந்தைய நிருவரும்	वृत्तिं	காழ்த்தக்கையை
		वर्तयिष्यति	நடத்தப்போகிறார் கள்?

वृद्धौ च मातापितरावहं चैकेषुणा हतः । केन स निहताः सर्वे सुवालेनाकृतात्मना ॥

मातापितरौ च	५५. தாய்தந்தையர்களும்	सुवालेन	முழு நுடனாகிய
वृद्धौ	முதியவர்கள்.	केन	எவனால்
अहं च	நானும்	सर्वे	நாங்களெல்லோரும்
एकेषुणा	ஒரே அம்பினால்	निहताः स	நாசம் செய்யப்பட்ட டோம்?
हतः	ஊழித்தப்பட்டேன்.		
अहतात्मना	மகா பாபியாகிய		

तां गिरं करुणां श्रुत्वा पप धर्मानुकाङ्क्षिणः । कराभ्यां सशरं चापं व्यथितस्यापतद्भुवि ॥

தா	"அந்த	மம	காண து
கருணா	இரக்கமாயின	கராभ्यां	கைககளிலிருந்து
गिरं श्रुत्वा	சொல்லைக் கேட்டு,	सशरं	அம்புடன் கடிவ
व्यथितस्य	வருந்தியவனும்	चापं	கில்
धर्मानुकाङ्क्षिणः	தருமத்தை விரும்புகி றவனுமாயின	भुवि	பூமியில்
		अपतत्	விழுந்தது.

तस्याहं करुणं श्रुत्वा बहु लालपतो निशि । संभ्रान्तः शोकवेगेन भृशमासं विचिंतनः ॥

निशि	"இரவில்	अहं	நான்
बहु लालपतः	பலவாரும்புலம்பிய	भृशं	மிகவும்
तस्य	அவனது	संभ्रान्तः	மனக்குழப்பமுற்ற வனும்
करुणं	இரக்கமொழியை	विचिंतनः	அநினைவுத் தவனும்
श्रुत्वा	கேட்டு,	आसम्	ஆனேன்.
शोकवेगेन	சூயரின் மிகையால்		

तं देशमहमागम्य दीनसत्त्वः सुदुर्मनाः । अपश्यमिषुणा तीरे सरयवास्तापसं इतम् ॥३६॥

अवकीर्णजटाभारं प्रविद्धकलशोदकम् । पांसुशोणितदिग्धाङ्गं शयानं शल्यपीडितम् ॥३७॥

अहं	"நான்	इतं	விழுந்தப்பட்டுக் கி றவனுதவம்
दीनसत्त्वः	கைதரியமிழந்தவனும்	अवकीर्णजटाभारं	கறிழ்ச்சி தடை மூட பையுடையவனாகவும்
सुदुर्मनाः	மிக்க மனம் கொந்த வனும்	प्रविद्धकलशोदकं	கவிழ்ச்சி குடத்து நீ கையுடையவனாகவும்
सरयवाः	சரயூவினது	पांसुशोणित- दिग्धाङ्गं	உடம்பெரிசும் புழு திப்புச் சத்த மும்புகர் தவனாகவும்
तीरे	கரையின்	शल्यपीडितं	அம்பாநகமுண்டு
तं	அந்த	शयानं	படுத்தக்கிடப்பவ
देशं	இடத்திற்கு	अपश्यम्	கண்டேன் [அதவும்]
आगम्य	வந்து,		
तापसं	ஓர் தபசியை		
इषुणा	அம்பால்		

स मामुद्दीक्ष्य नैत्राभ्यां व्रस्तमस्वस्थचेतसम् । इत्युवाच वचः क्रूरं दिवश्चित्र तेजसा ॥

सः	"அவர்	दिवश्च इव	எரிக்கிறவர்போல
वस्तं	உன்னம் நடுங்கியவ னும்	नैत्राभ्यां	நெரு கண்களாலும்
अस्वस्थचेतसं	மனக்கலங்கமுற்றவன னாயின	उद्दीक्ष्य	கிமிர்ந்துகொக்கி,
		क्रूरं	கொடிய
मां	என்னை	वचः	வார்க்கையைய
तेजसा	ஒளியால்	इति	பின்வருமாறு
		उवाच	மொழிந்தார்.

किं तवापकृतं राजन्वने निवसता मया । निर्हापुर्ममो गुर्वर्थं यदहं ताडितस्त्वया ॥३९॥

राजन्	* राजन् !	अहं	இஃது நான் செய்திருக்கிற
गुर्वर्थं	தான் தனதுதான் தான்	वने	வனத்தில்
अमरः	இறக்காத	निवसता	வசித்துவரும்
निर्हापुः	எறிச்சு தாடியிருக்கிற	मया	என்னால்
यदहं	யதஃ	यद	உயக்கு
ताडितः	உட்கொண்ட	अपकृतं	விடுவதற்கு உட்கொண்ட
सोयता	தான் கூடப்படுகிறான் :	किम्	என்ன :

अमेन मया कार्येन समोपभुक्ते मरे । इत्यहो निर्हो वृद्धो मया जनयिता च मे ॥

अमे	* अमे	इ	ஐ
अमेन	அது	मया	தான்
कार्येन	காரியத்தால்	जनयिता च	தனதுதான் குழைக்கிற
समोपि	உதவி செய்தான்	वृ	நீ
अभिहते	அவருடையவன் தான்	निर्हो	நெருக்கடி கொள்ளப்பட்டிருக்கிற.
अप्यहो	அவ்வாறு உபகரணமாகும்	वृद्धो	குட்டி! என்ன
वृद्धो	குட்டியாக இருக்கிறான்		கருணை!

तौ नूनं दुर्वलाकृतौ ममताभौ पिपासितौ । चिरमाशक्तौ कष्टां वृष्णां संधारयिष्यतः ॥

दुर्वला	* दुर्वला தவர்களும்	आशक्तौ	ஆகஸ்தர்கள் விளைந்த
अप्यहो	அவ்வாறு உபகரணமாகும்	कष्टां	கஷ்டம்
	கஷ்டம்	वृष्णां	தாக்கத்த
पिपासितौ	தாக்கப்பட்ட கொண்டு	नूनं	நீண்டிருக்க
	கிணறு	चि	கடைசியாய்
ममताभौ	என்னை எதிர்ப்பத	अश्वविष्यतः	{ தங்களுக்குள்ளே உட்கொண்டிருக்கின்ற வர்கள்.
	கிணறுகளாக		
तौ	தங்களுக்கும்		

न नूनं तयो वाप्ति कृतयोः श्रुतस्य च । पिता यन्मां न जानाते शयानं पतिनं भुवि ॥

न	* न	य	ஐ
नूनं	தான்	तस्यः च	தவத்திற்காவது
तयो	அது	श्रुतस्य च	நான் தந்திருக்காவது
वाप्ति	படுத்தக்கூடக்கூடாது	कृतयोः	குறிப்பிட்ட ஒரு
श्रुतस्य	சூது		பயனாவது
पिता	தனதுதான்	नूनं	உண்மையின்
जानाते न	அறிபவன்	पतिनं	குற்றம்.

ज्ञानमपि च किं कुर्यादर्थः कल्पः क्रयः । भिद्यमानविवाशक्तस्त्रातुपन्यो नगो नगम् ॥४३॥

ज्ञानமபி	"அறிந்தாலும்	इव	எவ்வண்ணமோ அவ்
भिद्यमान	நிவந்தத்தொன்ப		வண்ணமே
नगो	ஒரு டீரத்தை (புதிற்	अशक्तिः	தன்சா தவரும்
ज्ञातुं	காப்பாற்ற	अपरिक्रमः च	கடக்கமுடியாதவரு
अन्यः	பக்கஸிலிருக்கும்		மரகிய ஆவர்
नगः	டீரமானது	किं	என்ன
अशक्तः	தீயதாகது;	कुर्यान्	செய்யமுடியும்?

पितुस्त्वमेव मे गत्वा शीघ्रपाचक्ष्व राघव । न त्वामनुदहेत्कुदो वनं वह्निरिवैधितः ॥४४॥

राघव	"பிதருகவுத்திரனே !	कुदः	சினந்தவராய்
त्वं एव	நீரே	वृधितः	மண்டிய
शीघ्रं	கடனே	वह्निः	நீ
गत्वा	சென்று.	वने	மரத்தை
मे	எனது	इव	எவ்வண்ணமோ அவ்
पितुः	தந்தைக்கு	त्वां	உம்மை [வண்ணமே
आचक्ष्व	விவரம் தெரிவித்து கிடும்;	अनुदहेत् न	எரிக்காமலிருக்கட்ட கும்

इयमेकपदी राजन्यतो मे पितुराश्रयः । तं प्रसादय गत्वा त्वं न त्वां सङ्कुपितः अपेन ॥

राजन्	"அரசனே !	त्वं	நீ
मे	எனது	तं	அதை
पितुः	தந்தையாருடைய	गत्वा	செலுத்து.
आश्रयः	ஆசிரமமானது	प्रसादय	சமர்ப்பாட்டுகே
यतः	எவ்விடத்திலிருக்கிற தோ அதற்கு	सङ्कुपितः	தூண்டுகூடப் கொண் டகூடாப்
इयं	இதோலிருக்கும்	त्वां	உம்மை
एकपदी	ஒத்தையடிப்பாகை தான் கூறி.	अपेन न	சமர்ப்படுத்தப்படாள்.

विशल्यं कुरु मां राजन्यर्म मे निशितः शरः । रुणादि मृदु मोक्षेधं नीरमम्बुरयो यया ॥

राजन्	"அரசனே !	यया	எவ்வண்ணமோ அவ்
निशितः	கூசிய		வாதே
शरः	ஆயு	मृदु	கொஞ்சங்கொஞ்சமாய்
मे	எனது	रुणादि	உடைதக்கிறது.
मर्म	உயிரினிகைய	मां	என்னை
अम्बुरयः	நீரின் வேகமானது	विशल्यं	அம்பலையதவனாய்
मोक्षेधं	பெரிய மெல்லைய	कुरु	செய்யும்.
नीर	கலகல		

सशल्यः क्षिप्यते प्राणैर्विशल्यो विनशियति । इति मामविशचिन्ता तस्य शल्यापकर्षणे ॥

तस्य	"அவனது	विनशियति	மாண்டுவிடுவான்,
शल्यपकर्षणे	அம்பலபெடுத்துவிடும் விஷயத்தில்,	इति	(என்செய்வது) என்பதால்
सशल्यः	'அம்புடன் கூடியவனாய்	चिन्ता	மனக்கலக்கமானது
प्राणैः	உயிரால்	मां	என்னிடத்தில்
क्षिप्यते	வருத்தப்படுகின்றான்,	अविशत्	குடிபுகுந்தது.
विशल्यः	அம்பற்றவனாய்		

दुःखितस्य च दीनस्य मम शोकातुरस्य च । लक्षयामास हृदये चिन्तां मुनिसुतस्तदा ॥

मुनिसुतः च	"சிஷிகுமாரனும்,	शोकातुरस्य च	வருத்தத்தால் வாடி
तदा	அப்பொழுது	मम	எனது [மனதுமான]
दुःखितस्य	கஷ்டப்படுகிறவனும்	हृदये	உள்ளத்தில்
दीनस्य	தைன்யமுற்றவனும்	चिन्तां	ஏற்பட்ட கவலைபை
		लक्षयामास	கண்டுகொண்டான்.

ताम्यमानः स मां कृच्छ्रादुवाच परमार्तवत् । सीदमानो विवृत्ताङ्गो वैष्टमानो गतः क्षयम्॥

सः	"அவன்	क्षयं गतः	முடிவைச் சமீபித்தவனாய்
ताम्यमानः	பேசச் செயலற்றவனாய்	परमार्तवत्	துயரமிகக் குரலோடும்
सीदमानः	ஸர்வமுமொடுக்கியவனாய்	कृच्छ्रात्	கஷ்டத்தோடும்
विवृत्ताङ्गः	உடலைத் திருப்பிக் கொண்டவனாய்	मां	என்னை நோக்கி
वैष्टमानः	புரண்டுகொண்டே	उवाच	பின்வருமாறு
			மொழிந்தான்:

संस्तभ्य शोकं धैर्येण स्थिरचित्तो भवानघ । ब्रह्महत्याकृतं पापं हृदयादपनीयताम् ॥

अनघ	"குற்றமற்றவனே!	भव	இரும்.
धैर्येण	தைரியத்தால்	ब्रह्महत्याकृते	பிரம்மஹத்தியா லுண்டான
शोकं	சோகத்தை	पापं	பாபமானது
संस्तभ्य	அடக்கிக்கொண்டு,	हृदयात्	மனதிலிருந்து
स्थिरचित्तः	மனக்கவலைபொழிந்தவனாய்	अपनीयताम्	ஒழிக்கப்பட்டும்.

न द्विजातिरहं राजन्या भूते मनसो व्यथा । शूद्रायामस्मि वैश्येन जातो जनपदाधिप ॥

राजन्	"அரசே!	मा भूत्	ஏற்படவேண்டாம்.
अहं	நான்	जनपदाधिप	காட்டினிறைவனே!
द्विजातिः	பிராமணன்	शूद्राय	குத்திரஸ்திரீயினிடம்
न	அல்லேன்.	वैश्येन	வைசியனால்
ते	உமது	जातः	உண்டானவன்
मनसः	மனதிற்கு	अस्मि	நான்.
व्यथा	வருத்தம்		

इतीव वदतः कृच्छ्राद्वाणाभिहतमर्मणः । विवूर्णतो विचेष्टस्य वेपमानस्य भूतले ॥ ५२ ॥
तस्य त्वाताम्यमानस्य तं वाणमहमुद्धरम् । स मामुद्धीक्ष्य संवस्ता जहौ प्राणांस्तपोधनः ॥

इतीव	"இவ்வாறு	तस्य	அவனது
कृच्छ्रात्	வெகு கஷ்டப்பட்டு	तं	அந்த
वदतः	சொல்லிக்கொண்	वाणं	ஆம்பை
	டிருந்தவனும்,	अहं	நான்
वाणाभिहत-	} அம்பினால் அடிபட்ட	उद्धरं	எடுத்தேன்.
मर्मणः		सः	அந்த
भूतले	உயிர்நிலையுடைய	तपोधनः	தேவதனன்
विवूर्णतः	தகையதில் [நாம்,	संवस्ता:	உடல் நடுக்கியவனாய்
विचेष्टस्य	புரளுபவனும்,	मां	என்னை
वेपमानस्य	செவ்வற்றவனும்,	उद्धीक्ष्य तु	பார்க்குகொண்டே
	துடித்துக்கொண்ட	प्राणान्	உயினை
	ருக்கின்றவனும்,	जहौ	கிட்டான்.
आताम्यमानस्य	சொர்த்து கிடக்கின்ற		
	வனுமாகிய		

जलाद्रिगात्रं तु विलप्य कृच्छ्रान्मर्मव्रणं सन्ततमुच्छ्वसन्तम् ।

ततः सरस्यां तपहं शयानं समीक्ष्य भद्रे सुभृशं विषण्णः ॥ ५४ ॥

भद्रे	"உத்தமியே!	विलप्य	புலம்பிக்கொண்டு
ततः	அப்பொழுது	सन्तत	இடைவிடாது
अहं	நான்	उच्छ्वसन्तं	பெருமூச்செறிபவனு களும்
तं	அவனை	सरस्यां	சரயூதியில்
जलाद्रिगात्रं	நிலத்தால் நனைந்த ஈரி	शयानं तु	விழுந்துகிடக்கிற
	ரமுண்டயவனாயும்,	समीक्ष्य	கண்டு, [வனுகவும்
मर्मव्रणं	உயிர்நிலையின் விரணத்	सुभृशं	மிகவும்
	தைப்பற்றி	विषण्णः	தயாமூர்ந்தேன்."
कृच्छ्रात्	கஷ்டத்துடன்		

इत्यार्षे श्रीमद्रामायणे वाल्मीकीये आदिकाव्ये अयोध्याकाण्डे त्रिपष्टितमः सर्गः ॥

आदितः श्लोकाः 4872.

—ॐ— अयोध्याकाण्डे आदितः श्लोकः 2517.

चतुःपष्टितमः सर्गः—अनुपத்துநால்காவது ஸர்க்கம் ॥ ५४ ॥

दशरथस्वर्गतिः—தசரதரது மரணம்.

वधमप्रतिरूपं तु महर्षेस्तस्य राघवः । विलपन्नेव धर्मात्मा कौसल्या पुनरब्रवीत् ॥ १ ॥

धर्मात्मा	தர்மாத்மாவாகும்	वधं	மரணத்தைக்குறித்து
राघवः	தசரதர்	विलपन् एव	புலம்பிக்கொண்டே
तस्य	அந்த	कौसल्या तु	கௌஸலியாரிடத்தில்
महर्षेः	மகர்ஷிநினைது	पुनः	இன்னுமிப்படியாயும்
अप्रतिरूपं	எற்றதல்லாத	अब्रवीत्	மொழிந்தார்.

तदज्ञानान्महत्पापं कृत्वाऽहं सङ्कुलेन्द्रियः । एकस्त्वचिन्तयं बुद्ध्या कथं नु सुकृतं भवेत् ॥

अहं	“நான்	कथं नु	எதைச் செய்தால்
अज्ञानात्	அறியாமையால்	सुकृतं	நன் னம்
तत्	அந்த	भवेत्	விளையுமென்று
महत् पापं	பெரும் பாபத்தை	एकः तु	ஒருவனாகவே
कृत्वा	செய்துவிட்டு,	बुद्ध्या	தனக்குள்ளேயே
सङ्कुलेन्द्रियः	மதிமயங்கியவனாய்	अचिन्तयम्	ஆலோசனை செய்தேன்.

ततस्तं घटपादाय पूर्णं परमवारिणा । आश्रमं तमहं प्राप्य यथाख्यातपथं गतः ॥ ३ ॥

ततः	“பிறகு	आदाय	எடுத்துக்கொண்டு,
अहं	நான்	यथाख्यातपथं	கூறப்பட்ட வழி தவ
परमवारिणा	நல்ல தீர்த்தத்தால்	प्राप्य	சென்று, [ரூமல்]
पूर्णं	நிரம்பிய	ते	அந்த
तं	அந்த	आश्रमं	ஆசிரமத்தை
घटं	குடத்தை	गतः	ஆடைந்தேன்.

तत्राहं दुर्बलावन्धौ वृद्धावपरिणायकौ । अपश्यं तस्य पितरौ लूनपक्षाविव द्विजौ ॥ ४ ॥

तन्निमित्ताभिरासीनौ कथाभिरपरिक्रमौ । तामाशां मत्कुले हीनावुदासीनावनायवत् ॥ ५ ॥

तत्र	“அவ்விடத்தில்	वृद्धौ	முதியவர்களாகவும்
अहं	நான்,	लूनपक्षौ	சிறகு அறுபட்ட
मत्कुले	என்னால்	द्विजौ इव	இருபறவைகள்போல்
अनायवत्	தொண்டு புரிபவனை		றவர்களாய்
	இழுந்து	तन्निमित्ताभिः	அவனைப்பற்றிய
अपरिणायकौ	நடத்துபவனை	कथाभिः	வார்த்தைகளையே
	இழுந்தவர்களும்		பேசிக்கொண்டு,
तां	அதுசம்பந்தமான	उदासीनौ	மற்ற எதிலும் பற்றத்
आशां	ஆசையை		றவர்களாய்
हीनौ	இழுந்தவர்களுமாகிய	अपरिक्रमौ	எழுந்து நடக்க முடி
तस्य	அவனது		யாதவர்களாய்
पितरौ	தாய்தந்தையர்களுக்கு	आसीनौ	உட்கார்ந்துகொண்ட
	வரையும்		ருப்பவர்களாய்
दुर्बलौ	பலவீனர்களாகவும்	अपश्यम्	கண்டேன்.
अन्धौ	குருடர்களாகவும்		

शोकोपहतचित्तश्च भयसंत्रस्तचेतनः । तच्चाश्रमपदं गत्वा भूयः शोकमहं गतः ॥ ६ ॥

शोकोपहतचित्तः	“துயரத்தால் சீடிக்க பட்ட மனமுடை யவனும்,	तत्	அந்த
भयसंत्रस्तः }	பயத்தால் கலக்கின	आश्रमपदं	ஆசிரமத்திற்கு
चेतनः च }	அறிவையுடையவனும்	गत्वा	வந்துசேர்ந்து,
अहं	நான் [மான்]	भूयः च	முன்னிலைநிகழாய்
		शोकं	துயரத்தை
		गतः	ஆடைந்தேன்.

पदशब्दं तु मे श्रुत्वा मुनिर्वाक्यमभाषत । किं चिरायसि मे पुत्र पानीयं क्षिप्रमाश्रय ॥

मुनिः	“முனிவர்	மே புரு	‘என் மகனே !
मे	உனது	கி	என்
पदशब्दं	காஷ்டமோ ஸசைய	चिरायसि	தாமதிக்கின்றனா ?
श्रुत्वा	கேட்டு,	पानीयं	தீர்ந்ததக்காத
तु	இப்பொழுது	क्षिप्रं	சீக்கிரத்தில்
वाक्यं	பின்வரும் சொல்லை	आश्रय	கொண்டு வர.
अभाषत	மொழிந்தார் :		

यन्निमित्तमिदं तात सलिले क्रीडितं त्वया । उत्कण्ठिता ते पातेयं प्रविश क्षिप्रमाश्रयम् ॥

तात	“குழந்தாய் !	माता	தாயாகும்
यन्निमित्तं	ஏன்	इयं	இவள்
त्वया	உன்னால்	उत्कण्ठिता	எதிர்பார்த்தவண்ண
सलिले	இலத்தில்		மேடுகுக்கின்றவன்.
इदं	இப்பொழுது	क्षिप्रं	சீக்கிரமாய்
क्रीडितं	கிரையாடப்பட்டது ?	आश्रय	ஆதரமடத்துள்
ते	உனது	प्रविश	வருவாய்.

यद्वयलीकं कृतं पुत्र मात्रा ते यदि वा मया । न तन्मनसि कर्तव्यं त्वया तात तपस्विना ॥

पुत्र	“குழந்தாய் !	कृतं यदि	செய்யப்பட்டிருக்கு
मात्रा	அன்னைமரலாவது	तत्	அது [மேலாகில்,
मया वा	என்னாலாவது	तात	குழந்தாய் !
ते	உனக்கு	तपस्विना	பக்தியானாகிய
यत्	ஏதாவது	त्वया	உன்னால்
व्यलीकं	மனதிற்கு இசையாத	मनसि	மனதில்
	காரியம்	कर्तव्यं न	பாபப்பட்டத்தக்க
			தன்று.

त्वं गतिस्त्वगतीनां च चक्षुस्त्वं हीनचक्षुषाम् ।
समासक्तास्त्वयि प्राणाः किञ्चिन्नो नाभिभाषसे

॥ १० ॥

अगतीनां	“கதியற்றஎன்களுக்கு	प्राणाः	உயிர்வாழ்
त्वं तु	நீயே	त्वयि	உன்னை
गतिः	கதி.	समासक्ताः	பற்றிவிருக்கின்றவா.
हीनचक्षुषां	கண்ணரிழந்த எங்க	नः	எக்கமரிடத்தில்
	ளுக்கு	किञ्चित्	கொஞ்சமேதூரம்
त्वं च	நீதான்	अभिभाषसे न	நீ பேசாதிருக்கின்
चक्षुः	கண்.		றனா.

मुनिष्यक्तया वाचा तमहं सज्जमानया । हीनव्यञ्जनया प्रेक्ष्य भीतो भीत इवाब्रुवम् ॥

அஃ "நான்
தே
முனி
இவ
भीतः भीतः
प्रेक्ष्य

"நான்
அந்த
முனிவரை
முற்றிலும்
நடுநடுக்கிவலுந்
பார்த்து,

सज्जमानया
हीनव्यञ्जनया
अव्यक्तया
वाचा
अब्रुवम्

கொந்தளில் நிச்சயித்
கப்படுகிறதும்
மெய்யெழுத்தில்லாத
பொருளற்ற [அமான
தொனியால்
வெளிவிட்டுக்
கொண்டேன்.

मनसः कर्मचेष्टाभिरभिसंस्तभ्य वाग्वलम् । आचक्षे त्वहं तस्मै पुत्रव्यसनजं भयम् ॥

அஃ "நான்
मनसः
कर्मचेष्टाभिः
वाग्वलं
अभिसंस्तभ्य

"நான்
மனதினுடைய
கருவிற்பதாலும் நிலை
நிறுத்துவதாலும்
வாக்கின் திறமையை
திட்பபடுத்திக்
கொண்டு,

तस्मै
पुत्रव्यसनजं
भयम्
तु
आचक्षे

அவரிடத்தில்
புத்திரனது சிரிவா
லுண்டான
ஆபத்தை
அப்பொழுது
பின்வருமாறு தெரி
யப்படுத்தினேன்.

क्षत्रियोऽहं दशरथो नाहं पुत्रो महात्मनः । सज्जनावमतं दुःखमिदं प्राप्तं स्वकर्मजम् ॥१३॥

அஃ "நான்
दशरथः
क्षत्रियः
अहं
महात्मनः
पुत्रः
न

"நான்
தசரதரென்ற
க்ஷத்திரியன்.
நான்
மகாத்மாவாகும் தேவ
மகன் [ரிது
அல்லேன்.

इहं
दुःखं
सज्जनावमतं
स्वकर्मजं
प्राप्तम्

இப்பொழுது கூறப்
போகும்
விபந்தானது
பெரியோர்களால்
நிந்திக்கப்பட்டதும்
தன் விதியால் கிளைந்
ததாகவும்
ப्राप्तम् சம்பவித்திருக்கிறது.

भगवंश्चापहस्तोऽहं सरयूतीरमागतः । जिघांसुः श्वापदं कश्चिन्निषाने चागतं गजम् ॥१४॥

भगवन्
अहं
चापहस्तः
कश्चित्
श्वपदं
निषाने

"பகவானே!
நான்
கையில் ஏற்கொண்ட
ஏதாவதொரு [வனுப்
துஷ்டமிருக்கத்தயா
நிச்சுதுதளில் [வது

आगतं
गजं च
जिघांसुः
सरयूतीरं
आगतः

வந்த
பாணையயரவது
கொல்ல விரும்பியவ
னு
ஸரயூதிக்கரைக்கு
வந்தேன்.

ततः श्रुतो मया शब्दो जले कुम्भस्य पूर्यतः । द्विषोऽयमिति मत्वाऽयं बाणेनाभिहतो मया॥

ततः
शब्दो
पूर्यतः
कुम्भस्य
बाणः
मया
श्रुतः

"அப்பொழுது
நீரில்
அமிழ்த்தப்படும்
குடத்தினது
ஒசையானது
என்னால்
கேட்கப்பட்டது.

अयं
द्विषः इति
मत्वा
अयं
मया
बाणेन
अभिहतः

இன்னிடத்திலிருப்பது
பாணை என்று
கருதி
இது
என்னால்
அம்பால்
அடிக்கப்பட்டது.

गत्वा नद्यास्ततस्तीरमपश्यविपुणा हृदि । विनिर्भिजं गतप्राणं शयानं भुवि तापसम् ॥

ततः	“ ‘பின்னர்,	गतप्राणं	உயிர் போகும் நிலையில்
नद्याः	நதியினாலு		விழுந்தவனும்
तीरं	கரைக்கு	भुवि	தரையில்
गवा	சென்று,	शयानं	கிழுந்துகிடக்கிறவ
हपुणा	அம்பினும்		ஊமாயிய
हवि	மார்பில்	तापसं	சூர் முனியை
विनिर्भिजं	வதைக்கப்பட்டவனும்	अपश्यस्	நான் கண்டேன்.

भगवच्छब्दमालक्ष्य मया गजजिघांसुना । विसृष्टोऽभसि नाराचस्तेन ते निहतः सुतः ॥

भगवन्	“ ‘பகவானே!	नाराचः	அம்பாணது
शब्दं	சுப்தத்தைக்	विसृष्टः	எய்யப்பட்டது.
आलक्ष्य	சூறியைத்து	तेन	அதனால்
गजजिघांसुना	பாணையைக் கொல்ல	ते	தேவரீரது
मया	என்னால் [கிரும்பிய	सुतः	புதல்வன்
अभसि	நீரில்	निहतः	கிழ்த்தப்பட்டான்.

ततस्तस्यैव वचनादुपेत्य परितप्यतः । स मया सहसा बाण उद्धृतो र्धमस्तदा ॥ १८ ॥

ततः	“ ‘அங்கு	बाणः	அம்பாணது
उपेत्य एव	அடைந்ததும்	मर्मतः	மர்மஸ்தானத்தி
तदा	அப்பொழுது		னின்றும்
परितप्यतः	பரிதவிக்கும்	सहसा	கிணாவில்
तस्य	அவனது	मया	என்னால்
वचनात्	வேண்டுகோலின்படி	उद्धृतः	வெளியிடுவதெடுக்கப்பட்ட
सः	அந்த		டது.

स चोद्धृतेन बाणेन तत्रैव स्वर्गमास्थितः । भगवन्तावुभौ शोचन् वृद्धाविति विलप्य च ॥

सः च	“ ‘அவனும்	उभौ च	உக்களிடுவவரையும்
बाणेन	அம்பு	वृद्धौ इति	தன்சாதவர்களை
उद्धृतेन	எடுக்கப்பட்டவையால்	विलप्य	புலம்பி,
तत्र	அவ்விடத்தில்	शोचन् एव	வருக்கிக்கொண்டே
भगवन्तौ	பெரியோர்களான	स्वर्गमास्थितः	சுர்க்கை சென்றான்.

अज्ञानाद्भवतः पुनः सहसाऽभिहतो मया । शेषमेवं गते यत्स्यात्तत्त्वमीदृशं मे मुनिः ॥ २० ॥

मया	“ ‘என்னால்	शेषं	இனிச் சொல்வேண்ட
भवतः	தேவரீரது		டியது
पुनः	புதல்வன்	यत् स्यात्	ததேதா
अज्ञानात्	அறியாமையால்	तत्	அதை
सहसा	முன்பின்னாலாயமல்	मुनिः	பகவான்
अभिहतः	கிழ்த்தப்பட்டான்.	मे	அடியேனுக்கு
एवं गते	இந்த நிலைமையில்	पसीदतु	அருளட்டும்.

स तच्छुत्वा वचः क्रूरं मयोक्तमवशंसिना । नाशकर्त्तावपायासमकर्तुं भगवानृषिः ॥ २१ ॥

भगवान् “पेसिया रान
सः अन्त
ऋषिः मुनिவர்
अवशंसिना तண் பாபத்தைத் தெ
ரிவித்துக்கொண்ட
मया என்னால்
उक्तं கூறப்பட்ட

क्रूरं கொடிய
तत् वचः அம்மொழியை
शुवा செலியுத்து,
तीव्रं கடுமையான
आयासं மனவேதனையை
अकर्तुं செய்வாமலிருக்க
अशक्तं न முடியா திருந்தனர்.

स बाष्पपूर्णवदनो निश्वसच्छोककशितः । मामुवाच महातेजाः कृताञ्जलिमुपस्थितम् ॥

महातेजाः “மகாதேஜஸ்ஸவியாகும்
सः அவர்
बाष्पपूर्णवदनः கண்ணீர் நிரம்பிய மு
கமூடையவராய்
शोककशितः துயரத்தால் கலிந்த
வராய்

निश्वसन् பெருமூச்செறித்து
கொண்டு
कृताञ्जलिः அஞ்சலி துறஸ் தனாய்
उपस्थितं காத்துநின்ற
मां என்னைநோக்கி
उवाच பின்வருமாறு கூறினார்:

यद्येतदशुभं कर्म न स मे कथयेः स्वयम् । फलेन्मूर्धा स ते राजन्सद्यः शतसहस्रधा ॥

राजन् “அரசே!
एतत् இந்த
अशुभं துர்பாக்கியமான
कर्म செயல்
मे எனக்கு
स्वयं தானாக

कथयेः स यदि न கூறுதிருந்திருப்பாயா
सद्यः அப்பொழுதே [கில்
ते உனது
मूर्धा தலை
शतसहस्रधा அனேகாயிரம் துண்டு
களாய்
फलेन् स வெடித்திருக்கும்.

क्षत्रियेण वधो राजन्वानप्रस्थे विशेषतः । ज्ञानपूर्वं कृतः स्थानाख्यावयेदपि वज्रिणम् ॥

राजन् “அரசே!
वानप्रस्थे வானப்ரஸ்தன் விஷ
ज्ञानपूर्वं மனமறிய [யத்தில்
कृतः செய்யப்பட்ட
वधः வதைப்பாணது
वज्रिणं अपि இந்திரனுமிருப்பினும்

स्थानात् பதவியிலிருந்து
ख्यावयेन தள்ளிவிடும்.
क्षत्रियेण சுத்தீசரியனால் செய்ய
ப்பட்டதெனில்
विशेषतः சொல்லவும் வேண்ட
டுமோ?

सप्तधा तु भवेन्मूर्धा मुनौ तपसि तिष्ठति । ज्ञानाद्विसृजतः शस्त्रं तादृशे ब्रह्मचारिणि ॥

तादृशे “அப்படியாக
तपसि தவத்தில்
तिष्ठति இருந்து
ब्रह्मचारिणि தருமத்தையே அது
வழித்துவரும்
मुनौ முனிலிஷயத்தில்

ज्ञानात् புத்தியூர்வமாய்
शस्त्रं ஆயுதத்தை
विसृजतः விடுபவனுடைய
मूर्धा தலை
सप्तधा तु ஏழு துண்டுகளாய்
भवेन् ஆகிவிடும்.

अज्ञानाद्धि कुतं यस्मादिदं तेनैव जीवसि । अपि बाध कुलं न स्याद्राघवाणां कुतो भवान् ॥

தென "அவ்விதமிருக்கும்
பச்சுத்தில்

अद्य हि
राघवाणां
कुलं अपि
स्यात् न
भवान् हि
नय नौ नृप तं देशमिति मां चाभ्यभाषत ।

अद्य तं द्रष्टुमिच्छावः पुत्रं पश्चिमदर्शनम् ॥

नृप "आरुह्ये!
अद्य
तं
पुत्रं
पश्चिमदर्शनं
द्रष्टुं

रुधिरैणावसिक्ताङ्गं प्रकीर्णाजिनवाससम् । शयानं भुवि निःसङ्गं धर्मराजवशं गतम् ॥२८॥

अथाहमेकस्ते देशं नीत्वा तौ भृशदुःखितौ । अस्पर्शयमहं पुत्रं तं मुनिं सह भार्यया ॥

अथ
अहं
एकः
भृशदुःखितौ

तौ
तं
देशं
नीत्वा
भार्यया सह
तं मुनिं
रुधिरैण

तौ पुत्रमात्मनः स्पृष्ट्वा तमासाद्य तपस्विनौ । निपेतुः शरीरेऽस्य पिता चास्पेदमब्रवीत् ॥

तपस्विनौ
तौ
आत्मनः
तं
पुत्रं
स्पृष्ट्वा
आसाद्य

कुतः
इदं
अज्ञानान्
कु
यस्यान् एव
जीवसि

अद्य तं द्रष्टुमिच्छावः पुत्रं पश्चिमदर्शनम् ॥

इच्छावः
तं देशं
नौ
नय इति च
मां
अभ्यभाषत

रुधिरैणावसिक्ताङ्गं प्रकीर्णाजिनवाससम् ।

अथाहमेकस्ते देशं नीत्वा तौ भृशदुःखितौ ।

अवसिक्ताङ्गं
प्रकीर्णाजिन-
वाससं
भुवि
निःसङ्गं
शयानं
धर्मराजवशं
गतं
पुत्रம்
அஃ
அஸ்பர்சயம்

அவசிக்கப்பட்ட உடலை
புடைபயவனும்,
தளிக்கிறதென்கும்
மான்மேதால் வந்திர
ததைபுடைபயவனும்,
தனையில்
நினைவிழந்து
படுத்துக்கிடப்பய
யமனநினைக்காத இனம்
அடைந்தவனுபய
புதல்வனை
நான்
தொடக்கெய்தேன்.

தौ புत्रमात्मनः स्पृष्ट्वा तमासाद्य तपस्विनौ ।

अस्य
शरीरे
निपेतुः
अस्य
पिता च
इदं
अब्रवीत्

அவன்
உடலில்
விழுந்தனர்கள்.
அவனது
தந்தை மட்டும்
மிகவருமாறு
சொன்னார்.

इमापन्धा च दृष्टां च पातरं ने तपस्विनीम् । कथं वल्य भरिष्यामि कृपणां पुत्रमर्धिनीम् ॥

வச	“குழந்தாய்!	புத்திரமர்धिनी	புத்திரவாத்ஸவ்ய
நே	உவது		முண்டபவஸாய்
ஹமா	இந்த	கூபணா	பரிதபிப்பவஞ்ஞமகிய
அந்நா	கண்ணிழந்தவளும்,	மாதர்	தாயானா
வந்தா	மூப்பெய்தியவளும்,	கய	எவ்விதம்
தபஸ்விநி	உத்தமியும்,	மரிஷ்யாமி	பொஷிப்பேன்?

तिष्ठ मां मा गमः पुत्र यवस्य सदनं प्रति । शो मया सह गन्तामि जनन्या च समेधितः ॥

புல	“குழந்தாய்!	திட்ட	இரு-
யவஸ்ய	யமனது	மயா सह	என்னோடுகூட
சதனம் ப்ரதி	விட்டைக்குறித்து	जनन्या	தாயாரோடும்
மா गमः	செல்லாதே.	समेधितः	கூடினவனும்
மா	என்னிடம்	शः	நானோக்கு
		गन्तामि	செல்லுவாய்.

उभावपि च शोकार्ताविनाथौ कृपणौ वने । क्षिमेव गमिष्यावस्त्वया सह यमक्षयम् ॥३८॥

शोकार्तौ	“துயரத்தால் பிடிக்க ப்பட்டவர்களும	उभौ अपि	நாக்களிடுவர்களும
वने	காட்டில்	त्वया सह	உன்னோடுகூடவே
अनाथौ	போலகணையிழந்த வர்களும்	यमक्षयं	யமநஷணம்
कृपणौ च	பரிதாபநிலையிலிருப்ப வர்களுபாண	क्षिमे एव	துப்பொழுதே
		गमिष्यावः	கூடவேயாய்.

ततो वैवस्वतं दृष्ट्वा तं प्रवक्ष्यामि भारतीम् । क्षपतां धर्मराजो मे विभृयात्यितरावयम् ॥

ततः	“ஆனதுபற்றி	विभृयात्	கவடித்தவாட்டும்
धर्मराजः	யமன்	भारती	என்கிற சொல்லை
मे	எனக்காக	तं	அந்த
क्षपतां	அனுபதிக்கட்டும்.	वैवस्वतं	யவஸ்ய
अयं	இவன்	दृष्ट्वा	குறித்து
पितरौ	தாய்தந்தையரை	प्रवक्ष्यामि	சொன்னுக்கேன்.

दातुर्भति धर्मात्मा लोकपालो महायशः । ईदृशस्य ममाभयामेकावभयदक्षिणाम् ॥४०॥

लोकपालः	“லோகபாலனாகும்,	मम	எனக்கு
महायशः	நிகழ் புகழமுடைய வரும்,	अभयदक्षिणा	கவடிகாக்கி கொடு யும் வரம்
धर्मात्मा	தாய்நீதிவாயாவ அவர்	एकं	ஒன்றை
ईदृशस्य	இவ்விதத்தையுடைய	अभयया	அஞ்சாததாய்
		दातुं भति	கொடுக்கக்கடும்.

अपापोऽसि यदा पुत्र निहतः पापकर्मणा । तेन सत्येन गच्छाशु ये लोकाः शस्त्रयोधिनाम् ॥

புரு	"குழந்தாய்!	சசென	தத்துவத்தால்
பாபகர்மணா	தீவினையால்	சசுயோधिநா	பேர்வீரர்களுக்கு
निहतः यदा	கொல்லப்பட்டவனுன்	लोकाः	உலகங்கள்
	வுடன்	ये	எவைகளோர் அவை
अपापः	பாபமொழிந்தவனுய்	आशु	நேராய் [களுக்கு
असि	ஆகிறாய்.	गच्छ	செல்.
तेन	அந்த		

यान्ति शूरा गतिं यां च संयामेष्वनिवर्तिनः । हतास्त्वभिमुखाः पुत्र गतिं तां परमां व्रज ॥

புரு	"குழந்தாய்!	यां	எந்த
शूराः	சூரர்கள்,	गतिं	கதியை
संयामेषु	பேர்களில்	यान्ति च	அடைகின்றார்களோ
अनिवर्तिनः	பின்வாங்காதவர்	तां तु	அதே
	கனாய்	परमां	உத்தம
अभिमुखाः	எதிர்கொக்கிச்செல்ப	गतिं	கதியை
	வர்களாய்	व्रज	அடையக்கடவாய்.
हताः	கொல்லப்பட்டவர்கள்,		

यां गतिं सगरः शैव्यो दिलीपो जनमेजयः । नहुषो धुन्धुमारश्च प्राप्तास्तां गच्छ पुत्रक ॥

புருக	"குழந்தாய்!	नहुषः	நகுஷர்,
यां	எந்த	धुन्धुमारः च	{ துந்துமாரன் ஆகிய இவர்கள் (தாரதன து முன்னோர்கள்)
गतिं	கதியை	प्राप्ताः	அடைந்தனரோ
सगरः	சகரர்,	तां	அதை
शैव्यः	சைபியர்,	गच्छ	அடைவாயாக.
दिलीपः	திலீபர்,		
जनमेजयः	ஜனமேஜயர்,		

या गतिः सर्वसाधूनां स्वाध्यायात्तपसश्च या । भूमिदस्याहिताग्नेश्च एकपत्नीव्रतस्य च ॥
गोसहस्रप्रदातणां या या गुरुभृतामपि । देहन्यासकृतां या च तां गतिं गच्छ पुत्रक ॥४५॥

புருக	"குழந்தாய்!	भूमिदस्य	பூகாணம் செய்தவனு
सर्वसाधूनां	எல்லா விதத்திலும்		க்கும்
	புண்பாத்தமாக்களுக்கு	आहिताग्नेः	அக்னிடேறாத்திரம்
स्वाध्यायान्	வேதாத்தியயனத்		செப்பவனுக்கும்
तपसः च	தவத்தாலும் [தாலும்	एकपत्नीव्रतस्य च	ஏகபத்னீவ்ரதம்
गतिः	கதி		புண்டவனுக்கும்
या	எதுவோ,	या च	எதுவோ,

गोसहस्रपातुर्णां { अனைகம் பகமாடுக
 னை தானம் செய்ப
 வர்களுக்கு
 ஏதுவோ,
 யா { தாய்தந்தையர்கள் ம
 குருதா { னக்கொணுது தொ
 ண்புரிபவர்களுக்கு
 யா அபி { ஏதுவோ,

न हि त्वस्मिन्कुले जातो गच्छत्यकुशलां गतिम् । स तु यास्यति येन त्वं निहतो मम बान्धवः ॥

अस्मिन् { "இந்த
 कुले { குலத்தில்
 जातः हि { பிறந்தவனெவனும்
 गति { ஒரு பயனை
 अकुशलां { தீக்கெயலால் விளைந்த
 गच्छति न { அடைவதில்லை. [தாய்
 मम { எனது

इह्यासकृतां { தேவதந்தினவயவாங்க
 னை தேவர்களுக்கர்ப்
 பணஞ் செய்து த
 வம்புரிபவர்களுக்கு
 யா { ஏதுவோ,
 तां गतिं च { அக்கதியையும்
 गच्छ { அடையக்கடவாய்.

एवं स कृपणं तत्र पर्यदेवयतासकृत् । स तस्मै कर्तुमुदकं प्रवृत्तः सह भार्यया ॥ ४७ ॥

एवं { "இவ்வண்ணமாய்
 तत्र { அப்பொழுது
 असकृत् { இடைவிடாது
 कृपणं { பரிதாபகரமாக
 पर्यदेवयत { அவர்
 पुत्राय { புலம்பினார்.

ददौ तिलोदकं तस्मै स पुत्राय यथाविधि

सः { "அவர்
 तस्मै पुत्राय { அப்புதல்வனுக்கு

स तु दिव्येन रूपेण मुनिपुत्रः स्वकर्मभिः । स्वर्गमव्यारुहत्सिம் शकेन सह धर्मवित् ॥

सः { "அந்த
 धर्मवित् { தருமவானாய்
 मुनिपुत्रः तु { முனிகுமாரன்
 स्वकर्मभिः { தன் ஹுடைய கல்மனையினால்

यथाविधि { காஸ்திரமுறைப்படி
 तिलोदकं { தர்ப்பணத்தை
 ददौ { செய்தார்.

दिव्येन रूपेण { தேவசீர்த்துடன்
 शकेन सह { இத்திரைனுடைய
 सिम् { உடனே
 स्वर्ग { வாய்க்கத்திற்கு
 अव्यारुहत् { ஏற்றான்.

आवभाषे च तौ वृद्धौ सह शकेन तापसः । आश्वस्य च मुहूर्तौ पितरौ वाक्यमब्रवीत् ॥

तापसः च { "முனிகுமாரனும்
 शकेन सह { இத்திரைனுடன்கூட
 वृद्धौ { வயதுமுதிர்ந்த
 तौ { அவர்களுக்கு
 आवभाषे { முகவன் கூறினான்.

पितरौ { தாய்தந்தையாரும்
 तौ { அவ்விருவர்களை
 मुहूर्तौ { முகூர்த்தகாலம்
 आश्वस्य च { தேற்றியவுடன்
 वाक्यं { சின்வரும் மொழியை
 अब्रवीत् { மொழிந்தான் :

स्थानमस्मि महत्प्राप्तो भवतोः परिचारणात् । भवन्तावपि च क्षिप्रं मम मूलमुपैष्यतः ॥

भवतोः "உங்கனிருவருக்கும்
परिचारणात् தொண்டுபுரிந்ததால்
महत् स्थानं உத்தமபதவிபை
अस्मि நான்
प्राप्तः அடைந்தேன்;

भवन्तौ अपि நீங்களிருவரும்
मम எனது
मूलं நிலையை
क्षिप्रं च சீக்கிரத்திலேயே
उपैष्यतः அடைவீர்கள்.

एवमुक्त्वा तु दिव्येन विमानेन वपुष्मता । आरुरोह दिवं क्षिप्रं मुनिपुत्रो जितेन्द्रियः ॥

जितेन्द्रियः "ஜிதேந்திரியனுன
मुनिपुत्रः முனிசுமாரன்
एवं இவ்வண்ணம்
उक्त्वा तु சொன்னவுடன்
दिव्येन தெய்வ

वपुष्मता அழகுடன் விளங்கும்
विमानेन விமானத்தோடும்
क्षिप्रं உடனே
दिवं ஸ்வர்க்கத்தை
आरुरोह அடைந்தான்.

स कृत्वा तूदकं तूर्णं तापसः सह भार्यया । मामुवाच महातेजाः कृताञ्जलिमुपस्थितम् ॥

महातेजाः "மகாதேஜஸ்வியாகும்
सः तापसः அம்முனிவர்
भार्यया सह மனைவியுடன்கூட
तूर्णं விரைவில்
उदकं சமக்கட்கு
कृत्वा तु முடித்தவுடன்

कृताञ्जलि அஞ்சலிஹஸ்தனாய்
उपस्थितं காத்தூரின் நிருந்த
मां என்னை நேரக்கி
उवाच பின்வருமாறு மொழி
ந்தார் :

अथैव जहि मां राजन्मरणे नास्ति मे व्यथा । यच्छरेणैकपुत्रं मां त्वमकार्षीरपुत्रकम् ॥

राजन् "அரசே!
अथ एव இப்பொழுதே
मां என்னை
जहि கொல்லும்.
त्वं நீர்
एकपुत्रं ஒரே புதல்வனை
मां என்னை [உடைய

अपुत्रकं புதல்வனைபிழந்தவ
शरेण ஒரம்பிணை [ஐக
अकार्षीः செய்தீர்.
यत् அக்காரணத்தால்
मे எனது
मरणे மரணத்தில்
व्यथा अस्ति न துயரம் இல்லை.

त्वया तु यदविज्ञानाच्चिदतो मे सुतः शुचिः । तेन त्वामभिषस्यामि सुदुःखमतिदारुणम् ॥

त्वया "உம்மால்
मे எனது
शुचिः நிரபராதியாகிய
सुतः புதல்வன்
अविज्ञानात् तु அறியாமையாலென்ற
यत् எவ்விதத்திலும் [ஐம்
निहतः கொல்லப்பட்டவனை,

तेन அக்காரணத்தால்
त्वं உம்மை
सुदुःखं மிகக்கஷ்டமாயும்
अतिदारुणं அதிகக்கொடுமையா
யும்
अभिषस्यामि பின்வருமாறு சபிக்கி
தேன் :

पुत्रव्यसननं दुःखं यदेतन्मम सांप्रतम् । एवं त्वं पुत्रशोकेन राजन्कालं गमिष्यसि ॥ ५६ ॥

राजन्	“அரசே !	यत्	அக்காரணத்தால்
मम	எனக்கு	एवं	இவ்வண்ணமே
सांप्रतं	இப்பொழுது	त्वं	நீ
एतत्	இந்த	पुत्रशोकेन	புத்திரசோகத்தால்
दुःखं	கஷ்டம்	कालं	வரளை
पुत्रव्यसननं	புதல்வனது பிரிவா வண்டானது.	गमिष्यसि	அடைவாயாக.

अज्ञानात्तु हतो यस्मात्क्षत्रियेण त्वया मुनिः । तस्मान्त्वां नाविशत्याशु ब्रह्महत्या नराधिप ॥

नराधिप	“அரசே !	हतः	கொல்லப்பட்டான்.
क्षत्रियेण	கந்திரியனாகிய	यस्मात् तस्मात्	அக்காரணத்தால்
त्वया	உன்னால்	तु	இவ்விஷயத்தில்
मुनिः	தவசி,	त्वां	உன்னை
अज्ञानात्	அறியாமையால்	ब्रह्महत्या	பிரம்மஹத்தி தீதாக்க
आशु	ஆனொருநாளின் நி	आविशति न	அனுகாது. [மரணது

त्वाप्येतादृशो भावः क्षिप्रमेव गमिष्यति । जीवितान्तकरो घोरो दातारपिव दक्षिणा ॥

जीवितान्तकरः	“உயிரை மாய்க்கிற	दातारं	கொடுப்பவனை
घोरः	கொடிய	इव	எவ்வண்ணமோ அவ் வண்ணமே
एतादृशः	இப்படிப்பட்ட	त्वां अपि	உன்னையும்
भावः	நிலைமை	क्षिप्रं एव	சீக்கிரத்திலேயே
दक्षिणा	தகவிரையின் பணம்	गमिष्यति	அடையும்.

एवं शपं मयि न्यस्य विलप्य करुणं बहु । चित्तमारोप्य देहं तन्मिथुनं स्वर्गमभ्ययात् ॥

एवं	“இவ்விதமாக	देहं	உடலை
मयि	என்பேரில்	चित्तां	சிதைவில்
शपं न्यस्य	சாபத்தைவைத்து	आरोप्य	ஏற்றி,
करुणं	பரிதாபமாய்	तत् मिथुनं	அவ்விருவரும்
बहु	பலவாறாய்	स्वर्गं	பரலோகத்திற்கு
विलप्य	புளம்பி	अभ्ययात्	சென்றனர்.

तदेतच्चिन्तयानेन स्मृतं पापं मया स्वयम् । तदा बाल्यात्कृतं देवि शब्दवेभ्यनुकृपिणा ॥

देवि	“தேவீ !	शब्दवेभ्यनु- कृपिणा	சத்தத்தைக்கொண்டு இவ்வகையடிக்கும் பாணத்தை பிரயோ கிப்பவனாக
एतत्	இச்சம்பவத்தை	कृतं	செய்யப்பட்ட
चिन्तयानेन	சிந்திக்கும்	तत् पापं	அந்த தீச்செயல்
मया	என்னால்	स्वयं	தானாக
तदा	அக்காலத்தில்	स्मृतम्	நினைவிற்கு வந்தது.
बाल्यात्	சிறுபிள்ளைத்தனத் தால்		

तस्यायं कर्षणो देवि विपाकः समुपस्थितः । अपभ्यैः सह संयुक्ते व्याधिरन्नरसे यथा ॥

देवि	"தேவீ!	संयुक्ते	உண்ணப்பட்ட
तस्य कर्मणः	அந்தச் செயலின்	अन्नरसे	உண்களின் ஸாரத்தில்
विपाकः	பலம்	व्याधिः	வியாதியானது
अयं	இதாக,	यथा	எவ்வண்ணமோ அவ்
अपभ्यैः सह	அபத்தியமானவை		வண்ணமே,
	களுடன்	समुपस्थितः	கொந்தது.

तस्मान्माभागतं भद्रे तस्योदारस्य तद्वचः । इत्युक्त्वा स रुदंस्त्वस्तौ भार्यामाह च भूमिपः ॥

भद्रे	"உத்தமியே!	इति उक्त्वा	என்று கூறி,
तस्मात्	ஆகையால்	सः भूमिपः	அவ்வரசர்
उदारस्य	ஸத்தியசீலராகிய	रुदन्	அழுதுகொண்டு
तस्य	அவரது	समः च	உடல் நடுக்கியவராய்
सत् वचः	அச்சாபமொழியான	भार्या	மனைவினைப் பார்த்து
मां	என்னை [து	आह	ரின் வருமானும்
आगतं	வந்தடைந்தது"		சொன்னார்:

यदहं पुत्रशोकेन संत्यक्ष्याम्यद्य जीवितम् । चक्षुर्भ्यां त्वां न पश्यामि कौसल्ये साधु मा स्पृश ॥

कौसल्ये	"கௌஸலியே!	चक्षुर्भ्यां	இரு கண்களாலும்
अहं	நான்	त्वां	உன்னை
यद्	எந்த அந்த	पश्यामि न	பார்க்கமுடியவில்லை.
पुत्रशोकेन	புத்திரசோகத்தால்	मा	என்னை
अद्य	இப்பொழுது	साधु	நன்றாக
जीवितं	உயிரை	स्पृश	தடவிக்கொடுப்பா
संत्यक्ष्यामि	கிடுகிறேன்.		யாக,

यमक्षयमनुप्राप्ताः प्रेक्ष्यन्ते न हि मानवाः । यद्वनं वा यौवराज्यं वा जहेयमिति मे मतिः ॥ ६४ ॥

यमक्षयं	"யமலோசத்தை	वा	அல்லது
अनुप्राप्ताः	அடைந்த	आलपेत	சம்பாஷிப்பான்
मानवाः	மானிடர்கள்	यदि	என்றால்,
प्रेक्ष्यन्ते न	காணப்படுகிறதில்லை	वनं वा	தனத்தையும்,
हि	ஆகையால்,	यौवराज्यं वा	இளவரசுப் பட்டத்
रामः	ராமன்		தையும்,
मां	என்னிடம்	जहेयं	கொடுத்துகிடுவேன்;"
सह्यन् अपि	ஒருமுறையேனும்	इति	என்பது
संस्पृशेत् वा	தொன்றுவான்,	मे	எனது
		मतिः	குணிபு.

तन्मे न सदृशं देवि यन्मया राघवे कृतं । सदृशं तत् तस्यैव यदनेन कृतं मयि ॥ ६५ ॥

देवि	" தேவி !	சத்யம்	எற்றதன்று.
மயா	என்னால்	அநேன	இவனால்
ராघவே	ராமன் விஷயத்தில்	மயி	என் விஷயத்தில்
यत्	யாதொன்று	यत्	யாதொன்று
कृतं	செய்யப்பட்டதோ	कृतं	செய்யப்பட்டதோ
तत्	அது	तत् तु	அது மட்டும்
मे	எனக்கு	तस्य एव	அவனுக்கே
		सदृशम्	எற்றது.

दुर्वृत्तमपि कः पुत्रं त्यजेद्भुवि विचक्षणः । कश्च प्रव्राज्यमानो वा नामूयेत्यतरं सुतः ॥

भुवि	உலகில்	कश्च	எந்த
विचक्षणः	புத்தியுள்ள	सुतः वा	புதல்வன் தான்
कः	எவன்	प्रव्राज्यमानः	தூரத்தப்பட்டவனாய்
पुत्रं	புதல்வனை	पितरं	தந்தையிடம்
दुर्वृत्तं अपि	கெட்ட நடத்தையுடையவனாகியிருப்பினும்	असूयेत् न	வெறுப்புரும
त्यजेत्	விடுக்குவான் ?		விருப்பான் ?

चक्षुषा त्वां न पश्यामि स्मृतिर्मम विलुप्यते । दूता वैवस्वतस्यैते कौसल्ये त्वरयन्ति माम् ॥

कौसल्ये	" கோஸலையே !	स्मृतिः	அறிவு
त्वां	உன்னை	विलुप्यते	அழிகிறது.
चक्षुषा	நேத்திரத்தால்	वैवस्वतस्य	யமனது
पश्यामि न	பார்க்கமுடியவில்லை.	एते दूताः	இத்தூதர்கள்
मम	எனக்கு	मां	என்னை
		त्वरयन्ति	கிரைகிக்கின்றனர்.

अतस्तु किं दुःखतरं यदहं जीवितक्षये । न हि पश्यामि धर्मज्ञं रामं सत्यपराक्रमम् ॥ ६८ ॥

अहं	" நான்	रामं	ராமனை
जीवितक्षये तु	உயிர் போகும் சமயத் தினும்	पश्यामि न यत्	கட்புகளும்ப் பாராதிருக்கின்றேனென்ற
धर्मज्ञं	தருமம் நின்றவனும்	अतः	இதன்கூட
सत्यपराक्रमं	வீண்போகாத பராக் கிரமமுடையவனுமான	दुःखतरं	செய்யப்பட்ட கஷ்டம்
		किं हि	என்னதானிருக்கிறது?

तस्यादर्शनजः शोकः सुतस्यापतिकर्षणः । उच्छोषयति मे शणान्वारि स्तोकमिवातपः ॥

अपतिकर्षणः	ஒப்புயர்வற்ற செயலை	वारि	கிணர்
तस्य	அந்த [புண்டய	आतपः	கெயில்
सुतस्य	புத்திரனை	इव	எவ்வண்ணமோ அவ்
अदर्शनजः	பாராததால் விளைந்த	मे	எனது [வண்ணமே,
शोकः	சோகமானது,	शणान्	உயிரை
स्तोकं	கொண்ட	उच्छोषयति	உரிஞ்சுகிறது.

न ते मनुष्या देवास्ते ये चारुशुभकुण्डलम् । मुखं द्रश्यन्ति रामस्य वर्षे पञ्चदशे पुनः ॥

ये	“எவர்கள்	द्रश्यन्ति	காண்பார்களோ,
रामस्य	ராமனது	ते	அவர்கள்
चारुशुभकुण्डलं	அழகிய சுபகுண்டலங்களை யுடைய	मनुष्याः	மானிடர்கள்
मुखं	முகத்தை	न	அல்லர்.
पञ्चदशे वर्षे	பதின்நாடாண்டில்	ते	அவர்கள்
पुनः	மீளவும்	देवाः	தேவர்கள்.

पञ्चपत्रेक्षणं सुभ्रु सुदंष्ट्रं चारुनासिकम् । धन्या द्रश्यन्ति रामस्य ताराधिपनिभं मुखम् ॥

सुभ्रु	“மனோகரமாய் விசங்குமுத்தமியே!	चारुनासिकं	சந்தரமான முக்கையுடையதும்
पञ्चपत्रेक्षणं	{ தாமரை இதழ்போன்ற கண்களையுடையதும்	ताराधिपनिभं	சந்திரனையொத்தது
सुदंष्ट्रं	அழகிய பற்களையுடையதும்	रामस्य	ராமனது [மரண
		मुखं	முகத்தை
		धन्याः	கொடுத்துவைத்தவர்
		द्रश्यन्ति	பார்க்கப்போகின்றார்கள்.

सदृशं शारदस्येन्दोः फुलस्य कमलस्य च । सुगन्धि मम नाथस्य धन्या द्रश्यन्ति तन्मुखम् ॥

शारदस्य	“சரக்காலத்திய	मम	எனது
इन्दोः	சந்திரனுக்கும்	नाथस्य	நாதனது
फुलस्य	மலர்ந்த	तत् मुखं	அந்தமுகத்தை
कमलस्य	தாமரைப்புஷ்பத்திற்கும்	धन्याः	கொடுத்துவைத்தவர்கள்
सदृशं	ஸமானமாகியதும்	द्रश्यन्ति	பார்க்கப்போகின்றார்கள்.
सुगन्धि च	நுமணம் கமழ்வதுமாகிய		

निवृत्तवनवासं तमयोध्यां पुनरागतम् । द्रश्यन्ति सुखिनो रामं शुक्रं मार्गगतं यथा ॥७३॥

सुखिनः	“பாக்கியசாலிகள்	तं रामं	அந்த ராமனை,
निवृत्तवनवासं	{ முற்றிலும் முடித்த வனவாஸத்தை யுடையவனும்	मार्गगतं	ஸ்வஸ்தானத்தை
अयोध्यां	அயோத்திக்கு	शुक्रं	சக்கிரனை [யடைந்த
पुनः	மீளவும்	यथा	எவ்வண்ணமோ அவ்வண்ணமோ,
आगतं	வந்தவனுமான	द्रश्यन्ति	காண்பார்கள்.

कौसल्ये चित्तमोहेन हृदयं सीदतीव मे । वेदये न च संयुक्ताञ्छब्दस्पर्शरसानहम् ॥७४॥

कौसल्ये	“கோஸலை!	अहं	நான்
चित्तमोहेन	மனம்றியச்செய்த	शब्दस्पर्शरसान् च	சப்தம், ஸ்பரிசம், ரசன இவைகளை
मे	எனது [பிழையினால்	संयुक्तान्	{ அவைகளின் இத்திரியங்களுடன் ரேர்ந்த
हृदयं	மனம்		ஸ்வரஸமாக
इव	முற்றிலும்	वेदये न	நனரவில்லை.
सीदति	ஒடுங்குகிறது.		

चित्तनाशाद्विष्यन्ते सर्वाण्येवेन्द्रियाणि मे । क्षीणस्नेहस्य दीपस्य संसक्ता रश्मयो यथा ॥

மே	"எனது	रश्मयः	கிரணங்கள்
इन्द्रियाणि	பெருஞ்சொல் திரியுங்கள்	यथा	எவ்வண்ணமோ அவ்
सर्वाणि	கண்ணமும்,		வண்ணமே,
क्षीणस्नेहस्य	கண்ணெனாமில்லாத	चित्तनाशन एव	மன அழிவு ஒன்றே
दीपस्य	திடீர்ந்த		வேயே
संसक्ताः	ஆகடந்த	विष्यन्ते	ஒடுங்குகின்றன.

अयमात्मभवः शोको मामनाथमचेतनम् । संसादयति वेगेन यथा कूर्चं नदीरयः ॥ ७६ ॥

आत्मभवः	"தானாகவிளைந்த	नदीरयः	நதியின் வேகம்
अयं	இந்த	कूर्चं	கரைகைய
शोकः	சேர்கமர்னது	यथा	எவ்வண்ணமோ
अनाथं	நாதனற்றவனும்		அவ்வண்ணமே,
अचेतनं	அறிவிழந்தவனுமான	वेगेन	திவீரமாக
सां	என்னை,	संसादयति	ஒழிக்கிறது.

हा राघव महाबाहो हा ममायासनाशन । हा पितृप्रिय मे नाथ हा ममासि गतः सुत ॥

महाबाहो	"நீண்ட புதுக்களை	हा पितृप्रिय	ஆ! தந்தை சொத்
	புடைய		கடவாதவனை!
हा राघव	ஆ! ராம!	मे	எனது
मम	எனது	हा नाथ	ஆ! நாதனை!
हा ममायासनाशन	ஆ! மனக்குறைவைத்	मम सुत	என் புதல்வனை!
	தீர்ப்பவனை!	गतः असि	பக்கலில்லாத சேன்
			தனிட்டாய்!

हा कौसल्ये विनश्यामि हा सुमित्रे तपस्विनि । हा वृशसे ममामित्रे कैकेयि कुरुपांसनि ॥

हा कौसल्ये	"ஆ! கோலையே!	वृशसे	கந்தகமந்தவனாயும்,
हा तपस्विनि	ஆ! பத்திமை பூண்ட	कुरुपांसनि	ஞாதனைக்கு கெடுக்க
सुमित्रे	கமித்திரையே!		கந்தவனுமாகிய
मम	எனக்கு	हा कैकेयि	ஆ! கைகேயி!
अमित्रे	எவரீதியாயும்,	विनश्यामि	என் சாணிகேதன்."

इति मातुश्च रामस्य सुमित्रायाश्च सन्निधौ । राजा दशरथः शोचर्त्तुर्वितान्तमुपागमत् ॥

रामस्य	இராமரது	शोचत्	புலம்பிக்கொண்டே
मातुः च	தாய்ருடையவரும்,	दशरथः	தசரத
सुमित्रायाः च	கமித்திரையின் குடைய	राजा	சக்கிரவர்த்தியார்
सन्निधौ	முன்னிலையில் [மையும்	जीवितान्तं	காழ்காலின் முடிவை
इति	பேற்றகண்டவண்ண	उपागमत्	எய்தினார்.
	மாய்		

तथा तु दीनं कथयन्नराधिपः प्रियस्य पुत्रस्य विवासनातुरः ।

गतेऽर्धरात्रे भृशदुःखपीडितस्तदा जहौ प्राणमुदारदर्शनः ॥ ८० ॥

उदारदर्शनः	சத்தியசீஸராகிய	तथा	மேற்கண்டவாறு
नराधिपः	சக்கிரவர்த்தியார்	दीनं	இரக்கமாய்
प्रियस्य	பெறஸறிய	कथयन् तु	புலம்பிக்கொண்டே
पुत्रस्य	புதல்வனுடைய	तदा	அப்பொழுது
विवासनातुरः	வனவாஸத்தால் தூயருற்றவராய்	अर्धरात्रे गते	நடுநிசிக்கப்பால்
भृशदुःखपीडितः	மிக்க கஷ்டப்படுபவ ராய்	प्राणं	பிராணனை
		जहौ	விட்டார்.

इत्यार्षे श्रीमद्रामायणे वाल्मीकीये आदिकाव्ये

अयोध्याकाण्डे चतुःषष्टितमः सर्गः ॥

आदितः श्लोकः 4952

अयोध्याकाण्डे आदितः श्लोकः 2597

पञ्चषष्टितमः सर्गः—अमुपत्तेतन्त्रतावतु षर्ककम् ॥ ६५ ॥

अन्तःपुरविलापः—अन्तर्तपुर षर्तीकण अमुल्लु.

अथ राज्यां व्यतीतायां मातरेवापरेऽहनि । वन्दिनः पर्युपातिष्ठंस्तत्पार्थिवनिवेशनम् ॥१॥

अथ	பிறகு	मातः	சூரியோதயத்தில்
राज्यां	இரவு	वन्दिनः	வந்திகள்
व्यतीतायां	கழிந்ததும்	तत् एव	அதே
अपरे	அடுத்த	पार्थिवनिवेशनं	அரசமாளிகைக்கு
अहनि	நாளில்	पर्युपातिष्ठन्	வந்துகொண்டனர்.

सूताः परपसंस्कारा मागधाश्चोत्तमश्रुताः । गायकाः स्तुतिशीलाश्च निगदन्तः पृथक्पृथक् ॥

परमसंस्काराः	{ நாகரிகமான ஆடையா பரணங்களைணித்தவர் களாய்	मागधाः च	மரகதர்களும
सूताः	சூதர்களும்	स्तुतिशीलाः	ஸ்துதிகளில் நிபுணர்
उत्तमश्रुताः	நல்ல புகழ்படைத்த	गायकाः च	கரவகர்களும்[களாகிய
		पृथक् पृथक्	தனித்தனியே
		निगदन्तः	பாடினார்கள்.

राजानं स्तुवतां तेषामुदात्ताभिहिताशिषाम् । प्रासादाभोगविस्तीर्णः स्तुतिशब्दो व्यवर्धता ॥

राजानं	சக்கிரவர்த்தியவர	तेषां	அவர்களுடைய
उदात्ताभि-}	உத்த குரலினாகி	स्तुतिशब्दः	புகழும் சத்தமானது
हिताशिषं }	கூறுபவர்களாய்	प्रासादाभोग-}	மாளிகை முற்றிலும்
स्तुवतां	ஸ்தோத்திரம் செய்ப வர்களாகிய	विस्तीर्णः }	பரகியதாய்
		व्यवर्धत	ஏழித்தது.

ततस्तु स्तुवतां तेषां सूतानां पाणिवादकाः । अपदानान्युदाहृत्य पाणिवादानवादयन् ॥

ततः	அப்பொழுது	சூதானா	வந்திகளுக்கும்
अपदानानि	புண்ணிய கதைகளை	पाणिवादकाः तु	தானம் போடுபவர் களும்
उदाहृत्य	கூறி,	पाणिवादान्	தாளங்களை
स्तुवतां	ஸ்துதிக்கும்	अवादयन्	பேரட்டார்கள்.
तेषां	அந்த		

तेन शब्देन विहगाः प्रतिबुद्धा विसखनुः । शाखास्थाः पञ्जरस्थाश्च ये राजकुलगोचराः ॥

ये	எந்த	राजकुलगोचराः च	அரண்மனைவிலிருந்த னவோ அவைகள்
विहगाः	பறவைகள்	तेन शब्देन	அந்த ஒலியால்
शाखास्थाः	மரக்கிளைகளிலிருந்த னவோ,	प्रतिबुद्धाः	கண்கிழித்தவைகள் னால்
पञ्जरस्थाः	கூடுகளிலிருந்த னவோ,	विसखनुः	கவின்.

व्याहृताः पुण्यशब्दाश्च वीणानां चापि निखनाः ।

आर्शर्गेयं च गायानां पूरयामास वैश्य तत् ॥ ६ ॥

व्याहृताः	கூறப்பட்ட	गायानां	பாடல்களை
पुण्यशब्दाः च	புண்ணிய சீர்த்தனங் களும்,	आर्शर्गेयं च	ஆசிராகப் பாடுதலும்,
वीणानां	விளைகளுடைய	तत्	அந்த
निखनाः च	தொனிகளும்,	वैश्य अवि	மாணிக்கபெரும்
		पूरयामास	கிரம்பின.

ततः शुचिसमाचाराः पर्युपस्थानकोविदाः । स्त्रीवर्षवरभूयिष्ठा उपतस्युर्वथापुरम् ॥ ७ ॥

ततः	அப்பொழுது	स्त्रीवर्षवरभूयिष्ठाः	ஸ்திரீகளும், அலிக ளும்
शुचिसमाचाराः	புண்ணியானுஷ்டான முண்டலவர்களும்	यथापुरं	வழக்கம்போல்
पर्युपस्थान-)	சூற்றேவர்களில்	उपतस्युः	வந்துசேர்ந்தார்கள்.
कोविदाः)	விபுணர்களிடம்		

हरिचन्दनसंपूक्तमुदकं काञ्चनैर्घटैः । आनिन्युः स्नानशिक्षाज्ञा यथाकालं यथाविधि ॥ ८ ॥

स्नानशिक्षाज्ञाः	ஸ்கான முறைகளை நன் குணர்த்தவர்கள்	हरिचन्दनसंपूक्तं	செந்தந்தனம் கலந்த
काञ्चनीः	தங்க	उदकं	ஒலத்தை
घटैः	குடங்களில்	यथाकालं	காலக்கடவராமலும்
		यथाविधि	முறை தவறாமலும்
		आनिन्युः	கொணர்த்தனர்.

मङ्गलालम्बनीयानि प्राशनीयान्युपस्करान् । उपनिन्युस्तथाऽप्यन्याः कुमारीबहुलाः स्त्रियः ॥

तथा	அவ்வண்ணமே	मङ्गलालम्ब- नीयानि	மங்கல கரமாய்த் தேதய் த்துக்கொள்ளவே ண்டிய சாமான்களை யும்
अन्याः	வேறு		
कुमारीबहुलाः	கண்ணிகையரை மிகை யாகக்கொண்ட	प्राशनीयानि	சிறுநுண்டிகளையும்
		उपस्करान् अपि	ஒளவுதவகைகளையும்
स्त्रियः	வளரினதபர்கள்	उपनिन्युः	கொணர்ந்தனர்.

सर्वलक्षणसम्पन्नं सर्वं विधिवदचितम् । सर्वं सुगुणलक्ष्मीवत्तद्भूवाभिहारिकम् ॥ १० ॥

आभिहारिकं	கொணர்ந்து வைக்க வேண்டிய	विधिवत्	முறைப்படி
		अचितं	வெகுமாணிக்கப்பட்ட டதாயும்
तत् सर्वं	அவை யாவும்		
सर्वलक्षणसम्पन्नं	எல்லா லக்ஷணங்களாகும் பொருத்தினவையா	सुगुणलक्ष्मीवत्	நத்குணத்துடனும் அழகுடனும்
सर्वं	முத்திலும் யும்	वभूव	வினங்கின.

तत्तु सूर्योदयं यावत्सर्वं परिसमुत्सुकम् । तस्यावनुपसंप्राप्तं किञ्चिदित्युपशङ्कितम् ॥ ११ ॥

तत् सर्वं	அவர்களைவ்ளோரும்	किञ्चित् इति	‘என்னவென்று’
अनुपसंप्राप्तं	நெருங்காமல்		
सूर्योदयं यावत्	சூரியோதயம்வரை	उपशङ्कितं तु	சங்கடத்தவர்களாகவே
परिसमुत्सुकं	மிக்க ஆவலுடையவர் களாய்	तस्यै	இருந்தார்கள்.

अथ याः कोसलेन्द्रस्य शयनं प्रत्यनन्तराः । ताः स्त्रियस्तु समागम्य भर्तारं प्रत्यबोधयन् ॥

अथ	அப்பொழுது	याः	எவர்களோ
कोसलेन्द्रस्य	அயோத்தியாமன்	ताः तु	அவர்களும்
शयनं	படுக்கைக்கு [எரது	समागम्य	வந்து
प्रत्यनन्तराः	அருகாமையிலிருந்த	भर्तारं	சனவனுரை
स्त्रियः	மனைவிமார்கள்	प्रत्यबोधयन्	எழுப்பினார்கள்.

तथाऽप्युचितवृत्तास्ता विनयेन नयेन च । न ह्यस्य शयनं सृष्ट्वा किञ्चिदप्युपलेभिरे ॥

उचितवृत्ताः	புகழ்பெற்ற அதுஷ் டானமுடைய	विनयेन	மரியாதையாகவும்
		नयेन च	சரியாகவும்
ताः	அவர்கள்	सृष्ट्वा हि	தட்டிப்பார்த்தும்
तथा अपि	அப்பொழுதும்	किञ्चित् अपि	வினப்பெய்தையும்
अस्य	அவரது	उपलेभिरे न	அறிந்துகொள்ள வில்லை.
शयनं	படுக்கையை		

ताः स्त्रियः स्वमशीलज्ञाथेष्वसञ्चलनादिषु । ता वैषयुषीताश्च राज्ञः प्राणेषु शङ्किताः ॥

चेष्टासञ्चலनादिषु	{ படுத்திருக்கும் மாதிரி யானும் அணைவுகளானும்	ராஜ:	சக்கிரவர்த்தியாரது
स्वमशीलज्ञा:	தூக்கத்தினுண்ணம்	प्राणेषु	உயிர்வியதயத்தில்
ताः ताः	அந்த அந்த [புணர்ந்த	शङ्किता:	சந்தேகமுற்றவர்
स्त्रियः च	மனைவியாக் கருவர்		களாய்
प्रतिश्रोतस्तृणायाणां समं ताः सञ्चकम्पिरे		वैषयुषीता:	உள்ளம்நடுக்கினார்கள்.

॥ १५ ॥

ताः	அவர்கள்	समं	சமமாய்
प्रतिश्रोत-	வெள்ளத்திற்கெதிரா	सञ्च कम्पिरे	உடல் நடுக்கினார்கள்.
स्तृणायाणां }	கவிரஞ்சும் புத்தகவின் அணிகளஞ்சும்		

अथ संवेपमानानां स्त्रीणां दृष्ट्वा च पार्थिवम् । यत्तदा शङ्कितं पापं तस्य जज्ञे विनिश्चयः ॥

अथ	பிறகு	पापं	தர்ப்பாக்கியமானது
पार्थिवं	சக்கிரவர்த்தியாரைக்	तदा	முன்னரே
दृष्ट्वा च	கண்ணுற்றதும்	शङ्कितं	சந்தேகிக்கப்பட்ட
संवेपमानानां	முற்றிலும் நடுக்கமுற்ற	तस्य	அதற்கு [டதோ
		विनिश्चयः	திர்மானம்
स्त्रीणां	மனைவியர்களுக்கும்	जज्ञे	எற்பட்டது
यत्	எந்த		

कौसल्या च सुमित्रा च पुत्रशोकपराजिते । प्रसुप्ते न प्रबुध्यते यथा कालसमन्विते ॥ १७ ॥

कौसल्या च	கோஸலாதேவியாரும்	कालसमन्विते	மனமடைந்தவர்
सुमित्रा च	சுமித்ராதேவியாரும்	यथा	எவ்வண்ணமோ [கள்
			அவ்வண்ணமே
पुत्रशोकपराजिते	{ புத்ரசோகத்திலும் முற்றிலும் முழுவிய வராய்	प्रसुप्ते	தாங்கியவர்கள்
		प्रबुध्यते न	கண் விழிக்கவில்லை.

निष्पन्ना च विवर्णा च सन्ना शोकेन सन्नता । न व्यराजत कौसल्या तारेव तिमिरावृता ॥

कौसल्या	கோஸலாதேவியார்	तिमिरावृता	திமிரெனும்போல
निष्पन्ना च	ஒளிரிழந்தவளாயும்		பிடிக்கப்பட்டு
विवर्णा च	நிறம் குன்றியவளா	सन्नता	குன்றிய
शोकेन	தூயரால் [யும்	तारा	தாரைக
सन्ना	படுத்துக்கிடந்தவளாயும்	इव	போல்
		व्यराजत न	விளக்கமற்றிருந்தாள்.

कौसल्यानन्तरं राज्ञः सुमित्रा तदनन्तरम् । न स विभ्राजते देवी शोकाभ्रलुलितानना ॥

राज्ञः	சக்கிரவர்த்தியாருக்கு	देवी	தேவி
अनन्तरं	அடுத்தாற்போல்	शोकाभ्र-	சோகக்கண்ணிரால்
कौसल्या	கோஸலாதேவியார்	लुलितानना }	வாய் முகமுடைவ வளாய்
तदनन्तरं	அவளுக்கடுத்தாற்போலவிரந்த		
सुमित्रा	சுமித்திரா	विभ्राजते न स	விளக்கவில்லை.

ते च दृष्ट्वा तथा सुप्ते उभौ देवौ च तं वृषम् । सुप्तमेवोद्गतपाणमन्तःपुरमतप्यत ॥२०॥

अन्तःपुरं	அந்தப்புர ஜனம்	उभौ देवौ	தேவிமார்களிருவரை
तं	அந்த		யும்,
वृषं	சக்கிரவர்த்தியாரை	तथा	அங்கனம்
सुप्तं एव	சூங்கிக்கொண்டே	सुप्ते च	சூங்கிக்கொண்டிருப்
उद्गतपाणं च	உயிரையிழந்தவராக		பவர்களாகவும்
	வும்,	दृष्ट्वा	கவனித்து
ते	அந்த	अतप्यत	உள்ளம் துடித்தது.

ततः प्रचुक्षुर्दीनाः सस्वरं ता वराङ्गनाः । करेणव इवारण्ये स्थानप्रच्युतयूथपाः ॥२१॥

ततः	அப்பொழுது	स्थानप्रच्युत-)	இடம்விட்டு வெளிக்
दीनाः	மிகத் துயரப்படுகின்ற	यूथपाः)	கிளம்பிய ஆண்பா
	வர்களாகிய		னைகளையுடைய
ताः	அந்த	करेणवः	பெண்பாணைகள்
वराङ्गनाः	உத்தமஸ்த்ரிகள்	इव	போல
अरण्ये	காட்டில்	सस्वरं	சூரலிட்டு
		प्रचुक्षुः	அழுதனர்.

तासामाक्रन्दशब्देन सहस्रोद्गतचेतने । कौसल्या च सुमित्रा च व्यक्तनिद्रे बभूवतुः ॥२२॥

तासां	அவர்களுடைய	उद्गतचेतने	பிரக்ஞையையடைந்
आक्रन्दशब्देन	அழுகைக்குரலால்		தவர்களாய்
कौसल्या च	கோஸலாதேவியாரும்	व्यक्तनिद्रे	தூக்கம் கலைந்தவர்
सुमित्रा च	சுமித்திராதேவியா		களாய்
सहसा	திடீரென [ரும்	बभूवतुः	ஆனார்கள்.

कौसल्या च सुमित्रा च दृष्ट्वा स्पृष्ट्वा च पार्थिवम् । हा नाथेति परिक्रुश्य पेतलुर्धरणीतले ॥

कौसल्या च	கோஸலாதேவியாரும்	हा नाथ	'ஆ நா தரே'
सुमित्रा च	சுமித்ரா தேவியாரும்	इति	என்று
पार्थिवं	சக்கிரவர்த்தியாரை	परिक्रुश्य	அலறிக்கொண்டு
दृष्ट्वा	பார்த்தும்	धरणीतले	பூமியில்
स्पृष्ट्वा च	தொட்டும்	पेततुः	விழுந்தார்கள்.

सा कोसलेन्द्रदुहिता वेष्टमाना महीतले । न बभ्राज रजोध्वस्ता तारेव गगनाच्च्युता ॥

कोसलेन्द्रदुहिता	கோஸலமன்னரின் தி	वेष्टमाना	பூசுபவளாய்
सा	அவள் [ருமகளாகிய	गगनात्	ஆகாசத்திலிருந்து
महीतले	பூமியில்	च्युता	நழுவிவிழுந்த
रजोध्वस्ता	புழுதிபடியப்பெற்ற	तारा इव	நகைத்திரம்போல்
	வளாய்	बभ्राज न	ஒளியற்றிருந்தாள்.

नृपे शान्तगुणे जाते कौसल्यां पतितां भुवि । अपश्यंस्ताः स्त्रियः सर्वा इतां नागवधूमिव ॥

நா:	அந்த	கௌசல்யா	கோஸலாதேவியாரை
ஸ்த்ரிய:	மனைவிமார்கள்	புவி	தரையில்
சர்வா:	எல்லோரும்	பதிதா	விழுந் துகிடக்கின்ற
நரூபே	சக்கிரவர்த்தியார்		வளராய்
சாந்தகுணே	மரண்ட நிலைமையில்	ஹதா	எல்லா விதத்திலும்
जाते	இருக்கையில்		நரசமண்டந்தவளராய்
नागवधू इव	பெண்வாளைப்போல	अपश्यन्	எண்ணினார்கள்.

ततः सर्वा नरेन्द्रस्य कैकेयीप्रमुखाः स्त्रियः । रुदन्यः शोकसन्तप्ता निपेतुर्गतचेतनाः ॥

ततः	அதன்மேல்	रुदन्यः	அழுதுகொண்டு
नरेन्द्रस्य	சக்கிரவர்த்தியாரது	शोकसन्तप्ताः	சோகத்தால் பரிதபித்
कैकेयीप्रमुखाः	கைகேயிபுறப்பற்றிய		கின்றவர்களாய்
स्त्रियः	மனைவிமார்கள் [குந்த	गतचेतनाः	மெய்மறந்தவர்களாய்
सर्वा:	எல்லோரும்	निपेतुः	விழுந்தனர்.

ताभिः स बलवाचादः क्रोशन्तीभिरनुव्रुतः । येन स्फीतीकृतं भूयस्तद्वहं समनादयत् ॥

क्रोशन्तीभिः	அழும்	येन	அதனால்
ताभिः	அவர்களால்	भूयः	மிகவும்
सः	அந்த	स्फीतीकृतं	வியாபிக்கப்பட்டதா
बलवान्	பெரும்		கிய
नादः	சத்தமானது	तत् गृहं	அத்திருமாளிகையை
अनुव्रुतः	எதிரொலித்தது.	समनादयत्	ஒலிக்கச்செய்தது.

तन्समुत्सृस्तसंभ्रान्तं पर्यसुकजनाकुलम् । सर्वतस्तुमुलाक्रन्दं परितापार्तवान्भवम् ॥ २८ ॥

सद्यो निपतितानन्दं दीनं विरुवदर्शनम् । बभूव नरदेवस्य सद्य दिष्टान्तर्मायुषः ॥ २९ ॥

सद्यः	இன்று	समुलाक्रन्दं	பலத்த அழுகையை
दिष्टान्तं	மாணத்ததை		உடையதாயும்,
ईयुषः	அடைந்த	परितापार्तवान्भवम्	{ மனவேதனையால் பிடி
नरदेवस्य	சக்கிரவர்த்தியாரது		க்கப்பட்ட பந்துக்
तत्	அந்த		களையுடையதாயும்,
सद्य	திருமாளிகையானது	निपतितानन्दं	உற்சாகமொழிந்த
सर्वतः	எல்லாப்பக்கங்க		தாயும்,
	ளிலும்	विरुवदर्शनं	பாதுடைந்த தோற்றத்
पर्यसुकजनाकुलम्	{ மனவேதனையுற்ற ஜன		தையுடையதாயும்,
	ங்களால் வினையப்	दीनं	பரிதபிக்கத்தகுந்த
	பெற்றதாயும்,		தாயும்
	முற்றிலும் திகிலடை	बभूव	இருந்தது.
समुत्सृस्तसंभ्रान्तं	{ து கலக்கமுற்றதா		
	யும்,		

अतीतमाज्ञाय तु पार्थिवर्षभं यशस्विनं सम्परिवार्य पन्नयः ।

भृशं रुदन्यः करुणं सुदुःखिताः प्रगृह्य बाहू व्यलपन्ननाथवत् ॥ ३० ॥

पन्नयः	மனைவிமார்கள்	बाहू	இரு கைகளையும்
यशस्विनं	புகழ்பெற்ற	प्रगृह्य	பிசைந்துகொண்டு
पार्थिवर्षभं	சக்கிரவர்த்திகளிலுத் தமரை	सुदुःखिताः	மிகக் துயருற்றவர் களாய்
अनाथवत्	நர தனற்றவர்போல்	रुदन्यः	அழுதுகொண்டு
अतीतं	காலஞ்சென்றவராக	भृशं	மிகவும்
आज्ञाय तु	அறிந்தவுடனே	करुणं	மனமுருகும்வண்
सम्परिवार्य	சூழ்ந்துகொண்டு,	व्यलपन्	புலம்பினார்கள். [ணம்]

इत्यार्षे श्रीमद्रामायणे वाल्मीकीये आदिकाव्ये अयोध्याकाण्डे पञ्चषष्ठितमः सर्गः ॥

आदितः श्लोकाः 4982

अयोध्याकाण्डे आदितः श्लोकाः 2627

पट्षष्ठितमः सर्गः—அறுபத்தி ஆறாவது ஸர்க்கம் ॥ ६६ ॥

राजशरीरस्य तैलद्रोण्यां निक्षेपः—அரசரது உடலை எண்ணெய்தொட்டியில் வைப்பது.

तमग्रिमिव संशान्तमम्बुहीनमिवार्णवम् । हतप्रभमिवादित्यं स्वर्गस्थं मेक्ष्य भूमिपम् ॥ १ ॥

कौसल्या बाष्पपूर्णाक्षी विविधं शोककर्षिता । उपगृह्य शिरो राज्ञः कैकेयीं प्रत्यभाषत ॥

कौसल्या	கேசலாதேவியார்	अर्णव	சமுத்திரத்தை
विविधं	பலவிதத்திலும்	इव	போலிருப்பவராயும்
शोककर्षिता	சோகத்தால் வருத்தி யவளாய்	हतप्रभं	ஒளியிழந்த
बाष्पपूर्णाक्षी	கண்ணீர் நிறைந்த கண்களுற்றவளாய்	आदित्यं	சூரியபகவானை
तं	அந்த	इव	போலிருப்பவராகவும்
भूमिपं	சக்கிரவர்த்தியாரை	स्वर्गस्थं	இறந்தவராய்
संशान्तं	அடிக்துபோன	मेक्ष्य	கண்ணுற்று,
अक्षि	நெருப்பை	राज्ञः	சக்கிரவர்த்தியாரது
इव	போன்றவராகவும்,	शिरः	தலையை
अम्बुहीनं	நீரற்ற	उपगृह्य	பற்றிக்கொண்டு,
		कैकेयीं प्रति	கைகேயியைப்பார்த்து
		अभाषत	பின்வருமாறு

மொழிந்தான் :

सकामा भव कैकेयि भुङ्क्ष्व राज्यमकण्टकम् । त्यक्त्वा राजानमेकामा नृशंसे दृष्टचारिणि॥

कैकेयि	“கைகேயி!	राजानं	சக்கிரவர்த்தியாரை
सकामा	மனோரதங்கள் கைக டப்பெற்றவளாக	त्यक्त्वा	வினக்கிவிட்டு,
भव	இனியிருப்பாய்.	अकण्टकं	பகையற்ற
नृशंसे	இரக்கமற்றவனே!	राज्यं	ராஜ்யத்தை
दृष्टचारिणि	கொடுஞ்செயல் புரிப வனே!	एकामा	மனச்சஞ்சலமற்றவ
		भुङ्क्ष्व	அனுபவி. [ளாய்]

विहाय मां गतो रामो भर्ता च स्वर्गतो मम । विपथे सार्थहीनेव नाहं जीवितुमुत्सहे ॥४॥

ராம:	"ராமன்"	அஃ	நான்
மா	என்னை	விபதே	கஷ்டதொடரில்
விहाय	விட்டு	सार्थहीना	வாழ்க்கைப் பயணியி
गतः	சென்றான்,		முத்தவனாய்
मम	எனக்கு	जीविषु इव	உயிர் வாழ உள்ளன
भर्ता च	கணவனாகும்	उत्सहे न	ஒப்பேன். [வும்
स्वर्गतः	இறந்துவிட்டான்.		

भर्तारं तं परित्यज्य का स्त्री दैवतमात्मनः । इच्छेजीवितुमन्यत्र कैकेय्यास्त्यक्तधर्मणः ॥५॥

त्यक्तधर्मणः	"தர்மத்தைத் துறந்த	तं	கட்புலனை
कैकेय्याः अन्यत्र	கைகேயியைத்	दैवतं	தெய்வமாகிய
	தவிர்த்து	भर्तारं	கணவனை
का	எந்த	परित्यज्य	பறிகொடுத்துவிட்டு,
स्त्री	மனைவி	जीविषु	உயிர்வாழ
आत्मनः	தனக்கு	इच्छेत्	ஒப்புவாள்?

न लुब्धो बुध्यते दोषान्किपाकमिव भक्षयन् । कुब्जानिमित्तं कैकेय्या राघवाणां कुलं हतम् ॥

लुब्धः	"பெராசைகொண்ட	इव	அவ்வண்ணமே
किपाकं	கெட்டுப்போன [வன்	कैकेय्या	கைகேயியால்
	உணவை	कुब्जानिमित्तं	கூனிகா ரணமாய்
भक्षयन्	உண்பவனாய்	राघवाणां	ராகவர்களுடைய
दोषान्	தொகைகளை	कुलं	குலமானது
बुध्यते न	அறிவதில்லை.	हतम्	அழிக்கப்பட்டது.

अनियोगे नियुक्तेन राज्ञा राघं विवासितम् । सभार्य जनकः श्रुत्वा परितपस्यत्यहं यथा ॥

अनियोगे	"ஒழுங்கற்ற காரியத்	श्रुत्वा	கேட்டு,
	தில்	जनकः	ஜனகமுதலாஜர்,
नियुक्तेन	கட்டுப்படுத்தப்பட்ட	अहं	நான்
राज्ञा	சக்கிரவர் தியாரால்	यथा	எவ்வண்ணமோ அவ்
सभार्य	மனைவியுடன்கூட		வண்ணமே,
रामं	ராமனை	परितपस्यति	தவிப்பார்.
विवासितं	நாடுகடத்தப்பட்டவ		
	னாக		

स मामनाथां विधवां नाद्य जानाति धार्मिकः । रामः कमलपत्राक्षो जीवनाशमितो गतः ॥

इतः	"இவ்விடத்திலிருந்து	सः	அந்த
जीवनाशं	{ உயிருடனிருக்கும்	रामः	ராமன்
	{ பொழுதே கண்கா	मां	என்னை
गतः	ணதிரூக்கலை	अद्य	இப்பொழுது
धार्मिकः	அடைந்தவனும்	विधवां	கணவனையிழந்தவனாகவும்
	தர்மிகனும்		
कमलपत्राक्षः	{ தாமரைவிதழையொத்	अनाथां	நாதனற்றவனாகவும்
	{ தகண்களை அடையவ	जानाति न	அறியான்.
	னுமான்		

विदेहराजस्य सुता तथा सीता तपस्विनी । दुःखस्यानुचिता दुःखं वने पर्युद्धिजिष्यति ॥

तथा	“அவ்வண்ணமே	अनुचिता	அனுகூலமுடைய
विदेहराजस्य	விதேதஹமன்னரது	सीता	சீதை
सुता	புதல்வியும்	वने	காட்டில்
तपस्विनी	பதவிரதா கிராமணி	दुःखं	கஷ்டத்திற்கு
दुःखस्य	துக்கத்திற்கு [யும்	पर्युद्धिजिष्यति	நடுங்குவாள்.

नदातां भीमघोषाणां निशासु मृगपक्षिणाम् । निशम्य नादं संव्रस्ता राघवं संश्रयिष्यति ॥

निशासु	“இரவுகளில்	नादं	சுந்தத்தை
भीमघोषाणां	உரத்த சத்தத்துடன்	निशम्य	கேட்டு,
नदातां	கூவும்	संव्रस्ता	மிக நடுக்குற்றவளாய்
मृगपक्षिणां	மிருகங்களுடையவும்	राघवं	ராமனை
	பகழிகளுடையவும்	संश्रयिष्यति	அணைத்துக்கொள் வாள்.

हृद्धैवाल्पपुत्रथ वैदेहीमनुचिन्तयन् । सोऽपि शोकसमाविष्टो ननु त्यक्ष्यति जीवितम् ॥

हृद्धः च	“முதியவரும்	शोकसमाविष्टः	சோகத்தில் முழுகிய
अल्पपुत्रः च	புதல்வனற்றவரு		வராய்.”
	மாகிய	जीवितं	உயிரை
सः अपि	அவரும் (ஒனகரும்)	त्यक्ष्यति	இழப்பார்.
वैदेहीं	வைதேஹியை	ननु	இல்லையா என்ன ?
अनुचिन्तयन् एव	உன்னியுன்னி		

साऽहमयैव दिष्टान्तं गमिष्यामि पतिव्रता । इदं शरीरमालिङ्ग्य प्रवेक्ष्यामि हुताशनम् ॥

पतिव्रता	“கணவனின் தர்மத் தையேயணசரிக்கும்	गमिष्यामि	அடையப்போகிறேன்.
सा	அந்த	इदं	இந்த
अहं	நான்	शरीरं	திருமேனியை
अद्य एव	இப்பொழுதே	आलिङ्ग्य	தழுவிக்கொண்டு
दिष्टान्तं	மரணத்தை	हुताशनं	அக்னியில்
		प्रवेक्ष्यामि	புகுவேன்.”

तां ततः संपरिष्वज्य विलपन्तीं तपस्विनीम् । व्यपनिन्युः सुदुःखार्ता कौसल्यां व्यावहारिकाः॥

ततः	அப்பொழுது	तां	அந்த
व्यावहारिकाः	அந்தப்புரவேளைகளி ருப்பவர்கள்	कौसल्यां	கோஸலாதேவியாகா
सुदुःखार्ता	மிக்க மனம் கொந்து	संपरिष्वज्य	அணைத்துக்கொண்டு
विलपन्ती	புலம்பிக்கொண்டு	व्यपनिन्युः	வேறொரிடத்திற்கு
तपस्विनीं	பரிதாபிக்கத்தக்க நிலை யிலிருக்கும்		சுழந்துச்சென்றனர்.

तैलद्रोण्यामथामात्याः संवेद्य जगतीपतिम् । राज्ञः सर्वाण्यथादिष्टाश्चक्रुः कर्माण्यनन्तरम् ॥

अथ	அனந்தரம்	अथ	பிறகு
आदिष्टाः	சாளுயகாரியங்களில் நியமிக்கப்பட்டிருந்த	राज्ञः	சக்கிரவர்த்தியாகு ஹைய
अमात्याः	மந்திரிமார்கள்	कर्माणि	காரியங்கள்
जगतीपति	சக்கிரவர்த்தியாரை	सर्वाणि	எல்லாவற்றையும்
तैलद्रोण्यां	எண்ணத்தொட்டியில்	अनन्तरं	அடுத்த நிகழ்வில்
संवेद्य	கிடைத்தி,	चक्रुः	செய்தனர்.

न तु सङ्कलनं राज्ञो विना पुत्रेण मन्त्रिणः । सर्वज्ञाः कर्तुमीपुस्ते ततो रक्षन्ति भूमिपम् ॥

सर्वज्ञाः	எல்லாமுணர்ந்த	कर्तुं	செய்ய
ते	அந்த	ईपुः न	ஒப்பவில்லை.
मन्त्रिणः	மந்திரிமார்கள்	ततः तु	அதனுல்தான்
राज्ञः	சக்கிரவர்த்தியாகுக்கு	भूमिपं	சக்கிரவர்த்தியாரை
सङ्कलनं	ஊம்ஸ்காரத்தை	रक्षन्ति	கொடாமல் காத்து
पुत्रेण विना	புத்திரனொருவனு மில்லாமல்		வந்தனர்

तैलद्रोण्यां तु सचिवैः शायितं तं नराधिपम् । हा मृतोऽयमिति ज्ञात्वा स्त्रियस्ताः पर्यवारयन् ॥

ताः	அந்த	शायितं	கிடத்தப்பட்டவராய்
स्त्रियः	மனைவிமார்கள்	ज्ञात्वा	அறிந்து
तं	அந்த	अयं	இவர்
नराधिपं	சக்கிரவர்த்தியாரை	मृतः तु	இறந்துவிட்டார்
सचिवैः	மந்திரிமார்களால்	हा इति	ஐயேய சந்தொன்று
तैलद्रोण्यां	எண்ணித் தொட்டி யில்	पर्यवारयन्	குழந்துகொண்டனர்.

बाहुबलं कृपणा नेत्रप्रसवणैर्मुखैः । रुदन्यः शोकसंतप्ताः कृपणं पर्यदेवयन् ॥ १७ ॥

कृपणाः	தினர்களாய்	रुदन्यः	அழுதின் நவர்களாய்
बाहुन्	கைகளோ	शोकसन्तप्ताः	துயரத்தால் தவித் தின் நவர்களாய்
उबल्य	உயர்த்திக்கொண்டு	कृपणं	பரிதரிக்கத்தக்கவண் ணமாய்
नेत्रप्रसवणैः	கண்ணினைப்பொருக் கும்	पर्यदेवयन्	புறம்பினார்கள்.

हा महाराज रामेण सततं मियवादिना । विहीनाः सत्यसन्धेन किमर्थं विजहासि नः ॥

हा	“அந்தோ !	रामेण	ராமனால்
महाराज	மஹாராஜரே !	विहीनाः	கைவிடப்பட்ட
सततं	எக்க ! எத்திலும்	नः	எங்களை
मियवादिना	உள்ளங்குவிடப் பெரு பவனும்	किमर्थं	என்ன காரணத்திற் காக
सत्यसन्धेन	சத்தியசந்தனுமான	विजहासि	நீர் கைவிடுகிறீர் ?

कैकेय्या दुष्टभावाया राघवेण वियोजिताः । कथं पतिव्या कस्यामः समीपे विधवा वयम्॥

राघवेण "रாமனோடு
वियोजिताः பிரிவுற்ற
वयं நாங்கள்
दुष्टभावायाः கெட்ட சிந்தையுற்ற
पतिव्याः கணவனைக் கொன்றவ
ருமாகிய

कैकेय्याः கைகேயியின்
समीपे சமீபத்தில்
विधवा: கணவனைப் பிரிந்தவர்
कस्यामः களராய்
कथं எவ்வாறு
वस्यामः வலிப்போம்?

स हि नाथः सदाऽस्माकं तव च प्रभुरात्मवान् । वनं रामो गतः श्रीमान्विहाय नृपतिश्रियम् ॥

सदा "எங்காவத்திலும்
अस्माकं எங்களுக்கும்
तव च தங்களுக்கும்
प्रभुः என்ற
नाथः உதவிபுரிபவனும்
आत्मवान् ஜிதேந்திரியனென

श्रीमान् புகழ்படைக்கப்பெற்ற
सः அந்த [வனுமான
रामः हि ராமனும்
नृपतिश्रियं ராஜா திகாரத்தை
विहाय துறந்து,
वनं காட்டிற்கு
गतः சென்றுவிட்டான்.

त्वया तेन च वीरेण विना व्यसनमोहिताः । कथं वयं निवत्स्यामः कैकेय्या च विदूषिताः॥

वयं "நாங்கள்
त्वया தேவரீராலும்
वीरेण தர்மவீரனாகிய
तेन च அவனாலும்
विना பிரிக்கப்பட்டு,

व्यसनमोहिताः { வயஸனத்தால் கலங்கிய மனமுடையவர்
कैकेय्या च கைகேயியாலும்
विदूषिताः இகழப்பட்டவர்களாக
कथं எவ்வண்ணம்
निवत्स्यामः காலங்கழிப்போம்?

यया तु राजा रामश्च लक्ष्मणश्च महाबलः । सीतया सह संत्यक्ताः सा कमन्यं न हास्यति॥

यया "எவனால்
राजा சக்கிரவர்த்தியாரும்
रामः च ராமனும்
महाबलः மகா சரமர் த்தியசாலி
लक्ष्मणः च லக்ஷ்மணனும்

सीतया सह வீரையுடன் கூடவே
संत्यक्ताः திரஸ்கரிக்கப்பட்டார்
सा அவள் [கனோ
अन्यं வேறு
कं तु யாரைத்தான்
हास्यति न துறக்கமாட்டான் ?

ता बाष्पेण च संवीताः शोकेन विपुलेन च । व्यवेषन्त निरानन्दा राघवस्य वरस्त्रियः ॥

ताः அந்த
राघवस्य தசரதருடைய
वरस्त्रियः உத்தமமனைவிகள்
विपुलेन அதிக
बाष्पेण च கண்ணிராலும்

शोकेन च சோகத்தாலும்
संवीताः வியாபிக்கப்பட்டவர்
निरानन्दा: உற்சாகமொழிந்தவர்
व्यवेषन्त: துடித்தார்கள்.

निशा नक्षत्रहीनेव स्त्रीव भर्तृविवर्जिता । पुरी नाराजतायोध्या हीना राज्ञा महात्मना ॥

महात्मना	மகாத்மாவாகிய	निशा	இரவு
राज्ञा	சக்கிரவர்த்தியாரால்	इव	போலவும்
हीना	பிரிவுற்ற	भर्तृविवर्जिता	கணவனைப்பிரிந்த
अयोध्या	அயோத்தியா	स्त्री	மனைவி
पुरी	நகர்	इव	போலவும்
नक्षत्रहीना	நகரத்திரங்குலிகலாத	अराजत न	இரையற்றிருந்தது.

वाष्पपर्याकुलजना हाहाभूतकुलाङ्गना । शून्यचत्वरवेश्मान्ता न वभ्राज यथापुरम् ॥२५॥

वाष्पपर्याकुलजना	{ கண்ணீர்விட்டுக் கண்ணு கழுந்த ஜனங்களைப் புடைபதாய்	शून्यचत्वर- वेश्मान्ता	{ பாழாய் தீக்காந்திய நாட்சந்திகளைப் புடை பதாய்,
हाहाभूत- कुलाङ्गना	{ ஹா ! ஹா ! என்று கதறும் ஸ்திரீகளை புடைபதாய்	यथापुरं	முன்போல்
		वभ्राज न	விளங்கவில்லை.

गते तु शोकात्तिदिवं नराधिपे महीतलस्थासु नृपाङ्गनासु च ।

निवृत्तचारः महसा गतो रविः प्रवृत्तचारा रजनी क्षुपस्थिता ॥ २६ ॥

नराधिपे	சக்கிரவர்த்தியார்	निवृत्तचारः	சஞ்சாரத்தை முடித் துக்கொண்டவனாய்
शोकात्	துவரத்தால்	महसा	விகாஸில்
विविधं	ஸ்வர்க்கத்தை	गतः	மறைந்தனன்.
गते तु	அண்டந்தவனவில	रजनी हि	இரவும்
नृपाङ्गनासु च	ரரஜஸ்திரீகளும்	प्रवृत्तचारा	ஸஞ்சாரத்தையாரம்
महीतलस्थासु	பூமியில் விழுந்த கிடக்கையில்		பித்ததாய்
रविः	சூரியபகவான்	उपस्थिता	தோன்றிற்று.

ऋते तु पुत्रदहनं महीपतेर्न रोचयन्ते सुहृदः समागताः ।

इतीव तस्मिञ्छयने न्यवेशयन्विचिन्त्य राजानमचिन्त्यदर्शनम् ॥ २७ ॥

सुहृदः	வேண்டியவர்கள்	इति	என்று
समागताः	ஒன்றுகூடி	विचिन्त्य	தீர்மானித்து,
पुत्रात् ऋते	புத்திரானொருவனு பித்தி	अचिन्त्यदर्शनं	கருதவும் முடியாத தோற்றத்தையுடைய
महीपतेः	சக்கிரவர்த்தியாருக்கு	राजानं	சக்கிரவர்த்தியாரை
दहनं	தஹனத்தை	तस्मिन्	அந்த
इव	முற்றிலும்	शयने तु	சயனத்திலேயே
रोचयन्ते न	ஒப்பார்கள்	न्यवेशयन्	கிடத்த இணங்கினார் கன்.

गतमभा यौरिव भास्करं विना व्यपेतनक्षत्रगणेव शर्वरी ।

पुरी वभासे रहिता महात्मना न चास्रकण्ठाकुलमार्गचत्वरा

॥ २८ ॥

पुरी	நகரமானது	शर्वरी	இரவு
महात्मना	மஹாத்மாவின் (தசாதரால்)	इव	போலவும்
रहिता	பிரிவுற்றதாய்	आकुलमार्गचत्वरा	{ அல்லோலப்பட்டிருக்க தும் நாகந்திக்கையு டையதாய்
भास्करं विना	சூரியபகவானில்லாது	अस्रकण्ठा च	கண்ணிரால் தத்தளிக் கிறதாயும்
गतमभा	ஒளியிழந்த	वभासे न	ஒளியற்றிருந்தது.
यौः इव	ஆகாசம்போலவும்,		
व्यपेतनक्षत्रगणा	கசுத்திரகணங்க ளற்ற		

नराश्च नार्यश्च समेत्य संघशो विगर्हमाणा भरतस्य मातरम् ।

तदा नगर्या नरदेवसंक्षये बभूवुरार्ता न च शर्म लेभिरे

॥ २९ ॥

तदा	அப்பொழுது	भरतस्य	பரதனது
नगर्या	நகரில்	मातरं च	தாய்மையே
नराः	புருஷர்களும்	विगर्हमाणाः	தூற்றிக்கொண்டு
नार्यः च	ஸ்திரீகளும்	आर्ताः	வருந்தியவர்களாய்
सङ्घशो	சுட்டங்கட்டமாக	बभूवुः	இருந்தார்கள்.
समेत्य	கூடி,	शर्म च	துக்கசமனத்தையும
नरदेवसंक्षये	சக்கிரவர்த்தியாரின் மரணவிஷயத்தில்	लेभिरे न	அடையவில்லை.

इत्यार्षे श्रीमद्रामायणे वाल्मीकीये आदिकाव्ये

अयोध्याकाण्डे षट्षष्टितमः सर्गः ॥

आदितः श्लोकः 5011

अयोध्याकाण्डे आदितः श्लोकः 2656

सप्तषष्टितमः सर्गः—अमुपतंतेऽपरावतु सर्गकम् ॥ ६७ ॥

अराजकदुरवस्थाकथनम्—अरसन्निर्लभतुल्यं वीक्षणं केकेतिनयस् सोऽलवतु.

आक्रन्दितनिरानन्दा सास्रकण्ठजनाकुला । अयोध्यायामवतता सा व्यतीयाय शर्वरी ॥

अयोध्यायां	அயோத்தியில்	सास्रकण्ठ-	{ கண்ணிரால் கம்மிய
सा	அந்த	जनाकुला	{ தொண்டையுடைய ய ஜனங்களாலல்லோ லகல்லோலப்படுகிற தாயும்
शर्वरी	இரவு		
अवतता	நிண்டதாய்		
आक्रन्दित-}	கதறுவதாறுந்தாகமி		
निरानन्दा }	ழந்ததாயும்	व्यतीयाय	கழிந்தது.

व्यतीतायां तु शर्व्यामादित्यस्योदये ततः । समेत्य राजकर्तारः सभाषीयुर्द्विजातयः ॥२॥

ततः अर्धपொழுது

शर्व्या இரவு

व्यतीतायां கழிந்ததும்

आदित्यस्य उदये तु சூரியோதயத்தினையே

मार्कण्डेयोऽथ मौड्रल्यो वामदेवश्च काश्यपः । कात्यायनो गौतमश्च जाबालिश्च महायज्ञाः॥

एते द्विजाः सहामालैः पृथग्वाचमुदीरयन् । वसिष्ठमेवाभिमुखाः श्रेष्ठं राजपुरोहितम् ॥४॥

अथ अर्धபொழுது

मार्कण्डेयः மார்க்கண்டேயரும்

मौड्रल्यः மெனக்கல்யளும்

वामदेवः வாமதேவரும்

काश्यपः च காச்யபரும்

कात्यायनः காத்தாயனரும்

गौतमः च கௌதமரும்

महायज्ञाः மிகப்புசுழ்பெற்ற

जाबालिः च ஜாபாலியுமாகிய

एते இந்த

राजकर्तारः ராஜகர்தர்களுக்கும்

द्विजातयः அந்தணர்களுக்கும்

समेत्य ஒன்றுகூடி

सभां சபா மண்டபத்தை

ईयुः ஆண்டந்தார்கள்.

द्विजाः அந்தணர்கள்

अमालैः सह மகத்திமாளர்களோடு

श्रेष्ठं உத்தமரும் [கூடி

राजपुरोहितं ராஜபுருஷமுமாகிய

वसिष्ठं एव வசிட்டஸ்தையே

अभिमुखाः பெருமைப்படுத்துகின்றவர்களாய்

पृथक् தனித்தனியே

वाचं பிரிவரும் சொல்லி

उदीरयन् மொழிந்தார்கள் :

अतीता शर्वरी दुखं या नो वर्षशतोपमा । अस्मिन्पञ्चत्वमापन्ने पुत्रशोकेन पार्थिवे ॥ ५ ॥

अस्मिन् “இந்த

पार्थिवे சக்கிரவர்த்தியார்

पुत्रशोकेन புத்திரசோகத்தால்

पञ्चर्व மரணத்தை

आपन्ने ஆண்டந்தவளவில்

नः கமக்கு

या அந்த

शर्वरी இரவு

वर्षशतोपमा னாறு வருஷங்களுக் குச்சமமாய்

पुःखं கஷ்டமாய்

अतीता கழிந்தது.

स्वर्गतश्च महाराजो रामश्चारण्यमाश्रितः । लक्ष्मणश्चापि तेजस्वी रामेणैव गतः सह ॥ ६ ॥

महाराजः च “சக்கிரவர்த்தியாரோ

स्वर्गतः மரணமடைந்தார்.

रामः च ஸ்ரீராமரும்

आरण्यं காட்டை

आश्रितः ஆடைந்தார்.

रामेण सह एवं ஸ்ரீராமரோடுகூடவே

तेजस्वी தெஜஸ்கியாகும்

लक्ष्मणः च अपि ஸக்தமணரும்

गतः போய்கிட்டார்.

उभौ भरतशत्रुघ्नौ केकयेषु परन्तपौ । पुरे राजगृहे रम्ये मातामहनिवेशने ॥ ७ ॥

परन्तपौ “ஜயகாடிகளாகிய

भरतशत्रुघ्नौ பரதன், சத்ருக்ஷ

இகிய

उभौ இருவர்களுக்கும்

केकयेषु கேகயகாடிகளிலுள்ள

राजगृहे ராஜகிரிஹமென்ற

पुरे நகரில்

रम्ये அழகிய

मातामहनिवेशने மாதாமகரின் திருமாளி

னகவிநிருக்கிறார்கள்.

इक्ष्वाकूणामिहायैव कश्चिद्राजा विधीयताम् । अराजकं हि नो राष्ट्रं न विनाशमवामुयात् ॥

इह	" இவ்விடத்தில்	नः	நமது
अथ एव	இப்பொழுதே	राष्ट्रं	ராஜ்யமானது
इक्ष्वाकूणां	இக்ஷ்வாகுக்களில்	अराजकं	அரசனற்றதாய்
कश्चित् राजा	பாரசுவதொருவர்	विनाशं	அழிவை
	மன்னராக	अवामुयात् न	அண்டபாமஸிருக்கட்
विधीयतां	நியமிக்கப்பட்டும்.		டும்.
हि	எனினில்		

नाराजके जनपदे विद्युन्माली महास्वनः । अभिवर्षति पर्जन्यो महीं दिव्येन वारिणा ॥

अराजके	" அரசனில்லாத	पर्जन्यः	மேகம்
जनपदे	நாட்டில்	दिव्येन	தேவையுள்ள அளவு
विद्युन्माली	மின்னலுடன் கூடிய	वारिणा	நீரால்
	தாய்	महीं	பூமியை
महास्वनः	கரலிக்கும்	अभिवर्षति न	நனைக்காது.

नाराजके जनपदे बीजमुष्टिः प्रकीर्यते । नाराजके पितुः पुत्रो भार्या वा वर्तते वशे ॥१०॥

अराजके	" அரசனற்ற	पितुः	தந்தைக்கு
जनपदे	நாட்டில்	वशे	மனக்கோணுது நடப் பதில்
बीजमुष्टिः	கைப்பிடி விரையும்	पुत्रः	புதல்வன்
प्रकीर्यते न	இறைக்கப்படமாட் டாது.	वर्तते न	பத்திமைகொள்ளான்,
अराजके	அரசனில்லாததில்	भार्या वा	மனைவியுமப்படியே.

नाराजके धनं चास्ति नास्ति भार्याऽप्यराजके । इदमत्याहितं चान्यत्कुतः सौख्यमराजके॥

अन्यत्	" இதுவுமின்றி	अराजके	அரசனில்லாததில்
इदं	இந்த	भार्या अपि	தருமபத்தினியும்
अत्याहितं च	ஆபத்துமிருக்கிறது.	अस्ति न	கிடையாது.
अराजके	அரசனில்லாததில்	अराजके	அரசனில்லாததில்
धनं च	உரியவர்க்குரிய பொருள்	सौख्यं	மனத்திருப்தி பென்பது
अस्ति न	கிடையாது.	कुतः	எங்குமனக்கிடங்கும்?

नाराजके जनपदे कारयन्ति सभां नराः । उद्यानानि च रम्याणि हृष्टाः पुण्यगृहाणि च॥

अराजके	" அரசனற்ற	सभां	நிபாயசபையையும்
जनपदे	நாட்டில்	रम्याणि	அழகிய
नराः	மனிதர்கள்	उद्यानानि च	பூத்தோட்டங்களையும்
हृष्टाः	மனத்திருப்திகொண் டவர்களாய்.	पुण्यगृहाणि च	சத்திரக்களையும்
		कारयन्ति न	நிருமிக்கமாட்டார்கள்.

नाराजके जनपदे यज्ञशीला द्विजावयः । सत्राभ्यन्वासते दान्ता ब्राह्मणाः संशितव्रताः ॥

अराजके	ஆரசனில்லாத	दान्ता:	தீதெந்திரியர்களும
जनपदे	நாட்டில்	ब्राह्मणाः	வேதவித்துக்களு
यज्ञशीला:	யாகத்தில் பற்றுண்ட யவர்களும்	मार्किय	
संशितव्रताः	தீவிரவிரதாணுடைய எழுண்டயவர்களும்	द्विजावयः	பிராமணர்கள்
		सत्राणि	யாகங்களை
		अन्वासते न	செய்யார்கள்.

नाराजके जनपदे महायज्ञेषु यज्वनः । ब्राह्मणा वसुसम्पूर्णा विसृजन्त्याप्तदक्षिणाः ॥१४॥

अराजके	ஆரசனில்லாத	वसुसम्पूर्णा:	பொன்னிறந்த
जनपदे	நாட்டில்	आप्तदक्षिणाः	வேண்டிய ஆளவு
ब्राह्मणा:	பிராமணர்கள்		தகழினை களை
यज्वनः	யாகத்திற்குக்களுக்கும்	विसृजन्ति न	கெட்டுக்கமட்டார்கள்.
महायज्ञेषु	பெரிய வேள்களில்		

नाराजके जनपदे प्रभूतनटनर्तकाः । उत्सवाश्च समाजाश्च वर्धन्ते राष्ट्रवर्धनाः ॥ १५ ॥

अराजके	ஆரசனற்ற	उत्सवाः च	உற்சவங்களும்
जनपदे	நாட்டில்	राष्ट्रवर्धनाः	ராஜ்யத்திற்குப் பெரு மை விரைவிக்கின்ற
प्रभूतनटनर्तकाः	நடர்கள், நர்த்தகர்க ளும் விதைத்த	समाजाः च	சபைகளும்
		वर्धन्ते न	வழங்குகிறதில்லை.

नाराजके जनपदे सिद्धार्था व्यवहारिणः । कथाभिरनुरज्यन्ते कथाशीलाः कथाप्रियैः ॥

अराजके	“ஆரசனில்லாத	कथाप्रियैः	கதைகளை துள்ளை
जनपदे	நாட்டில்	कथामि:	யாழ்ச் சொல்லுபவர்
व्यवहारिणः	வழக்கமாய்	सिद्धार्थाः	கதைகளால் [கனால் உத்தேசம் கைகடப்
कथाशीलाः	கதைகளில் பற்றுண்ட யவர்களான	अनुरज्यन्ते न	பெற்றவர்களாய் சந்தேசிக்கப்பட மாட்டார்கள்.

नाराजके जनपदे चोद्यानानि समागताः । सायहि कीडितुं यान्ति कुमार्यो हेमभूषिताः ॥

अराजके	“ஆரசனில்லாத	समागताः	ஒன்றுகூடியும்
जनपदे	நாட்டில்	उद्यानानि	உத்தியானவனங்களில்
कुमार्यः	கிறுபிகள்	कीडितुं	விளை யாட்டாய்ப் பொ
हेमभूषिताः	ஆபரணங்களைணித் த வர்களாய்,	यान्ति न	ழுதுபோக்க செல்லார்கள்.
सायहि च	யாபங்களைத்திலும்,		

नाराजके जनपदे वाहनैः शीघ्रगामिभिः । नरा निर्यान्त्यरण्यानि नारीभिः सह कामिनः॥

अराजके	"அரசனில்லாத	शीघ्रगामिभिः	கிரைவாகச் செல்லும்
जनपदे	நாட்டில்	वाहनैः	வா ஹனங்களுக்கேற்றிக்
कामिनः	கிற்றின்பப்படுகிய		கொண்டு
नराः	ஜனங்கள்	अरण्यानि	காடுகளுக்கும்
नारीभिः	ஸ்திரீகளோடு	निर्यान्ति न	செல்லார்கள்.
सह	கூட		

नाराजके जनपदे धनवन्तः सुरक्षिताः । शेरते विवृतद्वाराः कुपिगोरक्षजीविनः ॥ १९ ॥

अराजके	"அரசனில்லாத	सुरक्षिताः	பாதுகாப்படைந்த
जनपदे	நாட்டில்		வர்களால்
कुपिगोरक्ष- } जीविनः }	பயிரிடுதல், பகி காத்த வினைவகனால் பிழைக் கும்	विवृतद्वाराः	கதவுகளைத் திறந்து வைத்துக்கொண்டு
धनवन्तः	தனவான்கள்	शेरते न	தாயில்கொள்ளார்கள்.

नाराजके जनपदे बद्धघण्टा विषाणिनः । अदन्ति राजमार्गेषु कुञ्जराः षष्टिहायनाः ॥ *

अराजके	"அரசனில்லாத	कुञ्जराः	யானைகள்
जनपदे	நாட்டில்	बद्धघण्टाः	மணிகள் கட்டப்பட்டு
विषाणिनः	தந்தங்களை யுடைய னவும்	राजमार्गेषु	ராஜமீ திகளில்
षष्टिहायनाः	அதுபது வயதுகொ ண்டனவுமான	अदन्ति न	திரிவதில்லை.

नाराजके जनपदे शरान् सततमस्यताम् । श्रूयते तलनिर्घोष इध्वस्त्राणामुपासने ॥ २१ ॥

अराजके	"அரசனற்ற	सततं	எப்பொழுதும்
जनपदे	நாட்டில்	शरान्	பாணங்களை
इध्वस्त्राणां	அப்பு, பாணமிவைக ளுடைய	अस्यतां	எறிபவர்களுடைய
उपासने	பயிற்செய்தல்	तलनिर्घोषः	டக்கா ரத்துவாணி
		श्रूयते न	கேட்கப்படுவதில்லை.

नाराजके जनपदे वर्णिजो दूरगामिनः । गच्छन्ति क्षेममध्यानं बहुषण्यसमाचिताः ॥

अराजके	"அரசனற்ற	अध्यानं	வழியில்
जनपदे	நாட்டில்	दूरगामिनः	வெகுதூரம் செல்ப வர்களால்
बहुषण्य- } समाचिताः }	மிகுந்த விற்பனைப் பொருளுடன் கூடிய	क्षेमं	பயனின் தி
वर्णिजः	விவரபாரிகள்	गच्छन्ति न	போகார்கள்.

नाराजके जनपदे चरत्येकचरो वशी । भावयन्नात्मनाऽऽत्मानं यत्र साधंमृदो मुनिः ॥

அரசன்கே	அரசனற்ற	யவ சாத்மஹ:	{ எங்கு சாயங்காலம் வ ருகிறதோ அதையே அன்று இரூப்பிடமா கக்கொண்டவனுமா கிய
जनपदे	நாட்டில்		
वशी	சூழ்த்தக்கிரியலும்		
एकचरः	தனியா யிருப்பவனும்		
आत्मना	மனத்தால்		
आत्मानं	பரமா த்மா கைய	मुनिः	தகவரி
भावयन्	சிக் கிப்பவனும்	चरति न	இருப்பா தில்லை.

नाराजके जनपदे योगक्षेमं प्रवर्तते । न चाप्यराजके सेना शत्रुन्विपदते युधि ॥ २४ ॥

அரசன்கே	"அரசனற்ற	अराजके	அரசனில்லாததில்
जनपदे	நாட்டில்	सेना च	சேனையும்
योगक्षेमं	கவலைபற்ற காலகேத பம்	युधि अपि	போரிலும்கூட
प्रवर्तते न	நடைபெறு து.	शत्रुन्	சத்துருக்களை
		विपदते न	எதிர்த்து சிந்தா து.

नाराजके जनपदे हृष्टैः परमवाजिभिः । नराः संयान्ति सहसा रथैश्च प्रतिमण्डिताः ॥ २५ ॥

அரசன்கே	"அரசனற்ற	रथैः	ரதங்களிலேநிக் கொண்டு
जनपदे	நாட்டில்	प्रतिमण्डिताः	சூர்ண அலங்கார முற்றவர்களால்
नराः च	ஊனங்களும்	सहसा	புண்ணைகூண்டு
हृष्टैः	உற்சாகக்கொண்ட	संयान्ति न	கொளிக்கொம்பார்கள்.
परमवाजिभिः	உத்தமகுதிரைகளோ டுகூடிய		

नाराजके जनपदे नराः शास्त्रविशारदाः । संवदन्तोऽवतिष्ठन्ते वनेषूपवनेषु च ॥ २६ ॥

அரசன்கே	"அரசனற்ற	वनेषु	வனங்களிலும்
जनपदे	நாட்டில்	उपवनेषु च	உபவனங்களிலும்
शास्त्रविशारदाः	சாஸ்திரப்பாடிநி பெற்ற	संवदन्तः	ஆராய்ச்சிபுரித் தொண்டு
नराः	மனிதர்கள்	अवतिष्ठन्ते न	இரார்கள்.

नाराजके जनपदे माल्यमोदकदक्षिणाः । देवताभ्यर्चनायां कल्प्यन्ते नियतैर्जनैः ॥ २७ ॥

அரசன்கே	"அரசனற்ற	माल्यमोदक-	{ மாலிகளும், பேராதகங் களும், சகலினைகளும்
जनपदे	நாட்டில்	दक्षिणाः	
नियतैः	கிரதத்தில் பற்று ஊடல்	देवताभ्यर्चनायां	தேவதூதனாக்காக
जनैः	ஊனங்களால்	कल्प्यन्ते न	செகிக்கப்படுவதில்லை.

नाराजके जनपदे चन्दनागरूपिताः । राजपुत्रा विराजन्ते वसन्त इव शाखिनः ॥२८॥

அரசு	“ அரசனற்ற	வசன்தெ	வஸந்தருதுவில்
जनपदे	நாட்டில்		
राजपुत्राः	அரசருமார்கள்	शाखिनः इव	மரக்கள்போல்
चन्दनागरूपिताः	அகில் சந்தனம் பூசிக் கொண்டவர்களாய்	विराजन्ते न.	விளங்கார்கள்.

यथा हनुदका नद्यो यथा वाऽप्यतृणं वनम् । अगोपाला यथा गावस्तथा राष्ट्रमराजकम् ॥

अनुदकाः	“ நீரில்லாத	अगोपालाः	இடையாற்ற
नद्यः	நதிகள்	गावः	பகைகள்
यथा	எவ்வண்ணமோ	यथा	எவ்வண்ணமோ,
अतृणं	புல்லற்ற	अराजकं	அரசனற்ற
वनं वा	காடும்	राष्ट्रं अपि	ராஜ்யமும்
यथा	எவ்வண்ணமோ,	तथा हि	அவ்வண்ணமேதான்.

ध्वजो रथस्य प्रज्ञानं धूमो ज्ञानं विभावसोः । तेषां यो नो ध्वजो राजा स देवत्वमितो गतः॥

रथस्य	“ ரதத்தை	नः	நமங்கு
प्रज्ञानं	உணர்த்துவது	ध्वजः	தெய்வத்தன்மை
ध्वजः	கொடி ;		யுடைய
विभावसोः	அக்கினியை	राजा	மன்னரோ
ज्ञानं	உணர்த்துவது	सः	அவர்
धूमः	புகை ;	इतः	இக்கிருந்து
यः	எவர்	देवत्वं	தெய்வத்தன்மையை
तेषां	அந்த	गतः	எய்திவிட்டனர்.

नाराजके जनपदे स्वकं भवति कस्यचित् । मत्स्या इव नरा नित्यं भक्षयन्ति परस्परम् ॥

अराजके	“ அரசனற்ற	नराः	மனிதர்கள்
जनपदे	நாட்டில்	मत्स्याः इव	மீன்கள்போல்
स्वकं	தனதென்பது	नित्यं	நாடோறும்
कस्यचित्	ஒருவனுக்கும்	परस्परं	ஒருவரைபொருவர்
भवति न	இடையாது.	भक्षयन्ति	அழிப்பார்கள்.

ये हि संभिन्नमर्यादा नास्तिकाश्छिन्नसंशयाः । तेऽपि भावाय कल्पन्ते राजदण्डनिपीडिताः॥

संभिन्नमर्यादाः	தருவிதிகளை உல்லங் கனம் செய்பவர்களும்	ते अपि	அவர்களும்
राजदण्डनिपीडिताः	ராஜகண்டனைக்கு பய ந்திருந்தவர்களும்	छिन्नसंशयाः	அஞ்நாற்றவர்களாய்
नास्तिकाः	நாஸ்திகர்களும்	भावाय	{ மரஸ்திகக்கொள்கை யை நிகழ்த்துவ தற்கு
ये हि	எவர்களோ	कल्पन्ते	துணிகின்றார்கள்.

यथा दृष्टिः शरीरस्य नित्यमेव प्रवर्तते । तथा नरेन्द्रो राष्ट्रस्य प्रभवः सत्यधर्मयोः ॥३३॥

शरीरस्य	" உடலுக்கு	सत्यधर्मयोः	சத்தியத்திற்கும் தர்ம
दृष्टिः	நயனைத் திரியமா னது	मरन्दः	அரசன் [த்திற்கும்
यथा	எவ்வண்ணமோ	प्रभवः	கவண புகனய்
तथा	அவ்வண்ணமே	नित्य एव	எப்பொழுதுமே
राष्ट्रस्य	ராஜ்யத்தினுடைய	प्रवर्तते	ஆகின்றன.

राजा सत्यं च धर्मश्च राजा कुलवतां कुलम् । राजा माता पिता चैव राजा हितकरो नृणाम् ॥

राजा एव	" அரசன் தான்	राजा च	அரசன் தான்
माता	தாயும்	सत्यं	ஸத்தியமும்
पिता च	தந்தையும்.	धर्मः च	தர்மமும்.
राजा	அரசன்	राजा	அரசன்
नृणां	மனிதர்களுக்கு	कुलवतां	நற்கு + பிறர்க்கோ
हितकरः	நன்மைபுரிபவன்.	कुलम्	தலைவன். [ருக்கு

यमो वैश्रवणः शक्रो वरुणश्च महाबलः । विशेष्यन्ते नरेन्द्रेण वृत्तेन महता ततः ॥ ३५ ॥

ततः	" அங்கனமிருத்தலால்	शक्रः	இந்திரனும்
नरेन्द्रेण	அரசனால்	महाबलः	மகாபலசாகிய
महता	சிறந்த	वरुणः च	வருணனும்
वृत्तेन	அனுஷ்டானத்தால்	विशेष्यन्ते	மட்டப்படுத்தப்படு
यमः	யமனும்		கின்றார்கள்.
वैश्रवणः	குபேரனும்		

अहो तम इवेदं स्यान्न प्रज्ञायेत किञ्चन । राजा चेन्न भवेद्दोके विभजन्साध्वसाधुनी ॥

लोकः	" உலகில்	इदं	இது
राजा	அரசன்	इव	முற்றிலும்
साध्वसाधुनी	நன்மைதிமைகளை	तमः	அந்தகாரம்! க
विभजन्	வகுத்தக்கொண்டு	अहो स्यात्	ஐயும்.
भवेत् न चेत्	இல்லாவிடில்	किञ्चनः	ஒன்றும்
		प्रज्ञायेत न	விளக்காது.

जीवत्यपि महाराजे तदैव वचनं वयम् । नातिक्रमामहे सर्वे वेलं प्राप्येव सागरः ॥ ३७ ॥

सागरः	" சமுத்திரம்	महाराजे	சக்கிரவர்த்தியார்
वेलं	கவரைய	जीवति अपि	உயிருடனிருக்கையி
इव	எவ்வண்ணமோ அவ்	तव	தேவரீரது [லும்
	வண்ணமே	वचनं एव	நியமனத்தையே
वयं	நாங்கள்	प्राप्य	சிரமேற்றுகொண்டு
सर्वे	எல்லோரும்	अतिक्रमामहे न	பீறிடவாதிருத்தோம்.

स नः समीक्ष्य द्विजवर्यं वृत्तं नृपं विना राज्यमरण्यभूतम् ।

कुमारमिक्ष्वाकुसुतं वदान्यं त्वमेव राजानमिहाभिपिञ्च

॥ ३८ ॥

द्विजवर्यं	“பிராம்மணோத்தமரோ!	समीक्ष्य	கவனித்து;
सः	அந்த	वदान्यं	பெருந்தன்மையுடைய
त्वं एव	தேவரீரோ!	इक्ष्वाकुसुतं	இக்ஷ்வாகுசுதுத்தவ
वृत्तं	காங்குசென்ற	कुमारं	ஒரு புதல்வனை [நாடு]
नृपं विना	சக்கிரவர்த்தியாரின் றி	इह	இப்பொழுதே
अरण्यभूतं	பாழடைந்த	राजानं	அரசனாக
नः	நமது	अभिपिञ्च	பட்டாபிஷேகம் செய்
राज्यं	ராஜ்யத்தை		துவைப்பிராக!

इत्यार्षे श्रीमद्रामायणे वाल्मीकीये आदिकाव्ये

अयोध्याकाण्डे सप्तषष्ठितमः सर्गः ॥

आदितः श्लोकः 5049

अयोध्याकाण्डे आदितः श्लोकः 2694

अष्टषष्ठितमः सर्गः—अथपन्थेत्तद्वारुणं षर्ककम् ॥ ६८ ॥

भरतानयनाय दूतगमनम्—प्रातरायणैस्तुवर आतुरीकं सेल्ववतु.

तेषां तद्वचनं श्रुत्वा वसिष्ठः प्रत्युवाच ह । मित्रामात्यगणान्सर्वान्ब्राह्मणांस्तानिदं वचः ॥

वसिष्ठः	வஸிஷ்டபசுவான்	ब्राह्मणान्	பிராம்மணர்களு
तेषां	அவர்களுடைய	तान्	அந்த [மாயிய
तद्	அந்த	सर्वान् ह	எல்லோரையும்
वचनं	விண்ணப்பத்திற்கு		பார்த்து
श्रुत्वा	திருச்செவிகாய்த்து,	इदं वचः	பின்வரும் மொழியை
मित्रामात्यगणान्	அன்பர்களும் மந்திரி	प्रत्युवाच	திருவாய்மலர்ந்
	மார்களும்		தருவினார்.

यदसौ मातुलकुले पुरे राजगृहे सुखी । भरतो वसति भ्रात्रा शत्रुघ्नेन समन्वितः ॥ २ ॥

तच्छीघ्रं जवना दूता गच्छन्तु त्वरितं हयैः । आनेतुं भ्रातरौ वीरौ किं समीक्षामहे वयम् ॥

असौ	“இந்த	जवनाः	வேகமாய்ச் செல்லும்
भरतः	பாதன்	दूताः	தூதர்கள்
राजगृहे	ராஜகிராமமேலும்	हयैः	குதிரைகளிலேழிக்
पुरे	பட்டணத்தில்		கொண்டு
मातुलकुले	அம்மான்னிட்டில்	वीरौ	தருமவீரர்களாகும்
आत्रा	தம்பியாகிய	भ्रातरौ	இருசகோதரர்களையும்
शत्रुघ्नेन समन्वितः	சத்ருக்ஷணனுடன்	शीघ्रं आनेतुं	சீக்கிரமழைத்துவர
सुखी	கவலைவற்றவனாய்	त्वरितं	உடனேயே
वसति	வசித்துக்கொண்டிருக்	गच्छन्तु	செல்லட்டும் ;
	கின்றான்.	वयं	நாம்
यत्	ஆனபடியால்	किं	என்
तद्	இப்பொழுதே	समीक्षामहे	யோசிக்கவேண்டும் ?”

गच्छन्त्विति ततः सर्वे वसिष्ठं वाक्यमब्रुवन् । तेषां तु वचनं श्रुत्वा वसिष्ठो वाक्यमब्रवीत् ॥

ततः	அதன்மேல்	तेषां	அவர்களுடைய
सर्वे	எல்லோரும்	वचनं श्रुत्वा	சொல்லிக் கேட்டு,
वसिष्ठं	வஸிஷ்டரைப் பார்த்	तु	அதன் பின்னர்
गच्छन्तु	‘செல்லட்டும்’ [து	वसिष्ठः	வஸிஷ்டபகவான்
इति	என்கிற	वाक्यं अब्रवीत्	{ பின்வரும் கட்டளை கைய ஆய்ஞ்ஞாபித்தரு ளினார்.
वाक्यं	சொல்லை		
अब्रुवन्	சொன்னார்கள்.		

एहि सिद्धार्थं विजय जयन्ताशोक नन्दन । श्रूयतामिति कर्तव्यं सर्वानेव ब्रवीमि वः ॥ ५ ॥

एहि	“இங்குவா	नन्दन	நந்தன !
सिद्धार्थं	சித்தார்த்த !	वः	உங்கள்
विजय	விஜய !	सर्वान् एव	எல்லோரிடத்திலும்
जयन्त	ஜயந்த !	इतिकर्तव्यं	செய்வவேண்டியதை
अशोक	அசோக !	ब्रवीमि	நான் சொல்லுகிறேன்;
		श्रूयताम्	கேட்கப்படட்டும்.

पुरं राजगृहं गत्वा शीघ्रं शीघ्रजवैहयैः । त्यक्तशोकैरिदं वाच्यः शासनाद्भरतो मम ॥ ६ ॥

शीघ्रं	“சீக்கிரத்திலேயே	त्यक्तशोकैः	சோகத்தைவிட்டு
शीघ्रजवैः	வேகமாகச்செல்லும்	मम	எனது
हयैः	குதிரைகளிலேறிக் கொண்டு	शासनात्	ஆக்கிரமிப்பென்று
राजगृहं	ராஜக்கிருஹமெனும்	भरतः	பரதன்
पुरं	நகருக்கு	इदं वाच्यः	{ பின்வருமாறு உங்க ளால் தெரிவிக்கப் படவேண்டியவன்.
गत्वा	சென்று,		

पुरोहितस्त्वां कुशलं प्राह सर्वे च मन्त्रिणः । त्वरमाणश्च निर्याहि कृत्यमात्ययिकं त्वया ॥

पुरोहितः	“புரோஹிதர்	त्वरमाणः	காலதாமதம் செய்யா தவனாய்
त्वां	உன்னை	निर्याहि	நீ திரும்பிவரவேண்
कुशलं	செஷமத்தை	त्वया च	உன்னுடைய [டும்.
प्राह	கிசாரித்தார்.	कृत्यं	செய்யப்பட்டவேண்டிய காரியம்
मन्त्रिणः	மந்திரிகள்	आत्ययिकम्	அவசரமானது’.
सर्वे च	எல்லோரும் அவ்வண் ணமே.		

मा चास्मै प्रोषितं रामं मा चास्मै पितरं मृतम् । भवन्तः शंसिपुर्णत्वा राघवाणामिदं क्षयम् ॥

भवन्तः	“நீங்கள்	पितरं मृतं च	பிதா இறந்ததையும்
गत्वा	சென்று,	मा शंसिपुः	தெரிவிக்கவேண்டாம்.
आस्मै	இவருக்கு	अस्मै	இவருக்கு
रामं	ஸ்ரீராமர்	राघवाणां	ரகுக்களுடைய
प्रोषितं	வாணவாஸத்திலிருப்ப தையும்,	इमं क्षयं च	இத்த குறையை
		मा	கூறவேண்டாம்.

कौशेयानि च वस्त्राणि भूषणानि वराणि च । क्षिप्रमादाय राज्ञश्च भरतस्य च गच्छत ॥

राजः च	“ அரசருக்கும்	भूषणानि च	ஆபரணங்களையும்
भरतस्य च	பரதனுக்கும்	आदाय	எடுத்துக்கொண்டு,
कौशेयानि } वस्त्राणि च } वराणि	வேண்பட்டு ஆடை களையும் கிற்றத	क्षिप्रं	சிக்கிரமாக
		गच्छत	செல்லுங்கள் ”.

दत्तपथ्यशना दूता जग्मुः स्वं स्वं निवेशनम् । केकयांस्ते गमिष्यन्तो हयानारुह्य संमतान् ॥

केकयान्	கேகய நாட்டிற்கு	संमतान्	எற்ற
गमिष्यन्तः	பிரயாணமான	हयान्	குதிரைகளில்
ते	அந்த	आरुह्य	ஏறிக்கொண்டு,
दूताः	தூதர்கள்	स्वं स्वं	அவரவரது
दत्तपथ्यशनाः	வழிச்செல்வுபெற்றுக் கொண்டவர்களாய்	निवेशनं	கீட்டிற்கு
		जग्मुः	சென்றார்கள்.

ततः प्रास्थानिकं कृत्वा कार्यशेषमनन्तरम् । वसिष्ठेनाभ्यनुज्ञाता दूताः संत्वरिता ययुः ॥

वसिष्ठेन	வசிட்டரால்	कार्यशेषं	மீதிக் காரியங்களை
अभ्यनुज्ञाताः	போக விடைகொண்ட	कृत्वा	செய்துகிட்டு,
दूताः	தூதர்கள்	अनन्तरं	உடனே
ततः	அங்கிருந்து	संवृतिताः	காலதாமதம் செய்யா
प्रास्थानिकं	பிரயாணத்திற்கு வேண்டிய	ययुः	தவர்களாய் பிரயாணமானார்கள்.

न्यन्तेनापरतालस्य प्रलम्बस्योत्तरं प्रति । निषेवमाणास्ते जग्मुर्नदीं मध्येन मालिनीम् ॥

ते	அவர்கள்	मध्येन	இடைமீல்
अपरतालस्य	அபரதாலமெனும்	मालिनीं	மாலினி என்ற
न्यन्तेन	ஒரமாக [மலைக்கு	नदीं	*திரைய
प्रलम्बस्य	ப்ரலம்பமெனும் மலைக்கு	निषेवमाणाः	அனுசரிக்கின்றவர்க ளாய்
उत्तरं प्रति	வடக்குநோக்கி	जग्मुः	சென்றார்கள்.

ते हस्तिनपुरे गङ्गां तीर्त्वा प्रत्यङ्मुखा ययुः । पाञ्चालदेशमासाद्य मध्येन कुरुजाङ्गलम् ॥

ते	அவர்கள்	कुरुजाङ्गलं मध्येन	குருஜாங்கலம் வழி மாய்
हस्तिनपुरे	ஹஸ்தினபட்டணம்	पाञ्चालदेशं	பாஞ்சாலநாட்டை
गङ्गां	கங்கையை [தில்	आसाद्य	ஆடைந்து
तीर्त्वा	தாண்டி,	ययुः	சென்றார்கள்.
प्रत्यङ्मुखाः	மேற்குநோக்கி செல் லுக்கின்றவர்களாய்		

सरांसि च सुफुल्लानि नदीश्च विमलोदकाः । निरीक्षमाणास्ते जम्बुद्वीपाः कार्यवशाद्भूतम् ॥

ते	அந்த	नदीः च	நதிகளையும்
द्वीपाः	தீவுகள்	निरीक्षमाणाः	பார்ந்துகொண்டே
सुफुल्लानि	நன்கு புஷ்பித்திருக்கிற	कार्यवशात्	காரியத்தின் அவசரத்
	சிற		தரல்
सरांसि च	பெரியவைகளையும்,	द्वीपः	தீவுகளாக
विमलोदकाः	சுத்த நீர்த்தந்தை	जम्बुः	செஞ்ஞர்கள்.
	யுடைய		

ते प्रसन्नोदकां दिव्यां नानाविहगसेविताम् । उपातिजम्बुवेंगेन शरदण्डां जनाकुलाम् ॥

ते	அவர்கள்	जनाकुलां	ஐயொருக்கமுற்ற
प्रसन्नोदकां	தெய்வத்தனையுடையதும்	दिव्यां	சிறந்ததுமான [தும்,
	யதும்	शरदण्डां	சரதண்டமெனும்
नानाविहगसेवितां	பலவித பறவைகள்	वेंगेन	சென்றவர்க [நதியை
	சேர்ந்ததும்,	उपातिजम्बुः	தாண்டிச் செஞ்ஞர்கள்.

निकूलवृक्षमासाद्य दिव्यं सत्योपयाचनम् । अभिगम्याभिवाच्यं ते कुलिङ्गां प्राविशन्पुरीम् ॥

सत्योपयाचनं	{	आवाच	கிட்டி,
	{	अभिवाच्यं	வணங்கத்தக்க
	{	ते	அதற்கு
दिव्यं	{	अभिगम्य	வழிபட்டு,
	{	कुलिङ्गां	குலிங்கமெனும்
	{	पुरीं	நகரத்தை
निकूलवृक्षं	{	प्राविशन्	அடைந்தார்கள்.
	{		

अभिकालं ततः प्राप्य ते बोधिभवनाच्छ्रुताम् । पितृपैतामहीं पुण्यां तेरुहिधुमतीं नदीम् ॥

ततः	அவ்விடத்திலிருந்து	पितृपैतामहीं	முன் தோர்மையானது
ते	அவர்கள்		பயிர்க்கப்பட்டதும்
अभिकालं	அங்கொன்மெனும் சிற	पुण्यां	புண்ணியமானதுமா
प्राप्य	அடைந்து, [மத்தை		கிய
बोधिभवनां	பொதிபவனமெனும்	इधुमतीं	இதழாமதியெனும்
	மகையினின் தும்	नदीं	நதியை
श्रुतां	பெருகுதிறதும்	तेरुः	கடந்தார்கள்.

अवेक्ष्याञ्जलिपानांश्च ब्राह्मणान्वेदपाशान् । ययुर्मध्येन बाह्लीकान्सुदामाने च पर्वतम् ॥

अञ्जलिपानान्	{	अवेक्ष्य	தெரித்து,
	{	बाह्लीकान् मध्येन	பாறிகளையென்ற தெ
	{		சத்தின் வழியாய்
वेदपाशान् च	{	सुदामाने	ஸுதாமமென்னும்
	{	पर्वतं च	பர்வதத்தையும்
ब्राह्मणान्	{	ययुः	அடைந்தார்கள்.
	{		

विष्णोः पदं प्रेक्षमाणा विपाशां चापि शाल्मलीम् । नदीर्वापीस्तटाकानि पल्वलानि सरांसि च ॥
पश्यन्तो विविधांश्चापि सिद्ध्यन्त्यामृगद्विपान् । ययुः पथाऽतिमहता शासनं भर्तुरीप्सवः ॥

विष्णोः	பூதிமகர விக்ஷண வின் து	विविधान्	பத்பல
पदं	பாத த்தை	सिद्ध्यन्त्या-	ஸிம்பம், புளி, மான்,
प्रेक्षमाणाः	சேவித்தாக்கொண்டு	मृगद्विपान् च	யானை இவைகளையும்
विपाशां	விபாசையெனும்	पश्यन्तः अपि	கண் ணுந் துக்கொண்
	நதிகளையும்	अतिमहता	பெரும் [டே
शाल्मली अपि	இலவமர த்தையும்	पथा	வழியாய்
नदीः	நதிகளையும்	भर्तुः	எஜமானன து
वापीः	ஓடைகளையும்	शासनं	கட்டளை யில்
तटाकानि	குளங்களையும்	ईप्सवः	ஊக்கமுடையவர்
पल्वलानि च	சிறுகுட்டைகளையும்		களாய்
सरांसि च	பெய்கைகளையும்	ययुः	சென்றார்கள்.

ते आन्तवाहना दूता विकृष्टेन सता पथा । गिरिव्रजं पुरवरं शीघ्रमासेदुरञ्जसा ॥ २१ ॥

ते	அந்த	पथा	வழியாய்
दूताः	தூதர்கள்	गिरिव्रजं	கிரிவ்ரஜமெனும்
आन्तवाहनाः	{ களைப்படைந்த குதி ரைகளையுடையவர் களாய்	पुरवरं	சிறந்த நகரை
विकृष्टेन सता	நிண்டதாயிருக்கிற	अञ्जसा	நேராக
		शीघ्रं	விரைவில்
		आसेदुः	அடைந்தார்கள்.

भर्तुः प्रियार्थं कुलरक्षणार्थं भर्तुश्च वंशस्य परिग्रहार्थम् ।

अहेदमानास्त्वरया स दूता राज्यां तु ते तत्पुरमेव याताः ॥ २२ ॥

ते	அந்த	अहेदमानाः	கிரத்தையுடையவர்
दूताः	தூதர்கள்		களாய்
भर्तुः	எஜமானருடைய	त्वरया	காலதாமதம் செய்யா
प्रियार्थं	நல்லன்பிற்காகவும்		மல்
कुलरक्षणार्थं	குலமுய்வதன்பொரு	राज्यां तु	ராத்திரியே
	ட்டும்	तत् पुर	அதே ராஜக்குற
भर्तुः	மன்னா து		மெனும்
वंशस्य	வம்சத்தினுடைய	पुरं	பட்டணத்திற்கு
परिग्रहार्थं च	கௌரவத்திற்காகவும்	याताः स	வந்துசேர்ந்தார்கள்.

इत्यार्षे श्रीमद्रामायणे वाल्मीकीये आदिकाव्ये

अयोध्याकाण्डे अष्टषष्ठितमः सर्गः ॥

एकोनसप्ततितमः सर्गः—அறுபத்தோன்பதாவது ஸர்க்கம் || ௨௭ ||

भरतेन दुःस्वप्नदर्शनम्—பரதர் கெட்ட கனவு காண்பது.

यामेव रात्रिं ते दूताः प्रविशन्ति स्म तां पुरीम् । भरतेनापि तां रात्रिं स्वप्नो दृष्टोऽयमप्रियः ॥

தே தூதா:	அந்த தூதர்கள்	भरतेन अपि	பரதராலும்
तां पुरीं	அந்த நகரத்தை	अयं	பின்வரும்
यां रात्रिं	எந்த இரவில்	अप्रियः	கெட்ட
प्रविशन्ति स्म	அடைந்தார்கள்	स्वप्नः	கனவு
तां एव	அதே	दृष्टः	காணப்பட்டது.
रात्रिं	இரவில்		

व्युष्टामेव तु तां रात्रिं दृष्ट्वा तं स्वप्नमप्रियम् । पुत्रो राजाधिराजस्य सुभृशं पर्यतप्यत ॥२॥

ராஜாபிராஜஸ்ய	சக்கிரவர்த்தியாரின்	अप्रियं स्वप्नं	கெட்ட கனவை
पुत्रः	புதல்வர்	दृष्ट्वा	கண்டு,
व्युष्टं	விடிந்திருக்கும்	तु	இவ்விஷயத்தில்
तां रात्रिं एव	அந்த இரவிலேயே	सुभृशं	மிக
तं	அந்த	पर्यतप्यत	சோகங்கொண்டார்.

तप्यमानं समाज्ञाय वयस्याः प्रियवादिनः । आयासं विनयिष्यन्तः सभायां चक्रिरे कथाः ॥

प्रियवादिनः	இனிமைபரப் பேசும்	विनयिष्यन्तः	நீக்க விருப்பமுற்ற வர்களால்
वयस्याः	நண்பர்கள்	सभायां	சபையில்
तप्यमानं	வருந்துகிறவராய்	कथाः	கதைகளை
समाज्ञाय	கண்டு,	चक्रिरे	கூறினார்கள்.
आयासं	மனக்கவலையை		

वाद्यन्ति तथा शान्तिं लोलयन्त्यपरे तथा । नाटकान्यपरे प्राहुर्हास्यानि विविधानि च ॥

तथा	அவ்வண்ணமே	तथा	அவ்வண்ணமே
शान्तिं	சாந்தியை	अपरे	சினர்
वाद्यन्ति	கூறுவிக்கிறார்கள்.	नाटकानि	நாடகங்களையும்,
अपरे	சினர்	विविधानि	பல
लोलयन्ति	மனதை மாறச்செய்கி றார்கள்.	हास्यानि च	பரிசாசச் சொற்களை
		प्राहुः	சொன்னார்கள். [யும்

स तैर्महात्मा भरतः सखिभिः प्रियवादिभिः । गोष्ठीहास्यानि कुर्वन्निनं प्राहृष्यत राघवः॥

सः	அந்த	गोष्ठीहास्यानि	பற்பல பரிசாசங்களை
राघवः	ரகுலம் சந்தவரும்	कुर्वन्निः	செய்வவர்களுமாகிய
महात्मा	மஹாத்மா வுமாகிய	तैः	அந்த
भरतः	பரதர்	सखिभिः	நண்பர்களால்
प्रियवादिभिः	இனிமைபரப் பேசுப வர்களும்	प्राहृष्यत न	மனத்திருப்திகொள்ள வில்லை

तमब्रवीत्प्रियसखो भरतं सखिभिर्वृतम् । सुहृद्भिः पथुपासीतः किं सखे नानुमोदसे ॥ ६ ॥

पथुपासीतः	பக்களில் வீற்றிருந்த	तं	அந்த
प्रियसखः	ஆப்தஸ்க்கெடுத்தவனெரு வன்	भरतं	பரதரைப்பார்த்து
सुहृद्भिः	நண்பர்களுடைய	अब्रवीत्	பின்வருமாறு சொன்
सखिभिः	தொழில்களால்	सखे	“ நண்பனே! [ஊன்:
वृतं	சூழப்பட்டிருந்த	किं	என்
		अनुमोदसे न	கூட சந்தேகாவியாம விருக்கின்றனை ?”

एवं ब्रुवाणं सहृष्टं भरतः प्रत्युवाच ह । शृणु त्वं यन्निमित्तं मे दैन्यमेतदुपस्थितम् ॥ ७ ॥

भरतः ह	பரதர்	एतत्	இந்த
सहृष्टं	சந்தேகமாய்த்	दैन्यं	மனவேதனையானது
ब्रुवाणं	பேசுமவனைப் பார்த்து	यन्निमित्तं	எதுகாரணமாய்
एवं	பின்வருமாறு	उपस्थितं	சம்பவித்திருக்கிற
प्रत्युवाच	மொழிந்தார்:	त्वं	நீ [தென்பதை
मे	“ எனக்கு	शृणु	கேள்.

स्वमे पितरमद्राक्षं मलिनं मुक्तमूर्धनम् । पतन्तमद्रिशिखरात्कलुषे गोमयहृदे ॥ ८ ॥

स्वमे	“ கணலில்	अद्रिशिखरात्	மலையினுச்சிவிரிருந்து
पितरं	தந்தையாரை	कलुषे गोमयहृदे	கல்மலையான கோமயம்
मलिनं	ஆழுக்கடைந்தவராய்		நிரம்பிய சூட்டையில்
मुक्तमूर्धनं	வீரித்த தலைமயிரை புடையவராய்	पतन्तं	விழுவின்றவராய்
		अद्राक्षम्	கண்டேன்.

पुत्रमानश्च मे दृष्टः स तस्मिन्गोमयहृदे । पिबन्नञ्जलिना तैलं हसन्निव मुहुर्मुहुः ॥ ९ ॥

सः	“ அவர்	तैलं पिबन्	எண்ணெயைக் குடிப்
तस्मिन्	அந்த	मुहुःमुहुः	அடிக்கடி [பவராய்
गोमयहृदे	கோமயக்குட்டையில்	हसन् च	சிரிக்கின்றவராகவும்
पुत्रमानः इव	மிதப்பவர்போலவும்	मे	எனக்கு
अञ्जलिना	சூவித்த கைபால்	दृष्टः	காணப்பட்டார்.

ततस्तिलौदनं भुक्त्वा पुनः पुनरधःशिराः । तैलेनाभ्यक्तसर्वाङ्गस्तैलमेवावगाहत् ॥ १० ॥

ततः	“ அப்பொழுது	तैलेन	தேனத்தால்
तिलौदनं	எள்ளுண்ணை	अभ्यक्तसर्वाङ्गः	திருமொனியெல்லாம்
भुक्त्वा	புகித்துவிட்டு,		பூசப்பட்டவருமாக
पुनः पुनः	அடிக்கடி	तैलं एव	எண்ணெயிலேயே
अधःशिराः	தலைமீழாயிருப்பவரும்	अवगाहत्	மூழ்கினார்.

स्वप्नेऽपि सागरं शुष्कं चन्द्रं च पतितं भुवि । उपरुद्धां च जगतीं तमसेव समावृताम् ॥
 औपवाहस्य नागस्य विषाणं शकलीकृतम् । सहसा चापि संशान्तं अवलितं जातवेदसम् ॥
 अवतीर्णां च पृथिवीं शुष्कांश्च विविधान्दुमान् । अहं पश्यामि विध्वस्तान्सभूमांश्चैव पर्वतान् ॥

சாஹர்	“சமுத்திரத்தை	அலித	கொழுந்துவிட்டு
சுக் அபி	வறண்டதாகவும்		ந்து
சுத்	சந்திரனை	சகசா சனாந்த	திருவென அலிந்த
புவி	தரைமீல்	ஜாதவேதஸ்	அக்கினியில்
பதித	விழுந்ததாகவும்	அவதீர்ணீ	நழுகியதாகவும்
ஜகதீ	உலகை	வिवிதாந் டுமான	பற்பலவிழுந்தவர்களை
தமஸா	இருளால்	சுக்நாந்	உலர்ந்து பட்டுப்
சமாவதா	சூழப்பட்டதாய்		போனவைகளையும்
ஐவ	முற்றியும்	பர்வதாந்	பர்வதங்களையும்
உபரூதா	தடைப்பட்டதாயும்	விதவ்நாந்	தரைக்கப்பட்டவைக
ஔபவாஹஸ்ய	பட்டத்து		ளாகவும்
நாஹஸ்ய	பாணாவினது	சபுமான	புகைபுடன்கூடினவை
விபாண	தந்தத்தை	அஹ்	நான் [கனாகவும்]
சகலீகர்த் அபி	முறிந்ததாகவும்	சுப்நே	ஸ்வப்னத்தில்
புதிரீ	பூமியை	பச்யாமி	கண்டேன்.

पीठे कार्णायसे चैनं निषण्णं कुण्णवाससम् । प्रहसन्ति स्म राजानं प्रमदाः कुण्णपिङ्गलाः ॥

காணாயசே	“இரும்பு	एन	இந்த
பீதே	பிடத்தில்	ராஜான	சக்கிரவர்த்தியாரை
நிபண	விந்நிருக்கிறவரும்	கூணபிங்கலா:	கறுத்த தெழுந்த பந்து
கூணவாஸஸ	கருப்பரடையணிந்த		சன் நிழமுழைய
	வருமரகிய	प्रमदा:	ஸ்தீர்கள்
		प्रहसन्ति स्म	பரிசுத்தீர்கள்.

त्वरमाणश्च धर्मात्मा रक्तमाल्यानुलेपनः । रथेन खरयुक्तेन प्रयातो दक्षिणामुखः ॥ १५ ॥

धर्मात्मा	“தருமா த்மாவாசூழ்வர்	खरयुक्तेन रथेन	கழுதைபூட்டிய ரதத்
	சிவந்த மாணையையும்		தலைநிக்கொண்டு
रक्तमाल्यानुलेपनः	{ சந்தன த்தையுபணி	दक्षिणामुखः च	தெற்க்கொக்கியவர
	ந்தவராய்	त्वरमाणः	விசைந்துகொண்டு [ய்
		प्रयातः	சென்றார்.

प्रहसन्तीव राजानं प्रमदा रक्तवासिनी । प्रकर्षन्ती मया दृष्टा राक्षसी विकृतानना ॥ १६ ॥

விகுதானனா	“கோரமுகம் படைத்த	प्रहसन्ती हव	பரிஹஸிப்பவன்
ராஹ்ஸீ	ராஹஸ் [வனாகிய		போல்
प्रमदा	ஸ்தீ	प्रकर्षन्ती	இழுப்பவளாய்
रक्तवासिनी	சிவப்பரடையணிந்து	मया	என்னால்
राजानं	சக்கிரவர்த்தியாரை	दृष्टा	காணப்பட்டாள்.

एवमेतन्मया दृष्टमिमां रात्रिं भयावहाम् । अहं रामोऽथ वा राजा लक्ष्मणो वा मरिष्यति ॥

एवं	“இவ்வண்ணமாய்	राजा	சர்க்காரத்தியாராவது
मया	என்னால்	रामः	ஸ்ரீராமராவது
भयावहां	பயத்தை அடிக்ஞம்	लक्ष्मणः वा	லக்ஷ்மணனாவது
इमां	இந்த	मरिष्यति	மரிப்பார்.
रात्रिं	இரவில்	अथ वा	இல்லையெல்
एतत्	இது	अहम्	நான்.
दृष्टं	காணப்பட்டது.		

नरो यानेन यः स्वप्ने खरयुक्तेन याति हि । अचिरात्तस्य धूमाग्रं चितायां संप्रदह्यते ॥

यः नरः	“எந்த மனிதன்	तस्य	அவனது
स्वप्ने	ஸ்வப்னத்தில்	चितायां	சிதையில்
खरयुक्तेन	கழுதை பூட்டிய	धूमाग्रं	அதிகப்புகை
यानेन याति हि	வாஹனத்திலேறிக்	अचिरात्	வெகு சீக்கிரத்தில்
	கொண்டுபோகிறானே	संप्रदह्यते	காணப்படுகிறது.

एतन्निमित्तं दीनोऽहं न च वः प्रतिपूजये । शुष्यतीव च मे कण्ठो न स्वस्थमिव मे मनः ॥

अहं	“நான்	मे	எனது
एतन्निमित्तं	இக்காரணத்தால்	कण्ठः च	தொண்டையும்
	நான்	शुष्यति इव	உலருகிறதுபோலி
दीनः	பரிதாபமடைந்தவ	मे	எனது [ருக்கிறது.
वः च	உக்களையும் [னாய்	मनः	மனமும்
प्रतिपूजये न	ஆமோதிக்கவில்லை.	स्वस्थं न इव	நிலைகொள்ளாதது
			போலிருக்கிறது.

न पश्यामि भयस्थानं भयं चैवोपधारये । भ्रष्टश्च खरयोगो मे छाया चोपहता मम ॥

भयस्थानं	“பயத்திற்கு	खरयोगः च	குரலும்
	காரணத்தை	भयः	மாறிவிட்டது.
पश्यामि न	நான் காண்கிறேன்.	मम	எனது
भयं च	பயத்தையும்	छाया च	ஒளியும்
उपधारये	ஆடைசிறேன்.	एव	முற்றிலும்
मे	எனது	उपहता	குன்றிவிட்டது.

जुगुप्सन्निव चात्मानं न च पश्यामि कारणम् ॥ २१ ॥

आत्मानं च	“தன்னையே	कारणं च	அதன் காரணத்
इव	முற்றிலும்		தையும்
जुगुप्सन्	வெறுத்துக்	पश्यामि न	அறிகிறேன்.
	கொண்டே		

इमां हि दुःस्वप्नगतिं निशाम्य तामनेकरूपाववितर्कितां पुरा ।

भयं महत्तद्दृष्ट्वा यानि मे विचिन्त्य राजानमचिन्त्यदर्शनम्

॥ २२ ॥

अनेकरूपां	" பலவாகையாயிருந் திறதும்	अचिन्त्यदर्शनं	எண்ணவரிய தோற்ற த்தைப்படைப
पुरा	இதற்குமுன்	राजानं	சக்கிரவர்த்தியாரை
अवितर्कितां	மனதினால் கருதப் படாததுமான	विचिन्त्य	கித்தித்து,
तां	அந்த	मे	எனது
इमां	இந்த	हृदयात्	மனத்தினின்றும்
दुःस्वप्नगतिं	கெட்ட கனனின்	तत्	அந்த
निशाम्य	கவனித்து, [பயனை	महत्	பெரும்
हि	அதனால்	भयं	பயமானது
		याति न	அகலவில்லை."

इत्यार्षे श्रीमद्रामायणे वाल्मीकीये आदिकाव्ये अयोध्याकाण्डे एकोनसप्ततितमः सर्गः ॥

आदितः श्लोकाः 5093

अयोध्याकाण्डे आदितः श्लोकाः 2738

सप्ततितमः सर्गः—எழுபதாவது ஸர்க்கம் ॥ 50 ॥

भरतप्रस्थानम्—பரதர் புறப்படுவது.

भरते श्रुवति स्वप्नं दूतास्ते ह्यन्तवाहनाः । प्रविश्यासह्यपरिधं रम्ये राजगृहं पुरम् ॥ १ ॥

समागम्य तु राजा च राजपुत्रेण चार्चिताः । राज्ञः पादौ मृहीत्वा तु तमूचुर्भरतं वचः ॥

भरते	பரதர்	पुरं	பட்டணத்தில்
स्वप्नं	கனவை	प्रविश्य	தொழுக்து,
श्रुवति	சொல்லுகையில்	राजा च	அரசராலும்,
ह्यन्तवाहनाः	களைப்புற்ற குதிரைக ளுடன்கூட	राजपुत्रेण च	அரசருமாராலும்,
		अर्चिताः	தொளறிக்கப்பட்ட
ते दूताः	அந்த தூதர்கள்	राज्ञः	மன்னரது [வர்களாய்
असह्यपरिधं	{ கடத்தளறிய கோட் டைவாயிலையுடைய தும்	पादौ	திருவடிகளில்
रम्यं	அழகியதுமான	मृहीत्वा तु	வணங்கியவுடனே,
राजगृहं	ராஜக்குதறமென்ற	तं भरतं तु	அந்த பரதரை தனி
		समागम्य	கிட்டு, [மையில்
		वचः	பின்வரும் வாகை
		अचुः	சொன்னார்கள்:

पुरोहितस्त्वां कुशलं प्राह सर्वे च मन्त्रिणः । त्वरमाणश्च निर्धाहि कृत्यमात्ययिकं त्वया ॥

पुरोहितः	" குலகுலவரனவர் உள்ளே	त्वरमाणः च	கிரைகதவனாக
त्वां	கேள்மம்	निर्धाहि	புறப்படு,
कुशलं	கிசாரிக்கின்றார்.	त्वया कृतं	உன்னால் செய்யப்பட
प्राह	மத்திரியார்கள்		வேண்டிய காரியம்
मन्त्रिणः	எல்லோரும்படியே.	आत्ययिकम्	அவசரமானது
सर्वे च			

इमानि च महार्हाणि वस्त्राण्याभरणानि च । प्रतिगृह्य विशालाक्ष मातुलस्य च दापय ॥

विशालाक्ष	“கொண்டாடத்தக்க ஆறிவுண்டயவனே !	वस्त्राणि च आभरणानि च प्रतिगृह्य मातुलस्य च दापय	வஸ்திரங்களை யும் ஆபரணங்களை யும் வாங்கிக்கொண்டு, மாமனுக்கு கொடுக்கச்செய்.
इमानि	இந்த		
महार्हाणि	விசையுயர்ந்த		

अत्र विंशतिकोव्यस्तु नृपतेर्मातुलस्य ते । दश कोव्यस्तु सम्पूर्णास्तथैव च नृपात्मज ॥५॥

नृपात्मज	“சக்கிரவர்த்திருமார !	ते	உனது
अत्र	இதில்	मातुलस्य तु	மாமனுக்கும்
नृपतेः	அரசருக்கு	दश कोव्यः च	பத்துக் கோடிகளும்
विंशतिकोव्यः तु	இருபது கோடிகளும்,	सम्पूर्णाः	கிடைத்திருக்கின்றன.”
तथा पुन	அவ்வண்ணமே		

प्रतिगृह्य तु तत्सर्वं स्वनुरक्तः सुहृज्जने । दूतानुवाच भरतः कामैः सम्प्रतिपूज्य तान् ॥६॥

भरतः	பரதர்	सम्प्रतिपूज्य	கௌரவித்து,
तत् सर्वं	அந்த எல்லாவற்றை	तु	அதன் பின்னர்
प्रतिगृह्य	வாங்கிக்கொண்டு [யும்	तान्	அந்த
सुहृज्जने	அன்பர்களிடத்தில்	दूतान्	தூதர்களைப் பார்த்து
स्वनुरक्तः	அன்புடையவராய்	उवाच	பின்வருமாறு
कामैः	வேண்டியவைகளால்		வினாவினா:

कचित्सुकुशली राजा पिता दशरथो मम । कश्चिच्चारोगता रामे लक्ष्मणे च महात्मनि॥७॥

मम	“எனது	महात्मनि	மகாத்மாவாகிய
पिता	தந்தையாகிய	रामे च	ராமர் விஷயத்திலும்
दशरथः	தசரத	लक्ष्मणे च	லக்ஷ்மணர்
राजा	சக்கிரவர்த்தியார்		விஷயத்திலும்
सुकुशली	சேஷமமாயிருக்கிற ரொன	अरोगता	ஆரோக்கியமிருக் கிறதென
कश्चित्	நான் நம்புகிறேன்.	कश्चित्	நான் நம்புகிறேன்.

आर्या च धर्मनिरता धर्मज्ञा धर्मदर्शिनी । अरोगा चापि कौसल्या माता रामस्य धीमतः ॥

धीमतः	“ஆறிவானியாகிய	धर्मदर्शिनी च	{ தருமத்தை அனுஷ்டி த்துக்காட்டுபவளு மான
रामस्य	ராமாது	कौसल्या	கௌலாதேவியார்
माता च	தாயும்	अरोगा अपि	கோயற்றவராக
आर्या	உத்தமியும்		இருக்கின்றாரா?
धर्मज्ञा	தருமமுணர்ந்தவளும்		
धर्मनिरता	தருமத்தில் பற்றுடை யவளும்		

कश्चित्सुमित्रा धर्मज्ञा जननी लक्ष्मणस्य या । शत्रुघ्नस्य च वीरस्य साऽरोगा चापि मध्यमा ॥

லட்சுமண	"லக்ஷ்மணனுடையவும்	சா	எவளோ,
வீரச्य	தருமவீரனுடைய	சா	அந்த
शत्रुघ्नस्य च	சத்ருக்ஷ்ணனுடையவும்	சுமित्रா अपि	ஸுமீதித்திராதேவி
जननी	தாயும்		யாரும்
धर्मज्ञा च	தருமத்தை உன்னபடி	अरोगा)	நோயற்றவராயிருக்கி
	அறிந்தவளுமும்	कश्चि)	ன்னுமிரன நான் நம்
मध्यमा	நடுகிணுள்ளவளுமும்		புகிறேன்.

आत्मकामा सदा चण्डी क्रोधना प्राज्ञमानिनी । अरोगा चापि कैकेयी माता मे किमुवाच ह ॥

मे माता	"எனது தாயும்	प्राज्ञमानिनी च	{ தனக்கே சகலமும் தெ
आत्मकामा	சுயநலத்தைக் கருதுப		நியுமெனக் கருதுபவ
सदा	எப்பொழுதும்[வளும்	कैकेयी	ஞாயன
चण्डी	பிடிவாதமுடையவ	अरोगा अपि	கைகேயிதேவியார்
	ளாய்		நோயற்றவராயிருக்
क्रोधना	சண்டை போடுபவ	किं ह उवाच	கின்றனரா?
	ளும்		என்ன சொல்லியனுப்
			பயிருக்கின்றா?

एवमुक्तास्तु ते दूता भरतेन महात्मना । उचुः संप्रश्रितं वाक्यमिदं तं भरतं तदा ॥ ११ ॥

महात्मना	மகாத்மாவான	संप्रश्रितं	வினயமுடைய
भरतेन	பரதரால்	ते	அந்த
एवं उक्ताः	இங்ஙனம் வினயப்ப	भरतं	பரதனுக்கு
ते दूताः	அந்த தூதர்கள் [ட்ட	इदं	பின்வரும்
तदा	அப்பொழுது	वाक्यं	பதிலை
तु	இவ்விஷயத்தில்	उचुः	சொன்னார்கள்.

कुशलास्ते नरव्याघ्र येषां कुशलमिच्छसि । श्रीश्च त्वां वृणुते पद्मा युज्यतां चापि ते रथः ॥

नरव्याघ्र	"புருஷோத்தம!	पद्मा	தாமரைவைக்கையிற்
येषां	எவர்களுடைய	श्रीः च	லக்ஷ்மி [கொண்ட
कुशलं	சேஷமத்தை	त्वां	உன்னை
इच्छसि	கேட்கின்றாயோ	वृणुते	கொருகின்றான்.
ते	அவர்கள்	ते	உனது
कुशलाः	சேஷமாய் இருக்கின்	रथः च अपि	ரதமும்
	ார்கள்.	युज्यताम्	சேத்தமாகட்டும்.

भरतश्चापि तान्दूतानेवमुक्तोऽभ्यभाषत । आपृच्छेऽहं महाराजं दूताः संत्वरयन्ति माम् ॥ १३ ॥

एवं उक्तः	இங்ஙனம் சொல்லப்	अहं	"என்
भरतः च	பரதரும் [பட்ட	महाराजं	அரசரிடம்
मां	"என்னை	आपृच्छे अपि	விடைபெற்றுக்கொள்
दूताः	தூதர்கள்		ஞுகிறேன்" என்று
सन्त्वरयन्ति	வினய விட்டுக் கொள்	तान् दूतान्	அந்த தூதர்களிடம்
	என்று	अभ्यभाषत	கூறினார்.

एवमुक्त्वा तु तान्दूतान् भरतः पार्थिवात्मजः । दूतैः सञ्चोदितो वाक्यं मातामहमुवाच ह ॥

पार्थिवराजः	சக்கிரவர், த்தியாரின் குமாரரும்	एवं	மேற்கண்டவாறு
दूतैः	தூதர்களால்	उक्त्वा	சொல்லி,
सञ्चोदितः	தூண்டப்பட்டவரு	तु	அதன்பின்னர்
भरतः	பரதர் [மகிய]	मातामहं	மாதாமஹரைப் பார்த்து
तान्	அந்த	वाक्यं	பின்வரும்மொழியை
दूतान्	தூதர்களுக்கு	उवाच ह	மொழிந்தார்:

राजन्पितुर्गमिष्यामि सकाशं दूतचोदितः । पुनरप्यहमेष्यामि यदा मे त्वं स्मरिष्यसि ॥

राजन्	"அரசரே!	त्वं	தேவரீர்
दूतचोदितः	தூதர்களால் தூண்டப்பட்ட	मे	என்னை
अहं	நான்	पुनः अपि	திரும்பவும்
पितुः	திருத்தந்தையின்	यदा स्मरिष्यसि	{ எப்பொழுது நினைக்கின்றீரோ அப்பொழுது
सकाशं	ஸன்னிதிக்கு	एष्यामि	வருவேன்."
गमिष्यामि	போகிறேன்;		

भरतेनैवमुक्तस्तु वृषो मातामहस्तदा । तमुवाच शुभं वाक्यं शिरस्याघ्राय राघवम् ॥१६॥

मातामहः	மாதாமஹரான	तं	அந்த
वृषः	அரசர்	राघवं	பரதனை
भरतेन	பரதரால்	शिरसि आघ्राय	உச்சிமுதகர்ந்து,
एवं	இவ்வளம்	तदा	அப்பொழுது
उक्तः	சொல்லப்பட்டவராய்	शुभं	அனுகூலமாகிய
तु	உடனே	वाक्यं	பின்வரும் சொல்லை
		उवाच	சொன்னார்:

गच्छ तातानुजाने त्वां कैकेयी सुप्रजास्त्वया । मातरं कुशलं ब्रूयाः पितरं च परन्तप ॥

तात	"குழந்தாய்!	सुप्रजाः	நற்புதல்வனைப் பெற்ற வளரகின்றனள்;
त्वां	உனக்கு	परन्तप	ஐயகாலியே!
अनुजाने	விடைகொடுக்கிறேன்;	मातरं	தாயிடமும்,
गच्छ	போய்வா;	पितरं च	தந்தையிடமும்
त्वया	உன்னால்	कुशलं	சேஷமத்தை
कैकेयी	கைகேயி	ब्रूयाः	சொல்வாயாக.

पुरोहितं च कुशलं ये चान्ये द्विजसत्तमाः । तौ च तात महेश्वासौ भ्रातरौ रामलक्ष्मणौ ॥

तात	"குழந்தாய்!	महेश्वासौ	வில்லாஸிகளும்
पुरोहितं च	குலகுருவுக்கும்,	भ्रातरौ	பிரதாக்களுமரான
अन्ये	மற்ற	रामलक्ष्मणौ	ராமன் லக்ஷ்மணன்
द्विजसत्तमाः	பிரம்மணோத்தமர் கள்	तौ च	இவ்விருவர்களுக்கும்
ये च	எவர்களை அவர்க ளுக்கும்,	कुशलम्	சேஷமத்தைச்சொல் ளுவாயாக.

तस्मै हस्त्युत्तमांश्चित्रान्कम्बलान्जिनानि च । अभिसक्त्य कैकेयो भरताय धनं ददौ ॥

கைகேய:	கேகைய மன்னர்	அஜினானி ச	{ மான்டேதால், புலித் தோல் முதலியவை களையும்
तस्मै	அந்த	அபிசக்த்ய	சம்மானித்து,
भरताय	பரதனுக்கு	धनं	பரிசாக
हस्त्युत्तमान्	உயர்ந்த யானைகளையும்	ददौ	அளித்தார்.
चित्रान्	பலவகைப்பட்ட		
कम्बलान्	கம்பளிகளையும்,		

रुक्मणिष्कसहस्रे द्वे षोडशाश्वशतानि च । सक्त्य कैकेयीपुत्रं कैकेयो धनमादिशत् ॥२०॥

கைகேய:	கேகைய மன்னர்	षोडश	பதினாறு
कैकेयीपुत्रं	கைகேயி புதல்வனுக்கு	अश्वशतानि च	நூறு குதிரைகளையும்,
द्वे	இரண்டு	सक्त्य	சம்மானித்து,
रुक्मणिष्कसहस्रे	ஆயிரம் பொன்னாண யங்களையும்,	धनं	பரிசாக
		आदिशत्	ஆக்குரபித்தார்.

तथाऽभ्यात्यानभिषेतान्विश्वास्यांश्च गुणान्वितान् । ददावश्वपतिः शीघ्रं भरतायानुयायिनः॥

अश्वपतिः	அசுவபதிபெணும் அம்மன்னர்	गुणान्वितान् च	நற்குணங்களமைவப் பெற்றவர்களுமான
तथा	அவ்வண்ணமே	अभ्यात्यान्	மந்திரிகளை
अभिषेतान्	இஷ்டர்களுக்கும்,	भरताय	பரதனுக்கு
विश्वास्यान्	நம்பிக்கையுள்ளவர் களும்,	अनुयायिनः	கூடச் செல்பவர்களாக
		शीघ्रं	அப்பொழுதே
		ददौ	கொடுத்தார்.

पैरावतानैन्द्रशिराभागान्वै प्रियदर्शनान् । खराञ्च घान्सुसंयुक्तान्मातुलोऽस्मै धनं ददौ ॥

मातुलः	ஆம்மான்	प्रियदर्शनान्	பார்வைக்கூடுதானவை களான,
अस्मै	இவருக்கு	नागान्	யானைகளையும் [வாய் ரதங்களில் பழகியன-
पैरावतान्	ஐராவதத்தின் குலத் தில் பிறந்தவைகளும்	सुसंयुक्तान्	வேகமாய்ச் செல்லும்
		शीघ्रान्	கோடுகூறுகூறுத
ऐन्द्रशिरान्	{ இக்கிரகிரமென்ற மலைபிறண்டானவை களும்	खरान् वै	பரிசாக [களையும்
		धनं	அளித்தார்.
		ददौ	

अन्तःपुरेऽतिसंयुक्तान्याघवीर्यबलोपमान् । दंष्ट्रायुधान्महाकायाञ्छुनधोपायनं ददौ॥२३॥

अन्तःपुरे	அந்தப்புரத்தில்	महाकायान्	உத்தம இயற்கையறி
अतिसंयुक्तान्	நன்று வளர்ந்தவையும்		வையுடையனவுமான
न्याघवीर्य-	புலியின் வீரியத்திற்	शुनः च	நாய்களையும்
बलोपमान्	ளும் பலத்திற்கும் சமமானவையையும்	उपायनं	பரிசாக
दंष्ट्रायुधान्	கோரைப்பற்களை ஆயு தாய் உடையனவும்	ददौ	அளித்தார்.

स दत्तं केकयेन्द्रेण धनं तन्नाभ्यनन्दत । भरतः केकयीपुत्रो गमनत्वस्या तदा ॥ २४ ॥

கேகயீபுத்:	கைகடிகயீ புதல்வனுண்	கேகயேந்த்ரே	கேகயமன்னரால்
ச: भरतः	அந்த பரதர்	दत्तं	ஆளிக்கப்பட்ட
गमनत्वस्या	பிரயாணத்தினவசாத்	तत्	அந்த
	தால்	धनं	பரிணை
तदा	அந்த சந்தர்ப்பத்தில்	अभ्यनन्दत न	பாராட்டவில்லை.

बभूव ह्यस्य हृदये चिन्ता सुमहती तदा । त्वरया चापि दूतानां स्वप्नस्यापि च दर्शनात् ॥

दूतानां अपि	தூதர்களுடைய	अस्य	இவரது
त्वस्या च	அவசரப்படுத்தலா	हृदये	மனதில்
स्वप्नस्य	ஸ்வப்னத்தை [ஓம்]	सुमहती	பெரும்
दर्शनात् अपि च	கண்டதாலும்	चिन्ता हि	கவலைதான்
तदा	அப்பொழுது	बभूव	இருந்தது.

स स्ववेश्माभ्यतिक्रम्य नरनागाश्वसंवृतम् । प्रपेदे सुमहच्छ्रीमात्राजमार्गमनुत्तमम् ॥ २५ ॥

श्रीमान्	ஸ்ரீமானுண்	नरनागाश्वसंवृतं	{ மனிதர்களும் யானைகளும் குதிரைகளும் நிரம்பியதும்
सः	அவர்	अनुत्तमं	மிகச்சிறந்ததும்
स्ववेश्म	தானிருந்த வீட்டை	सुमहत्	விசாலமான தூமாவ
अभ्यतिक्रम्य	கடந்து	राजमार्गं	ராஜாஜிதியை
		प्रपेदे	ஆடைந்தார்.

अभ्यतीत्य ततोऽपश्यदन्तःपुरमनुत्तमम् । ततस्तद्धरतः श्रीमानाविवेशानिवारितः ॥ २७ ॥

ततः	அதன்மேல்	ततः	அவ்விடத்தில்
श्रीमान्	ஸ்ரீமானாகும்	अनुत्तमं	உத்தமமான
भरतः	பரதர்	अन्तःपुरं	அந்தப்புரத்தை
तत्	அதை	अपश्यत्	கண்டார்.
अभ्यतीत्य	கடந்து,	अनिवारितः	தடைசெய்யப்படாத
		आविवेश	புகுந்தார். [வரயம்]

स मातामहमापृच्छ च मातुलं च युधानितम् । रथमास्थ भरतः शशुघ्नसहितो ययौ ॥ २८ ॥

सः	அந்த	आपृच्छ	விடைபெற்றுக்
भरतः	பரதர்	रथं	ரதத்தில் [கொண்டு,
मातामहं	மா தா மஹரிடத்திலும்	शशुघ्नसहितः	சத்ருக்களோடுகூட
मातुलं	ஆம்மானாகிய	आरुह्य	ஏறி
युधानितं च	யுதாஜித்தினிடமும்	ययौ	பிரயாணமானார்.

रथान्मण्डलचक्रांश्च योजयित्वा परःशतम् । उष्ट्रगोऽश्वखरैर्भृत्या भरतं यान्तमन्वयुः ॥२९॥

भृत्याः	சேவகர்கள்	उष्ट्रगोऽश्वखरैः च	{ ஒட்டகை, எருதுகள், குதிரைகள், தேரவேறுகழுதைகளிலாவது
मण्डलचक्रान्	மண்டலவழங்கமான சங்கி	योजयित्वा	சேட்டி, [தேவராடு]
परशतं	நூற்றுக்கணக்காகப்	यान्तं	சென்றதுகொண்டிருக்கும்
	ஞ்சினவைவழமான	भरतं	பரதரை
रथान्	ரதங்களை	अन्वयुः	பின்பற்றிச்சென்றார்கள்.

बलेन गुप्तो भरतो महात्मा सहायकस्यात्मसमैरमात्यैः ।

आदाय शत्रुघ्नमपेतशत्रुर्गुहाययी सिद्ध इवेन्द्रलोकात् ॥ ३० ॥

बलेन	சேனைபால்	अमात्यैः	மந்திரிமார்களைட்டு
गुप्तः	பாதுகாக்கப்பட்டவரும்	सह	கூட
अपेतशत्रुः	சத்ருக்களில்லாத	शत्रुम्	சத்ருக்களையும்
महात्मा	மஹாத்மாவாகிய	आदाय	அகழ்ந்துக்கொண்டு,
भरतः	பரதர்	इन्द्रलोकात्	இந்திரலோகத்திலிருந்து
आर्यकस्य	மாதாமஹருடைய	सिद्धः इव	செத்தர்போல் [என்று]
आत्मसमैः	தனக்குச்சமமான	गुहात्	குஹாகளியிலிருந்து
		ययौ	புறப்பட்டார். [அது]

इत्यार्षे श्रीमद्रामायणे वाल्मीकीये आदिकाव्ये अयोध्याकाण्डे सप्ततितमः सर्गः ॥

आदितः श्लोकाः 5123

अयोध्याकाण्डे आदितः श्लोकाः 2768

एकसप्ततितमः सर्गः—எழுபத்தோராவது ஸர்க்கம் ॥ ௨௭ ॥

अयोध्याप्रवेशः—அயோத்தியையில் பிரவேசிப்பது.

स प्राञ्जुखो राजशृहादभिनिर्वाय वीर्यवान् । ततः सुदामां घृतिमान्सर्तायावैश्य तां नदीम् ॥

ह्लादिनीं दूरपारां च प्रत्यक्स्रोतस्तरङ्गिणीम् । शत्रुघ्नमतरन्शीमान्नदींश्चाकुनन्दनः ॥२॥

ततः	அதன்மேல்	सुदामां	சுதாமையேனும்
घृतिमान्	தேனன்னியும்	नदीं	நதிகைய
वीर्यवान्	சாமர்த்தியசாலியும்	अरेक्ष्य	பார்த்த,
श्रीमान्	ஸ்ரீமானும்	तां	அதை
	{ இசந்தவா குதுவத்தைப் பெருமையப்படுத்த வந்தவருமான	सर्तीयं	கடந்த,
इक्ष्वाकुनन्दनः		दूरपारां	நிக்கடகலமான
		ह्लादिनीं च	ஹ்லாதினியேனும் நதிகையையும்
सः	அவர்	प्रत्यक्स्रोतस्तरङ्गिणीं	பேற்கோடும் ஓர் நதி கையையும்
प्राञ्जुखः	கிழக்குநோக்கிக்கொல்	शत्रुघ्नं	சதக்ருவேனும்
	பாசராய்	नदीं	நதிகையையும்
राजशृहात्	ராஜக்ருதாமெனும்	अतरन्	கடந்தார்,
	நகரிலிருந்து		
अभिनिर्वाय	வெளிக்கொம்பி,		

ऐलधाने नदीं तीर्त्वा प्राप्य चापरर्षटान् । शिलामाकुर्वती तीर्त्वा ब्राह्मेयं शल्यकर्तनम् ॥
सत्यसन्धः शुचिः श्रीमान्प्रेक्षमाणः शिलावहाम् । अत्ययात्स महाशैलान्वनं चैत्ररयं प्रति ॥

सत्यसन्धः	ஸத்யஸந்தரும்	आकुर्वता	புரட்டித்தள்ளும்
शुचिः	பரிசுத்தமூர்த்தியும்	शिलावहां	தன்மையுள்ள
श्रीमान्	ஸ்ரீமானுமாகிய	तीर्त्वा	சிலாவஹமெனும்
सः	அவர்	आग्नेयं	கடந்து, [நதியை
ऐक्याने	ஐலதானமெனும்		அக்கினிமூலையிலிருக்
	நகரத்தில்		கும்
नदीं	ஓர் நதியை	शल्यकर्त॑नं हि	சல்யகர்த்தனமெனும்
तीर्त्वा	தாண்டி,		நாட்டையும்
अपरप॑र्दान्	அபரபர்படமெனும்	प्रेक्षमाणः	பார்த்துக்கொண்டே
	நாடுகளை	चैत्र॑थं	சைத்ரா,தமெனும்
प्राप्य च	கடந்து,	वनं प्रति	வனத்தைக்குறித்து
शिलां	கல்லை	महाशैलान्	பெரும்மலைகளை
		अत्य॑यात्	கடந்தார்.

सू

च युग्मेन प्रत्यपद्यत । उत्तरं वीरमत्स्यानां भारुण्डं प्राविशद्वनम् ॥५॥

ஸாஸ்வதியெனும்	वीरमत्स्यानां	வீரமத்ஸ்யமெனும்
நதியையும்		நாடுகளுக்கு
கங்கையெனும் நதியை		

राजपुत्रो महारण्यमनभीक्ष्णोपसेवितम् । भद्रो भद्रेण यानेन मारुतः खभिवात्यगात् ॥८॥

मारुतः	வாயு	அனभीक्ष्ணோபசேவித்	எப்படிப்பட்ட சஞ்சா
ஸ	ஆகாசத்தில்		ரமுமந்த
ஹ	எவ்வண்ணமோர் ஆவ்	மஹர்ண்ய	மகா ரண்யத்தை
	வண்ணமே	भद्रेण	பிரசங்கமாயிருக்
भद्रः	புண்பா த்மாவான	यानेन	தேருடன் [கின்ற
राजपुत्रः	சுந்திரவர் த்தி குமாரர்	अत्यगात्	கடந்தார்.

भागीरथी दुष्पतरां सौशुधाने महानदीम् । उपायाद्राघवस्तूर्णं प्राग्बटे विधुते पुरे ॥ ९ ॥

सः	ஆந்த	भागीरथी	கங்கையை
राघवः	பாழர்	विधुते	பெய் பெற்ற
शुशुधाने	அங்கதரணம் எனும்	प्राग्बटे	பாக்வடமெனும்
	நகரில்	पुरे	நகரில்
दुष्पतरां	தாண்ட முடியாததும்	तूर्णं	வினாகில்
महानदी	மகாததியுமாகிய	उपायात्	அடைந்தார்.

स गङ्गां प्राग्बटे तीर्त्वा समायात्कुटिकोष्टिकाम् । सवलस्तां स तीर्त्वाऽथ समायाद्धर्मवर्धनम् ॥

सः	ஆவர்	समायात्	அடைந்தார்.
सवलः	சேலையுடன்கூட	अथ	அனந்தரம்
प्राग्बटे	பாக்வடமெனும்	सः	ஆவர்
गङ्गां	கங்கையை [நகரில்	तां तीर्त्वा	அதைத் தாண்டி
तीर्त्वा	தாண்டி,	धर्मवर्धनं	தர்மவர்த்தனமெனும்
कुटिकोष्टिकां	குடிகோஷ்டிகமெனும்		கிராமத்தை
	நதியை	समायात्	வந்தடைந்தார்.

तोरणं दक्षिणार्धेन जम्बूप्रस्थमुपागमत् । वरुणं च ययौ रम्यं ग्रामं दशरथात्मजः ॥११॥

दशरथात्मजः	தசரதரின் குமாரர்	जम्बूप्रस्थं	ஜம்பூப்ரஸ்தமெனும்
	(பாழர்)		கிராமத்தை
	தொரணமெனும்	उपागमत्	அடைந்தார்.
	கிராமத்தின்	रम्यं	அழகான
क्षिणार्धेन	தென்வழியால்	वरुणं ग्रामं च	வருகமெனும் கிராம
		ययौ	அடைந்தார். [த்தை

तत्र रम्ये वने वासं कृत्वाऽसौ प्राक्कुस्यो ययौ । उद्यानमुज्जिहानायाः प्रियका यत्र पादपाः ॥

असौ	ஆவர்	उज्जिहानायाः	உஜ்ஜிஹானையென்ற
तत्र	அந்த	प्रियकाः	சுதம்ப [நகரில்
रम्ये	மெனுகரமான	पादपाः	கிருஷ்ணங்கள்
वने	காட்டில்	यत्र	எதிரிருந்தனவோ
वासं	(இரவு) தங்கியிருத்		அந்த
कृत्वा	செய்து, [தலை	उद्यानं	உத்தியானவனத்தை
प्राक्कुस्यः	கிழக்குநோக்கி செல்	ययौ	அடைந்தார்.
	லுமின் தவராய்		

ऐलधाने नदीं तीर्त्वा प्राप्य चापरपर्वतान् । शिलामाकुर्वतीं तीर्त्वा श्लाघेयं शल्यकर्तनम् ॥
सत्यसन्धः शुचिः श्रीमान्प्रेक्षमाणः शिलावहाम् । अत्ययात्स महाशैलान्वनं चैत्ररथं प्रति ॥

सत्यसन्धः	ஸத்யஸந்தகும்	आकुर्वती	புரட்டித்தன்னும்
शुचिः	பரிசுத்தமூர்த்தியும்		தன்மையுள்ள
श्रीमान्	ஸ்ரீமான்முகிய	शिलावहाम्	சிலாவஹமெனும்
सः	ஆவர்	तीर्त्वा	கடந்து, [நதியை
ऐलधाने	ஐலதானமெனும்	आप्रेयं	அழகினிமுகையிலிருக்
	கரத்தில்		கும்
नदीं	நீர் நதியை	शल्यकर्तनं हि	சல்யகர்த்தனமெனும்
तीर्त्वा	தாண்டி,		நாட்டையும்
अपरपर्वतान्	அபரபர்படமெனும்	प्रेक्षमाणः	பார்த்துக்கொண்டே
	நாடுகளை	चैत्ररथं	சைத்ரரதமெனும்
प्राप्य च	கடந்து,	वनं प्रति	வனத்தைக்குறித்து
शिलां	கல்லை	महाशैलान्	பெரும்பலைகளை
		अत्ययात्	கடந்தார்.

सरस्वतीं च गङ्गां च युग्मेन प्रत्यपद्यत । उत्तरं वीरमत्स्यानां भारुण्डं प्राविशद्वनम् ॥५॥

सरस्वती च	ஸர்ஸ்வதியெனும்	वीरमत्स्यानां	வீரமத்ஸ்யமெனும்
	நதியையும்		நாடுகளுக்கு
गङ्गां च	கங்கையெனும் நதியை	उत्तरं	வடக்கில்
	யும்	भारुण्डं	பாருண்டமெனும்
युग्मेन	ஐக்கமத்தில்	वनं	வனத்தில்
प्रत्यपद्यत	வந்துசெர்ந்தார்.	प्राविशत्	புகுந்தார்.

वेगिनीं च कुलिङ्गाख्यां ह्लादिनीं पर्वतावृताम् । यमुनां प्राप्य संतीर्णो बलमाश्वासयत्तदा ॥

वेगिनीं	வேகமாயோடுகிறதும்	यमुनां	யமுனையை
ह्लादिनीं च	மனதை மகிழ்ச்சிப்ப	प्राप्य	அடைந்து,
	தும்	संतीर्णः	கடந்தார்.
पर्वतावृतां	பர்வதங்களால் சூழப்	तदा	அந்தச் சமயத்தில்
	பட்டதும்	बलं	சைனியத்தை
कुलिङ्गाख्यां	குலிங்கமெனப்பெயர்	आश्वासयत्	இளைப்பாறுவித்தார்.
	கொண்டதுமாகிய		

शीतीकृत्य तु गात्राणि क्लान्तानाश्वास्य वाजिनः ।

तत्र स्नात्वा च पीत्वा च प्रायादादाय चोदकम् ॥ ७ ॥

तत्र	அங்கிடத்தில்	स्नात्वा च	ஸ்நானம் செய்து
क्लान्तान्	களைப்படைந்திருந்த	पीत्वा च	நீர் பருகி
वाजिनः	குதிரைகளை	उदकं	தீர்த்தத்தை
आश्वास्य	இளைப்பாற்றி	प्रायात्	எடுத்துக்கொண்டும்
गात्राणि	உடல்களை		புறப்பட்டார்.
शीतीकृत्य तु	குளிர்ப்பெய்தச் செய்த		
	தும்		

राजपुत्रो महारण्यमनभीक्ष्णोपसेवितम् । भद्रो भद्रेण यानेन यारुतः स्वमिवात्यगात् ॥८॥

மாருத:	வாயு	அனமீக்ஷணோபசேவிதே	எப்படிப்பட்ட சஞ்சாரமும்
ஸ்	ஆதரத்தில்		
ஹ	எவ்வண்ணமோ அவ்வண்ணமே	மஹர்ண்யே	மகாரண்யத்தை
மத்ர:	புண்பாத்தமாவான	மத்ரேண	பிரசஸ்தமாயிருந்
ராஜபுத்ர:	சக்கிரவர்த்தி குமாரர்	யானேன	தேருடன் [கின்ற
		அத்யகாந்	கடந்தார்.

भागीरथी दुष्यतरां सोऽंशुधाने महानदीम् । उपायाद्राघवस्तूर्णं प्राग्वटे विभ्रुते पुरे ॥ ९ ॥

ச:	அந்த	भागीरथी	கங்கையை
राघव:	பரதர்	विभ्रुते	பெயர்பெற்ற
अंशुधाने	அம்சதாஸம் எனும் நகரில்	प्राग्वटे	பொகுவடமெனும்
दुष्यतरां	தாண்ட முடியாததும்	पुरे	நகரில்
महानदी	மகாநதியுமாகிய	स्तूर्णं	வினாவில்
		उपायान्	அடைந்தார்.

स गङ्गां प्राग्वटे तीर्त्वा समायात्कुटिकोष्टिकाम् । सर्वलस्तां स तीर्त्वाऽथ समायाद्धर्मवर्धनम् ॥

ச:	அவர்	समायात्	அடைந்தார்.
सर्वलः	சேலையுடன்கூட	अथ	அனந்தரம்
प्राग्वटे	பொகுவடமெனும்	सः	அவர்
गङ्गां	கங்கையை [நகரில்	तां तीर्त्वा	அதைத் தாண்டி
तीर्त्वा	தாண்டி,	धर्मवर्धनं	தர்மவர்த்தனமெனும்
कुटिकोष्टिकां	குடிகோஷ்டிகமெனும் நதியை		கிராமத்தை
		समायात्	வந்தடைந்தார்.

तोरणं दक्षिणार्धेन जम्बूप्रस्थमुपागमत् । वरुणं च ययौ रम्यं ग्रामं दशरथात्मजः ॥११॥

दशरथात्मजः	தசரதரின் குமாரர் (பரதர்)	जम्बूप्रस्थं	ஜம்பூபிரஸ்தமெனும் கிராமத்தை
तोरणं	தோரணமெனும் கிராமத்தின்	उपागमत्	அடைந்தார்.
दक्षिणार्धेन	தென்வழியால்	रम्यं	அழகான
		वरुणं ग्रामं च	வருநமெனும் கிராம
		ययौ	அடைந்தார். [த்தை

तत्र रम्ये वने वासं कृत्वाऽसौ प्राबुखो ययौ । उद्यानमुज्जिहानायाः म्रियका यत्र पादपाः॥

असौ	அவர்	उज्जिहानायाः	உஜ்ஜிஹானையென்ற
तत्र	அந்த	म्रियकाः	கதம்ப [நகரில்
रम्ये	மனோகரமான	पादपाः	விருக்தங்கள்
वने	காட்டில்	यस	எதிரிருந்தனவோ
वासं	(இரவு) தங்கியிருந்		அந்த
कृत्वा	செய்து, [கலை	उद्यानं	உத்தியானவனத்தை
प्राबुखः	கிழக்குநோக்கி செல் லுகின்றவராய்	ययौ	அடைந்தார்.

सालांस्तु प्रियकान्याप्य शीघ्रानास्थाय वाजिनः । अनुज्ञाप्याथ भरतो वाहिनीं त्वरितो ययौ ॥

अथ	அப்பொழுது	वाजिनः	குதிரைகளை
भरतः	பரதர்	आस्था	சதத்திற்பூட்டி,
प्रियकान्	கதம்ப	वाहिनीं	சேனைபிடம்
सालान्	மரங்களை	अनुज्ञाप्य तु	விடைகொண்டு
प्राप्य	கிட்டி,	त्वरितः	அவசரமுற்றவராய்
शीघ्रान्	வேகம்செல்லும்	ययौ	சென்றார்.

वासं कृत्वा सर्वतीर्थे तीर्त्वा चोत्तानिकां नदीम् । अन्या नदीश्च विविधाः पार्वतीयैस्तुरङ्गमैः ॥
हस्तिपृष्ठकमासाद्य कुटिकामत्यवर्तत । ततार च नरव्याघ्रो लौहित्ये स कपीवर्ताम् ॥ १५ ॥

सः	அந்த	तुरङ्गमैः	குதிரைகளைக்கொண்டு
नरव्याघ्रः	புருஷோத்தமர்	तीर्त्वा	தாண்டி,
सर्वतीर्थे	ஸர்வதீர்த்தமெனும் கிராமத்தில்	हस्तिपृष्ठकं	ஹஸ்திப்ருஷ்டக மெனும் கிராமத்தை
वासं	ஓரிரவு	आसाद्य	அடைந்து
कृत्वा	கழித்தனைச் செய்து	कुटिकां	குடிசையெனும்நதியை
उत्तानिकां	உத்தானிகையென்ற	अत्यवर्तत	கடந்தார்.
नदीं च	நதியையும்	लौहित्ये	லெனறிய்யமெனும் நகரில்
अन्याः	மற்ற	कपीवर्ती च	கபிவதியென்ற நதி யையும்
विविधाः	பல	ततार	தாண்டினார்.
नदीः च	நதிகளையும்		
पार्वतीयैः	மலைப்பிரதேசத்து		

एकसाले स्थाणुमतीं विनते गोमतीं नदीम् ॥ १६ ॥

कलिङ्गनगरे चापि प्राप्य सालवनं तथा । भरतः क्षिप्रमगच्छत्सुपरिश्रान्तवाहनः ॥ १७ ॥

भरतः	பரதர்	सुपरिश्रान्त-	பிகவும் களைப்படைந்
एकसाले	ஏகஸாலமெனும் கிராமத்தில்	वाहनः	திருந்த குதிரைகளை யுடைவராய்
स्थाणुमतीं	ஸ்தாணுமதியெனும் நதியையும்	क्षिप्रं तथा	விரைவிரையே
विनते	வினதமெனும் நகரில்	कलिङ्गनगरे	கலிங்கநகரில்
गोमतीं नदीं च	கோமதியெனும் நதி	सालवनं अपि	ஆச்சாமரவனத்திற் கும்
प्राप्य	கடந்து, [யையும்]	आगच्छत्	வந்துசேர்ந்தார்.

वनं च समतीत्याशु शर्वर्यामरुणोदये । अयोध्यां मनुना राज्ञा निर्मितां संददर्श ह ॥ १८ ॥

शर्वर्या	இரவை	राज्ञा	சக்கிரவர்த்தியால்
वनं च	வனத்திலேயே	निर्मितां	நிருமாணிக்கப்பட்ட
समतीत्य	கழித்து,	अयोध्यां	அயோத்தியநகரை
अरुणोदये	அருணோதயத்தில்	आशु	விரைவில்
मनुना	மனு	संददर्श ह	கண்டார்.

तां पुरीं पुरुषव्याघ्रः समरात्रोपितः पथि । अयोध्यामग्रतो दृष्ट्वा रथे सारथिमब्रवीत् ॥

புருஷவ்யாஹ: புருஷோத்தமர்
பதி வழியில்
சமராத்ரோபித: ஏழு இரவு கழித்த
தீ அந்த [வராய்
அயோத்யாத்திமாரகனா

அமன: கண்முன்
ஐதா கண்டு,
ரथே ரதத்தில்
சாரதி சாரதியைப் பார்த்து
அவவீத் மொழிந்தார்:

एषा नातिप्रतीता मे पुण्योद्याना यशस्विनी । अयोध्या दृश्यते दूरात्सारथे पाण्डुमुत्तिका ॥
यज्वभिर्गुणसंपन्नैर्ब्राह्मणैर्वेदपारगैः । भूयिष्ठमुद्धैराकीर्णा राजर्षिवरपात्रिता ॥ २१ ॥

சாரथே "சாரதியே"
ஏஷா இந்த
புண்யோதானா அழகிய உத்தியானவ
னங்களை யுடையதும்
யசஸ்வினீ புகழ்படைத்ததும்
பாண்டுமுக்திகா வெண்மை மண்ணு
டையதும்
யஜ்வமி: யாகம்செய்யும்
குணசம்பந்நை: நற்குணம் பொருந்திய
வேதபாரகை: வேதவித்துக்களாகிய
பிராமம்மணர்களாலும்

கடை: செல்வவாண்களாலும்
பூயிष्ठ அடிகமாய்
அகீர்ணா நிறைந்துள்ளதும்
ராஜர்ஷிவரபாத்திரி ராஜர்ஷியால் பரிபா
க்சித்தபட்டதுமான
அயோத்யா அயோத்திமாநகர்
தூரத் தொகுதரத்திலிருந்தே
மே எனக்கு
நாதிபிரதீதா உற்சாகமற்றிருக்கிற
தாய்
தூஸ்யதே காணப்படுகிறது.

अयोध्यायां पुरा शब्दः श्रूयते तुमुलो महान् । समन्तान्नरनारीणां तमय न शृणोम्यहम् ॥

புரா "இதற்குமுன்
அயோத்யையில்
மரணாரீணா ஆண்பெண்களுடைய
மஹான் பெரிய
துமுல: கலகல
சப்த: சத்தமானது

சமந்தாந் எல்லா பக்கங்களிலும்
தூயந் கேட்கப்பட்டது;
அஃ துப்பொழுது
த அதை
அஹ் நான்
சுணோமி ந கேட்கவில்லை

उद्यानानि च सायाह्ने क्रीडित्वोपरतैर्नरैः । तान्यद्यानुदन्तीव परित्यक्तानि कामिभिः ॥ २२ ॥

சாயாஹ்நே "சாயங்காலத்தில்
உத்யானானி உத்யானவனங்களில்
கிரீடயிதா விளையாடி
அபரதை: முடிவுற்றவர்களுடும்
சமந்தாந் எல்லாப்பக்கங்களிலும்
விபிதாவஹி: பரவிவிருப்பவர்களு
டான
காமிபி: வ காமிகளான (பார்வா
ஸுந்தர்களான)

நரை: மனிதர்களால்
பரித்யக்தானி துறக்கப்பட்டிருக்
கின்றன.
அஃ துப்பொழுது
தானி அவைகள்
அனுதந்தி இவ் அழகின்றவைபோல்
மம எனக்கு
அந்யதா வேறுவிதமாய்
பிரகாஸந்தே தோன்றுகின்றன.

अरण्यभूतेव पुरी सारथे प्रतिभाति मे । न ह्यत्र यानैर्दृश्यन्ते न गजैर्न च वाजिभिः ॥
निर्यान्तो वाऽभियान्तो वा नरमुख्या यथापुरम् ॥ २४ ॥

सारथे "சாரதியே!
யதாபுரம் முன்பேரல்
அரசு இங்கு
நரமுக்யா: பிரதானிகள்
யானை: தேர்களிலேறிக்
கொண்டு
निर्यान्तः वा வெளிப்போகிறவர்க
ளாகவே,
अभियान्तः वा உள்ளே வருபவர்க
ளாகவே
दृश्यन्ते न காணப்படவில்லை.

उद्यानानि पुरा भान्ति मत्तप्रमुदितानि च ।

उद्यानानि "உத்யானவனங்கள்
जनानां ஜனங்களுடைய
रतिसंयोगेषु வினையாட்டுகளில்
अत्यन्त-மிக அனுசுலமான
गुणवन्ति च வைகளும்

तान्येतान्यद्य पश्यामि निरानन्दानि सर्वशः ।

अद्य "இப்பொழுது
तानि அந்த
एतानि இவைகள்
अनुपथं பாதைகளில்
अस्तपर्णैः உதிர்ந்த இலைகளுடனி
द्रुमैः மரங்களால் [குக்கும்]

नाद्यापि श्रूयते शब्दो मत्तानां मृगपक्षिणाम् ।

संरक्तां "உற்சாகமுடிகிறதும்
मधुरां இனிமையானதுமான
वार्णी ஒலியை
बहु कलं மிக மழலைபோல்
व्याहरतां கூவும்

चन्दनागरुसंपृक्तो धूमसंमूर्छितोऽतुलः ।

चन्दनागरु-சந்தனம், அகில் இ
संपृक्तः } வைகளின் மணத்து
டன்கூடியதும்,
धूमसंमूर्छितः தூபங்களால் மிகுத்தி
யடைகிறதும்,
अतुलः நிகரற்றதும்

गजैः न { யானைகளிலேறிக்
கொண்டும் காணப்
படவில்லை.

वाजिभिः च न { குதிரைகளிலேறிக்
கொண்டும் காணப்
படவில்லை.

हि { ஆகையால்
पुरी நகரானது

इव अरण्यभूता முற்றிலும் காடாகி
मे எனக்கு [விட்டதாக
प्रतिभाति தோற்றுகின்றது.

जनानां रतिसंयोगेष्वत्यन्तगुणवन्ति च ॥

मत्तप्रमुदितानि च { கிருங்காரத்திற்கு வே
ண்டிய உற்சாகங்க
ளுடையவகுமரக

पुरा भान्ति இதன் முன் விளக்கின.

सस्तपर्णैरनुपथं विक्रोशद्भिरिव द्रुमैः ॥ २६ ॥

विक्रोशद्भिः इव கதறுபவனபோன்ற
னவரவ்

सर्वशः எல்லாப்பக்கங்களிலும்

निरानन्दानि உற்சாகமற்றவைகள
ளால்

पश्यामि நான் காண்கிறேன்.

संरक्तां मधुरां वार्णी कलं व्याहरतां बहु ॥

मत्तानां உற்சாகமுற்ற
मृगपक्षिणां மிருகபக்சிகளுடைய
शब्दः தொலி
अद्य अपि இன்னும்
श्रूयते न கேட்கப்படவில்லை.

प्रवाति पवनः श्रीमान्किं नु नाद्य यथापुरम् ॥

श्रीमान् இனியதுமான
पवनः காற்று
अद्य இப்பொழுது
यथापुरम् முன்பேரல்
किं नு ஏன்
प्रवाति न விசயில்லை?

भेरीमृदङ्गवीणानां कोणसंघटितः पुनः । किमप्य शब्दो विरतः सदाऽदीनगतिः पुरा ॥

भेरीमृदङ्ग- वीणानां कोणसंघटितः पुरा सदा	“பேரீ, மிருதங்கம், வீ ணை இவைகளுடைய ஒரு பாகத்திலிருந்து கொம்புசிறத்தும், முன் எப்பொழுதும்	अदीनगतिः शब्दः अथ पुनः कि विरतः	கம்பிரமாய் விளங்கிய தொனி [ஹ்மன இப்பொழுதோ ஏன் [வெனில் ஒழிவடைந்தது?
--	--	---	---

अनिष्टानि च पापानि पश्यामि विविधानि च । निमित्तान्यमनोज्ञानि तेन सीदति मे मनः॥

अनिष्टानि पापानि च विविधानि	“கிருப்பயத்தவைக னும், கெட்டவைகளும், பலவகையானவைக ளும்,	अमनोज्ञानि च निमित्तानि पश्यामि तेन मे मनः सीदति	துக்கரமானவைக சகுவகை [ஹ்மன காண்கிறேன். அதனால் எனது மனது கவலைப்படுகிறது.
-----------------------------------	---	---	---

सर्वथा कुशलं सूत दुर्लभं मम वन्धुषु । तथा असति सम्मोहे हृदयं सीदतीव मे ॥ ३१ ॥

सूत मम वन्धुषु सर्वथा कुशलं दुर्लभं	“சூரதியே! எனது பந்தாக்கள் விவரத் தில் எல்லாப்படியாலும் செழமென்பது அகிறது.	तथा हि असति सम्मोहे मे हृदयं इव सीदति	ஏனெனில் நிஷ்காரணமான சித்தப்பிரமையில் எனது மனது முற்றிலும் உழலுகின்றது.”
--	---	---	---

विषण्णः श्रान्तहृदयस्वस्तः संलुलितेन्द्रियः । भरतः प्रविवेशाशु पुरोमिक्ष्वाकुपालिताम् ॥

भरतः विषण्णः श्रान्तहृदयः स्वस्तः संलुलितेन्द्रियः	பரதர் உற்சாகமிழந்தவராய் கொந்தமனத்தினராய் உள்ளம்நடுங்கியவரால் களைப்புடையவராய்	इक्ष्वाकुपालितां पुरी आशु प्रविवेश	இக்ஷ்வாகுக்களால் காக்கப்பட்ட கதர் ஹல் விரைத்து புகுந்தனர்.
--	--	---	--

द्वारेण वैजयन्तेन प्राविशच्छ्रान्तवाहनः । हास्यैस्तथाय विजयमुक्तस्तैः सहितो ययौ ॥

वैजयन्तेन द्वारेण श्रान्तवाहनः प्राविशन् हास्यैः	வையுயர்த்தபெணும் வாயினால் களைந்த வாகனங்க ளையுடைய அவர் தொழந்தார், வாசிற்குப்பவர்களால்	उथाय विजयं यतः तैः सहितः ययौ	எழுந்து “உயகிதுழிபவ” என தெரிசுதரப்பட்டவராய் அவர்களோடு கூடிவரராய் சென்றார்.
--	---	---	---

स त्वनेकाग्रहृदयो द्वास्थ्यं प्रत्यर्च्य तं जनम् । सूतपश्वपतेः कृन्तमवरीत्तत्र राघवः ॥३४॥

சச	அப்பொழுது
अनेकाग्रहृदयः	நிலைகொள்ளா மன
सः	அந்த [முனைய]
राघवः	பரதர்
द्वास्थ्यं	வாரிஸ்காக்கும்
तं	அந்த
जनं	ஜனக்கூட்டத்தை

प्रत्यर्च्य	ஆமோதித்து
तु	உடனே
अश्वपतेः	அச்வபதிலினது
कृतं	களைத்திருக்கும்
सूतं	சூரதியைப்பார்த்து
अवरीत्	பின்வருமாறு மொழி
	ந்தார்:

किमहं त्वरयाऽनीतः कारणानि विनाऽनघ । अशुभाशङ्कि हृदयं शीलं च पततीव मे ॥

अनघ	“தேரவுமற்றவனே!
कारणानि विना	காரணங்களின்றி
अहं	நான்
किं	ஏன்
त्वरया	விசைரில்
आनीतः	அழைக்கப்பட்டேன்?

हृदयं	மனம்
अशुभाशङ्कि	கெட்டவையோ என்
मे	எனது [ஆகிறது.
शीलं च	ஸ்வபாவகுணமும்
पतति इव	அழிகிறதுபோலிருக்
	கிறது.

श्रुता नो यादृशाः पूर्वं नृपतीनां विनाशने । आकारांस्तानहं सर्वानिह पश्यामि सारथे ॥

सारथे	“சாரதியே!
पूर्वं	இதற்குமுன்
नृपतीनां	அரசர்களுடைய
विनाशने	அழிவில்
नः	நாக்கு
यादृशाः	எவைகள்
श्रुताः	கேட்கப்பட்டிருக்கின்
	றனவோ

तान्	அந்த
आकारान्	அடையாளங்கள்
सर्वान्	எல்லாவற்றையும்
अहं	நான்
इह	இப்பொழுது
पश्यामि	பிரதிபகஷ்த்தில்
	காண்கிறேன்.

समार्जनविहीनानि परुषाण्युपलक्षये । असंयतकवाटानि श्रीविहीनानि सर्वशः ॥ ३७ ॥

समार्जनविहीनानि	“பரிசுத்தம் செய்யப்படாதவைகளையும்
परुषाणि	தீயவைகளையும்
असंयतकवाटानि	முடப்படாத கதவுகளையும்

श्रीविहीनानि	சோபையற்றவைகளை
	யும்
सर्वशः	எல்லாபக்கங்களிலும்
उपलक्षये	காண்கிறேன்.

बालिकर्मविहीनानि धूपसंमोदनेन च । अनाशितकुटुम्बानि प्रभाहीनजनानि च ॥

अलक्ष्मीकानि पश्यामि कुटुम्बिभवनान्यहम् ॥ ३८ ॥

अहं	“நான்
कुटुम्बिभवनानि	குடும்பிகள் வசிக்
	கும் வீடுகளை

बालिकर्मविहीनानि	புறவாழ்ந்தவைகளா
	யும்
धूपसंमोदनेन च	துபாவாசனையற்றவை
	களையும்

अमाशितकुटुम्भानि	“கண்ணாறுகளுதிருக்கினை யுண்டயவைகளுகாராயும்	अलक्ष्मीकानि च	பாழநடைந்தவைகளாக யும்
प्रमाहीनजनानि	ஒன்றியிழந்த ஜனங்களை யுண்டயவைகளாகாராயும்	पश्यामि	காண்கிறேன்.

अपेतमाल्यशोभानि ह्यसंमृष्टाजिराणि च । देवागाराणि शून्यानि न च भान्ति यथापुरम् ॥

देवागाराणि	“தெய்வமாலையுடைய மாலையுடைய களை யிழந்தவைகளாயும்	शून्यानि च	பாழநடைந்தவைகளாக யும்
अपेतमाल्यशोभानि	களை யிழந்தவைகளாயும்	यथापुरं	முன்புபோல்
असंमृष्टाजिराणि च	“கிணக்கப்பட்டாத பிரத காண்களை யுண்டய வைகளாகாராயும்	भान्ति न हि	கிணக்கவில்லை.

देवतार्चाः प्रविद्धाश्च यज्ञगोष्ठ्यस्तथाविधाः । माल्यापणेषु राजन्ते नाद्य पश्यानि वै तथा ॥

देवतार्चाः च	“தெய்வபூஜையுடைய அழிந்தன.	माल्यापणेषु	புத்தபக்கடைகளில்
प्रविद्धाः	அழிந்தன.	पश्यानि च	சாக்குகளைல்லாம்
यज्ञ गोष्ठ्यः	யாகுகொத்திடகளும்	अद्य	இப்பொழுது
तथाविधाः	ஆவ்வண்ணமுயிருக் கின்றன.	तथा	முன்போல்
		राजन्ते न	கிணக்கவில்லை.

दृश्यन्ते वणिजोऽप्यत्र न यथापूर्वमथ वै । ध्यानसंविग्रहृदया नष्टव्यापारयन्त्रिताः ॥४१॥

अल	“இங்கு	नष्टव्यापार-)	வேகையில்லாத கஷ்ட
अद्य	இப்பொழுது	यन्त्रिताः }	முற்றவர்களாயும்
वणिजः अपि	கியாபார்களும்	नथापूर्व वै	முன்போல்
ध्यानसंविग्र-	கவனமில்லாத	दृश्यन्ते न	கிணக்கவில்லை.
हृदयाः }	மனத்திலிருக்கா யும்		

देवायतनचैत्येषु दीनाः पक्षिमृगाः स्थिताः ॥ ४२ ॥

देवायतनचैत्येषु	“தேவையில், யாகவாகை களிலும்	पक्षिमृगाः	பகைகளும் பிருகல் களும்
		दीनाः स्थिताः	உதக்கிக்கிடக் கின்றன.

मलिनं चाश्रुपूर्णाक्षं दीनं ध्यानपरं कृशम् । सखीपुंसं च पश्यामि जनमुत्कण्ठितं पुरे ॥

पुरे	“நகரில்	दीनं	பரிதாபிக்கும் நிலைமை நிலைக்குந்தையும்
सखीपुंसं	ஆண்மொண்ட ஹூஸ் விரட்ட	ध्यानपरं	கவனமில்லாட்டுத்தி டக்கிறதாயும்
जनं च	ஜனமுமொழைமெல்லா வந்தையாயும்	कृशं	தளவெடுக்கிற தாயும்
मलिनं च	மலசப்பட்டதாயும்	उत्कण्ठितं	வருத்திக்கொண்டிருக் கிறதாயும்
अश्रुपूर्णाक्षं	கண்ணிர் நிறைந்த க ண்ணையுடையதாகாயும்	पश्यामि	நாண்காண்கிறேன்.

इत्येवमुक्त्वा भरतः सूतं तं दीनमानसः । तान्यरिष्टान्ययोध्यायां मेक्ष्य राजगृहं ययौ ॥

भरतः	பரதர்	तं	அந்த
अयोध्यायां	அயோத்யியில்	सूतं	சாரதிவிடம்
तानि	அந்த	इति एवं	மேற்கண்டவாறு
अरिष्टानि	அபசகுணங்களை	उक्तवा	கொல்லிகிட்டு,
मेक्ष्य	கவனித்து,	राजगृहं	சக்கிரவர்த்தியாரின்
दीनमानसः	கொந்தமனத்தினராய்	ययौ	மாளிகைக்கு வந்துசேர்ந்தார்.

तां शून्यशृङ्गाटकवेश्मरथ्यां रजोऽरुणद्वारकपाटयन्त्राम् ।

दृष्ट्वा पुरीमिन्द्रपुरप्रकाशां दुःखेन संपूर्णतरो बभूव

॥ ४५ ॥

इन्द्रपुरप्रकाशां	இந்திரனது நகர்பேரம்	रजोऽरुणद्वार-	புழுதிபடிந்து சிவந்த
तां	அந்த [வினங்கிய	कपाटयन्त्रां	வாயிற்கதவுகளையு
पुरी	நகரை		டையதாயும்
शून्यशृङ्गाटक-	சூன்யமாயிருக்கின்ற	दृष्ट्वा	கவனித்து,
वेश्मरथ्यां	சதுக்கங்களையும் வி	दुःखेन	துபரத்தால்
	களையும் விதிகளை	संपूर्णतरो बभूव	மிகவும் துடிக்கின்றவ
	யமுடையதாயும்		ராயினர்.

बहूनि पश्यन्मनसोऽप्रियाणि यान्यन्यदा नास्य पुरे बभूवुः ।

अवाविशरा दीनमना नहृष्टः पितृर्मेहात्मा प्रविवेश वैश्व

॥ ४६ ॥

महान्मा	மகாத்மாவாகுமவர்	बहूनि	அனேகங்களை
अन्यदा	இதற்குமுன் ஒரு சம	पश्यन्	கவனித்தவராய்
	யத்தினுங்கூட	अवाविशराः	தலைகுனிந்தவராய்
अस्य	இவரது	दीनमनाः	கொந்தமனத்தினராய்
पुरे	நகரில்	नहृष्टः	உற்சாகக்குன் றியவ
मनसः	மனதிற்கு		ராய்
अप्रियाणि	அனிரிஷ்டமாயிருக்கின்	पितुः	தந்தையினது
	றவைகள்	वैश्व	மாளிகையில்
यानि बभूवुः न	ஏவைகள் உண்டான தி	प्रविवेश	புகுந்தனர்.
	ல்லைபோர அலைகளின்		

इत्यार्षे श्रीमद्रामायणे वाल्मीकीये आदिकाव्ये

अयोध्याकाण्डे एकसप्ततितमः सर्गः ॥

आदितः श्लोकः 5169.

अयोध्याकाण्डे आदितः श्लोकः 2814

इत्यार्षे श्रीमद्रामायणे सप्तमेऽहि वर्तमानकथाप्रसङ्गः ॥

இவ்விதம் ஐந்தியில் குசன் லவன் இவர்களால் பூரீராமர் ஸ்காந்தியில் அச்வமேத யாகசாலையில் காணம் செய்யப்பட்ட பூரீமத் ராமாயணத்தில் ஏழாவது திணத்தில் காணம் பண்ணப்பட்ட கதை முடிவுபெற்றது.

[புரா குசலவாஹ்யா ஹிராமசநிதாபவ்மேத்யநகாடே ட்ரவிசதி டிநேபு ரீதே ஶ்ரீமட்ராமாயணே
அஃமே஽ஹி அயோத்யாகாண்டே ட்விசமதினமசர்மாரஶ்ய சமனவதினமசர்மார்ப்யந்த்
(5170—5983 ஶ்லோகா:) ரீதம | தஸின் டிநே ரீதா: ஶ்லோகா: 814]

ஆதியில் குசலன் ஸவன் இலர்கனார் ஸ்ரீராமஸந்திரில் அக்வமெதயாகசாலையில்
முப்பத்திரண்டு தினங்களில் காணம் செய்யப்பட்ட ஸ்ரீமத் ராமாயணத்தில்
எட்டாவது தினத்தில் அயோத்திரகாண்டத்தில் 72-வது ஸர்க்கம் முதல்
97-வது ஸர்க்கம் வரை (5170—5983) காணம் செய்யப்பட்டது.
அன்று காணம் செய்யப்பட்ட சிலைகசங்கியை 814]

ட்விசமதினம: சர்ம:—எழுபத்திரண்டாம் ஸர்க்கம் || 32 ||

மரதவிலாப:—பரத விலாபம்.

அபश्यन्तु ततस्तत्र पितरं पितुरालये । जगाम भरतो द्रष्टुं मातरं मातुरालये ॥ १ ॥

भरतः	பரதர்	तु	உடனே
ततः	அப்பொழுது	मातुः	தாயினது
तत्र	அங்கு	आलये	மாலிகையில்
पितुः	தந்தையினது	मातरं	தாயை
आलये	மாலிகையில்	द्रष्टुं	தரிசிக்க
पितरं	தந்தையாரை	जगाम	சென்றார்.
अपश्यन्	காணாதவராய்,		

अनुप्राप्तं तु ते दृष्ट्वा कैकेयी प्रोषितं सुतम् । उत्पपात तदा हृष्टा त्यक्त्वा सौवर्णमासनम् ॥

कैकेयी	கைகேயிதேவியார்,	तु	அதனால்
प्रोषितं	வெளியூரினிருந்த	दृष्ट्वा	உள்ளம் பூரித்தவ
तं	அந்த	सौवर्णं	தங்க [எரி]
सुतं	புதல்வனை	आसनं	ஆசனத்தை
तदा	அப்பொழுது	त्यक्त्वा	கிட்டு
अनुप्राप्तं	வாழ்க்கைக்கு வந்த	उत्पपात	சுதிர்த்தோக்கிச்சென்ற
दृष्ट्वा	கண்டு, [வணுக		என்.

स प्रविश्यैव धर्मात्मा स्वगृहं श्रीविवर्जितम् । भरतः प्रेक्ष्य जग्राह जनन्याश्रणौ शुभौ ॥३॥

धर्मात्मा	தர்மாத்மா வாகும்	प्रेक्ष्य	கவனித்து,
सः	அந்த	जनन्याः	மாதாவினது
भरतः	பரதர்,	शुभौ	பூஜ்யமாகிய
स्वगृहं	தன் வீட்டினான்	आणौ	திருவடிகளில்
प्रविश्यैव	தவழ்ந்ததும்	जग्राह	வீழ்ந்து சேவித்தார்.
श्रीविवर्जितं	ஒளியற்றதாய்		

सा तं मूर्धन्युपाघ्राय परिष्वज्य यशस्विनम् । अङ्गे भरतपारोप्य प्रष्टुं समुपचक्रमे ॥ ४ ॥

सा	அவள்	அங்கு	மடியில்
तं	அந்த	பாரோப்ய	உட்காரவைத்து,
यशस्विनं	யசஸ்வினிய	मूर्धनि उपाघ्राय	மச்சிமுதர்ந்து
भरतं	பரதனை	प्रष्टुं	விசாரிக்க
परिष्वज्य	கட்டியணைத்து,	समुपचक्रमे	ஆரம்பித்தனள்.

अद्य ते कतिचिद्राश्यश्च्युतस्यार्यकवेश्मनः । अपि नाध्वश्रमः शीघ्रं रथेनावततस्तव ॥ ५ ॥

आर्यकवेश्मनः	"மாதாமகரின் மரணி கையினின்றும்	रथेन	தேயிலேறி
च्युतस्य	கிளம்பிய	शीघ्रं	கிரைவாய்
ते	உனக்கு	आपततः	திரும்பிவந்த
अद्य	இப்பொழுது	तव	உனக்கு
राश्यः	நாட்கள்	अध्वश्रमः	வழிச்சிரமம்
कतिचित्	எவ்வளவாபின்?	अपि न	இல்லையா?

आर्यकस्ते सुकुशली युधाजिन्मातुलस्तव । प्रवासाच्च सुखं पुत्र सर्व मे वक्तुमर्हसि ॥ ६ ॥

पुत्र	"குழந்தாய்!	च	அங்கனம்தானே?
ते	உனது	प्रवासात्	வெளிப்போனது
आर्यकः	பாட்டனார்	सुखं	சுகம்தானே? [முதல்
सुकुशली	சுகமாயிருக்கின்றாரா?	मे	எனக்கு
तव	உனது	सर्व	எல்லாவற்றையும்
मातुलः	மாதுலாகிய	वक्तुं	சொல்ல
युधाजित्	யுதாஜித்	अर्हसि	வேண்டும்."

एवं पृष्टुस्तु कैकेय्या प्रियं पार्थिवनन्दनः । आचष्ट भरतः सर्वं मात्रे राजीवलोचनः ॥ ७ ॥

एवं	இவ்விதமாக	राजीवलोचनः	செந்தாமரைக்கண்
कैकेय्या	கைகேயிதேவியால்	भरतः	பரதர் [ஊருமரகிய
प्रियं	பரியமாக	सर्वं	எல்லாவற்றையும்
पृष्टः	கினுவப்பட்டவரும்,	मात्रे	தாயருக்கு
पार्थिवनन्दनः	சக்கிரவர்த்தி குமார ரும்,	तु	இப்பொழுது
		आचष्ट	பின்வருமாறு தெரிவி த்தனர் :

अद्य मे सप्तमी रात्रिश्च्युतस्यार्यकवेश्मनः । अम्बायाः कुशली तातो युधाजिन्मातुलश्च मे॥

आर्यकवेश्मनः	"மாதாமகரின் மரணி கையினின்றும்	अम्बायाः	அம்மாவிள்
च्युतस्य	கிளம்பிய	तातः	தந்தை
मे	எனக்கு	कुशली	செழுமமாயிருக்கிறார்.
अद्य	இப்பொழுது	मे	எனது
रासिः	நாள்	मातुलः	அம்மான்
सप्तमी	ஏழாவதாகிறது.	युधाजित्	யுதாஜித்
		च	அங்கனமேயிருக்கிறார்.

एतत्सुखचिरं भाति पितुर्षे शयने पुरा । अशिनैवापन्नं रात्रौ गगने तोयदात्यये ॥ १९ ॥

மே	"எனது	गगने	ஆகாயம்
पितुः	தந்தையினது	अशिना	சந்திரனும்
एतत्	இந்த	इव	எவ்வண்ணமோ அவன்
शयने	படுக்கையானது,		வண்ணமே
तोयदात्यये	சாக்தாவதத்தில்	सुखचिरं	மிகப் புகைந்துமாக
रात्रौ	இரவில்	पुरा भाति	விளங்கிக்கொண்டிருந்
अमलं	நிர்மலமான		தது.

तदिदं न विभात्यथ विहीनं तेन धीमता । व्योमेव अशिना हीनमप्युष्क इव सागरः ॥

तव इदं	"அந்த இது	हीनं	கிடப்பபட்ட
अथ	இப்பொழுது	व्योम	ஆகாயம்
तेन	அந்த	इव	போலவும்,
धीमता	தீமானாகுமவரால்	अप्युष्कः	நீரற்ற
विहीनं	கிடப்பபட்டதாய்,	सागरः इव	சமுத்திரம் போலவும்
अशिना	சந்திரனும்	विभाति न	கொடியாதிருக்கிறது."

बाष्पमुत्सृज्य कण्ठेन स्वातिः परमसीदितः । प्रच्छाद्य वदने श्रीमद्वस्त्रेण जयतां वरः ॥ २१ ॥

जयतां	ஜயசாணிகளில்	वदने	முகத்தை
वरः	உத்தமராகுமவர்	प्रच्छाद्य	மூடிக்கொண்டு
परमसीदितः	மிக மணவேதனைப்படு கின்றவராய்	बाष्पं	கண்ணீரை
वस्त्रेण	வஸ்திரத்தால்	उत्सृज्य	வடித்துக்கொண்டு
श्रीमत्	அழகிய	कण्ठेन	குரலிட்டு
		स्वातिः	கதறியழுதார்.

तमार्तं देवसङ्काशं सर्वाक्ष्य पतितं भुवि । निकृत्तमिव सालस्य स्कन्धे परशुना वने ॥ २२ ॥

देवसङ्काशं	தேவசங்காசக்கொப் பாண்	निकृत्तं	கெட்ட கிழித்தப பட்ட
तं	அவரை	सालस्य	ஆந்தாமாத் தினது
आर्तं	துயருற்றவராய்	स्कन्धे इव	கிண்கையப்போல்
वने	காட்டில்	भुवि	தகரையில்
परशुना	கோடாரியால்	पतितं	கிழித்தகிடப்பவராய்
		सर्वाक्ष्य	கண்டனன்.

मत्तमातङ्गसङ्काशं चन्द्रार्कसदृशं भुवः । उत्थापयित्वा शोकार्तं वचनं चेदमब्रवीत् ॥ २३ ॥

च	உடனே	भुवः	தகரையிலிருந்து
मत्तमातङ्गसङ्काशं	மறித்த உரணக்கொப் பாண்வரும்,	उत्थापयित्वा	எழுந்திருக்கச்
चन्द्रार्कसदृशं	சந்திரார்கியர்களுக் குதிரையாகவும்,	इदं	மிகவும் [செய்து,
शोकार्तं	{ கோகத்தால் மிகக்கப் பட்டவராய் அவரை	वचनं	கொழிவைய
		अब रेतु	கொல்லலானான் :

उत्तिष्ठोत्तिष्ठ किं शेषे राजन्न महायशः । त्वद्विधा न हि शोचन्ति सन्तः सदसि संमताः ॥

महायशः	"புகழ்பெற்ற	सदसि	ஸதஸஸில்
राजन्	அரசே!	सम्मताः	செண்டாடப்பட்ட
उत्तिष्ठ उत्तिष्ठ	எழுந்திரு!	त्वद्विधा:	உன்போன்ற
किं	ஏன் [எழுந்திரு!]	सन्तः	ஸக்புருஷர்கள்
शेषे	படுத்துக்கிடக்கின்	असि	இதில்
	றனை?	शोचन्ति न हि	வருத்துவதில்லையே!

दानयज्ञाधिकारा हि शीलश्रुतितपोनुगा । बुद्धिस्ते बुद्धिसंपन्न प्रमेवार्कस्य मन्दिरे ॥२५॥

बुद्धिसंपन्न	"புத்திசைந்தவனே!	ते	உனது
अर्कस्य	சூரியபகவானது	बुद्धिः	உத்தேசம்
मन्दिरे	மண்டலத்தில்	दानयज्ञाधिकारा	தானயஜனிலும் யாகங் களிலும் உரியது.
प्रभा	காந்தி	शीलश्रुति-	சீலத்திலும், ச்ருதியி
इव हि	எவ்வண்ணமோ	तपोनुगा }	லும், தவத்திலும் த ருதிபுள்ளது."
	அவ்வண்ணமேயே		

स रुदित्वा चिरं कालं भूमौ विपरिवृत्य च । जननीं प्रत्युवाचेदं शोकैर्बहुभिरावृतः ॥

बहुभिः	மிக்க	भूमौ	தரையில்
शोकैः	துயரத்தால்	विपरिवृत्य	புரண்டு
आवृतः	துன்புற்ற	रुदित्वा च	அழுது
सः	அவர்	जननीं	தாயைப்பார்த்து
चिरं कालं	வெகுநேரம்	इदं	பின்வருமாறு
		प्रत्युवाच	மொழிந்தார்:

अभिप्रेक्ष्यति रामं नु राजा यज्ञं नु यक्षयते । इत्यहं कृतसङ्कल्पो हृष्टो यात्रामयासिषम् ॥

अहं	"நான்	यक्षयते नु इति	செய்யப்போகிற சென்றும்
राजा	சக்கரவர்த்தியார்	कृतसङ्कल्पः	எண்ணியவனாயும்
रामं	ஸ்ரீராமருக்கு	हृष्टः	மகிழ்வுற்றவனாயும்,
अभिप्रेक्ष्यति नु	அபிபேக்ஷகம் செய்யப் போகிறாரென்றும்	यासां	வரும் வழியை
यज्ञं	மகோத்ஸவத்தை	अयासिषम्	கடந்தேன்.

तदिदं ह्यन्यथा भूतं व्यवदीर्णं मनो मम । पितरं यो न पश्यामि नित्यं भियद्विते रतम् ॥

इदं	"இப்பொழுது	व्यवदीर्णं	முறிந்ததுபோய்விட்ட
भूतं हि	நடைபெற்றிருக்கிற தோ	यः	அந்த நான் [டது.
		नित्यं	எப்பொழுதும்
अन्यथा	மாறாவிருக்கிறது.	भियद्विते	நன்னமசெய்வதில்
रतम्	ஆனபடியால்	रतं	உனக்கமுண்டவ
मम	எனது	पितरं	தந்தையை
मनः	மனம்	पश्यामि म	பார்க்கவில்லை.

अम्ब केनात्यगाद्राजा व्याधिना मय्यनागते । धन्या रामादयः सर्वे यैः पिता संस्कृतः स्वयम्॥

अम्ब	“ஆம்மா !	யை:	எவர்களால்
மயி	நான்	स्वयं	தனிகளில்
अनागते	வந்துசேருமுன்,	संस्कृतः	ஸம்ஸ்காரம் செய்யப் பட்டனவோ,
राजा	சக்கிரவர்த்தியார்		
केन	எந்த	रामादयः	ராமர்முதலிய
व्याधिना	வியாதியால்	सर्वे	ஆவர்களுள்ளோரும்
असुगान्	காலம் சென்றார் ?	धन्याः	கொடுத்துவைத்தவர்
पिता	தந்தையார்		கள்.

न नूनं मां महाराजः प्राप्तं जानाति कीर्तिमान् । उपजिघ्रेत्तु मां मूर्ध्नि तातः सन्नम्य सत्वरम्॥

कीर्तिमान्	“புகழ்பெற்ற	तु	இங்குமேயல்
महाराजः	சக்கிரவர்த்தியார்	तातः	தந்தையார்
मां	என்னை	मां	என்னை
प्राप्तं	திரும்பிவந்தவனாய்	सन्नम्य	குனிந்து,
नूनं	இப்பொழுது	मूर्ध्नि	உச்சியில்
जानाति न	ஆறியார்.	सत्वरं	விரைவில்
		उपजिघ्रेत्	முகர்வார்.

क स पाणिः सुखस्पर्शस्तप्तस्याह्निष्टकर्मणः । येन मां रजसा ध्वस्तमभीक्ष्णं परिमार्जति॥

रजसा	“பழுதியால்	अहिष्टकर्मणः	எதையுமெளிதில்
ध्वस्तं	சூடப்பட்ட		முடிக்கவல்ல
मां	என்னை	तातस्य	தந்தையினது
अभीक्ष्णं	உட்கிண	सुखस्पर्शः	இன்பமான ஸ்பர்சத்
येन	எதனால்		உதயுடைய
परिमार्जति	துடைத்துவிடுவனோ	पाणिः	கை
सः	அந்த	क	எங்கே!

यो मे भ्राता पिता बन्धुर्यस्य दासोऽस्मि धीमतः ।

तस्य मां शीघ्रमाख्याहि रामस्याह्निष्टकर्मणः ॥ ३२ ॥

मे	“எனக்கு	दातः	தொண்டினு,
भ्राता	தகையனாரும்	तस्य	அந்த
पिता	தந்தையாரும்	अहिष्टकर्मणः	எதையுமென்கியமாய்
बन्धुः	தரயும்		முடிக்கவல்ல
यः	எவனோ	रामस्य	ஸ்ரீராமருக்கு
यस्य	எந்த	मां	என்னை
धीमतः	ஆறினா ளிக்கு	शीघ्रं	விரைவில்
अस्मि	நான்	आख्याहि	தெரியப்படுத்து.

पिता हि भवति ज्येष्ठो धर्ममार्यस्य जानतः । तस्य पादौ ग्रहीष्यामि स हीदानीं गतिर्मम ॥

धर्म	“தருமத்தை	पादौ हि	நிசுவடிகளிலும்
जानतः	அறிகிறவனுக்கு	ग्रहीष्यामि	விழுந் துசேனிக்கின்
ज्येष्ठः	ஜ்யேஷ்டப்பிரதர்		தேன்.
पिता	தந்தையாக	मम	எனக்கு
भवति	ஆகின்றார்.	गतिः	கதி
तस्य	அந்த	हीदानीं	இப்பொழுது
आर्यस्य	பூஜ்யருடைய	सः हि	அவசேயன்றோ!

धर्मविद्धर्मनित्यश्च महाभागो दृढव्रतः । आर्ये किमब्रवीद्राजा पिता मे सत्यविक्रमः ॥३४॥

आर्ये	“ஆம்மா!	दृढव्रतः	உறுதியான வ்ரத”
धर्मवित्	தர்மமறித்தவரும்,		முடையவரும்,
धर्मनित्यः	தர்மத்தில் சரஸ்வதமா	सत्यविक्रमः	வீண்போகாத பராக்
	ன பற்றுடையவரும்,		கிரமமுடையவரும்,
महाभागः	புகழ்படைக்கப்பெற்ற	मे	எனது
	வரும்,	पिता च	தந்தையாருமாகிய
		राजा	சக்கிரவர்த்தியார்,
		किं अब्रवीत्	என்ன சொன்னார்?

पश्चिमं साधु संदेशमिच्छामि श्रोतुमात्मनः । इति पृष्टा यथातत्त्वं कैकेयी वाक्यवब्रवीत् ॥

आत्मनः	“எனக்கு	इति	என்று
पश्चिमं	கடைசியான	पृष्टा	வினாவிப்பட்ட
संदेशं	நியமனத்தை	कैकेयी	கைகேயிதேவியார்
साधु	வ்யக்தமாக	यथातत्त्वं	உன்னது உன்னவாது
श्रोतुं	கேட்க	वाक्यं	பின்வரும் மொழியை
इच्छामि	நான் ஆவதுடனிருக்	अब्रवीत्	சொன்னார் :
	கின்றேன்”		

रामेति राजा विलपन्हा सीते लक्ष्मणेति च । स महात्मा परं लोकं गतो गतिमतां वरः॥

गतिमतां वरः	“புருஷோத்தமரும்	सीते च	‘சீதே’ என்றும்,
महात्मा	மகாத்மாவும்,	लक्ष्मण इति	‘லக்ஷ்மண’ என்றும்,
राजा सः	சக்கிரவர்த்தியுமாக	विलपन्	புவம்பிக்கொண்டு
हा राम	‘ஹ் ராமா!’ [மவர்,	परं लोकं	பரலோகத்தை
इति	என்றும்,	गतः	அடைந்தனர்.

इमां तु पश्चिमां वाचं व्याजहार पिता तव । काश्यपपरिशिप्तः पार्श्वेव महागजः ॥३५॥

महागजः	“பெரும் யானை	तव	உனது
पार्श्वः	கயிறுகளால்	पिता	தந்தை
इव	எவ்வண்ணமோர் அவ்	इमां	பின்வரும்
	வண்ணமே	वाचं तु	மொழியையும்,
काश्यपपरिशिप्तः	காலவசத்தால் கட்டு	पश्चिमां	கடைசியாக
	ண்ட	व्याजहार	சொன்னார் :

सिद्धार्थास्तु नरा रायपागतं सीतया सह । लक्षणं च महाबाहुं द्रक्ष्यन्ति पुनरागतम् ॥

सिद्धार्थाः	"கொடுத்துவைத்த	रामे	சரமணையும்
नराः तु	மரணிடர் கன் தரன்	आगतं	திருப் பிவக் துசேர்ந்த
सीतया सह	சீதைமேயுடிகூட	महाबाहुं	ஆஹாஹுபாஹுவாகிய
पुनः	மீண்டும்	लक्षणं च	லக்ஷணணையும்
आगतं	வந்துசேர்ந்த	द्रक्ष्यन्ति	காண்பார்கள்."

तच्छ्रुत्वा विषसादैव द्वितीयाप्रियशंसनात् । विष्णवदनो भूत्वा भूयः पप्रच्छ मातरम् ॥

तत्	அதை	विष्णवदनः	வாடிய முகத்தினராய்
श्रुत्वा एव	கேட்டவுடனேயே	भूत्वा	ஆகி,
विषसाद	திரிஸைடந்தார்.	भूयः	மறுபடியும்
द्वितीयाप्रिय-	} இரண்டாவது அனிக்	मातरं	தாயிடம்
शंसनात्		पप्रच्छ	பின்வருமாறு கேட்
	டத்தை தெரிவித்த		டார்:
	மைவரல்		

क चेदानीं स धर्मात्मा कौसल्यानन्दवर्धनः । लक्ष्मणेन सह भ्रात्रा सीतया च समागतः॥

कौसल्यानन्द-	} "கொள்ள: தெனியின்	लक्ष्मणेन सह	லக்ஷ்மணனோடும்,
वर्धनः		सीतया च	சீதாப்பிரட்டியா
	ஆனந்தத்தை விருத்		ரோடும்,
	திசெய்யும்,		
धर्मा सा	தர்மா த்மாவாகும்	समागतः च	சேர்ந்தவராய்
सः	அவர்	इदानीं	இப்பொழுது
भ्रात्रा	தம்பி	क	எங்கிருக்கிறார்?"

तथा पृष्टा यथातच्चमाख्यातमुपचक्रमे । माताऽस्य सुमहदाकये विप्रियं प्रियशङ्कया ॥

तथा	இங்ஙனம்	विप्रियं	அனிக்ஷடமான
पृष्टा	வினாசப்பட்ட	मातये	செய்தியை
अस्य	இவரது	प्रियशङ्कया	இன்பமெனக்கருதி
माता	தாய்,	यथातच्च	உள்ளபடி
सुमहव	மிக்க	आख्यातुं	பின்வருமாறு சொல்ல
		उपचक्रमे	தலைப்பட்டனல்:

स हि राजसुतः पुत्र चीरवासा महाबलम् । दण्डकान्सह वैदेहा लक्ष्मणानुचरो गतः ॥

पुत्र	"குழந்தாய்!	लक्ष्मणानुचरः हि	லக்ஷ்மணன் பின்
राजसुतः	சக்கிரவர்த்தியாரின்		தொடர
	திருக்குமாரனாகும்	वैदेहा सह	வைதேகிமேயுடிகூட
सः	அவன்	दण्डकान्	தண்டக
चीरवासाः	மரவரியுடுத்தி	महाबलं	பெரும் கரணகத்திற்கு
		गतः	சென்றான்."

तच्छ्रुत्वा भरतस्ततो भ्रातृशारित्रशङ्कया । स्वस्य वंशस्य माहात्म्यात्प्रभुं समुपचक्रमे ॥

भरतः	பரதர்	सन्तः	உன்னம் நடுங்கியவ
तत्	அதை	स्वस्य	தனது [ராய்]
श्रुत्वा	கேட்டு,	वंशस्य	வம்சத்தினது
भ्रातृ:	தம்பையனது	माहात्म्यात्	பெருமையால்
चारित्रशङ्कया	ஒழுக்கத்தில் சந்தேகத்தால்	प्रभुं	பின்வருமாறு
			விசாரிக்க
		समुपचक्रमे	நிச்சரித்தார்:

कश्चिन्न ब्राह्मणधनं हतं रामेण कस्यचित् । कश्चिन्नाह्नयो दरिद्रो वा तेनापापो विहिंसितः ॥

रामेण	“ஸ்ரீராமரால்	तेन	அவரால்
कस्यचित्	ஒருவனுடையவும்	आह्नयः	பணக்காரனோ,
ब्राह्मणधनं	நியாயார்ஜிதமானது	दरिद्रः वा	தரித்திரனோ
	தனமானது	अपापः	நிர்ஜதோஷியாய்
हतं न कश्चित्	அபஹரிக்கப்படவில்லை	विहिंसितः न	ஹிம்ஸிக்கப்படவில்லை
	கையென நம்புகிறேன்.	कश्चित्	கம்புகிறேன். [கையென]

कश्चिन्न परदारान्वा राजपुत्रोऽभिमन्यते । कस्मात्स दण्डकारण्ये भ्रूणहेव विवासितः ॥

वा	“அதில்கையெனில்,	कस्मात्	எக்கா ரணம்பற்றி
राजपुत्रः	சக்கிரவர்த்தியாரின்	भ्रूणहा	கர்ப்பநாசம் செய்தவன்
	திருக்குமாரராகுமவர்		
परदारान्	பிறர் மனைகளை	इव	எவ்வண்ணமோ
अभिमन्यते न	மனதினாலும் ஒருதலையென		அவ்வண்ணமே
कश्चित्	நம்புகிறேன்.	दण्डकारण्ये	தண்டகாரணியத்தில்
सः	அவர்	विवासितः	விலக்கிவைக்கப்பட்டிருக்கிறார் ?”

अथास्य चपला माता तत्स्वकर्म यथातथम् । तेनैव स्त्रीस्वभावेन व्याहर्तुमुपचक्रमे ॥४६॥

अथ	அப்பொழுது	तत्	அந்த
अस्य	இவரது	स्वकर्म	தன் செயலை
माता	தாய்	यथातथम् एव	உள்ளபடியே
चपला	பயனைக்கருதாது	व्याहर्तुं	சொல்ல
तेन	அந்த	उपचक्रमे	தீர்மானித்துக்கொண்டனன்.
स्त्रीस्वभावेन	பெண்தன்மையால்		

एवमुक्ता तु कैकेयी भरतेन महात्मना । उवाच वचनं हृष्टा मूढा पण्डितमानीनी ॥४७॥

महात्मना	மஹாத்மாவான	मूढा	அசடுமாயிய
भरतेन	பரதரால்	कैकेयी	கைகேயி
एव	மேற்கண்டவாறு	हृष्टा तु	உன்னம் பூரித்தவனாகவே
उक्ता	“கினுவப்பட்டவனும்,		
पण्डितमानीनी	எல்லாம் தெரிந்ததாகக்கருதும்	वचनं	பின்வரும் மொழியை
		उवाच	சொன்னான்;

न ब्राह्मणधनं किञ्चिद्भूतं रामेण कस्यचित् । कश्चिन्नाह्न्यो दरिद्रो वा तेनापापो विहिंसितः॥

रामेण	"ராமனாலு"	तेन	அவனால்
कस्यचित्	ஒருவனுடையவும்	आह्न्यः	பணக்காரனோ,
ब्राह्मणधनं	நியமபாற்றிதமானதனம்	दरिद्रः वा	தரித்திரனோ,
		अपापः	கிர்தோஷியாய்
किञ्चित्	என்னளவும்	कश्चित्	ஒருவனும்
इतं न	அபஹரிக்கப்படவில்லை.	विहिंसितः न	நாசிமலிக்கப்படவில்லை.

न रामः परदारान् सा चक्षुर्भ्यामपि पश्यति ॥ ४९ ॥

रामः	"ராமன்"	चक्षुर्भ्यामपि	கண்ணெடுத்தும்
परदारान्	பிறர் மனை விரை	पश्यति न. सा	பார்த்ததில்லை.

मया तु पुत्रं श्रुत्वैव रामस्वैवाभिषेचनम् । याचितस्ते पिता राज्यं रामस्य च विवासनम् ॥

पुत्र	"குழந்தாய்!"	पिता	தந்தையார்
रामस्य	ராமனுடைய	राज्यं	ராஜ்யத்தையும்
अभिषेचनं	அபிஷேக தந்த	रामस्य	ராமனை
श्रुत्वा एव	கேட்டவுடன்	विवासनं एव	நாடுகடத்துவதையும்
मया तु	என்னுஸ்தான்	याचितः	பாசிக்கப்பட்டனர்.
ते च	உணக்காகத்தான்		

स खट्वृत्तिं समास्थाय पिता ते तत्तथाऽकरोत् । रामश्च सहसौमित्रिः प्रोषितः सह सीतया॥

सः	"அந்த	तथा	அப்படியே
ते	உள்ளது	अकरोत्	செய்தனர்.
पिता	தந்தையார்,	रामः च	ராமனும்
खट्वृत्तिं	தான் பாதிக்ளைஞ செவ்திருந்த காரணத்தில்	सहसौमित्रिः	ஸக்தமணனோடும்,
	சடுபட்டு,	सीतया सह	வழிதையோடும்,
समास्थाय	அதை	प्रोषितः	வணவாசம் செய்கின்ருன்.
तत्			

तमपश्यन्मित्रं पुत्रं महीपालो महायशः । पुत्रशोकपरिचूनः पञ्चत्वमुपपेदिवान् ॥ ५२ ॥

महायशः	"மகா புகழ்படைக்கப் பெற்ற	अपश्यन्	காணாதவராய்,
महीपालः	சக்கிரவர்த்தியார்,	पुत्रशोकपरिचूनः	புத்திரசோகத்தால் மனம் கொந்தவராய்,
सं	அந்த	पञ्चत्वं	மரணத்தை
मित्रं	இஷ்டமான	उपपेदिवान्	அடைந்தனர்.
पुत्रं	புகல்வனை		

त्वया त्विदानीं धर्मज्ञ राजत्वमवलम्ब्यताम् । त्वत्कृते हि मया सर्वविदमेवविधं कृतम् ॥

धर्मज्ञ	"தர்மநிக்தவனே !	त्वत्कृते हि	உனக்காகவே
इदानीं तु	இப்பொழுதே	मया	என்னால்
त्वया	உன்னால்	इदं सर्वं	இவை எல்லாம்
राजत्वं	ராஜ அதிகாரமானது	एवंविधं	இப்படியாக
अवलम्ब्यतां	அவலம்பப்பட்டதும்	कृतम्	செய்யப்பட்டது.

मा शोकं मा च सन्तापं धैर्यमाश्रय पुत्रक । त्वदधीना हि नगरी राज्यं चैतदनामयम् ॥

पुत्रक	"குழந்தாய் !	नगरी	நகரம்
शोकं मा	துயரத்தையடை	त्वदधीना	உனக்குநீனம்.
	யாதே.	एतत्	இந்த
सन्तापं च	ஸந்தாபத்தையும்	अनामयं	இடைபூற்ற
मा	அடையாதே.	राज्यं हि	ராஜ்யமும்
धैर्यं	தையத்த	च	அங்கனமே.
आश्रय	மேற்கொள்ளு.		

तत्पुत्र शीघ्रं विधिना विधिर्ज्ञैर्वसिष्ठमुख्यैः सहितो द्विजेन्द्रैः ॥

सङ्कल्प्य राजानमदीनसत्त्वमात्मानमुर्व्यामभिषेचयस्व

॥ ५५ ॥

पुत्र	"குழந்தாய் !	विधिना	முறைப்படி
तत्	ஆகையால்	सङ्कल्प्य	முன்னோர்களுடன்
विधिज्ञैः	விதிகளில் நிபுணர்		சேர்ப்பித்துவிட்டு,
	களும்,	अदीनसत्त्वं	தையத்தைப் பிறவி
वसिष्ठमुख्यैः	{ வலிவீழ்நரைத்தலை.	आत्मानं	உன்னை
	கையையுடையவர்க	उर्व्यां	உலகில்
	ளுமான	शीघ्रं	சீக்கிரத்தில்
द्विजेन्द्रैः	ப்ராம்மஜேனத்தவர்	अभिषेचयस्व	நிபட்டாபிஷேகம்
सहितः	கடியவனுய் (கனோடு		செய்வாயாக.)
राजानं	சக்கிரவர்த்தியரை		

इत्यर्थे श्रीमद्रामायणे वाल्मीकीये आदिकाव्ये अयोध्याकाण्डे द्विसप्ततितमः सर्गः

आदितः श्लोकः 5224

अयोध्याकाण्डे आदितः श्लोकः 2869

त्रिसप्ततितमः सर्गः—எழுபத்துமூன்றாவது ஸர்க்கம். ॥ ७३ ॥

कैकेयीगर्हणम्—கைகேயியை கித்திப்பது.

कैकेय्याऽप्येवमुक्तस्तु भरतो रायवानुजः । कर्णो कराभ्यां प्रच्छाद्य पपात धरणीतले॥१॥

रायवानुजः	ஸ்ரீராமர் தம்பிரானிய	सु	உடனே
भरतः	பரதர்	कर्णो	கர துகளை
कैकेय्या	கைகேயிதேவியால்	कराभ्यां	இரண்டு கனராலும்
एवं	இங்ஙனம்	प्रच्छाद्य	இதுகழுடிக்கொண்டு
उक्तः अपि	உதப்பட்டபொதிலும்	धरणीतले	பூமியில்
		पपात	விழுந்து விட்டனர்.

हा राम नाथेति तदा विलप्य करुणं बहु । मुहूर्तमिव निस्संज्ञसंज्ञावानिदमब्रवीत् ॥ २ ॥

तदा	அப்பொழுது	नाथ	நாதா ! "
मुहूर्त इव	ஒரு முகூர்த்தகாலம்	इति	என்று
	மட்டும்	बहु	பல
निस्संज्ञः	பிரக்கஞ்ஞயற்றிருந்து	करुणं	பரிதாபிக்கும்வண்ணம்
संज्ञावान्	பிறக்கஞ்ஞயடைந்த	विलप्य	புலம்பி
	வராய்	इव	பின்வருமாறு

हा राम "तुम्हारे राम ! इतोऽस्मि राजा निहतो इतो लोकश्च दुर्मते । किमिदं शिक्षितं येन कस्य कार्यं त्वया कृतम् ॥

अस्मि	"நான்	इदं किं	இதானென்ன !
इतः	கெட்டுடன்.	येन	யாரால்
राजा	சக்கிரவர்த்தியவர்	शिक्षितं	உபதேசிக்கப்பட்டது ?
निहतः	மாண்டார்.		
लोकः च	உலகமே		
इतः	அழிந்தது.		
दुर्मते	நல்லதுபொல்லாததறி		
	யாதவனோ !		

राजानं मेतभावस्थं कृत्वा रामं च तापसम् । राज्यमात्रफलं भोक्तुमनुतिष्ठसि दुर्मते ॥४॥

दुर्मते	"நன்மைதியையுண	तापसं	வனவாஸியாகவும்
	ராதவனோ !	कृत्वा	செய்துகிட்டு,
राजानं	சக்கிரவர்த்தியானை	राज्यमात्रफलं	ராஜ்யமாகிய ஒரே
मेतभावस्थं	பிணமாகவும்,	भोक्तुं	அனுபவிக்க [பயனை
रामं च	ஸ்ரீராமனாகவும்	अनुतिष्ठसि	உடன்பட்டனை.

रामप्रस्थापिकायाश्च पतिघ्न्याश्च तवोदरे । दश मासा मया नीता हा लोके निन्दितोऽस्म्यहम् ॥

रामप्रस्थापिकायाः च	"ஸ்ரீராமனைக் காட்டி	नीताः	கழிக்கப்பட்டன.
	தகனுப்பியவனும்	हा	அந்தோ !
पतिघ्न्याः च	பதியைக்கொன்றவ	अहं	நான்
तव	உனது [குமாரன	लोके	உலகில்
उदरे	கயிற்றில்	निन्दितः	ப்ரஸ்டஞ்ச
दश मासाः	பத்து மாதங்கள்	अस्मि	ஆகின்றேன்.
मया	என்னால்		

कण्ठेऽवसज्य वा पाशं विषं पीत्वाऽथवाऽधमे । त्यज प्राणांश्च दुर्पेधे जलमग्निं प्रविश्य वा ॥

अधमे	"பதனியார்களில்	विषं	கிஷக்கை
	துஷ்டையே !	पीत्वा	குடித்தோ,
दुर्पेधे	கெடுமதியுடையவர் !	जलं	இலத்தினாகது
कण्ठे	கழுத்தில்	अग्निं च	அக்ரிகிராவது
पाशं	கயிற்றை	प्रविश्य वा	புகுந்தோ
अवसज्य वा	கருக்கிட்டுக்கொண்	प्राणान्	உயினை
अथवा	அல்லது [பொ	त्यज	ஒழி !

त्वापथ निहनिष्यामि नो चेद्दह्यामि च स्वयम् । राघवस्यानुजो भ्राता भरतो मातृहा इति॥

அனுஜ: "இனிய
 ஆதா சகோதரனாகிய
 ஸரத: பரதன்
 மாதூஹா மாதாணவக் கொன்ற
 வன்"

इति என்கிறதாக
 स्वयं च தானே

राघवस्य ஸ்ரீராமருக்கு
 दुह्यामि नो चेत् { தீங்கு விளைவிக்கின்
 நேனென்பதில்லாத
 பசுதத்தில்
 अहं இப்பொழுதே
 त्वां உன்னை
 निहनिष्यामि கொன்றுவிடுவேன்."

एवं पुरुषमुक्त्वा तु निर्दहन्निव चक्षुषा । निरीक्षमाणे भरते कैकेयी वाक्यमब्रवीत् ॥ ८ ॥

சகூஷா கண்ணால்
 निर्दहन् इव கொளுத்திவிடுபவர்
 போல

एवं மேற்கண்டவாறு
 पुरुषं கொடுமைபாய்
 उक्त्वा சொல்லிவிட்டு

भरते பரதர்
 निरीक्षमाणे तु { இமை கொட்டாது வி
 ஸ்ரீதத் துப்பார்த்துக்
 கொண்டிருக்கையில்
 कैकेयी கைகேயி
 वाक्यं மின்வரும் சொல்லை
 अब्रवीत् சொன்னான்:

किं मयाऽपकृतं तेऽद्य गर्हसे मां मुहुर्मुहुः । प्रमुय वर्धयित्वा त्वां राज्यस्यं द्रष्टुमुत्सुकाम् ॥

त्वां "உன்னை
 प्रमुय பெற்று
 वर्धयित्वा வளர்த்து
 राज्यस्यं அரசனாக
 द्रष्टुं காண
 उत्सुकाम् ஆசைப்படும்
 मां என்னை

अहं இப்பொழுது
 मुहुः मुहुः ஓயாது
 गर्हसे உதறியெறிந்து பேசு
 मया என்னால் [கின்றனை.
 ते உனக்கு
 अपकृतं செய்யப்பட்ட தீங்கு
 किम् என்ன?

ते पिता स्वर्गतो राजा भ्रातरौ च विवासितौ । बहुना किं प्रलापेन कुरु राज्यं यथासुखम्॥

ते "உனது
 पिता தந்தையாகிய
 राजा சக்கிரவர்த்தியார்
 स्वर्गतः பரலோகமடைந்தார்.
 भ्रातरौ च பராதாக்களிருவர்
 களும்

विवासितौ நாடுகடத்தப்பட்டனர்.
 बहुना அதிக
 प्रलापेन பேச்சால்
 किं ஆவதென்ன?
 राज्यं சாஸ்யத்தை
 यथासुखं செம்மையாய்
 कुरु பரிபாலி."

श्रुत्वा तु पितरं वृत्तं भ्रातरौ च विवासितौ । भरतो दुःखसन्तप्त इदं वचनमब्रवीत् ॥ ११ ॥

भरतः பரதர்
 पितरं தந்தையாரை
 वृत्तं மாண்டுவிட்டவராக
 வும்

श्रुत्वा எண்ணி
 दुःखसन्तप्तः துக்கத்தால் பரிதபி்க
 கின்றவராய்

भ्रातरौ இரு பராதாக்களையும்
 विवासितौ च நாடுகடத்தப்பட்டவ
 ர்களாகவும்

इदं மின்வரும்
 वचनं तु மொழிவாராய்
 अब्रवीत् மொழிந்தார்:

किं नु कार्यं हतस्येह मम राज्येन शोचतः । विहीनस्याथ पित्रा च भ्रात्रा पितृसमेन च॥

பிதா ச	" திருத்தந்தைதயாரா	மோசத:	துன்புறம்
	ஊம்	மம	எனக்கு
பிதூஸமேன	பிதாவுக்குச் சமரணரா	इह	இவ்வளவில்
भ्रात्रा च	தகையவனாரா ஊம் [கிய	अथ	இனி
विहीनस्य	விடப்பட்டு	राज्येन	ராஜ்யத்தால்
हतस्य	அழிந்து	किं नु कार्यम्	ஆவதென்ன?

दुःखे मे दुःखमकरोर्वणे क्षारपिवादथाः ॥ १३ ॥

मे	" எனது	वणे	பண்ணில்
दुःखे	துக்கத்தில்	क्षारं इव	புளிக்காரத்தையப் போல்
दुःखं	துக்கத்தை		
अकरोः	செய்தனை.	आदथाः	நினைத்தாய்.

कुलस्य त्वमभावाय काष्ठरात्रिरिवागता ॥ १४ ॥

त्वं	" நீ	कुलस्य	உத்தமகுலத்தினுடைய
काष्ठरात्रिः इव	பிரதனயகாலத்தில் சும்	अभावाय	வாங்குத்திற்காக
	ஹாசசக்தியைப்போல்	आगता	வந்தனை.

अङ्गारमुपगृह्य स्म पिता मे नावबुद्धवान् ॥ १५ ॥

मे	" எனது	उपगृह्य	அகனைத்துக்கொண்டு
पिता	தந்தையார்	अवबुद्धवान् न स्म	உள்ளதையறியாதிருந்
अङ्गारं	அக்கனியை		துவிட்டனர்.

मृत्युमापादितो राजा त्वया मे पापदर्शिनि । सुखं परिहृतं मोहात्कुलेऽस्मिन्कुलपांसिनि ॥

पापदर्शिनि	" பாபா ஊஷ்டான	कुलपांसिनि	குலத்தை அழிக்கவந்
	முண்டயாய்!		தவனை!
त्वया	உன்னால்	मोहात्	அசட்டுத்தனத்தினால்
राजा	சக்கிரவர்த்தியார்	मे	எனது
मृत्युं	மரணிடம்	अस्मिन्	இந்த
आपादितः	கூட்டுக்கொடுக்கப்	कुले	உத்தமகுலத்தில்
	பட்டனர்.	सुखं	மகர்மை
		परिहृतम्	ஒழிக்கப்பட்டது.

त्वां प्राप्य हि पिता मेऽथ सत्यसंखो महायशः । तीव्रदुःखाभिसंतप्ता वृत्ता दशरथो नृपः॥

अथ	" இப்பொழுது	त्वां	உன்னை
सत्यसंखः	சத்யசந்தரும்	प्राप्य हि	எற்றிக்கொண்டதினால்
महायशः	மிகுந்த புகழ்பெற்றவர்		
मे	எனது [கும்,	तीव्रदुःखाभि-	கடுமையான துக்கத்
पिता	தந்தையாரும்	संतपः	தால் பரிதாபிக்கின்ற
दशरथः	தசரத		வராய்
नृपः	சக்கிரவர்த்தியார்	वृत्तः	மாண்டனர்.

विनाशितो महाराजः पिता मे धर्मवत्सलः । कस्मात्प्रवाजितो रामः कस्मादेव वनं गतः ॥

धर्मवत्सलः “தருமத்தில் ஆசக்தி
புடையவரும்

மே எனது
பிதா தந்தையாருமாகிய

महाराजः சக்கிரவர்த்தியார்

कस्मात् எந்த அதிகாரத்தைக்
கொண்டு

विनाशितः திர்ப்பந்திக்கப்பட்ட

रामः एव ஸ்ரீராமர்தான் [ஊர்?

कस्मात् எந்த அதிகாரத்தைக்
கொண்டு

प्रवाजितः துரத்தப்பட்டவராய்

वनं வனவாசத்தை

गन्: அடைந்தார்?

कौसल्या च सुमित्रा च पुत्रशोकाभिपीडिते । दुष्करं यदि जीवेतां प्राप्य त्वां जननीं मम ॥

कौसल्या च “கோஸலாதேவியாரும்

सुमित्रा च சுமித்ராதேவியாரும்

पुत्रशोकाभि- } புத்ரசோகத்தால் புண்
पीडिते } பட்ட மனத்தர்களாய்

मम जननी எனது தாயாகிய

त्वां உன்னை

प्राप्य (கண்முன்) கண்டு

जीवेतां यदि பிழைத்திருப்பார்கள்
என்றால்

दुष्कम् அஸாத்யமே.

ननु त्वार्योऽपि धर्मात्मा त्वयि वृत्तिमनुत्तमाम् । वर्तते गुरुवृत्तिज्ञो यथा मातरि वर्तते ॥

धर्मात्मा “தர்மாத்மாவும்,

गुरुवृत्तिः { பெரியோர்களிடம்
நடந்துகொள்வதில்
கிபுணரும்,

भार्यः अपि புதுயருமாகிய அவர்
मातरि தாயின் விஷயத்தில்
वर्तते எவ்வண்ணம் நடந்து
கொள்ளுகிறாரோ

यथा அவ்வண்ணமே

त्वयि तु உன்னிடத்திலும்

अनुत्तमां ஒப்புயர்வற்ற

वृत्ति நடத்தையை

वर्तते புரிந்துவருகின்றார்.

ननु இல்லையா என்ன?

यथा ज्येष्ठा हि मे माता कौसल्या दीर्घदर्शिनी । त्वयि धर्मं समास्थाय भगिन्यामिव वर्तते ॥

यथा “அவ்வண்ணமே

मे எனது

ज्येष्ठा माता பெரிய தாயும்

दीर्घदर्शिनी பரிபூர்ண ஞானமு
டையவளுமாகிய

कौसल्या கோஸலாதேவியார்,

धर्म தர்மத்தை

समास्थाय மேற்கொண்டு,

त्वयि உன்னிடத்தில்

भगिन्यां சகோதரிபிடத்தில்

इव எவ்வண்ணமே

वर्तते हि நடந்துவருகிற

ரண்டு!

तस्याः पुत्रं कृतात्मानं चीरवल्कलवाससम् । प्रस्थाप्य वनवासाय कथं पापे न शोचसि ॥

पापे “பாபத்தில் துணிந்
துணிட்டவனே!

तस्याः அவனது

कृतात्मानं பரிசுத்த உள்ளம்

पुत्रं படைக்கப்பெற்ற

शुभं திருக்குமாரனை

चीरवल्कलवाससं மரவுரி யுடுத்தியவனாய்

वनवासाय வனவாசத்திற்கு

प्रस्थाप्य தூரத்திவிட்டு

कथं எவ்வனம்

शोचसि न துயருருமனிருக்

கின்றன?

अपापदर्शनं शूरं कृतात्मानं यशस्विनम् । प्रवाज्य चीरवसनं किं नु पश्यसि कारणम् ॥

अपापदर्शनं	“ புண்ணியமணிக்கும் ஸெவையுடைய ராயும், எதிலும் ஜெயசாலி யாயும், அந்தக்கரணசத்தி யுள்ள	யசஸ்வின சீரவசன பவாஜ காரண கி் நு படியசி	புகழ்பெற்ற ஆவண மர ஸீயுடுத்தியவராய் ஒட்டிவிட்டு பயன் எதைத்தான் காண்கின்றாய்?
------------	---	---	--

लुब्धाया विदितो मन्ये न तेऽहं राघवं प्रति । तथा ह्यनर्थो राज्यार्थं त्वयाऽऽनीतो महानयम् ॥

लुब्धायाः	“ பேரரசைபுடைய	तथा हि	ஆனாகவரத்தான்
ते	உணக்கு,	त्वया	உன்னால்
अहं	நான்	राज्यार्थं	ராஜ்யத்திற்காக
राघवं प्रति	ஸ்ரீராமர் விஷயத்தில்	महान्	மகத்தாகிய
विदितः न	உன்னபடி அறியப்பட்ட டவனாக இல்லையென எண்ணுகிறேன்.	अयं	இந்த
मन्ये		अनर्थः	அனர்த்தமானது
		आनीतः	நீனைவிடுகப்பட்டது.

अहं हि पुरुषव्याघ्रावपश्यन्रामलक्ष्मणौ । केन शक्तिप्रभावेण राज्यं रक्षितुमुत्सहे ॥ २५ ॥

पुरुषव्याघ्री	“ புருஷோத்தமர் களாகிய	केन	எந்த
रामलक्ष्मणौ	ஸ்ரீராமலக்ஷ்மணர்	शक्तिप्रभावेण	சக்தியின் வலிமையால்
अपश्यन्	காணாதவனாகிய [களை	राज्यं	ராஜ்யத்தை
अहं हि	நானொருவனே	रक्षितुं	காக்க
		उत्सहे	துணிவேன்?

तं हि नित्यं महाराजो बलवन्तं महाबलः । अपाश्रितोऽभूद्धर्मात्मा मेरुर्मेखनं यथा ॥ २६ ॥

महबलः	“ மஹா சக்திமானும், தர்மாத்மாவுமாகிய	यथा	எவ்வண்ணமோ அவ்வண்ணமே
धर्मात्मा	சக்திரகர்த்தியாரும்	बलवन्तं	சக்திமானாகிய
महाराजः	மேருமகியானது	तं हि	அவனாகிய
मेरुः	மேருமலைரினுள்ள	नित्यं	சாத்வதமாய்
मेखनं	வனத்தை	अपाश्रितः	சம்பிரிசுத்தவராக
		अभूत्	இருந்தனர்.

सोऽहं कथमिमं भारं महाधुर्यसमुद्धृतम् । दम्यो घुरमिवासाद्य वहेयं केन चौजसा ॥

महाधुर्यसुद्धृतं	“ மிகப் பெரியோராக ளால் வசிக்கப்பட்ட இந்த கஷ்டமான பொறுப்பை என்னளவும் அனுபவமற்ற	सा	உந்த
इमं		अहं	நான்
भारं		आसाद्य	ஏற்று
धुरं		केन	எந்த
इव		चौजसा	சக்தியைக்கொண்டு
दम्यः		कथं च	எப்படித்தான்
		वहेयम्	கடந்துவிடுவன்?

अथवा मे भवेच्छक्तियोगैर्बुद्धिवलेन वा । सकाशां न करिष्यामि त्वामहं पुत्रमर्दिनीम् ॥

अथवा	"ஒருக்கால்	புத்திரனொருவனுக்கே
योगै:	நல்லொருவனாக உடையான்	நன்னமையபுத்தேதனி
	களாலும்,	க்கும்
बुद्धिवलेन	அறிவின் பெருமை	உண்ண
	யாலும்,	மனோதம் கைகடப்
मे	எனக்கு	பெற்றவளாய்
शक्ति:	சக்தி	நான்
भवेत् वा	எற்படுமென்றாலும்.	செய்யமாட்டேன்.
		करिष्यामि न

न मे विकाङ्क्षा जायेत त्वक्तुं त्वां पापनिश्चयाम् ।
यदि रामस्य नावेक्षा त्वयि स्यान्मातृवत्सदा ॥ २९ ॥

रामस्य	"நீராமருக்கு	पापनिश्चयां	நித்தொழிலில் புருந்
त्वयि	உன்னிடத்தில்	त्वां	உண்ண [துவிட்ட
सदा	எப்பொழுதும்	त्वक्तुं	தன்னிவைக்க
मातृवत्	தாயாரிடத்திலேபோல்	मे	எனக்கு
अवेक्षा	மதிப்பு	विकाङ्क्षा	உபேகை
स्यात् न यदि	இல்லாதிருக்குமாயின்	जायेत न	எற்படாது.

उत्पन्ना तु कथं बुद्धिस्तथैव पापदर्शिनि । साधुचारित्रविभ्रष्टे पूर्वेषां नो विगर्हिता ॥ ३० ॥

साधुचारित्रविभ्रष्टे	"நன்னடக்கையினின்	विगर्हिता	அபகிர்த்தி விளைவிக்க
	றும் விலகியவனாய்		கிறதாஈற
पापदर्शिनि	பாபத்தில் துணியது	इयं बुद्धिः	இந்த புத்தி
	விட்டவனே!	तव	உனக்கு
नः	நமமுடைய	कथं तु	எப்படித்தானோ
पूर्वेषां	முன்னோர்களுக்கு	उत्पन्ना	உண்டாயிற்று?

अस्मिन्कुले हि पूर्वेषां ज्येष्ठो राज्येऽभिषिच्यते । अपरे भ्रातरस्तस्मिन्प्रवर्तन्ते समाहिताः ॥

अस्मिन्	"இந்த	अभिषिच्यते	அபிஷேகம் செய்யப்
कुले	குலத்தில்		படுவான்.
ज्येष्ठः हि	முத்தவந்தான்	अपरे भ्रातरः	தம்பிரதர்கள்
पूर्वेषां	முன்னோர்களுடைய	तस्मिन्	அவனிடத்தில்
राज्ये	ராஜ்யத்தில்	समाहिताः	பக்தி மையுடையவர்
			களாய்
		प्रवर्तन्ते	நடக்குகொள்வார்கள்.

न हि मन्ये नृशंसे त्वं राजवर्ममवेक्षसे । गतिं वा न विजानासि राजकृत्तस्य शाश्वतीम् ॥

नृशंसे	"நீரக்கபற்றவனே!	राजकृत्तस्य	ரரசும்பிரதாயத்தின்
त्वं	நீ	शाश्वती	நிரந்தரமான
राजवर्म	ராஜரீதியை	गतिं वा	அதுமட்டானத்தையும்
अवेक्षसे न	மதிக்கவில்லை.	विजानासि न हि	மதிக்கவில்லையெனவும்
		मन्ये	எண்ணுகிறேன்.

सततं राजवृत्ते हि ज्येष्ठो राज्येऽभिषिच्यते । राज्ञायेतत्समं तत्स्यादिक्ष्वाकूणां विशेषतः ॥

राजवृत्ते	"ராஜவம்பிரதாயத்தில்	ராஜா	மன்னர்களுக்கெல்லாம்
ஜெष्ठ: ஹி	முத்தவனே	சமம்	பொதுவானது.
सततं	எப்பொழுதும்	तस्य	அது
राज्ये	ராஜ்யத்தில்	इक्ष्वाकूणां	இக்சுவாகுவம்சத்த
अभिषिच्यते	அபிஷேகம் செய்வப் படுகின்றான்.		வர்களுக்கு
एतत्	இது	विशेषतः	முக்கியமாய்
		स्यात्	இருக்கும்.

तेषां धर्मकरणाणां कुलचारित्र्यशोभिनाम् । अथ चारित्र्यशौण्डीयं त्वां प्राप्य विनिवर्तितम् ॥

धर्मकरणाणां	{ "தர்மகரணையே பாதுகாப்பாகக்கொ ண்டவர்களுக்கும்,	तेषां	அவர்களுடைய
कुलचारिण-	குலத்தின் கல்வெழு	चारित्र्यशौण्डीयं	ஒழுக்கத்தின்
शोभिनां }	க்கத்தால் விளங்கிய வர்களுமான்	त्वां	உன்னை [பெருமை
		प्राप्य	ஆடைத்த,
		अथ	இப்பொழுது
		विनिवर्तितम्	திரும்பிவிட்டது.

तवापि सुमहाभागा जनेन्द्राः कुलपूर्वगाः । बुद्धमोहः कथमयं संभूतस्त्वयि गर्हितः ॥३५॥

तव	"உனது	बुद्धेः	அறிவிற்கு
कुलपूर्वगाः अपि	முன்னோர்களும்	गर्हितः	அவமதிப்பையுண்
सुमहाभागाः	மஹாபுண்ணியாத்தமா ங்களுமாகிய	अथ	இந்த [டரக்குகிற
जनेन्द्राः	மன்னர்கள்.	मोहः	அசட்டுத்தனம்
त्वयि	உன்னிடத்தில்	कथं	எங்ஙனம்
		संभूतः	உண்டாகிற்று?

न तु कामं करिष्यामि तवाहं पापनिश्चये । यथा व्यसनमारब्धं जीवितान्तकरं मम ॥

पापनिश्चये	"பாபச்செயலிதேவே நிச்சயமுன்னவனே!	आरब्धं	கொதிக்கப்பட்டதோ
मम	எனக்கு	तव	உனக்கு [அந்த
जीवितान्तकरं	உயிரையே மாய்க்கும்	कामं तु	விழப் பிதை மாத்
व्यसनं	துன்பமானது	अहं	நான் [திரம்
यथा	எவ்வாறு	करिष्यामि न	செய்கவேற்றன்.

एष त्विदानीमेवाहमपि यार्थं तवानयम् । निवर्तयिष्यामि वनाद्भूतं स्वजनमियम् ॥३७॥

एषः	"இந்த	वनात्	காட்டிலிருந்து
अहं	நான்	तव	உனக்கு
हदानी एव	இப்பொழுதே	अपि यार्थं तु	இஷ்டமில்லாத
अनयं	கேடவாற்றிதரும்,		தரவினும்
स्वजनमियं	பாதுகாப்பிடுவானாய்	निवर्तयिष्यामि	திரும்பியழைத்து
भ्रातॄन्	தனையாருளார்		வாப்போகிறேன்.

निवर्तयित्वा रामं च तस्याहं दीप्ततेजसः । दासभूतो भविष्यामि सुस्थितेनान्तरात्मना ॥

அஃ	"நான்	तस्य	அவருக்கு
रामं	ஸ்ரீராமரை	दासभूतः	தொண்டனாய்
निवर्तयित्वा च	திருப்பியழைத்து வந்ததும்	सुस्थितेन	உவமைகொண்ட
दीप्ततेजसः	மகத்தாகிய ஆத்ம பாவம் வாய்ந்த	अन्तरात्मना	உள்ளத்தோடு
		भविष्यामि	ஒழுக்குவேன்."

इत्येवमुक्त्वा भरतो महात्मा प्रियेतरैर्वाक्यगणैस्तुदंस्ताम् ।

शोकातुरश्चापि ननाद भूयः सिंहो यथा पर्वतगड्ढरस्थः ॥ ३९ ॥

महात्मा	மஹாத்மாவாகிய	तुदन्	மனம்போகச்செய்து
भरतः	பரதர்	भूयः च	முன்னிலுமதிகமாய்
इति एवं	மேற்கண்டவண்ண மாய்	शोकातुरः अपि	{ சோகத்தால் இனிச் செய்வதறியாதவராயினும்
उक्त्वा	சொல்லி,	पर्वतगड्ढरस्थः	மலைக்குகையிலிருக்
प्रियेतरैः	அன்பற்ற	सिंहः यथा	சிம்மம்போல் [கும்
वाक्यगणैः	பல சொற்கொண்டு	ननाद	உறுமினார்.
तां	அவளை		

इत्यार्षे श्रीमद्रामायणे वाल्मीकीये आदिकाव्ये

अयोध्याकाण्डे त्रिसप्ततितमः सर्गः ॥

आदितः श्लोकाः 5263

अयोध्याकाण्डे आदितः श्लोकाः 2908

चतुःसप्ततितमः सर्गः—எழுபத்துநான்காவது ஸர்க்கம் (39).

कैकेयुपालंभः—கைகேயி நிந்தை.

तां तथा गर्हयित्वा तु मातरं भरतस्तदा । रोपेण महताऽऽविष्टः पुनरेवाब्रवीद्वचः ॥ १ ॥

तदा	அப்பொழுது	महता	அதிக
भरतः	பரதர்	रोपेण	ஆவேசத்தால்
मातरं	தாயாகும்	आविष्टः	ஆக்ரமிக்கப்பட்டவ
तां	அவளை	पुनः पुन	மீனவும் [ராய்,
तथा	மேற்கண்டவாறு	वचः तु	சின்வரும்சொல்லையும்
गर्हयित्वा	இகழ்ந்துபேசி,	अब्रवीत्	சொன்னார் :

राज्याद्भ्रंशस्व कैकेयि नृशंसे दुष्टचारिणि । परित्यक्ता च धर्मेण मा मृतं रुदती भव ॥

नृशंसे	"நகரக்கடற்ற	परित्यक्ता	பிரிவுற்றவளாய்,
दुष्टचारिणि	தீயொழுக்கமுடை	मा च	என்னையும்
कैकेयि	கைகேயி! [ராய்!	मृतं	செத்தவனாய்
राज्याद्	ராஜ்யத்தினின்றும்	रुदती	அழுதவளாய்,
भ्रंशस्व	ஒடிப்போய்கிடு.	भव	ஆதக்கடவாய்.
धर्मेण	தர்மத்தோடு		

किंनु तेऽदृश्यद्राजा रामो वा भृशधार्मिकः । ययोर्मृत्युर्विवासश्च त्वत्कृते तुल्यमागतौ ॥

भृशधार्मिकः "மகா தர்ப்பிட்டராகிய
रामः ஸ்ரீராமர் திருகட்டும்
राजा वा சுந்தரவர்த்திதரனாக
ते உனக்கு [ட்டும்
किंनु என்ன தான்
अदृश्यत् தீங்குபுரிந்தவர்?

ययोः அவ்விருவர் களுக்கும்
त्वत्कृते உன்னுடைய
तुल्य ஏககாலத்தில்
मृत्युः மரணமும்,
विवासः च வசவாஸமும்
आगतौ தேர்ந்தது.

भूणहत्यामसि प्राप्ता कुलस्यास्य विनाशनात् । कैकेयि नरकं गच्छ मा च भर्तुः सलोकताम् ॥

कैकेयि "கைகேயி!
अस्य இந்த
कुलस्य குலத்திற்கு
विनाशनात् கேடுவிளைவித்ததால்
भूणहत्या கர்ப்பஹத்திபாபத்

प्राप्ता असि அடைந்தவளாகின்ற
नरकं நரகத்தை [னை
गच्छ அடை
भर्तुः நணவருந்
सलोकतां கூடவிருத்தலை
मा च அடையமாட்டாய்.

यच्चया हीदृशं पापं कृतं घोरेण कर्मणा । सर्वलोकमियं हित्वा ममाप्यापादितं भयम् ॥

घोरेण "கொடிய
कर्मणा செயலால்
ईदृशं இப்படிப்பட்டதாகிய
पापं பாபம்
यथा हि உன்னுடையே
कृतं செய்யப்பட்டது.

यत् என்பதால்
सर्वलोकमियं உலகத்தில் எல்லோரு
हित्वा டையவும் அன்பையும்
मम अपि இழந்து,
भयம் எனக்கும்
आपादितम् மனவெதனை
உண்டாக்கப்பட்டது.

त्वत्कृते मे पिता वृत्तो रामश्चारण्यमाश्रितः । अयशो जीवलोके च त्वयाऽहं प्रतिपादितः ॥

त्वत्कृते "உன்னால்
मे எனது
पिता தந்தையார்
वृत्तः மாண்டனர்.
रामः च ஸ்ரீராமரும்
आरण्य காட்டை

आश्रितः அடைந்தனர்.
अहं च நானும்
त्वया உன்னால்
जीवलोके மானிட உலகில்
अयशः புகழழிழந்தவனும்
प्रतिपादितः செய்யப்பட்டேன்.

मातृरूपे ममामित्रे नृशंसे राज्यकामुके । न तेऽहमभिभाष्योऽस्मि दुष्टे पतिघातिनि ॥

मम "எனது
मातृरूपे தாயாய் வந்த
अमित्रे சத்குலே!
नृशंसे கொடியவனே!
राज्यकामुके ராஜ்யத்தில் பேராசை
கொண்ட

पतिघातिनि நணவனைக்கொன்ற
வனே!
अहं நான்
ते உனக்கு
अभिभाष्यः ஏற்றுக்கொள்ளத்
अस्मि न ஆகேன். தக்கவனாக

कौसल्या च सुमित्रा च याश्चान्या मम मातरः ।

दुःखेन महताऽऽविष्टास्त्वां प्राप्य कुलदृषिणीम्

॥ ८ ॥

कुलदृषिणीं
त्वां
प्राप्य
मम
मातरः
कौसल्या च

"குலத்தைத் தெடுத்த
உன்னை
அடைந்து
எனது
தாய்மாமர்களை
கௌஸல்யாதேவியா

सुमित्रा च
अन्याः
याः च
महता
दुःखेन
आविष्टाः

சுமித்ரா தேவியாரும்
மற்றவர்கள்
எவர்களை அவர்
களும்
பெரும்
துக்கத்தால்
துடிக்கின்றார்கள்.

न त्वमश्वपतेः कन्या धर्मराजस्य धीमतः । राक्षसी तत्र जाताऽसि कुलप्रध्वंसिनी पितुः ॥

त्वं
धर्मराजस्य
धीमतः
अश्वपतेः
कन्या न

"நீ
தருமராஜரும்
புத்திமான்னுமைய
அசுவபதியின்
பெண்ணல்ல.

तत्र
पितुः
कुलप्रध्वंसिनी
राक्षसी
जाता असि

அதில்
தகப்பனருக்கு
குலத்தையழிக்கும்
அரக்கியாக
நீ பிறந்தனை.

यच्चया धार्मिको रामो नित्यं सत्यपराक्रमः । वनं प्रस्थापितो दुःखात्पिता च त्रिदिवं गतः ॥

यत्
त्वया
धार्मिकः
नित्यं
सत्यपराक्रमः
रामः

"எனெனில்
உன்னால்
தர்மவீரனும்
எக்காளத்திலும்
ஆண்மேகாத பராக்
ரமமுடையவருமான
ராமர்

वनं
प्रस्थापितः
दुःखार्
पिता च
त्रिदिवं
गतः

காட்டிற்கு
தரத்திலிடப்பட்ட
கோகத்தால் [னர்.
தந்தையாரும்
ஸ்வர்க்கத்தை
அடைந்தனர்.

यत्प्रधानाऽसि तत्पापं मयि पित्रा विनाकृते । भ्रातृभ्यां च परित्यक्ते सर्वलोकस्य चाप्रिये ॥

यत्प्रधाना
असि
तत् पापं
पित्रा
विनाकृते
भ्रातृभ्यां च

"எதில் காரணமுடைய
நீ ஆகின்றனையோ [ய்
அரசு பாபமானது
தந்தையோடு
பிரிந்தவனாய்
ஸ்தேவா தாரிருவர்
கனரனும்

परित्यक्ते
सर्वलोकस्य
आप्रिये च
मयि

கைவிடப்பட்டவனாய்
எல்லா ஜனங்களுக்கும்
அளிஷ்டனுயிருக்க
கிற
என்னிடத்தில் நெர்ந்
தது.

कौसल्यां धर्मसंयुक्तां विमुक्तां पापनिश्चये । कृत्वा कं प्राप्स्यसे त्वय लोकं निरयगामिनि ॥

पापनिश्चये
निरयगामिनि
धर्मसंयुक्तां
कौसल्यां

"பாபத்திற்குத்து
ணிந்தவனாய்
நரகத்திற்குச் சென்று
கொண்டிருந்தவனே!
தர்மரனுஷ்டானமு
டைய
கௌஸலாதேவியாக

विमुक्तां
कृत्वा
अथ
तु
कं लोकं
प्राप्स्यसे

விடுவாமடைந்தவ
செய்துகிட்டு, [என
இப்பொழுது
இதுகாரணமாய்
எந்த உலகத்தை
அடையப்போகின்
தனை ?

किं नावबुध्यसे कूरे नियतं बन्धुसंश्रयम् । ज्येष्ठं पितृसवं रामं कौसल्यायात्मसंभवम् ॥

கூரே	“கொடிய பயனோ !	பிதூஸம்	பிதாவிற்குச் சமமான
கௌசல்யாயா:	கொளவாதேவியாரது	ஜெஸ்தம்	உத்தமபெண்ணவும்
ஆत्मसम्भवं	திருக்குமாரனாகிற	கி	ஏன்
रामं	பூரீராமனார்	நியதம்	ஸூயமற
बन्धुसंश्रयं	பந்துக்களுக்கும்புக விடமெனவும்	अवबुध्यसे न	நீ அறியவில்லை ?

अङ्गप्रत्यङ्गजः पुत्रो हृदयाच्चापि जायते । तस्मात्प्रियतमो मातुः प्रियत्वान्न तु बान्धवः ॥

अङ्गप्रत्यङ्गजः	“பிரதான அக்கக்கனி விருந்தும் உபாக்கக் கனிவிருந்தும் உண் டாகிற	तस्मान्	அக்காரணத்தால்
पुत्रः	புதல்வன்	मातुः	தாய்க்கு
हृदयात् अपि च	இதயத்திலிருந்தும்	प्रियतमः	மிக்க அன்பிற்குப் பாத்திரனாகினான்.
जायते	பிறக்கினான்.	प्रियत्वात् तु	அன்பால் மாத்திரம்
		बान्धवः	பந்துகாய்
		न	ஆகான்.

अन्यदा किल धर्मज्ञा सुरभिः सुरसंमता । वहमानौ ददर्शोर्व्या पुत्रौ विगतचेतसौ ॥ १५ ॥

अन्यदा किल	“மூன்னொரு காலத் தில் இப்படியொரு கதையுண்டு.	पुत्रौ	தன் புதல்வர்களாகிய இருவரோக்கண் றுகளை
सुरसंमता	தேவதைகளால் பூஜிக் கப்பட்டதும்	विगतचेतसौ	உள்ளம் முறித்து களை த்திருக்கின்றவை களாய்
धर्मज्ञा	தர்மமுணர்ந்ததுமா கிய	वहमानौ	பாரம். சுமக்கின்றவை
सुरभिः	காமதேனு	उर्या	லோகத்தில் [கனாக
		ददर्शौ	கண்டது.

तावर्धदिवसं श्रान्तौ पुत्रौ दृष्ट्वा महीतले । करोद पुत्रशोकेन बाष्पपर्याकुलेक्षणा ॥ १६ ॥

तावर्धदिवसं	“நடுப்பகலில்	दृष्ट्वा	பார்த்து,
महीतले	பூமிலில்	पुत्रशोकेन	புத்திரகோகத்தால்
तौ	அவ்விரு	बाष्पपर्याकुलेक्षणा	கண்ணீரால் கலங்கிய கண்களைபுடைபதாய்
पुत्रौ	காளைக்கண் றுகளையும்		
श्रान्तौ	களைப்படைந்தவை களாய்	करोद	அழுதது.

अधस्ताद्भ्रजतस्तस्याः सुरराज्ञो महात्मनः । विन्दवः पतिता गात्रे सूक्ष्माः सुरभिगन्धिनः ॥

तस्याः	“அதற்கு	गात्रे	திருமேனியில்
अधस्तात्	கீழாக	सुरभिगन्धिनः	நல்ல வாசனையுடைய
भ्रजतः	சென்றகொண்டிருந்த	सूक्ष्माः	இறிய
महात्मनः	மஹாத்மாவாகிய	विन्दवः	கண்ணீர் துளிகள்
सुरराज्ञः	தேவேந்திரனது	पतिताः	விழுந்தன.

इन्द्रोऽप्यश्रुनिपातं तं स्वगात्रे पुण्यगन्धिनम् । सुरभिं मन्यते दृष्ट्वा भूयसीं तां सुरेश्वरः ॥

சுரேசுவர:	"தேவர்களது அரசு ராகிய	புணியாந்நின் தூஷா தா மூயசீ சுரபி அபி மன்யதே	நல்ல வாஸனையுடைய கவனித்து, [தாய் அந்த உத்கிருஷ்டமாகிய காமதேனுவைபோல உள்ளத்தில் சிந்தித் தார்.
இन्द्र:	இந்திரன்		
स्वगात्रे	தனது உச்சியில்		
तं	அந்த		
अश्रुनिपातं	கண்ணீர் வீழ்ச்சியை		

निरीक्षमाणः शक्रस्तां ददर्श सुरभिं स्थिताम् ।
आकाशे विष्टितां दीनां रुदन्तीं भृशदुःखिताम्

॥ १९ ॥

शक्रः	"இந்திரன்	स्थितां	அசையாமலிருப்ப
निरीक्षमाणः	நிமிர்ந்து பார்க்கின் தவராய்	विष्टितां	நின்றுகொண்டு [தாய், மிகக்கஷ்டப்பட்டு மனம் கொந்து அழுதுகொண்டிருப் கண்டார். [பதாய்
तां	அந்த	भृशदुःखितां	
सुरभिं	காமதேனுவை	दीनां	மனம் கொந்து
आकाशे	ஆகாசத்தில்	रुदन्तीं	அழுதுகொண்டிருப்
		दर्श	கண்டார். [பதாய்

तां दृष्ट्वा शोकसन्तप्तां वज्रपाणिर्यशस्विनीम् । इन्द्रः प्राञ्जलिरुद्दिग्धः सुरराजोऽब्रवीद्वचः ॥

वज्रपाणः	"வஜ்ரபாணியும், தேவ அரசுமாயும்	इन्द्रः	இந்திரன்
सुरराजः	சுரராஜன்	यशस्विनीं	புகழ்பெற்ற
तां	அதை		
शोकसन्तप्तां	{ சோகத்தால் பரிதபித் துக்கொண்டிருக்கிற தாய்	इन्द्रः	இந்திரன்
		प्राञ्जलिः	அஞ்சலிநைவ், தராய்
		वचः	பின்வரும் சொல்லை
		अब्रवीत्	சொன்னார்:

भयं कश्चिन्न चास्मासु कुतश्चिद्विद्यते महत् । कुतोनिमित्तः शोकस्ते ब्रूहि सर्वहितैषिणि ॥

सर्वहितैषिणि	"'யாவருக்கும் நன்மை உயக்கோருபவனே!	कश्चित्	கான் என்னுட்கின்
अस्मासु	நம் விஷயத்தில்	च	ஆகையால் [தேன்.
कुतश्चित्	எங்கிருந்தும்	ते	உனக்கு
महत् भयं	பெரும் கஷ்டமானது	शोकः	சோகமானது
विद्यते न	உண்டாகிறதில்லை பென்று	कुतोनिमित्तः	எக்காரணத்தால் விளைந்தது?
		ब्रूहि	தெரிவிப்பாயாக.

एवमुक्ता तु सुरभिः सुरराजेन धीमता । प्रत्युवाच ततो धीरा वाक्यं वाक्यविशारदम् ॥

धीमता	"ஞானவானாகிய	सुरभिः	காமதேனு
सुरराजेन	தேவரத்திரனால்	तु	இந்தச் சமயத்தில்
ततः	அப்பொழுது	वाक्यविशारदम्	தருமநெறியில் முன் னேற்றமடைந்த
एवं	மேற்கண்டவாறு		
उक्ता	வினாவப்பட்ட	वाक्यं	பின்வரும் சொல்லை
धीरा	சாந்தமூர்த்தியாகிய	प्रत्युवाच	பதிலையுரைத்தனள்:

शान्तं पापं न वः किञ्चित्कुतश्चिदपराधिप । अहं तु ममौ शोचामि स्वपुत्रौ विषमे स्थितौ ॥

अमराधिप	“தேவாதிபதியே!	अहं	நான்
वः	உங்களுக்கு	विषमे	கஷ்டத்தில்
कुतश्चित्	எங்கிருந்தும்	ममौ	எனது
किञ्चित् न	எதுவும் இல்லை.	स्थितौ	இருக்கின்றன.
शान्तं पापं	{ ஏதாவதுமேற்படுமா யினும் தெய்வாதின மாயொழியக்கடவது;	स्वपुत्रौ तु	என் இரு குழந்தைக ளைப்பற்றியே
		शोचामि	வருந்துகின்றேன்.

एतौ दृष्ट्वा कुशौ दीनौ सूर्यरश्मिप्रतापितौ । वध्यमानौ बलीवदौ कर्पकेण सुराधिप ॥

सुराधिप	“தேவர்க்கரசே!	सूर्यरश्मि- प्रतापितौ }	சூரிய இரண்களால் தறுக்கப்படுபவை
एतौ	இந்த		களாகவும்,
बलीवदौ	காண மாடுகளை	कुशौ	இளைத்து
कर्पकेण	உழுபவனால்	दीनौ	கஷ்டதாசையிருப்ப வைகளாகவும்
वध्यमानौ	துன்புறுத்தப்படுப வைகளாகவும்	दृष्ट्वा	கவனித்தேன்.

मम कायात्मसूतौ हि दुःखितौ भारपीडितौ । यौ दृष्ट्वा परितप्येऽहं नास्ति पुत्रसपः प्रियः॥

पुत्रसपः	“புத்திரனுக்குச் சமமான	प्रसूतौ यौ	பிறந்தவைகளின்
प्रियः	அன்பிற்குப் பாத்திர மானது	भारपीडितौ	வேலையின் மிகையால் நீடிக்கப்பட்டது
अस्ति न	இடையாது.	दुःखितौ	கஷ்டப்படுகின்றவை
हि	ஆகையால்தான்	दृष्ट्वा	கண்டு [களால்]
मम	எனது	अहं	நான்
कायात्	சரீரத்திலிருந்து	परितप्ये	மிக்க வருந்துகின் தேன்.

यस्याः पुत्रसहस्रैस्तु कृत्स्नं व्याप्तमिदं जगत् । तां दृष्ट्वा रुदतीं शक्रो न सुतान्मन्यते परम्॥

इदं	“இந்த	रुदतीं	அழுகின்றவளால்
कृत्स्नं	சகல	दृष्ट्वा	கவனித்த
जगत्	உலகமும்	शक्रः	இந்திரன்
यस्याः	எவளது	सुतात्	ஒளரண புதல்வனைக் காட்டினும்
पुत्रसहस्रैः	அனேக புத்திரர் களால்	परं न	அருமைமான்தான் நின்றுயை
व्याप्तं	வியாபிக்கப்பட்டிருக் கிறதே	मन्यते	தனக்குள்ளேயே நினை த்துக்கொண்டனர்.
तां तु	அவளையும்		

सदाऽप्रतिमवृत्ताया लोकधारणकाम्यया । श्रीमत्या गुणनित्यायाः स्वभावपरिवेषया ॥
यस्याः पुत्रसहस्राणि साऽपि शोचति कामधुक् । किं पुनर्या विना रामं कौसल्या वर्तयिष्यति ॥

சதா
அபரிமவ்ருத்தாயா: } "எப்பொழுதும்
ஒப்புபர்வற்ற அனாதை,
டானமுடையதும்,
சீமத்யா: புண்ணியமானதும்,
குணனிய்யா: உத்தமகுணங்கொற்றப்
புதுடையதுமாகிய
யस्या: எதற்கு
லோகधारण- } உலகைத்தாக்கவேண்டு
காம்யயா } பென்ற ஆசையாலும்,
சுறவிக்குணமான
स्वभावपरिवेषया { ரகசீக்கும் தன்மை
யாலும்,

புலஹ்ஸாணி
சா
காமபுக் அபி
சோவதி
புந:
ராமம் வினா
யா
கௌசல்யா
கி
வர்தயிஷ்யதி
ஆபிரக்சணக்கான
அந்த[புதல்வர்களை,
காமதேஹமும்
துக்கிக்கின்றது.
இனி
ராமனைவிட்டுப்பிரிந்த
எவனோ
அந்த கோலலாதேவி
எவ்வளம் [யார்
உரிருடனிருக்கப்
போகிறாள்?

एकपुत्रा च साध्वी च विवत्सेयं त्वया कृता । तस्मान्त्वं सततं दुःखं प्रेत्य चेह च लप्स्यसे॥

एकपुत्रा च
साध्वी च
इयं
त्वया
विवत्सा
"ஒரே புதல்வனைப்
பெற்றவளுமும்,
புண்ணியச் செயலு
டையவளுமாகிய
இவள்
உன்னால்
புத்திரனை விட்டுப்
பிரிந்தவளாய்

கூதா
தஸ்தா
தே
இஹ
ப்ரேத்ய
சதத: து:க்
லப்யசே
செய்யப்பட்டாள்.
அக்காரணத்தால்
நீ
இங்கும்,
இறந்தும்
சதா கஷ்டத்தை
அனுபவிக்கப்போ
கின்றாய்.

अहं ह्यपचितिं भ्रातुः पितुश्च सकलापिमाप् । वर्धनं यशसश्चापि करिष्यामि न संशयः ॥

अहं हि
पितुः
इमां
अपचितिं
सकलां च
"நானே
தந்தையாருக்கு
இந்த
பூனை
எல்லாவற்றையும்

भ्रातुः
यशसः
वर्धनं अपि च
करिष्यामि
संशयः न
தமையனின்
ஆன்னை
வளரச்செய்வனதையும்
செய்யப்போகிறேன்.
சம்சயம் வேண்டாம்.

आनाययित्वा तनयं कौसल्याया महायुतिम् । स्वयमेव प्रवेक्ष्यामि वनं मुनिनिषेवितम् ॥

कौसल्यायाः
महायुतिं
तनयं
"கோலலாதேவிபாசுது
தேஜோமயமாய்
கிளக்கும்
கிருக்குமரசனை

आनाययित्वा
स्वयं एव
मुनिनिषेवितं
वनं
प्रवेक्ष्यामि
அனாயயித்வா
நரன் தரன் [செய்து,
மஹர்ஷிகள் வசிக்கும்
காட்டிற்கு
புகப்போகிறேன்.

न ह्यहं पापसङ्कल्पे पापे पापं त्वया कृतम् । शक्तो धारयितुं पौरैरश्रुकण्ठैर्निरीक्षितः ॥

पापसङ्कल्पे
पापे
"பாபச்செயலில்
துணிந்துவிட்ட
பாபியே!

अहं
त्वया हि
कृतं
पापं
நான்
உன்னிடையே
செய்யப்பட்ட
பாபத்தை

अश्रुकण्ठैः	தொண்டையில் நீரடைந்த	विरोधितः	பார்க்கப்பட்டவனாக
पौरैः	பட்டணத்து ஆளங்க ளால்	धायितुं	ஸாதிக்க
		शक्तः न	சக்தனாகேன்.

सा स्वप्निं प्रविश वा स्वयं वा विश दण्डकान् ।

रज्जुं बद्ध्वाऽथवा कण्ठे न हि तेऽन्यत्परायणम्

॥ ३३ ॥

सा	“இந்த	अथवा	இல்லையெல்
स्व	நீ	स्वयं हि	தானாகவே
अग्निं वा	ஆக்கியிலாவது	दण्डकान्	தண்டகாவளத்தில்
प्रविश	விழுந்துகிடு	विश	புகுந்தகிடு.
कण्ठे	கழுத்தில்	ते	உணக்கு
रज्जुं	கயிறை	अन्यत्	வேறொரு
बद्ध्वा वा	சுருக்கிட்டுக்கொண்	परायणं	சதி
	டாலது சா.	न	இல்லை.

अहमप्यवनिं प्राप्ते रामे सत्यपराक्रमे । कृतकृत्यो भविष्यामि विप्रदासितकल्मषः ॥ ३४ ॥

सत्यपराक्रमे	“கீளுகாத பராக்ரம முடைய	अहं अपि	நானும்
रामे	ஸ்ரீராமர்	विप्रदासितकल्मषः	பாபமொழிந்தவனாய்
अवनिं	உலகை	कृतकृत्यः	மனோரதம் கைகூடப் பெற்றவனாய்
प्राप्ते	எற்றுக்கொண்டபின்	भविष्यामि	ஆவேன்.”

इति नाग इवारण्ये तोमराङ्कुशचोदितः । पपात भुवि संकुद्रो निःश्वसन्निव पन्नगः ॥

इति	இக்கனம் கூறிவிட்டு,	संकुद्रः	மிக்க கோபம் கொண்ட
अरण्ये	காட்டில்	पन्नगः इव	பாம்புபோல் [டவராய்
तोमराङ्कुशचोदितः	{ தோமரத்தாலும் ஆங் குசத்தாலும் ஹிம் கையுண்ட	निःश्वसन्	செிக்கொண்டு,
नागः इव	பாணியோல்	भुवि	தரையில்
		पपात	விழுந்துகிட்டனர்.

संरक्तनेत्रः शिथिलाम्बरस्तदा विभूतसर्वाभरणः परन्तपः ।

बभूव भूमौ पतितो नृपात्मजः शचीपतेः केतुरिवोत्सवक्षये

॥ ३६ ॥

भूमौ	தரையில்	शिथिलाम्बरः	களைந்த வஸ்திரத்தை
पतितः	விழுந்துகிடந்த		புடையவராய்
परन्तपः	சற்றுக்களை தடுக்கச் செய்யும்	विभूतसर्वाभरणः	{ சகல ஆபரணங்களை புவி கழற்றி எறிந்த வராய்
नृपात्मजः	சக்கிரவர்த்திகுமாரர்	उत्सवक्षये	உத்ஸவத்தின் முடிவில்
तदा	அப்பொழுது	शचीपतेः	இந்திரனது
संरक्तनेत्रः	சிவந்த கண்களுற்ற	केतुः इव	தவஜமொன
	வராய்	बभूव	விளக்கினார்.

इत्यार्षे श्रीमद्रामायणे वाल्मीकीये आदिकाव्ये अयोध्याकाण्डे चतुःसप्ततितमः सर्गः ॥

आदितः श्लोकः 5299

अयोध्याकाण्डे आदितः श्लोकः 2944

पञ्चसप्ततितमः सर्गः—எழுபத்தைத்தாவது ஸர்க்கம் || ௫௫ ||

भरतशपथः—பரதப் பிரதிக்கை.

दीर्घकालात्समुत्थाय संज्ञां लब्ध्वा च वीर्यवान् । नेत्राभ्यामश्रुपूर्णाभ्यां दीनासुद्रीक्ष्य मातरम् ॥
सोऽमात्यमध्ये भरतो जननीमभ्यकुत्सयत् ॥ १ ॥

वीर्यवान्	ஐந்தாய்கா லியாகும்	दीनां	மனவேதனைப்பட்டுக் கொண்டிருக்கும்
सः	அந்த	मातरं	தாயை,
भरतः	பரதர்	उद्रीक्ष्य	நிமிர்ந்து பார்த்து
दीर्घकालात्	நெடும்பொழுது	जननीं	தாயைப்பற்றி
संज्ञां	ப்ரக்ஷேதனைய [சென்று	अमात्यमध्ये	மந்திரிமார்சன் முன்
लब्ध्वा च	அடைந்தவுடன்,		னிலையில்
समुत्थाय	எழுந்த,	अभ्यकुत्सयत्	பின்வருமாறு நிகழ்நா
अश्रुपूर्णाभ्यां	கண்ணிர் ததும்பிய		மாய்ப்பேசினார் :
नेत्राभ्यां	இரு கண்களாலும்,		

राज्यं न कामये जातु मन्त्रये नापि मातरम् । अभिषेकं न जानामि योऽभूद्राज्ञा समीक्षितः ॥

राज्यं	“ராஜ்யத்தை	समीक्षितः	உத்தேசிக்கப்பட்டு
जातु	ஒருபொழுதும்	अभूत्	இருந்தது
कामये न	நான் பொருட்படுத்தவில்லை,	यः	எதுகேர அந்த
मातरं अपि	தாயிடத்திலும்	अभिषेकं	அபிஷேகத்தைப் பற்றியே
मन्त्रये न	பேசவுமில்லை,	जानामि न	நான் ஒன்றும்
राज्ञा	சக்கிரவர்த்தியாரால்		அறியேன்.

विप्रकृष्टे ह्यहं देशे शत्रुघ्नसहितोऽवसम् ॥ २ ॥

अहं	“நான்	देशे	தேசத்தில்
विप्रकृष्टे	தூர	शत्रुघ्नसहितः	சத்ருக்ஷணடன்
		अवसं हि	வஸித்தேனன்றோ?

वनवासं न जानामि रामस्याहं महात्मनः । विवासनं च सौमित्रेः सीतायाश्च यथाऽभवत् ॥

रामस्य	“ஸ்ரீராமருக்கும்,	अभवत्	எற்பட்டிருக்கிறது
सौमित्रेः	லக்ஷ்மணனுக்கும்,	यथा	என்பதையும்,
सीतायाः च	வீதாபிராட்டியா	महात्मनः	மஹாத்மனிற்கு
	ருக்கும்,	वनवासं च	வனவாஸமென்பதை
विवासनं	நாடுகடத்தப்பட்டிருப்பது	अहं	நான் [யும்,
		जानामि न	அறியேன்.”

भरतं प्रत्युवाचेदं कौसल्या भृशदुःखिता ॥ १० ॥

भृशदुःखिता	மிக்க முனவேதனைப் பட்டுக்கொண்டிருந்த	भरतं	பரதனை பார்த்து
कौसल्या	கௌசலாதேவியார்	इदं	பின் வருமாறு
		प्रत्युवाच	எகனான்:

इदं ते राज्यकामस्य राज्यं प्राप्तमकण्टकम् । संप्राप्तं वत कैकेय्या शीघ्रं क्रूरेण कर्मणा ॥

कैकेय्या	"கைகேயியால்	राज्यं	ராஜ்யமாகனது
क्रूरेण	கொடிய	अकण्टकं	இடைபூதற்றதாய்
कर्मणा	கொழிவால்	इदं	இப்பொழுதே
राज्यकामस्य	ராஜ்யத்தினாலே	शीघ्रं	சுடுதியிலேயே
ते	உனக்கு [கொண்ட	संप्राप्तं	கிடைத்தது.
प्राप्तं	கொடுக்கப்பட்டதா	वत	என்ன ஆச்சரியம்!
	கிய		

प्रस्थाप्य चीरवसनं पुत्रं मे वनवासिनम् । कैकेयी कं गुणं तत्र पश्यति क्रूरदर्शिनी ॥

क्रूरदर्शिनी	"கொடிய எண்ண	वनवासिनं	வனவாஸியாய்
कैकेयी	கைகேயி, [முடைய	प्रस्थाप्य	அனுப்பிவிட்டு,
मे	எனது	तत्र	இதில்
पुत्रं	திருக்குமாரனை	कं गुणं	என்ன குணத்தை
चीरवसनं	மரவுரி உடுத்தவனும்,	पश्यति	காண்கிறாள்?

क्षिप्रं मामपि कैकेयी प्रस्थापयितुमर्हति । हिरण्यनाभो यत्रास्ते सुतो मे सुमहायशाः ॥

कैकेयी	"கைகேயி	सुतः	புதல்வன்
मां अपि	என்னையும்,	आस्ते	இருக்கிறது
मे	எனது	यत्र	எங்கே அல்லிடத் திற்கு
हिरण्यनाभः	பொன்மேனியுடைய வனும்,	क्षिप्रं	இப்பொழுதே
सुमहायशाः	மிக்க புகழ்பெற்றவனும் மரவன்	प्रस्थापयितुं	அனுப்பிவிட
		अर्हति	தீர்மானிக்கவேண்டும்.

अथवा स्वयमेवाहं सुमित्रानुचरा सुखम् । अग्निहोत्रं पुरस्कृत्य प्रस्थास्ये यत्र राघवः ॥

अथवा	"இல்லையேல்	अग्निहोत्रं	சித்திர கன்னிதேவாத்திர
अहं एव	நானே		அக்னியை
सुमित्रानुचरा	சுமித்திரையுடன்	स्वयं	தானாகவே
राघवः	ஸ்ரீராமன்	पुरस्कृत्य	எடுத்துக்கொண்டு
यत्र	எங்கே அல்லிடத் திற்கு	सुखं	நீண்டப்படி
		प्रस्थास्ये	பொய்க்கிடுகிறேன்.

कार्प वा स्वयमेवाद्य तन्न मां नेतुमर्हसि । यत्रासौ पुरुषव्याघ्रः पुत्रो मे तप्यते तपः ॥

கார்ப் வா " இத்திலும் கிறந்தது
 स्वयं एव நீயே [எதெனில்
 अद्य இப்பொழுதே
 यत्र எவ்விடத்தில்
 मे எனது
 असौ இந்த
 पुरुषव्याघ्रः புருஷோத்தமனாகிய

புரு: புதல்வன்
 तपः தவத்தை
 तप्यते புரிந்துகொண்டிருக்கிறது
 तन्न அல்லிடத்திற்கு
 मां என்னை
 नेतुं அழைத்துப்போக
 अर्हसि நிகரமில்லாமாய்க்.

इदं हि तव विस्तीर्णं धनधान्यसमाचितम् । हस्त्यश्वरथसंपूर्णं राज्यं निर्यातितं तया ॥

ஹி " ஏனெனில்
 तया அவளால்
 धनधान्यसमाचितं தனதான்மங்களால்
 நிரம்பப்பெற்றதும்,
 हस्त्यश्वरथसंपूर्णं { யானை, குதிரை, ரதங்
 கள் இவைகளால் நிர
 மையப்பெற்றதுமாய்
 கிய

इदं இந்த
 विस्तीर्णं மிகத்தாகிய
 राज्यं ராஜ்யமானது
 तव உனக்கு
 निर्यातितम् கொடுக்கப்பட்டது."

इत्यादि बहुभिर्वाक्यैः क्रूरैः संभर्त्सितोऽनघः । विव्यथे भरतोऽतीव व्रणे तुयैव सूचिना ॥

व्रणे புண்ணில்
 सूचिना ஊசியால்
 तुय इव குத்தியதுபோல்
 इत्यादि மேற்கண்டவண்ணம்
 மாய்

वाक्यैः சொற்கொண்டு
 संभर्त्सितः மிகவுமிகழந்து பேசப்
 பட்ட
 अनघः பாபரனாதாகிய
 भरतः பரதர்
 अतीव மிகவும்
 विव्यथे துன்புற்றார்.

बहुभिः பல
 क्रूरैः கிங்கூர

पपात चरणौ तस्यास्तदा संभ्रान्तचेतनः । विलप्य बहुधाऽसंज्ञो लब्धसंज्ञस्ततः स्थितः ॥

तदा அப்பொழுது
 संभ्रान्तचेतनः புண்பட்டமனத்தாராய்
 बहुधा பலவாறு
 विलप्य புலம்பி
 असंज्ञः பரக்கனாதயற்றவராகி
 तस्याः அவளது

चरणौ திருவடிகளில்
 पपात விழுந்தார்.
 ततः அதன்மேல்
 लब्धसंज्ञः மூர்க்கை தெளிந்தவ
 ராய்
 स्थितः எழுந்த சிந்தனர்.

एवं विलपमानां तां प्राञ्जलिर्भरतस्तदा । कौसल्यां प्रत्युवाचेदं शोकैर्बहुभिरावृताम् ॥

भरतः பரதர்
 प्राञ्जलिः அஞ்சலிமறஸ்தராகி
 बहुभिः शोकैः பல கஷ்டங்களால்
 आवृतां துன்புற்றவளாய்
 एवं மேற்கண்டவாறு
 विलपमानां பேசிய

तां அந்த
 कौसल्यां கொசலாதேவியாரைப்
 பார்த்து
 तदा அப்பொழுது
 इदं மிகவுருமாறு
 प्रत्युवाच பதிலுரைத்தனர்:

आर्ये कस्मादजानन्तं गृह्यसे मामकिल्बिषम् । विपुलां च मम प्रीतिं स्थिरां जानासि राघवे॥

आर्ये	“ ஆர்யே!	राघवे	ஸ்ரீராமரிடத்தில்
अजानन्तं	ஒன்றுமறியாத	मम	எனது
अकिल्बिषं	கிரபரா தியாகிய	विपुलां	அத்தியந்த
मां	என்னை	स्थिरां	சஞ்சலமற்ற
कस्मात्	ஏன்	प्रीतिं च	பக்கிமையையும்
गृह्यसे	பழிக்கின்றீர்?	जानासि	அறிவீர்.

कृता शास्त्रानुगा बुद्धिर्मा भूतस्य कदाचन । सत्यसन्धः सतां श्रेष्ठो यस्यार्योऽनुमते गतः॥

सत्यसन्धः	“ ஸத்தியஸந்தரும்,	तस्य	அவனுடைய
सतां	பண்பா நம்பாக்களில்	बुद्धिः	புத்தி
श्रेष्ठः	உத்தமருமாகிய	शास्त्रानुगा	சாஸ்த்ராநுகுணமாய்
आर्यः	பெரியவர்,	कृता	செய்யப்பட்டதாய்
यस्य	எவனுடைய	कदाचन	ஒருபொழுதும்
अनुमते	கிருப்பத்தின்பேரில்	मा भूत	உண்டாகவேண்டாம்.
गतः	சென்றாரோ,		

श्रेष्ठं पापीयसां यातु सूर्यं च प्रति मेहतु । हन्तु पादेन गां सुप्तां यस्यार्योऽनुमते गतः॥

यस्य	“ எவனு	सूर्यं प्रति	சூரியன் முன்னிணையில்
अनुमते	கிருப்பத்தின்பேரில்	मेहतु	ஐல, மல, விஸர்ஜனம்
आर्यः	பெரியவர்		செய்யபட்டும்.
गतः	சென்றாரோ, அவன்	सुप्तां	உறங்கும்
पापीयसां	பாபிகளுக்கூரிய	गां च	பசுவையும்
श्रेष्ठं	அடிமைத்தனத்தை	पादेन	காலால்
यातु	அகையட்டும்.	हन्तु	உதைக்கட்டும்.

परिपालयमानस्य राज्ञो भूतानि पुत्रवत् । ततस्तं दृष्ट्वा पापं यस्यार्योऽनुमते गतः॥२३॥

आर्यः	“ பெரியவர்	राज्ञः	தர் மன்னன்
यस्य	எவனு	परिपालयमानस्य	பரிபாலித்துக்கொண்
अनुमते	கிருப்பத்தின்பேரில்		டிருக்கைகளில்,
गतः	சென்றாரோ, அவன்	तं	அவனுக்கு
ततः	அக்காரணத்தால்,	पापं	அநியாயமாய்
भूतानि	பிராணிகளை		நிக்கு செய்யபட்டும்.
पुत्रवत्	தன் பிள்ளைகளைப் போல்	दृष्ट्वा	{ (ஆத்மனைபதம்
			ஆர்ஜம்)

कारयित्वा महत्कर्म भर्ता भृत्यमनर्थकम् । अधर्मा योऽस्य सोऽस्यास्तु यस्यार्योऽनुमते गतः॥

यस्य	“ எவனு	गतः	சென்றாரோ,
अनुमते	கிருப்பத்தின்பேரில்	भर्ता	தர் யஜமானன்
आर्यः	பெரியவர்	भृत्य	கலியாணரிடத்தில்

மஹத்	கஷ்டமாகிய
கர்ம	தொழிலை
அநயக்	கூலிகொடாமலே
காரியிவா	செய்கின்றதுக்கொள்ளுந் கிருந்தே

अस्य	இவனுக்கு
यः अधमः	எந்தப்பாபமோ,
सः	அது
अस्य	இவனுக்கும்
अस्तु	ஏற்பட்டும்,

बलिषद्भागमुद्धृत्य नृपस्यारक्षतः प्रजाः । अधमो योऽस्य सोऽस्यास्तु यस्यायोऽनुमते गतः॥

यस्य	“எவனுது
अनुमते	கிருப்பத்தின்பேரில்
आर्यः	பெரியவர்
गतः	சென்றாரோ
अस्य	இவனுக்கு,
बलिषद्भागं	ஆற்றொருபாக வரிவைய
उद्धृत्य	வாங்கிக்கொண்டு

प्रजाः	பிரானாகளை
अरक्षतः	பாதுகாவாத
अस्य	இந்த
नृपस्य	மன்னனுக்கு
यः	என்ன
अधमः	பாபமோ,
सः	அது
अस्तु	ஏற்பட்டும்,

संश्रुत्य च तपस्विभ्यः सत्रे वै यज्ञदक्षिणाम् । तां विप्रलपतां पापं यस्यायोऽनुमते गतः ॥

यस्य	“எவனுது
अनुमते	கிருப்பத்தின்பேரில்
आर्यः	பெரியவர்
गतः	சென்றாரோ, அவன்
सत्रे	யாகத்தில்
तपस्विभ्यः	தவசிகளுக்கு

यज्ञदक्षिणां	யாகதகூலிகையை
संश्रुत्य	வாக்களித்து
च	பிறகு
तां वै	அதையே
पापं	அநியாயமாய்
विप्रलपताम्	மறக்கட்டும்

हस्त्यश्वरथसंवाधे युद्धे शस्त्रसमाकुले । मा स कार्षीत्सतां धर्मं यस्यायोऽनुमते गतः ॥

यस्य	“எவனுது
अनुमते	கிருப்பத்தின்பேரில்
आर्यः	பெரியவர்
गतः	சென்றாரோ, அவன்
हस्त्यश्वरथ- संवाधे	யானை, குதிரை, தேர் இனையுடனாக நிறைத் தடும்

शस्त्रसमाकुले	ஆயுதங்கள் நிறைந்த துமான
युद्धे	போரில்
सतां	கிரிசுக்குடைய
धर्मं	பதவியை
मा कार्षीत् स	அவையாமலிருக்கட் டும்

उपदिष्टं सुसूक्ष्मार्थं शास्त्रं यत्नेन धीमता । स नाशयतु दुष्टात्मा यस्यायोऽनुमते गतः ॥

यस्य	“எவனுது
अनुमते	கிருப்பத்தின்பேரில்
आर्यः	பெரியவர்
गतः	சென்றாரோ,
सः	அந்த
दुष्टात्मा	பாபி

धीमता	ஞானியால்
यत्नेन	கர்த்தையுடன்
उपदिष्टं	உபதேசிக்கப்பட்ட
सुसूक्ष्मार्थं	துண்ணிய பொருளு
शास्त्रं	காஸ்திரத்தைய [டைய]
नाशयतु	மறக்கட்டும்,

मा च तं व्यूढवाहंसं चन्द्रभास्करतेजसम् । दार्ढ्याद्राज्यस्थपासीनं यस्यार्योऽनुमते गतः ॥

यस्य	“ எவனது	चन्द्रभास्करतेजसं च	சந்திர சூரிய ப்ரகாச
अनुमते	விருப்பத்தின்பேரில்		முடையவருமாகிய
आर्यः	பெரியவர்	तं	அவரை
गतः	சென்றாரோ, அவன்	राज्यस्थं	ராஜ்யத்தையடைந்து
व्यूढवाहंसं	{ பெருத்த கைகளையும் தோன்களையுமுடையவரும்,	आसीनं	வீற்றிருக்கிறவராய்
		मा दार्ढीन	பாடாதிருக்கட்டும்.

पायसं कृसरं छागं वृथा सोऽश्नातु निर्घृणः । गुरुन्वाप्यवजानातु यस्यार्योऽनुमते गतः ॥

यस्य	எவனது	छागं च	ஆட்டு மாம்ஸத்தை
अनुमते	விருப்பத்தின்பேரில்		யும்,
आर्यः	பெரியவர்	वृथा	றிமித்தபின்றி
गतः	சென்றனாரோ,	निर्घृणः	மானமிழந்தவனாக
सः	அவன்,	अश्नातु	புதிக்கட்டும்.
पायसं	பாயஸத்தையும்,	गुरुन् अपि	பெரியோர்க்களையும்
कृसरं	திரோதனத்தையும்,	अवजानातु	அவமதிக்கட்டும்.

गाथ सृवातु पादेन गुरुन् परिवदेत च । मित्रे द्रुघेत सोऽत्यन्तं यस्यार्योऽनुमते गतः ॥

यस्य	“ எவனது	सृवातु	உதைக்கட்டும்.
अनुमते	விருப்பத்தின்பேரில்	गुरुन् च	பெரியோர்க்களையும்
आर्यः	பெரியவர்	परिवदेत	தூஷிக்கக்கடவன்.
गतः	சென்றனாரோ,	मित्रे च	மித்திரன் விஷயத்தில்
सः	அவன்	अत्यन्तं	முற்றிலும்
गाः	பகர்களை	द्रुघेत	{ திரோகம் செய்யக் கடவன். (ஆதம்பனை பதம் ஆர்வம்).
पादेन	காலால்		

विश्वासात्कथितं किञ्चित्परिवादं मिथः क्वचित् । विवृणोतु स दुष्टात्मा यस्यार्योऽनुमते गतः॥

यस्य	“ எவனது	मिथः	ரகசியமாக
अनुमते	விருப்பத்தின்பேரில்	किञ्चित्	கொஞ்சம்
आर्यः	பெரியவர்	कथितं	சொல்லப்பட்ட
गतः	சென்றனாரோ	परिवादं	அபவாதத்தை
सः	அந்த	क्वचित्	எங்காவது
दुष्टात्मा	துஷ்டர்த்மா	विवृणोतु	வெளியிட்டும்.
विश्वासात्	தம்பிக்கையால்		

अकर्ता चाकृतज्ञश्च त्यक्तात्मा निरपन्नपः । लोके भवतु विद्विष्टो यस्यार्योऽनुपते गतः ॥

யசு
அனுமதே
ஆர்ய:
கத:
லோகே
அகூதஜ:
த்யக்தா:மா

“எவனது
விருப்பத்தின்பேரில்
பெரியவர்
சென்றனரோ, அவன்
உலகில்
செய்கின்றியற்றவனாய்
ஆகமஹத்தி செய்து
கொண்டவனாய்,

நிரபந்ந:
விதிஷ: வ
அகர்நா வ
भवतु

நாணமற்றவனாய்,
பாவராதும் வெறுக்
கப்பட்டவனாய்,
எந்தொழிலுக்கும்
அனாதனாய்,
ஆகட்டும்.

पुत्रदारैश्च भृत्यैश्च स्वगृहे परिवारितः । स एको मृष्टपश्चात् यस्यार्योऽनुपते गतः ॥ ३४॥

யசு
அனுமதே
ஆர்ய:
கத:
ச:
ஸ்வகூஹே
புத்ரதாரை:

“எவனது
விருப்பத்தின்பேரில்
பெரியவர்
சென்றனரோ,
அவன்,
தன்னிடில்
புதல்வன், மனைவி
இவர்களாலும்,

भृत्यै: व
परिवारितः
एकः च
मृष्टे
अश्चात्

{தன் ஸம்ரக்தநிலை
ஹள்ள மந்தவர்க
ளாலும்,
சூழப்பட்டவனாய்
தானொருவனை
நல்ல உணவை
புகிக்கட்டும்.

अप्राप्य सदृशान्दाराननपत्यः प्रमीयताम् । अनवाप्य क्रियां धर्म्यां यस्यार्योऽनुपते गतः ॥

யசு
அனுமதே
ஆர்ய:
கத:
சதூஷாந்
தாராந்

“எவனது
விருப்பத்தின்பேரில்
பெரியவர்
சென்றனரோ, அவன்
ஏற்ற
மனைவியை

अप्राप्य
अनपत्यः
धर्म्यां
क्रियां
अनवाप्य
प्रमीयताम्

பெறாமல்
சந்ததியற்றவனாய்
தருமநெறிவழுவாத
கருமத்தை
அடையப்பெறுது
சாகட்டும்.

माऽऽत्मनः सन्ततिं द्राक्षीस्स्वेषु दारेषु दुःखितः । आयुः समग्रमप्राप्य यस्यार्योऽनुपते गतः ॥

யசு
அனுமதே
ஆர்ய:
கத:
ஆயு:
சமக்ரம்

“எவனது
விருப்பத்தின்பேரில்
பெரியவர்
சென்றனரோ, அவன்
ஆயுளை
பூர்ணமாக

अप्राप्य
दुःखितः
स्वेषु दारेषु
आत्मनः
सन्ततिं
मा द्राक्षीत्

அடையாமல்
துயருற்றவனாய்
தன் மனைவியினிடத்
தன் [தில்
சந்ததியை
காணாமற்போகட்டும்.

राजस्त्रीबालवृद्धानां वधे यत्पापमुच्यते । भृत्यत्यागे च यत्पापं तत्पापं प्रतिपद्यताम् ॥ ३५॥

ராஜஸ்த்ரீ-
வால-
வூர்த்நா-
வதே
யத் பாபம்
உத்யதே

“அரசன், ஸ்த்ரீ. சூழந்
தை, கிழவர் இவர்
கொலையில் [கலின்
எந்தப் பாபம்
கிதிக்கப்பட்டிருக்கிற
தோ, (அதைதயும்)

भृत्यत्यागे
यत् पापं
तत्
पापं च
प्रतिपद्यताम्

சம்ரகதிக்கவேண்டிய
வர்களைக்கொகிடுவதில்
எந்தப் பாபமோ
அந்த
பாபத்தையும்,
அடையட்டும்.

लाक्षया मधुमांसेन लोहेन च विषेण च । सदैव विभृयाद्भृत्यान् यस्यार्योऽनुमते गतः ॥

यस्य	"எவனது	विषेण च	விஷத்தாலும் வரும்
अनुमते	விருப்பத்தின்பேரில்	लोहेन	நாணயத்தைக்
आर्यः	பெரியவர்		கொண்டு
गतः	சென்றனரோ, அவன்	सदा एव	எக்காலத்திலும்
लाक्षया	ஆரக்காலும்	भृत्यान्	பொஷிக்கவேண்டிய
मधुमांसेन च	கள், மாம்சம் இவை		வர்களை
	களாலும்	विभृयात्	பொஷிக்கட்டும்.

संग्रामे समुपोढे तु शत्रुपक्षे भयङ्करे । पलायमानो वध्येत यस्यार्योऽनुमते गतः ॥ ३९ ॥

यस्य	"எவனது	शत्रुपक्षे	எதிரிகளையுடைய
अनुमते	விருப்பத்தின்பேரில்	संग्रामे	போர்
आर्यः	பெரியவர்	समुपोढे तु	நேர்ந்திருக்கையில்
गतः	சென்றனரோ, அவன்	पलायमानः	பயத்தோடுபவனாக
भयङ्करे	குருரமாய	वध्येत	கொல்லப்படக்
			கடவன்.

कपालपाणिः पृथिवीमट्टतां चीरसंवृतः । भिक्षमाणो यद्योन्मत्तो यस्यार्योऽनुमते गतः ॥

यस्य	"எவனது	चीरसंवृतः	கந்தையுடுத்தவனாய்
अनुमते	விருப்பத்தின்பேரில்	कपालपाणिः	கப்பரையேந்தியவ
आर्यः	பெரியவர்		னாய்
गतः	சென்றனரோ, அவன்	भिक्षमाणः	பிச்சையெடுப்பவனாய்
पृथिवी	பூமியில்	उन्मत्तः यथा	பேய்மறித்தவன்போல்
		अटताम्	சுற்றித்திரியட்டும்.

मये प्रसक्तो भवतु स्त्रीष्वक्षेषु च नित्यशः । कामकोधाभिभूतश्च यस्यार्योऽनुमतो गतः ॥

यस्य	"எவனது	अक्षेषु च	குதாட்டங்களிலும்,
अनुमते	விருப்பத்தின்பேரில்	नित्यशः	எப்பொழுதும்
आर्यः	பெரியவர்	प्रसक्तः	ஆஸக்தியுடையவனாய்
गतः	சென்றனரோ, அவன்	कामकोधाभिभूतः	காமக்ரோதங்களுக்
मये	குடியிலும்,		கிடுபட்டவனாய்
स्त्रीषु च	பெண்களிடத்திலும்,	भवतु	ஆகட்டும்

मा स धर्मं मनो भूयादधर्मं सुनिषेवताम् । अपात्रवर्णी भवतु यस्यार्योऽनुमते गतः ॥ ४२ ॥

यस्य	"எவனது	मा स भूयात्	செல்லவேண்டாம்.
अनुमते	விருப்பத்தின்பேரில்	अधर्मं	அதர்மத்தில்
आर्यः	பெரியவர்	सुनिषेवतां	குடி கொள்ளட்டும்.
गतः	சென்றனரோ, அவ	अपात्रवर्णी	அபாத்திரத்தில்
धर्मं	தர்மத்தில் [ஆக்கு		பொழிபவனாக
मनः	மனம்	भवतु	ஆகட்டும்.

संचितान्यस्य वित्तानि विविधानि सहस्रशः । दस्युभिर्विप्लव्यन्तां यस्यार्योऽनुमते गतः ॥

यस्य	"எவனுடைய	சங்கிதானி	சேர்த்து வைக்கப் பட்ட
அனுமதே	விருப்பத்தின்பேரில்	வिवிதானி	பற்பல
ஆர்ய:	பெரியவர்	வित्तானி	பொருள்கள்
गत:	சென்றனரோ,	दस्युभि:	திருடர்களால்
अस्य	இவனுடைய	विप्लव्यन्ताम्	அழியட்டும்.
सहस्रश:	ஆயிரக்கணக்காக		

उभे सन्ध्ये शयानस्य यत्पापं परिकल्प्यते । तच्च पापं भवेत्तस्य यस्यार्योऽनुमते गतः ॥

यस्य	"எவனுடைய	सन्ध्ये	சந்தியேனும்
अनुमते	விருப்பத்தின்பேரில்	शयानस्य	உறங்குபவனுக்கு
आर्य:	பெரியவர்	यत् पापं	எந்தப் பাপம்
गत:	சென்றனரோ,	परिकल्प्यते	விதிக்கப்படுகிறதோ
तस्य	அவனுக்கு	तत् पापं च	அந்தப் பাপமும்
उभे	இரு	भवेत्	ஏற்படக்கூடலாம்.

यदभिदायके पापं यत्पापं गुरुत्वरूपे । मित्रद्रोहे च यत्पापं तत्पापं प्रतिपद्यताम् ॥ ४५ ॥

अभिदायके	"கொள்ளிவைப்பவன்	यत् पापं	எந்தப் பাপமோ
	விஷயத்தில்	मित्रद्रोहे	நம்பிக்கை தீராகத்
यत् पापं	எந்தப் பাপமோ	यत् पापं	எந்தப் பাপமோ [தில்
गुरुत्वरूपे	குருபத்திபுடன் புணர்ந்தவன்	तत् पापं च	அந்தப் பাপத்தையும்
	விஷயத்தில்	प्रतिपद्यताम्	அடைபட்டும்.

देवतानां पितॄणां च मातापित्रोस्तथैव च । मा स कार्षीत्स शुश्रूषां यस्यार्योऽनुमते गतः ॥

यस्य	"எவனுடைய	पितॄणां च	பிதருக்களுக்கும்
अनुमते	விருப்பத்தின்பேரில்	तथा एव	அவ்வண்ணமே
आर्य:	பெரியவர்	मातापित्रो: च	நாய்தந்தையருக்கும்
गत:	சென்றனரோ,	शुश्रूषां	தொண்டை
स:	அவன்	मा स कार्षीत्	செம்படுகண்டாம்.
देवतानां	தேவதைகளுக்கும்		

सतां लोकात्सतां कीर्त्याः संशुष्टात्कर्षणस्तथा । अश्वत्तु क्षिप्रमयैव यस्यार्योऽनुमते गतः ॥

यस्य	"எவனுடைய	सतां	பண்டாத்மாக்களுக்கு
अनुमते	அனுமதிப்பேரில்	कीर्त्या:	புகழினின்றும் [டைய
आर्य:	பெரியவர்	तथा	அவ்வண்ணமே
गत:	சென்றனரோ, அவன்	संशुष्टात्	நன்சலுகைக்கப்பட்ட
सतां	புண்டாத்மாக்களுடைய	कर्षण:	கிளர்ச்சி இறும்
		क्षिप्रं	செக்கிரத்தில்
लोकात्	லோகத்தினின்றும்	अश्वत्तु	இப்பொழுதே
		अश्वत्तु	நழுவிட்டும்.

अपास्य मातृशुश्रूषामनर्थे सोऽवतिष्ठताम् । दीर्घबाहुर्हावक्षा यस्यार्योऽनुमते गतः ॥ ४८ ॥

यस्य	"எவனது	गतः	சென்றனரோ,
अनुमते	அனுமதிப்பேரில்	सः	அவன்
दीर्घबाहुः	ஆரூரூபாகுவும்,	मातृशुश्रूषां	மாதாவிற்று சுற்றி
महावक्षाः	விகாஸமார்புடையவ	अपास्य	செய்யாது [வைதையை]
	ருமாகிய	अनर्थे	அனர்த்தத்தில்
आर्यः	பெரியவர்	अवतिष्ठताम्	உழலட்டும்.

बहुपुत्रो दरिद्रश्च ज्वररोगसमन्वितः । स भूयात्सततं केशी यस्यार्योऽनुमते गतः ॥ ४९ ॥

यस्य	"எவனது	दरिद्रः	தரித்திரனாயும்,
अनुमते	விருப்பத்தின்பேரில்	सततं	எப்பொழுதும்
आर्यः	பெரியவர்	केशी	துக்கியாய்
गतः	சென்றனரோ,	ज्वररोग-	ஜுவரோகத்தோடு
सः	அவன்	समन्वितः च	உடியவளுகவும்
बहुपुत्रः	பல புதல்வர்களை	भूयात्	ஆகட்டும்.
	யுடையவனாகும்,		

आशामाशंसमानानां दीनानामृध्वञ्छुषाम् । अर्थिनां वितथां कुर्याद्यस्यार्योऽनुमते गतः ॥

यस्य	"எவனது	अध्वञ्छुषां	மேல்வோக்கிய கண்க
अनुमते	விருப்பத்தின்பேரில்		லையுடையவர்களாய்
आर्यः	பெரியவர்	अर्थिनां	பாசிப்பவர்களுக்கு
गतः	சென்றனரோ, அவன்	आशां	வாக்களித்ததை
आशंसमानानां	துதிசெய்பவர்களாய்	वितथां	பொய்யாக
दीनानां	கஷ்டனையிலிருப்ப	कुर्यात्	செய்யக்கூடவன்.
	வர்களாய்		

मायया रमतां नित्यं परुषः पिशुनोऽशुचिः । राज्ञो भीतस्त्वर्मात्मा यस्यार्योऽनुमते गतः ॥

यस्य	"எவனது	राज्ञः	மன்னருக்கு
अनुमते	விருப்பத்தின்பேரில்	नित्यं	ஸதா
आर्यः	பெரியவர்	भीतः	பயந்தவனாய்,
गतः	சென்றனரோ, அவன்	अधर्मात्मा	ஒழுக்கற்றவனாய்,
परुषः	கொடியனாய்	अशुचिः	ஆய்மைபற்றவனாய்
पिशुनः	ராஜத்தோறிலாய்	मायया तु	கபடாகவே
		रमताम्	காலம்சுழிக்கட்டும்.

ऋतुज्ञातां सर्वां भार्यामृतुकालानुरोधिनीम् । अनिवर्तेत दुष्टात्मा यस्यार्योऽनुमते गतः ॥

यस्य	"எவனது	ऋतुज्ञातां	ருதுஸ்மானம் செய்த
अनुमते	விருப்பத்தின்பேரில்		வனாயும்,
आर्यः	பெரியவர்	ऋतुकालानु-	ருதுகாலதர்மத்தை
गतः	சென்றனரோ, அந்த	रोधिनीं	பனுஷ்டிக்கும்
दुष्टात्मा	துஷ்டன்	सर्वां	உத்தமியுமான
		भार्या	பத்தினியை
		अनिवर्तेत	திரைக்கரிக்கட்டும்.

धर्मदारान्परित्यज्य परदारान्निषेवताम् । त्यक्तधर्मरतिर्मूढो यस्यार्योऽनुमते मतः ॥ ५३ ॥

யசு	“ எவனது	மூடு:	முடன்
அனுமதே	விருப்பத்தின்பேரில்	தர்மதாராந்	தர்மபத்னியை
ஆர்ய:	பெரியவர்	பர்த்யஜ்ய	திரஸ்கரித்து,
மத:	சென்றனரோ, அந்த	பரதாமாந்	பிறர்களைவிட
த்யக்ததர்மரதி:	தர்மத்தில் பற்றற்ற	நிஷேவதாம்	உபயோகிக்கட்டும்.

विप्रलुप्तप्रजातस्य दुष्कृतं ब्राह्मणस्य यत् । तदेव प्रतिपद्येत यस्यार्योऽनुमते मतः ॥ ५४ ॥

யசு	“ எவனது	பாஹ்மணஸ்ய	அந்தணனுக்கு
அனுமதே	விருப்பத்தின்பேரில்	யத்	எந்த
ஆர்ய:	பெரியவர்	துஷ்குரத்	பாபமோ
மத:	சென்றனரோ, அவன்	தத்	அதை
விப்ரலுப்தபிரஜாதஸ்ய	சந்ததியற்ற	புதிபடியே	அடையக்கடவன்.

पानीयदूषके पापं तथैव विपदायके । यत्तदेकः स लभतां यस्यार्योऽनुमते मतः ॥ ५५ ॥

யசு	“ எவனது	ததா	அவ்வண்ணமே
அனுமதே	விருப்பத்தின்பேரில்	விபதாயகே	விபத்கொடுப்பவன்
ஆர்ய:	பெரியவர்		விஷயத்திலும்
மத:	சென்றனரோ,	யத்	எந்தப் பாபமோ
ச:	அவன்	தத்	அதை
பானியதூஷகே	{ குடிக்கும் தண்ணீரை அசுத்தமாக்குபவன் விஷயத்திலும்	ஏக: புவ	ஒருவனுடைய
		லபதாம்	சமக்கட்டும்.

ब्राह्मणायोद्यतां पूजां विहन्तु कलुषेन्द्रियः । बालवत्सां च गां दोग्धु यस्यार्योऽनुमते मतः ॥

யசு	“ எவனது	உதஸா	சித்தமாத்கப்பபட்ட
அனுமதே	விருப்பத்தின்பேரில்	பூஜா	பூஜையை
ஆர்ய:	பெரியவர்	விஹ்நு	கெடுக்கட்டும்.
மத:	சென்றனரோ, அவன்	பாலவதா	புதிசாகப்போட்ட
கலுஷேந்திரய:	மனம் தடுமாறியவனாய்		அன்றையுடைய
பாஹ்மணய	பராமணனுக்கு	गां च	பசுவையும்
		दोग्धु	கறக்கட்டும்.

तृष्णार्तं सति पानीये विप्रलम्भेन योजयेत् । यत्पापं लभते तस्याद्यस्यार्योऽनुमते मतः ॥

யசு	“ எவனது	தூஷார்த்	தாகிடாய்கொண்ட
அனுமதே	விருப்பத்தின்பேரில்		ஒருவனை
ஆர்ய:	பெரியவர்	விபுலம்பேன	பொய்சொல்லி
மத:	சென்றனரோ,	யோஜயத்	எமாற்றக்கடவன்.
	அவனுக்கு	யத்	எந்தப் பாபத்தை
பானியே சதி	குடிக்கும் நீர்க்குறிஞ	லபதே	அவன் அடையகிறானே
	க்களத்தில்	தத்	அதை
		ஸ்யத்	உண்டாகட்டும்.

भक्त्या विवदमानेषु मार्गमाश्रित्य पश्यतः । तस्य पापेन युज्येत यस्यार्योऽनुमते गतः ॥

यस्य "எவனது
 अनुमते விருப்பத்தின்பேரில்
 आर्यः பெரியவர்
 गतः சென்றனரோ, அதுவன்
 विवदमानेषु { வாதிப்பதிலாதிகள்
 விவாதம்செய்துகொ
 ண்டிருக்கையில்

मार्गं நியாயத்தை
 आश्रित्य கண்டும்
 भक्त्या பக்தப்பாதமாக
 पश्यतः அனுஷ்டிக்கும்
 तस्य ஒருவனுடைய
 पापेन பாபத்தோடு
 युज्येत சேரக்கடவன்."

विहीनां पतिपुत्राभ्यां कौसल्यां पार्थिवात्मजः । एवमाश्वासयन्नेव दुःखार्तो निपपात ह ॥

पार्थिवामजः சக்கிரவர்ச்சிசூமார
 இசூமவர்,
 पतिपुत्राभ्यां கணவரையும், புதல்வ
 னையும் விட்டு

दुःखार्तः மனம்மெரந்தவராய்,
 एवं மேற்கண்டவாறு
 आश्वासयन् एव தேற்றிக்கொண்டே
 निपपात பூமியில் விழுந்தனர்.
 ह என்ன கஷ்டம்.

विहीनां பிரிவுற்ற
 कौसल्या கோஸலாதேவியாரை;

तथा तु शपथैः कष्टैः शपमानमचेतनम् । भरतं शोकसंतप्तं कौसल्या वाक्यमब्रवीत् ॥६०॥

कौसल्या கோஸலாதேவியா
 तु இவ்விஷயத்தில்
 कष्टैः அபூர்வமான
 शपथैः சபதசொற்கொண்டு
 तथा மேற்கண்டவாறு
 शपमानं உறுதிமொழிகறிக்க
 கொண்டு,

अचेतनं அறிகிழந்தவராய்,
 शोकसंतप्तं சோகத்தால் தழிக
 கும்
 भरतं பரதரைப்பார்த்து,
 वाक्यं பின்வரும்சொல்லை
 अब्रवीत् மொழிந்தனன்:

मम दुःखमिदं पुत्र भूयः समुपजायते । शपथैः शपमानो हि प्राणानुपरुणत्सि मे ॥६१॥

पुत्र "குழந்தாய்!
 इदं இக்காலத்திய
 मम எனது
 दुःखं மனமேவதனை
 भूयः முன்னிறுத்திகமாய்
 समुपजायते உண்டாகிறது.

शपथैः சபதசொற்கொண்டு
 शपमानः உறுதிசுதும் நீ
 मे எனது
 प्राणान् हि உயிரையே
 उपरुणत्सि வாட்டுகின்றனை.

दिष्ट्वा न चालितो धर्मादात्मा ते शुभलक्षण । वत्स सत्यप्रतिज्ञो मे सतां लोकानवाप्स्यसि॥

मे "எனது
 शुभलक्षण இயற்கை நற்குணம்
 வாய்க்கப்பெற்ற
 वत्स குழந்தாய்!
 ते உனது
 आत्मा உள்ளம்
 दिष्ट्वा தெய்வானுக்கொற்றத்
 தால்

धर्मान् தர்மத்தினின்று
 चालितः न சலியாதிருக்கிறது.
 सत्यप्रतिज्ञः பரதிகளுடைய வீண
 க்காதவனுய்
 सतां புன்யா த்மாக்களு
 लोकान् லோகங்களை [ஊடய
 अवाप्स्यसि நீ அடையக்கடவாய்."

इत्युक्त्वा चाङ्गमानीय भरतं भ्रातृवत्सलम् । परिष्वज्य महाबाहुं रुरोद भृशदुःखिता ॥

महाबाहुं	ஆஹாஹாபாகுவும்,	अङ्गं च	மடி மீதும்,
भ्रातृवासलं	{ தமையனாரிடம் அசஞ் சம்பத்திமை பூண்ட வருமான	आनीय	எடுத்துவைத்துக் கொண்டு
भरतं	பரதாரிடம்	परिष्वज्य	கட்டியணைத்துக்கொ ண்டு
इति	மேற்கண்டவாறு	भृशदुःखिता	மிக்கமனவேதனைப் படுகின்றவளாய்
उक्त्वा	சொல்லி	रुरोद	கதறியழுதான்.

एवं विलपमानस्य दुःखार्तस्य महात्मनः । मोहाच्च शोकसंरोधाद्भूव लुलितं मनः ॥६४॥

दुःखार्तस्य	துயரப்பட்ட	मोहान्	அக்காலத்திய கஷ்டத் தாலும்,
एवं	மேற்கண்டவாறு	शोकसंरोधाच्च	சோகத்தினதிகையத் தாலும்,
विलपमानस्य	மொழிந்த	भूव	தடுமாற்றமடைந்த ஆபிற்று. [தாய்
महात्मनः	மஹாத்மாவாகுமவ		
मनः	மனமானது		

लालप्यमानस्य विचेतनस्य प्रणष्टबुद्धेः पतितस्य भूमौ ।

मुहुर्मुहुर्निश्चसतश्च धर्मं सा तस्य शोकेन जगाम रात्रिः ॥ ६५ ॥

धर्मं	தருமமாய்	निक्षतः	பெருமூச்செறிந்து கொண்டிருந்த
लालप्यमानस्य	பேசிக்கொண்டு,	तस्य	அவருக்கு
विचेतनस्य	மெய்மறந்து,	सा	அந்த
प्रणष्टबुद्धेः	அறிவிழந்து	रात्रिः च	இரவும்
भूमौ	தரையில்	शोकेन	துயரமாகவே
पतितस्य	விழுந்து	जगाम	கழிந்தது.
मुहुः मुहुः	அடிக்கடி		

इत्यार्षे श्रीमद्रामायणे वाल्मीकीये आदिकाव्ये

अयोध्याकाण्डे पञ्चसप्ततितमः सर्गः ॥

आदितः श्लोकाः 5364

अयोध्याकाण्डे आदितः श्लोकाः 3009

पट्सप्ततितमः सर्गः—எழுபத்தாறுவது ஸர்க்கம் ॥ ७६ ॥

दशरथस्यौर्ध्वदेहिककरणम्—தசரதருக்கு சரமக்கீரைய செய்வது.

तमेवं शोकसन्तप्तं भरतं कैकयीसुतम् । उवाच वदतां श्रेष्ठो वसिष्ठः श्रेष्ठवायुषिः ॥ १ ॥

वदतां	பேசுவவர்களில்	शोकसन्तप्तं	சோகத்தால் பரிதபித் துக்கொண்டிருக்கும்
श्रेष्ठः	உத்தமராய்	तं	அந்த
श्रेष्ठवाक्	பேசும் வண்ணம்	कैकयीसुतं	கைகேயிபுதல்வராகிய
वसिष्ठः	வாஸிஸ்த [பண்டித்த	भरतं	பரதரைப்பார்த்தது
ऋषिः	முனிவர்,	उवाच	பின்வருமாறு ஆக்குநர்
एवं	மேற்கண்டவாறு		பித்தருளினார்:

अलं शोकेन भद्रं ते राजपुत्र महायशः । वासुकालं नरपतेः कुरु संयानमुत्तमम् ॥ २ ॥

महायशः	* मिக்கப் புகழ்பெற்ற	उत्तमं	உத்தமமாகிய
राजपुत्र	சக்கிரவர்த்திகுமாரர் !	संयानं	சரண கைங்கர்யத்தை
शोकेन अलं	துயருற்றது போதும்.	कुरु	நீ செய்.
नरपतेः	சக்கிரவர்த்தியாருக்கு	ने	உனக்கு
वासुकालं	ஏற்றகாலத்தில்	भद्रम्	கேஷமமுண்டாகும்.*

वसिष्ठस्य वचः श्रुत्वा भरतो धारणां गतः । प्रेतकुल्यानि सर्वाणि कारयामास धर्मवित् ॥

धर्मवित्	தருமத்தை நன்கு ணர்ந்த	श्रुत्वा	சிரமிற்கொண்டு
भरतः	பரதர்	धारणां गतः	மனோதைர்யம்பெற்ற வராகி
वसिष्ठस्य	வஸிஷ்டபகவாஸு டைய	प्रेतकुल्यानि	சரமகைங்கர்யம்
वचः	துக்கிணையை	सर्वाणि	எல்லா வற்றையும்
		कारयामास	செய்வித்தார்.

उद्धृतं तैलसंकेदात्स तु भूमौ निवेशितम् । आपीतवर्णवदनं प्रसुप्तमिव भूमिपम् ॥ ४ ॥
संवेश्य शयने चाद्ये नानारत्नपरिष्कृते । ततो दशरथं पुत्रो विललाप सुदुःखितः ॥ ५ ॥

उद्धृतः	அனந்தரம்	दशरथं	தசரத
सः	அந்த	भूमिपं	சக்கிரவர்த்தியாரை
पुत्रः	புதல்வர்	आद्ये	சிறந்த
तैलसंकेदान्	எண்ணெய்ப்பூச்சிலி ருந்து	नानारत्नपरिष्कृते	பலவகை ரத்னங்களா ல் இழைக்கப்பெற்ற
उद्धृतं	துடைக்கப்பட்டு	शयने	படுக்கையில்
भूमौ	தரையில்	संवेश्य	கிடத்தி
निवेशितं	வைக்கப்பட்டவராய்	तु	அப்பொழுது
आपीतवर्णवदनं	சற்று மஞ்சள்திறமான முகமுடையவராய்	सुदुःखितः च	மிக மனவேதனைப்படு கின்றவராய்
प्रसुप्तं इव	துங்குபவர் போலிரு க்கும்	विललाप	பின்வருமாறு புலம்பி அழுதார் :

किं ते व्यवसितं राजन्प्रोषिते मय्यनागते । विवास्य रामं धर्मज्ञं लक्ष्मणं च महाबलम् ॥

राजन्	* சக்கிரவர்த்தியே !	महाबलं	மஹாசக்தியாலாகிய
प्रोषिते	வெளியூரிலிருந்து	लक्ष्मणं च	லக்ஷ்மணனாரையும்
मयि	நான்	विवास्य	நாடுகடத்திவிட்டு,
अनागते	வருமுன்	तं	தேவரீரது
धर्मज्ञं	அறத்தை அறிந்த	व्यवसितं	திருவுளத்திலிருந்து
रामं	ஸ்ரீராமனாரையும்	किम्	என்ன ?

क यास्यसि महाराज हित्येवं दुःस्वितं जनम् । हीनं पुरुषसिंहेन रामेणाक्लिष्टकर्मणा ॥

महाराज	“சக்கிரவர்த்தியே !	इमे	இந்த
अक्लिष्टकर्मणा	எதையும் சக்தியின்றி செய்யவல்லவரும்	जनं	உலகை
पुरुषसिंहेन	புருஷேந்திரமருமுகிய	हि/या	விட்டு,
रामेण हीनं	ஸ்ரீராமரைப்பிரித்து	क	எங்கே
दुःस्वितं	துன்புற்றிருக்கிற	यास्यसि	செல்லப்போகின்றீர் ?

योगक्षेमं तु ते राजन्कोऽस्मिन्कल्पयिता पुरे । त्वयि प्रयाते स्वस्तात रामे च वनमाश्रिते ॥

राजन्	“சக்கிரவர்த்தியே !	ते	தேவரீரது
तात	அப்பர் !	अस्मिन्	இந்த
त्वयि	தேவரீர்	पुरे	நகரில்
स्वः	ஸ்வர்க்கத்திற்கு	योगक्षेमं	பரதுகாப்பை
प्रयाते	எழுந்தருளிடவும்	तु	இப்பொழுது
रामे च	ஸ்ரீராமரும்	कः	யார்
वनं	காட்டை	कल्पयिता	விதிக்கப்போகிறார் ?
आश्रिते	அடைகிறிருக்கவும்		

विधवा पृथिवी राजंस्त्वया हीना न राजते । हीनचन्द्रेव रजनी नगरी प्रतिभाति मे ॥ ९ ॥

राजन्	“சக்கிரவர்த்தியே !	नगरी	நகரம்
त्वया हीना	தேவரீரின் தி	हीनचन्द्रा	சந்திரனில்லாத
पृथिवी	உலகானது	रजनी इव	இரவுபோலவே
विधवा	கைம்பெண்ணாகி	मे	எனக்கு
राजते न	விளங்குகவில்லை.	प्रतिभाति	தோன்றுகிறது.”

एवं विलपमानं तं भरतं दीनमानसम् । अश्वीहचनं भूयो वसिष्ठस्तु महामुनिः ॥ १० ॥

वसिष्ठः	வசிட்ட	तं	அந்த
महामुनिः	மாமுனிவர்	भरतं	பரதரைப் பார்த்து
दीनमानसं	மனம் கொண்டு	भूयः	மீளவும்,
एवं	மேற்கண்டவாறு	तु	இப்பொழுது
विलपमानं	புலம்பும்	वचनं	பின்வரும் சொல்லை
		अश्वीह	சொன்னார் :

प्रेतकार्याणि यान्यस्य कर्तव्यानि विशांपतेः । तान्यव्यग्रं महाबाहो क्रियन्तामविचारितम् ॥

महाबाहो	“மஹாபாகுவே !	यानि	எவைகளை,
अस्य	இந்த	तानि	துவைகள்
विशांपतेः	சக்கிரவர்த்தியாரைக்கு	अव्यग्रं	அவமதிபாய்
प्रेतकार्याणि	சரம கைங்கர்யங்கள்	अविचारितं	சீர்தகையாய்
कर्तव्यानि	செய்யவேண்டியவை	क्रियन्ताम्	செய்யப்பட்டும்.”

तथेति भरतो वाक्यं वसिष्ठस्याभिपूज्य तत् । ऋत्विक्पुरोहिताचार्योस्त्वरयामास सर्वशः ॥

भरतः	பரதர்	ऋत्विक्- पुरोहिताचार्यान्	ருத்விக்குகளையும், பு ரோகிதர்களுையும், ஆ சார்யர்களுையும்
वसिष्ठस्य	வஸிஷ்டரது	सर्वशः	எல்லாப்பக்கங்களி லும்
तत् वाक्यं	அந்த வியமனத்தை	स्वरयामास	தூரிதப்படுத்தினார்.
तथा इति	அங்கனமேயென்று		
अभिपूज्य	எற்றுக்கொண்டு		

ये त्वग्रयो नरेन्द्रस्य ह्यभयागाराद्धिष्कृताः । ऋत्विग्भिर्याजकैश्चैव ते हूयन्ते यथाविधि ॥

नरेन्द्रस्य	சக்கிரவர்த்தியாரது	वहिष्कृताः	வெளியேற்றப்பட்ட வைகளால்
अभयः	அகணிகள்	ऋत्विभिः च याजकैः एव	ருத்விக்குகளாலும், யாஜகர்களாலும்
ये तु	எவைகளோ	यथाविधि हि	சாஸ்திரமுறைப்படியே
ते	அவைகள்	हूयन्ते	ஹோமஞ்செய்யப்பட்ட டன.
अभयागारात्	அகணிசரலைகளிலி		

ருந்து

शिविकायामथारोप्य राजानं गतचेतसम् । वाष्पकण्ठा विमनसस्तमूहुः परिचारकाः ॥

अथ	அதன்மேல்	वाष्पकण्ठाः	தொண்டையில் நீரடைக்க
गतचेतसं	உயிரிழந்த	विमनसः	மனம் நெருந்தவர் களால்
राजानं	சக்கிரவர்த்தியாரை	तं	அவரை
शिविकायां	சிகிகையில்	कहुः	கமந்துசென்றனர்.
आरोप्य	ஏற்றி,		
परिचारकाः	சேவகர்கள்,		

हिरण्यं च सुवर्णं च वासांसि विविधानि च । प्रकिरन्तो जना मार्गं नृपतेरग्रतो ययुः ॥

जनाः	ஜனங்கள்	मार्गं	வழியில்
हिरण्यं च	பொன்னாணயங்களை	प्रकिरन्तः	இறைத்துக்கொண்டு
सुवर्णं च	பொன்னையும் [யும்	नृपतेः	சக்கிரவர்த்தியாருக்கு
विविधानि	நாணுவிதமான	अग्रतः	முன்பாக
वासांसि च	வஸ்திரங்களையும்	ययुः	சென்றனர்.

चन्दनागरुनिर्यासान् सरलं पद्मकं तथा । देवदारुणि चाहृत्य चितां चक्रुस्तथापरे ॥१६॥

तथा	அவ்வண்ணமே	पद्मकं तथा	பத்மகமெனும் வாச
परे	சிலர்	देवदारुणि च	தேவதாருக்கட்டையையும்,
चन्दनागरु-)	சந்தனம், ஆகில்,	आहृत्य	தேவதாருக்கட்டை
निर्यासान्)	இவைகளின் தூபத் தய்யங்களையும்	अपरे	கொணர்ந்து [ளையும்
सरलं	ஸரளமெனும் ஓர் வ	चितां	தீவது சிலர்
	கைக் கட்டையையும்	चक्रुः	சினதைய செய்தனர்.

गन्धानुचावचांश्चान्यास्तत्र दत्त्वाऽथ भूमिपम् । ततः संवेशयामासुश्चितामध्ये तमृत्विजः ॥

அதன் பின்னர்
தவ
ஈவின:
அந்யாந்
உதவாந்
கனவாந் ச

அதன் பின்னர்

அதில்

ருத்விக்ருகன்,

மற்றுமுன்ன

பலவகைப்பட்ட

வாசனைகளையும்

दत्त्वा
ततः
तं
भूमिपं
चितामध्ये
संवेशयामासुः

பொட்டு,

அதன்மேல்

அந்த

சக்கிரவர்த்தியான

சிதையில்

வளர்த்தினார்கள்.

तथा हुताशनं हुत्वा जेषुस्तस्य तमृत्विजः

तथा
ऋविजः
तस्य

அவ்வண்ணமே,

ருத்விக்ருகன்

அவரது

॥ १८ ॥

तं
हुताशनं
हुत्वा
जेषुः

அந்த

அக்னியை

ஹோமம்செய்து

ஜெபித்தார்கள்.

जगुश्च ते यथाशास्त्रं तत्र सामानि सामगाः

ते
सामगाः
यथाशास्त्रं

அந்த

ஸாமங்கள்

சாஸ்திரமுறைப்படி

॥ १९ ॥

तत्र
सामानि च
जगुः

அப்பொழுது

ஸாமங்களையும்

காணம்செய்தனார்கள்.

शिविकाभिश्च यानैश्च यथाह तस्य योषितः । नगराभिर्ययुस्तत्र वृद्धैः परिवृतास्तदा॥२०॥

तदा
तस्य
योषितः
वृद्धैः
परिवृताः
यथाह

அப்பொழுது

அவரது

மனைவிமார்கள்

விருத்தர்களால்

குழப்பிக்கொள்ளப்

முறைப்படியே

शिविकाभिः च
यानैः च
नगरात्
नग
निर्ययुः

சிலிக்கையிலேறிக்

கொண்டும்,

வாறுதனக்களிலேறிக்

கொண்டும்,

நகரிலின்றும்

அவ்விடத்திக்கு

வெளிப்புறப்பட்டார்

கள்.

प्रसव्यं चापि तं चकुर्वद्विजोऽग्निचितं नृपम् । स्त्रियश्च शोकसन्तप्ताः कौसल्याप्रमुखास्तदा॥

तदा
अग्निचितं
तं
नृपं
ऋविजः
कौसल्याप्रमुखाः

அப்பொழுது

யாகாதிகள் செய்தி

அந்த [ருத்

சக்கிரவர்த்தியாருக்கு

ருத்விக்ருகனும்

கௌஸலை முதலான

स्त्रियः च
शोकसन्तप्ताः
प्रसव्यं अपि च
चक्रुः

மனைவிமார்களும்

சோகத்தால் பரிதபிக்

கின்றவர்களாய்

அனுகூலமாயுள்ளதை

யெல்லாம்

செய்தனார்கள்.

कौश्वीनामिव नारीणां निनादस्तत्र शुश्रुवे । आर्तानां करुणं काले कोशन्तीनां सहस्रशः॥

तत्र काले
आर्तानां
करुणं
कोशन्तीनां
सहस्रशः
नारीणां

அந்த சமயத்தில்

நாயருற்று

பரிதாபமாய்

கதறியமும்

ஆனேக

ஸ்திரீகளுடைய

निनादः
कौश्वीनां
इव
शुश्रुवे

புலம்பல்

பெண் கரோனஞ்சப்

பறவைகளுடையது

போன்றதாய்

கேட்கப்பட்டது.

ततो रुदन्त्यो विवशा विलप्य च पुनः पुनः । यानेभ्यः सरयूतीरमवतेस्वराङ्गनाः ॥२३॥

ततः	ஆப்பொழுது	विलप्य	கதறி
विवशाः	மெய்:நதந்து	यानेभ्यः च	வா ஹனங்களிலி
रुदन्त्यः	புளம்பியழும்		ருந்து
वराङ्गनाः	உத்தமஸ் தீர்கள்	सरयूतीरं	சரயூதிக்கடத்தில்
पुनः पुनः	மேன்மேலும்	अवतेकः	இறங்கினார்கள்.

कुत्वोदकं ते भरतेन सार्धं नृपाङ्गना मन्त्रिपुरोहिताश्च ।

पुरं प्रविश्याशुपरीतनेषा भूमौ दशाहं व्यनयन्त दुःखम् ॥ २४ ॥

ते	அந்த	उदकं कुवा	ஸ்நானத்தை செய்து
नृपाङ्गनाः	ராஜன் தீர்களும்,	पुरं प्रविश्य	நகருக்குச் சென்று
मन्त्रिपुरोहिताः च	மந்திரிகளும், புரோகி தர்களும்	दशाहं	பத்து தினங்களை
भरतेन सार्धं	பரதரோடுகூடவே	दुःखं	ஆசைசமாய்
अशुपरीतनेषाः	கண்ணீர் தளும்பிய கண்ணினர்களாய்	भूमौ	வெறும் தரையில்
		व्यनयन्त	கழித்தார்கள்.

इत्यर्पे श्रीमद्रामायणे वाल्मीकीये आदिकाव्ये

अयोध्याकाण्डे षट्सप्ततितमः सर्गः ॥

आदितः श्लोकः 5388

अयोध्याकाण्डे आदितः श्लोकः 3033

सप्तसप्ततितमः सर्गः—எழுபத்தேழாவது ஸர்க்கம். ॥ ७७ ॥

भरतराजप्रविलापः—பரத சத்ருக்ஷ லிலாபம்.

ततो दशाहेऽतिगते कृतशौचो नृपात्मजः । द्वादशेऽहनि संश्लेष्ते श्राद्धकर्माण्यकारयत् ॥१॥

दशाहे	பத்து தினங்கள்	द्वादश	பன்னிரண்டாவது
अतिगते ततः	சென்ற பின்னர்	अहनि	நாள்
नृपात्मजः	சக்கிரவர் திருமார ராகுமவர்	संश्लेष्ते	நடைபெறுகையில்
कृतशौचः	புண்யாத்ருவாசனம் செய்யப்பெற்றவராய்	श्राद्धकर्माणि	சிராத்தகர்மங்களை
		अकारयत्	நிறைவேற்றினார்.

ब्राह्मणेभ्यो ददौ रत्नं धनमन्नं च पुष्कलम् । वासांसि च महार्हाणि खानि विविधानि च॥

ब्राह्मणेभ्यः	ஆந்தணர்களுக்கு	वासांसि च	வஸ்திரங்களுக்கும்,
रत्नं	சத்தினத்தையும்,	विविधानि	பலவகை
धनं	பொருளையும்,	खानि च	உயர்ந்த வஸ்துக்களை
अन्नं च	பொருளத்தையும்,	पुष्कलं	வேண்டிய மட்டும்[யும்,
महार्हाणि	கிறந்த	ददौ	நானம்செய்தார்.

वास्तिकं बहु शुक्रं च गाश्वापि शतशस्तदा । दासीर्दासांश्च यानानि वैश्यानि सुमहान्ति च॥
ब्राह्मणेभ्यो ददौ पुत्रो राजस्तस्यौर्ध्वदैहिकम् ॥ ३ ॥

तस्य	அந்த	ब्राह्मणेभ्यः	பிராம்மணர்களுக்கு
राजः	சர்க்கிரவர் தந்தியாரது	तदा	அப்பொழுது
पुत्रः	புதல்வாரகுமவர்	यानानि च	யானானைகளையும்,
और्ध्वदैहिकं	அபரகைங்கரியத்தில்	शुक्रं	பரிசுத்தமாகிய
			வெண்ணெயையும்,
दासान्	{ பரமாத்தமாவையுள்ள படி அறிந்த ஓரா ளிகளுக்கு	वास्तिकं अपि	வெண்ணாட்டுப்பாலை
दासीः च	வசகபீடங்களையும்,	बहु	அநேக [யும்,
सुमहान्ति	பெரிய	शतशः	நூற்றுக்கணக்கான
वैश्यानि च	மனைகளையும்,	गाः च	பசுக்களையும்
		ददौ	தானம் செய்தனர்.

ततः प्रभातसमये दिवसेऽथ त्रयोदशे । विललाप महाबाहुर्भरतः शोकमूर्च्छितः ॥
शब्दापिहितकण्ठश्च शोधनार्थमुपागतः ॥ ४ ॥

ततः	அதன்மேல்	भरतः	பரதர்
त्रयोदशे	பதினமூன்றாம்	अथ	அப்பொழுது
दिवसे	நாளில்	शब्दापिहितकण्ठः	பேசமுடியாத தொ ண்டை கட்டியவராய்,
प्रभातसमये	விடியற்காலத்தில்	शोकमूर्च्छितः च	சோகத்தால் பெய்ப்பற ந்தவராகவும்,
शोधनार्थं	சஞ்சயனத்திற்காக	विललाप	கதறினார்.
उपागतः	வந்த		
महाबाहुः	மஹாபாகுவாகும்		

चितामूले पितुर्वाक्यमिदमाह सुदुःखितः ॥ ५ ॥

पितुः	தந்தையினது	इदं वाक्यं	இவ்வரும் வாய்மைய
चितामूले	சினையினருகில்	आह	சொன்னார் :
सुदुःखितः	மிகக் கொந்தமனத்தி னராய்,		

तात यस्मिन्निसृष्टोऽहं त्वया भ्रातरि राघवे । तस्मिन्वने प्रव्रजिते शून्ये त्यक्तोऽस्म्यहं त्वया॥

तात	“அப்பா !	वने	காட்டிற்கு
अहं	நான்	प्रव्रजिते	அனுப்பப்பட்டிருக் கையில் (ஆர்ஷம்)
यस्मिन्	எந்த	शून्ये	ஆதரிப்பாற்றமில் தேவரால் [தில்
भ्रातरि	தமையனாகும்	त्वया	நான்
राघवे	ராகவரிடத்தில்	अहं	நான்
त्वया	தேவரால்	त्यक्तः अस्मि	தன்கிரகிடப்பட்டிருக் கிறேன்.
निसृष्टः	விடப்பட்டேனோ,		
तस्मिन्	அவர்		

यस्या गतिरनाथायाः पुत्रः प्रवाजितो वनम् । तामम्बां तात कौसल्यां त्यक्त्वा त्वं क गतो नृपा ।

तात	“ அப்பா !	प्रवाजितः	அனுப்பப்பட்டனரோ,
नृप	சக்கிரவர்த்தியாரே !	तां	அந்த
अनाथायाः	நாதனில்லாத	अम्बां	உத்தமியாகிய
यस्याः	எவளுடைய	कौसल्यां	கோசலாதேவியாரை
गतिः	கதியாகும்	त्यक्त्वा	கிட்டுகிட்டு
पुत्रः	புதல்வர்	एवं	தேவரீர்
वनं	காட்டிற்கு	क गतः	எங்கு சென்றீர் ? ”

दृष्ट्वा भस्मारुणं तच्च दग्धास्थिस्थानमण्डलम् । पितुः शरीरं निर्वाणं निष्टनन्विषसाद् सः ॥

सः	அவர்	दग्धास्थिस्थान-	எரிந்த எலும்புகள்
पितुः	தந்தையினது	मण्डलं च	பரையுள்ள குகியலை
निर्वाणं	அத்ருகியமாகிவிட்ட	दृष्ट्वा	கண்டு [யும்
शरीरं	சரீரத்தையும்	तत्	அப்பொழுது
भस्मारुणं	சிவந்தசாம்பலாக	निष्टनन्	ஞாலிட்டு,
		विषसाद्	துக்கித்தனர்.

स तु दृष्ट्वा रुदन्नार्तः पपात धरणीतले । उत्थाप्यमानः शकस्य यन्त्रध्वज इव च्युतः ॥

भार्तः	மனம் நொந்துகிடந்த	यन्त्रध्वजः	கட்டும் கொடி
सः	அவர்	उत्थाप्यमानः	எற்றப்படுவதாய்
रुदन्	அழுதுகொண்டே	च्युतः इव	கிழைநழுனியதுபோல்
दृष्ट्वा तु	கண்டவுடன்	धरणीतले	பூமியில்
शकस्य	இந்திரனுக்கு	पपात	சாய்ந்துகிட்டனர்.

अभिषेत्तुस्ततः सर्वे तस्यामात्याः शुचिव्रतम् । अन्तकाले निपतितं ययातिमृषयो यथा ॥

ततः	அச்சமயத்தில்	अन्तकाले	முடிவுகாலத்தில்
तस्य	அவரது	निपतितं	கிழே விழுந்த
अमात्याः	மந்திரிமார்கள்	ययाति	யயா திமன்னரிடம்
सर्वे	எல்லோரும்	ऋषयः	முனிவர்கள்
शुचिव्रतं	{ கனக்கமற்ற அதுஷ் டானமுடைய அவ ரிடம்	यथा	எவ்வண்ணமோ அவ் வண்ணமே
		अभिषेत्तुः	கிட்டினார்கள்.

शत्रुघ्नश्चापि भरतं दृष्ट्वा शोकपरिप्लुतम् । विसृज्य न्यपतद्भूमौ भूमिपालमनुस्मरन् ॥ ११ ॥

शत्रुघ्नः अपि	சத்ருக்ளரும்	भरतं	பாதரை
भूमिपालं	சக்கிரவர்த்தியாரை	दृष्ट्वा च	பார்த்தும்
अनुस्मरन्	நினைத்தும்	विसृज्यः	அறிவிழந்தவராய்
शोकपरिप्लुतं	சோகத்தால் பரிதாபித் தும்	भूमौ	தரைகளில்
		न्यपतत्	விழுந்தனர்.

उन्मत्त इव निक्षेता विलक्षण सुदुःखतः । स्मृत्वा पितुर्गुणाङ्गानि तानि तानि तदा तदा॥

பிது:	தந்தையினது	सुदुःखितः	மிக ஆயர்ப்படுகின்ற
तदा तदा	அந்தந்த சமயங்களுக்கு		வராய்
	கேற்ற	निक्षेता:	மெய்மறந்தவராய்
तानि तानि	அந்தந்த	उन्मत्त: इव	பைத்தியம் பிடித்த
गुणाङ्गानि	குணங்களை		வர்போன்று
स्मृत्वा	கிட்டுத்து,	विलक्षण	கதறியழுதனர்.

मन्थराप्रभवस्तीव्रः कैकेयीग्राहसङ्कुलः । वरदानमयोऽक्षोभ्योऽपञ्जयच्छोकसागरः ॥१३॥

மந்நராபரவ:	மந்தரைமீட்டித்தினி ன்று உண்டாகியதும்	तीव्रः	அதிகரைகாளுத்தராய்
कैकेयीग्राहसङ्कुलः	{ இக்கேயரியாகிற முத்திரை வால் கலங்கப்பட்டுற்ற தும்,	अक्षोभ्यः	அகரதமாயிருப்பதான
वरदानमयः	வரதானமாயியெழு க்குற்றதாய்	शोकसागरः	சோகஸாகரமானது
		अमज्जयन्	எவ்வோரையும் முழு கச்செய்தது.

सुकुमारं च बालं च सततं लालितं त्वया । क तात भरतं हित्वा विलपन्तं गतो भवान् ॥

சுகுமார்	"அப்பா!	बालं च	பரிசுத்தமூர்த்திய
त्वया	தேவரீரால்	भरतं	பரதரை [மாயிய
सततं	எக்காலத்திலும்	विलपन्तं	புலம்பியழுகின்றவரை
लालितं	வாழ்வுவாய் வளர் க்கப்பட்டவரும்,	हित्वा	கவனியாதவிட்டு, [ய்
सुकुमारं च	கம்புத்தைக்கண்டிரா தவரும்,	भवान्	தேவரீர்
		क	எக்கு
		गतः	சென்றீர்?

ननु भोज्येषु पानेषु वस्त्रेष्वभरणेषु च । प्रवारयसि नः सर्वान्नः कोऽद्य करिष्यति ॥

भोज्येषु	"உணவுகளிலும்,	प्रवारयसि	சூழ்ச்செய்தீர்.
पानेषु	பானங்களிலும்,	नः	அதை
वस्त्रेषु	வஸ்திரங்களிலும்,	नः	எங்களுக்கு
अभरणेषु च	ஆபரணங்களிலும்,	अन्नः	இப்பொழுது
नः	எங்கள்	कः	யார்
सर्वान् ननु	எவ்வோரையுடும்	करिष्यति	செய்யப்போகிறார்?

अवदरणकाले तु पृथिवी नावदीर्यते । विहीना या त्वया राज्ञा धर्मज्ञेन महात्मना ॥१४॥

अवदरण	"தருபக்குகும்,	या	எதுவோ அந்த
महात्मना	மஹாத்மாவும்,	पृथिवी	பூமி
राज्ञा	சக்கிரவர்த்தியுமாகும்	अवदरणकाले तु	பிளவுறவேண்டிய
त्वया विहीना	தேவரீரை இழந்தது	नावदीर्यते न	காலத்திலும் பிளவா திருக்கின்றது.

पितरि स्वर्गमापन्ने रामे चारण्यमाश्रिते । किं मे जीवितसामर्थ्यं प्रवेक्ष्यामि हुताशनम् ॥

பிதரி	“தந்தை	ஆசிரி	அடைந்துவிடவும்,
स्वर्गं	ஸ்வர்க்கத்தை	जीवितसामर्थ्यं	உயிர்வாழத்திறமை
आपन्ने	அடைந்துவிடவும்,	मे	எனக்கு
रामे च	ராமரும்	किं	எது?
अरण्यं	காட்டை	हुताशनं	அக்னியில்
		प्रवेक्ष्यामि	புகுவேன்.

हीनो भ्रात्रा च पित्रा च शून्यामिक्ष्वाकुपालिताम् ।
अयोध्यां न प्रवेक्ष्यामि प्रवेक्ष्यामि तपोवनम् ॥ १८ ॥

भ्रात्रा च	“தமைபனானும்,	शून्यां	பாழடைந்துகிடக்கும்
पित्रा च	தந்தையானும்,	अयोध्यां	அயோத்தியில்
हीनः	ஹகவிடப்பட்டவனாய்	प्रवेक्ष्यामि न	புகமாட்டேன் ;
इक्ष्वाकुपालितां	{ இக்ஷ்வாகுவம்சத்த வர்களால் சாதிக்கப் பட்டுவந்த,	तपोवनं	தபோவனத்தில்
		प्रवेक्ष्यामि	புகுவேன் ”.

तयोर्विलपितं श्रुत्वा व्यसनं चान्वेक्ष्य तत् । भृशमार्ततरा भूयः सर्व एवानुगामिनः ॥

अनुगामिनः	கடவுந்தவர்கள்	तत् व्यसनं	அந்த கஷ்டத்தை
सर्वे	எல்லோரும்	अन्वेक्ष्य एव	கவனித்தும்
तयोः	அவ்விருவர்களுடைய	भूयः	முன்னிலுமடிகமரப்
विलपितं	புலம்பலை	भृशं	மிக
श्रुत्वा च	கேட்டும்,	मार्ततराः	தாயாமுற்றார்கள்.

ततो विषण्णौ विश्रान्तौ शत्रुघ्नभरतावुभौ । धरायां संव्यवेष्टां भग्नशृङ्गाविवर्षभौ ॥ २० ॥

सतः	அப்பொழுது	उभौ	இருவரும்
विषण्णौ	தாக்கித்து	भग्नशृङ्गौ	கொம்பு ஒடிபட்ட
विश्रान्तौ	தளர்ச்சியடைந்த	कपभौ इव	இரு ஏருதுகன்போல்
शत्रुघ्नभरतौ	சத்ருக்கன், பரதர்	धरायां	பூமியில்
	ஆகிய	संव्यवेष्टां	புரண்டார்கள்.

ततः प्रकृतिमान्वेद्यः पितुरेषां पुरोहितः । वसिष्ठो भरतं वाक्यमुत्थाप्य तमुवाच ह ॥ २१ ॥

ततः	அச்சமயத்தில்	वसिष्ठः	வலிஷ்டபகவான்
प्रकृतिमान्	பிறையிலேயே நற்கு ணம் வாய்ந்தவரும்	भरतं	பரதரை
वेद्यः	ஸர்வஞ்ஞரும்	उत्थाप्य	தாக்கியெடுத்து,
पितुः	தந்தைக்கும்	तं	அவரைப் பார்த்து
एषां ह	இவர்களுக்கும்	वाक्यं	சின்வரும் மொழியை
पुरोहितः	புரோஹிதருமான	उवाच	மொழிந்தனர் ;

त्रयोदशोऽयं दिवसः पितुर्वृत्तस्य ते विधो । सावशेषास्थितिचये किपिह त्वं विलम्बसे ॥

विधो	" தீர்வே !	सावशेषास्थितिचये	மீதியுள்ள ஆஸ்திகளை
ते	உனது		பொதுக்குவதில்
वृत्तस्य	இறந்துபோன	इह	இப்பொழுது
पितुः	தந்தைக்கு	त्वं	நீ
अयं	இது	किं	ஏன்
त्रयोदशः	பதின்மூன்றாவது	विलम्बसे	தாமதிக்கின்றனை ?
दिवसः	நாள்.		

श्रीणि द्वन्द्वानि भूतेषु प्रवृत्तान्यविशेषतः । तेषु चापरिहायेषु नैवं भवितुमर्हसि ॥ २३ ॥

श्रीणि	" மூன்று	प्रवृत्तानि	ஏற்பட்டிருக்கின்றன.
द्वन्द्वानि	{ இரட்டைகளாகித், 1. பசிநாகம், 2. சேடகமேரகம், 3. ஜலாமரணம் என்ற இவைகள் எல்லா பராணிகளிடத்தும்	अपरिहायेषु	உரிமால் விளக்கமுடியாத
भूतेषु		तेषु च	ஆவைகள் விவதத்தில்
अविशेषतः	பலபொருளில் நி	एवं	இவ்வளவும்
		भवितुं	நடந்துகொள்ள
		अर्हसि न	நீ உடன்படலாகாது."

सुमन्त्रश्चापि शत्रुघ्नसुस्थाप्याभिप्रसाद्य च । आवयामास तच्चद्वः सर्वभूतभवाभवौ ॥ २४ ॥

तच्चद्वः	தகவலறிந்த	सर्वभूतभवाभवौ	{ எல்லா பராணிகளுக்கும்
सुमन्त्रः च	சுமந்திரரும்,	अपि	{ குடும்பிதப்பு. இதப்புண்டுடன் பதைப்பதறியும்
शत्रुघ्नं	சத்ருக்ஷணர	आवयामास	சொன்னார்.
उत्थाप्य	ஆக்கியெடுத்து,		
अभिप्रसाद्य च	சுளநானம் செய்து		

उत्थितौ च नरव्याघ्रौ प्रकाशेते यशस्विनौ । वर्षानपपरिक्षिप्तौ पृथगिन्द्रवजाविव ॥ २५ ॥

उत्थितौ	புகழ்பெற்றவர்களும்	वर्षानपपरिक्षिप्तौ	மனதூக்காததீய வெய்ச்சிலில் அடிபட்ட
यशस्विनौ	{ புருஷோத்தமர்களுமாவன ஆவ்விருவர்களும்,	इन्द्रवज्रौ इव	இரு தீர்தீர்தவங்கள் கள்போல
नरव्याघ्रौ च		पृथक्	தனித்தனியே
उत्थितौ	எழுந்துநின்றவர்	प्रकाशेते	விளங்கிநிற்குர்கள்.
	களாய்		

अथूणि परिमृदन्तौ रक्ताक्षौ दीनभाषिणौ । अमात्यःस्वरयन्ति स्म तनयौ चापराः क्रियाः॥

अमात्याः	பத் தீரிமரர்கள்	दीनभाषिणौ	பெருமையுடையவர்கள்
अथूणि	கண்ணீரை	तनयौ	குமாரர்களிருவர்
परिमृदन्तौ	ஆனந்தமாகக் கொண்டு,	अपराः	அபர [கணியும்
रक्ताक्षौ	சிவந்த கண்களுற்ற	क्रियाः च	கரிவைகளில்
	வர்களாய்	स्वरयन्ति स्म	ஆதிதப்படுத்தினார்கள்.

इत्यार्षे श्रीमद्रामायणे वाल्मीकीये आदिकाव्ये अयोध्याकाण्डे सप्तसप्ततितमः सर्गः ॥

अष्टसप्ततितमः सर्गः—எழுபத்தேட்டாவது ஸர்க்கம். || 37 ||

शङ्खमेन मन्थरानिग्रहः—சத்ருக்கணர் மந்தரையை தண்டிப்பது.

अथ यात्रां समीहन्तं शत्रुघ्नो लक्ष्मणानुजः । भरतं शोकसन्तप्तमिदं वचनमब्रवीत् ॥ १ ॥

अथ	அதன்பின்னர்,	समीहन्तं	கருதுபவராய்
लक्ष्मणानुजः	லக்ஷ்மணரது தம்பி யாகும்	शोकसन्तप्तं	சோகத்தால் துடிக்கும்
शत्रुघ्नः	சத்ருக்கணர்,	भरतं	பரதரைப்பார்த்து
यात्रां	பரம்பரையாய் வந்த தர்பாணத்தொடரானத்தை	इदं वचनं	பின்வரும் மொழியை
		अब्रवीत्	சொன்னார் :

गतिर्यः सर्वभूतानां दुःखे किं पुनरात्मनः । स रामः सच्चसंपन्नः स्त्रिया प्रवाजितो वनम्॥

सर्वभूतानां	“எல்லாப் பாவனிகளுக்கும்	पुनः	கேட்கவும் வேண்டுமோ ?
दुःखे	கஷ்டம் சம்பவிக்கையில்	सच्चसंपन्नः	{ இயற்கையாய் சகல திருக்கல்யாணகுணங்களை யுடைய
यः	எவரொருவர்	रामः	ஸ்ரீராமர்
गतिः	கதியேயா,	स्त्रिया	ஒரு ஸ்திரீயால்
सः	அவர்	वने	காட்டிற்கு
आत्मनः	உமக்கு	प्रवाजितः	நுட்டிவிடப்பட்டனர்.
किं	என்றால்		

बलवान्वीर्यसम्पन्नो लक्ष्मणो नाम योऽप्यसौ । किं न मोचयते रामं कृत्वाऽपि पितृनिग्रहम्॥

बलवान्	“சாமர்த்தியசாலியாய்	पितृनिग्रहं	பிதாவைக் கண்டிப்பதை
वीर्यसम्पन्नः	{ எதையும் குறைவின்றி முடிக்க வல்லவனுமாகியவன்	कृत्वा अपि	செய்தேனும்
यः	எவனோ,	रामं अपि	ராமரையும்
असौ	இந்த	किं	ஏன்
लक्ष्मणः नाम	லக்ஷ்மணன் தான்	मोचयते न	கஷ்டத்தினின்றும் நிவர்த்திசெய்யவில்லை?

पूर्वमेव तु निग्राह्यः समवेक्ष्य नयानयौ । उत्पथं यः समाख्यो नार्या राजा वशं गतः ॥

यः	“எவனோனுமொரு	नयानयौ	நியாயமகியாயறிவ்
राजा	மன்னன்		விரண்டையும்,
नार्याः	பெண்பிள்ளைக்கு	समवेक्ष्य	ஆராய்ந்து
वशं गतः	ஆட்பட்டவனாய்	पूरं पूव	கரையம் கடைபெறும்
उत्पथं	துர்மார்க்கத்தை		முன்னமேயே
समाख्यो तु	அனுஷ்டிக்கிறானென்றால்,	निग्राह्यः	தடுக்கப்படவேண்டியவன்.

इति संभाषमाणे तु शत्रुघ्ने लक्ष्मणानुजे । प्राग्द्वारेऽभूत्तदा कुब्जा सर्वाभरणभूषिता ॥ ५ ॥

लक्ष्मணானुजे	லக்ஷ்மணனின் தம்பி	तदा	அதேசமயத்தில்
	யாகும்	कुब्जा	கூஜி
शत्रुघ्ने	சத்ருக்ஷ்ணர்	सर्वाभरण-	சகலவித ஆபரணங்க
इति	மேற்கண்டவண்ண	भूषिता	ளாலும் அலங்கரிக்க
	மாய்		ப்பட்டவளாய்,
संभाषमाणे तु	தொல்லிக்கொண்டி	प्राग्द्वारे	முன்வாயிலில்
	ருக்கைகடில்	अभूत्	இருந்தனன்.

लिप्ता चन्दनसारेण राजवस्त्राणि विभ्रती । विविधं विविधैस्तैर्भूषणैश्च विभूषिता ॥ ६ ॥

चन्दनसारेण	சூழம்புச்சந்தனம்	विविधैः	பலவகை
लिप्ता	பூசியவளாய்	भूषणैः	ஆபரணங்களால்
राजवस्त्राणि	அரசஉடைகளை	विविधं च	பலவகையாகவும்
विभ्रती	உடுத்தவளாய்,	विभूषिता	அலங்கரித்துக்கொண்
विः तैः	அந்தந்த		டிருந்தனன்.

मेखलादापयिथिन्नैरन्यैश्च शुभभूषणैः । वभासे बहुभिर्वद्धा रज्जुवद्धेव वानरी ॥ ७ ॥

चिन्तैः	பலவகைப்பட்ட	वद्धा	அலங்கரிக்கப்பெற்ற
मेखलादामभिः	ஒட்டியபரணங்களாலும்		வளாய்
अन्यैः	வேறு	रज्जुवद्धा	சடைப்பின்ன தூடனி
बहुभिः	பல		ருக்குமவன்
शुभभूषणैः च	உத்தம ஆபரணங்க	वानरी इव	பெண்கூரக்கொ
	ளாலும்	वभासे	விளங்கினான்.

तां समीक्ष्य तदा द्वास्थो भृशं पापस्य कारिणीम् ।

गृहीत्वाऽकृष्णां कुब्जां शत्रुघ्नाय न्यवेदयत्

॥ ८ ॥

तदा	அப்பொழுது	तां कुब्जां	அந்தக் கூஜியை
द्वास्थः	வாயிற்காப்போனோ	समीक्ष्य	கண்முன்கண்டு,
पापस्य	பாபத்தை [ருவன்	गृहीत्वा	பிடித்திழுத்துவந்து
अकृष्णां	இரக்கமற்றவளாய்	शत्रुघ्नाय	சத்ருக்ஷ்ணரிடத்தில்
भृशं	அதிகமாக	न्यवेदयत्	பின்வருமாறு
कारिणीं	செய்கிறவளான		தெரிவித்தான்:

यस्याः कृते वने रामो न्यस्तदेहश्च वः पिता । सेयं पापा नृशंसा च तस्याः कुरु यथामति ॥

वने	“காட்டில்	सा	அந்த
रामः	ஸ்ரீராமரிருப்பதும்,	नृशंसा	கொடிய
वः	உக்கனது	पापा	பாபி
पिता	திருத்தந்தையர்	इयं च	இவள்தான்;
न्यस्तदेहः च	உடலை விட்டதும்	तस्याः	அவளுக்கு
यस्याः कृते	எவனானேயோ,	यथामति	அறிவுவருமாறு
		कुरु	செய்கிராக.

शत्रुघ्नश्च तदाज्ञाय वचनं भृशदुःखितः । अन्तःपुरचरान्सर्वानित्युवाच धृतव्रतः ॥ १० ॥

धृतव्रतः	அச்சுறுசலாபத்தினை கொண்ட	अन्तःपुरचरान्	அந்தப்புரவாசிகள்
		सर्वान्	எல்லோரையும்
शत्रुघ्नः च	சத்ருக்னரும்,		பார்த்து
तव्	அதை	इति	பின்வரும்
आज्ञाय	அறிந்துகொண்டு	वचनं	சொல்லை
भृशदुःखितः	மிகத் துன்புற்றவராய்	उवाच	சொன்னார்:

तीव्रमुत्पादितं दुःखं भ्रातृणां मे तथा पितुः । यथा चेयं नृशंसस्य कर्मणः फलमश्नुताम् ॥

मे	“எனக்கும்	उत्पादितं यथा	விளைவிக்கப்பட்டதால்
भ्रातृणां	பிரதாக்களுக்கும்	इयं	இவள்
पितुः च	தந்தையாருக்கும்	नृशंसस्य	பாப
तीव्रं	கொடிய	कर्मणः तथा	தொழிலுக்கேற்ற
दुःखं	தயரானது	फलं	பயனை
		अश्नुताम्	அனுபவிக்கட்டும்.”

एवमुक्ता च तेनाशु सखीजनसमावृता । गृहीता बलवत्कुब्जा सा तद्रूपमनादयत् ॥ ११ ॥

तेन	அவரால்	सा	அந்த
एवं	மேற்கண்டவாறு	कुब्जा च	கூனியும்
उक्ता	சொல்லப்பட்டு,	तव्	அந்த
आशु	வேகமாய்	गृहं	திருமாளிகையில்
गृहीता	பிடித்திழுக்கப்பட்ட	बलवत्	உரக்க
सखीजनसमावृता	தோழிகளுடனிருந்த	अनादयत्	எதிரொலியுண்டாகக் கூவினாள்.

ततः सुभृशसंतप्तस्तस्याः सर्वः सखीजनः । क्रुद्धमाज्ञाय शत्रुघ्नं विपलायत सर्वशः ॥ १२ ॥

ततः	அச்சமயத்தில்	क्रुद्धं	கேடபாவேசம் கொண்
तस्याः	அவளது	आज्ञाय	கவனித்து, [டவராய்
सखीजनः	தோழிமார்கள்	सुभृशसंतप्तः	மிக்க உடல்நடுக்க முற்று
सर्वः	ஒவ்வொருவரும்	सर्वशः	நாஸபக்கங்களிலும்
शत्रुघ्नं	சத்ருக்னரை	विपलायत	ஓடத்தலைப்பட்டனர்.

अमन्त्रयत कृत्स्नश्च तस्याः सर्वः सखीजनः । यथाऽयं समुपक्रान्तो निःशेषं नः करिष्यति ॥

तस्याः	அவளது	नः	நம்மை
सखीजनः	தோழிமார்கள்	निःशेषं	மிச்சமின்றி
सर्वः च	ஒவ்வொருவரும்,	करिष्यति	கொதிக்கப்போகின்றார்”
अयं	“இவர்	यथा	என்று
कृत्स्नः	முற்றிலும்	अमन्त्रयत	பேசிக்கொண்டனர்.
समुपक्रान्तः	கொதிக்கத்தீர்மானம் கொண்டவராய்		

सानुकோशां वदान्यां च धर्मज्ञां च यशस्विनीम् ।
कौसल्यां शरणं याम सा हि नोऽस्तु ध्रुवा गतिः

॥ १५ ॥

सानுகோशां	“ பச்சாத்தாபமுடை யவளும்,	शरणं	சரணமாக
வதான்யா	உதாரகுணமுடைய வளும்,	याम	அடைகுவாமாக.
धर्मज्ञां	தர்மமறிந்தவளும்	सा हि	அவளொருவளே
यशस्विनीं	புகழுடையவளுமாயின	मः च	நம்மெல்லோருக்கும்
कौसल्यां च	கோஸலாதேவியா வரையே	ध्रुवा	நம்பக்கூடிய
		गतिः	கதி
		अस्तु	ஆகுவார்.”

स च रोषेण ताम्राक्षः शत्रुघ्नः शत्रुतापनः । विचर्षत तदा कुब्जां क्रोशन्तीं पृथिवीतले ॥

रोषेण	சினத்தால்	शत्रुघ्नः च	சத்ருக்களரும்,
ताम्राक्षः	சிவந்த கண்களையுடை யவராய்	तदा	அப்பொழுது
शत्रुतापनः	சத்ருக்களைத் தடுக்க ச்செய்யும்	क्रोशन्तीं	அலறும்
सः	அந்த	कुब्जां	கூனிசை
		पृथिवीतले	பூமியில்
		विचर्षत	இழுத்தார்.

तस्यां ह्यாகृष्यमाणायां मन्थरायामितस्ततः । चित्रं बहुविधं भाण्डं पृथिव्यां तद्रथशायित ॥

तस्यां	அந்த	तत्	அந்த
मन्थरायां	மந்தரை	भाण्डं हि	ஆபரணமெல்லாமும்
आकृष्यमाणायां	இழுக்கப்படுகையில்	पृथिव्यां	தகரையில்
चित्रं	அழகான	इतस्ततः	இங்குமங்கும்
बहुविधं	பலவகைப்பட்ட	व्यशायित	செதுண்டது.

तेन भाण्डेन सङ्कीर्णं श्रीमद्राजनिवेशनम् । अशोभत तदा भूयः शरदं गगनं यथा ॥१८॥

तथा	அப்பொழுது	भूयः	பலவாளும்
धीमत्	அழகிய	सङ्कीर्णं	சொம்பப்பெற்றதாய்
राजनिवेशनं	ராஜமாளிசை	शरदं	சரக்காலத்திய
तेन	அந்த	गगनं यथा	ஆகாசம்போல்
भाण्डेन	ஆபரணத்தால்	अशोभत	சொய்த்தது.

स बली बलवत्कोशाद्गृहीत्वा पुरुषर्षभः । कैकेयीमभि निर्भर्त्स्य वभाषे परुषं वचः ॥१९॥

बली	பலவாளும்	कैकेयी मभि	கைகேயிபக்கணிலிருந் த அவளை
पुरुषर्षभः	புருஷோத்தமருமான	गृहीत्वा	(தாமாக) இழுத்தா,
सः	அவர்	निर्भर्त्स्य	இகழ்ந்துபேசி
वचनम्	அளவுகடந்த	परुषं वचः	வன்மொழியையும்
वभाषा	சினத்தால்	वभाषे	சொன்னார்.

शत्रुघ्नश्च तदाज्ञाय वचनं भृशदुःखितः । अन्तःपुरचरान्सर्वानित्युवाच धृतव्रतः ॥ १० ॥

धृतव्रतः	அச்சுஞ்சலாபத்தினை கொண்ட	अन्तःपुरचरान्	ஆந்தப்புரவாசிகள்
शत्रुघ्नः च	சத்ருக்னரும்,	सर्वान्	எல்லோரையும் பார்த்து
तत्	அதை	इति	பின்வரும்
आज्ञाय	அறிந்துகொண்டு	वचनं	சொல்லை
भृशदुःखितः	மிகத் துன்புற்றவராய்	उवाच	சொன்னார்:

तीव्रमुत्पादितं दुःखं भ्रातॄणां मे तथा पितुः । यथा चेयं नृशंसस्य कर्मणः फलमश्नुताम् ॥

मे	“எனக்கும்	उत्पादितं यथा	விளைவிக்கப்பட்டதால்
भ्रातॄणां	பிராதர்களுக்கும்	इयं	இவள்
पितुः च	தந்தையாருக்கும்	नृशंसस्य	பாப
तीव्रं	கொடிய	कर्मणः तथा	தொழிலுக்கேற்ற
दुःखं	துயரானது	फलं	பயனை
		अश्नुताम्	அனுபவிக்கட்டும்.”

एवमुक्ता च तेनाशु सखीजनसमावृता । गृहीता बलवत्कुब्जा सा तद्गृहपनादयत् ॥ ११ ॥

तेन	அவரால்	सा	அந்த
एवं	மேற்கண்டவாறு	कुब्जा च	கூனியும்
उक्ता	சொல்லப்பட்டு,	तत्	அந்த
आशु	வேகமாய்	गृहं	திருமாஸினையில்
गृहीता	பிடித்திழுக்கப்பட்ட	बलवत्	உரக்க
सखीजनसमावृता	தோழிகளுடனிருந்த	अनादयत्	எதிரொலியுண்டாகக் கூவினான்.

ततः सुभृशसंतप्तस्याः सर्वः सखीजनः । क्रुद्धमाज्ञाय शत्रुघ्नं विपलायत सर्वशः ॥ १२ ॥

ततः	அச்சமயத்தில்	क्रुद्धं	கேட்பாவேசம் கொண்
तस्याः	அவளது	आज्ञाय	கவனித்து, [டவராய்
सखीजनः	தோழிமார்கள்	सुभृशसंतप्तः	மிகக் உடல்நடுக்க முற்று
सर्वः	ஒவ்வொருவரும்	सर्वशः	நாணபக்கங்களிலும்
शत्रुघ्ने	சத்ருக்னரை	विपलायत	ஒடத்தலைப்பட்டனர்.

अमन्त्रयत कृत्स्नश्च तस्याः सर्वः सखीजनः । यथाऽयं समुपक्रान्तो निःशेषं नः करिष्यति ॥

तस्याः	அவளது	नः	நம்மை
सखीजनः	தோழிமார்கள்	निःशेषं	மிச்சமின்றி
सर्वः च	ஒவ்வொருவரும்,		கொறிக்கப்போகின்றார்”
अयं	“இவர்		
कृत्स्नः	முற்றிலும்		
समुपक्रान्तः	கொறிக்கத்		என்று

सानुकோशां वदान्यां च धर्मज्ञां च यशस्विनीम् ।
कौसल्यां शरणं याम सा हि नोऽस्तु ध्रुवा गतिः

॥ १५ ॥

सानुकோशां	“ பச்சாத்தாபமுடை யவனும், உதாரகுணமுடைய வனும், தர்மமறிந்தவனும் யசஸ்வினீ கௌசல்யா வ கோஸலாதேவியா காடீய	शरणं	சரணமாக
वदान्यां		याम	அடைவோமாக.
धर्मज्ञां		सा हि	அவனொருவனை
यशस्विनीं		नः च	நம்மெல்லோருக்கும்
कौसल्यां च		ध्रुवा	நம்பக்கடிய
		गतिः	கதி
		अस्तु	ஆகுவார்.”

स च रोषेण ताम्राक्षः शत्रुघ्नः शत्रुतापनः । विचर्षणं तदा कुब्जां क्रोशन्तीं पृथिवीतले ॥

रोषेण	கிளத்தால்	शत्रुघ्नः च	சத்ருக்களும்,
ताम्राक्षः	கிவந்த கண்களையுடை யவராய்	तदा	அப்பொழுது
शत्रुतापनः	சத்ருக்களைத் தடுக்க ச்செய்யும்	कुब्जां	அலறும்
सः	அந்த	पृथिवीतले	கடலியை
		विचर्षणं	பூமியில்
			இழுத்தார்.

तस्यां आकृष्यमाणायां मन्थरायामितस्ततः । चित्रं बहुविधं भाण्डं पृथिव्यां तद्व्यशीर्यत ॥

तस्यां	அந்த	तत्	அந்த
मन्थरायां	மந்தரை	भाण्डं हि	ஆபரணமெல்லாமும்
आकृष्यमाणायां	இழுக்கப்படுகையில்	पृथिव्यां	தகையில்
चित्रं	அழகான	इतस्ततः	இங்குமங்கும்
बहुविधं	பலவகைப்பட்ட...	व्यशीर्यत	சிதறுண்டது.

तेन भाण्डेन सङ्कीर्णं श्रीमद्राजनिवेशनम् । अशोभत तदा भूयः शरदं गगनं यथा ॥ १८ ॥

तदा	அப்பொழுது	भूयः	பலவாறும்
धीमन्	அழகிய	सङ्कीर्णं	நிரம்பப்பெற்றதாய்
राजनिवेशनं	ராஜமாளிகை	शरदं	சரத்தாலத்திய
तेन	அந்த	गगनं यथा	ஆகாசம்போல்
भाण्डेन	ஆபரணத்தால்	अशोभत	சொய்த்தது.

स बली बलवत्कोवाद्गृहीत्वा पुरुषर्षभः । कैकेयीमभि निर्भर्त्स्य बभाषे परुषं वचः ॥ १९ ॥

बली	பலவானும்	कैकेयी अभि	கைகேயிபக்கலிலிருந் த அவளை
पुरुषर्षभः	புருஷோத்தமருமான	गृहीत्वा	(கொமாக) இழுத்து,
सः	அவர்	निर्भर्त्स्य	இகழ்ந்துபேசி
बलवत्	அளவுகடந்த	परुषं वचः	வன்மொழியையும்
कोषात्	கிளத்தால்	बभाषे	சொன்னார்.

सा पादमूले कैकेय्या मन्थरा निपपात ह । निवसन्ती सुदुःखार्ता कृपणं विललाप च ॥

मन्थरा ह	மந்தரையும்	निवसन्ती	பெருமூச்செறிந்து
कैकेय्याः	கைகேயிதேவியவரது	सुदुःखार्ता च	மிக்க மனம்நொந்த வளாய்
पादमूले	காண்டில்	कृपणं	பரிதாபமாய்
निपपात	விழுந்தனள்.	विललाप	கதறியழுதனள்.
सा	அவள்		

शत्रुघ्नविशेषविमूढसंज्ञां समीक्ष्य कुब्जां भरतस्य माता ।

ज्ञानैः समाश्वासयदार्तरूपां कौश्वीं विलम्बासिव वीक्षमाणाम् ॥ २६ ॥

भरतस्य	பரதரது	कौश्वी इव	கொளஞ்சப்பேடு போல்
माता	தாய்	वीक्षमाणां	பார்த்துக்கொண்டு
कुब्जां	கனியை	विलम्बा	தன் காஷ்டையப்பற்றி இருப்பவளாய்
शत्रुघ्नविशेष- विमूढसंज्ञां	சத்ருக்னரிடத்தில் ப பத்தால் மெய்மறந்த வளாய்	समीक्ष्य	கவனித்து
आर्तरूपां	துயருற்றவளாய்	ज्ञानैः	மிருதுவாய்
		समाश्वासय	தேற்றினான்.

इत्यार्षे श्रीमद्रामायणे वाल्मीकीये आदिकाव्ये

अयोध्याकाण्डे अष्टसप्ततितमः सर्गः ॥

आदितः श्लोकाः 5440

अयोध्याकाण्डे आदितः श्लोकाः 3085

एकोनाशीतितमः सर्गः—எழுபத்தொன்பதாவது ஸர்க்கம் ॥ ௨௬ ॥

मार्गनिर्माणनियोगः—வழி உண்பேண்ணக் கட்டளையிடுவது.

ततः प्रभातसमये दिवसे च चतुर्दशे । समेत्य राजकर्तारो भरतं वाक्यमब्रुवन् ॥ १ ॥

ततः	அதன்மேல்	समेत्य	வந்துகடி
चतुर्दशे	பதினான்காவது	भरतं	பரதரைப் பார்த்து
दिवसे	நாளில்	वाक्ये	பின்வரும் சொல்லை
प्रभातसमये च	சூரியோதயத்திலேயே	अब्रुवन्	சொன்னார்கள் :
राजकर्तारः	மந்திரிமார்கள்		

गतो दशरथः स्वर्गं यो नो गुरुरो गुरुः । रामं प्रव्राज्य वै ज्येष्ठं लक्ष्मणं च महाबलम् ॥

ज्येष्ठं	“உத்தமராகிய	गुरुरो	பிதாவிலும் சீரோஷ்ட ராகிய
रामं	மூராமரையும்	गुरुः	தந்தை
महाबलं	அதிஸாமாந்தியசாலி யாகிய	यः	எவரோ அந்த
लक्ष्मणं च	லக்ஷ்மணரையும்	दशरथः वै	தசரதசக்கிரவர்த்தி
प्रव्राज्य	நாடுகடந்தி		யாரும்
नः	எங்களுக்கு	स्वर्गं गतः	பரலோகமடைந்தனர்.

त्वमथ भव नो राजा राजपुत्र महायशः । सङ्कत्या नापराधोति राज्यमेतदनायकम् ॥

महायशः	"மிக்க புகழ்பெற்ற	भव	ஆகுக.
राजपुत्र	ராஜகுமாரரே!	एतत्	இந்த
त्वं	நீங்கள்	राज्यं	ராஜ்யமானது
अथ	இப்பொழுது	अनायकं	நாதனற்றதாய்
नः	எங்களுக்கு	सङ्कत्या	தெய்வக்ருபையால்
राजा	அரசராக	अपराधोति न	குற்றம் செய்யாமலிருக்கின்றது.

आभिषेचनिकं सर्वमिदमादाय राघव । प्रतीक्षते त्वां स्वजनः श्रेणयश्च नृपात्मज ॥ ४ ॥

राघव	"ரகுலம்சத்திலுதித்த	आदाय	கொண்டுவந்து
नृपात्मज	அரசகுமாரரே!	त्वां	உங்களை
स्वजनः	தங்கள் ஜனமானது	प्रतीक्षते	எதிர்பார்த்துக்கொண்டிருக்கிறது.
इदं	இப்பொழுது	श्रेणयः	நரட்டார்களும்
आभिषेचनिकं	அபிஷேகசாமக்கிரியை	च	அங்கனமே இருக்கின்றார்கள்.

राज्यं गृहाण भरत पितृपैतामहं ध्रुवम् । अभिषेचय चात्मानं पाहि चास्मान्नरर्षभ ॥ ५ ॥

नरर्षभ	"புருஷோத்தமரே!	आत्मानं च	தங்களுக்கும்
भरत	பரதரே!	अभिषेचय	அபிஷேகம்பண்ணிக் கொள்ளும்.
पितृपैतामहं	குலமுறையாய் வந்த	अस्मान् च	எங்களுக்கும்
राज्यं	ராஜ்யத்தை	ध्रुवं	குறையின்றி
गृहाण	எடுத்துக்கொள்ளும்.	पाहि	காத்தருளும்."

आभिषेचनिकं भाण्डं कृत्वा सर्वं प्रदक्षिणम् । भरतस्तं जनं सर्वं प्रत्युवाच धृतव्रतः ॥ ६ ॥

प्रदक्षिणम्	தருமத்திசைஞ்சலாப் பந்துடைய	प्रदक्षिणं कृत्वा	வலம்வந்து
भरतः	பரதர்	तं जनं	அந்த ஜனஸமுஹம்
आभिषेचनिकं	பட்டாபிஷேகத்திற்	सर्वं	எல்லோரையும் பார்த்து
भाण्डं	சாமக்ரியை [குரிய	प्रत्युवाच	பின்வரும் பதிலையருளிச்செய்தனர்.
सर्वं	எல்லாவற்றையும்		

क्येषुस्य राजता नित्यमुचिता हि कुलस्य नः । नैवं भवन्तो मां वक्तुमर्हन्ति कुशला जनाः ॥

कुशलाः	"எல்லாமறிந்த	हि	ஏனெனில்
जनाः	ஜனங்களாகிற	नित्यं	பரம்பரையாய்
भवन्तः	நீங்கள்	क्येषुस्य	முத்தவனுக்கு
मां	என்னைப்பார்த்து	राजता	அரசு
एवं	இவ்விதமாய்	नः कुलस्य	நமது குலத்திற்கு
वक्तुं	சொல்ல	उचिता	விதிக்கப்பட்டிருக்கிறது.
अर्हन्ति न	உடாது.		

रामः पूर्वो हि नो भ्राता भविष्यति महीपतिः । अहं त्वरण्ये वत्स्यामि वर्षाणि नव पञ्च च ॥

रामः	"ஸ்ரீராமர்	து	இப்பொழுது
पूर्वः	இயேஷ்ட-	अहं च	நான் தான்
भ्राता	பிராதா,	नव पञ्च	பதினாண்டு
हि	ஆனபடியால்	वर्षाणि	வருஷங்கள்
नः	நமக்கு	अरण्ये	காணகத்தில்
महीपतिः	சக்கிரவர்த்தியாய்	वत्स्यामि	காலங்கழிக்கப்போகி
भविष्यति	ஆகவேண்டும்.		தேன்.

युज्यतां महती सेना चतुरङ्गमहाबला । आनयिष्याम्यहं ज्येष्ठं भ्रातरं राघवं वनात् ॥

अहं	"நான்	सेना	சேனையானது
ज्येष्ठं भ्रातरं	முத்தப் பராதரவாகிய	चतुरङ्गमहाबला	{ நான்கு அக்கங்களால் 16காசந்தியாய்த்த தாயும்
राघवं	ஸ்ரீராமரை	महती	பெரிதாயும்
वनात्	காட்டினின்றும்	युज्यताम्	சித்தமாகட்டும்.
आनयिष्यामि	அழைத்துவரப் போகிறேன்.		

आभिषेचनिकं चैव सर्वमेतदुपस्कृतम् । पुरस्कृत्य गमिष्यामि रामहेतोर्विनं प्रति ॥ १० ॥

एतत्	"இந்த	रामहेतोः	ஸ்ரீராமருக்காக
उपस्कृतं	சித்தமாயிருக்கிற	पुरस्कृत्य	எடுத்துக்கொண்டு
आभिषेचनिकं	அபிஷேகசாமக்ரியை	वनं प्रति एव	காட்டித்தே
सर्वं च	எல்லாவற்றையும்,	गमिष्यामि	செல்லப்போகிறேன்.

तत्रैव तं नरव्याघ्रमभिषिच्य पुरस्कृतम् । आनेष्यामि तु वै रामं हव्यवाहमिवाध्वरात् ॥

तत्र एव	அங்கேயே	अध्वरात्	பாகசாலையிலிருந்து
रामं	ஸ்ரீராமருக்கு	हव्यवाहं	தேர்தாக்கரியை
अभिषिच्य	பட்டாபிஷேகம் செய்து,	इव	எவ்வண்ணமோ அவ் வண்ணமே,
नरव्याघ्रं	பருஷோத்தமராகும்	तु वै	இப்பொழுதே
तं	அவரை	आनेष्यामि	அழைத்துவரப்போ கிறேன்.
पुरस्कृतं	முடிசூட்டப்பெற்றவ ராய்,		

न सकामां करिष्यामि स्वामिमां मातृगन्धिनीम् । वने वत्स्याम्यहं दुर्गे रामो राजा भविष्यति ॥

रामः	"ஸ்ரீராமர்	सकामां	மனோரதம் கைகூடப் பெற்றவனாய்
राजा	அரசராக	करिष्यामि न	நான் செய்யமாட்
भविष्यति	ஆகப்போகிறார்.	अहं	நான் [தேன்.
स्वां	சொந்த	दुर्गे	அடர்த்த
मातृगन्धिनीं	தாயென்று பெயரை மட்டும் ஸ்ரீண்ட	वने	காணகத்தில்
इयं	இவளை	वत्स्यामि	வசிக்கப்போகிறேன்.

क्रियतां शिल्पिभिः पन्थाः समानि विषमाणि च । रक्षिणश्चानुसंयान्तु पथि दुर्गविचारकाः॥

शिल्पिभिः	“வேலைக்காரர்களால்	சு	துவகானமே செய்யப்
पन्थाः	வழியானது		பட்டும்.
क्रियतां	செரக்கப்பட்டும்.	दुर्गविचारकाः	காட்டுவழிகள் தெரிந்த
विषमाणि	புகழுடியாதவைகள்	रक्षिणः च	காவற்காரர்களும்
समानि	தேர்மையுள்ளனவாய்	पथि	வழியில்
		अनुसंयान्तु	கூடவரட்டும்.”

एवं संभाषमाणं तं रामहेतोर्नृपात्मजम् । मत्सुवाच जनः सर्वः श्रीमद्वाक्यमनुत्तमम् ॥ १४ ॥

जनः	ஜனங்கள்	नृपात्मजं	சக்கிரவர்த்திருமார
सर्वः	எல்லோரும்		ரைப் பார்த்து,
रामहेतोः	ஸ்ரீராமனையுத்தே	अनुत्तमं	ஒப்புயர்வில்லாததும்
	சித்து	श्रीमत्	தீரிலைகப்படுத்தி
एवं	மேற்கண்டவாறு		பெற்றதுமாயிய
संभाषमाणं	திருவாய்மலர்ந்தரு	वाक्यं	பின்வரும் மொழியை
तं	அந்த [னும்	मत्सुवाच	கூறினார்கள் :

एवं ते भाषमाणस्य पथा श्रीरूपतिष्ठताम् । यस्त्वं ज्येष्ठे नृपसुते पृथिवीं दातुमिच्छसि ॥

यः	“யாதொரு	एवं	இங்ஙனமாக
एवं	தேவரீர்	भाषमाणस्य	திருவாய்மலர்ந்தரு
ज्येष्ठे	முத்த		னும்
नृपसुते	சக்கிரவர்த்தி திருக்கு	ते	அந்த தேவரீரை
	மாரரிடம்	पथा	விஷ்ணுவின் மனைவி
पृथिवीं	பூமியை		யாகிய
दातुं	ஒப்புவிக்க	श्रीः	மஹாலக்ஷ்மி
इच्छसि	தீர்மானித்திருக்கின்	उपतिष्ठताम्	கடாத்திக்கக்கூடவன்.”
	தீரோ,		

अनुत्तमं तद्वचनं नृपात्मजप्रभाषितं संश्रवणे निशम्य च ।

महर्षजास्तं प्रति बाष्पविन्द्वो निपेतुरार्यान् ननेत्रसंभवाः

॥ १६ ॥

संश्रवणे	தீர்மானங்கொண்ட	तं प्रति	அவரை நினைந்து
	விஷயத்தில்	आर्यान् -)	பெரியோர்கள் முகக்
नृपात्मज-)	சக்கிரவர்த்திருமார	नेत्रसंभवाः)	கண்ணிலிருந்துண்
प्रभाषितं)	ரால் சொல்லப்பட்ட		டானவைகளும்,
अनुत्तमं	சர்வோத்திருந்த	महर्षजाः च	ஆனந்தத்தரஹண்டா
	மான		னவைகளுமாயிய
एव वचनं	அந்தத் திருவாய்க்கை	बाष्पविन्द्वः	கண்ணீர் துளிகள்
निशम्य	கேட்டு	निपेतुः	விழுந்தன .

ऊचुस्ते वचनमिदं निश्चय दृष्टाः सामात्याः सपरिवदो वियातशोकाः ।
पन्थानं नरवर भक्तिपाञ्जनश्च व्यादिष्टास्तव वचनाच्च शिल्पिवर्गः ॥ १७ ॥

சாமாத்யா: மந்திரிமாரர்களேராதி
தே ஆந்த [கூடிய
சபரிவத: ச சம்பதியோர்கள்
பந்யான வழியைப்பற்றி
வ்யாதிஷ்டா: நியமனம்பெற்றவர்கள்
இவ் மேற்கண்ட [ளாய்
வசனம் ச நியமனத்தையும்க
நிஷம்ய கேட்டு,
வியாதசோகா: துயரம் நீக்கி [ளாய்
ஹா: உள்ளம் பூரித்தவர்கள்.

ऊचु: பின்வருமாறு
சொன்னார்கள் :
नरवर "புருஷேஸ்வரத்தம்!
तव தங்கனது
वचनान् கட்டளைப்படி
शिल्पिवर्गः வேலைக்காக
जनः ஜனமானது
भक्तिमान् தயாராயிருக்கிறது."

इत्यार्षे श्रीमद्रामायणे वाल्मीकीये आदिकाव्ये अयोध्याकाण्डे एकोनाशीतितमः सर्गः ॥

आदितः श्लोकाः 5457

अयोध्याकाण्डे आदितः श्लोकाः 3102

अशीतितमः सर्गः—எண்பதாவது ஸர்க்கம் ॥ ८० ॥

मार्गनिर्माणम्—வழி உண்டாக்கணவது.

अथ भूमिप्रदेशज्ञाः सूत्रकर्मविशारदाः । स्वकर्माभिरताः शूराः खनका यन्त्रकास्तथा ॥
कर्मन्तिकाः स्थपत्यः पुरुषा यन्त्रकोविदाः । तथा वर्षकयश्चैव मार्गिणो वृक्षतक्षकाः ॥
कूपकाराः सुधाकारा वंशकर्मकरास्तथा । समर्था ये च द्रष्टारः पुरतस्ते प्रतस्थिरे ॥ ३ ॥

ये எவர்கள்
द्रष्टार: புத்தியாலறிந்து
समर्था: செம்மைமைய முடிந்த
வல்லவர்களே
ते அப்படிப்பட்ட
पुरुषा: மனிதர்களாகிற
भूमिप्रदेशज्ञा: பூமிபிரதேசம்மைய
றிந்தவர்களும்,
सूत्रकर्मविशारदा: தூள்பிடித்தனப்பதில்
சிபுணர்களும்,
स्वकर्माभिरता: { அவரவர் தொழிலில்
ஊக்கமுடையவர்
களும்,
शूरा: एव எனதேர்த்தவர்களும்,
खनका: பூமிவெட்டுபவர்களும்
यन्त्रका: { எப்படிப்பட்ட ஆயுத
ங்களையும் செம்மைப்
படுத்திவர்களும்.

कूपकारा: கிணறுவெட்டுபவர்
களும்,
कर्मन्तिका: अथ கலியாட்களும்,
स्थपत्य: तथा தச்சமெஸ்திரீகளும்,
यन्त्रकोविदा: யந்திரங்களேரட்டுவ
தில் சமர்த்தர்களும்,
वर्षकय: தச்சவேலைக்காரர்
களும்,
मार्गिण: तथा முன்றென்று வழிகா
ட்டுபவர்களும்,
वृक्षतक्षका: च மரவாணாட்களும்,
सुधाकारा: तथा கொழுத்துக்காரர்
களும்,
वंशकर्मकरा: च முக்கிள்ளைகலை செய்ப
வர்களும்,
पुरतः प्रतस्थिरे முன்பேயே
பரமமானமாணர்கள்.

स तु हर्षात्तमुद्देशं जनौघो विपुलः प्रयान् । अशोभत महावेगः समुद्र इव पर्वणि ॥ ४ ॥

சு:	அந்த	து	அதனுள்
விபுல:	பெரிய	ஹர்ஷா	உற்சாகத்தால்
जनौघः	ஐனத்திரளானது	பர்வணி	பருவகாலங்களில்
तं	அந்த	மகாவேக:	பிகப்பெரங்கும்
उद्देशं	இடத்திற்கு	சமுத்ர: இவ	சமுத்திரமென
प्रयान्	செல்லுகிறதாய்	அசோபத	திகழ்ந்தது.

ते स्ववारं समास्थाय वर्त्मकर्मणि कोविदाः । करणैर्विविधोपेतैः पुरस्तात्संप्रतस्थिरे ॥

वर्मकर्मणि	வழியைத்திருத்தத லில்	समास्थाय	பெற்றுக்கொண்டு
कोविदाः	கல்நவர்களைய	विविधोपेतैः	பலவகை
ते	அவர்கள்	करणैः	கருவிகளுடன்
स्ववारं	அவரவர் வேலைவை	पुरस्तात्	முதலில்
		संप्रतस्थिरे	வெளிப்பட்டார்கள்.

लता बल्लीश्च गुल्माश्च स्थाणून्अपन एव च । जनास्ते चक्रिरे मार्गं छिन्दन्तो विविधान्दुमान् ॥

ते	அந்த	अपनः	கற்களையும்,
जनाः	ஐனங்கள்	विविधान्	பல
लताः	மரக்களைகளையும்,	दुमान् एव	கிருகத்தங்களையும்
बल्लीः च	கொடிகளையும்,	छिन्दन्तः	வெட்டிக்கொண்டு
गुल्मान् च	புதர்களையும்,	मार्गं	வழியை
स्थाणून् च	மரவேர்களையும்,	चक्रिरे	சீர்திருத்தினர்.

अवृक्षेषु च देशेषु केचिद्वृक्षानरोपयन् ॥ ७ ॥

केचित्कुठारैश्छिन्नेश्च दात्रैश्छिन्दन्कचित्कचित् ॥ ८ ॥

केचित्	சிலர்	छिन्दन्	வெட்டினர்.
कुठारैः	கோடாடிகளாலும்,	वृक्षान् च	மரக்களையும்
वृक्षैः	உளிகளாலும்,	अवृक्षेषु	மரமில்லாத
दात्रैः च	அறிவைகளாலும்,	देशेषु	இடங்களில்
कचित् कचित्	ஆங்காங்கு	केचित्	சிலர்
		अरोपयन्	வைத்தார்கள்.

अपरे वीरणस्तम्वान्वलिनो बलवत्तराः ॥ ९ ॥

विधमन्ति स्म दुर्गाणि स्थलानि च ततस्ततः ॥ १० ॥

बलवत्तराः	அதிகபலமுள்ள	दुर्गाणि	புகழுடையத
अपरे	வேறு சிலர்	स्थलानि च	இடங்களையும்
वलिनः	வேருன்றிய	ततस्ततः	அங்கங்கு
वीरणस्तम्वान्	வீரணமென்ற புல் லின் தரங்களையும்,	विधमन्ति स्म	அழித்தார்கள்.

अपरेऽपूरयन्कूपान्यामुभिः श्वभ्रमायतम् ॥११॥

अपरे	வேறு சிலர்	கூபந்	மிக்க ஆழமுள்ள பள்ளத்தாக்குகளையும்,
आयतं	ஆகன்ற	पांशुभिः	மணல்களால்
श्वभ्रं	பள்ளத்தாக்கையுள்,	अपूरयन्	நிரப்பினார்கள்.

निम्नभागास्ततः केचित्समांश्चक्रुस्ततस्ततः ॥१२॥

ततः	அப்பொழுது	निम्नभागान्	பள்ளங்களை
ततस्ततः	அங்கங்கு	समान्	சமமாக
केचित्	சிலர்	चक्रुः	சுருவினார்கள்.

बबन्धुर्वन्धनीयांश्च शोचान्संचुक्षुदुस्तदा ॥१३॥

तथा	அவ்வண்ணமே	शोचान् च	இடிக்கவேண்டியவைகளை
बन्धनीयान्	கட்டவேண்டியவைகளை	संचुक्षुदुः	இடித்துத்தள்ளினார்கள்.
बबन्धुः	கட்டினார்கள்.		

विभिदुर्भेदनीयांश्च तांस्तान्देशांस्तथाऽपरे ॥१४॥

तथा	அவ்வண்ணமே	भेदनीयान् च	பெயர்த்துத்தள்ள
अपरे	வேறு சிலர்	विभिदुः	வேண்டியவைகளை யும்
तान् तान्	அந்தந்த		பெயர்த்துத்தள்ளினார்கள்.
देशान्	இடங்களில்		

अचिरेणैव कालेन परिवाहान्वहूदकान् । चक्रुर्वहुविधाकारान्सागरप्रतिमान्वहून् ॥ १५ ॥

सागरप्रतिमान्	சமுத்திரத்தை	अचिरेण कालेन एव	சீக்கிரத்தினாலே
अहून्	பல	बहुविधाकारान्	பலவகைப்பட்டவைகளை
यहूदकान्	அதிகஜலம் நிறைந்த இடங்களை	परिवाहान्	கால்வாய்களால்
		चक्रुः	சுருவினார்கள்.

निर्जलेषु च देशेषु खानयामासुरुत्तमान् । उदपानान्वहुविधान्वेदिकापरिमण्डितान् ॥१६॥

निर्जलेषु	ஜலமில்லாத	वेदिकापरि- मण्डितान् }	செண்ணகலால் ஆலக் கூர்த்தப்பட்டனவான
देशेषु	இடங்களில்	उत्तमान्	சிறந்த
बहुविधान्	பலவகை	उदपानान् च खानयामासुः	நடைவாய்க்களையும் வெட்டினார்கள்.

ससुधाकुट्टिमतलः प्रपुष्पितमहीरुहः । मत्तोद्गुष्टदिनगणः पताकाभिरलंकृतः ॥ १७ ॥

चन्दनोदकसंसिक्तो नानाकुसुमभूषितः । बहुशोभत सेनायाः पन्थाः सुरपथोपमः ॥ १८ ॥

सेनायाः	சேனையினுடைய	चन्दनोदकसंसिक्तः	பன்னை? தெனிக்கப்ப
पन्थाः	வழியானது		ட்டதாயும்
सुरपथोपमः	தேவமரர்க்கம்போன்ற ததாய்	नानाकुसुम- भूषितः	பலவகை பூக்கள்க ளால் தெனிக்கப்பட் ட்டதாயும்,
ससुधाकुट्टिमतलः	{ சுண்ணாம்படிக்கப்பட்ட ட கிராமவீடுகளையு டையதாயும்,	बहु	பல
प्रपुष्पितमहीरुहः	நன்கு பூத்த விரிசுந்தர் களையுடையதாயும்,	पताकाभिः	கொடிக்களால்
मत्तोद्गुष्टदिनगणः	{ மதித்த சப்திக்கும் பறவைக்கூட்டங்க ளையுடையதாயும்,	अलंकृतः	அலங்கரிக்கப்பட்ட தாயும்
		अशोभत	வினங்கிற்று.

आज्ञाप्याथ यथाज्ञप्ति युक्तास्तेऽधिकृता नराः । रमणीयेषु देशेषु बहुस्वादुफलेषु च ॥

अथ	அப்பொழுது	देशेषु	பிரதேசங்களில்
ते	அந்த	यथाज्ञप्ति	கட்டளைப்படி.
अधिकृताः नराः	அத்தியசூதர்கள்,	आज्ञाप्य	உத்திரவு கொடுத்து விட்டு,
बहुस्वादुफलेषु	பல சுவைப் பழங்களை யுடைய	युक्ताः	ஊக்கத்துடனிருந்தார் கள்.
रमणीयेषु च	மனோகரமாயிருக்க கின்ற		

यो निवेशस्त्वभिप्रेतो भरतस्य महात्मनः । भूयस्तं शोभयामासुर्भूपाभिस्त्रिदिवोपमम् ॥ २० ॥

महात्मनः	மஹாத்மாவாகிய	सं	அதை
भरतस्य तु	பரதருக்கென	भूयः	விசேஷமாய்
अभिप्रेतः	உத்தேசிக்கப்பட்ட	भूपाभिः	அலங்காரங்களால்
निवेशः	தங்குமிடம்	त्रिदिवोपमं	ஸ்வர்க்கம்போன்ற தாய்
यः	எதுவோ,	शोभयामासुः	வினங்கச்செய்தனர்.

नक्षत्रेषु प्रशस्तेषु सुहृतेषु च तद्विदः । निवेशान्स्थापयामासुर्भरतस्य महात्मनः ॥ २१ ॥

प्रशस्तेषु	சப	महात्मनः	மஹாத்மாவாகும்
नक्षत्रेषु	நாட்களிலும்,	भरतस्य	பரதருக்கு
सुहृतेषु च	முகர்த்தங்களிலும்,	निवेशान्	தங்குமிடங்களை
तद्विदः	இவைகளில் தேர்த்த பெற்றவர்கள்,	स्थापयामासुः	நிற்பித்தார்கள்.

बहुपांसुचयाश्वापि परिखापरिवारिताः । तत्रेन्द्रनीलप्रतिमाः प्रतोलीवरशोभिताः ॥ २२ ॥
 प्रासादमालासंयुक्ताः सौधप्राकारसंवृताः । पताकाशोभिताः सर्वे सुनिर्मितमहापथाः ॥

मत्र	அப்பொழுது	शशादमाला-	பல ஜனங்கள் தின்று
सुनिर्मितमहापथाः	கன்கு இயற்றப்பட்ட கிரகம்மான வழிகள்	संयुक्ताः	பார்க்கக்கூடிய உயர் ந்த மேடைகளுடை யவைகளாய்.
सर्वे	எல்லாம்	सौधप्राका-	கண்ணுட்படிக்கப்பட் ட தெருச்சுவர்களை
इन्द्रनील- } प्रतिमाः }	இந்திரநீலமேனும் மணிகளுக்குச் சமா னமாய்,	संवृताः }	யுடையவைகளாய், மணநீர்நாம்பக்கால் கள் தோண்டப்பெற் றவைகளாய்,
बहुपांसुचयाः	{ வேண்டிய அளவு மணல்பரகையுடைய வைகளாய்	परिखापरि- } वारिताः }	தொட்கலாகல் அழகு வாய்ந்த விலங்கின.
प्रतोलीवर- } शोभिताः }	சீரேயுடமான நகரவி திதொன விலங்கு கின்றனவாய்,	पताकाशोभिताः) अपि }	

विसर्पज्जिरिकाशे विटङ्काग्रविमानकैः । समुच्छ्रितैर्निवेशास्ते बहुः शक्रपुरोपमाः ॥ २४ ॥

ते	அந்த	विटङ्काग्र-	விடுகள் ஊச்சியிலிருக்
निवेशाः	தங்குமிடங்கள்	विमानकैः }	குட் ஸ்தாயிகளால்
आकाशे	ஆகாசத்தில்	शक्रपुरोपमाः	இந்திரனது திருமாளி கைப்பன்றனவாய்
विसर्पजिः इव	எட்டுபவைபோல்	बहुः	விலங்கின.
समुच्छ्रितैः	உயர்ந்த		

जाह्नवी तु समासाद्य विविधद्रुमकाननाम् । शीतलामलपानीयां महार्पणसमाकुलाम् ॥

सचन्द्रतारागणमण्डितं यथा नभः क्षपायाममलं विराजते ।

नरेन्द्रमार्गः स तथा व्यराजत क्रमेण रम्यः शुभशिल्पनिर्मितः ॥ २६ ॥

महार्पण-	பெருமீன்கள் நிறைய	रम्यः	அழகுவாய்ந்த
समाकुला }	ப்பெற்றதும்,	नरेन्द्रमार्गः	நன்னர் அழியானது
शीतलामल-	குளிர்ந்த மாதத்த ஜல	क्षपायां	துவால்
पानीया }	தவையுடைய தும்,	सचन्द्रतारागण-	சந்திரன், சகத்திரச
विविधद्रुम-	பலவகை மரத்தோலை	मण्डितं }	காக்கச் சுவைசுவை
कानना }	கவினயுடையது எனில்	अमलं	செல்லமான [இருடி]
जाह्नवी समासाद्य तु	கக்கை பரவந்தம்	नभः	ஆகாயமானது
क्रमेण	கித்தமாய்	विराजते	கிளக்குகிறது
शुभशिल्पि-	வேலைதெரிந்த வேலைக்	यथा तथा	எவ்வண்ணமோ
निर्मितः }	காரர்களால் செய்யப்		அவ்வண்ணமே
सः	அந்த [பட்ட	व्यराजत	திகழ்த்தது.

इत्यार्षे श्रीमद्रामायणे वाल्मीकीये आदिकाव्ये

अयोध्याकाण्डे अशीतितमः सर्गः ॥

एकाशीतितमः सर्गः—எண்பத்தோராவது ஸர்க்கம் || ௮௧ ||

राजसभागमनस्—மன்னரசனைக்குப் போவது.

ततो नान्दीमुखी रात्रि भरतं सूतमागधाः । तुष्टुर्वाग्विशेषज्ञाः स्तवैर्मङ्गलसंहितैः ॥ १ ॥

ततः	அப்பொழுது	सूतमागधाः	சூதர்களுக்கும், மரகதர்
नान्दीमुखी	மங்கனகாரியங்களின்		களும்
	முதல்	मङ्गलसंहितैः	மங்களவாக்குகளாகிற
रात्रि	இரவில்	स्तवैः	ஸ்தோத்திரங்களால்
वाग्विशेषज्ञाः	வாக்குவிசேஷங்களை	भरतं	பரதரை
	அறிந்த	तुष्टुः	துதித்தார்கள்.

सुवर्णकोणाभिहतः प्राणदयामदुन्दुभिः । दध्नुः शङ्खान् शतशो नादांश्चोच्चावचस्वरान् ॥

यामदुन्दुभिः	பெண்கலப்பறை	उच्चावचस्वरान्	உயர்ந்த தாழ்ந்த ஸ்வ
सुवर्णकोणाभिहतः	கிறந்த கொம்பாலடித்		ரஸ்தானங்களை
	கப்பட்டதாய்		யுடைய
प्राणद्व	முழங்கிற்று.	नादान् च	ஒலிகளையும்,
शङ्खान् च	சங்குகளையும்,	शतशः	நூற்றுக்கணக்காய்
		दध्नुः	முழக்கினார்கள்.

स तूर्यघोषः सुमहान्दिवमापूरयन्निव । भरतं शोकसन्तप्तं भूयः शोकैरन्ध्रयत् ॥ ३ ॥

दिवं	ஆகாசத்தை	शोकसन्तप्तं	சோகத்தில் பரிதபித்
आपूरयन् इव	நிறைப்பதுபோன்ற		துக்கொண்டிருக்கும்
	தாய்	भरतं	பரதரை
सुमहान्	பெரிய	भूयः	முன்னிலுமடிகமாய்
सः	அந்த	शोकैः	கஷ்டங்களால்
तूर्यघोषः	வாய்கொலையாவது	अन्ध्रयत्	துளைத்தது.

ततः प्रबुद्धो भरतस्तं घोषं संनिवर्त्य च । नाहं राजेति चाप्युक्त्वा शत्रुघ्नमिदमब्रवीत् ॥४॥

ततः	அப்பொழுது	इति उक्त्वा	என்று சொல்லி
प्रबुद्धः	கண்கிழித்துக்கொ	संनिवर्त्य च	நிறுத்தி,
भरतः	பரதர்	अपि च	அதன்மேல்
तं घोषं	அந்த முழக்கத்தை	शत्रुघ्नं	சத்ருக்ஷணரைப்பார்த்து
राजा	‘ஆரசன்	इदं	பின்வருமாறு
अहं न	நானன்று’	अब्रवीत्	மொழிந்தனர் :

पश्य शत्रुघ्न कैकेय्या लोकस्थापकृतं महत् । विसृज्य मयि दुःखानि राजा दशरथो गतः ॥

शत्रुघ्न	“சத்ருக்ஷண !	दशरथः	தசரத
कैकेय्या	கைகேயியால்	राजा	சக்கிரவர்த்தியார்
लोकस्थ	உலகிற்று	मयि	என்னிடத்தில்
अपकृतं	விளைவித்த அபகார	दुःखानि	கஷ்டங்களை
	மானது	विसृज्य	ஒப்பித்துவிட்டு
महत्	எவ்வளவு பெரிதாயி	गतः	மாண்டுவிட்டனர்.
पश्य	பார் ! [ருக்கிறதென		

तस्यैषा धर्मराजस्य धर्ममूला महात्मनः । परिभ्रमति राजश्रोतॄर्निवाकर्णिका जले ॥ ६ ॥

तस्य	“அந்த	राजश्रीः	ராஜஸ்ரீசூழி,
महात्मनः	மஹாத்மாவாகும்	जले	ஜலத்தில்
धर्मराजस्य	தருமராஜருடைய	नीः	நீட்டானது
पृथा	இந்த	अकर्णिका इव	பிரகர்ணிகைத்தொடையால்
धर्ममूला	{ தருமமூலம் என்றபே அன்னை + ராமாய்க் கொண்டுவிளங்குகும்	परिभ्रमति	சுற்றி வருகிறது.

यो हि नः सुमहान्नाथः सोऽपि प्रवाजितो वनम् । अनया धर्ममुत्सृज्य मात्रा मे राघवः स्वयम् ॥

नः	“நமது	अनया	இந்த
सुमहान्	உத்திருஷ்டமானவர்	मात्रा	தாயால்,
नाथः	நாதர்	स्वयं	தானே
यः हि	எவரோ,	धर्मं	தர்மத்தை
सः	அந்த	उत्सृज्य	எழுதவிட்டு,
राघवः अपि	ரூராமரும்	वने	காட்டிற்கு
मे	எனது	प्रवाजितः	ஓட்டப்பட்டார்.”

इत्येवं भरतं मेक्ष्य विलपन्तमचेतनम् । कृपणं रूढुः सर्वाः सुखरं योषितस्तदा ॥ ८ ॥

तदा	அப்பொழுது	इति एवं	மேற்கண்டவண்ணமர
योषितः	ஸ்திரீகள்	विलपन्तं	புலம்பியழுக்கதை, [ப்
सर्वाः	எல்லோரும்	मेक्ष्य	கவனித்த
भरतं	பரதரை,	कृपणं	பரிதாபமாக
अचेतनं	மெய்மறந்து	सुखरं	குரலிட்டு
		रूढुः	கூறுதார்கள்.

तथा तस्मिन्विलपति वसिष्ठो राजधर्मवित् । सभापिह्वाकुनाथस्य प्रविवेश महायशाः ॥ ९ ॥

महायशाः	மிக்கப் புகழ்பெற்ற வரும்,	तथा	மேற்கண்டவாறு
राजधर्मवित्	ராஜதர்மங்களில் நிபுணரமான	विलपति	அழுதுகொண்டிருக்க கையில்
वसिष्ठः	வனிஷ்டபகவான்	इहवाकुनाथस्य	இஹவாகுனாதுடைய
तस्मिन्	அவர்	सभां	சபைக்கு
		प्रविवेश	வந்தார்.

शातकुम्भमयी रम्यां मणिरत्नसमाकुलाम् । सुधर्मासिव धर्मात्मा सगणः प्रत्यपद्यत ॥ १० ॥

धर्मात्मा	தர்மாத்மா வாகுமாவர்	शातकुम्भमयी	ஸாத்தகும்பமயமானதும்
सगणः	பரிவாரங்களோடுகூட	मणिरत्न- समाकुलां रम्यां	{ செந்த மணிகளால் கூழ்க்கப்பட்டதும், அழகுவாய்ந்ததும வாய்ந்தது
सुधर्मा इव	தெய்வமானவையிடம்	प्रत्यपद्यत	அடைந்தனர்.

स काञ्चनमयं पीठं परार्थास्तरणावृतम् । अध्यास्ते सर्ववेदज्ञो दूताननुशशास ह ॥११॥

सर्ववेदज्ञः ह	எல்லா வேதங்களுக்கும் கிபுணராகிய	पीठं	பீடத்தில்
सः	அவர்	अध्यास्ते	உட்கார்ந்தனர்.
परार्थास्तरणावृतं	உயர்ந்த விரிப்பை	दूतान्	தூதர்களைப் பார்த்து
काञ्चनमयं	பெண் [புடைப]	अनुशशास	பின்வருமாறு ஆக்கு பித்தருளினார்:

ब्राह्मणान्क्षत्रियान्वैश्यान्मात्यान् गणवल्लभान् । क्षिप्रमायताव्यघ्राः कृत्यमात्ययिकं हि नः॥

ब्राह्मणान्	"பிராமணர்களையும்,	क्षिप्रं	விரைவில்
क्षत्रियान्	மந்தத்திரியர்களையும்,	आव्यघ्रः	கீதகன கைழ்த்துவாரு நூலன்.
वैश्यान्	வைசியர்களையும்,	हि	எனெனில்
अमात्यान्	மந்திரிகளையும்,	नः	நமது
गणवल्लभान्	அந்த அடையாளத் களையும்,	कृत्यं	காரியம்
अव्यघ्राः	ஊக்கமுடையவர் கனாய்	आत्ययिकम्	அவசரமானது.

सराजपुत्रं शत्रुघ्नं भरतं च यशस्विनम् । युधाजितं सुमन्त्रं च ये च तत्र हिता जनाः ॥

सराजपुत्रं	"இவ்விஷயத்தில்	शत्रुघ्नं	சராஜபுத்திரரோடிருத்
हिताः	அவசியம் கூடவிருக்க வேண்டிய	युधाजितं	சத்ருக்னசையும் [சூம் புகாஜித்தென்னும் மந்திரியையும்,
जनाः	ஊன்கள்	सुमन्त्रं च	ஸூமந்திரசையும்
ये च	எவர்களுரை அந்த	च	அவ்வாதேயகைழ்த்து வாருங்கள்."
यशस्विने	பெரும்புகழ்பெற்ற		
भरतं	பாதசையும்,		

ततो हलह्लाशब्दो महान्समुदपद्यत । रथैर्यैर्गोमैश्चापि जनानामुपगच्छताम् ॥ १४ ॥

ततः	அப்பொழுது	उपगच्छतां	அங்கு வந்துகொண்டி.
रथैः	ரதங்கள் லும்,	जनानां	ஊன்களுடைய [ருந்த
गौः अपि	குதிரைகளிலும்,	हलह्लाशब्दः	கோலா ஹலம்மானது
गजैः च	யானைகளிலும்,	महान्	பெரிதாய்
		समुदपद्यत	உண்டாயிற்று.

ततो भरतमायान्तं शक्रकुम्भिवामराः । प्रत्यनन्दम्वकृतयो यथा दशरथं तथा ॥ १५ ॥

ततः	அச்சமயத்தில்	अमराः	தேவர்கள்
आयान्तं	வந்துகொண்டிருந்த	शक्रकुम्भं	சூத்திர பகவானிடத் தில்
भरतं	பாதரிடத்தில்	इव	ஏவண்ணமோ அங் வண்ணமேயும்,
प्रकृतयः	ஊன்கள்	प्रत्यनन्दन्	விசுவசித்தரர்கள்.
दशरथं	தசரதரிடத்தில்		
यथा तथा	எவ்வண்ணமோ அங் வண்ணமேயும்,		

ஹ் இவ் திமிநாஸஸ்து: ஸ்திமிதஜலோ மணிஸஹ்ஸகர: ।

ததரதஸுதஸோமிதா சமா ததரதஸேவ வபுவ சா புரா

॥ 16 ॥

ததரதஸுதஸோமிதா
சா சமா
புரா
ததரதஸேவ
ததரதஸேவ வபுவ சா புரா

ஸ்திமிதஜல: திசுதத்தமாரிசுக்குத்
ததரதஸுதஸோமிதா
ததரதஸேவ வபுவ சா புரா

மணிஸஹ்ஸகர: { மணி, சங்கு, மணி
இவைகளினாலுண்டான
ததரதஸேவ வபுவ சா புரா

ததரதஸேவ வபுவ சா புரா
ததரதஸேவ வபுவ சா புரா

इत्यापे श्रीमद्रामायणे वाल्मीकीये आदिकाव्ये

अयोध्याकाण्डे एकाशीतितमः सर्गः ॥

आदितः श्लोकः 5499

अयोध्याकाण्डे आदितः श्लोकः 3144

ஐதீதீதம: சரீ:—ததரதத்திரண்டானது வரக்கம் ॥ 16 ॥

वनगमनाय सेनासन्नाहः—காட்டிந்ருப்போக சேனைகளைத் தயாரிப்பது.

तामार्यगणसंपूर्णा भरतः प्रग्रहां सभाम् । ददर्श बुद्धिसम्पन्नः पूर्णचन्द्रो निशामिव ॥ १ ॥

ததரதஸுதஸோமிதா
சா சமா
புரா
ததரதஸேவ
ததரதஸேவ வபுவ சா புரா

ததரதஸேவ வபுவ சா புரா
ததரதஸேவ வபுவ சா புரா

தா சமா
ததரதஸேவ வபுவ சா புரா

ததரதஸேவ வபுவ சா புரா
ததரதஸேவ வபுவ சா புரா

आसनानि यथान्यायपार्याणां विशतां तदा । वस्त्राङ्गरागप्रभया द्योतिता सा सभोत्तमा ॥

ததரதஸுதஸோமிதா
சா சமா
புரா
ததரதஸேவ
ததரதஸேவ வபுவ சா புரா

ததரதஸேவ வபுவ சா புரா
ததரதஸேவ வபுவ சா புரா

सा विद्वज्जनसंपूर्णा सभा सुरुचिरा तदा । अदृश्यत घनापाये पूर्णचन्द्रेव शर्वरी ॥ ३ ॥

ததரதஸுதஸோமிதா
சா சமா
புரா
ததரதஸேவ
ததரதஸேவ வபுவ சா புரா

ததரதஸேவ வபுவ சா புரா
ததரதஸேவ வபுவ சா புரா

राज्ञस्तु प्रकृतीः सर्वाः समग्राः प्रेक्ष्य धर्मेवित् । इदं पुरोहितो वाक्यं भरतं मृदु चाब्रवीत्॥

राज्ञः சக்கிரவர்த்தியாரின்
पुरोहितः புரோஹிதரும்,
धर्मवित् च தர்மமறிந்தவருமாகு
மவர்

प्रेक्ष्य னோக்கி
भरतं பரதரைப்பார்த்து
तु இப்பொழுது
इदं பின்வரும்
वाक्यं சொல்லை
मृदु ப்ரீதியுடன்
अब्रवीत् சொன்னார்.

प्रकृतीः ஜனங்கள்
सर्वाः எல்லோரையும்
समग्राः பூர்ணமாய்

तात राजा दशरथः स्वर्गतो धर्ममाचरन् । धनधान्यवतीं स्फीतां प्रदाय पृथिवीं तव ॥५॥

तात "குழந்தாய்!
दशरथः राजा தசரதசக்கரவர்த்தியார்
धर्म தருமத்தை
आचरन् அனுஷ்டிப்பவராய்
धनधान्यवतीं தனதானியம் தினைதன்
சதும்,

स्फीतां செழிப்புற்றதுமான
पृथिवीं பூமியை
तव உனக்கு
प्रदाय அளித்துவிட்டு
स्वर्गतः எவர்க்கமடைந்தார்.

रामस्तथा सत्यवृत्तिः सतां धर्ममनुसरन् । नाजहात्पितुरादेशं शशी ज्योत्स्नामिवोदितः ॥

तथा "அவ்வண்ணமே
सत्यवृत्तिः ஸத்யவானாகும்
रामः ஸ்ரீராமர்
सतां புண்ணியா தமாக்க
धर्म தருமத்தை [ருடைய
अनुसरन् சிவமேற்கொண்டு
पितुः தந்தையினது

आदेशं நிபமனத்தை,
उदितः உதித்த
शशी சந்திரன்
ज्योत्स्ना நிலாவை
इव எவ்வண்ணமோ அவ்
வண்ணமே,
अजहात् न புறக்கணிக்கவில்லை.

पित्रा भ्रात्रा च ते दत्तं राज्यं निहतकण्टकम् । तदुद्दृक्ष्व मुदितामात्यः क्षिप्रमेवाभिपेचय॥

पित्रा "திருத்தந்தையா லும்
भ्रात्रा च தம்பையனாலும்
निहतकण्टकं பனகயற்றதாய்
ते உனக்கு
दत्तं அளிக்கப்பட்ட
तत् राज्यं அந்த ராஜ்யத்தை

मुद्दृक्ष्व னகப்பற்று.
मुदितामात्यः சந்தேதாவுமுற்று மந்தி
நிகளையுடையவராய்
क्षिप्र एव விரைவிலேயே
अभिपेचय அறிவேகம் கொள்வா
யாக.

उदीच्याश्च प्रतीच्याश्च दाक्षिणात्याश्च केवलाः । कोट्याऽपरान्ताः सामुद्रा रवान्युपहरन्तु ते॥

उदीच्याः च "ஊடக்குதேசத்தவர்
प्रतीच्याः च மேற்குதேசத்தவர்
दाक्षिणात्याः च தெற்குதேசத்தவர்
अपरान्ताः மற்ற (மேற்கு) தேச
த்தவர்களும்,

सामुद्रा: தீவுவாசிகளுமாகிய
केवला: எல்லோரும்
ते உனக்கு
रक्षानि காணிக்கைகளை
कोट्या கொடிக்கணக்காய்
उपहरन्तु செலுத்தட்டும்.

अनार्यजुष्टमस्यै कुर्या पापमहं यदि । इक्ष्वाकुनामहं लोके भवेयं कुलपांसनः ॥ १४ ॥

அஃ "நான்
அனார்யஜுஷ்ட
பெரியபேரர்களுள்ளுந்
டிக்கப்பட்டதும்,
அச்யமே எவ்வர்க்கத்தைக்கொ
டந்ததுமாயிய
பாபம் பாவத்தை
கூர்யா யதி செய்க்கொனுகில்

அஃ நான்
லோகம் உலகில்
இக்ஷ்வாகுனா இக்ஷ்வாகுவம்சத்த
வர்களில்
குலபாंसन: குலத்தைக் கெடுப்பவ
னாக
भवेयम् துருவேன்.

यद्धि मात्रा कृतं पापं नाहं तदपि रोचये । इहस्थो वनदुर्गस्थं नमस्यामि कृताञ्जलिः ॥

மாறா "நாயர்
கூதம் செய்யப்பட்ட
பாபம் பாவம்
யத் தத் எதுகேள் அதை
அஃ நான்
ரோசயே ந விரும்பவில்லை.

इहस्थः अपि इत्थं कृताञ्जलिः
अहं वनदुर्गस्थं हि नमस्यामि
इहस्थः அபி இத்திருப்பவளுகவே
கூதாஞ்ஜலி: அஞ்சலி ஹஸ்தனாய்
वनदुर्गस्थं हि அடர்ந்த காணகத்தி
விரும்புமவருக்கே
नमस्यामि முடிதாழ்த்தி நமஸ்க
ரிக்கின்றேன்.

राममेवानुगच्छामि स राजा द्विपदां वरः । त्रयाणामपि लोकानां राघवो राज्यमर्हति ॥

ராமே एव अनुगच्छामि
द्विपदां वरः
राघवः अपि
राजा
"ஸ்ரீராமரையே
தெடிச்செல்வேன்.
மணிதர்களுள்
உத்தமராகிய
ஸ்ரீராமத்தான்
மன்னர்.

सः त्रयाणां लोकानां
राज्यं मर्हति
அவர் ' முன்று
உலகங்களுடைய
பரிபாணத்திற்கும்
அஃதி திறமையற்றவர்."

तद्वाक्यं धर्मसंयुक्तं श्रुत्वा सर्वे सभासदः । हर्षान्मुमुक्षुरश्रुणि रामे निहितचेतसः ॥ १७ ॥

அஃ ஸ்ரீராமரிடத்திள்
निहितचेतसः
மனமுடைய
சபையோர்கள்
செய்கொனுகி,
தத் அந்த

धर्मसंयुक्तं तद्वाक्यं
श्रुत्वा हर्षान्
अश्रुणि मुमुक्षुः
தர்மத்தை நன்கு
வினங்கக்காட்டுகிற
திருவாக்யை
செட்டு,
மகிழ்ச்சியால்
கண்ணீரை
பெருக்கினார்கள்.

यदि त्वार्यं न शक्यामि विनिवर्तयितुं वनात् । वने तत्रैव वत्स्यामि यथाऽऽर्यो लक्ष्मणस्तथा ॥

ஆர்யம் "பெரியவரை
வனாட் காணகத்தினின்றும்
வினிவர்த்தயிதும் திரும்பியவைத் துவரை
शक्यामि न यदि நான் முடியாமற்போ
ய்கிடுவேனுகில்
तत्र अत्र
वने एव காட்டிலேயே

तु आर्यः लक्ष्मणः
यथा तथा वत्स्यामि
திதுகாரணமாய்,
புண்டரீகத்தவராகும்
லக்ஷ்மணன்
எவ்வண்ணமோ அவ்
வண்ணமே,
காலங்கழிக்கப்படுபாகி
றேன்.

सर्वोपायं तु वर्निष्ये विनिवर्तयितुं वनात् । समभगार्पमिश्राणां साधूनां गुणवर्तिनाम् ॥

गुणवर्तिनां	"குணவர்தினம் பண்டித பகி, பற்ற	विनिवर्तयितुं	திரும்பியதைத் தவிர
साधूनां	புணியா தீமாக்களாகிற	सर्वोपायं	உபாயமெல்லாவற்றையும்
आर्पमिश्राणां	மதறாண்மதநுஷ்டைய	तु	இப்பொழுதே
समक्षं	முன்னிலையில்	वर्निष्ये	அனுஷ்டிக்கப்போகிறேன்.
वनात्	வனத்திலிருந்து		

विष्टिकर्मान्तिका: सर्वे मार्गशोधकतलका: । प्रस्थापिता मया पूर्वं यात्राऽपि मम रोचते ॥

मया	"என்னால்	सर्वे	எல்லோரும்
पूर्वं	இதற்குமுந்திலே	प्रस्थापिता:	உறுப்பாப்பட்டார்கள்.
विष्टिकर्मान्तिका:	கணிதேவகைக்காரர்	सम	எனக்கு
	கனகம்,	यात्रा अपि	புரிகிற அனுபவமான
मार्गशोधकतलका:	காடுகாழி தெரிந்தவர்	रोचते	மோன்றுதான்
	கனகம் வானாட்கனகம்		வதற்குப் பிரிதானி தது."

एवमुक्त्वा तु धर्मात्मा भरतो भ्रातृवत्सलः । सर्वापस्थमुवाचेदं सुमन्त्रं मन्त्रकोविदम् ॥

भ्रातृवत्सलः	தனையனுவிடம் வந்த ஷல்யமுண்டைய	मन्त्रकोविदं	நான்க்கமந்திரா வேக ணிகள் க்கமந்திராகிய
धर्मात्मा	தர்ம தீமாவாழ்க	समीपस्थं	பக்கலிலிருக்கும்
भरतः	பரதர்,	सुमन्त्रं	கமந்திரகாப்பார்த்து
एवं	மேற்கண்டவாறு	इदं	பின்வருமாறு
तु	இவ்விஷயத்தில்	उवाच	கொள்ளு:
उक्त्वा	கொல்லிவிட்டு,		

तूर्णमुत्थाय गच्छ त्वं सुमन्त्र मम शासनात् । यात्रामाज्ञापय क्षिप्रं वलं चैव समानया ॥ २२ ॥

सुमन्त्र	"கமந்திரகே!	मम	எனது
त्वं	நீர்	शासनात्	கட்டளைமாய்
तूर्ण	கிணாவில்	आज्ञापय	ஆக்குமாயும்.
उत्थाय	எழுந்திருந்து	वलं च	கைவலத்தையும்
गच्छ	செல்லும்.	क्षिप्रं एव	சீக்கி: த்திகேயே
यात्रां	புறப்பாட்டை	समानया	கைவலத்தவாரும்."

एवमुक्तः सुमन्त्रस्तु भरतेन महात्मना । प्रदिष्टोऽदिशत्सर्वं यथासंदिष्टमिष्टवत् ॥ २३ ॥

महात्मना	மதறா தீமாவான	इष्टवत्	இஷ்டப்படியே
भरतेन	பரதரால்	प्रदिष्टः	ஆக்கினைபெற்றவராய்
एवं	மேற்கண்டவாறு	यथासंदिष्टं	உத்தியபடியே
उक्तः	கொல்லப்பட்ட	सर्वं	எல்லாவற்றையும்
सः सुमन्त्रः	ஆந்த கமந்திரர்	अदिशत्	செய்தமுடித்தார்.
तु	இவ்விஷயத்தில்		

ताः प्रहृष्टाः प्रकृतयो बलाध्यक्षा बलस्य च । श्रुत्वा यात्रां समाज्ञां राघवस्य निवर्तने ॥

ताः	ஆந்த	बलस्य	சைனியத்தினுடைய
प्रकृतयोः	இணங்களுக்கும்,	यात्रां च	புறப்பாட்டை
बलाध्यक्षाः	சேனைத்தலைவர்களும்,	समाज्ञां	ஆம்னாமிக்கப்பட்டதாய்
राघवस्य	ஸ்ரீராமரை		
निवर्तने	அழைத்துவரும் காரியத்தில்	श्रुत्वा	கேட்டு
		प्रहृष्टाः	மிக மகிழ்ந்தார்கள்.

ततो योधाङ्गनाः सर्वा भर्तृन्सर्वान्गृहे गृहे । यात्रागमनमाज्ञाय त्वरयन्ति स्म हर्षिताः ॥

ततः	அப்பொழுது	आज्ञाय	அறிந்து
योधाङ्गनाः	புத்தலீசர்களின் மனைவிமார்கள்	हर्षिताः	மகிழ்ச்சியடைந்தவர்க
सर्वाः	எல்லோரும்	गृहे गृहे	இடுதோறும் [வாய்
यात्रागमनं	சைனியம் புறப்பட் இப்போவதை	भर्तृन्	கணவர்கள்
		सर्वान्	எல்லோரையும்
		त्वरयन्ति स्म	அரிதப்படுத்தினார்கள்.

ते हयैर्गोरथैः शीघ्रैः स्यन्दनैश्च महाजवैः । सह योधैर्बलाध्यक्षा बलं सर्वमचोदयन् ॥२६॥

ते	அந்த	स्यन्दनैः	ரதங்களினுமேறிக் கொண்டு
बलाध्यक्षाः	சேனைத்தலைவர்கள்	सर्वं	எல்லா
हयैः	குதிரைகளின்பேரி லும்,	बलं च	சைனியத்தையும்
शीघ्रैः	சீக்கிரம் செல்லும்	योधैः सह	படைவீரர்களுடன் கடியதாய்
गोरथैः	மாட்டுவண்டிகளினும்,	अचोदयन्	ஏகினார்கள்.
महाजवैः	மிக வேகமாய்ச் செல்லும்		

सज्जं तु तद्वलं दृष्ट्वा भरतो गुरुसन्निधौ । रथं मे त्वरयस्वेति सुमन्त्रं पार्श्वतोऽब्रवीत् ॥

भरतः	பரதர்	सुमन्त्रं	சுமந்திரரைப்பார்த்து
तत् त्वलं	அந்த சைன்யத்தை	मे	‘எனது
सज्जं	சித்தமாயிருப்பதாய்	रथं तु	ரதத்தையும்
दृष्ट्वा	கண்டு	त्वरयस्व	சீக்கிரப்படுத்தும்’
गुरुसन्निधौ	குருவினது முன்னி	इति	என்று
पार्श्वतः	பக்கவிளிந்த [கையில்]	अब्रवीत्	ஆம்னாமித்தார்.

भरतस्य तु तस्याज्ञां प्रतिगृह्य च हर्षितः । रथं गृहीत्वा प्रययौ युक्तं परमवाजिभिः ॥

तस्य	அந்த	परमवाजिभिः	இறந்த குதிரைகளால்
भरतस्य	பரதரது	युक्तं	பூட்டப்பெற்ற
आज्ञां	ஆக்கிரைவை	रथं	திருத்தேரை
प्रतिगृह्य	கிரமேற்கொண்டு	गृहीत्वा	கொண்டுவந்து
हर्षितः च	உள்ளம் பூரித்தவராய்	प्रययौ	சேர்ந்தனர்.
तु	உடனே		

स राघवः सत्यधृतिः प्रतापवान्ब्रुवन्मुयुक्तं दृढसत्यविक्रमः ।

गुरुं महारण्यगतं यशस्विनं प्रसादयिष्यन्भरतोऽब्रवीच्चदा

॥ २९ ॥

बृढसत्यविक्रमः	உறுதியான தர்மத் தில் பற்றுடையவரும்,	गुरुं	பெரியவரை
प्रतापवान्	பிரதாபசாலியும்,	प्रसादयिष्यन्	{ உன்னக்குளிரச் செய் யவேண்டுமென்ற நிச்சயங்கொண்டு
सत्यधृतिः	சத்தியசந்தரும்,	तदा	அப்பொழுது
राघवः	ராகுவம்சத்தவரு மரகிய	सुयुक्तं	அதற்கேற்றவண்ண மரம்
सः	அந்த	ब्रुवन्	ஆக்குபித்துக் கொண்டு,
भरतः	பரதர்,	अब्रवीत्	பின்வரும் சொல்லைச் சொன்னார்:
महारण्यगतं	மகாரண்யத்திலிருக் கும்		
यशस्विनं	புகழ்பெற்ற		

तूर्णं समुत्थाय सुमन्त्र गच्छ बलस्य योगाय बलप्रधानान् ।

आनेतुमिच्छामि हि तं वनस्थं प्रसाद्य रामं जगतो हिताय

॥ ३० ॥

सुमन्त्र	“சமந்திரரே!	हि	எனெனில்
तूर्णं	நிரைவில்	जगतः	உலகினது
समुत्थाय	எழுந்து	हिताय	நன்மையின்பொருட்டு
बलप्रधानान्	சைன்யத்தலைவர்க ளிடம்	वनस्थं	காணகத்திலிருக்கிற
बलस्य	சேனைக்கு	तं	அந்த
योगाय	{ வேண்டியவைகளெல் லையிருக்கும்பொரு ட்டு	रामे	ஸ்ரீராமரை
गच्छ	செல்லுமர்.	प्रसाद्य	உன்னக்குளிரச்
		आनेतुं	அழைத்தவா[செய்து
		इच्छामि	நான் சித்தபாடுகக் கின்றேன்.

स सूतपुत्रो भरतेन सम्यगाज्ञापितः संपरिपूर्णकामः ।

शशास सर्वान्मकृतिप्रधानान्वलस्य मुख्यांश्च सुहृज्जनं च

॥ ३१ ॥

भरतेन	பரதரால்.	सः	அவர்
सम्यक्	குறையில் நி	प्रकृतिप्रधानान्	உத்தமகுணங்களைபுடும்,
आज्ञापितः	ஆக்குநாபிக்கப்பட்ட வரும்,	बलस्य	சைன்யத்தினுடைய
संपरिपूर्णकामः	{ மனோரதம் முற்றிலும் நிறைவேறப்பெற்ற வரும்	मुख्यान्	தலைவர்கள்
सूतपुत्रः	சூதர்ப்பாகனின் புதல் வருமான	सर्वान् च	எல்லோரையும்,
		सुहृज्जनं च	நண்பர்களையும்,
		शशास	ஆக்குபித்தார்.

ततः समुत्थाय कुले कुले ते राजन्यवैश्या वृषलाश्च विप्राः ।

अयूयुजन्बुधूखरान् रथांश्च नामान्दयांश्चैव कुलप्रसूतान्

॥ ३२ ॥

ते	அந்த	वृषखरान्	{	குட்டைக்களையும், கேரவேறுகழுதை களையும்,
राजन्यवैश्याः	சமீபத்திலிருந்தும், வைசியர்களும்,	रथान् च		சதங்களையும்,
वृषलाः	குத்திரர்களும்,	नामान् च		யானைகளையும்,
विप्राः च	அந்தணர்களும்,	इयान् एव		குதிரைகளையும்,
ततः	அப்பொழுது	अयूयुजन्		செத்தப்படுத்தினார்கள்.
कुले कुले	விடுதொறும்,			
समुत्थाय	எழுந்தா,			
कुलप्रसूतान्	சுதப்பிவந்தவர்கள்			

इत्यार्षे श्रीमद्रामायणे वाल्मीकीये आदिकाव्ये

अयोध्याकाण्डे द्व्यशीतितमः सर्गः ॥

आदितः श्लोकाः 5531

अयोध्याकाण्डे आदितः श्लोकाः 3176

अश्रीतितमः सर्गः—எண்பத்துமூன்றாவது ஸர்க்கம் ॥ ८३ ॥

भरतप्रस्थानम्—பரதர் புறப்படுவது.

ततः समुत्थितः काल्यमास्थाय स्यन्दनोत्तमम् । प्रययौ भरतः शीघ्रं रामदर्शनकाङ्क्षया ॥

ततः	அப்பொழுது	काल्य	சபமுகர்ந்தத்தில்
भरतः	பரதர்	समुत्थितः	எல்லோருடனும் கிளம்பி
रामदर्शन-)	ஸ்ரீராமரை தரிசிக்க	स्यन्दनोत्तमं	சிறந்த திருத்தெரிந்
काङ्क्षया)	வேண்டுமென்ற ஆ வாவால்	आस्थाय	ஏறிக்கொண்டு [யிது
शीघ्रं	சீக்கிரத்தினேயே	प्रययौ	பரயாணமானார்.

अग्रतः प्रययुस्तस्य सर्वे मन्त्रिपुरोधसः । अधिष्ठ हवैर्युक्तात्रयान्मूर्यरथोपमान् ॥ २ ॥

अग्रतः	மந்திரிமார்களும்	सूर्यरथोपमान्	சூர்யபகவானது சதத் தையொத்த
प्रययुस्तस्य	புரோகிதர்களும்,	रथान्	சதங்களில்
सर्वे	எல்லோரும்,	अधिष्ठ	ஏறி
हवैः	குதிரைகளால்	तस्य	அவருக்கு
युक्तान्	பூட்டப்பெற்ற	अग्रतः	முன்
		प्रययुः	புறப்பட்டார்கள்.

नवनागसहस्राणि कल्पितानि यथाविधि । अन्वयुर्भरतं यान्तमिक्ष्वाकुकुलनन्दनम् ॥ ३ ॥

यथाविधि	முறைப்படி	यान्तं	போய்க்கொண்டிருக் கும்
कल्पितानि	வானசுதவருது செல்லும்	इक्ष्वाकुकुलनन्दनं	இஷ்வாகுகுலத்தை மகிழ்ச்செய்யும்
नवनागसहस्राणि	ஒன்பதாயிரம் யானை கள்	भरतं	பரதரை
		अन्वयुः	பின்பற்றிச்சென்றான்.

पृष्टी रथसहस्राणि धन्विनो विविधायुधाः । अन्यधुर्भरतं यान्तं राजपुत्रं यशस्विनम् ॥

पृष्टिः	அறுபது	யான்த்	சென்றுகொண்டிருக்க
ரதசஹ்ஸாணி	ஆயிரம் ரதங்களும்,	யசஸ்வினம்	புகழ்பெற்ற [கும்]
வिवிதாயுதா:	பலவகை ஆயுதங்களை	ராஜபுத்ரம்	சக்கிரவர்த்திருமார
	தரித்தவர்களும்,	பரதரை	[ராகிய]
பஹ்வின:	விலகலாளிகளும்,	அந்நயு:	பின்பற்றிக்கொண்டனர்.

शतं सहस्राण्यश्वानां समारूढानि राघवम् । अन्यधुर्भरतं यान्तं सत्यसन्धं जितेन्द्रियम् ॥

समारूढानि	ஐனங்களே நிறிருந்த	सत्यसन्धं	சத்தியசந்தரும்,
अश्वानां	குதிரைகளின்	जितेन्द्रियं	ஜிதேந்திரியரும்,
शतं	நூறு	राघवं	ரகுவம்சத்தவரு
सहस्राणि	ஆயிரங்கள்,	भरतं	பரதரை [மாகிய]
यान्तं	போய்க்கொண்டிருக்க	अन्ययुः	பின்பற்றிக்கொண்டனர்.

कैकेयी च सुमित्रा च कौसल्या च यशस्विनी । रामानयनसंहृष्टा ययुर्यानेन भास्वता ॥

यशस्विनी	புகழ்பெற்ற	रामानयन-)	ஸ்ரீராமரைத் திருப்பி
कौसल्या च	கோலையதேவியாகும்,	संहृष्टा: }	யழுத்துவருவதி
सुमित्रा च	சுமித்திராதேவியா		ஐன்னம்பூரித்தவர்க
	ளும்,	भास्वता	ளாய்
कैकेयी च	கைகேயிதேவியாகும்,	यानेन	ஒளிபெற்றுவிளங்கும்
		ययुः	தேர்மீதேறிக் கொ
			சென்றார்கள். [ண்டு]

प्रयाताश्चार्यसङ्घाता रामं द्रष्टुं सलक्ष्मणम् । तस्यैव च कथाश्रित्राः कुर्वाणा हृष्टमानसाः ॥

आर्यसङ्घाता:	பெரியோர்களின்	तस्य	அவரது
	கூட்டங்கள்	चित्रा:	அபூர்வமாகிருக்கின்ற
सलक्ष्मणं	சலக்தமணனுடனிருக்க	कथा: एव	திருக்கல்யாணருணக்
	கும்		களைப்பற்றியே
रामं	ஸ்ரீராமரை	कुर्वाणा: च	பின்வருமாறு பேசிக்
द्रष्टुं	தரிசிக்க		கொண்டு
हृष्टमानसा: च	சந்தோஷமடைந்த ம	प्रयाता:	ப்ரயாணம் செய்தார்
	னமுடையவர்களாய்		கள் :

मेघश्यामं महाबाहुं स्थिरसत्त्वं दृढव्रतम् । कदा द्रक्ष्यामहे रामं जगतः शोकनाशनम् ॥८॥

मेघश्यामं	“மேகச்யாமனாகும்,	शोकनाशनं	சோகங்களைப்போக்கு
महाबाहुं	ஆஜானுபாகுவும்,		பவருமளகிய
स्थिरसत्त्वं	சலியா மனத்தினாராய்	रामं	ஸ்ரீராமரை
दृढव्रतं	அசஞ்சல புண்ய விர	कदा	எப்பொழுது
	தரனுந்தானமுடைய	द्रक्ष्यामहे	நாம் கண்டுமகிழ்
जगतः	உலகினது [யாரும்,		வேராம்?

दृष्ट एव हि नः शोकमपनेष्यति राघवः । तपः सर्वस्य लोकस्य समुच्चिव भास्करः ॥९॥

राघवः हि	“ஸ்ரீராமரோவெனில்	सर्वस्य	எல்லா
दृष्टः एव	தரிசிக்கப்பெற்ற மாத்	लोकस्य	உலகிலுடைய
नः	தமது [திரத்தில்	तपः	இருளை
शोकं	மனக்குறைவை,	इव	எவ்வண்ணமேன ஆங்
समुच्चि	உதிச்சும்		வண்ணமே,
भास्करः	சூர்யபகவான்	अपनेष्यति	மோக்குவார்.”

इत्येवं कथयन्तस्ते संप्रहृष्टाः कथाः शुभाः । परिष्वजानाश्चान्योन्यं ययुर्नागरिकास्तदा ॥

ते	அந்த	शुभाः	புண்ணிய
नागरिकाः	நகரவாசிகள்	कथाः	கதைகளை
तदा	அப்பொழுது	कथयन्तः च	சொல்லிக்கொண்டே
संप्रहृष्टाः	மிக மகிழ்ச்சிக்கொண்ட	अन्योन्यं	ஒருவருக்கொருவர்
	வர்களாய்,	परिष्वजानाः	இடைவெளியில் நி
इति एवं	மேற்கண்டவாறு		மிடித்துக்கொண்டு
		ययुः	சென்றார்கள்.

ये च तत्रापरे सर्वे समता ये च नैगमाः । रामं प्रति ययुर्हृष्टाः सर्वाः प्रकृतयस्तथा ॥११॥

ततः	அப்பொழுது	अपरे	இதரஜனங்கள்
समताः	பிரசித்திபெற்ற	ये च	எவர்களோர் ஆவர்க
नैगमाः	மேதங்களை உபன்னி	प्रकृतयः	மந்திரிமார்கள் [ஞம்,
	பாணம்செய்பவர்கள்	सर्वाः	எல்லோரும்,
ये च	எவர்களோர், அந்த	हृष्टाः	மகிழ்ந்தவர்களாய்
सर्वे	எல்லோரும்	रामं प्रति	ஸ்ரீராமரை நாடி
तथा	அவ்வண்ணமே	ययुः	சென்றார்கள்.

मणिकाराश्च ये केचित्कुम्भकाराश्च शोभनाः । सूचकपंकृतश्चैव ये च शस्त्रोपजीविनः ॥

मायूरकाः काकचिका रोचका वेधकास्तथा । दन्तकाराः सुधाकारा ये च गन्धोपजीविनः ॥

सुवर्णकाराः प्रख्यातास्तथा कम्बलधावकाः ।

स्नापकोच्छादका वैद्या धूपकाः शौण्डिकास्तथा ॥ १४ ॥

रजकास्तुन्नवायाश्च ग्रामयोपमहत्तराः । शैलूपाश्च सह स्त्रीभिर्ययुः कैवर्तकास्तथा ॥ १५ ॥

मणिकाराः	{ ரத்தினங்களுக்கு காணாபிடித்திழைப் பவர்கள்	कुम्भकाराः च	குடிவார்களும்,
ये च	எவர்களோர் ஆவர்க	शस्त्रोपजीविनः	யுத்ததரிசர்கள்
शोभनाः	வைத்தெத்த [ஞம்,	ये च	எவர்களோர் ஆவர்க
सूचकपंकृतः च	சூல்பிடித்தனப்பவர்		ஞம்,
	களும்,	मायूरकाः	மயில்மீதான வயர்பா
			சிகளும்,
		काकचिकाः	காகாட்களும்,

रोचकाः	சுண்ணாம்பு வியர்வா நாரிகளும்,
तथा	அவ்வண்ணமே
वैधकाः	பூமிகளை வெட்டுபவர்களும்,
दन्तकाराः	தந்தவேலை செய்பவர்களும்,
सुवाकाराः पव	சுண்ணாம்பு பிடிப்பவர்களும்,
गन्धोपजीविनः	வாசனை சா மான் விற்புப் பிடிப்பவர்கள்
ये च	எவர்களோ அவர்
प्रकृमाताः	புகழ்பெற்ற [களும்,
सुवर्णकाराः	தட்டாங்களும்,
तथा	அவ்வண்ணமே
कम्बलशायकाः	கம்பளங்களை நெய்பவர்களும்,
सापकोष्ठादकाः	{ எண்ணெய் தேய்த்து உடம்பு பிடிப்பவர்களும்,

वैद्याः	வைத்தியர்களும்,
भूषकाः	வாசனை பிடிப்பவர்களும்,
तथा	அவ்வண்ணமே
शौण्डिकाः	மதுவாய்பாசிகளும்,
रजकाः	வண்ணங்களும்,
सुन्नवायाः	தயிர்க்காரர்களும்,
आमवोष-)	சொம்பங்களிலும், இ
महसराः)	டைச்சிசரிகளிலும் இருக்கும் பெர்வவர்
	களும்,
शिल्पाः च	பட்டக்களும்,
तथा	அவ்வண்ணமே
कैवर्तकाः	செம்படவர்களும்,
केचित्	சிலர்
स्त्रीभिः सह च	மனைவிமார்களை டு கடவும்
ययुः	சென்றார்கள்.

समाहिता वेदविदो ब्राह्मणा वृत्तसंमताः । गोरयैर्भरतं यान्तमनुजसुः सहस्रशः ॥ १६ ॥

समाहिताः	பக்திமான்களும்,
वेदविदः	வேதவித்துக்களும்,
वृत्तसंमताः	{ நல்லொழுக்கத்தால் கொண்டிக்கப்பட்டவர்களாயின
ब्राह्मणाः	அந்தணர்கள்,
सहस्रशः	ஆயிரக்கணக்காய்,

गोरयैः	மாட்டுவண்டிகள்
	ஸ்தித்தொண்டு,
यान्तं	பொய்க்கொண்டிருக்கும்
भरतं	பரதரை
अनुजसुः	பின்பொடர்ந்து சென்றார்கள்.

सुवेपाः शुद्धवसनास्ताम्रमृष्टानुलेपनाः । सर्वे ते विविधैर्यानेः शनैर्भरतमन्वयुः ॥ १७ ॥

ते	அந்த
सर्वे	எல்லோரும்
सुवेपाः	நன்கு அலங்கரித்துக் கொண்டவர்களாய்
शुद्धवसनाः	சூய ஆடை தரித்தவர் களாய்
ताम्रमृष्टानुलेपनाः	நெந்த ருழம்புச்சந்தனம் பூசியவர்களாய்

विविधैः	பர்ப்பல
यानैः	வா ஹனங்களிலேறித் தொண்டு,
शनैः	வர்கைப்படி
भरतं	பரதரை
अन्वयुः	தொடர்ந்துசென்றார்கள்.

महष्टमुदिता सेना साऽन्वयात्कैकयीसुतम् । भ्रातुरानयने यान्तं भरतं भ्रातृवत्सलम् ॥

सा	அந்த	आन्वसलं	தனையனுரிடத்தின்பத்
सेना	சேனையானது		தினையகொண்டவராய்
महष्टमुदिता	பெருமகிழ்ச்சியால்	यान्तं	போகும்
	ஆர்ந்ததாய்	कैकयीसुतं	கைகேயிசுமாரரான
भ्रातुः	தனையனாக	भरतं	பரதரை
आनयने	திரும்பியனுழைத்துவரு	अन्वयात्	பின்னொடர்ந்து
	வதின்மீறித்தம்		சென்றது.

ते गत्वा दूरमध्वानं रथयानाश्वकुञ्जरैः । समासेदुस्ततो गङ्गां मृद्धिवेश्पुरं प्रति ॥ १९ ॥

रथयानाश्व- कुञ्जरैः	ரதக்களிறும், வானு னக்களிறும், குதிரை களிலும், யானைகளி லும் ஏறிக்கொண்டு, அவர்கள்	सतः	அதன்மேல்
		गङ्गां	கங்காதிணை
		मृद्धिवेश्पुरं	செருக்கிபேரபுரமென்
		प्रति	னும் பட்டணத்தரு கானமலில்
ते	அவர்கள்	समासेदुः	வந்துசேர்ந்தார்கள்.
दूरं	வெகுதூரம்		
अध्वानं गत्वा	வழியைக் கடந்து,		

यत्न रामसखो वीरो गुहो ज्ञातिगणैर्वृतः । निवसत्यपमादेन देशं तं परिपालयन् ॥ २० ॥

यत्न	எதுவேர இதில்	ज्ञातिगणैः	கனாதிவர் க்கங்களால்
रामसखः	ஸ்ரீராமரது நேரபுருய்,	वृतः	தொண்டுசெய்யப்
वीरः	ஞானுமாகும்		பெற்றவராய்
गुहः	குஹர்	परिपालयन्	பாதுகாத்துக்
तं देशं	அந்த தேசத்தை		கொண்டு
अप्रमादेन	ஐக்கிரமையாய்	निवसति	வவலிக்கிறார்.

उपेत्य तीरं गङ्गायाश्चक्रवाकैरलंकृतम् । व्यवतिष्ठत सा सेना भरतस्यानुयायिनी ॥ २१ ॥

भरतस्य	பரதரை	अलंकृतं	அழகுவாய்ந்து
अनुयायिनी	பின்னொடர்ந்து வந்த		விளங்கும்
सा	அந்த	तीरे	கரைபை
सेना	சேனை	उपेत्य	அடைந்து
गङ्गायाः	கங்கையினது	व्यवतिष्ठत	பின்றுவிட்டது.
चक्रवाकैः	சக்கிரவாகப்பறவை		
	களால்		

निरीक्ष्य सुस्थितां सेनां तां च गङ्गां शिवोदकाम् । भरतः सच्चिवान्सर्वान्ब्रवीद्वाक्यकोविदः॥

वाक्यकोविदः	பேசுவதில் சமர்த்த	गङ्गां च	கங்காதிணையும்,
भरतः	பரதர் [ராகிய	निरीक्ष्य	பார்த்து
तां	அந்த	सच्चिवान्	மந்திரிமர்கள்
सेनां	சேனையை	सर्वान्	எல்லோரையுள்
सुस्थितां	சேர்ந்துநின்றகொண்		பார்த்து
	டிருக்கிறதாகவும்,	अब्रवीत्	பின்வருபாது ஆக்ஞா
शिवोदकां	புண்ணியநீர்த்தத்தை		பித்தார்:
	புடைய		

निवेशय मे सैन्यमभिप्रायेण सर्वतः । विश्रान्ताः प्रतरिष्यामः श्व इदानीं महानदीम् ॥

मे	"எனது	निवेशय	தங்கவிடுங்கள்.
சैन्यं	சேனையை	श्वः	நாளை
अभिप्रायेण	சொல்கவப்படி.	विश्रान्ताः	களைப்புத்தீர்க்தவர்க
सर्वतः	எல்லாப்பக்கங்களிலும்		சாரய்
इदानीं	இப்பொழுது	महानदी	புண்ணியநதியை
		प्रतरिष्यामः	நாம் தாண்டுகோம்.

दातुं च तावदिच्छामि स्वर्गस्य महीपतेः । और्ध्वहृदिनिमित्तार्थमवनीर्योदकं नदीम् ॥ २४ ॥

तावत्	"இந்த ஆவதாத்தில்	और्ध्वहृ-)	பாலைநதிக் கிணற்பு
नदी	நதிகில்	निमित्तार्थे)	கரின் கண்கைக்காக
अवतीर्थ	இதங்கி	उदकं च	தர்ப்பனா தகையும்
स्वर्गस्य	ஸ்வர்க்கமடைந்த	दातुं	செய்ய
महीपतेः	மகிபதர்த்தியாராருக்கு	इच्छामि	பெறகிறேன் "

तस्यैवं ब्रुवतोऽमात्यास्तथेत्युक्त्वा समाहिताः । न्यवेशयंस्तांछन्देन स्येन स्येन पृथक् पृथक् ॥

तस्य	அவர்	उक्त्वा	சொல்லி
एवं	மேற்கண்டவாறு	तान्	அவர்கள்
ब्रुवतः	ஆக்குறாடுக்கையில்	स्येन स्येन	அதன
अमात्याः	மக்திரிமர்கள்	छन्देन	இஷ்டப்படி
समाहिताः	எற்றுக்கொண்டவர்க	पृथक् पृथक्	வெவ்வேறும்,
	சாரய்	न्यवेशयन्	அமர்த்தினார்கள்
तथा इति	"அங்ஙனமே செய்தி		
	றோம்" என்று		

निवेश्य गङ्गामनु तां महानदीं चम् विधानैः परिवर्हशोभिनीम् ।

उवास रामस्य तदा महात्मनो विचिन्तयानो भरतो निर्वर्तनम् ॥ २५ ॥

भरतः	பரதர்,	निवेश्य	அமர்த்தி,
परिवर्हशोभिनीं	பரிவரா ஆளக்கூறுடன்	तदा	அதன்மேல்
चम्	சேனையை [கிண்கும்	महात्मनः	மகாத்மாவாகிய
तां	அந்த	रामस्य	ராமரின்
महानदीं	புண்ணியநதியாகிய	निर्वर्तनं	செய்யவதாழ்த்து
गङ्गां अनु	கங்கைக்கருகில்,		வருதலை
विधानैः	இடத்திற்கேற்ற உப	विचिन्तयानः	செத்தித்துக்கண்டிட
	ய்க்களைக்கொண்டு,	उवास	தங்கிரிஞர்நார்.

इत्यार्षे श्रीमद्रामायणे वाल्मीकीये आदिकाव्ये

अयोध्याकाण्डे व्यशीतितमः सर्गः ॥

चतुरशीतितमः सर्गः—எண்பத்துநான்காவது ஸர்க்கம். || ௨௪ ||

गुहभरतसमागमः—குஹம் பரதனும் ஸந்திப்பது.

ततो निविष्टां ध्वजिनीं गङ्गामन्वाश्रितां नदीम् । निषादराजो दृष्ट्वैव ज्ञातीन्सत्वरितोऽब्रवीत्॥

ततः	அப்பொழுது	दृष्ट्वा एव	பார்த்ததும்,
निषादराजः	வேட்களின் மன்னர்,	सत्वरितः	ஆஸிரியம் செய்யாத
गङ्गां नदीं	கங்கைநதியை [(குக்),		வராய்,
अन्वाश्रितां	அடைந்து	ज्ञातीन्	ஞ்ஞாநிகளைப்பார்த்து
निविष्टां	தங்கிடுகுகும்	अब्रवीत्	பின்வருமாறு
ध्वजिनीं	சேனைையை		மெழிந்தார்.

महतीयमितः सेना सागराभा प्रदृश्यते । नास्यान्तमवगच्छामि मनसाऽपि विचिन्तयन्॥२॥

इयं	"இதேர ஒரு	विचिन्तयन्	கவனித்துப் பார்க்கும்
सेना	சேனையானது	अस्य	இதனுடைய [கான்,
महती	பெரிதாய்	अन्तः	முடிவை
सागराभा	சமுத்திரம் போன்ற	इतः	இவ்விடத்திலிருந்து
	தாய்	मनसा अपि	மனதாலும்
प्रदृश्यते	காணப்படுகிறது.	अवगच्छामि न	காணுகிறக்கிறேன்.

यथा तु खलु दुर्बुद्धिर्भरतः स्वयमागतः । स एष हि महाकायः कोविदारध्वजो रथे॥३॥

रथे	"ரதத்தில்	यथा हि	அதனால்
सः	அந்த	दुर्बुद्धिः	கெடுமதியுடைய
एषः	இந்த	भरतः तु	பரதனும்
महाकायः	பெரிய வடிவமுள்ள	स्वयं	தானே
कोविदारध्वजः	சிமை அத்தித்வஜமி	आगतः खलु	வந்திருக்கிறான்போல்
	ருக்கிறது.		இருக்கிறது.

बन्धयिष्यति वा दाशानथवाऽस्मान्वधिष्यति । अथ दाशरथिं रामं पित्रा राज्याद्विवासितम्॥

संपन्नां श्रियमिच्छन् स तस्य राज्ञोऽतिदुर्लभम् । भरतः कैकयीपुत्रो हन्तुं समधिगच्छति॥

कैकयीपुत्रः	"கைகேயிபுத்தல்வனாகும்	अथ	இப்பொழுதே
सः	அந்த	सम्पन्नो	சாச்சுவதமாய்
भरतः	பரதன்	इच्छन्	கோரியவனாய்
दाशान्	செம்படவர்களை	पित्रा	தந்தையால்
अस्मान्	நம்மை	राज्यान्	ராஜ்யத்திலிருந்து
बन्धयिष्यति वा	கிடைப்படுத்தப்போகி	विवासितं	காட்டிற்கு ஒட்டிவிட
	ருஜே என்னமோ !		ப்பட்ட
वधिष्यति	கொல்லப்போகிறது!	दाशरथिं	தசரதரின் திருக்குமார்
अथवा	இதில்லையெனில்	रामं	ஸ்ரீராமரை [ராமிய
तस्य	அந்த	हन्तुं	கொல்லாதற்கு
राज्ञः	சக்கிரவர்த்தியாரது	समधिगच्छति	வந்திருக்கிறான்
अतिदुर्लभं	கிடைத்தற்கரிய		போலும்!
श्रियं	ராஜ்யலக்ஷியை		

भर्ता चैव सखा चैव रामो दाशरथिर्मम । तस्यार्थकायाः सन्नद्धा गङ्गानूपेऽत्र तिष्ठत ॥

दाशरथिः { “தசரதசக்கிரவர்த்தி
யாரின் திருக்குமார
ராகும்,
ராமः ஸ்ரீராமர்,
மம எனக்கு
भर्ता च எனதுமாமர்.
सखा च தொழுகும்.

नय अवागृक्षु
अर्थकायाः एव नन्वामसिं पद्मना
यवर्कनाय,
अव इप्पொழுது
सन्नद्धाः एव போர்புரிய சன்னத்
தர்களாய்,
गङ्गानूपे கங்கைக்கரையில்
तिष्ठत காத்திருந்தனர்.

तिष्ठन्तु सर्वदाशश्च गङ्गामन्वाथिता नदीम्

सर्वदाशाः च “செம்படவர்கள் எல்
லோர்களுமும்,
वलयुक्ताः வலையுக்களுடன்
கடியவர்களாய்,
मांसमूल- } மாம்சமூலமும், கிழ
फलाशनाः } க்குமேலும், பழக்க
மையும் உணவாய்க்
கொண்டவர்களாய்,

वलयुक्ता नदीरक्षा मांसमूलफलशनाः ॥

गङ्गां नदी கங்கைக்கதியை
अन्वाथिताः அடைந்தவர்களாய்,
नदीरक्षा நதியை பாதுகாக்கின்
தவர்களாய்
तिष्ठन्तु எனக்கத்துடனிருத்
சட்டும்.

नानां शतानां पञ्चानां कैवर्तानां शतं शतम् । सन्नद्धानां तथा यूनां तिष्ठत्वित्थभ्यचोदयत् ॥

कैवर्तानां “செம்படவர்க்களின்
यूनां பலவான்களுடைய
யவும்,
सन्नद्धानां சர்வபரகாரத்திலும்
சித்தமாயிருக்கின்ற
नानां மாக்கலங்களுடன்
पञ्चानां ஐந்து [யவும்,

शतानां ஶதின் [யதும்,
शतं शतं ஶதத்துக்கணக்காய் -
तिष्ठत சித்தமாயிருக்கட்டும்.
तथा इति இப்படிச் சொல்லி
சிட்டும்
अभ्यचोदयत् பின்வருபதும் உற்ப
றுத்தினார்:

यदा दुष्टस्तु भरतो रामस्येह भविष्यति । नेयं स्वस्तिमती सेना गङ्गामघ तरिष्यति ॥

अव “இப்பொழுது
भरतः பரதர்
रामस्य ஸ்ரீராமருக்கு
दुष्टः கெடுதிசெய்பவனாக
भविष्यति यदा பொயின் றுனைன்றால்
इयं இந்த

सेना சேனையானது
इह இங்கிடத்தில்
तु இப்பொழுது
स्वस्तिमती சேனாமுடையதாய்
गङ्गा கங்கையி
तरिष्यति न கடக்கக்கூடாது.”

इत्युक्तोपायनं गृह्य मत्स्यमांसमधूनि च । अभिचक्राम भरतं निषादाधिपतिर्गृहः ॥१०॥

निषादाधिपतिः மேட்டின் மன்னர
கும்
गृहः குறவர்
इति மேற்கண்டவாறு
उत्तवा ஆக்குறித்துவிட்டு,

मत्स्यमांसमधूनि च மதல்ய, மாம்ஸ,
மதுக்களை
गृह्य எடுத்துக்கொண்டு
भरतं பரதரிடம்
उपायनं செல்வதற்கு
अभिचक्राम நிச்சயித்தார்.

तप्तायान्तं तु संभेक्ष्य सूतपुत्रः प्रतापवान् । भरतायाचचक्षेऽथ विनयज्ञो विनीतवत् ॥११॥

प्रतापवान्	பிரதாபவானியும்,	तं	அவரை
विनयज्ञः	சாஸ்திரத்தில் விபுஷ	संभेक्ष्य	பார்த்து
	ரும்,	विनीतवत्	வணக்கமாய்
सूतपुत्रः	தேர்ப்பாகரின் புதல்வ	तु	இந்நகரப்பற்றி
	நுமஸ்கிய சுமந்திரர்,	भरताय	பரதருக்கு,
अथ	அப்பொழுது	आचक्षे	பின்வருமாறு
आयान्तं	வந்துகொண்டிருக்கும்		தெரிவித்தனர் :

एष ज्ञातिसहस्रेण स्थपतिः परिवारितः । कुशलो दण्डकारण्ये ब्रह्मो भ्रातृश्च ते सखा ॥

एषः	“ துறையரும்	दण्डकारण्ये	தண்டகாரணிய
ब्रह्मः	பெரியவர்		விஷயத்தில்
स्थपतिः	இத்தொடர்வைவர்,	कुशलः	எல்லாமறிந்தவர்.
ज्ञातिसहस्रेण	ஆயிரக்கணக்கான	च	அன்றியும்
	இனத்தாரால்	ते	தேவரீரது
परिवारितः	சேவிக்கப்பட்டவர்.	भ्रातृः	தமையனரின்
		सखा	தொழர்.

तस्मात्पश्यतु काकुत्स्थ त्वां निषादाधिपौ गुहः । असंशयं विजानीते यत्र तौ रामलक्ष्मणौ ॥

काकुत्स्थ	“ கருத்தவாய்க்கத்தில்	असंशयं	தீர்மானமாய்
	பிறந்த பரதரே!	विजानीते	அறிவார்.
रामलक्ष्मणौ	ஸ்ரீராமலக்ஷ்மணர்கள்	तस्मात्	ஆகையால்
	என்கிய	निषादाधिपः	வேடர்மன்னாரும்
तौ	அவ்விருவர்களும்	गुहः	குகர்
यत्र	எங்கிருக்கிறார்களோ,	त्वां	தேவரீரை
	அனாத	पश्यतु	காணட்டும்.”

एतच्च वचनं श्रुत्वा सुमन्त्राद्भरतः शुभम् । उवाच वचनं शीघ्रं गुहः पश्यतु मामिति ॥

भरतः	பரதர்	इति	பின்வரும்
सुमन्त्राद्	சுமந்திரரிடமிருந்து	वचनं	சொல்லை
एतच्च	இந்த	उवाच	சொன்னார் :
शुभं	மகேனாதத்திற்கு அனல்	गुहः	“ குகர்
	கலமாய் விளங்கிய	मां	என்னை
वचनं श्रुत्वा	சொல்லைக் கேட்டு,	तु	இப்பொழுதே
शीघ्रं	உடனே	पश्यतु	காணட்டும்.”

लब्ध्वा हनुजां संहृष्टो ज्ञातिभिः परिवारितः । आगम्य भरतं प्रहो गुहो वचनमब्रवीत् ॥

गुहः	குகர்	परिवारितः	குழப்பப்பட்டவராய்
अनुजां लब्ध्वा	அனுடிகளைப்பெற்று,	भरतं	பரதரை
हृष्टि	அதனால்	आगम्य	கிட்டி,
संहृष्टः	மிக மகிழ்ச்சிக்கொண்	प्रहो	வணக்கமுடையவராய்
	டவராய்	वचनं	பின்வரும் சொல்லை
ज्ञातिभिः	இனத்தவரால்	अब्रवीत्	சொன்னார் :

निष्कुटश्चैव देशोऽयं वञ्चिताश्चापि ते वयम् । निवेद्यामस्ते सर्वे स्वके दासकुले वस ॥

अयं	"இந்த	अपि एव	அப்படியிருக்கையிலும்,
देशः	நாட்டானது	स्वके	'தேவாரூட்டையதற்குரிய
ते	தேவாரூடு	दासकुले	தொண்டர்களின்
निष्कुटः	திருநாளிகையின்		தேசத்தில்
वयं	நாங்கள் [தேரட்டம்.	वस च	தங்கியிருக்கவேண்டு'
सर्वे च	எல்லோருமே	ते	தேவாரூடு [மென்று
वञ्चिताः	{ (முன்பு பர்த்திருக்கும்) பாக்கியவம்பெறுதவர் கள்.	निवेद्यामः	கொட்டுக்கொள்ளுகி றோம்.

अस्ति मूलं फलं चैव निषादैः समुपार्जितम् । आर्द्रमांसं च संशुष्कं वन्यं चोच्चावचं महत् ॥

निषादैः	"மேயடர்களால்	आर्द्रमांसं च	பச்சை மரம்சமும்,
समुपार्जितं	கொண்டு வரப்பட்ட	उच्चावचं	பலவகைப்பட்ட
मूलं च	கிழங்கும், [தரம்	वन्यं च	காட்டில் கிடைக்கக்
फलं एव	பழமும்,	महत्	ஏதானமாத [கூடியதும்
संशुष्कं	காய்த்ததும்,	अस्ति	இருக்கிறது.

आशंसे स्वाशिता सेना वत्स्यतीमां विभावरीम् ।

अर्चितो विविधैः कामैः श्वः ससैन्यो गमिष्यसि ॥ २८ ॥

सेना	"சேனையானது	अर्चितः	பூஜிக்கப்பெற்றவரால்
स्वाशिता	நன்கு புசித்துவிட்டு	ससैन्यः	சைனியத்துடன் கூட
इमां विभावरीं	இந்த இரவு	श्वः	நாளை
वत्स्यति	தங்கியிருக்கட்டும்.	गमिष्यसि	தேவாரீர் போகலா
विविधैः	பலவகை		மென்று
कामैः	தேவையானவைக ளால்	आशंसे	அடியேன் பிரார்த்தித் கிட்டுறேன்."

इत्यार्षे श्रीमद्रामायणे वाल्मीकीये आदिकाव्ये अयोध्याकाण्डे चतुरशीतितमः सर्गः ॥

आदितः श्लोकाः 5575

अयोध्याकाण्डे आदितः श्लोकाः 3220

पञ्चाशीतितमः सर्गः—எண்பத்தைந்திரைவது ஸர்க்கம் || ௨௮ ||

भरतगुहसंवादः—பாதுகு கஸம்வாதம்.

एवमुक्तस्तु भरतो निषादाधिपतिं गुहम् । प्रत्युवाच महामाज्ञो वाक्यं हेत्वर्थसंहितम् ॥ १ ॥

एवं	மேற்கண்டவாறு	गुहं	குகரைப்பார்த்து
उक्तः	கிண்ணப்பம்	तु	இக்கிஷயத்தில்
	செய்யப்பட்ட	हेत्वर्थसंहितं	கல்ல காரணங்களும்
महामाज्ञः	மஹா ஞானியாகும்		பொருளுமியைந்த
भरतः	பரதர்	वावरं	பின்வரும் சொல்லை
निषादाधिपतिं	நெட்டமன்னராகிய	प्रत्युवाच	பதிலாயுரைத்தனர் :

ऊर्जितः खलु ते कामः कृतो मम गुरोः सखे । यो मे त्व गीदृशीं सेनामेकोऽभ्यर्चितुमिच्छसि॥

மம குரோ:	“எனது ஐயரது	अभ्यर्चितुं	வெகுமாளிக்க
सखे	தொழிலோ!	इच्छसि	கிரும்புகின் தீர்.
यः	எந்த	ते	உமது
त्वं एकः	நீரொருவரோ	ऊर्जितः	விசேஷமாகிற
मे	எனது	कामः	மனோதமமானது
गीदृशीं	ஐப்படிப்பட்ட	कृतः खलु	செய்யப்பட்டதோ”
सेनां	சேனையை		

इत्युक्त्वा तु महातेजा गुहं वचनमुत्तमम् । अब्रवीद्धरतः श्रीमात्रिपादाधिपति पुनः ॥ ३ ॥

महातेजा:	மகா தேஜன்கியும்	उक्त्वा तु	அருளிச்செய்துவிட்டு
श्रीमान्	புகழ்பெற்றவருமாகிய	पुनः	மறுபடியும்
भरतः	பரதர்	निपादाधिपति	வேடமன்னராகும்
इति	மேற்கண்ட	गुहं	குகரைப்பார்த்து
उत्तमं	உத்தமமான	अब्रवीत्	பின்வருமாறு
वचनं	மொழியை		கிணுகிணர் :

कतरेण गमिष्यामि भरद्वाजाश्रमं गुह । गहनोऽयं भृशं देशो गङ्गानृपो दुरत्ययः ॥ ४ ॥

गुह	“குகரோ!	देशः	பிரதேசமானது
कतरेण	எந்த வழியால்	भृशं	மிகவும்
भरद्वाजाश्रमं	பரத்வாஜரது ஆசிரம	गहनः	புகுதற்கரியதாயிருக்
	த்திற்கு	गङ्गानृपः	கங்கைஜலம் [கிறது.
गमिष्यामि	நான் போகவேண்டும்?	दुरत्ययः	கடக்கடுமையாததாயி
अयं	இந்த		குக்கிறது”

तस्य तद्वचनं श्रुत्वा राजपुत्रस्य धीमतः । अब्रवीत्पाञ्जलिर्वाक्यं गुहो गहनगोचरः ॥ ५ ॥

गहनगोचरः	வனவாஸியாகிய	तन्	அந்த
गुहः	குகர்,	वचनं	சொல்லை
तस्य	இந்த	श्रुत्वा	கேட்டு,
धीमतः	தீமானான	माञ्जलिः	அஞ்சலிதன் தராகி
राजपुत्रस्य	சக்கிரவர்த்திபுதல்வ	वाक्यं	பின்வரும் பதிகை
	னது	अब्रवीत्	சொன்னார் :

दाशास्त्वाऽनुगमिष्यन्ति धन्विनः सुसमाहिताः । अहं चानुगमिष्यामि राजपुत्र महायशः॥

महायशः	“ மிகப் புகழ்பெற்ற	त्वा	தேவரினா
राजपुत्र	சக்கிரவர்த்திசுமாரா!	अनुगमिष्यन्ति	பின் தொடர்ந்து வரு
सुसमाहिताः	நம்பிக்கையுள்ள		வரர்கள்.
दाशाः	செம்படவர்கள்	अहं च	அடியேனும்
धन्विनः	தனுஷ்பாணிகளாய்	अनुगमिष्यामि	கடவே வருவேன்.

कचिच्च दुष्टो ब्रजसि रामस्याक्षिष्टकर्मणः । इयं ते महती सेना शङ्कां जनयतीव मे ॥७॥

अक्षिष्टकर्मणः	"எனதபுமனையானமாய் செய்வதில்லை"	इयं	இந்த
रामस्य	ஸ்ரீராமருக்கு	महती	பெரிய
न दुष्टः	கேடு கிடையாதவராக	सेना	சேனை
ब्रजसि	தேவரீரெழுந்தருளிய	मे	எனக்கு
कचित्	குக்கின் தீரென்று (காணெண்ணுகிறேன்);	इव	கொஞ்சம்
ते	தேவரீரது	शङ्कां	ஐயத்தை
		जनयति	உண்டாக்குகிறது."

तमेवमभिभाषन्तमाकाश इव निर्मलः । भरतः शृङ्गया वाचा गुहं वचनमब्रवीत् ॥ ८ ॥

आकाशः	ஆகாசமானது	ते	அந்த
इव	எவ்வண்ணமோ அவ்வண்ணமோ	गुहं	குகரைப்பார்த்து;
निर्मलः	மாதற்றவராகிய	शृङ्गया	தனது நல்லெண்ணத் தைக்காட்டுகின்ற
भरतः	பரதர்,	वाचा	சொற்கொண்டு,
एवं	மெற்கண்டவாறு	वचनं	பின்வரும் பதிலை
अभिभाषन्	பேசும்	अब्रवीत्	மொழிந்தனர்:

मा भूत्स कालो यत्कष्टं न मां शङ्कितुमर्हसि । राघवः स हि मे भ्राता ज्येष्ठः पितृसमो मतः॥

मां	"என்னிடத்தில்	हि	எனினில்
शङ्कितुं	ஐயமுற	सः राघवः	அந்த ஸ்ரீராமர்
अर्हसि न	நீரிடங்கொடலாகாது.	मे	எனக்கு
यत्	எதுவேயிது	पितृसमः	பிதரவுக்குச்சமமாகிய
कष्टं	அடைந்துயமானது.	मतः	புத்தயராகிய
सः	அந்த	ज्येष्ठः	முத்த
कालः	காலமானது	भ्राता	தகையவனார்.
मा भूत्	உண்டாகவேண்டாம்.		

तं निवर्तयितुं यापि काकुत्स्थं वनवासिनम् । बुद्धिरन्या न ते कार्या गुह सत्यं ब्रवीमि ते॥

गुह	"குகரே !	अन्या	வேறு
वनवासिनं	வனத்தில் குடி கொண் டிருக்கும்	बुद्धिः	எண்ணமானது
तं	அந்த	ते	உனக்கு
काकुत्स्थं	ஸ்ரீராமரை	कार्या न	உண்டாகக்கூடாது.
निवर्तयितुं	திரும்பி அழைத்துவர	ते	உனக்கு
यापि	கொள்கிறேன்.	सत्यं	சத்தியமாக
		ब्रवीमि	கொல்லுகின்றேன்."

स तु संहृष्टवदनः श्रुत्वा भरतभाषितम् । पुनरेवाब्रवीद्वाक्यं भरतं प्रति हर्षितः ॥ ११ ॥

ச:	அவர்	செஹ்ஸ்தவன:	மனந்த முகத்தின
भरतभाषितं	பாதுர் சொல்லியதை		ராய்
श्रुत्वा	கேட்டு	भरतं प्रति	பாதரைப் பார்த்து
पु	அதனால்	पुनः एव	மீளவும்
हर्षितः	மனம்மகிழ்ந்தவராகி	वाक्यं	பின்வரும் சொல்லை
		अब्रवीत्	சொன்னார் :

धन्यस्त्वं न त्वया तुर्यं पश्यामि जगतीतले । अयत्रादागतं राज्यं यस्त्वं त्यक्तुमिहेच्छसि॥

यः	“எந்த அந்த	इच्छसि	தீர்மானக்கொண்டி
त्वं	தேவரீர் .	जगतीतले	புதலத்தில் [ருக்கிறீர்.
अयत्रा	(கேளாது) தானாக	त्वया तुर्यं	தேவரீருக்குச் சமமான
आगतं	கிடைத்த		மான மெற்றோருவனை
राज्यं	ராஜ்யத்தை	पश्यामि न	நான் கண்டிலேன்.
इह	இவ்வுலகில்	त्वं	தேவரீர்
त्यक्तुं	உபேகழிக்க	धन्यः	மகாபுண்ணியா த்மா.

शाश्वती खलु ते कीर्तिलोकानुचरिष्यति । यस्त्वं कुच्छ्रगतं रामं मत्यानयितुमिच्छसि ॥

यः	“எந்த	इच्छसि	தீர்மானித்திருக்கி
त्वं	தேவரீர்		நீரோ, அந்த
कुच्छ्रगतं	கஷ்டதகையிலிருக்	ते कीर्तिः	உமது புகழ்
रामं	ஸ்ரீராமரை [கும்	शाश्वती	நிரந்தரமாய்
मत्यानयितुं	திருப்பியழைத்துப்	लोकान्	உலகங்களில்
	போக	अनुचरिष्यति खलु	நிற்கும்.”

एवं संभाषमाणस्य गुह्यस्य भरतं तदा । बभौ नष्टप्रभः सूर्यो रजनी चाभ्यवर्तत ॥ १४ ॥

एवं	இவ்விதமாய்	सूर्यः	சூரியபகவான்
भरतं	பாதுரிடம்	नष्टप्रभः	ஒளிகுன் நியவனாய்
तदा	அப்பொழுது	बभौ	ஆயினான்.
गुह्यस्य	சூகர்	रजनी च	இரவும்
संभाषमाणस्य	பேசிக்கொண்டிருக்	अभ्यवर्तत	வந்தது.
	ளையில்		

सन्निवेश्य स तां सेनां गुहेन परितोषितः । शत्रुघ्नेन सह श्रीमान्छयनं समुपागमत् ॥ १५ ॥

गुहेन	சூகரால்	तां	அந்த
परितोषितः	புகழப்பெற்ற	सेनां	சேனையை
श्रीमान्	ஸ்ரீமானான	सन्निवेश्य	இருக்கவைத்து
सः	அவர்,	शयनं	படுக்குமிடத்தை
शत्रुघ्नेन सह	சத்ருக்ளரோடுகூட	समुपागमत्	அடைந்தார்.

रामचिन्तामयः शोको भरतस्य महात्मनः । उपस्थितो ह्यनर्हस्य धर्मप्रेक्षस्य तादृशः ॥ १६ ॥

धर्मप्रेक्षस्य	தர்மத்தில் சீர்தனாக கொண்ட	शोकः	கவரானது
महात्मनः	மகாத்மா வரனாகும்	तादृशः	அதற்கு
भरतस्य	பரதருக்கு	अनर्हस्य हि	பரத்திரப்படாதவராக
रामचिन्तामयः	ராமனாரப்பற்றிய சித் தைவராகிற	उपस्थितः	மேலிருக்கையிலும்தான்

अन्तर्दाहेन दहनः संतापयति राघवम् । वनदाहाभिसन्तप्तं गूढोऽग्निरिव पादपम् ॥ १७ ॥

गूढः	{ இன்ன இடமிருந்து வந்ததெனத்தெரியா ததாகிய	दव	எவ்வண்ணமோ அவ் வண்ணமே
अग्निः	அக்கியானது	दहनः	மனங்கொதிப்பானது
वनदाहाभिसन्तप्तं	காட்டில் சிவந்து உலர் நதிருக்கும்	अन्तर्दाहेन	உள்ளத்தையெரிப்ப தால்
पादपं	ஓர் விருகத்தையே	राघवं	பரதரை
		सन्तापयति	வருத்திய.

प्रसृतः सर्वगात्रैर्भ्यः स्वेदं शोकाग्निसंभवम् । यथा सूर्याशुसन्तप्तो हिमवान्प्रसृतो हिमम् ॥

हिसवान्	இமயமலை	यथा	எவ்வண்ணமோ அவ் வண்ணமே
सूर्याशुसन्तप्तः	சூரியகிரணங்களால் வெம்மையுற்றதால்	शोकाग्निसंभवं	சோகத்தினாலுண்டா வியர்வையை [கூடும்
हिमे	பனியை	स्वेदं	எல்லா அவயவங்களிலி கசுந்தது. [சரிந்தும்
प्रसृतः	வெளிகிடுகிறது	सर्वगात्रैर्भ्यः	
		प्रसृतः	

ध्याननिर्द्वैतशैलेन विनिश्चसितधातुना । दैन्यपादपसत्त्वेन शोकायासाधिशृङ्गिणा ॥ १९ ॥

प्रमोहानन्तसत्त्वेन सन्तापौषधिवेणुना । आक्रान्तो दुःखशैलेन मज्जता कैकयीसुतः ॥ २० ॥

ध्याननिर्द्वै- } शैलेन	{ தியானமாகிற குறை களை யுடைய கலத்தரை யையுடையதும்,	प्रमोहानन्त- } सत्त्वेन	{ (கவரகாணாது காரியம் கைகூடுமோ கூட தோ என்ற) கலக்கமா கிற பிராணிகளையு டையதும்,
विनिश्चसितधातुना	பெருமூச்சாகிற தாது க்களையுடையதும்,	सन्तापौषधि- } वेणुना	{ சந்தாபமாகிற பசுமா க்களையும் மூக்கில்க ளையுமுடையதும்,
दैन्यपादप- } सत्त्वेन	{ மனத்தளர்ச்சியாகிய மரக்கூட்டங்களை யு டையதும்,	मज्जता	அமிழ்த்துகிறதுமான
शोकायासाधि- } शृङ्गिणा	{ சோகத்தாலுண்டா கூடும் சீர்த்தளர்ச்சி யாகிற மேல்கிரகங்க ளையுடையதும்,	दुःखशैलेन	மனவேதனையாகிற மனையால்
		कैकयीसुतः	கைகேயியின் புதல்வர் (பரதர்)
		आक्रान्तः	மெய்மறந்து கிடந்தார்.

विनिश्चसन्वै भृशदुर्मनास्ततः प्रमूढसंज्ञः परमापदं गतः ।

शमं न लेभे हृदयज्वरार्दितो नरर्षभो यूथहतो यथर्षभः ॥ २१ ॥

नरर्षभः	புருஷோத்தமர் (பரதர்)	प्रमूढसंज्ञः	அறிவிழந்து, தத:
परमापदं	பெருங்கவந்த, தடை	विनिश्चसन्	அப்பொழுது பெருமூச்சு கிட்டுக் கொண்டு,
गतः	அடைந்தவராய்	यूथहतः	கட்டத்தினின்று நவ றிவந்துவிட்ட
भृशदुर्मनाः	மிக மனக்கலக்க முற்றவராய்	शमः यथा	இப்போல் சமம்
हृदयज्वरार्दितः	மனக்கொதிப்பால் பிடிக்கப்பட்டவராய்	लेभे न वै	பெறவில்லை.

गुहेन सार्धं भरतः समागतो महानुभावः सजनः समाहितः ।

सुदुर्मनास्तं भरतं तदा पुनर्गुहः समाश्वासयदग्रजं प्रति ॥ २२ ॥

महानुभावः	மகானுபாவரும்,	गुहः	குகர்
समाहितः	மனவறுதிகொண்ட	सुदुर्मनाः	மிக மனம்நெந்தவ
भरतः	பரதர் [வருமாசிய]	पुनः	இருக்கவரினும் [ராய்]
गुहेन सार्धं	குகரோடுகூட	तं	அந்த
सजनः	பரிவரக்களுடன்	भरतं	பரதரை
समागतः	வந்துகூடினார்.	अग्रजं प्रति	தலைமையுணரப்பற்றி
तदा	அப்பொழுது	समाश्वासयत्	தேற்றினார்.

इत्यार्षे श्रीमद्रामायणे वाल्मीकीये आदिकाव्ये

अयोध्याकाण्डे पञ्चाशीतितमः सर्गः ॥

भावितः श्लोकाः 5597

अयोध्याकाण्डे भावितः श्लोकाः 3242

पञ्चाशीतितमः सर्गः—எண்பத்தாறாவது ஸர்க்கம் ॥ ௨௨ ॥

गुहवाक्यम्—குகர் லங்கமணரைப்பற்றிச் சொல்லுதல்.

आचक्षेऽथ सद्भावं लक्ष्मणस्य महात्मनः । भरतायाप्रमेयाय गुहो गहनगोचरः ॥ १ ॥

अथ	அப்பொழுது	सद्भावं	பிறகியுத்தமகுணத் தை
गहनगोचरः	வனவாசியாகிய	अप्रमेयाय	எல்லையில்லா நடத்தம் குணமுடைய
गुहः	குகர்	भरताय	பரதருக்கு
महात्मनः	மகாத்மாவாகிய	आचक्षे	பின்வருமாறு தெரிவித்தார் :
लक्ष्मणस्य	லக்ஷ்மணருடைய		

तं जायतं गुणैर्युक्तं वरचापेषुधारिणम् । भ्रातृगुणवर्धमत्यन्तमहं लक्ष्मणमब्रवम् ॥ २ ॥

குணை: "உத்தமகுணங்களால்
யுக்த: விளங்குபவரும்,
ஆநுகுணவர்த்த: தன்மயனுரைப் பாது
காப்பதற்காக
வரचाபேசுधारिण: வில்லையும் ஆம்பையும்
தரித்து

அகத: மிக
ஜாயத் விழிப்புடனிருந்த
தே லக்ஷ்மண: ஆந்த ஸக்தமணரைப்
அஃ நான் [பார்த்து
அவயம் பின்வருமாறு
சொன்னேன்;

इयं तात सुखा शय्या त्वदर्थमुपकल्पिता । प्रत्याश्वसिहि शेष्वार्यां सुखं राघवनन्दन ॥

தாத: "ஐயா!
தவர்த்த: தேவரிருக்காக
ஹ்ய: இத்தோ விரும்பும்
சுலா: இனிய
சய்யா: படுக்கை
அபகல்பிதா: கொண்டு வந்து வைத்
தப்பட்டிருக்கிறது.

ராவனந்ந: ஸக்தமண!
அர்யா: இதை
சுல: கவலையின்றி
சே: படுத்துக்கொள்ளும்.
ப்ரத்யாஸ்சிஹி: சற்று துயில்கொள்
ளும்.

उचितोऽयं जनः सर्वो दुःखानां त्वं सुखोचितः । धर्मात्वंस्तव गुणवर्थं जागरिष्यामहे वयम्॥

धर्मासन्: "புண்ணியாத்மாவே!
अयं जनः இந்த ஜனஸமூகத்தி
விருக்கிற
सर्व: ஒவ்வொருவனும்
दुःखानां தேகபரிச்சரமங்களுக்கு
उचित: பழக்கப்பட்டவன்.
त्वं தேவரீர்

सुखोचित: சுகமொன்றையே
वयं நாங்கள் [சண்டவர்,
तव தேவரீரது
गुणवर्थं சேதமத்திற்காகவும
जागरिष्यामहे கண்விழித்திருக்கி
ளோம்.

न हि रामात्वियतरो ममास्ति भुवि कश्चन । पोत्सुकोऽभूर्ध्वाम्येतदप्यसत्त्वं तवाग्रतः ॥

भुवि "இவ்வுலகில்
मम: எனக்கு
रामात्: ஸ்ரீராமரைவிட
मियतरो: அதிக பக்திக்குப்
பாத்திரமாகிறவர்
कश्चन हि வேறொருவரும்
अस्ति न இல்லை.

पौत्सुक: கவலையுற்றவராய்
मा भू: இருக்கவேண்டாம்.
तव தேவரீரது
अग्रत: முன்னிலையில்
एतत्: இதை
असत्: பொய்யாக
वर्धमि अपि சொல்வேனா?

अस्य प्रसादादाशंसे लोकेऽस्मिन्सुमहद्यशः । धर्मावाप्तिं च विपुलामथावाप्तिं च केवलाम् ॥

अस्मिन् लोके "இந்த உலகில்
सुमहत्: சர்வோத்திருஷ்ட
मा क्व: { தொண்டர்களுக்குப்
புரியும் அனுக்கரகத்
தையும்,
विपुलां விசேஷப்பயனை
அளிக்கத்தக்க

धर्मावाप्तिं च தர்பத்தை சேகரிப்ப
केवला: தேவமரண [தையும்,
अथावाप्तिं ஆஸ்திசேர்ப்பதையும்,
अस्य: இவரது
प्रसादात् च கருணையால் தன்னென்று
आशंसे: நானுறுதியாய்த்
சொல்வேன்.

सोऽहं प्रियसखं रामं शयानं सह सीतया । रक्षिष्यामि धनुष्याणिः सर्वैः स्वैर्वातिभिः सह॥

सः	“அந்த	सीतया सह	சீதாப்பிராட்டியா
अहं	நான்		முடன்
धनुष्याणिः	னையில் கிற்பீடித்தவ	शयानं	சயனங்கொண்டி-
	னாய்		ருக்கிற
स्वैः	எனது	प्रियसखं	உயிர்த்தோழராகிய
ज्ञातिभिः	சுற்றத்தார்கள்	रामं	ஸ்ரீராமரை
सर्वैः सह	எல்லோரோடும்சுட	रक्षिष्यामि	பாதுகாப்பேன்.

न हि मेऽविदितं किञ्चिद्वेदस्सिश्चरतः सदा । चतुरङ्गं वापि बलं प्रसहेम वयं युधि ॥ ८ ॥

अस्मिन्	“இந்த	किञ्चित् हि	ஒன்றும்
वने	வனத்தில்	न	இல்லை.
सदा	எப்பொழுதும்	चतुरङ्गं	நால்வகை
चरतः	ஊஞ்சரிக்கும்	बलं अपि	படையையும்
मे	அடியேனுக்கு	युधि	போரில்
अविदितं	{ தெரியாதவண்ணம்	वयं	நாங்கள்
	{ கண்டபெறக்கூடிய	प्रसहेम	திர்க்கவல்லோம்.
	சம்பவம்	हि	இது திண்ணம்.

एवमस्माभिरुक्तेन लक्ष्मणेन महात्मना । अनुनीता वयं सर्वे धर्ममेवानुपश्यता ॥ ९ ॥

एवं	“மேற்கண்டவாறு	महात्मना	மகாத்மாவுமான
अस्माभिः	எங்களால்	लक्ष्मणेन	லக்ஷ்மணரால்
उक्तेन	வேண்டிக்கொள்ளப்	वयं	நாங்கள்
	பட்டவரும்	सर्वे	எல்லோரும்
धर्म एव	தர்மமொன்றையே	अनुनीताः	பின்வருமாறுவேண்டி
अनुपश्यता	ஸர்வமுமாய் சிந்தை		க்கொள்ளப்பட்டோம்.
	யில் பற்றியிருக்கும்		

कथं दाशरथौ भूमौ शयाने सह सीतया । शक्या निद्रा मया लब्धुं जीवितं वा सुखानि च॥

दाशरथौ	“தாசரத்யார் (ஸ்ரீராமர்),	जीवितं च	வயிற்றுப்பிழைப்புத்
			தானாகட்டும்,
सीतया सह	சீதாப்பிராட்டியா	सुखानि च	நெகடுசனக்கியங்கள்
	முடன்		தானாகட்டும்,
भूमौ	தளையில்	मया	என்னால்
शयाने	படுத்திருக்கையில்	लब्धुं	கிட்டுவதற்கு
निद्रा	சோம்பஸ்தனத்தானு	कथं	எவ்வண்ணம்
	கட்டும்,	शक्या	ஏற்றவைகளாகும் ?

यो न देवासुरैः सर्वैः शनयः प्रसहितुं युधि । तं पश्य गुह संविष्टं तृणेषु सह सीतया ॥

गुह	“‘குகரோ!	तं	அவரை
यः	எவர்	सीतया सह	சீதாப்பிராட்டியாரோடு
देवासुरैः	தேவாசுரர்கள்	तृणेषु	புற்களில் [டன்
सर्वैः	எல்லோராராலும்	संविष्टं	சுகமாபுரங்கிட்டுகொண்
युधि	போதில்		டிருக்கிறவராய்
प्रसहितुं	எதிர்க்க	पश्य	நீ (பிரத்தியக்ஷத்தில்)
शनयः न	மெதுவாதவரோ		பார்க்கின்றனை.

महता तपसा लब्धो विविधैश्च परिश्रमैः । एको दशरथस्येष्टः पुत्रः सदृशक्षणः ॥ १२ ॥

एकः	“‘ஒருபாலருமிக்காரரு	दशरथस्य	தசரதசக்கிரவர்த்தி
	மில்லாதவரும்,	महता	மகத்தாகிய [பாருக்கு
सदृशलक्ष्णः	{ அவருக்கேயுரிய திரு	तपसा	தர்மத்தின்பயனாலும்,
	{ க்கல்பாணகுணங்	विविधैः	பற்பல நியமங்களா
	{ களுடையவரும்,	परिश्रमैः च	ஆம்
इष्टः	(உலருக்கு) அபிராமர	पुत्रः	திருக்குமாரராய்
	ய் விளங்குகிறவரும்,	लब्धः	விளங்குகிறவர்
		यः	எவரோ அவரிவர்,

अस्मिन्मग्राजिते राजा न चिरं वर्तयिष्यति । विधवा मेदिनी नूनं क्षिप्रमेव भविष्यति ॥

अस्मिन्	“‘இவர்	नूनं	அதனால்
मग्राजिते	வனமெழுத்தருளி	मेदिनी एव	பூமகனும்
	யிருக்கையில்	क्षिप्रं	விரைவில்
राजा	சக்கிரவர்த்தியார்	विधवा	கணவனைப்படுகொ
चिरं	வெகுதூரம்		டுத்தவளாய்
वर्तयिष्यति न	பிழைத்திருக்க	भविष्यति	ஆகப்போகினாள்.
	மாட்டார்.		

विनय सुमहानादं श्रमेणोपरताः स्त्रियः । निर्घोषोपरतं तात मन्ये रामनिवेशनम् ॥ १४ ॥

तात	“‘ஆய்த கொழா!	उपरताः	ஒய்த்து கிடப்பார்க
स्त्रियः	ஸ்த்ரீகள்		னெனவும்,
सुमहानादं	கூலிக் கூக்குரலிட்டு	रामनिवेशनं	ஸ்ரீராமரோடு திருமா ளி
विनय	அழுதுகிட்டு		வை
श्रमेण	சிரமத்தால்	निर्घोषोपरतं	செச்சப்தமாய்க் கிடக்
		मन्ये	கிறதெனவும்
			நான் எண்ணுகிறேன்.

कौसल्या चैव राजा च तथैव जननी मम । नाशंसे यदि जीवेयुः सर्वे ते सर्वरीमिमाम् ॥

राजा च	“‘சக்கிரவர்த்தியாரும்	यदि एव	என்னவோ
कौसल्या च	கோஸலாதேவியாரும்,	इमां सर्वरी एव	இன்றிரவுகூட
मम	எனது	जीवेयुः न	பிழைத்திருக்கமாட்
जननी तथा	மாதாவுமாகிய		டார்கனென
ते सर्वे	அவர்கள் எல்லோரும்	नाशंसे	நான் பறப்படுகிறேன்.

जीवेदपि हि मे माता शत्रुघ्नस्यान्ववेक्षया । दुःखिता या तु कौसल्या वीरसूर्विनशिष्यति॥

मे	"எனது	वीरसूः	वीரப்புதல்வனைப்
माता	மாதா	कौसल्या	கோஸலையார் [பெற்ற
शत्रुघ्नस्य	சுதுருக்னனுடைய	या तु	எவளோ அவன்மட்
अन्ववेक्षया	ஊர்பகத்தால்		டும்
जीवेत् अपि	பிழைத்திருக்கிறா	दुःखिता हि	துயரமுற்றவளாய்
	ளோ என்னமோ !	विनशिष्यति	மாண்டுவிடுவாள்.

अतिक्रान्तमतिक्रान्तमनवाप्य मनोरथम् । राज्ये राममनिक्षिप्य पिता मे विनशिष्यति ॥

मे	"எனது	मनोरथं	மனோரத்ததை
पिता	திருத்தந்தையார்	अनवाप्य	அடைபாதுபடியால்
राज्ये	ராஜ்யத்தில்	विनशिष्यति	இறந்தேவிடுவார்.
रामं	ராமரை	अतिक्रान्तं	கிகழ்ந்தது
अनिक्षिप्य	திருவடிகேடகம் செய்	अतिक्रान्तम्	கிகழ்ந்ததே.
	துவைக்க முடியாது,		

सिद्धार्थाः पितरं वृत्तं तस्मिन्काले ह्युपस्थिते । प्रेतकार्येषु सर्वेषु संस्करिष्यन्ति भूमिपम् ॥

तस्मिन्	"அந்த	सिद्धार्थाः	கொடுத்துவைத்தவர்
काले	காலம்		கந்தான்
उपस्थिते	வரும்பொழுது	वृत्तं हि	இறந்துவிட்ட
प्रेतकार्येषु	சரம் கைக்கர்யங்கள்	भूमिपं	சகலரவர்த்தியாராகிய
सर्वेषु	எல்லாவற்றிலும்	पितरं	தந்தையாரருக்கு
		संस्करिष्यन्ति	சரமகைக்கரியம்
			செய்வார்கள்.

रम्यचत्वरसंस्थानां सुविभक्तमहापथाम् । हर्म्यप्रासादसंपन्नां सर्वैरवविभूषिताम् ॥ १९ ॥

गजाश्वरथसंवाधां सूर्यनादविनादिताम् । सर्वकल्याणसंपूर्णां हृष्टपुष्टजनाकुलाम् ॥ २० ॥

आरामोद्यानसंपन्नां समाजोत्सवशालिनीम् । सुखिता विचरिष्यन्ति राजधानीं पितुर्मम ॥

सम	"எனது	सर्वैर-	உத்தமப்பொருள் எல்
पितुः	திருத்தந்தையின்	विभूषितां	லாம் நிரம்பியதும்,
रम्यचत्वर- }	அழகிய நாற்சந்திகளி	गजाश्वर-	யானைகளும், குதிரை
संस्थानां }	னையப்பிணைப்பெற்	संवाधां }	களும், சதங்களும்,
	றதும்,		நிறைந்துள்ளதும்,
सुविभक्त- }	நன்கு பிரிக்கப்பட்ட	तूर्यनादविनादितां	வாத்தியகோஷங்கள்
महापथां }	ராஜாதிதிகளைபுடை		முழங்கப்பெற்றதும்,
	யதும்,	सर्वकल्याण- }	மக்களதுகொல்லாவ
		सम्पूर्णा }	ற்றாலும் நிறைந்ததும்
हर्म्यप्रासाद- }	ஐனங்கள் வசிக்கும் தி	हृष्टपुष्ट-	(குறைவு, கோவு, இர
संपन्नां }	ருமாளிகைகளாலும்	जनाकुलं }	ண்டும அற்ற) வாழ்
	அரண்மனைகளாலும்		வற்று மனத்திருப்தி
	நிறைந்துள்ளதும்,		கொண்ட ஐனங்களால்
			வசிக்கப்பெற்றதும்,

आरामो धान- }
सम्पन्नां }
समाजोऽस- }
शालिनीं }

தோப்புக்கும், தோட்
டங்களுக்கும் மலிந்துள்
ளதும்,
பலஜனங்கள் கூட்டக்
கூடி சடைபெறும் தி
ருவிழாக்களால் வின
க்குவதுமாகிய

राजधानीं
सुखिताः
विचक्षिन्ति

ராஜதானியில்
கிருதகிருத்தியர்கள்
சஞ்சரிக்கப்படுகிற
புள்ளிகள்

अपि सत्यप्रतिज्ञेन सार्धं कुशलिना वयम् । निवृत्ते समये अस्मिन्सुखिताः प्रविशेमहि ॥

सत्यप्रतिज्ञेन
अस्मिन्
समये
निवृत्ते

“சொன்னபடியே கா
ரியத்தை செய்துமு
டித்துவிட்டமையால்
இந்த
சூப்பந்தம்
முடிந்த பின்னர்

वयं हि
कुशलिना सार्धं
सुखिताः
प्रविशेमहि अपि

நாங்களும்
மனத்திருப்திகொண்
டவருடன்கூட
தேகசெனகர்பமுற்ற
வர்களால்
திரும்பியும் வந்து
செருவேரோடு?

परिदेवयमानस्य तस्यैवं सुमहात्मनः । तिष्ठतो राजपुत्रस्य शर्वरी साऽत्यवर्तत ॥ २३ ॥

एवं
परिदेवयमानस्य
तिष्ठतः
सुमहात्मनः

“இவ்வளம்
புலம்பியமுது
காத்துகொண்டு
கொண்ட
மகா புண்ணியர்தான்
வராகும்

राजपुत्रस्य
तस्य
सा शर्वरी
अत्यवर्तत

சக்கிரவர்த்திருமார
ராகும்
அவருக்கு
அந்த இரவு
கழிந்தது.

प्रभाते विमले सूर्ये कारयित्वा जटा उभौ । अस्मिन्भागीरथीतीरे सुखं संतारितौ मया ॥

विमले
सूर्ये
प्रभाते
जटाः
कारयित्वा

“மாசற்ற
சூரியபகவான்
உதிக்கையில்
ஜடைகளை
செய்கித்து

अस्मिन्
भागीरथीतीरे
मया
उभौ
सुखं
सन्तारितौ

இந்த
கண்ணகியின் க்கரையில்
என்னால்
இருவர்களும்
செனக்கியமாய்
கடத்தப்பட்டனர்.

जटाधरौ तौ द्रुपचीरवाससौ महाबलौ कुञ्जरयूथपोषमौ ।

वरेषुचापासिधरौ परंतपौ व्यपेक्षमाणौ सह सीतया गतौ

॥ २५ ॥

परमपौ
कुञ्जरयूथपोषमौ
महाबलौ
द्रुपचीरवाससौ
वरेषुचापासिधरौ

“சத்துருக்களை த்தபிக்
கச்செய்யும்
அரசயானை களை விகுத்த
மகா சக்திமான்களும்,
மரவுளியுடுத்தவர்களாய்,
சிறந்த அம்பு, வில்,
வளம் இவைகளை த
ரித்தவர்களாய்,

व्यपेक्षमाणौ
तौ
जटाधरौ
सीतया सह
गतौ

ஒருவரை பொருவர்
பாதுகாக்கும்
ஆவ்விருவர்களும்,
ஜடை தரித்தவர்
களாகி,
சீதாபிராட்டியுடன்
சென்றார்கள்.”

इत्यार्षे श्रीमद्रामायणे वाल्मीकीये आदिकाव्ये अयोध्याकाण्डे षडशीतितमः सर्गः ॥

आदितः श्लोकाः 5622

अयोध्याकाण्डे आदितः श्लोकाः 3267

சதாஸீதினம: சரீ:—எண்பத்தேழாவது ஸர்க்கம் || ௧௭ ||

गुहेन श्रीरामवृत्तान्तकथनम्—குகன் ஸ்ரீராமலிருத்தார்த்தத்தைச் சொல்லுவது.

गुहस्य वचनं श्रुत्वा भरतो भृशमभियम् । ध्यानं जगाम तत्रैव यत्र तच्छ्रुतमप्रियम् ॥ १ ॥

भरतः	பரதர்	यत्र	அவ்விடத்தில்
गुहस्य	குகரது	अप्रियं	கஷ்ட செய்தியானது
वचनं	மிக	श्रुतं	கேட்கப்பட்டதோ
अप्रियं	கேட்க அனதற்பமா யிருக்கிற	तत्र	அவ்விடத்தில்
वचनं	சொல்லை	तत् एव	அப்பொழுதே
श्रुत्वा	கேட்டு,	ध्यानं	கவனியில்
		जगाम	முழுகிட்டார்.

सुकुमारो महासन्धः सिंहस्कन्धो महाभुजः । पुण्डरीकविशालाक्षस्तृणः म्रियदर्शनः ॥ २ ॥

प्रत्याश्वस्य मुहूर्तं तु कालं परमदुर्गनाः । पपात सहसा तोत्रैर्हृदि विद्ध इव द्विपः ॥ ३ ॥

सुकुमारः	சுகுமாரரும்	म्रियदर्शनः	கண்ணிற்கனியவரு மாகுமவர்,
महासन्धः	உத்தம பிறவிற்குண முடையவரும்,	मुहूर्तं कालं	சுதண்ப்பொழுது
सिंहस्कन्धः	கிங்கம்போன்ற தேரட் கணையுடையவரும்,	प्रत्याश्वस्य	ஒருவாறு னதரியக் கொண்டு
महाभुजः	நீண்ட கைகணையுடை யவரும்,	तु	இருக்கையிலும்,
पुण्डरीक- विशालाक्षः	தாமரைமலர் போன்ற அகன்ற கண்களையு டையவரும்,	परमदुर्गनाः	மிக்க மனவேதனைப் படுகின்றவராய்,
सहसा	பெனவனதகையி லிருப்பவரும்,	तोत्रैः	அங்கூரங்களால்
		हृदि	நயிருதயத்தில்
		विद्धः	குத்தப்பட்ட
		द्विपः इव	யானைபோல்
		सहसा	திருரென
		पपात	விழுந்து விட்டனர்.

तदवस्थं तु भरतं शत्रुघ्नोऽनन्तरस्थितः । परिष्वज्य रूढोदोच्चैर्विसंज्ञः शोककशितः ॥ ४ ॥

अनन्तरस्थितः	பக்கலிலிருந்த	विज्ञः	மெய்மறந்தவராகி
शत्रुघ्नः	சத்ருக்கன்,	शोककशितः तु	சோகத்தில் முழுவியவ ராயும்,
तदवस्थं	அந்த தகையிலிருக்	उच्चैः	உரத்த குரலில்
भरतं	பரதரை [கும்	रूढोद	அழுதார்.
परिष्वज्य	தட்டிக்கொண்டு		

ततः सर्वाः समापेतुर्पातरो भरतस्य ताः । उपवासकुशा दीना भर्तुर्व्यसनकशिताः ॥ ५ ॥

भर्तुः	கணவரது	दीनाः	பரிதாபநிலையிலிருக்
व्यसनकशिताः	விடையாகத்தால் துய குற்றவர்களாய்,	भरतस्य	பரதரது [கும்
	சரியான பொருளையில்	ताः मातरः	அந்தந்தாய்மார்கள்
उपवासकुशाः	ஸாததால் மெலிந்த வர்களாய்,	सर्वाः	எல்லோரும்
		ततः	அவ்விடத்தில்
		समापेतुः	வந்துற்றனர்.

ताश्च तं पतितं भूमौ रुदन्त्यः पर्यवारयन् । कौसल्या त्वनुसृत्यैव दुर्पनाः परिपश्यजे ॥ ६ ॥

தா: ச
 மூமீ
 பதிலை
 தம்
 ருதன்ய:
 பரீவாரயந்

அவர்களைவிலேயும்
 தரையில்
 விழுந்துகிடக்கும்
 அவரைப்பார்த்து
 அழுதுகொண்டு,
 குழந்துகொண்டார்
 கள்.

दुर्पनाः
 कौसल्या तु
 पतं
 अनुसृत्य
 परिपश्यजे

மனவேதனைபுற்ற
 கோவைலேதவிபார்
 மாத்திரம்
 இவரை
 கிட்டு
 கட்டியனைத்துக்
 கொண்டனர்.

वत्सला स्वं यथा वत्समुपसूय तपस्विनी । परिपश्यच्छ भरतं रुदन्ती शोकलालसा ॥ ७ ॥

शोकलालसा
 रुदन्ती
 वत्सला
 तपस्विनी
 स्वं

கோகத்தில் மூழ்கி
 அழுதுகொண்டிருந்த
 புத்திரபிமான
 முடைய
 புண்டாத்தாய்க்கு
 மவன்
 தனது

वसं
 यथा
 भरतं
 उपसूय
 परिपश्यच्छ

குழந்தையை
 எவ்வண்ணமோ அவ்
 வண்ணமே
 பரதரை
 வாரியனைத்து
 பின்வருமாறு வினாவி
 னான்:

पुत्रं व्याधिर्न ते कचिच्छरीरं परिबाधते । अस्य राजकुलस्याय त्वदधीनं हि जीवितम् ॥

पुत्र
 ते शरीरं
 व्याधिः
 परिबाधते न
 कचिद्
 त्वां दृष्ट्वा पुत्र जीवामि रामे सभ्रातृके गते ।

"குழந்தாய்!
 உனது உடம்பில்
 கோய்
 வருந்தா திருக்கிற
 தென்று
 நான் நினைக்கின்றேன்.

अय
 अस्य
 राजकुलस्य
 जीवितं हि
 त्वदधीनम्

இப்பொழுது
 இந்த
 அரசகூலத்தினது
 வாழ்வெல்லாம்
 உன்னைப்போசார்த்திருக்க
 கிறது.

त्वां दृष्ट्वा पुत्र जीवामि रामे सभ्रातृके गते । वृत्ते दशरथे राज्ञि नाथ एकस्त्वमद्य नः ॥

रामे
 सभ्रातृके
 गते
 दशरथे
 राज्ञि
 वृत्ते
 अय
 कचिन्न लक्ष्मणे पुत्र भुते ते किञ्चिदप्रियम् ।

"ராமன்
 தம்பிரியுடன்
 வெளிப்பட்டிருக்கை
 தசரத [யில்,
 சக்கிரவர்த்தியார்
 இறந்துவிட்டிருக்கை
 இப்பொழுது [யில்,
 பிறந்தவனது

त्वं एकः
 नः
 नाथः
 पुत्र
 त्वां
 दृष्ट्वा
 जीवामि

நீயொருவன்தான்
 எங்களுக்கு
 நாதன்.
 குழந்தாய்!
 உன்னை
 கொண்டோன்
 (உன்) வாழ்த்திருக்
 கிறேன்.

पुत्रे वाऽप्येकपुत्रायाः सहभायै वनं गते ॥

पुत्र
 सहभायै
 वनं गते
 एकपुत्रायाः
 पुत्रे अपि

"குழந்தாய்!
 மனைகியுடன்
 காட்டிலிருக்கும்
 ஒரே புதல்வனைப்
 பெற்றவனது
 புதல்வனைப்பற்றியோ

लक्ष्मणै वा
 किञ्चित्
 अप्रियं
 ते
 भुते न कचिद्

எகத்தமனைப்பற்றி
 எதேதுமொரு [யோ
 அனிக்டமானது
 உனக்கு
 கடில் கிழவில்கூ
 யே P n

स मुहूर्तात्समाश्वस्य रुदन्नेव महायशाः । कौसल्यां परिसान्त्वयेदं गुहं वचनमब्रवीत् ॥

महायशाः	பெரும்புகழ்பெற்ற	परिसान्त्व	தேற்றி,
सः	அவர்	गुहं	சூகரைப்பார்த்து
मुहूर्तात्	ஒரு முகூர்த்தத்தில்	इदं	பின்வரும்
समाश्वस्य	தேறி,	वचनं	வார்த்தையை
कौसल्यां	கௌஸல் : தேவியாரை	अब्रवीत्	கொன்னார் :
रुदन् एव	அழுதுகொண்டே		

भ्राता मे कावसद्रात्रि क सीता क च लक्ष्मणः ।

अस्वपच्छयने कस्मिन्कि भुत्वा गुह संस मे

॥ १२ ॥

गुह	"சூகரே!	अस्वप्	துவிக் கொண்டனர் ?
रात्रि	அன்றிரவு	सीता	சிதாப்பிராட்டியார்
मे भ्राता	என்னு நகையனார்	क	எங்கிருந்தான் ?
कि भुत्वा	எதை உண்டு	लक्ष्मणः च	லக்ஷ்மணன் தான்
क भवसत्	எங்கு வசித்தனர் ?	क	எங்கிருந்தான் ?
कस्मिन्	எந்த	मे	எனக்கு
शयने	படுக்கையில்	संस	சொல்லும்."

सोऽब्रवीच्चरतं हृष्टो निषादाधिपतिर्गुहः । यद्विधं प्रतिपेदे च रामे प्रियहितेऽतियौ ॥ १३ ॥

सः	அந்த	रामे	ஸ்ரீராமரிடத்தில்
निषादाधिपतिः	வேடமன்னராகும்	हृष्टः	மனமகிழ்ந்து
गुहः	சூகர்	यद्विधं प्रतिपेदे च	எப்படி நடத்தாரோ,
प्रियहिते	தொண்டர் கவிடத்து	भस्ते	பாதருக்கு [அதை
	அன்பரும்,	अब्रवीत्	பின்வருமாறு
अतियौ	அதிதியுமான		கொன்னார் :

अन्नमुच्चावचं भक्षाः फलानि विविधानि च । रामायाभ्यवहारार्थं बहु चोपहृतं मया ॥

मया	"என்னால்	भक्षाः च	சிறந்துண்டுகளும்,
रामाय	ஸ்ரீராமருக்கு	विविधानि	பல
अभ्यवहारार्थं	உணவுக்காக	फलानि च	பழவகைகளும்
उच्चावचं	பலவகை	बहु	ஏராளமாய்
अन्नं	பொருளமும்,	उपहृतम्	கொண்டு வரப்பட்டது.

तत्सर्वं समनुज्ञासीद्रामः सत्यपराक्रम । न हि तत्प्रत्यगृह्णात्स क्षत्रधर्ममनुसरन् ॥ १५ ॥

सत्यपराक्रमः	"வின்போகாத பராக்	तत् हि	அதெதைதவும்
सः	அந்த [கிரமமுடைய	प्रत्यगृह्णात् न	எற்றுக்கொள்ளவில்லை.
रामः	ஸ்ரீராமர்,	सत् सर्वं	அதெல்லாவற்றையும்
क्षत्रधर्मं	கூத்திரியதர்மத்தை	समनुज्ञासीत्	திருப்பிக்கொடுத்து
अनुसरन्	பாராட்டுபவராய்		விட்டனர்.

न ह्यस्माभिः प्रतियाद्यं सखे देयं तु सर्वदा । इति तेन वयं राजन्नुनोता महात्मना ॥

सखे	“தோழரே!	इति	என்று,
सर्वदा	எப்பொழுதும்	राजन्	அரசே!
अस्माभिः	எங்களால்	महात्मना	மகாத்மாவாகும்
देयं	கொடுக்கப்படவேண் டும்.	तेन	அவரால்
प्रतियाद्यं तु	வாங்கிக்கொள்வ	वयं हि	நாங்களும்
न	கூடாது.’ [தென்பது	अनुनोता:	வேண்டிக்கொள்ளப் பட்டோம்.

लक्ष्मणेन यदानीत् वीत्या वारि महायशः । औपवास्यं तदाऽकार्षीद्राघवः सह सीतया॥

महायशः	“புகழ்பெற்ற	वारि	தீர்த்தம்
राघवः	ஸ்ரீராமர்	यत्	எதுவோ அதை
तदा	அப்பொழுது	पीत्वा	பருகி
लक्ष्मणेन	லக்ஷ்மணனால்	सीतया सह	சீதாப்பிராட்டியோடு கூட
आनीत्	கொண்டுவரப்பட்ட	औपवास्यं अकार्षीत्	உபவாசமிருந்தார்.

ततस्तु जलशेषेण लक्ष्मणोऽप्यकरोत्तदा । वाग्यतास्ते त्रयः सन्ध्यामुपासत समाहिताः ॥

ततः	“அப்பொழுது	त्रयः अपि	மூவர்களும்,
लक्ष्मणः	லக்ஷ்மணர்,	वाग्यताः	மொனிகளாய்
जलशेषेण	(அருந்தி) மிகுந்த தீர் த்தத்தைக்கொண்டு	समाहिताः तु	பக்தியுடையவர்களாய் யும்,
तदा	அப்பொழுது	सन्ध्या	பரமாத்மத்தியா னத்தை
अकरोत्	திருப்திகொண்டனர்.	उपासत	அரூபங்கீர்த்தார்கள்.
ते	அந்த		

सौमित्रस्तु ततः पश्चादकरोत्स्वास्तरं शुभम् । स्वयमानीय वहीषि शिष्ये राघवकारणात् ॥

सौमित्रिः	“லக்ஷ்மணர்	स्वयं तु	தானே
ततः पश्चात्	அனந்தரம்	शुभं	அழகிய
वहीषि	தருப்பைகளை	स्वास्तरे	படுக்கையை
आनीय	கொண்டுவந்து	शिष्ये	வினாவில்
राघवकारणात्	ஸ்ரீராமருக்கு	अकरोत्	இயற்றினார்.

तस्मिन्समाविशद्राघः स्वास्तरे सह सीतया । प्रक्षाल्य च तयोः पादौ व्यपाक्रामत्स लक्ष्मणः ॥

रामः	“ஸ்ரீராமர்	लक्ष्मणः	லக்ஷ்மணர்
सीतया सह	வீதாப்பிராட்டி	तयोः	அவ்விருவர்களுடைய
तस्मिन्	அந்த [பேரடுகூட	पादौ च	திருவடிகளையும்
स्वास्तरे	படுக்கையில்	प्रक्षाल्य	சுத்தமாய்த் துடைத் துவிட்டு
समाविशन्	உட்கார்ந்தனர்.	व्यपाक्रामत्	வெளிவந்தார்.
सः	அந்த		

एतत्तदिदुदीमूलमिदमेव च तृणम् । यस्मिन्नामथ सीता च रात्रिं तां शयितावुभौ ॥

रामः च	“ஸ்ரீராமரும்	शयितौ	படுத்திருந்தார்களோ
सीता च	சீதாப்பிராட்டியு	तत्	அந்த
	மாகிய	इदुदीमूलं	இங்குணமாத்தினடி
उभौ	இவ்விருவர்களும்,	एतत् च	இதூதான்.
तां	அந்த	तत्	அந்த
रात्रिं	இரவில்	तृणं	தருப்பை
यस्मिन्	எந்தவிடத்தில்	इदं एव	இதூதான்.

नियम्य पृष्ठे तु तलाङ्गुलित्रवाञ्छरैः सुपूर्णाविपुश्री परन्तपः ।

महद्दनुः सज्यमुपोह्य लक्ष्मणो निशामतिष्ठत्परितोऽस्य केवलम् ॥ २२ ॥

परन्तपः	“பனகவரை த்தபிக்கச்	महत्	பெரிய
लक्ष्मणः	ஸக்தமணர் [செய்யும்	धनुः	வில்லை
शरैः	பாணங்களால்	सज्यं	நானேற்றி
सुपूर्णौ	நிறைந்த	उपोह्य	வைத்துக்கொண்டு
इपुश्री	அம்புழுத்தூணிகளை	अस्य	இவருக்கு
पृष्ठे	முதுகில்	परितः	பக்கலில்
नियम्य	சுட்டிக்கொண்டு	निशां	இரவு
तलाङ्गुलित्रवान्	{ வகைகளுக்கும் வீரல்க	केवलं तु	முழுமையும்
	{ ளுக்கும் தோற்சட்	अतिष्ठत्	காத்துகின்றார்.
	{ ளைகளை தரித்தவ		
	{ ளாய்		

ततस्त्वहं चोत्तमचापवाणधृक्स्थितोऽभवं तत्र स यत्र लक्ष्मणः ।

अतन्द्रिभिर्ज्ञातिभिरासक्तार्मुकैर्महेन्द्रकल्पं परिपालयंस्तदा ॥ २३ ॥

ततः	“பிறகு	अतन्द्रिभिः	இரக்கிரதைபுடைய
अहं तु	நானும்,		வர்களுமான்
उत्तमचापवाणधृक्	சிறந்த வில்லையும் பா	ज्ञातिभिः	ஊதிகளோடு
	ணங்களையும் தரித்த	तदा	அப்பொழுது
सः	அந்த	महेन्द्रकल्पं	இந்திரனுக்கொப்பரான
लक्ष्मणः	ஸக்தமணர்		அவரை
यत्र	எங்கோ	परिपालयन्	பாதுகாத்துக்
तत्र च	அங்கே		கொண்டு
आसक्तार्मुकैः	நானேற்றிய வில்லை	स्थितः असवम्	தங்கிவிட்டேன்.
	புடைபலர்களும்,		

इत्यार्षे श्रीमद्रामायणे वाल्मीकीये आदिकाव्ये अयोध्याकाण्डे सप्तार्शीतितमः सर्गः ॥

अप्राशीतितमः सर्गः—என்பத்தேட்டாவது எயர்க்கம் || 44 ||

भरतप्रतिज्ञा—पाठ्यक्रम

तच्छ्रुत्वा निपुणं सर्वं भरतः सह मन्त्रिभिः । इहूर्ध्वमूत्रमागम्य रामशय्यापवेश्य ताम् ॥

अब्रवीज्जननीः सर्वा इह तेन महात्मना । शर्वरी शयिता भूमाविदमस्य विमर्दितम् ॥ २ ॥

மரத:	பரதர்	जननी: सखा:	தாய்மாமார்களுக்கெல்லாம்
मन्त्रिभिः सह	மந்திரிமார்களுோடு		சையும் பரந்தது
	கூட	अनवीत	பின்வருமாறு சொன்
तव सर्वं	அதெல்லாவற்றையும	इह	"இந்த [ஹ்:
श्रुत्वा	கேட்டு,	भूमौ	தலரகில்
हृद्द्वीमुखं	இங்குண்பரத்தடியைய	जग्ही	ஜாஹி
आगम्य	கிட்டி,	तेन	அந்த
तां	அந்த	महामना	மகரத்தமாவால்
रामशर्यां	ராமர் படுக்கையை	शयिता	படுக்கப்பட்டது.
निपुणं	சிரத்தையுடன்	अस्य	இவரது
अवेक्ष्य	கவனிக்காப் பரந்தது	विमर्शित इदम्	செய்து இது.

महाभागकुलीनेन महाभागेन धीमता । जातो दशरथेनोर्व्या न रामः स्वमुपहति ॥ ३ ॥

மகாபிரகித்திபெற்ற	தகரதரினன்று
முன்னோர்களை யுடை	தோன்றிய
யவரும்;	பூராமர்,
மகாபிரகித்திபெற்ற	தனாயிஸ்
வரும்;	படுக்க
குரணகாணுமாயி	தக்கவரல்ல.

अजिनोत्तरसंस्तीर्णे वरास्तरणसञ्चये । जयित्वा पुरुषव्याघ्रः कथं शेते मर्द्दातले ॥ ४ ॥

भासादाश्रयिमानेषु बलभीषु च सर्वदा । हैमराजतभौमेषु वरास्तरणशालिषु ॥ ५ ॥

पुष्पसञ्चयचित्रेषु चन्द्रनागस्नान्धिषु । पाण्डुराभ्रप्रकाशेषु शुकसङ्कल्पेषु च ॥ ६ ॥

प्रासादवरवर्षेषु गीतवत्सु सुगन्धिषु । लपित्वा मेरुकल्पेषु कृतकाञ्चनभिक्तिषु ॥ ७ ॥

गीतवादित्रनिर्घोषैर्वराभरणनिस्वनैः । मृदङ्गवरशब्दैश्च सततं प्रतिबोधितः ॥ ८ ॥

वन्दिभिर्वन्दितः काले बहुभिः सूतमागधैः । गाथाभिरनुरूपाभिः स्तुतिभिश्च परन्तपः ॥

காலே	“சூரியோதயத்திற்	சுதிமி: ச	துதினா லும்
வந்திமி:	வந்திகளா லும்,	வந்தி:	துதிக்கப்பட்டவரும்,
பஹி:	அனைக	பரஸப:	வவர்களைத் தடுக்கச்
சூதமாவயீ:	வெதர்களா லும், மாக		செய்வவரும்.
வனூரூபாமி:	வற்ற [தர்களா லும்,	புருஷ்வாமி:	புருஷோத்தமருமா கு
வாபாமி:	பாட்டுகளா லும்		மவர்

गीतवादि- } निर्घोषैः }	பாட்டு, வாத்தியம் இவைகளின் கோஷ ங்களாலும்,	चन्दनागर- } गन्धिवु }	சந்தனம், ஆகில், இ வைகளின் வாசனை கோபுடையனவாய்,
वरामणनिखनैः	திறந்த ஆபரணங்க ளின் ஒலிகளாலும்,	पाण्डुराभ- } प्रकाशेषु }	வெண்மேகம்போல் பி ரகாசிக்கிறவைகளும்,
सुवङ्गवरशब्दैः च	மிருகங்கத்தின் இனிய கோஷங்களாலும்,	शुकसङ्घस्तेषु च	கிளிக்கட்டங்களால் ஒலிக்கப்பெற்றனவும்,
सततं प्रतिशोषितः	எப்பொழுதும் துயிலெழுப்பப்பட்ட வரும்,	गीतवन्सु	பாடல்களால் விளங்க ப்பெற்றனவும்,
प्रासादाभ- } विमानेषु च }	உயர்ந்த கோபுரங்க ளுற்ற திருமாளிகை களிலும்,	सुराग्निषु	கல்லாசனையுடைய னவும்,
वलभीषु	மேல் மெத்தை களிலும்,	मेरुकल्पेषु	மேருமலையை நிகர்த்த பொன்னுலியற்றப்பட்ட டகவர்களையுடைய னவுமான
हैमराज- } भौमेषु }	தங்கத்தினாலும், வெ ள்ளியினாலும் இய ற்றப்பட்ட ஆண் மனைகளிலும்,	प्रासादवस्वर्गेषु	பெரிய திறந்த திருமா ளிகைகளில்
वरास्तरणशालिषु	{ திறந்த மேல்விரிப்பு ளால் விளக்குகின்ற னவும்,	उपिवा अजिनोत्तरसंस्तीर्णं	வசித்துவிட்டு, திறந்த மான்தோல் விரிக்கப்பெற்ற
पुष्पसङ्घ- } विशेषु }	{ பல புஷ்பக்கோவைக ளால் விளக்குகின்ற னவும்,	वरास्तरणसङ्घे सर्वदा शयिवा कथं सङ्गीतले शेते	திறந்த படுக்கைகளில் எக்காலத்திலும் படுத்துவிட்டு எங்கனம் தரையில் படுக்கின்றார்?

अश्रद्धेयमिदं लोके न सत्यं प्रतिभाति मे। मुञ्चते खलु मे भावः स्वप्नोऽव्यपिति मे मतिः॥

लोकं	“உலகில்	भावः	மனநிலைமயானது
इदं	-இது	मुञ्चते	தடுமாறிக்கிடக்கிறது.
अश्रद्धेयं	நம்பக்கூடியதாயில்லை.	अयं	இது
मे	எனக்கு	स्वप्नः खलु	ஸ்வப்னமாகத்தானி
सत्यं	உண்மையானதாக	इति	என [ருக்கும்,
प्रतिभाति न	தோற்றவில்லை.	मे	எனது
मे	எனது	मतिः	கொள்ளை.

न नूनं दैवतं किञ्चित्कालेन बलवत्तरम्। यत्र दाशरथी रामो भूमावैव शयीत सः॥११॥

दाशरथिः	{ “தசரதசக்கிரவர்த்தி யாரின் திருக்குமார ராகும்	भूमौ	தரையில்
सः	அந்த	शयीत नूनं	படுக்கவேண்டுமெனில்
रामः एव	ஸ்ரீராமரே	कालेन	விதிவாக்காட்டிலும்
यत्र	எக்காலத்திலாவது	दैवतं	தெய்வமானது
		किञ्चित्	கொஞ்சமேனும்
		बलवत्तरं न	வலிபுள்ளதன்று.

विदेहराजस्य सुता सीता च प्रियदर्शना । दयिता शयिता भूपौ स्तुषा दशरथस्य च ॥

विदेहराजस्य	" விதேகமன்னராது	பிரியदर्शना च	{ பரவத்தைப்போக்கும்
दयिता	அத்தியந்த பிரிய		{ கருதியுடையவளுமா
	முன்ன		கிய
सुता	திருக்குமாரியும்,	सीता च	சீதாப்பிரசாட்டியாரும்
दशरथस्य	தகரதசக்கிரஸர்த்தி		கூட
	பாராது	भूमौ	தரையில்
स्तुषा	மருமகனும்,	शयिता	படுத்தான்!

इयं शय्या मम भ्रातुरिदं हि परिवर्तितम् । स्थण्डिले कटिने सर्वं गानैर्विमृदितं वृणम् ॥

इयं	" இது	गानैः	ஆலயவங்கொல்
मम	எனது	कटिने	கடினமான
भ्रातुः	தகையவனாது	स्थण्डिले	தரையில்
शय्या	படுக்கை.	विमृदितं	அழுக்கப்பட்டு
इदं वृणं	இந்த தருப்பைய	परिवर्तितम्	பெருந்திருக்கிறது.
सर्वं हि	எல்லாமும்		

मन्ये साभरणा सुप्ता सीताऽस्मिञ्छयने शुभे । तत्र तत्र हि वृश्यन्ते सक्ताः कनकविन्दवः॥

सीता	" சீதாப்பிரசாட்டியார்	मन्ये	எண்ணுகிறேன்.
अस्मिन्	இந்த	हि	எனெனில்,
शुभे	புண்ணிய	तत्र तत्र	அங்கங்கு
शयने	படுக்கையில்	कनकविन्दवः	ஆபரணங்களின்
साभरणा	ஆபரணங்களோடு		தடக்கள்
	கூட	सक्ताः	படிந்தவைகளாய்
सुप्ता	துங்கினான் என்று	वृश्यन्ते	காணப்படுகின்றன.

उत्तरीयमिहासक्तं सुव्यक्तं सीतया तया । तथा वीते प्रकाशन्ते सक्ताः कौशेयतन्त्रवः ॥

तया	" அந்த	एते	இந்த
सीतया	சீதாப்பிரசாட்டியால்	कौशेयतन्त्रवः	கெண்பட்டு வஸ்திர
इह	இவ்விடத்தில்		இலைகள்
उत्तरीयं	மேலாக்கு	तथा	அவ்வண்ணமே
सुव्यक्तं आसक्तं	நன்கு பற்றப்பட்டது.	सक्ताः	படிந்தவைகளாய்
हि	எனெனில்	प्रकाशन्ते	காணப்படுகின்றன.

मन्ये भर्तुः सुखा शय्या येन बाला तपस्विनी । सुकुमारी सती दुःखं न विजानाति मैथिली॥

भर्तुः	" தகையவனாது	सुकुमारी	மிகுதுவான திருமே
शय्या	படுக்கை		னியுடையவளுமான்
सुखा	மனத்திருப்பியை	मैथिली	சீதாப்பிரசாட்டியார்
	விளைவிக்கிறதாய்	तपस्विनी	தவக்கோலம்பூண்ட
मन्ये	எண்ணுகிறேன்.	सती	உத்தமியாய்
येन	அங்காரணத்தால்	दुःखं	கஷ்டமாய்க்கொண்
बाला	பெணவன தரையி	विजानाति न)	டாளில்லை.
	கிருப்பவளும்,		

हा हतोऽस्मि नृशंसोऽहं यत्सभार्यः कृते मम । ईदृशी राघवः शय्यामधिषेते ह्यनायवत् ॥

हा	"அந்தோ !	सभार्यः	தர்மபத்தியுடன்
अहं	நான்	अनायवत्	அனுகர்ப்போல
नृशंसः	அற்புனாய்	ईदृशी	இப்படிப்பட்ட
हतः अस्मि	அழிந்தேன்.	शय्यां	படுக்கையில்
यत्	என்னென்றால்	अधिषेते	படுத்துக்கொண்டது
मम कृते हि	என்பொருட்டன்றோ		ருக்கிரூர்.
राघवः	பூராமர்		

सर्वभौमकुले जातः सर्वलोकसुखावहः । सर्वलोकप्रियस्त्यजवा राज्यं सुखमनुत्तमम् ॥
कथमिन्दीवरश्यामो रक्ताक्षः प्रियदर्शनः । सुखभागी न दुःखार्हः शयितौ भुवि राघवः ॥

सर्वभौमकुले	"சக்கிரவர், ததுபார் வாய்ந்ததில்	प्रियदर्शनः	திருமேனியமுக வாய்ந்தவரும்,
जातः	பிறந்துவரும்	न दुःखार्हः	தூயரத்தையே காணுது
सर्वलोक- } सुखावहः }	எல்லா உலகத்தார்த ஒருக்கும் நன்மைவி ளைப்பவரும்,	सुखभागी	சுகத்திலேயே இருந்த
सर्वलोकप्रियः	{ எல்லா உலகத்தார்த ரும் அபிசாமராய் விளங்குபவரும்,	राघवः	பூராமர், [வருமாகிய
इन्दीवरश्यामः	நீலே தபலச் சயமான ரும்,	अनुत्तमं	சிறந்த
रक्ताक्षः	{ செவ்வரிபோடிய ருக்கண்களைபுடை யவரும்,	राज्यं	ராஜ்யத்தையும்,
		सुखं	சுகத்தையும்
		राघवा	விட்டு
		कथं	எக்கனம்
		भुवि	தலையில்
		शयितः	படுத்தார்?

धन्यः खलु महाभागो लक्ष्मणः शुभलक्षणः । आतरं विषमे काले यो राममनुवर्तते ॥

विषमे काले	"கஷ்டகாலத்தில்	लक्ष्मणः खलु	லக்ஷ்மணன் தான்
यः	எவன்	महानागः	புண்யா த்மா.
आतरं	தமையனாகும்	शुभलक्षणः	பாவரா துக்கொண்ட டப்பட்ட குணசாலி.
रामं	பூராமருக்கு	धन्यः	கொடுத்துவைத் தவன்.
अनुवर्तते	{ பக்கலிலிருந்து திருத் தொண்டு செய்கிற னோ அந்த		

सिद्धार्था खलु वैदेही पति याऽनु गता वनम् । वयं संशयिताः सर्वे हीनास्तेन महात्मना ॥

यां	"எவள்	सिद्धार्था	பாக்விபசாலி.
पति	கணவனை	तेन	அந்த
अनु	தொடர்ந்து	महात्मना	மஹாத்மா வினால்
वनं	காட்டிற்கு	हीनाः	கைவிடப்பட்ட
गता	சென்றனனோ அந்த	वयं	நாம்
वैदेही खलु	சீதாப்பிரேட்டியார்.	सर्वे	எல்லோரும்
	தான்	संशयिताः	அல்லாடுகின்றோம்.

अकर्णधारा पृथिवी शून्येव प्रतिभाति मे । गते दशरथे स्वर्गे रामे चारण्यमाश्रिते ॥२२॥

दशरथे	"தசரதசங்கிரவர்த் தி	पृथिवी	உலகமானது
स्वर्गे	சுவர்க்கத்தை [ராம்	अकर्णधारा	மரணமியற்றது
गते	அடைந்துவிடவும்,	इव	போன்றதாய்
रामे	புதிதாய்	शून्या	திக்கற்றதாய்
अरण्ये	காட்டை	मे	எனக்கு
आश्रिते च	அடைகதுவிட ஏன்,	प्रतिभाति	கொற்றுக்கொடு.

न च प्रार्थयते कश्चिन्मनसाऽपि वसुंधराम् । वनेऽपि वसतस्तस्य बाहुवोर्याभिरक्षिताम् ॥

वने	"காட்டில்	बाहुवोर्याभिरक्षितां	புதுபலத்தால் காக்கும்
वसतः अपि	வசதித்துக்கொண்ட	वसुंधरां	பூமியை [கப்படும்
	ருக்கையிலும்,	कश्चिन् च	ஒருவனும்
		मनसा अपि	மனத்தாலுங்கூட
तस्य	அவரது	प्रार्थयते न	ஆசைப்படுகிருவீர்களை.

शून्यसंवरणारक्षामयन्वितहयादिषाम् । अपावृतपुरद्वारां राजधानीमरक्षिताम् ॥ २४ ॥

अप्रहृष्टवलां न्यूनां विषमस्थामनावृताम् । शत्रवो नाभिमन्यन्ते भक्षान् विषकृतानिव ॥

शून्यसंवरणारक्षां	"கேட்காட்டக்காலவற்றி றதும்,	न्यूनां	அழிந்ததாய்
अयन्विता- } हयादिषां }	கட்டப்பட்டதாளை குதிரைகளைபுடைய தும்,	अनावृतां	அகழற்றதும்,
		विषमस्थां	ஆபத்திக்குப்பது மாயி
अपावृतपुरद्वारां	{ திறந்துகிடக்கும் கேட ட்டைவாயிலையுடை யதும்,	राजधानीं	ராஜதானியை
अरक्षितां	காக்கப்படாததும்,	शत्रवः	சතුருக்கள்
अप्रहृष्टवलां	சந்தேதாவதற்ற கொலை வையுடையதும்,	विषकृतान्	விஷக்கொத்த
		भक्षान् इव	சென்றுண்டாகளைப் போல
		अभिमन्यन्ते न	ஆவசப்பட்டிருக்கின்றார்கள்.

अद्यप्रभृति भूमौ तु क्षयिष्येऽहं तृणेषु वा । फलमूलाशनो नित्यं जडाचीराणि धारयन् ॥

अद्यप्रभृति	"இதுமுதல்	जडाचीराणि	சடைவையும் மரவரி களையும்
अहं	நான்	धारयन्	பூண்டவனும்,
नित्यं	எப்பொழுதும்	तृणेषु वा	தருப்பைகளிலேயே
फलमूलाशनः	பழங்களைபும் கிழங்கு களையும் புகிப்பவனும்	भूमौ तु	தரையிலேயே
		क्षयिष्ये	படுப்பேன்.

तस्यार्थमुत्तरं कालं निवत्स्यामि सुखं वने । तं प्रतिश्रवमामुच्य नास्य मिथ्या भविष्यति॥

तं	" அந்த	सुखं	மனத்திருப்தி
प्रतिश्रव	உடன்பாட்டை		கொண்டு
आमुच्य	நான் ஏற்றுக்கொண்டு	निवत्स्यामि	வசிக்கேன்.
तस्यार्थ	ஆவருக்காக	अस्य	இதற்கு
उत्तरं कालं	வருக்காலத்தை	मिथ्या	மரபாடு
वने	காட்டில்	भविष्यति न	கிடைப்பாது.

वसन्तं भ्रातुरर्थाय शत्रुघ्नो माऽनुवत्स्यति । लक्ष्मणेन सह त्वार्यो ह्ययोध्यां पालयिष्यति ॥

शत्रुघ्नः	" சத்ருக்கன்	आर्यः तु	பெரியவரோடுவெனில்
भ्रातुः अर्थाय	தனையனுருக்காக	लक्ष्मणेन सह	லக்ஷ்மணனுடனாக
वसन्तं	வசிக்கும்	अयोध्यां हि	அயோத்தியையே
मा	என்னை	पालयिष्यति	பரிபாலிப்பார்.
अनुवत्स्यति	பற்றி வசிக்கான்.		

अभिषेक्ष्यन्ति काकुत्स्थमयोध्यायां द्विजोत्तमाः । अपि मे देवताः कुर्युरिमं सत्यं मनोरथम्॥

द्विजोत्तमाः	" அந்தனோத்தமர்கள்	इमं	இந்த
अयोध्यायां	அயோத்தியையில்	मनोरथं	மனோரதத்தை
काकुत्स्थ	கூதராமரை	सत्यं	நிறைவேறியதாக
अभिषेक्ष्यन्ति	அபிஷேகம்செய்யிப்	देवताः	தேவதைகள்
मे	எனது [பார்கள்.	अपि कुर्युः	செய்வார்களா?

प्रसाद्यमानः शिरसा मया स्वयं बहुप्रकारं यदि न प्रपत्स्यते ।

ततोऽनुवत्स्यामि चिराय राघवं वने वसन्नर्हति मामुपेक्षितुम् ॥ ३० ॥

मया	" என்னால்	वने	காட்டில்
शिरसा	முடிநாழ்த்தி,	वसन्	வசத்துக்கொண்டு,
स्वयं	ஸ்வயேச்சையாய்,	राघवं	ஸ்ரீராமரை
बहुप्रकारं	பலவகையிலும்	चिराय	எக்காலமும்
प्रसाद्यमानः	ஸேண்டிக்கொள்ளப் படுமவர்,	अनुवत्स्यामि	அண்டிக்கப்பேன்.
प्रपत्स्यते न यदि	ஒத்துக்கொள்ளா	मां	என்னை
ततः	அதிலிருந்து [விடில்,	उपेक्षितुं	மறுக்க
		अर्हति न	மட்டார்."

इत्यार्षे श्रीमद्रामायणे वाल्मीकीये आदिकाव्ये

अयोध्याकाण्डे अष्टाशीतितमः सर्गः ॥

एकोनवतितमः सर्गः—எண்பத்தொன்பதாவது ஸர்க்கம் || ௧௭ ||

गङ्गातरणम्—கங்கையைத் தாண்டுவது.

व्युष्य रात्रि तु तत्रैव गङ्गाकूले स राघवः । भरतः काल्यमुत्थाय शत्रुघ्नमिदमब्रवीत् ॥ १ ॥

சு:	அந்த	व्युष्य	கழித்து,
राघवः	ரகுலம்சத்திலுதித்த	काल्य तु	ஆதிகாலைவேளைய
भरतः	பரதர்	उत्थाय	எழுந்த
गङ्गाकूले	கங்கைக்கரையில்	शत्रुघ्नं	சத்துருக்கரைப்பார்
तत्र एव	அதேங்கிலத்தில்	इदं	பின்வருமாறு [த்து,
रात्रिं	இரவை	अब्रवीत्	சொன்னார் :

शत्रुघ्नोत्तिष्ठ किं शेषे निपादाधिपतिं गुहम् । शीघ्रमानय भद्रं ते तारयिष्यति वाहिनीम् ॥

शत्रुघ्न	“சத்துருக்கள் !	निपादाधिपतिं	கேடர்மன்னனாகும்
उत्तिष्ठ	எழுந்திரு,	गुहं	குகரை
ते	உனக்கு	शीघ्रं	சீக்கிரமாக
भद्रं	நற்பெயர் உண்டாகட்	आनय	அழைத்துவா,
किं	ஏன் [மும்.	वाहिनीं	சேனையை
शेषे	தூங்கிக்கொண்டிருக் கின்றனை ?	तारयिष्यति	அக்கரை சேர்ப்பார்.”

जागर्मि नाहं स्वपिपि तथैवार्यं विचिन्तयन् । इत्येवमब्रवीद्भ्रात्रा शत्रुघ्नोऽपि मचोदितः ॥

आता	தமையனாரால்	अहं अपि	“நானும்
तथा एव	மேற்கண்டவாறு	स्वपिपि न	தூங்கவில்லை.
मचोदितः	ஏவப்பட்ட	आर्यं	பெரியவரை
शत्रुघ्न	சத்துருக்கள்	विचिन्तयन् एव	தியானித்துக்கொண் டே
इति	பின்வருமாறு		
अब्रवीत्	பதில் சொன்னார் :	जागर्मि	விழித்திருக்கிறேன்.”

इति संवदतोरेवमन्योन्यं नरसिंहयोः । आगम्य प्राञ्जलिः काले गुहो भरतमब्रवीत् ॥ ४ ॥

इति एवं	இங்ஙனமாய்	काले	சீவரான காலத்தில்
अन्योन्यं	ஒருவரோடொருவர்	आगम्य	அவ்விடம் வந்து
नरसिंहयोः	புருஷோத்தமர்களா	भरतं	பரதரைப்பார்த்து
	குமிருவர்களும்,	प्राञ्जलिः	அஞ்சலிநைத்தாராகி
संवदतोः	சம்பாஷித்துக்கொண்	अब्रवीत्	பின்வருமாறு
गुहः	குகர் [டிருக்கையில்		மொழிந்தார் :

कच्चित्मुखं नदीतीरेऽवासीः काकुत्स्थ सर्वरीम् । कच्चित्ते सह सैन्यस्य तत्र सर्वपनामयम् ॥

काकुत्स्थ	“பரதரே !	कच्चित्	நான் எண்ணுகிறேன்.
नदीतीरे	நதிக்கரையில்	सहसैन्यस्य	சைனியத்துடன் கூட
सर्वरी	இரவை	तत्र	தேவரீருக்கு
अवासीः	கழித்தீர்.	सर्व	எல்லாவிதத்திலும்
ते	தேவரீர்	अनामयं	குறையில்லையென
मुखं	கிணர் கடியமென	कच्चित्	நான் எண்ணுகிறேன்.”

गुहस्य तत्तु वचनं श्रुत्वा स्नेहादुदीरितम् । रामस्यानुवशो वाक्यं भरतोऽपीदमब्रवीत् ॥६॥

செஹ்
உதீர்தி
குஹ்
தத்
வசனம்
சுத்வா து

கட்பால்
சொல்லப்பட்ட
குஹ்
அந்த
கொல்லை
கேட்டவுடன்

ராமசு
அனுவச:
பரத: அபி
இதம்
வாக்யம்
அவவீத்

ராமருக்கு
சொபட்ட
பாதரும்
பின்வரும்
கொல்லை
கொள்ளுள் :

सुखा नः सर्वरी राजन्पूजिताश्चापि ते वयम् । गङ्गां तु नौभिर्वह्नीभिर्दाशाः संतारयन्तु नः॥

ராஜந்
ந:
சர்வரீ
சுலா வ
தே
வயம்
பூஜிதா: அபி

"அரசே!
எங்களுக்கு
இரவு
சுகமே கழிந்தது.
அந்த
நாங்கள்
பூஜிக்கப்பட்டோம்.

வாசா:
வஹீமி:
நௌமி:
து
ந:
கங்கா
சந்தாரயந்து

செம்படவர்கள்
பல
மரக்கலங்களைக்கொ
இப்பொழுதே [ண்டு
எங்களை
கங்கையை
தாண்டுவிக்கட்டும்."

ततो गुहः संत्वरितः श्रुत्वा भरतशासनम् । प्रतिप्रविश्य नगरं तं ज्ञातिजनमब्रवीत् ॥ ८ ॥

தத:
குஹ:
பரதசாசனம்
சுத்வா
சந்த்வித:
நகரம்

அப்பொழுது
குஹ்
பாதாது ஆக்களுகைய
கிரமேற்கொண்டு
காலதாமதம் செய்யா
நகரத்திற்கு [தவராய்

புதிபுவிஷய
தம்
ஜாதிஜனம்
அவவீத்

திரும்பிச்சென்று,
அந்த
நா தினவங்களைப்
பார்த்து
பின்வருமாறு ஆக்குநர்
பித்தார் -

उत्तिष्ठत प्रबुध्यध्वं भद्रमस्तु हि वः सदा । नावः समनुकर्षध्वं तारयिष्याम वाहिनीम् ॥

புதுபுயதம்
உதிஸ்த
நாவ:
சமநுகர்ஷதம்

"விழித்துக்கொள்ளு
ங்கள்!
எழுந்திருங்கள்!
மரக்கலங்களை
இழுத்துவாருங்கள்.

வாஹினி
தாரயிஷ்யாம்
ஹி
வ:
சதா
அதம் அஸ்து

சேனைகைய
கடத்துவிப்போம்.
அதனும்
உங்களுக்கு
சாக்காதமாய்
நற்பெறு விளக்கும்."

ते तथोक्ताः समुत्थाय त्वरिता राजशासनात् । पञ्च नावां शतान्येव समानिन्युः समन्ततः॥

ததா
உத்தா:
தே
சமுத்தாய
ராஜசாசனாத் புவ

மேற்கண்டவாறு
கட்டளையிடப்பட்ட
ஆவர்கள்
எழுத்து
மன்னர் கட்டளைப்
படியே

த்வரிதா:
சமன்ஸத:
பஞ் சதானி
நாवा
சமானின்யு:

காலதாமதம் செய்யா
தவர்களாய்
எல்லாப்பக்கங்களிலு
ஐந்து [பிரிந்து
மரக்கலங்களை
கொண்டுவந்தார்கள்.

अन्याः स्वस्तिकविज्ञेया महाघण्टाधरा वराः । शोभमानाः पताकिन्यो युक्तवाहाः सुसंहताः॥

अन्याः இன்னும் பல
மहाघண்டாधரா: பெரிய மணிகள் கட்ட
ப்பட்டவைகளும்,
வரா: தேர்த்
யுக்தவாஹா: ஏற்ற படகோட்டிகளை
யுடையவைகளும்
பதாकिन्या: கொடியேற்றப்பட்டி

शोभमानाः அழகுவாய்ந்து கிளங்
குபணவகளும்த,
स्वस्तिकविज्ञेया: { 'ஸ்வஸ்திக'மெனப்
பெயர் பூண்டவைக
ளும்
सुसंहता: கொண்டு வந்து
சேர்க்கப்பட்டன.

ततः स्वस्तिकविज्ञेयां पाण्डुकम्बलसंवृताम् । सनन्दिघोषां कल्याणीं गुहो नावमुपाहरत् ॥

गुहः குகர்,
स्वस्तिकविज्ञेयां 'ஸ்வஸ்திக'மெனப்
பெயர் பூண்ட
कल्याणीं அழகிய
नाव மரக்கலத்தை

पाण्डुकम्बलसंवृतां வெண்கம்பளம்
கிரிக்கப்பட்டதாய்
सनन्दिघोषां { மெனம் முதலிய வாந்
திரைகொலுக்களுடன்
கடியதாய்
ततः அப்பொழுது
उपाहरत् கொண்டு வந்தார்.

तामारोह भरतः शत्रुघ्नश्च महाबलः ॥ १३ ॥

महाबलः அதுகிராமர், திருகிராணி
भरतः பாது [யாகும்
तां அதில்

आस्रोह ஏறிக்கொண்டார்,
शत्रुघ्नः च சுத்துருக்களும் அங்க
னமே செய்தார்.

कौसल्या च सुमित्रा च याश्चान्या राजयोषितः । पुरोहितश्च तत्पूर्वं गुरवो ब्राह्मणाश्च ये ॥

अनन्तरं राजदारास्त्वथैव शकटापणाः ॥ १४ ॥

तत् अப்பொழுது
पूर्वं முதலில்
कौसल्या च கோணலாதேவியாரும்,
सुमित्रा च சுமித்திராதேவியா
अनन्तरं அதன்மேல் [ரும்,
अन्या: மற்றுமுள்ள
राजदारा: சக்கிரவாத்தியனை
மாரிகளும்,
राजयोषितः ராஜஸ்திரீகள்

या: च எவர்களை அவர்களும்,
पुरोहितः च புரோகிதராகிற வளி
யுடையவரானும்,
गुरवः பூஜயர்களை
ब्राह्मणा: பிராம்மணர்கள்
ये च எவர்களை அவர்களும்,
शकटापणा: சுண்டவண்டியாய்
டைப்பொருள்களும்,
तथा एव அங்ஙனமே ஏறின.

आवासमादीपयतां तीर्थं चाप्यवगाहताम् । भाण्डानि चाददानानां घोषस्त्रिविधमस्पृशत् ॥

आवासं தங்கியிருந்தவிடத்தின்
आदीपयतां { அசத்தகூளங்களை
நீயிட்டுக்கொளுத்தி
யவர்களுடையவும்,
तीर्थं இனத்தில்
अवगाहतां च ஸ்நானம்செய்யவர்க
ளுடையவும்,

भाण्डानि சாமான்களை
आददानानां च எடுத்துக்கொண்டு
பேசிறவர்களுடை
चोष: சுத்தமாதது [யவும்
त्रिविधं अपि ஆகாயம்வசையிடு
अस्पृशत् எட்டித்து

पताकिन्यस्तु ता नावः स्वयं दाशैरधिष्ठिताः । वहन्त्यो जनमारुहं तदा संपेतुराशुगाः ॥

दाशैः செம்படவர்களால்
 स्वयं தானே
 अधिष्ठिताः செலுத்தப்பட்டவைகளும்,
 पताकिन्यः தவறுங்கள் கட்டப்
 பெற்றவைகளும்,
 आशुगाः तु விரைவில் செல்ல
 வல்லவைகளும்.

ताः அந்த
 नावः மரக்கலங்கள்,
 अरुहं ஏறிய
 जनं ஜனங்களை
 वहन्त्यः சுமந்துகொண்டு,
 तदा அப்பொழுது
 संपेतुः சென்றன.

नारीणामभिपूर्णास्तु काशित्काश्चित्तु वाजिनाम् । काश्चित्तत्र वहन्ति स्म यानयुग्यं महाधनम् ॥

तत्र அதில்
 काश्चित् சில
 नारीणां तु ஸ்திரீகளாலும்
 काश्चित् சில
 वाजिनां तु குதிரைகளாலும்

अभिपूर्णाः நிறைத்தவைகளாயும்,
 काश्चित् சில
 महाधनं மிக்கபொருள்களையும்
 यानयुग्यं சதம், வாகனமிவை
 களின் வகைகளையும்,
 वहन्ति स्म சுமந்துசென்றன.

ताः स्म गत्वा परं तीरमवरोप्य च तं जनम् । निवृत्ताः काण्डचित्राणि क्रियन्ते दाशवन्धुभिः ॥

ताः அவைகள்
 परं तीरं அக்கரையை
 गावा அண்டி,
 तं அந்த
 जनं ஜனங்களை
 अवरोप्य இறக்கி,

निवृत्ताः च திரும்பியவைகளாய்
 दाशवन्धुभिः செம்படவ அன்பர்
 களால்
 काण्डचित्राणि { துடிப்புகளைப் பல்வா
 ராய்ச்சுழற்றும் வேடி
 கைகளை
 क्रियन्ते स्म செய்க்கப்பட்டன.

सदैवजयन्तास्तु गजा गजारोहैः प्रचोदिताः । तरन्तः स्म प्रकाशन्ते सध्वजा इव पर्वताः ॥

गजाः யானைகள்
 सदैवजयन्ताः அம்பாரிகளுடன்கூடி
 யவைகளாய்,
 गजारोहैः யானைப்பரக்கர்களால்
 प्रचोदिताः செலுத்தப்பட்டவை
 களாய்,

तरन्तः तु நீந்துபவைகளாய்,
 सध्वजाः கொடிகட்டின
 पर्वताः इव மலைகள் போல்
 प्रकाशन्ते स्म விளங்கின.

नावश्चारुहुस्त्वन्ये पुयैस्तेरुस्तथा परे । अन्ये कुम्भघटैस्तेरुन्ये तेरुश्च बाहुभिः ॥ २० ॥

अन्ये तु சிலர்
 नावः மரக்கலங்களில்
 आरुहुः ஏறிக்கொண்டார்கள்.
 च परे வேறு சிலர்
 पुयैः தெப்பங்களிலேறித்
 கொண்டு
 तेरुः கடந்தார்கள்.

तथा अन्ये வேறுசிலர்
 कुम्भघटैः குறு வாய்களை யுடைய
 பாளைகளிலேறிக்கொ
 கடந்தார்கள். [ண்டு
 च अन्ये வேறுசிலர்
 बाहुभिः கைகளால்
 तेरुः நீதிச்சென்றார்கள்.

सा पुण्या ध्वजिनी गङ्गां दाशैः संतारिता स्वयम् । मैत्रे मुहूर्ते प्रययौ प्रयागवनमुत्तमम् ॥

दाशैः	செம்படவர்களால்	गङ्गां	கங்கையை
स्वयं	தானே	सन्तारिता	கடத்துவிக்கப்பெற்ற
मैत्रे	{ 'மைத்ர' மெனும் (சூர் இளைத்துத் திற்கு மேல் 4 நாழிகைமுதல் 6 நாழிகைவரை)	सा	அந்த
मुहूर्ते	முகூர்த்தத்தில்	पुण्या ध्वजिनी	நல்ல சேனையானது
		उत्तमं	சிறந்த
		प्रयागवनं	பிரயாகமென்ற வனத்
		प्रययौ	அடைந்தது. [தை

आश्वासयित्वा च चमूं महात्मा निवेशयित्वा च यथोपजोषम् ।

द्रष्टुं भरद्वाजमुपिप्रवर्यमुत्विश्रुतः सन्भरतः प्रतस्थे

॥ २२ ॥

महात्मा	மகா தீமாவாகும்	उत्विश्रुतः सन्	{ ருங்கிருகனால் தொ டர்க்குவரப்பெற்ற வராகி,
भरतः	பரதர்	भरद्वाजं	பரத்வாஜனும்
चमूं	சைனியத்தை	उपिप्रवर्यं	முனிவர் பெருமானை
आश्वासयित्वा	உற்சாகப்படுத்திவிட்டு	यथोपजोषं च	முன்னமேயே உத்தே சக்கொண்டிருந்தபடி
निवेशयित्वा	தங்கிலிருக்கச்செய்து விட்டு,	द्रष्टुं	தரிசிக்க
च	அதன் பின்னர்	प्रतस्थे	புறப்பட்டனர்.

स ब्राह्मणस्याश्रममभ्युपेत्य महात्मनो देवपुरोहितस्य ।

ददर्श रम्योदजवृक्षवण्डं महद्गन् श्रीतिकरं सुरम्यम्

॥ २३ ॥

सः	அவர்	आश्रमं	ஆசிரமத்தை
ब्राह्मणस्य	தத்வப்பொருளையதிக் தவரும்,	अभ्युपेत्य	சேர்க்கிக்கொண்டு,
देवपुरोहितस्य	{ தேவர்களால் முதன் மையாகப்போற்றப் பட்டவரும்,	रम्योदज- वृक्षवण्डं }	அழகுப ஆசிரமக்களை யும் மாவரிகளையு முடையதும்,
महात्मनः	மகா தீமாவுமாகுமவ ரது	सुरम्यं	மிக அழகானிருக்கிற தும்,
श्रीतिकरं	மடுவாக்குமாயிருக்க கின்ற	महद्गन् वनं	விசாலமாயிருக்கிறது வளத்தை [மான கண்டார்.
		ददर्श	

इत्यार्षे श्रीमद्रामायणे वाल्मीकीये आदिकाव्ये

अयोध्याकाण्डे एकोनवतितमः सर्गः ॥

नवतितमः सर्गः—தொண்ணூற்றாவது ஸர்க்கம். || ௨௦ ||

भरतभरद्वाजसंवादः—பரதபாற்கவாஜஸம்வாதம்.

भरद्वाजाश्रमं दृष्ट्वा क्रोशादेव नरर्षभः । बलं सर्वमवस्थाप्य जगाम सह मन्त्रिभिः ॥ १ ॥
पद्मधामेव हि धर्मज्ञो न्यस्तशस्त्रपरिच्छदः । वसानो वाससी क्षौमे पुरोधाय पुरोहितम् ॥

भरद्वाजाश्रमं	பரதவாஜாது ஶ்ரம்மத்தை	न्यस्तशस्त्र- } परिच्छदः }	சஸ்திரங்கனையும் பிசுதுகளையும் விலக்கியவராய்,
दृष्ट्वा हि	கண்டதுமே,	क्षौमे वाससी	வெண்பட்டுஉடைகளை
सर्वं	எல்லா	वसानः	உடுத்தியவராய்
बलं	சைனியத்தையும்	पुरोहितं	புரோஹிதராகும்
क्रोशात् एव	இரண்டுமையுக்கப் பாடுவோயே	पुरोधाय	முன்னிட்டுக்கொண்டு
अवस्थाप्य	நிறுத்திவிட்டுவந்த	मन्त्रिभिः सह	மந்திரிமார்க்களோடுகூட
नरर्षभः	புருஷோத்தமரும்,	पद्मधा एव	கடல்நடைபயாகவே
धर्मज्ञः	தர்மசிலருமாயியஆவர்	जगाम	சென்றார்.

ततः संदर्शने तस्य भरद्वाजस्य राघवः । मन्त्रिणस्तानवस्थाप्य जगामानुपुरोहितम् ॥ ३ ॥

ततः	அதன்மேல்	तान्	அந்த
तस्य	அந்த	मन्त्रिणः	மந்திரிமார்க்களையும்,
भरद्वाजस्य	பரதவாஜஸர்	अवस्थाप्य	நிறுத்திவிட்டு,
सन्दर्शने	கண்டதும்	अनुपुरोहितं	புரோஹிதரைத் தெர
राघवः	பரதர்	जगाम	சென்றார். [டர்ந்து

वसिष्ठमथ दृष्ट्वैव भरद्वाजो महातपाः । संचचालासनात्तूर्णं शिष्यानर्घ्यमिति ब्रुवन् ॥ ४ ॥

अथ	அப்பொழுது	अर्घ्यं	‘அர்க்கியம்
महातपाः	மகாதபஸ்ஸியான	तूर्णं	சீக்கிரம்’
भरद्वाजः	பரதவாஜமுனிவர்	इति	என்று
वसिष्ठे	வஸிஷ்டபகவானை	ब्रुवन्	சொல்லிக்கொண்டு
दृष्ट्वा एव	கண்டமாதிரித்தில்	आमनात्	ஆமனத்திலிருந்து
शिष्यान्	சிஷ்யர்களைப்பார்த்து	संचचाल	எழுந்தார்.

समागम्य वसिष्ठेन भरतेनाभिवादितः । अबुध्यत महातेजाः सुतं दशरथस्य तम् ॥ ५ ॥

महातेजाः	மகாதேஜஸ்ஸியானுமவர்	अभिवादितः	நமஸ்கரிக்கப்பட்டவ
वसिष्ठेन	வஸிஷ்டரோடு	तं	அவரை [ராய்
समागम्य	சேர்ந்ததும்,	दशरथस्य	தசரதசக்கிரவர்த்தியா
भरतेन	பரதரால்	सुतं	புதல்வனென [ரது
		अबुध्यत	அறிந்தார்.

ताभ्यामर्घ्यं च पात्रं च दत्त्वा पश्चात्फलानि च । आनुपूर्व्याच्च धर्मज्ञः पप्रच्छ कुशलं कुले॥
अयोध्यायां बले कोशे मित्रेष्वपि च मन्त्रिषु । जानन्दशर्यं वृत्तं न राजानमुदाहरत् ॥

பமேஜ: தருமசீஸராகுமவர்
தாப்யா அங்கிலிருவர்களுக்கும்
அர்ஹ்யம் ஆர்ஹியத்தையும்,
பாத்திரம் பாத்திரத்தையும்,
பஷாத் அந்நன்பின்னார்
பலானி பழக்கலையும்,
தவா அளித்துவிட்டு
ஆனுபூர்வாத் வரிசைக்கொம்மாய்
குலே குடும்பவிஷயத்திலுள்,
அயோத்யாத்தியலின்
விஷயத்திலும்,
வலே சைனியவிஷயத்
திலும்,

கோசே பொருள்விஷயத்தி
லும்,
மித்ரேஸு அபி அன்பர்கள்விஷயத்
திலும்,
மந்திரிஸு ச மந்திரிமார்சுள்விஷயத்
குசலம் சௌமத்தை [திலும்,
பபக்ஷ வினாவினார்.
தசர்ய தசரதர்
வூத் இதன் துபேசனைத
ஜானந் அநிந்த, பவர்
ராஜானம் ச சக்கிரவர்த்தியாகரப்
பற்றி
உதாஹரத் ந பிரஸ்தாபிக்கவில்லை.

वसिष्ठो भरतश्चैनं पप्रच्छतुरनामयम् । शरीरेऽग्निषु शिष्येषु वृक्षेषु मृगपक्षिषु ॥ ८ ॥

வசிஸ்த: வசலிஷ்டபாகவா ஹும்,
பரத: ச பரதரும்,
ஏனே இவரை
சரீரே சரீரவிஷயத்திலும்
அசிஸு ஹேறாமாக்கலிகள்
விஷயத்திலும்,

வூஷேஸு மிருகபட்சிகள் விஷ
யத்திலும்,
சிஷ்யேஸு சீடர்கள்விஷயத்தி
லும்,
மூகபக்ஷிஸு மிருகபக்ஷிகள்
விஷயத்திலும்,
அநாமயே சேஷ்யத்தை
பபக்ஷஸு: வினாவினார்கள்.

स तथेति प्रतिज्ञाय भरद्वाजो महायशः । भरतं मत्सुवाचेदं राघवस्नेहबन्धनात् ॥ ९ ॥

ச: அந்த
மஹத்யசா: மிகப்புகழ்பெற்ற
பரஹ்ஜ: பரத்வாஜமுனிவர்,
ததா இதி 'எல்லாம் சுகழிம்'
பென

பதிஜாய பதிகளித்து
பரதம் பதி பரதரைப் பார்த்து
ரஹ்வஸ்தேஹ- } ஸ்ரீராமரிடத்திலுள்ள
பந்தனாட் } அன்பினதிசயத்தால்
இவ் பின்வரும் சொல்லை
உவாச மெய்நிகரார்:

किमिहागमने कार्यं तव राज्यं प्रशासतः । एतदाचक्ष्व मे सर्वं न हि मे शुष्यते मनः ॥

ராவ்ய் "ராஜ்யத்தை
புராஸத: தவ ஆளும் உனக்கு
இஹ இவ்விடத்திற்கு
அகாமனே வருவதில்
கார்யே கி உத்தரமம் என்ன?
ஏதத் சர்வ இது எல்லாவற்றை
யும்

மே எனக்கு
அகக்ஷவ கிளக்கச்சொல்லு.
ஹி ஏனெனில்
மே மன: எனது மனமரணது
சுஷ்யதே ந தெளிவுபெருமலிருக்
கின்றது.

भरद्वाज-भरत

सर्व साधन कर सुफल मुहावा । लखन राम लिय दरसनु पावा ॥
तेहि फल कर फलु दरस तुम्हारा । सहित पयान सुभाग हमारा ॥

न चैतदिष्टं माता मे यद्वोचन्मदन्तरे । नाहमेतेन तुष्टश्च न तद्वचनमाददे ॥ १६ ॥

मे	"அடியேனது	மூத	இது
மாता	தாய் [யில்	इष्टं न च	(தர்மத்திற்கு) இசைந்
मदन्तरे	நான் இல்லா திருக்கை-	अहं	த தில்லை.
यत् अवोचत्	கதைக்கொன்னுணர்	एतेन च	அடியேன்
तद्वचनं	அந்த திவ்யமனத்தை	तुष्टः	இதனால் தான்
आददे न	நான் அங்கீகரிக்க	न	அசஞ்சலமனத்தால்
	வில்லை.		இல்லை.

अहं तु तं नरव्याघ्रमुपयातः प्रसादकः । प्रतिनेतुपयोध्यां च पादौ तस्याभिवन्दितुम् ॥

अहं	"அடியேன்	तस्य पादौ	அவரது திருவடிகளில்
तु	இவ்வியதத்தில்	अभिवन्दितुं	விழுந்து சேலிக்கவும்,
तं	இந்த	अयोध्यां	அயோத்தியாபுரிக்கு
नरव्याघ्रं	புருஷோத்தமரிடம்	प्रतिनेतुं च	திருப்பியழைத்துப்
प्रसादकः	அருளைப் பிரார்த்திக்		போகவும்
	கின்றவனாகி,	उपयातः	வந்திருக்கிறேன்.

त्वं मामेवं गतं मत्वा प्रसादं कर्तुमर्हसि । शंस मे भगवन्नामः क संप्रति महीपतिः ॥ १८ ॥

त्वं	"தேவரீர்	अर्हसि	திருவுனங்கொண்டு
मां	அடியேனை	भगवन्	பகவானே! [சீராக.
एवं	இப்படிப்பட்ட	महीपतिः	சக்கிரவர்த்தியாராகிய
गतं	மணப்போக்குடைய	रामः	ஸ்ரீராமர்
	வனாக	संप्रति	இப்பொழுது
मत्वा	திருவுனத்தில்பற்றி	क	எங்கிருக்கிறார்?
प्रसादं	அருளை	मे	அடியேனுக்கு
कर्तुं	அளிக்க	शंस	தேவரீர் அருளிக்கெய்க."

वसिष्ठादिभिर्ऋत्विग्भिर्याचितो भगवांस्ततः । उवाच तं भरद्वाजः प्रसादाद्भरतं वचः ॥ १९ ॥

ततः	அதேசமயத்தில்	प्रसादात्	அருளிக் கிசயத்தால்
वसिष्ठादिभिः	வஸிஷ்டர்முதலிய	तं	அந்த
ऋत्विग्भिः	ரித்விக்குகளால்	भरतं	பாதரைப்பார்த்து,
याचितः	வேண்டப்பட்ட	वचः	பின்வரும் திருவாக்கை
भरद्वाजः भगवान्	பரத்வாஜபகவான்	उवाच	திருவாய்மொந்தருளி
			னார் :

त्वरयेतत्पुरुषव्याघ्र युक्तं राघववंशजे । गुरुवृत्तिर्दमथैव साधूनां चानुयायिता ॥ २० ॥

पुरुषव्याघ्र	"புருஷோத்தம!	साधूनां	மகாத்மாக்களாகிய
राघववंशजे	ரகுலம்சத்தில் பிறந்த		முன்னோர்களை
त्वयि	உன்னிடத்தில்	अनुयायिता	அனுசரித்து நடத்த
	பெரியோர்களிடம்		ஹம்
गुरुवृत्तिः च	மனங்கொண்டு நட	एतत् एव	இத ஒவ்வொன்றும்
	த்தலும்,	युक्तम्	குடி கொண்டிருக்
दमः च	அதர்மமென்பதற்கே		கிறது.
	விடக்கொடாமையும்,		

जाने चैतन्मनःस्थं ते दृष्टीकरणमस्त्विति ।

ते "உனது
மனஸ்த் மனோபாவமாகும்
एतत् இதை
जाने च காணறிலேன்.
तव உனது
अवस्थं அப்புதமாகிய
कीर्ति புகழை

जाने च रामं धर्मज्ञं ससीतं सहलक्षणम् ।

ससीतं "வரிதையோடுருக்கி
நகரும்,
सहलक्षणं ஸக்யமணிரோடிருக்
கிறவரும்,
धर्मज्ञं தர்மஜ்ஞருமாகிய
रामं च ஸ்ரீராமனாயும்,
जाने உன்னபடியறிவேன்.

अपृच्छं त्वां तवात्यर्थं कीर्तिं समभिवर्धयन् ॥

समभिवर्धयन् எங்கும் பரவச்செய்ய
வளும்,
दृष्टीकरणं अस्तु யாவருக்கும் தெரிந்த
தாகவுமாகட்டும்.
इति என்கிற காரணத்
त्वां உன்னை [தாலும்
अपृच्छम् இப்படிக்கேட்டேன்.

असौ वसति ते भ्राता चित्रकूटे महागिरौ ॥

ते உனது
भ्राता தமையனாகும்
असौ இவர்
चित्रकूटे சித்திரகூடமெனும்
महागिरौ மகாபர்வதத்தில்
वसति வசிக்கின்றார்.

श्वस्तु गन्तासि तं देशं वसाय सह मन्त्रिभिः । एतं मे कुरु सुप्राज्ञं कामं कामार्थकोविद ॥

सुप्राज्ञं "மகா ஞானியே!
காமம், அர்த்தம், இவ்
कामार्थकोविद { விரண்டின் ஊட்பத்
தையறிந்தவனே!
अथ இன்று
मन्त्रिभिः सह மந்திரிமார்களுகூடு
वस இருவருக்கிடிகு. [கூட

तं அந்த
देशं இடத்திற்கு
अः तु நானியே
गन्तासि நீ போவாய்.
मे எனது
एतं कामं இந்த கொடுக்கையை
कुरु நீ செய்வாயாக.

ततस्तथेत्येवमुदारदर्शनः प्रतीतरूपो भरतोऽब्रवीद्वचः ।

चकार बुद्धिं च तदा तदाश्रमे निशानिवासाय नराधिपात्मजः ॥ २४ ॥

तदा அப்பொழுது
उदारदर्शनः { தண்ணளிகுணமின்
கதென வினக்கக்
காட்டுகிறவரும்,
प्रतीतरूपः புதுப்பெற்ற சிறவியற்
குணமுடையவரும்,
नराधिपात्मजः சக்கிரவர்த்தியாரின்
भरतः பரதர் [குமாரருமாகிய
तदाश्रमे அவ்வாசிரமத்தில்

निशानिवासाय இரவுதங்குவதற்கு
बुद्धिं चकार நிச்சயத்தை செய்த
ततः அதனால் [அர்.
च உடனே
एवं 'திருவுணமெப்படியோ
तथा அவ்வண்ணமே
செய்கிறேன்'
इति वचः என்ற சொல்லை
अब्रवीत् பதிலொரன்றார்.

इत्यार्षे श्रीमद्रामायणे वाल्मीकीये आदिकाव्ये अयोध्याकाण्डे नवतितमः सर्गः ॥

आदितः श्लोकाः 5722.

अयोध्याकाण्डे आदितः श्लोकाः 3367.

एकनवतितमः सर्गः—தொண்ணூற்றென்றாவது எங்க்கம். || ௨௧ ||

भरद्वाजेनातिथ्यकरणम्—பரத்வாஜர் அதிதிஸ்த்காரம் செய்வது.

कृतबुद्धिं निवासाय तत्रैव स मुनिस्तदा । भरतं कैकर्यापुत्रपातिथ्येन न्यमन्त्रयत् ॥ १ ॥

ததா	அதன்மேல்	कृतबुद्धिं	ஏற்றுக்கொண்ட
सः	அந்த	कैकयीपुत्रं	கைகேயி புதல்வராகும்
मुनिः	முனிவர்	भरतं	பரதரை
तत्र एव	அங்குமிடத்திலேயே	आतिथ्येन	அதிதிமுறைப்படி
निवासाय	இரவை வழிப்பதற்கு	न्यमन्त्रयत्	வந்தணர்.

अब्रवीद्धरतस्त्वेनं नन्विदं भवता कृतम् । पायमर्थ्यं तथाऽऽतिथ्यं वने यदुपपद्यते ॥ २ ॥

भरतः	பரதர்	तथा	அவ்வண்ணமே
एनं	இவரைப் பார்த்து	आतिथ्यं	கிருத்தோம்பதும்
तु	இவ்விஷயத்திலிப்படி	भवता	தேவரீரால்
अब्रवीत्	பதிக் கொன்னார் :	कृतं	செய்யப்பட்டுவிட்
वने	* காட்டில்	इदं	இப்பொழுது [உது.
पायं	பாத்தியமும்,	उपपद्यते	செய்யப்படுகிறது
अर्थ्यं	அர்க்கியமும்	यत्	எதுவோ அது
		ननु	என்ன ?

अथोवाच भरद्वाजो भरतं प्रहसन्निव । जाने त्वां प्रीतिसंयुक्तं तुष्येस्त्वं येन केनचित् ॥३॥

अथ	அப்பொழுது	त्वां	* உன்னை
भरद्वाजः	பரத்வாஜமுனிவர்	प्रीतिसंयुक्तं	திருப்தியடைந்தவ
इव	சற்று		இது
प्रहसन्	புன்னகைபூண்ட	जाने	நானறிவேன்.
	வராய்,	येन केनचित्	ஏதோ ஒரு அப்பத்
भरतं	பரதரைப் பார்த்து		தர தும்
उवाच	பின்வருமாறு பதிக்	त्वं	நீ
	கொன்னார் :	तुष्येः	திருப்தியடைவாய்.

सेनायास्तु तवैतस्याः कर्तुमिच्छामि भोजनम् । मम प्रीतिर्यथारूपा त्वमहो मनुजर्षभ ॥४॥

मनुजर्षभ	* புருஷேஷத்தம் !	इच्छामि	விச்சயித்திருக்கிறேன்.
तव	உனது	मम	எனது
एतस्याः	இந்த	प्रीतिः	இன்பமானது
सेनायाः तु	சேனைக்கு	यथारूपा	எண்ணிடுருக்கும்
भोजनं	போசனத்தை		வண்ணமே
कर्तुं	செய்யவிக்க	त्वं	நீ
		अहं:	செய்யக்கடவை.

किमर्थं चापि निक्षिप्य दूरे बलमिहागतः । कस्मात्सोपयातोऽसि सवलः पुरुषर्षभ ॥ ५ ॥

புருஷர்ஷ	“ புருஷோத்தம !	அகத:	வந்தனை ?
கிமய்	ஏன்	சவல: ச	சைனியத்தோடு
தூரே	வெகுதூரத்தில்		கடினவனாகவே
बलं	சைனியத்தை	कस्मात् अपि	ஏனோ
निक्षिप्य	நிமித்தமிட்டு	इह	இங்கு
इह	இங்கு	उपयातः असि न	வரவில்லை ? ”

भरतः प्रत्युवाचेद् प्राञ्जलिस्तं तपोधनम् । ससैन्यो नोपयातोऽस्मि भगवन्भगवद्भयात् ॥

भरतः	பரதர்	भगवन्	“ பகவானே !
प्राञ्जलिः	அஞ்சலிநலஸ்தாகி	भगवद्भयात्	தேவரீரிடத்திலுள்ள
तं	அந்த		பத்தியையால்
तपोधनं	முனிவர் பெருமானைப்	ससैन्यः	சைனியத்தோடு
	பார்த்து,		கடினவனுய்
इदं	பின்வருமாறு	अस्मि	அடியேன்
प्रत्युवाच	பதில் சொன்னார் ;	उपयातः न	வரவில்லை.

राज्ञा हि भगवन्नित्यं राजपुत्रेण वा सदा । यन्नतः परिहृत्य विषयेषु तपस्विनः ॥ ७ ॥

भगवन्	“ பகவானே !	विषयेषु	மன்னர்களுக்கூறிய
राज्ञा हि	அரசனுயிருப்பவனு		விஷயங்களில்
वा	அல்லது [ஹம்,	यन्नतः	வெகு ஐரக்கிரதை
राजपुत्रेण	ராஜகுமாரனுயிருப்ப		யுடன்
	வனாலும்,	सदा	எக்காலத்திலும்
तपस्विनः	முனிவர்கள்	परिहृत्यः	விடக்கப்படவேண்டி
नित्यं	வழக்கமாயுள்ள		யவர்கள்.

वाजिमुख्या मनुष्याश्च मत्ताश्च वरवारणाः । प्रच्छाद्य महतीं भूमिं भगवन्ननुयान्ति माम् ॥

भगवन्	“ பகவானே !	भूमिं च	நிலத்தை
वाजिमुख्याः	சிறந்த குதிரைகளுர்,	प्रच्छाद्य	அடைத்துக்கொண்டு
मत्ताः	கொழுந்த	मां	அடியேனை
वरवारणाः	சிறந்த யானைகளும்,	अनुयान्ति	பின்தொடர்ந்து வரு
मनुष्याः च	மனிதர்களும்,		கின்றனர்.
महतीं	விகாசமாகிய		

ते वृक्षानुदकं भूमिमाश्रमेष्वृष्टजास्तथा । न हिंस्युरिति तेनाहमेक एवागतस्ततः ॥ ९ ॥

ते	“ அவைகள்	हिंस्युः न	அழித்துவிடலாகாது
आश्रमेषु	ஆசிரமங்களிலிருக்கும்	इति	என்ற
वृक्षान्	மரங்களையும்,	तेन	ஒரு காரணத்தால்
उदकं	ஆவத்தையும்,	अहं	அடியேன்
भूमिं	செம்மையப்படுத்தப்	एकः एव	ஒருவனாகவே
	பட்ட பிரதேசத்தையும்	ततः	அவ்விடத்திலிருந்து
तथा	அவ்வண்ணமே	आगतः	வந்தேன் .”
इदजान्	ஆச்ரமங்களையும்,		

आनीयतामितः सेनेत्याहम्: परमर्पिणा । तथा स चक्रे भरतः सेनायाः समुपागमम् ॥

ஹ: "இவ்வாறுத்திருந்து
சேனா சேனை யானா
அனியதா கொண்டு வரப்பட்ட
இம்."

आहसः கட்டளை யிடப்பட்ட
सः அந்த
भरतः பரதர்
तथा அங்கணமே
सेनायाः சேனைய
समुपागमं चक्रे வரவுகொடுத்தார்.

इति என்று
परमर्पिणा முனிவர் பெருமானால்

अभिशालां प्रविश्याथ पीत्वाऽपः परिमृज्य च । आतिथ्यसत्क्रियाहेतोर्विश्वकर्माणमाह्वयत् ॥

अथ அதன்மேல்
अभिशाला அக்னிசாலையில்
प्रविश्य புழுத்து
अपः पीत्वा பாஸ்கிரோக்தமாய்
ஆசுமனம் செய்து,

परिमृज्य च ஸரணைத்துடைத்துக்
கொண்டும்
आतिथ्य- } அதிதிபூஜையை
सत्क्रियाहेतोः } வேண்டியதால்
विश्वकर्माणं விசுவகர்மானை
आह्वयत् அஹுவதத்தாலனைத்த
னர்

आह्वये विश्वकर्माणमहं त्वष्टारमेव च । आतिथ्यं कर्तुमिच्छामि तत्र मे संविधीयताम् ॥

अहं "நான்
त्वष्टारं தேவசில்பியாகும்
विश्वकर्माणं एव விசுவகர்மானை
आह्वये அஹுவக்கிறேன்.
आतिथ्यं च அதிதிபூஜையை
कर्तुं செய்ய

इच्छामि நினைத்திருக்கிறேன்.
तत्र இந்த காரியத்தில்
मे எனக்கு
संविधीयताम् ஏற்பாடுகளை இைத்தும்
செய்யப்பட்டும்.

आह्वये लोकपालांस्त्रीन्देवाञ्छक्रमुखांस्तथा । आतिथ्यं कर्तुमिच्छामि तत्र मे संविधीयताम् ॥

तथा "அங்கணமே
शक्रमुखान् இந்திரனைத்தலைமை
யாய் பாராட்டும்
लोकपालान् லோகபாலதவர்களைய
स्त्रीन् மூன்று (அக்னி-வாயு-
வருணன்)
देवान् தேவர்களை
आह्वये ஸரணைழக்கின்றேன்.

आतिथ्यं அதிதிபூஜையை
कर्तुं செய்ய
इच्छामि நினைத்திருக்கிறேன்.
तत्र இந்தக்காரியத்தில்
मे எனக்கு
संविधीयताम् ஏற்பாடுகளை இைத்தும்
செய்யப்பட்டும்.

प्राक् स्रोतसश्च या नद्यः प्रत्यक्स्रोतस एव च । पृथिव्यामन्तरिक्षे च सहायान्वय सर्वशः ॥

प्राक्स्रोतसः च "மேற்குநோக்கியோடு
கிதவைகளும்,
प्रत्यक्स्रोतसः च மேற்குநோக்கியோடு
கிதவைகளும்,
पृथिव्यां பூமியிலும்
अन्तरिक्षे च ஆகாயத்திலுமிருக்
கித

नद्यः நதிகள்
याः एव ஸாவகனோர் அவை
கொண்டனமும்
सर्वशः எல்லாப் பக்கங்களி
லிருக்கும்,
असौ இப்பொழுது
सह आयान् ஒன்றுகூடி வரட்டும்.

अन्याः सवन्तु पैरेयं सुरामन्याः सुनिष्ठिताः । अपराधोदकं शीतमिक्षुकाण्डरसोपमम् ॥

अन्याः	" சிலவகைகள்	सुनिष्ठिताः	சில அனம்பாடுகளைப்ப
पैरेयं	'சைமரேயம்' என்னும் மதுவையும்,	अपराः	மற்றவைகள்
अन्याः	சிலவகைகள்	शीतं	குளிர்த்த
सुरां	'சுரை' என்னும் மதுவையும்,	इक्षुकाण्डरसोपमं	கரும்புச்சாறையிகர்த்த
		उदकं च	தீர்த்தத்தையும்
		सवन्तु	பெருக்கட்டும்.

आहये देवगन्धर्वान्विधावसुहृद्वाहुहन् । तथैवाप्सरसो देवर्गन्धर्वीश्चापि सर्वशः ॥ १६ ॥

देवगन्धर्वान्	" தேவகந்தர்வர்களாகும்	गन्धर्वीः च	கந்தர்வராகுதியிற்பிறந்தவர்களும்
विधावसु- हृद्वाहुहन्	விச்வாவஸு, ஹஹா ஹஹவென்பவர்களையும்,	देवीः	தேவிமார்களை
तथा एव	அவ்வண்ணமே	सर्वशः अपि	எல்லாப்பக்கங்களிலிருந்தும்
अप्सरसः	அப்சரஸ்களும்,	आहये	அழைக்கிறேன்.

धृताचीमथ विधार्ची मिश्रकेशीमलम्बुसाम् । नागदन्तां च हेमां च हिमामद्रिकृतस्थलाम् ॥

शक्रं याश्चोपतिष्ठन्ति ब्रह्माणं याश्च भामिनीः । सर्वास्तुम्बुरुणा सार्धमाहये सपरिच्छदाः ॥

अथ	" அப்பொழுது	मिश्रकेशी	மிசர்கேசியையும்,
याः	எவர்கள்	अलम्बुसां	அலம்புகையைப்பையும்,
शक्रं च	இந்திரனையும்,	नागदन्तां च	நாகதந்தையையும்,
याः	எவர்கள்	अद्रिकृतस्थलां	மலையில் வசிக்கும்
ब्रह्माणं	பிரம்மதேவனையும்,	हेमां	தேறமையையும்,
उपतिष्ठन्ति	சேவிக் துக்கொண்டிருக்கின்றார்களே	हिमां च	ஹிமையையும்,
भामिनीः	அந்த உத்தமஸ்திரிகள்	तुम्बुरुणा सार्धं	தும்புருமொடுகூட
सर्वाः च	எல்லோரையும்,	सपरिच्छदाः	{ அவரவர்கள் பரிவாரங்களுடன் கூடியவர்களாய்
धृताची	கிருதாசியையும்,	आहये	நானைழைக்கிறேன்.
विधार्ची	விச்வாசியையும்,		

वनं कुरुषु यदिव्यं वासोभूषणपत्रवत् । दिव्यनारीकलं शश्वत्कौवेरमिहेतु च ॥ १७ ॥

कुरुषु	" உத்தரகுருதேசத்திலிருக்கும்,	दिव्यनारीकलं	{ தேவமாதர்களைப் பழக்களாய்க்கொண்டதும்,
दिव्यं	தெய்வத்தன்மை வாய்ந்ததும்,	कौवेरं	குபேரனுடையதுமா
वासोभूषण- पत्रवत्	ஆடைகளையும், ஆபரணங்களையும் இவைகளாகக்கொண்டதும்,	शश्वत्	எந்த வனமொழியுமா
शश्वत्	எக்காலத்திலும்,	तत् च	அதுவே
		इह	இங்கு
		एतु	வரட்டும்.

इह ने भगवान्सोषो विचित्राण्युत्तमम् । भक्ष्यं भोज्यं च चोष्यं च लेह्यं च विविधं बहु ॥
विचित्राणि च मात्स्यानि पादपप्रच्युतानि च । सुरादीनि च पेयानि मांसानि विविधानि च ॥

சோம:	"சக்திர"	பாட்ப்ரவ்யுதானி	மரங்களினின்றுண்டாகிய
भगवान्	பகவான்	विचित्राणि	பலவகை
विविधं	பலவகைப்பட்ட	मात्स्यानि च	புஷ்பங்களையும்,
उत्तमं	சிறந்த	सुगदीनि च	சுரையெனும் மதுமுத
अन्नं	சித்திராண்ணங்களையும்,	विविधानि	பலவகை [லிய]
भक्ष्यं	சிந்துண்டிகளையும்,	पेयानि च	பானங்களையும்,
भोज्यं च	ஆண்ணத்தையும்,	मांसानि च	மாட்டிங்களையும்,
चोष्यं च	பாயஸம் முதலியவைகளையும்,	इह	இங்கிடத்தில்
लेह्यं च	தேன் முதலியவைகளையும்,	मे	எனக்கு
		बहु	ஏராளமாய்
		विविधाश्च	அளிக்கட்டும்."

एवं समाधिना युक्तस्तेजसाऽप्रतिमेन च । शीक्षास्वरसमायुक्तं तपसा चाब्रवीन्मुनिः॥२२॥

समाधिना	{ ஸ்திர பரமாத்மத்தி பரமமாகிற யோகத் தரனும்,	युक्तः	கிளக்கிக்கொண்ட
तपसा	தவமகிளையானும்,	मुनिः	முனிவர் [ருக்கும்]
अप्रतिमेन	நிகரற்ற	एवं	மேற்கண்டவாறு
तेजसा च	தேஜஸ்ஸானும்	शीक्षास्वर- समायुक्तं च)	செக்சுதென்கிற வே தாக்கத்திற்குறியுள் ள ஸ்வரத்தோடும்
		अब्रवीत्	பிரார்த்தித்தனர்.

मनसा ध्यायतस्तस्य प्राक्षुखस्य कृताञ्जलेः । आजगमुस्तानि सर्वाणि दैवतानि पृथक् पृथक् ॥

तस्य	அவர்	ध्यायतः	திடீராகச் செய்து
प्राक्षुखस्य	கிழக்குகோக்கி		கொண்டிருக்கையில்,
कृताञ्जलेः	ஆஞ்சலிஹஸ்தாக்கி	तानि दैवतानि	அந்த தேவதைகள்
	இருந்துகொண்டு	सर्वाणि	எல்லாமும்,
मनसा	சிந்தைமுற்றிலும்	पृथक् पृथक्	ஒவ்வொருவராய்
	செலுத்தி	आजगमुः	வந்துசென்றார்கள்.

मलयं ददुरं चैव ततः स्वेदनुदोऽनिलः । उपस्पृश्य ववौ युक्तस्सुखियात्मा सुखः शिवः ॥

ततः	அப்பொழுது	सुखियात्मा	நிக்க பிரியகரமாகிருக்கிறதாய்,
स्वेदनुदः	விவர்ணவையப்போக்கும்		
अनिलः	காற்று	सुखः	{ அதிகம் குறைவு இல் காமல் வேண்டிய அ னவு இருப்பதாய்,
मलयं च	"மலய" மெனும் பர் வதத்தையும்,	शिवः	தேகசௌகியம் விளைவிக்கின்றதாய்
ददुरं एव	"தரூர"மெனும் பர்வதத்தையும்,	युक्तः	எற்றதாய்,
उपस्पृश्य	உபஸிரிசிந்து	ववौ	விசிற்து.

ततोऽभ्यवर्तन्त घना दिव्याः कुसुमवृष्टयः । देवदुन्दुभिनिर्वोषो दिक्षु सर्वासु शुश्रुवे ॥

ततः	அப்பொழுது	देवदुन्दुभिनिर्वोषः	தேவதுந்துன்பியின் சத்தமானது
दिव्याः	தேவ		
कुसुमवृष्टयः	பூமாரிகள்	सर्वासु	எல்லா
घनाः	நெருக்கமாய்	दिक्षु	திசைகளிலும்
अभ्यवर्तन्त	பொழிந்தன.	शुश्रुवे	கேட்கப்பட்டது.

प्रवृष्टोत्तमा वाता नवृत्तुश्चाप्सरोगणाः । प्रजगुर्वेगमन्धर्वा वीणाः प्रमुमुचुः स्वरान्॥२६॥

वाताः च	காற்புக்கங்களிலிருந்து தும் வரும் காற்று	नवृतुः	ஆடின.
प्रवृष्टः	விசிந்து.	देवगन्धर्वाः	தேவகந்தர்வர்கள்
उत्तमाः	உத்தம	प्रजगुः	பாடினார்கள்.
अप्सरोगणाः	அப்ஸரகணங்கள்	वीणाः च	விணைகளும்
		स्वरान्	நல்ல ஸ்வரங்களில்
		प्रमुमुचुः	ஒலித்தன.

स शब्दो धां च भूमिं च प्राणिनां श्रवणानि च । विवेशोच्चारितः श्लक्ष्णः समो लयगुणान्वितः॥

उच्चारितः	உயர்ந்த த்வனியிலிரு ப்பதும்,	सः	அந்த
श्लक्ष्णः	மனோகரமாகிருப்ப தும்,	शब्दः	ஒலி
समः	ஸர்வரகாரத்திலும் ஏற்றதாயிருப்பதும்,	धां च	ஆகாயத்திலும்,
लयगुणान्वितः } च	பாட்டில் 'லய'மெனும் குணத்தோடு விளங் கியதுமான	भूमिं च	பூமியிலும்
		प्राणिनां	பிராணிகளின்
		श्रवणानि	காதல்களில்
		विवेश	புகுந்தது.

तस्मिन्नुपरते शब्दे दिव्ये श्रोत्रसुखे नृणाम् । ददर्श भारतं सैन्यं विधानं विश्वकर्मणः ॥

सुणां	மனிதர்களுடைய	उपरते	அடக்கினவளவில்
श्रोत्रसुखे	காதல்களுக்கினியதும்,	भारतं	பாதரது
दिव्ये	தேய்வத்தன்மை வாய் ந்ததுமான	सैन्यं	சேனைமானது
तस्मिन्	அந்த	विश्वकर्मणः	விசுவகர்மானது
शब्दे	தொனி	विधानं	ஸிருஷ்டியை
		ददर्श	கண்டது.

बभूव हि समा भूमिः समन्तात्प्रयोजना । शङ्खैर्वहुभिस्तथा नीलवैडूर्यसंनिभैः ॥२९॥

भूमिः	பிரதேசமானது	नीलवैडूर्यसंनिभैः	நீலமணிகளையும் வை பூர்வமணிகளையும்
समन्तात्	எல்லாப்புக்கங்களி லும்	बहुभिः	பல [ஒத்த
प्रयोजना	ஐந்துயே ஐனைதூரம்	शङ्खैः	இனம்புற்களால்
समा	ஸமமாகவும்	तथा हि	மகறக்கப்பட்டதாக விளங்கிற்று. [வும்
		बभूव	

तस्मिन्बिल्वाः कपित्थाश्च पनसा बीजपूरकाः । आमलवयो वभूवुश्च चूताश्च फलभूषणाः॥

तस्மிந் அல்கிடத்தில்
கிலிவமரங்களும்,
கபிதா: கிளாமரங்களும்
பனசா: பலாமரங்களும்
बीजपूरका: மாதளை, கொய்யா
மரங்களும்

आमलवयः च तेल्लिमரங்களும்
चूता: च மரமரங்களும்,
फलभूषणा: च பழங்கள் சிறம்பினை
வாய்
वभूवु: விளங்கின.

उत्तरेभ्यः कुरुभ्यश्च वनं दिव्योपभोगवत् । आजगाम नदी दिव्या कूलमैवंहुभिर्वृता ॥

उत्तरेभ्यः வட
कुरुभ्यः குருதேசத்திலிருந்து
दिव्योपभोगवत् தேவபேரகத்தையு
டைய

आजगाम வந்தது.
दिव्या नदी च தெய்வநதியும்
बहुभिः பல
कूलमैः சிறந்த கிருஷ்ணங்களு
चूता விளங்கிற்று. [டன்

चतुःशालानि शुभ्राणि शालाश्च गजवाजिनाम् । हर्म्यमासादसंवाधास्तोरणानि शुभानि च॥

शुभ्राणि அழகுற்ற
चतुःशालानि { கிசாலமான முற்றங்
களுடைய நாற்புற
கிடுகளும்,
गजवाजिनां யானைகளுக்கும்,
குதிரைகளுக்கும்

शाला: च வாய்க்களும்,
हर्म्यमासाद- } பல பெரிய திருமாளி
संवाधा: } கைகளும், அரண்
மனைகளும்,
तोरणानि च தோரணவாய்க்களும்
शुभानि அழகாய் விளங்கின.

सितमेघनिभं चापि राजवेश्म सुतोरणम् । शुक्लाख्यकुताकारं दिव्यगन्धसमुक्षितम्॥३३॥

चतुरश्रमसंवाधं शयनासनयानवत् । दिव्यैः सर्वरसैर्धुक्ते दिव्यभोजनवस्त्रवत् ॥ ३४ ॥

उपकल्पितसर्वाच्च धौतनिर्मलभाजनम् ॥ ३५ ॥

सुतोरणं அழகுறவாய்க்கத் தேரா
ணவாயிலையுடைய
राजवेश्म அரசன்மனை யானது
सितमेघनिभं வெண்மேகத்தையு
டிகர்த்ததாய்,
शुक्लाख्य- } வெண்புஷ்பங்களால்
कुताकारं } அலங்கரிக்கப்பெற்ற
தாய்,
दिव्यगन्ध- } திவ்யகாசவிளைகள் தெ
समुक्षितं } கரிக்கப்பெற்றதாய்,
असंवाधं கிசாலமானதாய்
चतुरश्र சமகோணமுள்ளதாய்
शयनासन- } படுக்கைகள், ஆசனங்
यानवत् } கள், சிவினைகளினையு
டையதாய்

दिव्यभोजन- } திவ்யமான உணவுக்
वस्त्रवत् } கையும், ஆடைகளையு
முடையதாய்,
उपकल्पित- } தயாரிசெய்துனவக்கப்
सर्वाच्च } பட்ட பல சித்திரான்
னக்களையுமுடைய
தாய்,
धौतनिर्मल- } சுத்தமான வெள்ளிப்
भाजनं च } பாத்திரங்களையுடைய
தாய்,
दिव्यैः திவ்யமான
सर्वरसैः अपि எல்லாவித சென்கரிய
ங்களையுடையதாய்
शुक्लम् விளங்கிற்று.

कलूषसर्वासनं श्रीमत्स्वास्तीर्णशयनोत्तमम् । प्रविवेश महाबाहुरनुज्ञातो महर्षिणा ॥
वैश्य तद्रजसंपूर्णं भरतः कैकयीसुतः ॥ ३६ ॥

महाबाहुः	மகாபாஹுய்யம்,	रजसपूर्णं	ரஜஸநூர்
कैकयीसुतः	கைகேயியின் புதல்வ குமாரகிய	श्रीमत्	சீத்தாமாஹிருக்கிறதூ மரண
भरतः	பரதர்,	तत्	அந்த
कलूषसर्वासनं	{ சித்தமாயிருக்கும் சகல ஆசனங்களையு டையதும்,	वेद्य	திருமாளிகைக்குள்
स्वास्तीर्ण- शयनोत्तमं	{ சல்ல மேல்விடப்பட்ட ய சிறந்த படுக்கையு டையதும்,	महर्षिणा	முனிவர் பெருமானால்
		अनुज्ञातः	ஆகாநாடுக்கப்பட்ட வராய்
		प्रविवेश	புகுந்தார்.

अनुजमुश्च तं सर्वे मन्त्रिणः सपुरोहिताः । वसुध मुदा युक्तास्ते दृष्ट्वा वैष्मसंविधिम् ॥

मन्त्रिणः	மந்திரிமார்கள்	वैष्मसंविधि	திருமாளிகையினதூ
सर्वे च	எல்லோரும்		அமைப்பைப்
सपुरोहिताः	புரோஹிதர்களுடன்	दृष्ट्वा च	பார்த்ததும்,
तं	அவரை	मुदा	சந்தேசத்தால்
अनुजमुः	தொடர்ந்து சென்றார்	युक्ताः	பூரித்தவர்களாய்
तं	அந்த [கண்.	वसुधः	வினங்கினார்கள்.

तत्र राजासनं दिव्यं व्यजनं छत्रमेव च । भरतो मन्त्रिभिः सार्धमभ्यवर्तत राजवत् ॥ ३८ ॥

भरतः	பரதர்	छत्रं एव	குடைவையையும்,
तस्य	அவ்விடத்தில்	मन्त्रिभिः	மந்திரிமார்களோடு
दिव्यं	திவ்யமான	सार्धं	கூட
राजासनं च	சக்கராசனத்தையும்,	राजवत्	மன்னரிடத்திலேயாவ்
व्यजनं	சமராதனத்தையும்,	अभ्यवर्तत	செலித்தார்.

आसनं पूजयामास रामायामिप्रणम्य च । बालव्यजनमादाय न्यषादत्सचिवासने ॥ ३९ ॥

रामाय च	ராமரை நினைத்து,	पूजयामास	தொழாவித்தார்.
अभिप्रणम्य	அமண்கரித்து,	सचिवासने	{ மந்திரிமார்களுக்கென் றிடப்பட்டிருந்த ஆ சனங்களிலொன்றில்
बालव्यजनं	சாமரத்தை		
आदाय	எடுத்துக்கொண்டு	न्यषादत्	உட்கார்த்தார்.
आसने	சக்கராசனத்தை		

आनुपूर्व्यान्निषेदुश्च सर्वे मन्त्रिपुरोहिताः । ततः सेनापतिः पश्चात्पश्चात् च निषेदतुः ॥

मन्त्रिपुरोहिताः	மந்திரிமார்கள் புரோஹிதர்கள்	ततः	அதன்பின்
सर्वे च	எல்லோரும்	सेनापतिः	செனபதியும்,
आनुपूर्व्यात्	முறைப்படி	पश्चात्	அதன்பின்
निषेदुः	உட்கார்த்தனர்.	पश्चात् च	ஸர்வரதிகாரியார்
		निषेदतुः	உட்கார்த்தனர்.

ततस्त्वत्र मुहूर्तेन नयः पायसकर्दमाः । उपातिष्ठन्त भरतं भरद्वाजस्य शासनात् ॥ ४१ ॥

ततः	அப்பொழுது	शासनात्	ஆக்காறுகினால்
तत्र	அங்காட்டத்தில்	पायसकर्दमाः	குழம்புப் பாயஸமு
मुहूर्तेन	ஒரு கடிணப்பொழு தில்	नयः	சநிகள் [கூடய
भरद्वाजस्य	பரதவர்ஜமுனிவரது	भरतं	பரதரிடத்தில்
		उपातिष्ठन्त	காத்தாக்கின்றனர்.

तासामुभयतः कूलं पाण्डुमृत्तिकलेपनाः । रम्याश्वावसथा दिव्या ब्रह्मणस्तु प्रसादजाः ॥

तासां	அவைகளின்	आवसथाः तु	மா வசதகளும்
उभयतः कूलं	இரு கால்களிலும்	ब्रह्मणः	அகதனார் இப்பரதவர்
पाण्डुमृत्तिकलेपनाः	கொண் டவர்க்காகரை		(கூட)
रम्याः	அழகிய [இழைத்த	प्रसादजाः	பெருமைபா லுண்டா
दिव्याः च	திவ்யமான		கின.

तेनैव च मुहूर्तेन दिव्याभरणभूषिताः । आगुर्विशतिसाहस्रा ब्रह्मणा प्रहिताः स्त्रियः ॥

तेन एव	அதே	स्त्रियः च	ஸ்திரிகளும்
मुहूर्तेन	முஹூர்த்தத்தில்	विश्राभरण-	திவ்யமான ஆபரணக்
ब्रह्मणा	பிரம்மதேவரால்	भूषिताः	களால் அலங்கரிக்கப்
प्रहिताः	அனுப்பப்பட்ட		பெற்றவர்களாய்
विशतिसाहस्राः	இருபதிலாசிரம்	आगुः	வந்துசேர்ந்தனர்.

सुवर्णपणिमुक्तेन प्रवालेन च भूषिताः । आगुर्विशतिसाहस्राः कुबेरप्रहिताः स्त्रियः ॥४४॥

कुबेरप्रहिताः	குபேரனுனுப்பப்	प्रवालेन च	பவல்களாலும்
विशतिसाहस्राः	இருபதிலாசிரம் [பட்ட	भूषिताः	அலக்கரிக்கப்பெற்ற
स्त्रियः	ஸ்திரிகள்		வர்களாய்
सुवर्णपणि-}	தங்கத்தினாலும், ரத்தி		
मुक्तेन }	னக்களாலும், முத்		
	துக்களாலும்	आगुः	வந்துசேர்ந்தனர்.

याभिर्मृहीतः पुरुषः सोन्माद् इव लक्ष्यते । आगुर्विशतिसाहस्रा नन्दनादप्सरोगणाः ॥

याभिः	எந்த ஸ்திரிகளால்	लक्ष्यते	காணப்படுவானோ,
मृहीतः	கண்ணால் பார்க்கப்		அந்த
	பட்ட	अप्सरोगणाः	அப்ஸரசன்கள்
पुरुषः	மனிதன்	विशतिसाहस्राः	இருபதிலாசிரவர்
इव	முத்திலும்	नन्दनात्	{ "நந்தன" பெணும் தே
सोन्माद्	சித்தா'மரணம் கொண்		குடா
	படனாலும்	आगुः	வந்துசேர்ந்தனர்.

नारदस्तुम्बुरुगोपः प्रवराः सूर्यवर्चसः । एते गन्धर्वराजानो भरतस्याग्रतो जगुः ॥ ४६ ॥

ஏதே பின் கண்ட
சூரியனது ஒளிகொண்டு விளங்கும்
பவரா: உத்தமர்களும
கந்தருவமெவந்தர்களு
மாய

நாரத: நாரதரும்,
தும்புருவும்,
கோபரும்,
பரதரது
முன்னிலையில்
காணம்செய்தார்கள்.

अलम्बुसा मिश्रकेशी पुण्डरीकाक्ष्य वामना ।

அலம்புசா அப்பொழுது
அலம்புசையும்,
மிசுகேசியும்,
புண்டரீகையும்,
வாமனையும்,

उपानृत्यंस्तु भरतं भरद्वाजस्य शासनात् ॥

பரதவாஜரது
ஆளுநரால்
பரதரது முன்னிலை
யில்
உபானுந் நர்த்தனம் பண்ணி
னார்கள்.

यानि माल्यानि देवेषु यानि चैत्ररथे वने ।

தேவர்கள் விஷயத்தில்
யானி எவையகனோ,
சைத்ரரதமெனும்
வனே உத்யானவனத்தில்
யானி எவையகனோ,

प्रयागे तान्यदृश्यन्त भरद्वाजस्य तेजसा ॥

தானி அந்த
மாலயானி புஷ்பங்கள்
பரதவாஜரது
தவமகிமைபரால்
பரியாகையில்
அத்யந்த காணப்பட்டன.

विल्वा मार्दङ्गिका आसञ्छम्यग्राहा विभीतकाः । अश्वत्था नर्तकाश्चासन्भरद्वाजस्य तेजसा ॥

பரதவாஜரது
தவமகிமைபரால்
விலா: பில்வமரங்கள்
மார்ட்டங்க: மிருதங்கமடிப்பவர்க
ளையும்,
விभीதக: 'விபிதக'மெனும்
மரங்கள்

அசுவாஹா: தாளம்போடுகிறவர்
களையும்
அசந் ஆரின்,
அசுவா: ஆரகமரங்கள்
நர்த்தக: நர்த்தனம்செய்பவர்க
ளாக
அசந் ஆரின்.

ततः सरलतालाश्च तिलका नक्तमालकाः । पट्टास्तत्र संपेतुः कुब्जा भूत्वाऽथ वामनाः ॥

தத: அப்பொழுது
சரஸ்தாலா: ஸரஸமரங்களும்,
பிலகமரங்களும்,
திலகமெனும்
மரங்களும்,
நக்தமாலக: நக்தமரமெனும்
மரங்களும்,

தத அங்கு
அதன்மேல்
குब्जा: கனடைந்து
வாமனா: சூள்ளர்களாய்
भूत्वा ஆகி
पट्टा: சந்தோஷமடைந்த
संपेतु: ஆரின். [வர்களாய்]

शिशुपामलकीजम्बुया याश्चान्याः कानने लताः ।

मल्लिका मालती जातिर्याश्चान्याः कानने लताः ॥

प्रमदाविग्रहं कृत्वा भरद्वाजाश्रमेऽवदन

॥ ५१ ॥

सुराः सुरापाः पिबत पायसं च बुभुक्षिताः । मांसानि च सुमेध्यानि भक्ष्यन्तां यावदिच्छथ ॥

शिशुपामलकी- }	சிங்கைப, நெல்லி, நா	भरद्वाजाश्रमे	பரத்வாஜா ஶ்ரம ஆச்சிர
जम्बुः }	வல் இவைகளும்,		மத்திஸ்
कानने	காட்டில்	अवदन्	பின்வருமாறு பேசி
अन्याः	மற்றுமுள்ள		ஐர்கள் :
लताः	கொடிகள்	सुरापाः	“ஸ-ஸா”யெனும் ம துறைவிடென்ற புலவர் களே !
याः च	எவைகளோர் அவைக ளும்,	यावत् इच्छथ	எவ்வளவு வேண்டுமி தீர்க்கலோர் அவ்வளவு
कानने	காட்டில்	सुराः	மதுவையும்,
अन्याः	இதவ்ஸாத	पायसं च	பாயஸத்தைதும்,
लताः	கொடிகள்	पिबत	பருகுங்கள்.
याः च	எவைகளோர், அந்த	बुभुक्षिताः	பகிபுண்டவர்களே !
मालती	மாலதியும்,	सुमेध्यानि	நன்கு பக்குவமாக்கப் பெய்தவைகள் [பட்ட உண்ணப்படட்டும்”.
मल्लिका	மல்லிகையும்,	मांसानि च	
जातिः	ஐரதியும்,	भक्ष्यन्ताम्	
प्रमदाविग्रहं	பெண்ணுருவை		
कृत्वा	எடுத்துக்கொண்டு		

उच्छाद्य स्नापयन्ति स्म नदीतीरेषु वल्गुषु । अप्येकमेकं पुरुषं प्रमदाः सप्त चाष्ट च ॥

एकमेकं	ஒவ்வொரு	वल्गुषु	அழகு
पुरुषं अवि	புருஷனையும்	नदीतीरेषु	நதிக்கரைகளில்
सप्त च	ஏழு	उच्छाद्य	அக்கமர்த்தனஞ்ஞெ ய்து
अष्ट च	எட்டு	स्नापयन्ति स्म	வினாஸம் செய்வித்த னர்.
प्रमदाः	ஸந்தீகன்		

संवाहन्त्यः समापेतुर्नार्यो रुचिरलोचनाः । परिमृज्य तथाऽन्योऽन्यं वाययन्ति वराङ्गनाः॥

रुचिरलोचनाः	அழகிய கண்களையு டையவர்களும்	संवाहन्त्यः	மங்கமர்த்தனம் செய் பவர்களாய்
नार्यः	உத்தமிகளுமாகிய	समापेतुः	ஒடிவந்தார்கள்.
वराङ्गनाः	ஸந்தீகத்தினங்கள்,	परिमृज्य	துடைத்துவிட்டு
अन्योऽन्यं तथा	நான் முன்னே நான் முன்னையென்று	वाययन्ति	குடிக்கச்செய்தனர்.

हयान्गजान्खरानुष्टांस्तथैव सुरभेः सुतान् । अभोजयन्वाहनपास्तेषां भोज्यं यथाविधि ॥

वाहनपाः	வாகனரகத்தின்கண்	उहान्	ஒட்டகங்களையும்,
हयान्	குதிரைகளையும்	सुरभेः सुतान् तथा	கிருஷ்பங்களையும்
गजान्	யானைகளையும்	तेषां एव	அவற்றிற்கு
खरान्	கேரவேறுகழுதைகளையும்,	यथाविधि	முறைப்படி.
		भोज्यं	உணவை
		अभोजयन्	அளித்தனர்.

इक्षुंश्च मधु लाजांश्च भोजयन्ति स्म वाहनान् । इक्ष्वाकुवरयोधानां चोदयन्तो महाबलाः ॥

महाबलाः	தெய்வீகசகலம் தீயம் படைத்தவர்கள்,	इक्षुन्	கரும்புகளையும்,
इक्ष्वाकुवर- योधानां }	இச்சுவா குகிரைவுட னது படர்களுடைய	मधुलाजान् च	வெல்லம் கலந்த தளிடு
वाहनान् च	வாகனங்களை இழுக் கும் குதிரை, ஏருது முதலியவைகளெல்ல வாவற்றையும்,	चोदयन्तः	முதலியவைகளையும், தூண்டியுற்சாகப்படு
		भोजयन्ति स्म	ததுகின்றவர்களாய், உண்பித்தனர்.

नाश्वन्धोऽश्वमाजानाञ्च गजं कुञ्जरग्रहः । मत्तप्रमत्तमुदिता चमूः सा तत्र संवभौ ॥५७॥

अश्वन्धः	குதிரைக்காரன்	तत्र	அப்பொழுது
अश्वं	குதிரையைப்பற்றி	सा चमूः	அந்த சேனையானது
आजानान् न	கவலைப்படவில்லை.	मत्तप्रमत्त- }	சந்தேகத்தினதிகைய
कुञ्जरग्रहः	யானைப்பாகன்	मुदिता }	த்தால் மெய்மறந்த
गजं	யானையைப்பற்றி		தாக
न	கவலைப்படவில்லை.	संवभौ	விளங்கிற்று.

तपिताः सर्वकामैस्ते रक्तचन्दनरूपिताः । अप्सरोगणसंयुक्ताः सैन्या वाचमुदैरयन् ॥५८॥

ते	அந்த	रक्तचन्दनरूपिताः	சிவந்த சந்தனம் பூசப் பெற்றவர்களாய்
सैन्याः	சேனையாட்கள்	अप्सरोगण- }	அப்ஸரகணங்களால்
सर्वकामैः	சர்வகமித மனோரதங்க ளாலும்,	संयुक्ताः }	சேமிக்கப்பட்டவர் களாய்
तपिताः	திருப்தியெய்விக்கப் பட்டவர்களாய்,	वाचं	பின்வரும் சொல்லை
		उदैरयन्	ஒருவரோடொருவர் பேசிக்கொண்டனர் ;

नैवायोध्यां गमिष्यामि न गमिष्यामि दण्डकान् । कुशलं भरतस्यास्तु रामस्यास्तु तथा सुखम् ॥

अयोध्यां	“அயோத்தியிலும்	कुशलं	கேஷமம்
गमिष्यामि न	நாம் அடையப்போவ தில்லை.	अस्तु	உண்டாகட்டும்.
		तथा	அங்கனமே
दण्डकान् एव	தண்டகையையும்	रामस्य	ராமருக்கு
गमिष्यामि न	நடையப்போவ	सुखं	கேஷமம்
भरतस्य	பரதருக்கு [தில்லை.	अस्तु	உண்டாகட்டும்.

इति पादातयोधाश्च हस्त्यश्वारोहवन्धकाः । अनाथास्ते विधिं लब्ध्वा वाचमेतामुदैरयन् ॥

पादातयोधाः	காலாட்டபடைகளும்	अनाथाः	?	'ஆளுவாரடக்குவார'
हस्त्यश्वारोह-	} குதிரைக்காரர்களும் வாணப்பாடர்களும்;	इति	}	பிரல்லாமலிருக்கின் ஸர்கள்' என்று
वन्धकाः च		एतां		இந்த
ते	அந்த	वाचं		வார்த்தையை
विधिं	சம்பவத்தை	उदैरयन्		சொன்னார்கள்.
लब्ध्वा	கவனித்து,			

संप्रहृष्टा विनेदुस्ते नरास्तत्र सहस्रशः । भरतस्यानुयातारः स्वर्गोऽयमिति चाब्रुवन् ॥६१॥

भरतस्य	பரதரது	संप्रहृष्टाः	மிகக்கவனிப்புற்றவர்
अनुयातारः	பரிசுரைக்காரர்களும்		களாய்
सहस्रशः	ஆயிரக்கணக்கான	विनेदुः	கொவித்தார்கள்.
ते	அந்த	स्वर्गः च	'ஸ்வர்க்கமும்
नराः	மனிதர்கள்	अयं	இது'
तस्य	அப்பொழுது	इति	என்று
		अब्रुवन्	சொன்னார்கள்.

वृत्यन्ति स्य हसन्ति स्य गायन्ति स्य च सैनिकाः ।

समन्तात्परिधावन्ति माल्योपेताः सहस्रशः

॥ ६२ ॥

सहस्रशः	ஆயிரக்கணக்கான	माल्योपेताः	மாலையோடுயணித்தவர்
सैनिकाः	சேனாஸர்கள்		களாய்
वृत्यन्ति स्य	ஆடினார்கள்;	समन्तात् च	எல்லாப்பக்கங்களிலும்
गायन्ति स्य	பாடினார்கள்;		ஆம்
हसन्ति स्य	கிரித்தார்கள்.	परिधावन्ति	ஸூழ்க்குதித்தார்கள்.

ततो भुक्तवतां तेषां तदभिमृतोपमम् । दिव्यामुर्द्विश्य भक्ष्यास्तानभवद्भक्षणे मतिः ॥६३॥

अमृतोपमं	அமுதுமுகொப்பமான	भक्ष्यान्	நின்றுண்டுகளை
तत् अन्नं	அந்த போசணத்தை	उद्दीश्य	கண்டு
भुक्तवतां	உண்ட	ततः	இன்னும்
तेषां	அவர்களுக்கும்	भक्षणे	உண்ணுவதில்
तान्	அந்த	मतिः	அணி
दिव्यान्	திவ்ய	अभवत्	உண்டாபிற்று

प्रेष्याश्चेत्यथ बध्वश्च बलस्थाश्चापि सर्वशः । बभूवुस्ते भृशं दत्ताः सर्वे चाहतवाससः ॥

प्रेष्याः	சேலாக்கர்களும்	अहमवाससः	புதிய ஆடைபடுத்திய
चेत्यः च	வேலைக்காரிகளும்	भृशं	மிகவும் [வர்களாய்
बध्वः च	தாதுகளும்	सर्वशः	சர்வபிரகாரத்திலும்
बलस्थाः अपि	சேனைப்பிணியுடையவர்	दत्ताः च	உற்சாகக்கொண்டவர்
	களும்மான்		களாக
ते सर्वे च	அவர்கள் எல்லோரும்	बभूवुः	கிளக்கினார்கள்.

कुञ्जराश्च खरोष्ट्राश्च गोऽन्धाश्च मृगपक्षिणः । बभूवुः सुभृतास्तत्र नान्यो ह्यन्यमकल्पयत् ॥

तस्य	அவ்விடத்தில்	सुभृताः	யதேவ்ந்தமாய் உண்ட
कुञ्जराः च	யானைகளும்,		வைகலாய்க்
खरोष्ट्राः च	கோடுகளுக்கழுதைகளும் ஒட்டைகளாகளும்,	बभूवुः	ஆயின,
गोऽन्धाः च	பசுக்களும், குதிரைகளும்,	अन्यः हि	சாதாரணமணிதன் கூட
मृगपक्षिणः	மிருகங்களும், பகலி	अन्यं	எனதயும்
	களும்,	अकल्पयत् न	வேண்டினானில்லை.

नाशुक्लवासास्तत्रासीक्षुधितो मलिनोऽपि वा । रजसा ध्वस्तकेशो वा नरः कश्चिद्दृश्यत ॥

तस्य	அவ்விடத்தில்	मलिनः अपि वा	அழுக்குற்ற தேகமு
कश्चिद्	ஒரு		டைபவனாகவாவது
नरः वा	மனிதனாவது	अदृश्यत न	காணப்படவில்லை.
अशुक्लवासाः	அழுக்குவஸ்திரமுட	रजसा	புஷ்பங்களின் தாதுக்
	த்தவனாகவாவது		களால்
क्षुधितः	பசித்தவனாகவாவது	ध्वस्तकेशः	முடப்பட்ட தலைமயி
		आसीन्	சையுடைபவனாய் இருந்தான்.

आजैश्चापि च वाराहैर्निष्ठानवरसंचयैः । फलनिर्व्यूहसंसिद्धैः सूर्पान्धरसान्वितैः ॥ ६७ ॥
पुष्पध्वजवतीः पूर्णाः शुक्लस्यान्त्रस्य चाभितः । ददृशुर्विस्मितास्तत्र नरा लोहीः सहस्रशः॥

नराः	மனிதர்கள்	सूर्यः	குழம்பு, சனம் முதலி
तत्र	அவ்விடத்தில்		யவைகளாலும்,
अभितः	எல்லாப்பக்கங்களிலும்,	शुक्लस्य	வெளுத்த
आजैः च	ஆட்டுமரம்சங்களாலும்,	अन्त्रस्य च	அன்னத்தாலும்
वाराहैः च	பன்றிமரம்சங்களாலும்,	पूर्णाः	நிறைந்த,
निष्ठानवरसंचयैः	சிறந்த வாசனைத்திரவ்யங்கள் கலந்த	सहस्रशः	ஆயிரக்கணக்கான
फलनिर्व्यूह- } संसिद्धैः	பழங்களின் பாகுதலில் சித்தம் செய்யப் பட்டவைகளும்,	पुष्पध्वजवतीः	பூவேலைகளினைழக்கப் பெற்ற
गन्धरसान्वितैः	{ நாவிற்கு ருசிகரமாய் செய்யப்பட்டவைகளும்	लोहीः अपि	ஸ்வர்க்கமயமான
	கருமான		பாத்திரங்களை
		विस्मिताः	ஆச்சரியம்கொண்ட
			வர்களாய்
		दृशुः	கண்டார்கள்.

बभूवुर्वनपाश्वेषु कृपाः पायसकर्दमाः । ताश्च कामदुषा गावो द्रुमाश्चासन्मधुसूतः ॥ ६९ ॥

वनपाश्वेषு	வனப்பிரதேசக்கவி விருந்த	ताः गावः च	அங்கிருந்த பசுக்க ளும்,
कृपाः	கிணறுகள்,	कामदुषाः	காமதேனுக்களாகின.
पायसकर्दमाः	சூழம்புப்பாயஸக்களை யுடையனவாய்	द्रुमाः च	விருகதங்களும்
बभूवुः	கிளங்கின.	मधुसूतः	தேனப்பெருக்குப
		आसन्	ஆயின. [னவாய்

वाप्यो मेरेयपूर्णाश्च मृष्टमांसचयैर्दृताः । प्रसविठरैश्चापि मार्गमायूरकैर्कुटैः ॥ ७० ॥

वाप्यः	வாழிகள்	प्रसविठरैः	மதுக்களால் நன்கு கடைத்து
मेरेयपूर्णाः च	{ 'மைபிரேய'மெனும் ம துவால் நிறைந்த வைகளாகவும்,	मृष्टमांसचयैः अपि	{ நன்கு பக்குவமாக்கப் பட்ட மாமிசக்குவி யல்களாலும்,
मार्गमायूर- कौकुटैः च	{ மாண், மாவில், கோழி இவைகளின் மாமி சங்களாலும்,	दृताः	நிறைந்தவைகளாகின.

पात्रीणां च सहस्राणि स्थालीनां नियुतानि च । न्यबुंदानि च पात्राणि शतकुम्भमयानि च ॥

स्थाल्यः कुम्भ्यः करम्भ्यश्च दधिपूर्णाः सुसंस्कृताः ।

यौवनस्थस्य गौरस्य कपिस्थस्य सुगन्धिनः ॥ ७१ ॥

हृदाः पूर्णा रसालस्य दध्नः श्वेतस्य चापरे । बभूवुः पयसश्चान्ये शर्करायाश्च सञ्चयाः ॥

पात्रीणां	சனையல்பாத்திரங்களு டைய	सुगन्धिनः	வாசனையுற்றதும்
सहस्राणि च	ஆயிரங்களும்	यौवनस्थस्य	புளியாததும்,
स्थालीनां	வ்யஞ்ஞனபாத்திரக்க ளுடைய	गौरस्य	பரிசுத்தமானதும்
नियुतानि च	பத்துலக்ஷங்களும்	रसालस्य	{ சர்க்கரையும் வாசனை த்தோல்வழும் கலக்க ப்பெற்றதும்
न्यबुंदानि	பத்துகோடி	श्वेतस्य	வெண்மையுற்றது மரண
शतकुम्भमयानि च	பொன்	दध्नः च	தயிராலும்
पात्राणि च	தரலங்களும்	अपरे	மற்றும் கில
दधिपूर्णाः	தயிர் நிறைந்த	पयसः च	பாலாலும்
सुसंस्कृताः	ஆழகுவாய்ந்த	पूर्णाः	நிறைந்தவைகளாயும்
स्थाल्यः	பாத்திரங்களாலும்	शर्करायाः	சர்க்கரையினது
करम्भ्यः	தத்தியோதனமுள்ள	सञ्चयाः च	சூலியல்களும்
कुम्भ्यः च	பாத்திரங்களும்,	बभूवुः	இருந்தன.
अन्ये हृदाः	கில மடுக்கள்		
कपिस्थस्य	கிளாய்மு		

கல்காங்குர்கபாயாங்கு ஸ்நானாநி விவிதாநி ச | ததூசுபாங்குநஸ்தாநி தீர்த்தேசு சரிதாங்கு நரா: ||

நரா:	மலரிதர்கள்	சாங்குநஸ்தாநி	பாத்திரங்குகளில்
சரிதாங்கு	நதிகளுடைய		நிரம்பிய
தீர்த்தேசு	துறைகளில்	விவிதாநி	பலவகை
கல்காங்கு	கெல்லித்தலைகளையும்	ஸ்நானாநி ச	ஸ்நானத்திற்கு வேண்டியவைகளையும்
சுர்கபாயாங்கு ச	வாசனைப்பொருள்களையும், கஷாயங்களையும்	ததூசு:	கண்டார்கள்.

சுக்ராங்குங்குமததாபி தந்ததாவநசங்கயாந | சுக்ராங்குங்குநதநகல்காங்கு சஸுதேஷ்வதிஸுத: || 64 ||
 தர்பாங்குநபரிஸுதாங்கு வாசஸாங்கு சாபி சங்கயாந | பாதுகாபாநஹாங்கு தீவ யுமாமாந்யத்ர சதஸஸ: ||
 ஆங்குநி: கங்குதாங்குநகூர்ச்சுதாபி ச தநூபி ச | மமதாபாநாநி சித்ராபி தயநாந்யாஸநாநி ச ||
 தரிபாநஹாங்குநபூர்ணாவரோஸுதாங்குநாங்குநாஸு | அவகாங்குநசுதீர்த்தாங்கு ஹாங்குநஸோதலபுங்குநாந் || 65 ||
 ஆகாங்குநவர்குமதாங்குநசங்குதோயாங்குநஸுதாங்குநாந் | நீலவஹ்யவர்காங்குந மூதூயவசஸங்குநாந் || 66 ||
 நிவாங்குநதாங்குநயாங்குநாங்குநாந் தை ததூசுஸ்தத்ர சங்கு: || 67 ||

தத்ர	அங்குமிடத்தில்	கூராபி ச	குடைகளையும்,
தே	ஆலர்கள்	தநூபி ச	கிறங்களையும்,
சங்கு:	எங்கும்,	சித்ராபி	பலவகை
சுக்ராங்கு	கெளுத்த,	மமதாபாநாநி	கவசங்களையும்,
ங்குமத:	கர்மமயான	தயநாநி	படுக்கைகளையும்,
தந்ததாவநசங்குநாங்கு	பங்குச்சிகளின் கட்டு	ஆஸநாநி ச	ஆசனங்களையும்,
அபி	களையும்,	வரோஸுதாங்கு	கோவைதகமுதை, ஒ
சஸுதேசு	ஸம்புடங்களில்	வாங்கு	ட்டை, யாங்கு, குதி
அவதிஸுத:	இருக்கும்		ரை இவைகளுக்கு
சுக்ராங்கு	கெளுத்த	பூர்ணாங்கு	ஏராளமான
சங்குநகல்காங்கு ச	சந்தனத்தலைகளையும்,	தரிபாநஹாங்கு	நிரோடைகளையும்,
பரிஸுதாங்கு	நங்கு துடைத்து வைக்கப்பட்ட	அவகாங்குநசுதீர்த்தாங்கு	இறக்கக்கூடிய துறை
			களுள்ளதாய்
தர்பாங்கு ச	கண்ணாடிகளையும்,	சோதலபுங்குநாங்கு	{ நீலாத்தலம், தாமரை
வாசஸாங்கு	ஆடைகளின்		இவைகளால் நிரம்ப
சங்குநாங்கு அபி	பொருள்களையும்,		ப்பெற்றனவும்,
அத்ர தவ	இங்குமிடத்திலேயே	ஆகாங்குநவர்கு	ஆகாயவர்குத்தை
பாதுகாபாநஹாங்கு ச	பாதுகை, செருப்பு	தரிமாங்கு	யோத்தவைகளுக்கும்,
சதஸஸ:	பல் [இவைகளுடைய		நங்கு அமிழ்த்து
யுமாமாந்யத்ர	துறைகளையும்,	ஸுதஸுதாங்கு	{ ஸ்தானம்செய்யக்
ஆங்குநி:	கண்ணைகளையும்,		கூடியவைகளும்,
கங்குதாங்கு	செய்களையும்,	சங்குதோயாங்கு	சந்த தீர்த்தமுள்ள
கூர்ணாங்கு ச	மயித்தலைகளையும்,		வைகளுமான
	(தூகரிக்கும்கருவிகளை)	ஹாங்கு ச	குடைகளையும்,

पशूनां பிராணிகளுக்கு
निर्वापार्थान् மேயக்கூடிய
नीलवैदூष்ணान् நீலத்தையும், வைநீர்ப்
தனையும் ஒத்த

सूदन् மிருதுவான
यवसप्तयान् च புற்களின் சூழகங்
களை யும்,
वहसुः கண்டார்கள்.

व्यसयन्त मनुष्यास्ते स्वप्रकल्पं तदद्भुतम् । दृष्ट्वाऽऽतिथ्यं कृतं तादृभरतस्य महर्षिणा ॥

ते அந்த
मनुष्याः மனிதர்கள்
भरतस्य பரதருக்கு
महर्षिणा முனிவர் பெருமானால்
कृतं செய்யப்பட்ட
तत् அந்த
अद्भुतं அற்புதமான

आतिथ्यं விருந்தை
तादृक् அப்படி யாய்
स्वप्रकल्पं எவ்வகை மூலத்திற் பரய்
दृष्ट्वा எண்ணி,
व्यसयन्त பிரமைமிகாண்டார்
கள்.

इत्येषां रममाणानां देवानामिव नन्दने । भरद्वाजाश्रमे रम्ये सा रात्रिर्व्यत्यर्बत ॥ ८२ ॥

रम्ये அழகு வாய்ந்த
भरद्वाजाश्रमे பரத்வாஜாச்ரமத்தில்,
नन्दने நந்தனை வளத்தில்
देवानां தேவர்கள்
इव எவ்வண்ணமோ, அவ்
வண்ணமே,

एषां இவர்கள்
इति இவ்வாறாக
रममाणानां உத்ஸாகமாயிருக்கை
யில்
सा रात्रि: இந்த இரவு
व्यत्यर्बत கழிந்தது (ஆர்வம்).

प्रतिजग्मुश्च ता नद्यो गन्धर्वाश्च यथागतम् । भरद्वाजमनुज्ञाप्य ताश्च सर्वा वराङ्गनाः ॥ ८३ ॥

ता: அந்த
नद्य: च நதிகளும்,
गन्धर्वा: च கந்தருவர்களும்,
ता: அந்த
वराङ्गना: தெய்வப்பெண்கள்

सर्वा: च எல்லோரும்,
भरद्वाजं பரத்வாஜமுனிவரிடம்
अनुज्ञाप्य விடைபெற்று
यथागतं வந்தவாதே
प्रतिजग्मु: திரும்பிச் சென்றனர்.

तथैव मत्ता मदिरोत्कटा नरास्तथैव दिव्यागरुचन्दनोक्षिताः ।

तथैव दिव्या विविधा: स्रगुत्तमा: पृथक्प्रकीर्णा मनुजै: प्रमदिताः ॥ ८४ ॥

मरा: மனிதர்கள்
तथा एव முற்றிலும்
मत्ता: திருப்திகொண்டவர்
तथा एव இன்னும் [கனல்,
मदिरोत्कटा: மதுமயக்கங்கொண்ட
तथा एव அப்படியே வர்களாய்
दिव्यागरु- திவ்ய அகிற் சந்தைப்
चन्दनोक्षिता: } பூச்சண்டையவர்களர
கவுமிருந்தார்கள்.

मनुजै: மனிதர்களால்
पृथक् அவரவர்களால்
प्रकीर्णा: எதிர்ப்பட்ட
दिव्या: திவ்ய
विविधा: பல
स्रगुत्तमा: சிறந்த மாணிகள்
प्रमदिता: கசக்கிக்கிடந்தன.

इत्यार्षे श्रीमद्रामायणे वाल्मीकीये आदिकाव्ये अयोध्याकाण्डे एकनवतितमः सर्गः ॥

தினவதितம: சரீ:—தொண்ணூற்றிரண்டாவது ஸர்க்கம். || ௨௨ ||

चित्रकूटप्रस्थानम्—சித்திரகூடமலைக்குப் புறப்படுவது.

ततस्तां रजनीं व्युध्य भरतः सपरिच्छदः । कृतातिथ्यो भरद्वाजं कामादभिजगाम ह ॥१॥

भरतः	பரதர்	व्युध्य	கழித்து
कृतातिथ्यः	அதிதிபூஜைபெற்றவர்	सपरिच्छदः	பரிவாரத்துடன்
	ராய்	कामान् ह	எடுவச்சையாகவே
तां	அந்த	भरद्वाजं	பரத்வாஜரிடம்
रजनीं	இரவை	अभिजगाम	பத்தியுடன் நடந்து
ततः	அவ்விடத்தில்		சென்றார்.

तमृषिः पुरुषव्याघ्रं श्रेष्ठ्य प्राञ्जलिमागतम् । हुताग्निहोत्रो भरत भरद्वाजोऽभ्यभाषत ॥२॥

हृताग्निहोत्रः	அக்னிஹோத்திரம்	भरत	பரதரை
	செய்துமுடித்த	प्राञ्जलि	அஞ்ஜலிஹஸ்தராய்,
भरद्वाजः	பரத்வாஜ	आगतं	எதிரிலிருப்பவராய்,
कृषिः	முனிவர்	श्रेष्ठ्य	கவனித்து
तं	அந்த	अभ्यभाषत	பின்வருமாறு முகமன்
पुरुषव्याघ्रं	புருஷோத்தமராகும்		கூறினார் :

कचिदत्र सुखा रात्रिस्तवास्मद्विषये गता । समयस्ते जनः कचिदातिथ्ये शंस मेऽनघ ॥

अनघ	“புண்ணியா தமாவே !	ते जनः	உனது பரிவாரம்
अस	இந்த	आतिथ्ये	விருந்தில்
अस्मद्विषये	எமதரச்ரமத்தில்	समयः	பூர்ண திருப்திகொண்ட
गता रात्रिः	கழிந்த இரவு		உதன
तव सुखा	உனக்கு சுகமென	कचिन्	எண்ணுகிறேன்.
कचिन्	எண்ணுகிறேன்.	मे शंस	எனக்குச் சொல்லு.”

तमुवाचाञ्जलिं कृत्वा भरतोऽभिप्रणम्य च । आश्रमादुपनिष्क्रान्तमृषिमुत्तमतेजसम् ॥३॥

भरतः	பரதர்	अभिप्रणम्य च	சேலித்து
आश्रमात्	ஆசிரமத்தினின்று	अञ्जलिं कृत्वा	அஞ்ஜலிஹஸ்தராகி
उपनिष्क्रान्तं	கிட்டி வெளியுத்தவரும்	तं	அவரைப் பார்த்து
उत्तमतेजसं	மகாதேஜோவானு	उवाच	பின்வருமாறு மொழி
कृषि	முனிவரை [மாகும்		ந்தனர் :

सुखोपितोऽस्मि भगवन्समयवत्वाहनः । तर्पितः सर्वकामैश्च सामात्यो बलवत्त्वया ॥ ५ ॥

भगवन्	“பகவானே !	समयवत्- }	எல்லா காலையத்துட
अस्मि	அடியேன்	वाहनः }	னும் வாகனத்துட
सुखोपितः	சுகமே காஸ்கடத்		னும் கடியவனனும்
त्वया	தேவரீரால் [தேனை.	सर्वकामैः	ஸகல மனோதக்
बलवत्	உதேவரீரால்		களாலும்
सामात्यः	பந்திரிமர்களைாடு	तर्पितः च	திருப்திசெய்யிக்கப்
	கடியவனும்		பட்டேன்.

அபேதகமசந்தாபா: சுமிஷா: சுபதிஷயா: । அபி யேஷானுபாடாய சவ் ச சுசுலோபிதா: ॥

யேஷான் அபி	" பணிகளைச் செய்ய வர்களை யும்	சுமிஷா:	வதெவ்மாய் புதித் தவர்களாய்
அபாடாய	உன்னிடம்	சுபதிஷயா:	பிகழும் உபசரிக்கப்பெ ற்றவர்களாய்
சவ்	எல்லோரும்,	சுசுலோபிதா: ச	கருமே காண்குட்குத் னர்கள்.
அபேதகம- சந்தாபா: }	சிவமும், உடம்புவளி யுமொழிந்தவர்களாய்		

ஆமந்ரயே த்வா் பகவந்காபம் த்வமூபிசத்தம । சமீபம் ப்ரஸ்திதம் ப்ராதுபேநேஷஸ்ய சக்ஷுபா ॥ 9 ॥

பகவந்	" பகவானே !	த்வா்	தேவரிடம்
கூபிஷதம	முனிவர் பெருமானே !	ஆமந்ரயே	பிராந்திக்கின்றேன்.
ப்ராது:	தமையனது	த்வம்	தேவரி
சமீபம்	சந்திதிக்கு	பேஷ	குளிர்த்த
ப்ரஸ்திதம்	புறப்பட்ட அடியே னுக்கு	சக்ஷுபா	கண்ணல்
காமம்	அனுக்கிரஹத்தை	பேஷ	கடாத்தித்தருளவேண் டும்.

ஆப்ரமம் தஸ்ய ப்ரமீஜ பார்பிகஸ்ய மஹாஸந: । ஆசக்ஷ கதமோ பார்ப: கியானிதி ச ஷம் மே ॥

ப்ரமீஜ	" தார்பிகரே !	கியான் ச	எவ்வளவு தூரமென் பதையும்,
பார்பிகஸ்ய	தார்பிகரும்	பார்ப:	போகும் வழி
மஹாஸந:	மகாத்மாவுமாகிய	கதம: இதி	எதுவேன்பதையும்,
தஸ்ய	அவரது	மே	அடியேனுக்கு
ஆப்ரமம்	ஆச்சாரத்தைப்பற்றி	ஷம்	கொண்டாக.
ஆசக்ஷ	{ தேவரி விவரமாய்ச் சொல்லியருளவேண் டும்.		

இதி ஸூஸ்து பரதம் ப்ராதுதேவநாலஸம் । ப்ரதுவாச மஹாஜா பரதாமோ மஹாபா: ॥ 10 ॥

மஹாஜா:	மகாதேவனாயும்,	ப்ராதுதேவ- நாலஸம் }	தமையனாகத் தரிப்ப தொன்றையெச் சையில் சதா சர்வ முயற்சிபெண்ட
மஹாபா:	மகாதபஸ்வியுமான	பரதம்	பரதனாப்ப: த்ரு
பரதாஜ:	பரதவாஜமுனிவர்	து	இயங்கியபற்றிப்படி
இதி	மேற்கண்டவரது	ப்ரதுவாச	மொழிந்தனர்:
ஸூ:	வினாவப்பட்டவராய்		

பரதார்த்துதீயேயு யோஜனேஷ்வஜனே வநே । சிவகூடகிரிஸ்தவ ரம்யநிர்வகானந: ॥ 11 ॥

பரத	" பரத !	ரம்யநிர்- வகானந: }	அழகிய குகைகளை யும், கோடுகளை யு முடைய
அர்த்துதீயேயு யோஜனேயு த	{ சமரம் இருபதுமை ஓக்கப்பாஸ்	சிவகூடகிரி:	சித்திரகடபென்ற பர்வதமிருக்கின்றது.
வஜனே	அதமர்கள் வசியாத		
வநே	வனத்தில்		

उत्तरं पार्श्वमासाद्य तस्य मन्दाकिनी नदी । पुष्पितद्रुममञ्चचा रम्यपुष्पितकानना ॥ ११ ॥

तस्य	" அதன்	रम्यपुष्पित-	} அழகிய பூக்களையு கூடிய கோலைகளையு
उत्तरं	கூட	कानना	
पार्श्वं आसाद्य	பக்கத்தைப்பற்றி		கூடிய துணையு
पुष्पितद्रुम-}	புஷ்பிதத் த மரங்களால்	मन्दाकिनी	'மந்தா கிணி'யெனும் நதியிருக்கிறது.
संछन्ना	மறைக்கப்பட்டதும்,	नदी	

अनन्तरं तत्सरितश्चित्रकूटश्च पर्वतः । तयोः पर्णकुटी तात तत्र तौ वसतो ध्रुवम् ॥ १२ ॥

तत्सरितः	" அந்த நதியின்	पर्णकुटी च	பர்ணகூடையுமிருக்கி
अनन्तरं	பக்கமில்	तात	குழந்தாய்! [நா.]
चित्तकूटः	'சித்திரகூட'யெனும்	तौ	அவ்விருவர்களும்
पर्वतः	பரவதமும்,	तत्र	அதில்
तयोः	அவ்விருவர்களுடைய	ध्रुवं	ஸ்திரமாய்
		वसतः	வசிக்கிறார்கள்.

दक्षिणेनैव मार्गेण सव्यदक्षिणमेव च । गजवाजिरथाकीर्णां वाहिनीं वाहिनीपते ॥ १३ ॥

वाहयस्व महाभाग ततो द्रक्ष्यसि राघवम् ॥ १४ ॥			
वाहिनीपते	" சேனைகளுக்குத் தலைவர்!	दक्षिणेन	தெற்கு
महाभाग	மகா பாக்யதாஸியே!	मार्गेण एव	வழியே சென்று
गजवाजि-}	யானைகள், குதிரை	सव्यदक्षिणं एव च	தென்பேற்கு நோக்கி
रथाकीर्णां }	கள், சதங்கள் சிறை ந்துள்ள	वाहयस्व	எடுத்து.
वाहिनीं	சேனையை	ततः	அப்பொழுது
		राघवं	ஸ்ரீராமரை
		द्रक्ष्यसि	நீ காண்பாய் "

प्रयाणमिति च ध्रुत्वा राजराजस्य योषितः । हित्वा यानानि यानार्हा ब्राह्मणं पर्यवारयन्॥

राजराजस्य	சக்கிரவர்த்தியாரது	यानानि	யானைகளை
यानार्हाः	யானைக்களிலிருந்த	हित्वा	விட்டழிந்து
योषितः	மனைவியார்கள்	ब्राह्मणं	முனிவர் பெருமாரை
प्रयाणं इति	புறப்பாடு எண்பதை	पर्यवारयन्	சூழ்ந்துக்கொண்
ध्रुत्वा च	சேட்டதுமே		டார்கள்.

वेपमाना कृशा दीना सह देव्या सुमित्रया । कौसल्या तस्य जग्राह कराभ्यां चरणौ मुनेः॥

कृशा	மெலிந்து [கும்]	मुनेः	முனிவரது
दीना	பசிதரபதிலையிலிருத்-	चरणौ	இரு திருவடிகளையும்
कौसल्या	கோஸலாதேவியார்	कराभ्यां	கைகளால்
सुमित्रया	ஸுமித்திரா	वेपमाना	நடுக்கமுற்றவளாய்
देव्या सह	தேவியாரோடுகூட	जग्राह	தொட்டுத்தொழுத
तस्य	அந்த		னன்.

असमृद्धेन कामेन सर्वलोकस्य गर्हिता । कैकेयी तस्य जघाह चरणौ सव्यपत्रपा ॥१७॥

असमृद्धेन	சைவமுடையபெருந்த	सव्यपत्रपा	துணிவுற்ற பணத்தி
कामेन	மனோரதத்தால்	तस्य	அவரது [ஊனாய்]
सर्वलोकस्य	உலகிலெல்லுக்கும்	चरणौ	திருவடிகளில்
गर्हिता	தூழிவான	जघाह	கிழந்ததுசெலித்தனள்.
कैकेयी	கைகேயி		

तं प्रदक्षिणप्रागम्य भगवन्तं महामुनिम् । अदूराद्धरतस्यैव तस्यो दीनमनास्तदा ॥ १८ ॥

तं	அப்பொழுது	तं	அவரை
दीनमनाः	ஏக்கம் பிடித்த மன முடைய அனன்,	प्रदक्षिणं प्रागम्य	வலம்வந்து
भगवन्तं	பூஜ்யரும்	भरतस्य	பரதருடைய
महामुनिं	முனிவர் பெருமானு மாகும்	अदूरान् एव	அருகிலேயே
		तस्यो	நின்றனள்.

ततः पश्यच्छ भरतं भरद्वाजो दृढव्रतः । विशेषं शतुमिच्छामि मातृणां तव राघव ॥ १९ ॥

ततः	அச்சமயத்தில்	राघव	"பரத"
दृढव्रतः	உறுதியான தர்மனது வ்டானமுடைய	तव	உனது
भरद्वाजः	பரத்வாஜமுனிவர்	मातृणां	தாய்மார்களுள் [அத]
भरतं	பரதரைப்பார்த்து	विशेषं	யார் இன்னொரென்ப-
पश्यच्छ	பின்வருமாறு கினுகி ணர் :	शतुं	கேசிக்கொள்ள
		इच्छामि	வேண்டுமேறன்."

एवमुक्तस्तु भरतो भरद्वाजेन धार्मिकः । उवाच प्राञ्जलिभूत्वा वाक्यं वचनकोविदः॥२०॥

भरद्वाजेन	பரத்வாஜமுனிவரால்	धार्मिकः तु	தர்மிகருமாகிய
एवं	மேற்கண்டவாறு	भरतः	பரதர்
उक्तः	கினுவப்பட்டவரும், வசனங்களின் மூட்ப	प्राञ्जलिः भूत्वा	அஞ்சலி நூல்தராக
वचनकोविदः	{ மக்களை அறிவதில் நிபுணரும்,	वाक्यं	பின்வரும் பதிகை
		उवाच	மொழிந்தார் :

यामिमां भगवन्दीनां शोकानशनकर्हिताम् । पितुर्हि महिषीं देवीं देवतामिव पश्यसि ॥

एषा तं पुरुषव्याघ्रं सिंहविक्रान्तगामिनम् । कौसल्या सुपुत्रे रामं धातारमितिर्वथा॥२१॥

भगवन्	"பகவானே !	पश्यसि	தேவர் திருவுளத்தில் பற்றுகிறேன்,
इमां	இதோகிருக்கும்	एषा हि	அவள்தான்
देवतां इव	தேவதைபோன்ற வளரும்,	सिंहविक्रान्तगामिनं	சிங்கம்போன்ற நடை யுடையவரும்
पितुः	திருந்தந்தையினது	पुरुषव्याघ्रं	புருஷோத்தமருமாகிய
महिषीं देवीं	பட்டமகிஷியுமாகிய	तं रामं	அந்த ஸ்ரீராமரை,
यां	எவளை	अदितिः	அதிதிதெளியார்
शोकानशन-)	சோகந்தால் உண்கின்	धातारं वथा	உபேந்திரரை எப்படி யோ அப்படியே,
कर्हितां)	நி இளைத்திருப்பவ னாய்,	सुपुत्रे	பெற்றான்.
दीनां	பரிதாபநிலைபெற்றவ ளாய்,	कौसल्या	கௌஸலை என்பது பெயர்.

अस्या वामभुजं शिष्टा यैषा तिष्ठति दुर्मेताः । कर्णिकारस्य शाखेव शीर्णपुष्पा वनान्तरे ॥
एतस्यास्तु सुतो देव्याः कुमारौ देवर्णिनौ । उभौ लक्ष्मणशत्रुघ्नौ वीरौ सत्यपराक्रमौ ॥

अस्याः	" இவளது	एतस्याः	இந்த
वामभुजं	இடதுகையை	रेखाः	தேவியாருக்கு
शिष्टा	பற்றிவிருக்கிறவளாய்	देवर्णिनौ	தேவனுளிகொண்ட
पुष्पा	இதோங்குக்கிற		வர்களும்,
या	எவள்	वीरौ	(தரும) வீரர்களும்,
दुर्मेताः	மலம் கொந்தவளாய்	सत्यपराक्रमौ	{ வீண்போகா பரக்கிர
वनान्तरे	காட்டில்		மழுண்டவர்களு
शीर्णपुष्पा	உதிர்ந்த புஷ்பங்களை	लक्ष्मणशत्रुघ्नौ	மான
	புடைய		வெட்டினான், சத்ருக்
कर्णिकारस्य	கர்ணிகாரனிருக்கத்	उभौ तु	இருவர்களும்
शाखा इव	களைபோல் [தினது	कुमारौ	திருக்குமாரர்களாய்
तिष्ठति	நிற்கிறாளே,	सुतौ	பிறந்தவர்கள்.

यस्याः कृते नरव्याघ्रौ जीवनाशमितो गतौ । राजा पुत्रविहीनश्च स्वर्गं दशरथो गतः ॥
क्रोधनामकृतप्रज्ञां हृष्टां सुभगमानिनीम् । ऐश्वर्यकायां कैकेयीमनार्यामार्यरूपिणीम् ॥२६॥
ममैतां मातरं विद्धि नृशंसां पापनिश्चयाम् । यतोमूलं हि पश्यामि व्यसनं महदात्मनः ॥

यस्याः	" எவளது	हृष्टां	கர்லிஷ்டையெனவும்,
कृते	காரணமாக	सुभगमानिनीं	{ தன்னைக் கட்டழகி
नरव्याघ्रौ	புருஷோத்தமரீருவர்		எனக் கருதுகிறவ
हृष्टाः	இவ்விடத்தில் [களும்		னெனவும்,
जीवनाशं	உயிர்வாழ்வு நிஷ்பர	ऐश्वर्यकायां	{ சாஜியா திகாரமொன்
	யோதுனமாயிருத்தலை		தையே சர்வமுமாய்க்
गतौ	முடைந்திருக்கின்றார்		கொண்டவனெனவும்
दशरथः	தசரத [களோ,	आर्यरूपिणीं	{ பெருந்தன்பையுள்ள
राजा	சக்கிரவர்த்தியார்		வன் போன்றவன்
पुत्रविहीनः च	புதல்வனை விட்டுப்பி		(ஆனால்)
	ரிந்தவரானதால்	अनार्यां	பெருந்தன்மை அற்ற
स्वर्गं	பரலோகத்திற்கு		வெனனவும்,
	சென்றனரோ,	नृशंसां	சகிரக்கமின்றி
एतां	இவளை	पापनिश्चयां	பாபத்தில் துணிந்து
मम	அடியேனது		விட்டவெனனவும்,
मातरं	தாயாகிய	विद्धि	அறிவீராக.
कैकेयीं	கைகேயிதேவியாரை	यतोमूलं	இவளால்தான்
	னவும்,	आत्मनः	அடியேனுக்கு
जीवनां	தொழிஷ்டை எனவும்,	महत्	பெரும்
अकृतप्रज्ञां	திருத்தமடையாத அ	व्यसनं हि	ஆபத்தென
	றிவுடையவெனனவும்	पश्यामि	எண்ணுகிறேன்."

इत्युक्त्वा नरशार्दूलो बाष्पगह्वरा गिरा । स निश्वस ताम्राक्षः क्रुद्धो नाग इवासकृत् ॥

ச:	ஆந்த	बाष्पगह्वरा	கண்ணீரால் தழுதழு
नरशार्दूलः	புருஷோத்தமர்	गिरा	சொற்கொண்டு [த்த
क्रुद्धः	கிணங்கொண்டவராய்	उत्सवा	பதிலங் றிவிட்டு
ताम्राक्षः	கிவந்த கண்களுற்றவராய்	नागः इव	சர்ப்பம்போல்
इति	மேற்கண்டவாறு	असकृत्	விட்டு விட்டு
		निश्वस	பெருமூச்செறித்தார்.

भरद्वाजो महर्षिस्तं ब्रुवन्तं भरतं तदा । प्रत्युवाच महाबुद्धिरिदं वचनमर्थवत् ॥ २९ ॥

महाबुद्धिः	மகா புத்திமானாகிய	तं	அந்த
भरद्वाजः	பரதவாஜ	भरतं	பரதரைப் பார்த்து
महर्षिः	முனிவர் பெருமான்	अर्थवत्	நல்ல பயனளிக்கும்
तदा	இச்சமயத்தில்		போகிறதை
इदं वचनं	இந்தச் சொல்லை	प्रत्युवाच	பின்வருமாறு
ब्रुवन्तं	கொல்லிய		மொழிந்தார் :

न दोषेणावगन्तव्या कैकेयी भरत त्वया । रामप्रवाजने श्वेतसुखोदके भविष्यति ॥ ३० ॥

भरत	“பரத !	एतत्	இந்த
कैकेयी	கைகேயிதேவியா!	रामप्रवाजने	ஸ்ரீராமரைக் காட்டிற்
त्वया	உன்னால்		கலும்பியது
दोषेण	கெட்ட கருத்துடன்	सुखोदके	பெரும் நன்மையை
अवगन्तव्या न	அறியத்தக்கவளிலினை,		கிளைவிக்கிறதாக
हि	ஏனெனில்	भविष्यति	ஆகப்போகிறது.

देवानां दानवानां च ऋषीणां भावितात्मनाम् । हितमेव भविष्यद्वि रामप्रवाजनादिह ॥

रामप्रवाजनात् हि	“ஸ்ரீராமரைக் காட்டிற் கலும்பியதால்தான்	भावितात्मनां	ஆத்மனா ஸ்தாத்நரம் பெற்ற
इह	இவ்வுலகில்	ऋषीणां च	ரிஷிகளுக்கும்
देवानां	தேவர்களுக்கும்,	हितं एव	நன்மை பாகவே
दानवानां	அசுரர்களுக்கும்,	भविष्यत्	ஆகப்போகிறது.”

अभिवाद्य तु संसिद्धः कृत्वा चैनं प्रदक्षिणम् । आमन्त्र्य भरतः सैन्यं युज्यतामित्यचोदयत् ॥

संसिद्धः	மகா புண்ணியத்தமா வாகும்	आमन्त्र्य	விடைபெற்றுக் கொண்டு
भरतः	பரதர்	सैन्यं	‘சேனை
एने	இவரை	युज्यतां	ஒன்று சேர்க்கப்பட்ட
प्रदक्षिणं कृत्वा च	வலம்வந்து	इति	என்று [இம்’
अभिवाद्य तु	நமஸ்கரித்து	अचोदयत्	வலினார்.

ततो वाजिरयान्युक्तान् दिव्यान्हेमपरिष्कृतान् । अध्यारोहत्प्रयाणार्थी बहून्बहुविधो जनः॥

ततः	அப்பொழுது	दिव्यान्	அழகுந் தனவகளுந்,
प्रयाणार्थी	பிரயாணமாகவே	बहून्	பல
बहुविधः	பல [ஊடிய]	युक्तान्	வேலைப்பாடுள்ளவை
जनः	ஜனங்களும்,		களுபான
हेमपरिष्कृतान्	பெண்ணுலகங்கரிக்கப் பட்டவைகளும்,	वाजिरयान्	குதிரைகள் பூட்டிய ரதங்களில்
		अध्यारोहन्	ஏறிக்கொண்டனர்.

गजकन्या गजाथैव हेमकक्ष्याः पताकिनः । जीमूता इव वर्मान्ते सघोषाः संप्रतस्थिरे ॥

गजाः	பாளைகளும்,	पताकिनः	தவஜத்தைபுடைய வைகளாய்,
गजकन्याः च	பெண்யாளைக்குட்டி களும்,	वर्मान्ते एव	கார்க்காலத்தில்
हेमकक्ष्याः	பெண் கச்சைகளை	जीमूताः इव	மேகங்கள் போல்
	ண்டவகையினாய்,	सघोषाः	சத்திக்கின்றவைக
		संप्रतस्थिरे	புறம்பட்டன. [எரய்]

विविधान्यपि यानानि महान्ति च लघूनि च । प्रययुः सुपहार्याणि पादैरेव पदातयः ॥

महान्ति च	பெரியவைகளும்,	यानानि	வாகனங்களிலேறிக் கொண்டும்,
लघूनि च	சிறியவைகளும்,		
विविधानि	பலவகைப்பட்டவை களும்,	पदातयः	பதாதிசர்
सुपहार्याणि अपि	மிக விரைபுயர்ந்தவை களுபான	पादैः एव	நடைபயர்களும்,
		प्रययुः	சென்றனர்.

अथ यानप्रवेकैस्तु कौसल्याप्रमुखाः स्त्रियः । रामदर्शनकाङ्क्षिण्यः मययुर्मुदितास्तदा ॥

रामदर्शनकाङ्क्षिण्यः	ஸ்ரீராமரைக்காண கிரும்பிய	मुदिताः	சந்தேசமுமுடையவர் களாய்
कौसल्याप्रमुखाः	கௌலாதேவியை த்தலைமையாகவுடைய	यानप्रवेकैः तु	மிகச் சிறந்த வாகனங் களிலேறிக்கொண்டு
स्त्रियः	மனைவிமர்கள்	अथ	பின்னர்
		तदा	அப்பொழுது
		प्रययुः	சென்றார்கள்.

स चार्कतरुणाभासां निपुक्तां शिविकां शुभाम् । आस्थाय प्रययौ श्रीमान्वरतः सपरिचउदः॥

सः	அந்த	शुभा	அழகான
श्रीमान्	ஸ்ரீமன்ன	शिविकां	சிறிசைகையில்
मरतः	பாதர்,	आस्थाय	ஆமர்ந்து
निपुक्तां	தளத்ததனது	सपरिचउदः च	பரிவாசல்களுடன் கூட
अर्कतरुणाभासां	உதிக்கும் சூரியனது ஒளியுடையதாய்	प्रययौ	சென்றார்.

सा प्रयाता महासेना गजवाजिरथाकुला । दक्षिणां दिशमावृत्य महामेघ इवोत्थितः॥३८॥

गजवाजिरथाकुला	{ யானைகள் குதிரைகள், தங்கள் இவைகளால் நிறைந்த	महामेघः इव	பெருமேகம்போல,
सा	அந்த	दक्षिणां दिशं	தென் திசையாய்
महासेना	பெருஞ்சேனை யானை	आवृत्य	வெகு தூரமாக் கிரமித் துக்கொண்டு
उत्थितः	ஆகாயத்திலெழும்பிய	प्रयाता	சென்றது.

वनानि तु व्यतिक्रम्य जुष्टानि मृगपक्षिभिः । गङ्गायाः परवेलायां गिरिष्वपि नदीषु च ॥

सा संप्रहृष्टदिजवाजियोधा विद्यासयन्ती मृगपक्षिसङ्गान् ।

महद्वने तत्प्रतिगाहमाना रराज सेना भरतस्य तत्र ॥ ४० ॥

भरतस्य	பரதருடைய	मृगपक्षिभिः	மிருகக்களையும் பற
संप्रहृष्टदिज-	மிகவுந்தராகக்கொண்	जुष्टानि	அடர்ந்த [வைகளையும்
वाजियोधा }	ட யானைகளையும், கு திரைகளையும், பேர் வீரர்களையுமுடைய	वनानि तु	வனங்கள் லும்.
सा	அந்த	व्यतिक्रम्य	காலதாமதம் செய்யா
सेना	சேனையானது	तत्र	அந்த [து கடந்த
तत्र	அப்பொழுது	महत् वने	பெரும்வனத்தில்
गङ्गायाः	கங்காநதியினது	मृगपक्षिसङ्गान्	{ மிருகக்கள், பகடிகள் இவைகளின் கூட்டங் களை
परवेलायां	அக்கரையில்	विद्यासयन्ती	பயமுறுத்திக்
गिरिषु अपि	மலைகளிலும்,	प्रतिगाहमाना	புருத்ததாய் கொண்டு
नदीषु च	நதிகளிலும்,	रराज	முதலித்சென்றது.

इत्यार्षे श्रीमद्रामायणे वाल्मीकीये आदिकाव्ये

अयोध्याकाण्डे दिनवतितमः सर्गः ॥

आवितः श्लोकः 5846

अयोध्याकाण्डे आदितः श्लोकः 3491

विनवतितमः सर्गः—தொண்ணூற்றாறுமுன்றாவது சர்க்கம் ॥ ௩௩ ॥

श्रीरामाश्रमविचयः—ஸ்ரீராமரது ஆசிரமத்தைத் தேடிவந்த.

तया महत्या यायिन्या ध्वजिन्या वनवासिनः । अदिता यूथपा पत्ताः सयूथाः संप्रदुदुः॥

वनवासिनः	வனத்திலிருந்த	ध्वजिन्या	தேனையால்
मत्ताः	கொழுந்த	अदिताः	பயமுறுத்தப்பட்ட வைகளாய்
यूथपाः	யானைகள்	सयूथाः	தங்கள் கூட்டங்க ளோடு
यायिन्या	சென்றகொண்டிருந்த	संप्रदुदुः	திங்கும்க்குமோடியை.
महत्या	பெரிய		
तया	அந்த		

ऋक्षाः पृषतसङ्घाश्च रुक्मश्च समन्ततः । दृश्यन्ते वनराजेषु गिरिष्वपि नदीषु च ॥ २ ॥

வனராஜீஸு கரடிநம்போகும் வழி
நதிகளிலும் [களில்
மலைகளிலும்
சமந்தத: எல்லாப்பக்கங்களிலும்

ஈக்சா: கரடிகளும்,
பூஷதஸங்க: பூள்ளிமான் கூட்டம்
களும்,
ரூக்ம: கலைமான்களும்,
தூஷந்தே காணப்படுகின்றன.

स संपतस्थे धर्मात्मा प्रीतो दशरथात्मजः । दृतो महत्या यायिन्या सेनया चतुरङ्गया ॥

தசரதாசுமத: தசரதாசுமதரவர்த்தி
யாரின் சூதாசரும்,
பிரீத: நண்பரும்,
தர்மா-தமாவமுதாரும்
ச: துவர்

யாயின்யா சென்றுகொண்டிருக்க
மஹத்யா பெரிய [கும்
சதுரங்க
சேனையால்
வூத: சூழப்பட்டவராய்
சம்தஸ்தே பிரயாணம்செய்தவர்.

सागरौघनिभा सेना भरतस्य महात्मनः । महीं संछादयामास प्रावृषि द्यामिवाम्बुदः ॥

மஹாத்மன: மகா தம்பாவாகிய
பரதசு நடைப
சாகரௌவநிபா சமுத்திரம்போல்
விசாலமான
சேனா ஸேனையானது
பாவூஷி கார்காலத்தில்

அம்புது: மேகமாதானது
மீ: ஆகாசத்தை
இவ எவ்வண்ணமோ,
ஆவ்வண்ணமே
மஹீ பூதலத்தை
சங்காடியாமாச மறைத்தது.

तुरङ्गौघैरवतता वारणैश्च महाजैः । अनालक्ष्या चिरं कालं तस्मिन्काले बभूव भूः ॥५॥

தரங்கு: ஆந்த
காஜே சமயத்தில்
மஹாஜை: வெகு வேகமுள்ள
தரங்குஜை: குதிரைக்கூட்டங்கள்
ளாலும்,
வாரணை: வானைகளாலும்

அவததா திரம்பிய
மூ: பூமியானது
சிர காலம் கெடுகோம்
அநாலக்ஷ்யா கண்ணுக்கு புலப்படா
ததாய்
வபூவ இருந்தது.

स यात्वा दूरमध्वानं सुपरिश्रान्तवाहनः । उवाच भरतः श्रीमान्वसिष्ठं मन्त्रिणां वरम् ॥

ச: அந்த
சுரிமாதான ஸ்ரீமாதான
பரத: பரதர்
சுபரிசுரான்தவாஹந: { மிக திரமத்தாடன்
ரேணைய நடத்தி
வரதவராய்
தூர் அபவான வெகுதூரம்

யாவா கடந்து
மந்திரிணர் வர் ஆலோசனை சொல்பவ
ருள் உத்தமரான
வசிஸ்த வலிவீட்டபகவானைப்
பார்த்து
உவாச பின்வருமாறு
மொழிந்தார் :

तादृशं लक्ष्यते रूपं यथा वैश्वं श्रुते मया । व्यक्तं प्राप्ताः स्मृतं तं देशं भरद्वाजो यमवचीत् ॥

तादृशं	"அந்த	யथा ஶ்ருதம் ஏவ	தெரிந்துகொள்ளப்
ரூபம்	சின்னம்		பட்டபடியே
लक्ष्यते	காணப்படுகிறது.	तं	அந்த
भरद्वाजः	பாட்வாஜமுனிவர்	देशं च	இடத்திற்கே
यं	எதை	व्यक्तं	நிச்சயமாய்
अवचीत्	சொன்னாரே,	प्राप्ताः स्म	வந்துசேர்ந்து
मया	என்னால்		விட்டோம்.

अयं गिरिशिखरूट इयं मन्दाकिनी नदी । एतत्प्रकाशते दूरान्नालमेवनिभं वनम् ॥ ८ ॥

अयं	"இந்த	गीलमेवनिभं	கார்டேகத்தையொத்த
गिरिः	மலைதான்	एतत्	இந்த
चिखरूटः	சித்திரகூடமென்பது.	वयं	வனமானது
इयं	இந்த	दूरात्	இதோ
नदी	நதிதான்	प्रकाशते	கண்ணுக்கு புலப்
मन्दाकिनी	மந்தாகினியென்பது.		படுகிறது.

गिरेः सानूनि रम्याणि चिखरूटस्य संप्रति । वारणैरवमुच्यन्ते मामकैः पर्वतोपमैः ॥ ९ ॥

सम्प्रति	"இப்பொழுது	पर्वतोपमैः	மலைகளையொத்த
चिखरूटस्य	சித்திரகூட	मामकैः	எனது
गिरेः	மலையினது	वारणैः	யானைகளால்
रम्याणि	அழகிய	अवमुच्यन्ते	அக்கிரமிக்கப்படு
सानूनि	தாழ்வரைகள்		கின்றன.

मुञ्चन्ति कुसुमान्येते नगाः पर्वतसानुषु । नीला इवातपापाये तोयं तोयधरा घनाः ॥ १० ॥

एते	"அந்த	तोयं इव	ஐவந்ததை எவ்வண்ண
नगाः	மாதுகள்		மேடா எவ்வண்ணமே
आतपापाये	கார்காலத்தில்	पर्वतसानुषु	மலைத்தாழ்வரைகளில்
नीलाः	கருத்த	कुसुमानि	புஷ்பங்களை
तोयधराः	நீர்கொண்ட	मुञ्चन्ति	கொடுகின்றன.
घनाः	மேதங்கள்		

किन्नराचरितोदेशं पश्य श्वघ्न पर्वतम् । हयैः समन्तादाकीर्णं मकरैरिव सागरम् ॥ ११ ॥

श्वघ्न	"சத்ருக்கள் !	हयैः	குதிரைகளால்
पर्वतं	பர்வதத்தை	आकीर्णं	கொடியிருக்கிறதாயும்
समन्तात्	நான்றும்பக்கங்களிலும்	किन्नराचरितोदेशं	கின்னரர்கள் சஞ்சரிக்
सागरं	சமுத்திரம்		கும் இடமாகவும்
मकरैः इव	{ கருமீன்களால் எவ் வண்ணமோ அங் வண்ணமே	पश्य	கவனி.

एते मृगगणा भान्ति शीघ्रवेगाः प्रचोदिताः ।

एते "இதோ விருக்கும்
 मृगगणाः மான்குட்டிகள்
 शरदि சரத்கா ளத்தில்
 अम्बरे ஆகாயத்தில்
 वायुप्रविद्धाः வாயுவால் தாக்கப்
 பட்ட

मेघजालाः मेघप्रकाशैः फलकैर्दाक्षिणात्या यथा नराः ॥

कुर्वन्ति कुसुमापीडाञ्छिरःसु सुरभीनमी । मेघप्रकाशैः फलकैर्दाक्षिणात्या यथा नराः ॥

अमी "இந்த
 नराः மனிதர்கள்
 मेघप्रकाशैः மேகத்தை நிகர்க்கு
 फलकैः கேட்குகளோடு
 दाक्षिणात्याः नराः தென்னுட்டவர்கள்
 यथा போல

वायुप्रविद्धाः शरदि मेघजाला इवाम्बरे ॥

इव எவ்வண்ணமோ
 ஆவ்வண்ணமே
 प्रचोदिताः கலக்கப்பட்டவைக
 ளாய்
 शीघ्रवेगाः அதிவேகமாய் ஓடுகின்
 ரவைகளாய்
 भान्ति தோன்றுகின்றன.

शिरसु तल्लेகளில்

सुरभीन् கல்ல வாகனையுள்ள

कुसुमापीडान् புஷ்பதிரோபூதணங்
 களைकुर्वन्ति செய்துகொள்ளுகி
 ளார்கள்.

निष्कूजमिव भूत्वेदं वने धोरप्रदर्शनम् । अयोध्येव जनाकीर्णा संप्रति प्रतिभाति मे ॥१४॥

निष्कूजं "நிச்சுத்தயாய்
 इव முற்றிலும்
 धोरप्रदर्शनं பயக்காமாய்
 भूत्वा இருந்த
 इदं இந்த
 वनं காடானது

संप्रति இப்பொழுது
 जनाकीर्णा ஜனங்கள் நிறைந்த
 अयोध्या इव அயோத்திமாநகர்
 போல்

मे எனக்கு
 प्रतिभाति தோற்றுகின்றது.

खुरैरुदीरितो रेणुदिवं प्रच्छाद्य तिष्ठति । तं बहल्यनिलः शीघ्रं कुर्वन्निव मम प्रियम् ॥१५॥

खुरैः "சூழம்புகளால்
 उदीरितः கிளப்பப்பட்ட
 रेणुः குளி
 दिवं ஆகாயத்தை
 प्रच्छाद्य அளரவி
 तिष्ठति நிற்கின்றது.

तं அதை
 अनिलः காற்று
 मम எனக்கு
 प्रियं இத்ததை
 कुर्वन् इव செய்கிறதுபோல
 शीघ्रं சீக்கிரத்தினையே
 बहति போக்குகிறது.

स्यन्दनांस्तुरगोपेतान्मृतमुख्यैरधिष्ठितान् । एतान्संपततः शीघ्रं पश्य शत्रुघ्न कानने ॥१६॥

शत्रुघ्न "சத்குக்ள !
 कानने காட்டிலும்
 एतान् இந்த
 स्यन्दनान् ரதங்களை
 तुरगोपेतान् குதிரைகள் பூட்டப்
 பெற்றனவாய்,

सृतमुख्यैः சிறந்த சாதிகளால்
 अधिष्ठितान् செலுத்தப்பட்டன
 வாய்,
 शीघ्रं விரைந்து
 संपततः செல்லுகின்றனவாய்
 पश्य கவனி.

एतान्विभ्रासितान्पश्य बर्हिणः प्रियदर्शनान् । एनमाविशतः शैलमधिवासं पतत्रिणाम् ॥

एतान्	“ இந்த	அவிவாசம்	காஸல், தானமாகிய
प्रियदर्शनान्	அழகான	एने	இந்த
बर्हिणः	மயில்களை,	शैलं	பர்வதத்தினுள்
विभ्रासितान्	பயமுறுத்தப்பட்டு,	आविशतः	புகுகின்றவைகளாய்
पतत्रिणां	பகவிகளுக்கு	पश्य	கவனி,

अतिमात्रपथं देशो मनोज्ञः प्रतिभाति मे । तापसानां निवासोऽयं व्यक्तं स्वर्गपथो यथा ॥

अयं	“ இந்த	मे	எனக்கு
देशः	நிசதேசமானது	प्रतिभाति	தோன்றுகிறது.
स्वर्गपथः यथा	ஸ்வர்க்கம்போலவே	अयं	இது
अतिमात्रं	மிகவும்	तापसानां	தபஸிகளுக்கு
मनोज्ञः	மனதைக்கவருகிற	व्यक्तं	ஏற்ற
	தாய்	निवासः	இடமாயிருக்கிறது.

मृगा मृगीभिः सहिता बहवः पृषता वने । मनोज्ञरूपा दृश्यन्ते कुसुमैरिव चित्रिताः ॥१९॥

वने	“ காட்டில்	चित्रिताः	அலங்கரிக்கப்பட்ட வைகள்
पृषताः मृगाः	புள்ளிமாண்கள்	इव	பேரல
बहवः	அனேகம்	मनोज्ञरूपाः	அழகிய உருவமுடைய வைகளாய்
मृगीभिः	பெண்மாண்களோடு	दृश्यन्ते	காணப்படுகின்றன.
सहिताः	கூடினவைகளாகவும்,		
कुसुमैः	பூக்களால்		

साधु सैन्याः प्रतिष्ठन्तां विचिन्वन्तु च काननम् । यथा तौ पुरुषव्याघ्रौ दृश्येते रामलक्ष्मणौ ॥

साधुसैन्याः	“ தேர்ந்த வீரர்கள்	पुरुषव्याघ्रौ	புருஷோத்தமர்களாக இற
काननं	காட்டில்	रामलक्ष्मणौ	ராமலக்ஷ்மணர்கள்
प्रतिष्ठन्तां	முந்திக்கொண்டும்,	दृश्येते यथा च	புள்ளுகும்வரை
तौ	அந்த	विचिन्वन्तु	தேடட்டும்.”

भरतस्य वचः श्रुत्वा पुरुषाः शस्त्रपाणयः । विविशुस्तद्वनं शूरा धूमं च ददशुस्ततः ॥२१॥

शूराः	குரர்களும்,	वत्	அந்த
शस्त्रपाणयः	ஆயுதபாணிகளுமா	वनं	காட்டிற்குள்
पुरुषाः	மேலதிகாரிகள் [கிய	विविशुः	புகுத்தார்கள்.
भरतस्य	பரதருடைய	ततः	அவ்விடத்தில்
वचः	நியமனத்தை	धूमं च	புகையை
श्रुत्वा	இரமேற்கொண்டு	पदशुः	கண்டனர்.

ते समालोक्य धूमाग्रमूचुर्भरतभागताः । नामनुष्ये भवत्यग्निर्व्यक्तमत्रैव राघवौ ॥ २२ ॥

ते	அவர்கள்	भमनुष्ये	"மணிதரில்லாத
धूमाग्रं	புகைச்சிகைையை	अग्निः	கொடுப்பு [இடத்தில்
समालोक्य	கவனித்து,	भवति न	இராது.
भरतं	பரதரிடம்	अत एव	இவ்விடத்தில்,தான்
भागताः	திரும்பிவந்து	व्यक्तं	நிச்சயமாக
ऊचुः	பின்வருமாறு	राघवौ	ராகவர்களுக்குக்
	தெரிவித்தார்கள் ;		கேண்டும்.

अथ नात्र नरव्याघ्रौ राजपुत्रौ परन्तपौ । अन्ये रामोपमाः सन्ति व्यक्तमत्र तपस्विनः ॥

परन्तपौ	"சத்துருக்களைத் தபி க்கச்செய்யும்	न अथ	இல்லாதபகைத்தில்,
नरव्याघ्रौ	புருஷோத்தமர்களா கும்	अत	இவ்விடத்தில்
राजपुत्रौ	{ சக்கிரவர்த்தியாரின் திருக்குமாரர்கள் இருவர்களும்	अन्ये	வேறு யாரோ
अत	இவ்விடத்தில்	रामोपमाः	ராமரை யொத்த
		तपस्विनः	தபசிகள்
		व्यक्तं	நிச்சயமாய்
		सन्ति	இருக்கவேண்டும்",

तच्छ्रुत्वा भरतस्तेषां वचनं साधुसम्मतम् । सैन्यानुवाच सर्वोस्तानमित्रवलयमर्दनः ॥ २४ ॥

अमितवलयमर्दनः	பகைவர் பலத்தை ஒ ழிக்கும்	शुष्या	கேட்டு,
भरतः	பரதர்,	तान्	அந்த
तेषां	அவர்களுடைய	सैन्यान्	சேனைகள்
तव्	அந்த	सर्वान्	எல்லோரையும்
साधुसम्मतं	எந்தகாரணங்களுட னிருக்கும்	उवाच	பார்த்து
वचनं	வார்த்தையை		பின்வருமாறு
			ஆக்ஞாபித்தார்:

यत्ता भवन्तस्तिष्ठन्तु नेतो गन्तव्यपथतः । अहमेव गमिष्यामि सुमन्त्रो धृतिरेव च ॥ २५ ॥

भवन्तः	" நீங்கள்	गमिष्यामि	முந்திக்கெல்லாகின் தேன்.
इतः अग्रतः	இதற்குமேல்	सुमन्त्रः	சுமந்திரரும்
गन्तव्यं न	செல்லக்கூடாது.	धृतिः च	தருதி என்னும்
यथाः	தயாராக		மந்திரியும்
तिष्ठन्तु	காத்திருங்கள்.	एव	அப்படியே கூட
अहं एव	நான்மட்டும்		வசட்டும்."

एवमुक्तास्ततः सर्वे तत्र तस्थुः समन्ततः । भरतो यत्र धूमाग्रं तत्र दृष्टिं समादधात् ॥ २६ ॥

தத: அப்பொழுது
 एवं மேற்கண்டவாறு
 उक्ताः நிலமனம்பெற்ற
 सर्वे எங்கிலோரும்
 तत्र அங்கிடத்தில்
 समन्ततः நாற்புறமும்
 तस्थुः காத்துநின்றனர்.

भरतः பரதர்
 धूमाग्रं புடைக்கினை
 यत्र எங்கிடத்திலே
 तत्र அங்கிடத்தையே
 दृष्टिं समादधात् மணக்கமாய் கவனித்
 தார்.

व्यवस्थिता या भरतेन सा चमूर्निरीक्षमाणाऽपि च धूममयतः ।

बभूव हृष्टा नचिरेण जानती प्रियस्य रामस्य समागमं तदा ॥ २७ ॥

யா எந்த
 चमूः மூன்றியமானது
 भरतेन பரதரால்
 व्यवस्थिता கட்டளைபிடிப்பப்பட்ட
 सा அது [தோ
 अग्रतः எதிரில்
 धूमं புடைகையை
 निरीक्षमाणा கவனித்ததாய்

प्रियस्य இஷ்டராகிய
 रामस्य ஸ்ரீராமரது
 समागमं தரிசனம்
 नचिरेण अपि சீக்கிரத்திலேயென்று
 जानती அறிந்து
 तदा அப்பொழுது
 हृष्टा च மணக்களிப்புற்றதாய்
 बभूव இருந்தது.

इत्यार्षे श्रीमद्रामायणे वाल्मीकीये आदिकाव्ये अयोध्याकाण्डे त्रिनवतितमः सर्गः ॥

आदितः श्लोकाः 5873

अयोध्याकाण्डे आदितः श्लोकाः 3518

चतुर्नवतितमः सर्गः—தொண்ணூற்றாண்டுகாலத்து ஸர்க்கம். ॥ २४ ॥

रामेण चित्रकूटवर्णनम्—ஸ்ரீராமர் சித்திரகூடத்தை வர்ணிப்பது.

दीर्घकालोपितस्तस्मिन्निरौ गिरिवनप्रियः । वैदेह्याः प्रियमाकाङ्क्षन्स्वं च चित्तं विलोभयन् ॥

अथ दाशरथिश्चित्रं चित्रकूटमदर्शयत् । भार्याममरसंकाशः शचीमिव पुरन्दरः ॥ २ ॥

अथ அப்பொழுது
 तस्मिन् அந்த
 गिरौ பர்வதத்தில்
 दीर्घकालोपितः வெகுநாள் வளித்த
 வரும்,

गिरिवनप्रियः { பர்வதத்திலும் வளந்
 திலும் மனத்திருப்தி
 கொண்டவரும்,

अमरसंकाशः தேவருக்கொப்பரன்
 வருமான

दाशरथिः { தசரதக்கொவர்ந்தி
 யாரின் திருக்குமார
 ராகுமவர்,

वैदेह्याः சேதாப்பிராட்டியாரு
 னடைய

प्रियं இஷ்டத்தை
 आकाङ्क्षन् உத்தேசித்தவராயும்,
 स्वं தனது
 चित्तं च திருவுள்ளத்தையும்
 विलोभयन् சுற்று கிளைவாட்டில்
 செலுத்துகின்றவராகி

चित्रं அழகிய
 चित्रकूटं சித்ரகூடபர்வதத்தை
 पुरन्दरः இந்திரன் [ப்பற்றி,
 शची சசிதேவிக்கு
 इव எவ்வண்ணமோ அவ்வ
 भार्या மனைவிக்கு [ண்ணமோ
 अदर्शयत् பின் வருமாறு வர்ணி
 த்தனர் :

न राज्याद्भ्रंशनं भद्रे न सुहृद्भिर्विनाभवः । मनो मे बाधते दृष्ट्वा रमणीयमिमं गिरिम् ॥

भद्रे	“ பாக்கியசாஸ்திரே !	इमं गिरिं	இந்த மலையை
राज्याद्	ராஜ்யத்திலிருந்து	दृष्ट्वा	பார்த்து
अंशनं	வெளிவந்தது	बाधते न	வருத்தவில்லை.
मे	எனது	सुहृद्भिः	ஆன்பர்களை
मनः	மனத்தை	विनाभवः	பிரிவும்
रमणीयं	அழகிய	न	வருத்தவில்லை.

पश्येममचलं भद्रे नानाद्विजगणायुतम् । शिखरैः खमिवोद्भिदैर्धातुमद्भिर्विभूषितम् ॥ ४ ॥

भद्रे	“ கண்ணாட்டியே !	उद्भिदैः इव	பினத்துசெல்வன
इमं	இந்த		போன்ற
अचलं	பர்வதத்தை	धातुमद्भिः	தாதுப்பொருள் நிறை
नानाद्वि- } जगणायुतं }	பலவகைப்பறவைகள் கட்டங்களால் நிரம்ப பிரிசுப்பதாயும்	शिखरैः	சிகரங்களால் [ந்த
न	ஆகாயத்தை	विभूषितं	அழகாபிரிப்பதாக
		पश्य	கவனி, [வும்

केचिद्रजतसङ्काशाः केचित्सतजसन्निभाः । पीतमाञ्जिष्टवर्णाश्च केचिन्मणिवरप्रभाः ॥ ५ ॥

पुष्पार्ककेतकाभाश्च केचिज्ज्योतीरसप्रभाः । विराजन्तेऽचलेन्द्रस्य देशा धातुविभूषिताः ॥

अचलेन्द्रस्य	“ மலையினது	केचित्	சில
केचित्	சில	मणिवरप्रभाः	இந்திரநீலத்தையொத்த தவையகளாயும்,
देशाः	பிரதேசங்கள்	पुष्पार्क- } केतकाभाः च }	புஷ்பராகத்தையும், பலிக்கையும், தாமும் பூவையும் ஒத்திருப்ப பவையகளாகவும்,
धातुविभूषिताः	{ தாதுப்பொருள்க ளால் அழகுத்தவைய களாய்	केचित्	சில
रजतसङ्काशाः	வெள்ளையையொத்த	ज्योतीरसप्रभाः	{ கந்தந்திரங்களையும், பாதரசத்தையும் ஒத்தவையகளாயும்
केचित्	சில [வையகளாயும்,	विराजन्ते	விளங்குகின்றன.
सतजसन्निभाः	ரத்தம்போன்றவைய களாயும்,		
पीतमाञ्जि- } ष्टवर्णाः च }	மஞ்சள் கலந்த சிவப் புவிண்ணமுடையவை களாகவும்,		

नानासृगगणद्वीपितरक्षुक्षगणैर्वृतः । अदुष्टैर्भात्ययं शैलो बहुषक्षिसमाकुलः ॥ ७ ॥

अयं	“ இந்த	वृतः	சூடுகரிக்கப்பெற்றதா யும்,
शैलः	பர்வதமானது		
अदुष्टैः	இம்சையைவெழித்த	बहुषक्षिसमाकुलः	பல பறவைகள் நிறை த்ததாயும்,
नानासृगगण- } द्वीपितरक्षुक्षगणैः }	பல மான்கட்டங்க ளாலும், புலி, சிவிக் கி, கரடி இவைகளின் கட்டங்களாலும்,	भाति	விளங்குகிறது.

आस्रजम्बुसर्पैर्लोचैः प्रियालैः पनसैर्वहैः । अङ्गोलैर्धन्वतिनिशैर्विल्वतिन्दुकवेषुभिः ॥८॥

काश्मर्यरिष्टवस्त्रैर्मधुकैस्तिलकैस्तथा । बदर्यामलकैर्नாवित्रधन्वनर्वाजकैः ॥ ९ ॥

पुष्पवद्भिः फलोपेनैश्छायावद्भिर्मनोरमैः । एवमादिभिरாகीर्णः श्रियं पुष्पत्ययं गिरिः ॥

अयं	“ இந்த	मव्यतिनिशैः	பம்பம், திளிசமெனும்
गिरिः	மலைபாளையம்		மரங்களாலும்,
पुष्पवद्भिः	மலர்ந்தவைகளும்,	विल्वतिन्दुक- वेषुभिः	விலவம், திவ்வகம், மூ ங்கில் இவைகளாலும்,
फलोपेनैः	பழங்கள் சிறைந்தவை களும்,	काश्मर्यरिष्टवस्त्रैः	{ காச்மரி, அரிஷ்டம், வாருணமெனும் மரங் களாலும்,
छायावद्भिः	சிழைத்தருகிறவை களும்,	मधुकैः	இனுப்பமரங்க ளாலும்,
मनोरमैः	மனோக்ருமானவையு மான	तिलकैः	திலகமரங்களாலும்,
आस्रजम्बु- सर्पैः	மா, நாவல், வேர்க்கை மரங்களாலும்,	तथा	அய்வண்ணமே
लोचैः	{ (வெள்ளை சிவப்பு பூக் களையுடைய) ‘லோத் சமெ’னும் மரங்களா லும்,	बदर्यामलकैः	இளந்தை, கெல்லி மரங்களாலும்,
प्रियालैः	ப்ரியாளமெனும் மரங்களாலும்,	नीपैः	கடம்பமரங்களாலும்,
पनसैः	பனாமரங்களாலும்,	वेत्रधन्वन- र्वाजकैः	பேரம்பு. தன்வனம், எ லுமிச்சை இவைக ளாலும்,
ध्वहैः	‘தவ’மெனும் மரங்க ளாலும்,	एवमादिभिः	இவைபோன்ற இன்ன ம் அனேகங்களாலும்,
अङ्गोलैः	அழிஞ்சல்மரங்களா லும்,	आकीर्णः	சிறைந்ததாய்
		श्रियं	அழகை
		पुष्पति	வளர்க்கின்றது.

शैलप्रस्थेषु रम्येषु पश्यमान् कामहर्षणान् । किन्नरान्द्रुद्रशो भद्रे रममाणान्मनस्विनः ॥

भद्रे	“ புண்ணியசிகரேபே!	रम्येषु	அழகிய
कामहर्षणान्	{ கிரும்பப்பட்டவர்க ளால் நெகிச்சப்பட்ட வர்களும்,	शैलप्रस्थेषु	மலைத்தாழ்வரைகளில்
मनस्विनः	புண்ணியாத்மாக்க ளும்,	रममाणान्	{ கிளையாட்டில் பொழு தைக் கழித்துக் கொண்டிருக்கும்
द्रुद्रशः	குடைதனாகையாய்	हमान्	இதோகிருக்கும்
		किन्नरान्	கின்னரர்களை
		पश्य	பார்.

शाखावसक्तान्सङ्गांश्च प्रवराण्यम्बराणि च । एव्य विद्याधरस्त्रीणां क्रीडोद्देशान्मनोरमान् ॥

मनोरमान्	" अழகிய	शाखावसक्तान्	மலிவாகளில் கிதாங்க
क्रीडोद्देशान्	விளையாடுமிடங்களில்		விடப்பட்ட
विद्याधरस्त्रीणां	{ வித்யா தார்களுடைய மகள், அவைகள் மனை விகளுடையவும்,	सङ्गांश्च	கத்திகளையும்,
		प्रवराणि	கிறந்த
		अम्बराणि च	கூடைகளையும்
		एव्य	பார்.

जलप्रपातैरुद्भेदैर्निष्पन्नैश्च कचित्कचिद् । स्रवद्विर्भाव्यं शैलः स्रवन्मद इव द्विपः ॥१३॥

अयं	" இந்த	उद्भेदैः	அனைகளை நூல்
शैलः	மலையானது	निष्पन्नैः च	மலையூற்றுகளையும்
कचिद् कचिद्	அங்கங்கே	स्रवन्मदः	மதத்தைப்பெருக்கும்
स्रवतिः	பெருகியோடியுளும்	द्विपः इव	பாஷைபெண்
जलप्रपातैः	அருவிகளையும்	भाति	விளக்குகிறது.

गुहासमीरणो गन्धान्नापुष्पभवान्वहन् । घ्राणतर्पणमभ्येत्य कं नरं न ग्रहयेत् ॥ १४ ॥

गुहासमीरणः	" குகைக்காற்றானது	घ्राणतर्पणं	கொணைந்திரியத்தை
गन्धान्नापुष्पभावाद्	பலவகை புஷ்பங்களி		திரும்பித் தெய்வப்பதை
	நூல்	अभ्येत्य	அடைத்து,
गन्धान्	வாசனைகளை	कं	எந்த
अहन्	வசிக்கிறதாய்	नरं	மனிதனை தான்
		ग्रहयेत् न	மகிழ்கிக்காது ?

यदीह शरदोऽनेकास्त्वया सार्धमनिन्दिते । लक्ष्मणेन च वत्स्यामि न मां शोकः प्रवक्ष्यति ॥

अनिन्दिते	" மாகற்றவனை !	लक्ष्मणेन च	லக்ஷ்மணனோடும்,
इह	இவ்விடத்தில்	सार्धं	கூட
अनेकाः	பல	वत्स्यामि यदि	வசிய்ப்பேனாகில்
शरदः	வருஷங்கள்	मां	என்னை
त्वया	உன்னோடும்	शोकः	பனக்கஞ்சலமானது
		प्रवक्ष्यति न	வருத்தாது.

बहुपुष्पफले रम्ये नानाद्रिजगणयुते । विचित्रशिखरे हस्मिन्नतदानस्य भाषिणि ॥१५॥

भाषिणि	" பாசுத்தரி !	विचित्रशिखरे	விசித்திரமான கிதாங்க
बहुपुष्पफले	பல புஷ்பங்களும் பழ		களையுடையதாய்
	ங்களால் நிறைந்ததாய்	रम्ये	மனையமானதுமான
नानाद्रिज-)	பலவகைப் பறவைகளு	अभिन्नु	இதில்
गणयुते)	ட்டங்களால் நிறைந்	तवान् हि	{ கர்வாதிதராதத்திலும் மனத்திருத்திகொண்
	ததாய்,	अभि	டவனாய்
			இருக்கிறதன்.

अनेन वनवासेन मया प्राप्तं फलद्वयम् । शिशुशानुगता धर्मो भरतस्य प्रियं तथा ॥ १७ ॥

अनेन	"இந்த	तथा	அவ்வண்ணமே
वनवासेन	வனவாசத்தால்	भरतस्य	பரதனுக்கு
मया	என்றால்	प्रियं च	தமிழ்தந்தைதஞ்செய்வ
धर्मै	தர்மவிஷயத்தில்		துமரன்
पितुः	கிந்தத்தந்தையாருக்கு	फलद्वयं	இரண்டுபயனும்
अनुगता	கடனற்ற தன்னையும,	प्राप्तम्	அடையப்பட்டது.

वैदेहि रमसे कचिद्विकृते मया सह । पश्यन्ती विविधान्भावान्मनोवाकायसंयतान् ॥ १८ ॥

वैदेहि	"வைதேகி!	विविधान्	பலவகை
विकृते	கிதர்கடத்தில்	भावान्	அடையப்புகளை
मया सह	என்றோடுகொட்டிவ	पश्यन्ती	கவனித்தென்றவரைப்
मनोवाकायसंयतान्	{ மனம், வாக்கு, காயம் இவைகளை கவர்ப்பத த்செய்யும்	रमसे	மனம்செழுகதிருக்கின் தனியென்று
		कचिन्	சம்புகிறேன்.

इदमेवामृतं प्राहु राजर्षयः परे । वनवासं भवार्थाय मेत्य मे प्रपितामहाः ॥ १९ ॥

राज्ञि	"பட்டமகிஷியே!	भवार्थाय	கீரையனின் பொ
मे	எனது		ருட்டு
प्रपितामहाः	முன்னோர்களும்,	इदं	இந்த
परे	மற்றுமுள்ள	वनवासं एव	வனவாசத்தைத்தான்
राजर्षयः	ராஜரிஷிகளும்,	अमृतं	பேரகந்தாதனமாக
मेत्य	தேகவிலேயாகமான	प्राहुः	சொல்லியிருக்கின்
	பின்னரும்,		றனர்.

शिलाः शैलस्य शोभन्ते विशालाः शतशोऽमितः । बहुला बहुलैर्वर्णैर्नीलवीतसितारुणैः ॥

शैलस्य	"மலைகளினது	नीलवीत-	} கருமை, பொன்னை, சென்மை, செம்மை சிறக்கனாலும்,
शिलाः	கற்கள்	सितारुणैः	
शतशः	நூற்றுக்கணக்காகவும்,	बहुलाः	பலவகையப்பட்டவை களாய்,
बहुलैः	பல	विशालाः	செந்தமையகனாய்
वर्णैः	வண்ணங்களாலும்,	अमितः	சான்றுபக்கங்களிலும்
		शोभन्ते	விளக்குகின்றன.

निशि भान्त्यचलेन्द्रस्य हुताशनशिखा इव । ओषध्यः स्वप्रभातक्ष्या आजमानाः सहस्रशः ॥

अचलेन्द्रस्य	"மலைநிலைந்தவரது	हुताशनशिखाः	அகனிசைககன்
ओषध्यः	ஒடிதிகள்	इव	பொல
सहस्रशः	நூற்றைக்கணக்காகவும்,	निशि	இரகில்
स्वप्रभातक्ष्याः	தன்இளநிலையால் கண்ண தக்கனாவகனாகவும்	आजमानाः	நிதம்செய்கின்றவைகள் ளாய்
		भान्ति	விளங்குகின்றன.

केचिरक्षयनिभा देशाः केचिदुद्यानसन्निभाः । केचिदेकशिला भान्ति पर्वतस्यास्य भामिनि ॥

भामिनि	" கட்டழகியே !	केचि	சில
अस्य	இந்த	उद्यानसन्निभाः	உத்தியானவனக்களை
पर्वतस्य	பர்வதத்தினுடைய		யொத்தவைகளாகவும்
केचि	சில	केचि	சில
देशाः	பிரதேசங்கள்	एकशिलाः	ஒரே பாறைகளாகவும்
क्षयनिभाः	வீடுகளையொத்தவைகளாயும்,	भान्ति	விளங்குகின்றன.

भिन्नेव वसुधां भाति चित्रकूटः समुत्थितः । चित्रकूटस्य कूटोऽसौ दृश्यते सर्वतः शुभः ॥

चित्रकूटः	" சித்திரகூடபர்வதம்	चित्रकूटस्य	சித்திரகூடத்தினுடைய
वसुधां	பூமியை	असौ	இந்த [டைய
भिन्ना	பிளந்து,	कूटः	மேடானது
समुत्थितः	மேலெழுந்தது	सर्वतः	எல்லாப்பக்கங்களிலிருந்தும்
इव	போன்றதாய்	शुभः	அழகியதாய் [லும்
भाति	விளங்குகின்றது.	दृश्यते	காணப்படுகிறது.

कुष्ठपुन्नागस्थगरभूर्जपत्रोत्तरच्छदान् । कामिनां स्वास्तरान्यथ कुशेयदद्यायुतान् ॥ २४ ॥

कुष्ठपुन्नागस्थगर- भूर्जपत्रोत्तरच्छदान्	கிழாநெல்லி, புன்னை, ஸ்தக்கரபூம்பம், பூர்ஜ மரம்பட்டை இவை களால் மூடப்பட்ட வைகளாயும்,	कुशेय- दद्यायुतान्	தரமரைசிதழ்களை கடியவைகளாயும்,
		कामिनां	பார்யாணக்தர்களுக்கு
		स्वास्तान्	எற்றதாய் விளங்கும்
		पश्य	பார். [கிரிப்புக்களை

श्रुतिताश्चापविद्धाश्च दृश्यन्ते कमलस्रजः । कामिभिर्वनिते पश्य फलानि विविधानि च ॥

वनिते	" மணியாளே !	विविधानि	பல
कामिभिः	பார்யாணக்தர்களால்	फलानि च	பழங்களின் விதைகளும்
श्रुतिताः	கசக்கி		எனும்
अपविद्धाः	எறியப்பட்ட	दृश्यन्ते	காணப்படுகின்றன.
कमलस्रजः च	தரமரைமாலைகளுடன்,	पश्य च	கவனித்துப் பார்.

वस्यो कसारां नलिनीमतीत्यवोत्तरान्कुरुन् । पर्वतश्चित्रकूटोऽसौ बहुमूलफलोदकः ॥ २६ ॥

असौ	" இந்த	कुरुन्	குருதேசத்தையும்,
चित्रकूटः पर्वतः	சித்திரகூட பர்வதம்	अतीत्य एव	அதிகரித்தே
वस्यो कसारां	குபேரபட்டினத் தையும்,	बहुमूलफलोदकः	{ பல கிழக்கு, பழம், தீர்த்தம் இவைகளை உடையதாய் விளங்குகிறது.
नलिनी	இந்திரனது பட்டின		
उत्तरान्	வடக்கு [ந்தையும்,		

इमं तु कालं वनिते विजहिवांस्त्वया च सीते सह लक्षणेन च ।

रतिं प्रपत्स्यो कुलधर्मवर्धिनीं सतां पथि स्यैर्नियमै: परै: स्थित: ॥ २७ ॥

वनिते	* மனையாட்டியாய் !	காலம்	நிகற்காலிஷிக்கப்பட்ட
सीते	வழிதே !		காலத்தை
परै:	உத்திருத்தட்டாரை	त्वया च	உன்னோடும்
स्वै:	கொந்த	लक्षणेन च	லக்ஷணத்தோடும்
नियमै:	நியமங்களைகளும்,	सह	கூட
सतां	பெரிதோர் நூறுடைய	विजहिवान्	வசித்துவர்கொண்டு
पथि	அதுவட்டானத்தில்	कुलधर्मवर्धिनीं	குலதர்மத்தை வளரத்
स्थित: तु	பத்துடைய காலை	रतिं	பந்தியை [செய்யும்
इमं	இந்த	प्रपत्स्ये	அடைவேன்."

इत्यार्षे श्रीमद्रामायणे वाल्मीकीये आदिकाव्ये

अयोध्याकाण्डे चतुर्नवतितमः सर्गः ॥

आदितः श्लोकाः 5900

अयोध्याकाण्डे आदितः श्लोकाः 3545

पञ्चनवतितमः सर्गः—தொண்ணூற்றைந்துாவது ஸர்க்கம் ॥ २५ ॥

मन्दाकिनीवर्णना—ராமர் மந்தாகினியை வர்ணித்தல்.

अथ शैलाद्विनिष्क्रम्य मैथिलीं कोसलेश्वरः । अदर्शयच्छुभजलां रम्यां मन्दाकिनीं नदीम् ॥

अथ	பிறகு	शुभजलां	சத்தஞ் சந்தையுடைய
कोसलेश्वरः	கோஸலமன்னராகு		பதும்
	மவர்,	रम्यां	ரமணியமுமான
शैलान्	பருவத்தளை விட்டு	मन्दाकिनीं	மந்தாகினி
विनिष्क्रम्य	புறப்பட்டு	नदीं	நதியை
मैथिलीं	மைதிலியாருக்கு	अदर्शयत्	கட்டிக்காட்டினார்.

अब्रवीच्च वरारोहां चारुचन्द्रनिभाननाम् । विदेहराजस्य सुतां रामो राजीवलोचनः ॥२॥

राजीवलोचनः	செத்தாமரைக்கண்ண	वरारोहां	வந்திரத்தினமும்
	ராஜ்ய	विदेहराजस्य	விடேதநமன்னரது
रामः	ஸ்ரீராமர்	सुतां च	திருமகளுமான
चारुचन्द्र-	அழகிய சந்திரனை		அவளிடம்
निभाननां }	கொத்த திருமுக	अबब्रीत्	பின்வருமாறு வர்
	முண்டையவரும்,		ணித்தார்.

विचित्रपुलिनां रम्यां हंससारससेविताम् । कुसुमैरुपसम्पन्नां पश्य मन्दाकिनीं नदीम् ॥ ३ ॥
नानाविधैस्तीररुहैर्वृतां पुष्पफलदुमैः । राजन्तीं राजराजस्य नलिनीपिव सर्वतः ॥ ४ ॥

विचित्रपुलिनां "விசிக்ரபுலினை மணற்
குன்றுகளை யுடையதும்
ரமணீயபாசனதும்,
ஹம்ஸம், ஸாரஸம்
இவைகளை எல் லினங்
கப்பெற்றதும்,
குசுமै: புஷ்பங்களால்
उपसम्पन्नां சிதறத் துள்ளு தும்,
तीररुहै: கனரகளிலிருக்கும்
नानाविधै: பலவகை

सृगयूथनिषीतानि कलुषाम्भांसि साम्प्रतम् । तीर्थानि रमणीयानि रतिं सञ्जनयन्ति मे ॥

रमणीयानि "ரமணீயமாய்
कलुषाम्भांसि ஒலிவற்ற கருத்த
நீரையுடைய
तीर्थानि தன் னூற்றுகள்
साम्प्रतं இப்பொழுது
सृगयूथ- } மான்கூட்டங்களால்
निषीतानि } வற்றடிக்கப்பட்டன
मे எனக்கு [வாய்
रतिं உற்சாகத்தை
सञ्जनयन्ति உண்டாக்குகின்றன.

जटाजिनधराः काले वल्कलोत्तरवाससः । कृपयस्त्ववगाहन्ते नदीं मन्दाकिनीं प्रिये ॥

प्रिये "காதலியே!
जटाजिनधरा: { ஜடை, மான்கோல் இ
வைகளை தரித்தவர்
களும்,
वल्कलोत्तर- } சிறந்த மரவுரியடுத்த
वाससः तु } வந்தருமாள்
[ஹர்கள்]

आदित्यमुपतिष्ठन्ते नियमादूर्ध्ववाहवः । एते परे विशालाक्षि मुनयः संशितव्रताः ॥ ७ ॥

विशालाक्षि "விசாலாட்சி!
एते இந்த
परे இதர
मुनयः முனிவர்கள்
संशितव्रताः புரவாக்கங்களை
முடித்தவர்களாய்

मारुतोद्भूतशिखरैः प्रवृत्त इव पर्वतः । पादपैः पत्रपुष्पाणि सृजद्भिरभितो नदीम् ॥ ८ ॥

पर्वतः "பர்வதமானது
नदी: கடிகைய
अभितः காண் குபுறத்திலு
முடையதாய்
पत्रपुष्पाणि இலைகளையும், புஷ்பங்
களையும்,
सृजद्भिः உதிர்க்கிற
मारुतोद्भूतशिखरैः காற்றாலைவுண்ட
உச்சிகளை யுடைய
पादपैः விருகங்களால்
प्रवृत्तः इव றத்தனம்பெய்வது
போலிருக்கிறது.

कचिन्मणिनिशोदां कचिरुन्निनशालिनीम् ।
कचित्सिद्धजनाकीर्णं पश्य मन्दाकिनीं नदीम् ॥ ९ ॥

कचिरु	"சிலகிடங்குகளில்	विहजनाकीर्णं	{ ஆத்தலாச் சந்திரா தீகா சம்பெற்ற முகரிகர் கலாபன் சிதைந்ததர புமிருக்கிற
मणिनिशोदां	{ இத்திர நீலமணிவை யொத்த ஜலமுடை யதாயும்,	मन्दाकिनीं	{ மந்தா கிளி நதிவை பார்.
कचिरु	சிலகிடங்குகளில்	नदीं	
पुन्निनशालिनीं	மணல்திட்டுகளுடன் கிளங்கு வதராயும்,	पश्य	
कचित्	சிலகிடங்குகளில்		
निर्धूतान्वायुना पश्य विततान्पुष्पसञ्चयान्		॥ १० ॥	

वायुना	"காற்றால்	विततान्	பரவிய
निर्धूतान्	நீதிக்கப்பட்டது	पुष्पसञ्चयान्	புஷ்பக்குடியல்களை
		पश्य	பார்.

पौष्पमानानपरापश्य त्वं जलमध्यगान् ॥ ११ ॥

जलमध्यगान्	"நீர்நடுகிலிருக்கும்	अपरात्	மத்தவைகளையும்
पौष्पमानान्	மிதந்துகொண்டிருக்கும்	त्वं	நீ
		पश्य	பார்.

तांश्चातिवल्गुवचसो रथाङ्गाद्वयना द्विजाः । अतिरोहन्ति कल्याणि निकुजन्तः शुभा गिरः ॥

कल्याणि	"கல்யாணி!	शुभाः	சுழகிய
रथाङ्गाद्वयनाः	சக்கிரகாதம்	गिरः	சுப்தங்களை
द्विजाः	பறவைகள்,	निकुजन्तः	கடிக்டொண்டு
अतिवल्गुवचसः	மிக்க இனிய த்வனி கொண்டு	तान् च	அவைகளில்,
		अतिरोहन्ति	வீற்றிருக்கின்றன.

दर्शनं चित्रकूटस्य मन्दाकिन्याश्च शोभने । अधिकं पुरवासाच्च मन्ये तव च दर्शनान् ॥

शोभने	"புண்ணியவதியே!	तव	உனது
चित्रकूटस्य च	চিত্তிரகூடத்திலு டையவும்,	दर्शनान् च	செல்லிதானத்தால் நான்
मन्दाकिन्याः च	மந்தா கிளி நதியிலு டையவும்	पुरवासात्	"காலசத்தைக்காட்
दर्शनं	அனுபவமானது,	अधिकं	செந்தமெதன [4 ஆம்
		मन्ये	பாராட்டுகிறேன்.

विधूतकलुषैः सिद्धैस्त्वपोदमशमान्वितैः । नित्यं विशोभितजलां विगाहस्य मया सह ॥

त्वपोदम- शमान्वितैः	"தவம். ஜலமேபாநிபடக் கா, மனக்காந்தி நுணைகளுடன் கூடி யவர்களாய்,	मिहैः	பண்ணியா தயாக்க
		नित्यं	நித்தினமும் [எனல்
		विशोभितजलां	ஸ்காணம்செய்யப்பட டும் ஜலத்தில்
विधूतकलुषैः	தொடராதரித	मया सह	என்னோடுகூட
		विगाहस्य	ஸ்நானம்செய்.

सखीवच्च विगाहस्य सीते मन्दाकिनीं नदीम् । कपलान्यवपञ्जनीं पुष्कराणि च भामिनि ॥

भामिनि	“உத்தமினி!”	அவபஞ்ஜனி	நீதிப்பூங்காச்செய்து
सीते	வழிதே!		கொண்டு
कमलानि	செந்தாமரைகளையும்,	सखीवत् च	தொழிபோலவே
पुष्कराणि च	வெந்தாமரைகளையும்,	मन्दाकिनीं	மந்தாவினி
		नदीं	நதிக்கு
		विगाहस्य	கடவருவாய்க.

त्वं पौरजनवद्व्यालानयोध्यासि च पर्वतम् । मन्यस्य वनिते नित्यं सरयूवदिमां नदीम् ॥

वनिते	“பிரஜை...காசி!”	अयोध्यां इव	அயோத்தியெனவும்,
त्वं	நீ,	इमां	இந்த
व्यालान्	விவந்துகளை	नदीं	நதியை
पौरजनवद्	பட்டினத்துணைகள்	सरयूवत्	சரயூதிவாகவும்
	போலவும்,	नित्यं	நதா
पर्वतं	பர்வதத்தை	मन्यस्य	கொண்டாடுவாய்க.

लक्ष्मणश्चैव धर्मात्मा मन्निदेशे व्यवस्थितः । त्वं चानुकूला वैदेहि प्रीतिं जनयथो मम ॥

वैदेहि	“வைதேகி!”	मम	எனக்கு
मन्निदेशे	என்னுக்கொருபின்	अनुकूला एव	மனங்கொண்டு
व्यवस्थितः	என்னவும் கொண்டு		நடக்கும்
	தா நடக்கும்	त्वं च	நீயும்
धर्मात्मा	தர்மாத்மாவரன்	प्रीतिं	மனத்திருப்தியை
लक्ष्मणः च	லக்ஷ்மணனும்,	जनयथः	விளைவிக்கின்றீர்கள்.

उपस्पृशंस्त्रिषवणं मधुमूलफलाशनः । नायोध्यायै न राज्याय स्पृहयापि त्वया सह ॥

त्वया सह	“உன்னோடுகட	अयोध्यायै	அயோத்தியாயின்
त्रिषवणं	முன்று சந்திரைகளும்,		பொருட்டு
	ஆம்,	स्पृहयामि न	கிறும்பேன்.
उपस्पृशन्	உன்னம் செய்து	राज्याय	ராஜ்ய ஆளுகையின்
	கொண்டு		பொருட்டும்
मधुमूल- } தேன், கிழங்கு, பழமி		न	கிறும்பேன்.
फलाशनः }	வைகளை புணவாய்க்		
	கொண்டான்,		

इषां हि रम्यां मृगयूथशालिनीं निपीततोयां गजसिंहानरैः ।

सुपुष्पितैः पुष्पधरैरलङ्कृतां न सोऽस्ति यः स्यादगतक्रमः सुखी ॥ १९ ॥

मृगयूथशालिनीं	மரங்கட்டங்கள்	रम्यां	ரமணியமானிருக்கும்
	நிறைந்துள்ளதும்,	इमां	இந்ததில்
गजसिंहानरैः	பாணை, சிங்கம்,	सुखी	சுகமின்னதென
	குரங்கு இவைகளால்	यः	எவன் [அறிந்த
निपीततोयां	குடிக்கப்படும் ஜலத்	अगतक्रमः	விளைப்புத்தீராதவனாய்
	தையுடையதும்,	सात्	ஆளுவானே
सुपुष्पितैः	நன்கு பூத்த	सः हि	அப்படிப்பட்டவனே
पुष्पधरैः	மரங்களால்	अस्ति न	இல்லை.
अलङ्कृतां	அழகுசெய்யத்து		

इतीव रामो बहु सङ्गतं वचः प्रियासहायः सरितं प्रति ब्रुवन् ।

चचार रम्यं नयनाञ्जनप्रभं स चित्रकूटं रघुवंशवर्धनः

॥ २० ॥

रघुवंशवर्धनः	ரகுசூதத்தை வளரத் செய்யும்	बहु	கிரியாயுமுள்ள
सः	அந்த	वचः	சொல்லை
रामः	ஸ்ரீராமர்	ब्रुवन्	சொல்லிக்கொண்டு
इति	மேற்கண்டவாறு	नयनाञ्जनप्रभं	கண்ணப்பொல
सरितं प्रति	நதிகையப்பற்றி	रम्यं	அழகிய
सङ्गतं इव	பொருந்தும்படியும்	चित्रकूटं	চিত্রகூடத்தில்
		प्रियासहायः	தரமபத்திரியுடன்
		चचार	சஞ்சரித்தார்.

इत्यार्षे श्रीमद्रामायणे वाल्मीकीये आदिकाव्ये

अयोध्याकाण्डे पञ्चनवतितमः सर्गः ॥

आदितः श्लोकः 5920.

अयोध्याकाण्डे आदितः श्लोकः 3565.

पण्णवतितमः सर्गः—தேவண்ணந்திருவது ஸர்க்கம். ॥ २६ ॥

लक्ष्मणसंरभः—லக்ஷ்மணரது கலவரம்.

तां तथा दर्शयित्वा तु मैथिलीं गिरिनिम्नगाम् । निषसाद् गिरिप्रस्थे सीतां मांसेन छन्दयन्॥

मैथिली	மிதிலைவள்ளர் திரும கண்கைய	दर्शयित्वा तु	காண்பித்துவிட்டு
सीतां	சீதைக்கு	गिरिप्रस्थे	பகைத்தாழ்வகையில்
तां	அந்த	मांसेन	பழங்கனின் சதை
गिरिनिम्नगाम्	மலைவயச் சுற்றியோ டும் நதிகைய	छन्दयन्	உத்தாபப்படுத்திக் கொண்டு
तथा	மேற்கண்டவாறு	निषसाद्	தங்கியிருத்தார்.

इदं मेध्यमिदं स्वादु निष्ठमिदमग्निना । एवमास्ते स धर्मात्मा सीतया सह राघवः ॥२॥

सः	அந்த	स्वादु	ரமணியமாயிருக்கிற'
धर्मात्मा	தர்மர் தீமரவாரமும	इदं	'இது [தெனவும்
राघवः	ஸ்ரீராமர்	मेध्ये	பரிசுத்தமாயிருக்கிற'
इदं	'இது, இவ்விடம்		தெனவும்
अग्निना	யாகாக்னியால்	एव	இப்படியெல்லாம்
निष्ठं	எரிக்கப்பட்டிருக்கிற'	सीतया सह	சீதாயிராட்டியோடு
	தெனவும்,	आसौ	உட்கார்த்தனர். [கூட
इदं	'இது		

तथा तत्रासतस्तस्य भरतस्यानुयायिनः । सैन्यरेणुश्च शब्दश्च प्रादुरास्तां नभस्पृशौ ॥३॥

तस्य	அப்பொழுது	अनुयायिनः	பரிவாரத்தினர்
तथा	மேற்கண்டவாறு	शब्दः च	சத்தமும்,
तस्य	அவர்	सैन्यरेणुः च	சைனியத்தூவியும்,
आसतः	உட்கார்ந்தவானில்	नभस्पृशौ	ஆகாயத்தைதாண்டி
भरतस्य	பரதரது	प्रादुरास्ताम्	தோன்றின.

एतस्मिन्नन्तरे वस्ताः शब्देन महता ततः । अर्दिता यूथपा मत्ताः समूथा द्रुद्रुदिशः ॥

मत्ताः	கொழுத்த	शब्देन	சத்தத்தால்
यूथपाः	யானைகள்	वस्ताः	அச்சங்கொண்டு
समूथाः	யானைக்கூட்டம்	अर्दिताः	கொருண்டு,
	கொண்டு	ततः	அங்குமிட்டுத்திரிதும்
एतस्मिन् अन्तरे	இச்சமயத்தில்	दिशः	நாளைபக்கங்களிலும்
महता	பெரும்	द्रुद्रुः	தூவ.

स तं सैन्यसमुद्धूतं शब्दं शुश्राव राघवः । तांश्च विप्रदुतान्सर्वान्यूथपानन्ववैक्षत ॥५॥

सः	அந்த	ताम्	அந்த
राघवः	ஸ்ரீராமர்	यूथपान्	யானைகள்
तं	அந்த	सर्वान् च	எல்லாவற்றையும்
सैन्यसमुद्धूतं	சைனியத்தினர்	विप्रदुतान्	அக்குமிக்குமோடுப
शब्दं	சத்தத்தை [உரத்த		வைகளாய்
शुश्राव	கேட்டார்.	अन्ववैक्षत	பார்த்தார்.

तांश्च विद्रवतो दृष्ट्वा तं च श्रुत्वा च निःस्वनम् । उवाच रामः सौमित्रि लक्ष्मणं दीप्ततेजसम् ॥

रामः	ஸ்ரீராமர்	दीप्ततेजसं	மகா தேஜஸ்வியும்,
विद्रवतः	தூக்கொண்டிருக்கும்	सौमित्रि च	சுமித்திராதேவியின்
ताम्	அவைகளை		புதல்வருமாகிய
दृष्ट्वा च	பார்த்ததும்,	लक्ष्मणं	லக்ஷ்மணரைப்
तं	அந்த		பார்த்து
निःस्वनं	சத்தத்தை	उवाच	பின்வருமாறு
श्रुत्वा च	கேட்டதும்,		மொழிந்தார் :

हन्त लक्ष्मण पश्येद सुमित्रा मुप्रजास्त्वया । पहीस्तनितगम्भीरस्तुमुहः श्रूयते स्वनः ॥

हन्त	“அப்ப!	पहीस्तनित-}	புகம்பத்தொன்போ
लक्ष्मण	லக்ஷ்மண!	गम्भीरः }	ன்ற கம்பீரமுடைய
त्वया	உன்னால்	स्तुमुहः	பெருந்த
सुमित्रा	சுமித்திராதேவியார்	स्वनः	சத்தம்
मुप्रजाः	நல்ல பிள்ளைக்குத்	श्रूयते	கேட்கப்படுகிறது.
	தாய்க்கிண்தான்.	इह	இப்பொழுது
		पश्य	(இன்னதெனப்)பார்.

गजयूथानि वाऽरण्ये महिषा वा महावने । विवासिता मृगाः सिंहैः सहसा मद्रुता दिशः ॥

महावने	"புண்ணவரணம், தலமா	मृगाः वा	மாள் கருதம்
अरण्ये	காட்டில் [கி]	विवासिताः	வெருண்டவைகளால்
सिंहैः वा	கிங்கங்களைக் கூட்டிலே	सहसा	திம்பிரமைகொண்டு
गजयूथानि	யானைக் கூட்டங்களுள்,	दिशः	எல்லாப் பக்கங்களிலும்
महिषाः	எருமைகளும்,	मद्रुताः	ஓடுகின்றன.

राजा वा राजमात्रो वा मृगयाभटते वने । अन्यथा श्वापदं किञ्चित्सौमित्रं ज्ञातुमर्हसि ॥

सौमित्रे	"சக்த்மண !	मृगया भटते वा	நிலட்டை பாடவந்தி
राजा	அரசனே,		குக்கிரனே,
राजमात्रः वा	ராஜகுமாரனே,	अन्यत्	வேறு
वने	வனத்தில்	किञ्चित् वा	ஏதாவதாவென,
श्वापदं	துஷ்ட யிருக்காத	ज्ञातुं अर्हसि	நீ கண்ட நிபேஷண்டும்.

सुदुश्चरो गिरिश्चायं पक्षिणामपि लक्ष्मण । सर्वमेतद्यथातन्वमचिराज्ज्ञातुमर्हसि ॥ १० ॥

लक्ष्मण	"சக்த்மண !	एतत्	இது
अयं	அந்த	सर्वं	எல்லாவற்றையும்
गिरिः	பர்வதமானது	यथातन्वं	உள்ள படிக்கு
पक्षिणां अपि	அம்புகளுக்கும் கூட	अचिरात्	காலதாமதமின்றி
सुदुश्चरः च	இடைமெய்யிடுவனாத	ज्ञातुं अर्हसि	நீ கண்ட நிவ: பாக."

स लक्ष्मणः संत्वरितः सालमाख्या पुष्पितम् । प्रेक्षमाणो दिशः सर्वाः पूर्वा दिशमुद्देशत ॥

सः	அந்த	सर्वाः	எல்லா
लक्ष्मणः	சக்த்மணர்	दिशः	திசைகளையும்
संत्वरितः	விவரத்து	प्रेक्षमाणः	பார்ப்பவராய்
पुष्पितं	பூத்திருந்த	पूर्वा दिशं	கிடைக்குத்திசை
सालं	ஆங்காமை கொன்றில்	उद्देशत	பார்த்தார்.
आख्या	ஏறி		

उदङ्मुखः प्रेक्षमाणो ददर्श महतीं चमूम् । गजाश्वरथसंवाधां यानैर्युक्तां पदातिभिः ॥ १२ ॥

उदङ्मुखः	தலைமையிட்டுந் தி	गजाश्वरथ-	யானைகள், குதிரை
प्रेक्षमाणः	பார்க்குமவர்	संवाधां }	கள், ரதங்கள் இவை
यानैः	வாகனங்களுளும்,		கள் சிறைத்துள்ளது
पदातिभिः	காண்டுகளாலும்,	महतीं	பெரும் [மகிய
युक्तां	சிறைத்துள்ளதும்,	चमूम्	சேனையை
		दर्श	பார்த்தார்.

तामभ्यगजसंपूर्णां रथध्वजविभूषिताम् । शशंस सेनां रामाय वचनं चेदमब्रवीत् ॥ १३ ॥

तां	அந்த	सेनां	சேனையை
अभ्यगजसंपूर्णां	அக்ஷக்களும், பாளைகளும் சிறைத்தனம்,	रामाय	ஸ்ரீராமருக்கு
रथध्वज-	ரதம், கொடி இவைக	शशंस	தெரிவித்தார்.
विभूषितां }	ளால் கிளக்குகிறது	इदं	பின்வரும்
	மரண	वचनं च	கொல்லையும்
		अब्रवीत्	கொன்னார் :

अग्निं संशमयत्वार्यः सीता च भजतां गुहाम् । सख्यं कुरुष्व चापं च शरांश्च कवचं तथा ॥

आर्यः	"தேவரீர்	सख्यं च	காணை நற்ப்பட்ட
अग्निं	அக்னியை		தாகவும்,
संशमयतु	அணைக்கட்டும்.	शरान् च	சாக்களையும்,
सीता च	சீதாப் பிராட்டியாரும்,	तथा	அய்வண்ணமே
गुहां	மறைவான இடத்தை	कवचं	கவசத்தையும்
भजतां	அடைபட்டும்.	कुरुष्व	தயர்ச்செய்துகொள்
आपं	கிவ்வை		ளும்."

तं रामः पुरुषव्याघ्रो लक्ष्मणं प्रत्युवाच ह । अङ्गावेक्षस्व सौमित्रे कस्येमां मन्यसे चमूम् ॥

पुरुषव्याघ्रः	புருஷோத்தமராகும்	इमां	இந்த
रामः	ஸ்ரீராமர்	चमूं	சேனையை
तं	அந்த	कस्य ह	யாருடையதாய்
लक्ष्मणं	லக்ஷ்மணரைப்	मन्यसे	நீ எண்ணுகின்றனை ?
	பார்த்து	अंशस्व	முற்றும் கவனி "
सौमित्रे	"லக்ஷ்மண !		என்று
अङ्ग	சரிப்பார்.	प्रत्युवाच	பதில்கொன்னார்.

एवमुक्तस्तु रामेण लक्ष्मणो वाक्यमब्रवीत् । दिधर्ज्ञानिव तां सेनां रुषितः पावको यथा ॥

एवं	மேற்கண்டவாறு	तां	அந்த
रामेण	ஸ்ரீராமரால்	सेनां तु	சேனையை
उक्तः	ஆக்குநபிக்கப்பட்ட	दिधर्ज्ञान् इव	எரிப்பவன் போல
लक्ष्मणः	லக்ஷ்மணர்	रुषितः	கிளமுற்று
पावकः यथा	அக்னி போல்	वाक्यं	பின்வரும் சொல்லை
		अब्रवीत्	கொன்னார் :

सम्पन्नं राज्यमिच्छंस्तु व्यक्तं प्राप्याभिषेचनम् । आवां हन्तुं समभ्येति कैकेय्या भरतः सुतः॥

कैकेय्याः	"கைகேயியினது	सम्पन्नं	சரஸ்வதமாய்
सुतः	குமாரனாகும்	इच्छन्	விரும்பி,
भरतः	பரதன்	आवां तु	தம்பிருவனாரையும்
अभिषेचनं	பட்டாபிஷேகத்தை	हन्तुं	கொல்லுதற்கு
प्राप्य	அடைந்து	समभ्येति	வருகிறான்.
राज्यं	ராஜ்யத்தை	व्यक्तम्	சந்தேகமில்லை.

एष वै सुमहाञ्छ्रीमान्विष्णोः संप्रकाशने । विराजत्युद्धतस्कन्धः कोविदारध्वजो रथे ॥१८॥

एष:	"இதோ	संप्रकाशने	விளங்குகிறது.
सुमहान्	பெரிய	रथे	ரதத்தில்
धीमान्	ஆழமிய	उद्धतस्कन्धः	உயர்த்துக்கப்பட்ட
विष्णो वै	ஆத்திரைக்கொடியும்	कोविदारध्वजः	மகிமயத்திதுவனுமும்
		विराजति	விளங்குகிறது.

भजन्त्येते यथाकाममश्वानाख्य शीघ्रगान् । एते भ्राजन्ति संहृष्टा गजानाख्य साधिनः ॥

एते	"இந்ர்கள்	एते	இந்த
शीघ्रगान्	வேகம் செல்லும்	साधिनः	யாண்ப்பாக்கள்
अश्वान्	குதிரைகளில்	गजान्	யான்களில்
आख्य	வழிக்கொண்டு	आख्य	வழிக்கொண்டு
यथाकाम	துன்பப்படி விரைவாக	संहृष्टाः	முக்கூர்ச்சிக்கொண்டு
भजन्ति	வருகிறார்கள்.	भ्राजन्ति	விளங்குகின்றார்கள்.

गृहीतधनुषौ चावां गिरिं वीर श्रयावहे । अथवेहैव तिष्ठावः मनद्यायुधतायुधौ ॥ २०॥

वीर	"சூரோ!	अथवा	அல்லது
आवां च	அமிருவரும்	उद्यतायुधौ	ஆயுதபாளையங்கள்
गृहीतधनुषौ	தனுஷ்பாணிகளாய்	सन्नवी	சன்னத்தாளாய்
गिरिं	பர்வதத்தை	इह एव	இவ்விடத்திலேயே
श्रयावहे	அடைவோம்.	तिष्ठावः	இருப்போம்.

अपि नौ वशमागच्छेत्कोविदारध्वजो रणे

रणे	"போரில்	नौ	நமது
कोविदारध्वजः	மகிமயத்திக்கொடி	वशं	வசத்தில்
	யானது	आगच्छेत् अपि	வசதுன்மெல்லவா?

अपि दृष्ट्यामि भरते यत्कृते व्यसनं महत् । त्वया राघव संप्राप्तं सीतया च मया तथा ॥

राघव	"ஸ்ரீராம!	महत्	பெரும்
यत्कृते	எவன்முறம்	व्यसनं	கவடமானது
त्वया च	தேவரீராவும்,	संप्राप्तं	தனுபவிக்கப்படுகி
सीतया तथा	இதர்ப்பிராட்டியவரால்	भरते	பரதன் [தேவ அந்த
मया	என்னாலும், [அவர்,	अपि दृष्ट्यामि	என் பார்ப்பேனா?

यन्निमित्तं भवान्वाय्याच्च्युतो राघव शाश्वतात् । संप्राप्तोऽयमरिर्वीर भरतो वध्य एव मे ॥

वीर	"ஆர்!	अयं	இந்த
राघव	ஸ்ரீராம!	अरिः	சந்தருவாகும்
भवान्	தேவரீர்	भरतः	பரதன்
यन्निमित्तं	வழிகித்தமால்	संप्राप्तः	செறித்துவந்தவனும்
शाश्वतात्	நிரந்தரமாகவந்த	मे	என்னால்
राघवात्	தான்மத்திகிலும்	वध्यः एव	கொல்லத்தகுந்தவ
च्युतः	கொளிக்கொண்டுவிட்டோ		னோ.

भरतस्य वधे दोषं नाहं पश्यामि राघव । पूर्वापकारिणां त्यागे न ह्यधर्मो विधीयते ॥२४॥

राघव	"ஸ்ரீராம!	हि	ஏனெனில்,
भरतस्य	பரதனை	पूर्वापकारिणं	முதலில்பகாரம்
वधे	கொல்வதில்		செய்தவர் களை
दोषं	பாபத்தை	त्यागे	பரிகரிப்பதில்
अहं	நான்	अधर्मः	அதர்மமானது
पश्यामि न	காணவில்லை.	विधीयते न	விதிக்கப்படவில்லை.

पूर्वापकारी भरतस्त्यक्तधर्मश्च राघव । एतस्मिन्निहते कृत्स्नामनुशाधि वसुन्धराम् ॥ २५ ॥

राघव	"ஸ்ரீராம!	एतस्मिन्	இவன்
भरतः च	பரதனே	निहते	கொல்லப்பட்டதும்,
पूर्वापकारी	முதலில்பகாரம்.	वसुन्धरां	பூமி
	பண்ணினவன் ;	कृत्स्नां	எல்லாவற்றையும
त्यक्तधर्मः	தருமத்தையொழித்த	अनुशाधि	ஆளுகிறாக.
	வன்.		

अथ पुत्रं हतं संख्ये कैकेयी राज्यकामुका । मया पश्येत्सुदुःखार्ता हस्तिभग्नपिव द्रुमम् ॥

राज्यकामुका	"ராஜ்யத்தை சர்வ	पुत्रं	புதல்வனை
	முடியக்கொண்ட	मया	என்னால்
कैकेयी	கைகேயிதேவியரசர்,	हतं	கொல்லப்பட்டவனாக
हस्तिभग्नं	யானையால் முறிக்கப்	सुदुःखार्ता	மிகமனசுவேதனைப்படு
	பட்ட		கின்றவளாய்
द्रुमं इव	மரம்போல	अथ	இப்பொழுது
सह्ये:	போலில்	पश्येत्	காண்பான்.

कैकेयी च वधिष्यामि सानुवन्धां सवान्धवाम् । कलुषेणाद्य महता मेदिनी परिमुच्यताम् ॥

कैकेयी च	"கைகேயிதேவியரசர்	अथ	இப்பொழுது
	யே	मेदिनी	பூமியானது
सानुवन्धां	பரிவாசல்களுடனும்,	महता	பெரும்
सवान्धवां	இனத்தாரோடும்,	कलुषेण	பாபத்தினின்றும்
वधिष्यामि	கொல்லப்போகிறேன்.	परिमुच्यताम्	விடுபட்டிடும்.

अधेमं संयतं क्रोधमसंस्कारं च मानद । मोक्ष्यादि शत्रुसैन्येषु कक्षेणिव हुताशनम् ॥२८॥

मानद	"கௌரவம் பரராட்டு	हुताशनं	தீவை
	பவதே!	इव	எவ்வண்ணமோ அங்
संयतं	உள்ளடக்கி வைத்தி		வண்ணமே,
	சூத்த	शत्रुसैन्येषु	சத்ருசையினங்களில்
इमं	இந்த	अथ	இப்பொழுது
क्रोधं	கோபத்தையும்	मोक्ष्यामि	மீரவோகிக்கப்போகி
असंस्कारं च	அவமானத்தையும்,		தேன்.
कक्षेषु	காப்பித்த சரகுகளில்		

अथैतच्चित्रकूटस्य काननं निशितैः शरैः । भिन्दन्छवुशरीराणि करिष्ये शोणितोक्षितम् ॥

निशितैः	"காநனம்"	एगन्	இந்த
शरैः	பாணங்களை	काननं	காட்கூட
शलुशरीराणि	சத்துருக்களின் சரீரங்களை	शोणितोक्षितं	பத்தத்தால் தெளிக்கப்பட்டதாய்,
भिन्दन्	கெட்டித்தள்ளி	अथ	இப்பொழுது
चित्रकूटस्य	சித்திரகூடத்தினது	करिष्ये	தெய்வென்.

शरैर्निभिन्नहृदयान्कुञ्जरान्स्तुरगांस्तथा । श्वापदाः परिकर्षन्तु नरांश्च निहतान्मया ॥ ३० ॥

मया	"என்னால்"	निभिन्नहृदयान्	பார்ப்பு பிணந்த
शरैः	பாணங்களை	कुञ्जरान्	யானைகளையும்
निहतान्	கொன்றாவிட்டத்தப்	तुरगान् तथा	குதிரைகளையும்
	பட்ட	श्वापदाः	துஷ்டமிருசங்கள்
नरान् च	மனிதர்களையும்	परिकर्षन्तु	இழுக்கட்டும்.

शराणां धनुषश्चाहमनुष्ठांस्त्रि महामुथे । ससैन्ये भरतं हत्वा भविष्यामि न संशयः॥३१॥

अहं	"நான்"	भरतं	பரதனை
शराणां	சரங்களுக்கும்	ससैन्ये	சேனையோடு
धनुषः	கிணுக்கும்	हत्वा च	கொன்றபிறதும்
अनुष्ठाः	கடனற்றவனாய்	भविष्यामि	இருப்பேன்.
अस्मि	இருக்கிறேன்.	संशयः न	இதற்கையமில்லை."
महामुथे	பெரும்பேரில்		

इत्यार्षे श्रीमद्रामायणे वाल्मीकीये आदिकाव्ये

अयोध्याकाण्डे षण्णवतितमः सर्गः ॥

आदितः श्लोकाः 5951

अयोध्याकाण्डे आदितः श्लोकाः 3596

समनवतितमः सर्गः—தொண்ணூற்றேழாவது ஸர்க்கம் ॥ ௨.௩ ॥

लक्ष्मणपरिसान्त्वयनम्—லக்ஷ்மணனைச் சமனதானம் செய்தலது.

सुमंरब्धं तु सौमित्रिं लक्ष्मणं लोभमूर्च्छितम् । रामस्तु परिसान्त्वयाथ वचनं चेदमब्रवीत् ॥

अथ	அப்பொழுது	लक्ष्मणं	லக்ஷ்மணனை
रामः	ராமர்	परिसान्त्वय तु	சமனதானப்படுத்தி
सुमंरब्धं	மிகக் கவலரமுற்று	तु	துவ்விசையத்தின்
लोभमूर्च्छितं	கொப்பத்தால் மெய்மறந்திருந்த	इदं	பின்வரும்
	நதிருந்த	वचनं च	திருவாய்க்கையும்
सौमित्रिं	காத்திராத்தெய்வியல்	अब्रवीत्	திருவாய்மலர்ந்தருளி
	புதல்வரான		ஞர் :

किम्न धनुषा कार्यमसिना वा सचर्षणा । महेष्वासे महाप्राज्ञे भरते स्वयमागते ॥ २ ॥

அஃ "இப்பொழுது
மஹேஸ்வாஸே பெரும்பின்னாளியும்,
மஹாபாஜே மகாபுத்திரன் ஹமாசிய
பரதன்
சுயம் தானே
ஆகதே இப்படியாய் வருவின்
முன்னேற்றம்

धनुषा வில்லினால் தானாகத்
தும்,
सचर्षणा கைடகத்தே தாடுகடிய
असिना वा கத்தியினால் தானாகத்
தும்,
कार्य செய்க்கடிய காரியம்
किम् என்ன ?

पितुः सत्यं प्रतिश्रुत्य इत्वा भरतमागतम् । किं करिष्यामि राज्येन सापवादेन लक्ष्मण ॥

लक्ष्मण "லக்ஷ்மண !
पितुः திருத்தந்தைக்கு
सत्यं ஒப்பந்தத்தை
प्रतिश्रुत्य வாக்களித்ததுவிட்டு
(நான்)

भरत பரதனை
इत्वा கொண்டு
सापवादेन அபவாதத்துடன்
राज्येन ராஜ்யத்தால் [வந்த
किं என்னதை
करिष्यामि செய்யப்போகிறேன் ?

यद्वयं बान्धवानां वा मित्राणां वा क्षये भवेत् । नाहं तत्प्रतिगृहीयां भक्षान्विपकुतानिव ॥

बान्धवानां वा "பந்துக்களுடைய
வாவது,
मित्राणां वा மித்திரர்களுடைய
வாவது,
क्षये கொலைமீத்தமாய்
यत् எந்தவொரு
इदं செல்வம்
भवेत् வாய்க்கிறதோ

तत् அதை
अहं நான்
विपकुतान् விகடங்கலந்த
भक्षान् சிந்துண்டுகளை
इव எவ்வண்ணமோ அவ்
வண்ணமே
प्रतिगृहीयां न கண்ணெடுத்துத் தும்
பாரேன்.

धर्ममर्थं च कामं च पृथिवीं चापि लक्ष्मण । इच्छामि भवतामर्थं एतत्प्रतिभृणोमि ते ॥ ५ ॥

लक्ष्मण "லக்ஷ்மண !
धर्मं च தர்மத்தையும்
अर्थं च அர்த்தத்தையும்
कामं च कामத்தையும்,
पृथिवीं अपि பூமியையும்,

भवता अर्थं உங்கள் மிமித்தமாய்த்
தான்
इच्छामि வேண்டுகிறேன்.
एतत् இதை
ते உனக்கு
प्रतिभृणोमि வாக்களிக்கிறேன்.

भ्रातृणां संग्रहार्थं च सुखार्थं चापि लक्ष्मण । राज्यमप्यहमिच्छामि सत्येनायुधमालभे ॥

लक्ष्मण "லக்ஷ்மண !
भ्रातृणां தம்பிரனர்களுக்கு
संग्रहार्थं च இகட்டத்திற்காகவும்
सुखार्थं अपि இதைத்திற்காகவும்
தான்

राज्यं अपि ராஜ்யத்தையே
इच्छामि ஒப்புக்கொள்ளுகி
றேன்
सत्येन கத்தியமாய்க்
आयुधं ஆயுதத்தின்போரில்
आलभे ஆணையிடுகின்றேன்.

नेयं मम मही सौम्य दुर्लभा सागराम्बरा । न हीच्छेयमथर्वेण शक्यमपि लक्ष्मण ॥ ७ ॥

சौम्य	"அப்பா	दुर्लभा न	அடைபழுடியாதென்
लक्ष्मण	விளம்பண !	अपि	ஆயினும் [பதில்கை.
सागराम्बरा	கடனா ஊட்டித்த	अथर्वेण	அதர்மத்தால்
इयं	இந்த	शक्यं हि	இந்திரப்பதனியையும்
मही	மனமிகல்நாழுமே		கூட
मम	எனக்கு	इच्छेयं न	நான் பெரிதாய்க்
			கொள்ளோன்.

यद्दिना भरतं त्वां च शत्रुघ्नं चापि मानद । भयेन्मम सुखं किञ्चिद्भस्म तत्कुरुतां शिखी ॥

मानद	"பகைவர்களைபடக்	सुखं	சுகமானது
	குபகினை !	यत्	யாதொன்று
भरतं	பாதனையும்,	किञ्चित्	எள்ளளவேனும்
त्वां च	உன்னையும்,	भवेत्	இருக்குமோ
शत्रुघ्नं अपि	சத்ருக்னனையும்	तत्	அதை
दिना	விட்டு	शिखी	அக்கிலியானது
मम च	எனக்குமாத் திரம்	भस्म कुरुताम्	சாமபலாக்கட்டும்.

मन्येऽहमागतोऽयोध्यां भरतो भ्रातृवत्सलः । मम प्राणाल्प्रियतरः कुलधर्मपनुस्सरन् ॥ ९ ॥

श्रुत्वा प्रव्राजितं मां हि जटावलकलधारिणम् । जानकया सहितं वीर त्वया च पुरुषोत्तम ॥
स्नेहेनाक्रान्तहृदयः शोकेनाकुलितेन्द्रियः । द्रष्टुमभ्यागतो वेष भरतो नान्यथाऽऽगतः ॥

वीर	"வீரனே !	त्वया च	உன்னோடும்
पुरुषोत्तम	புருஷோத்தம !	सहितं	கூட
अहं	நான்	मां	என்னை
मन्ये	நினைவருமாறு என	प्रव्राजितं	நாடுகடத்தப்பட்டவ
भरतः	"பாதன் [ஐயுள்தேன்:	श्रुत्वा	அறித்து [ஐய
भ्रातृवत्सलः	{ உண்டிறந்தவர்களு	कुलधर्मं हि	குலதர்மத்தைமே
	{ டம் வா தஸையுமு	अनुसरन्	பெர்மதாய்ப்பாராட்டு
	{ ஊடபவன்.		கிறவனாய்
मम	எனக்கு	स्नेहः	வாதஸல்பத்தால்
प्राणात्	உயிரைவிட	आक्रान्तहृदयः	பெரித மனத்தனாய்
प्रियतरः	மேம்பட்டவன்.	शोकेन	மனவேதனைவால்
अयोध्यां	அயோத்திக்கு	आकुलितेन्द्रियः	ஐம்பொருதிகலங்கி
आगतः	திரும்பிவந்த	द्रष्टुं	கொல் பார்த்த
भरतः	பாதன்	अभ्यागतः	வந்திருக்கிறான்.
जटावलकलधारिणं	சடைபும். மரவுரிபும்	एषः हि	இவன்
	பூண்டு	अन्यथा	வேறுவகையாக
जानकया	ஐனகியோடும்,	आगतः न	வா வில்கை.

अम्बां च कैकयीं रुष्य भरतश्चाप्रियं वदन् । प्रसाद्य पितरं श्रीपात्राज्यं मे दातुमागतः ॥

श्रीमान्	" புண்யா த்மாவாகும்	पितरं	திருத்தந்தையாரை
भरतः	பா தன்,	मे	எனக்கு
अम्बां	தாயாகும்	राज्यं	ராஜ்யத்தை
कैकयीं	கைகேயிதேவியாரை	दातुं	அளிக்க
रुष्य	கொடுத்த	प्रसाद्य च	திருவுளம்பற்றுமாறு
अप्रियं	கடுமொழியை		செய்தும்
वदन् च	உறியும்	आगतः	வந்திருக்கிறான்.

प्राप्तकालं यदेषोऽस्मान्भरतो द्रष्टुमिच्छति ॥ १३ ॥

एषः	" இந்த	इच्छति	வேண்டுகிறான்
भरतः	பா தன்	यत्	என்பது எதுவோ
अस्मान्	நம்மை		அது
द्रष्टुं	காண	प्राप्तकालम्	தருந்ததே.

अस्मासु मनसाऽप्येष नाहितं किञ्चिदाचरेत् ॥ १४ ॥

एषः	" இவன்	किञ्चित्	என்னவும்
अस्मासु	நம் விஷயத்தில்	मनसा अपि	மனத்தினாலும்கூட
अहितं	தின்கை	आचरेत् न	கருதான்.

विप्रियं कृतपूर्वं ते भरतेन कदा नु किम् । ईदृशं वा भयं तेऽय भरतं योऽत्र शङ्कसे ॥ १५ ॥

भरतेन	" பா தனால்	अत्र	இது விஷயத்தில்
ते	உனக்கு	अयं	இப்பொழுது
विप्रियं	அளிவட்டம்	भरतं	பா தனை
कदा	எப்பொழுதாவது	यः	எந்த நீ
किं नु	என்னதான்	शङ्कसे	சந்தேகிக்கின்றனியோ
कृतपूर्वं	செய்யப்பட்டிருக்கிறது?	ते	அந்த உனக்கு
		ईदृशं	இப்படிப்பட்ட
		भयं वा	கலவரமேன்?

न हि ते निष्ठुरं वाच्या भरतो नाप्रियं वचः । अहं ह्यप्रियमुक्तः स्यां भरतस्याप्रिये कृते ॥

भरतः	" பா தன்	अप्रियं	அளிவட்டமான
ते	உன்னால்	वचः हि	வார்த்தையைக்கூட
निष्ठुरं	நிஷ்டூரச்சொல்லின்	न हि	சொல்லத்தக்கவனால்
वाच्यः न	சொல்லத்தக்கவனால்		லன்.

भरतस्य	பரதனின்	आहं	நான் (ஆஹி)
अग्निवे कृते	மனம் கொடுக்கக்கொடுப்பவ தரலின்	अग्निं	அனிலிஷ்டத்தை
		उक्तः	கொல்லப்பட்டவனாக
		स्याम्	ஆவேன்.

कथं नु पुत्राः पितरं हन्युः कस्यांचिदापदि । भ्राता वा भ्रातरं हन्यात्सौमित्रे प्राणमात्मनः॥

सौमित्रे	"வசந்தமண !	हन्युः	கொல்வார்கள் ?
कस्यांचित्	எதோடுவொரு	आत्मनः	தனக்கு
आपदि	கஷ்டத்தில்	प्राणं	உயிரான
पुत्राः	புதல்வர்கள்	भ्रातरं	பிராந்தாகை (சகோ தரனின்)
पितरं	தகப்பனை	भ्राता	பிராந்தா (சகோதரன்)
कथं नु	எப்படி	हन्यात् वा	எப்படிக்கொல்வான் ?

यदि राज्यस्य हेतोस्त्वमिमां वाचं प्रभाषसे । वक्ष्यामि भरतं दृष्ट्वा राज्यमस्मै प्रदीयताम्॥

त्वं	"நீ	भरतं	பரதனின்
राज्यस्य	ராஜ்யத்தின்	दृष्ट्वा	பார்த்து
हेतोः	பொருட்டு	राज्यं	"ராஜ்யமானது
इमां	இந்த	अस्मै	இவனுக்கு
वाचं	கொல்லை	प्रदीयतां	கொடுக்கப்படட்டும் "
प्रभाषसे यदि	கூறுகின்றாயாகில்		என்று
		वक्ष्यामि	கொல்லுகிறேன்.

उच्यमानो हि भरतो मया लक्ष्मण तत्त्वतः । राज्यमस्मै प्रयच्छेति वादमित्येव वक्ष्यति ॥

उच्यमानः	"வசந்தமண !	उच्यमानः	கொல்லப்படுகிற
भरतः	"ராஜ்யத்தை	भरतः	பரதன்,
तत्त्वतः हि	இவனுக்கு	तत्त्वतः हि	உன்னமுமத்தி
वाद्	கொடு	वाद्	"திருவுசாப்படியே"
इति एव	என்று	इति एव	என்றதான்
वक्ष्यति	என்னால்	वक्ष्यति	கொல்லுவான்."

तथोक्तो धर्मशीलेन भ्रात्रा तस्य हिते रतः । लक्ष्मणः प्रविवेशेव स्वानि गात्राणि लज्जया॥

धर्मशीलेन	தர்மசீலரான	रतः	மனக்கமுடையவரு மாகிய
भ्रात्रा	தகையவனுரால்	लक्ष्मणः	வசந்தமணர்
तथा	மேற்கண்டவாறு	लज्जया	வெட்கத்தால்
उक्तः	கொல்லப்பட்டவரும்,	स्वानि गात्राणि	தனதவயவங்கனிலுன் ளையே
तस्य	அவரது	प्रविवेश इव	புகுந்தவர்போல மாகினர்.
हिते	திருவுசம் கொண்டு கடப்பதில்		

तद्वाक्यं लक्ष्मणः श्रुत्वा व्रीडितः प्रत्युवाच ह । त्वां मन्ये द्रष्टुमायतः पिता दशरथः स्वयम्॥

लक्ष्मणः	லக்ஷ்மணர்	पिता	“தந்தையாரும்
तत्	அந்த	दशरथः	தசரதர்
वाक्यं	சொல்லில்	स्वयं	தானாகவே
श्रुत्वा	சேட்டு	त्वां	நீதவரீனா
व्रीडितः	வெட்கமுற்றவராய்	द्रष्टुं	காண
प्रत्युवाच	பின்வரும் மறுமொழி	आयातः	வந்திருக்கிறார் என
ह	காண் !	मन्ये	இப்பொழுது நினைக்கிறேன்.”

व्रीडितं लक्ष्मणं दृष्ट्वा राघवः प्रत्युवाच ह । एष मन्ये महाबाहुरिहास्मान्द्रष्टुमायतः॥२२॥

राघवः	ஸ்ரீராமர்	महाबाहुः	“மகாபாகுவாரும்
लक्ष्मणं	லக்ஷ்மணனார்	एषः	இவர்
व्रीडितं	வெட்கமுற்றவராய்	इह	இவ்விடத்தில்
दृष्ट्वा	கவனித்து	अस्मान्	எம்மை
प्रत्युवाच ह	பின்வருமாறு மொழிந்தார் :	द्रष्टुं	பார்க்க
		आयातः	வந்திருக்கிறார் என
		मन्ये	ணக்கிக்கிறேன்.

अथवा नौ ध्रुवं मन्ये मन्यमानः सुखोचितौ । वनवासमनुष्याय गृहाय प्रतिनेष्यति॥२३॥

अथवा	“ஒருக்கால் ;	अनुष्याय	திரும்பவுமாலோ
नौ	நம்பிருவர்களையும்		கித்து
सुखोचितौ	குகத்திலேயே இருந்தவர்களென்பதை	गृहाय	வீட்டிற்கு
मन्यमानः	கிந்தித்து,	प्रतिनेष्यति	அழைத்துப்போகப்
ध्रुवं	அவசரமாய் ஏற்பட்ட		போகிறொன்றவும்
वनवासे	வனவாஸத்தைப்பற்றியும்	मन्ये	இப்பொழுது ணக்கிக்கிறேன்.

इमां वाऽप्येष वेदेहीमत्यन्तसुखसेविनाम् । पिता दशरथः श्रीमान्वनादादाय यास्यति ॥

श्रीमान्	“ஸ்ரீமானாரும்	इमां	இந்த
एषः	இந்த	वेदेही	வைதேகியை
पिता	திருத்தந்தையாரும்	वनाय	வனத்தினின்றும்
दशरथः	தசரதசக்கிரவர்த்தி	आदाय	கட்டிக்கொண்டு
	பார்	यास्यति अपि वा	போவார்போனும்.
अत्यन्तसुखसेविनी	அத்தியந்த குகத்திலே		
	இருந்த		

एतौ तौ संपकाशेते गोत्रवन्तौ मनोरमौ । वायुवेगसमौ वीरौ जवनौ तुरगोत्तमौ ॥ २५ ॥

एतौ	“இதோ	जवनौ	வேகம் செல்லுபவை
वीरौ	சேரியாகெஞ்சு படை		களும்
	த்தவைகளும்,	मनोरमौ	அழகானவையகளு
गोत्रवन्तौ	நல்லதூ திரிற் பிறந்த		மரண
	வைகளும்,	तौ	அவ்விரண்டு
वायुवेगसमौ	வாயுவைப்போ த்த வே	तुरगोत्तमौ	பிறந்த குதிரைகளும்
	கழுடைபவைகளாய்	संपकाशेते	தெரிகின்றன.

स एष सुमहाकायः कम्पते बाहिनीमुखे । नागः शत्रुंजयो नाम वृद्धस्तातस्य धीमतः ॥

धीमतः	“திமானாகிய	नाम	என்ற
तातस्य	அப்பாவினது	सः	அந்த
सुमहाकायः	பெரு உடலுடையதும்	नागः	யானை
वृद्धः	நெடுங்காலங்கண்ட	बाहिनीमुखे	சைன்யத்தின் முன்
	தும்,	एषः	இதோ [எனினில்
कम्पते	“சத்தஞ்ஜயன்”	कम्पते	அசைத்து வருகிறது.

न तु पश्यामि तच्छत्रं पाण्डुरं लोकसत्कृतम् । पितुर्दिव्यं महाबाहो संशयो भवतां ह मे ॥

महाबाहो	“மகாபாருவே!	पाण्डुरं	வெண்
पितुः	தந்தையினது	छत्रं तु	குடையைமட்டும்
दिव्यं	திவ்யமானதும்,	पश्यामि न	காண்கின்றிலேன்.
लोकसत्कृतं	லோகத்தாரோல்கொண்	इह	இவ்விடயத்தில்
	டாடப்பட்டதுமான	मे	எனக்கு
तव	அந்த	संशयः	கலகரம்
		भवति	ஏற்படுகிறது.”

इतीव रामो धर्मात्मा सौमित्रि तमुवाच ह । वृक्षाद्यादवरोह त्वं कुरु लक्ष्मण मद्वचः ॥२८॥

धर्मात्मा	தர்ம த்மாவாகும்	लक्ष्मण	“உகந்தமண!
रामः	ஸ்ரீராமர்	त्वं	நீ
तं	அந்த	मद्वचः	நான் சொல்வதை
सौमित्रि	சைத்ரமணசிடம்	कुरु	செய்.
इव ह	இப்படி என்னமும்,	वृक्षायात्	மரவுச்சியிலிருந்து
इति	பின்வருமாறும்	अवरोह	திறங்கு.”
उवाच	சொன்னார் :		

अवतीर्य तु साक्षाद्यचस्मात्स समितिजयः । लक्ष्मणः प्राञ्जलिर्भूत्वा तस्यौ रामस्य पार्श्वतः ॥

समितिजयः	இயக்காளியாகும்	तु	உடனே
सः	அந்த	अवतीर्य	இறங்கி,
लक्ष्मणः	உகந்தமணர்,	रामस्य	ஸ்ரீராமரது
तस्मात्	அந்த	पार्श्वतः	பக்கலில்
साक्षाद्यात्	ஆட்சாமர வுச்சியிலி	प्राञ्जलिः भूत्वा	அஞ்சலிவஸ்தராகி
	ருந்து	तस्यौ	நின்றதுகிட்டனர்.

भरतेनापि संदिष्टा संपदो न भवेदिति । समन्तात्तस्य शैलस्य सेना वासमकल्पयत् ॥

संमर्दः	சந்தடி	सेना अवि	சேனையும்,
भवेत् न	ஏற்படலாகாது	तस्य	அந்த
इति	என்று	शैलस्य	மலைமீதுண்டாய்
भरतेन	பாதரால்	समन्तात्	சாற்புறத்திலும்
संदिष्टा	ஆக்ஞாபிக்கப்பட்ட	वास अकल्पयत्	தங்கிவிட்டது.

अध्यर्धमिक्ष्वाकुचमूर्योजनं पर्वतस्य सा । पार्श्वे न्यविशदावृत्य गजवाजिरथाकुला ॥ ३१ ॥

गजवाजि- }	யானை, குதிரை, ரதம்	पार्श्वे	பக்கலில்
रथाकुला }	இவைகள் கிரம்பிய	अध्यर्धं	ஒன்றரை
सा	அந்த	योजनं	போதுமான தூரம்
इक्ष्वाकुचमूः	இக்ஷ்வாகுசேனை	आवृत्य	ஆகாமித்துக்கொ
पर्वतस्य	மலையினது	न्यविशत्	இருந்தது. [ண்டு]

सा चित्रकूटे भरतेन सेना धर्म पुरस्कृत्य विधूय दर्पम् ।

प्रसादनार्थं रघुनन्दनस्य विराजते नीतिमता मणीता ॥ ३२ ॥

नीतिमता	நீதிமானான	विधूय	ஒழித்து,
भरतेन	பாதரால்	धर्मं	தருமத்தை
मणीता	ஆக்ஞாபிக்கப்பட்ட	पुरस्कृत्य	மேற்கொண்ட
	டதும்,	सा	அந்த
रघुनन्दनस्य	ரீராமரது	सेना	சேனை
प्रसादनार्थं	அனுக்கிரஹத்	चित्रकूटे	சித்திரகூடத்தில்
	திற்காக	विराजते	களிப்புற்றிருந்தது.
दर्पं	செருக்கை		

इत्यार्षे श्रीमद्रामायणे वाल्मीकीये आदिकाव्ये

अयोध्याकाण्डे सप्तनवतितमः सर्गः ॥

भादितः श्लोकाः 5983

अयोध्याकाण्डे आदितः श्लोकाः 3628

इत्यार्षे श्रीमद्रामायणे अष्टमेऽङ्के वर्तमानकथाप्रसङ्गः ॥

இவ்விதம் சூதியில் குசன் லவன் இவர்களால் ஸ்ரீராமர் ஸங்கீதியில் அச்வமேத யாகசாலையில் கானம் செய்யப்பட்ட ஸ்ரீமத் ராமாயணத்தில் எட்டாவது தினத்தில் கானம் பண்ணப்பட்ட கதை முடிவுபெற்றது.

[புரா குசலவாஸ்யா ஸ்ரீராமசத்ரிபாவஸ்யமேத்யஜ்ஜவாடே ஹத்ரிசதி திநேபு ரீதே ஸ்ரீமத்ராமாயணே
 நவமே஽ஹி அயோப்யாகாண்டே அபுநவதததமஸர்மாரஸ்ய ராவந்காண்டஸமாஸி
 (5984—6712 ஸ்லோகா:) ரீதமர் । தஸிந் திநே
 ரீதா: ஸ்லோகாஸ்ய 729]

ஆதிரில் ருசன் லவன் ஸ்ரீராமர்களால் ஸ்ரீராமஸக்திதிரில் அச்வமேதயாகசாஸையில்
 முப்பத்திரண்டு தினங்களில் காணம் செய்யப்பட்ட ஸ்ரீமத் ராமாயணத்தில்
 ஒன்பதாவது தினத்தில் அயோத்தியாகாண்டத்தில் 98-வதுஸர்க்கம் முதல்
 காண்டம் முடிய (5984—6712) காணம் செய்யப்பட்டது.
 அன்று காணம் செய்யப்பட்ட சுலோகசங்கியை 729]

அபுநவததம: ஸர்ம:—தொண்ணூற்றியெட்டாவது ஸர்க்கம். || ௨௧ ||

ராமாஸமான்பணம்—ஸ்ரீராமாச்சரமத்தை தேதேஸ்.

நிவேஸ்ய ஸேநா து விஸு: பஜ்யா பாடவதா வர: । அபிமநுத் து ச காகுரஸ்த்யபிபேய ருஸ்தர்கம்॥

விஸு:	தன்னடக்கமுள்ள வரும்,	ருஸ்தர்கம்	சித்ருவாத்தஸ்ய முடைய
பாடவதா வர:	புருஷோத்தமருமாகிய	காகுரஸ்த்ய	ஸ்ரீராமரிடம்,
ச:	அவர்	பஜ்யா	கால்கடையால்
ஸேநா	சேனையை	அபிமநுத்	நடந்துசெல்ல
நிவேஸ்ய து	கிறுத்திவிட்டு,	ஸ்த்ய	திர்மானித்தார்.

நிவிஸுமாதிரே ஸேநே து யதோதேச விநிதவத் । ஸரதோ ஸ்ராதர் வாக்ய ஸ்ருத்ரிமதமவ்ரவத் ॥ ௨ ॥

ஸேநே	சைனியம்	ஸ்ராதர்	தம்பியாகும்
யதோதேச	காட்டியவிடத்தில்	ஸ்ருத்ரிமதம	சத்ருக்கரைப்
விநிதவத்	மரியாதையோடும்	வாக்ய	பின்வரும் [பாத்து
நிவிஸுமாதிரே து	இருந்தவளவில்	வாக்ய	சொல்லி
ஸரத:	பரதர்	அவ்ரவத்	சொன்னார் :

ஸிப்ர வநமிதே ஸௌம்ய நரஸக்ய: ஸமநத: । ஸுஸேஷ ஸஹிதேரேபிஸ்த்வமந்வேபிதும்ஹிஸி ॥ ௩ ॥

ஸௌம்ய	“ஸௌமியனே ।	ஸுஸேஷ:	வேடுவர்களோடும்,
ஸ	நீ	ஸமநத:	எல்லாப் பக்கங்களி
ஸிப்ர:	இந்த	ஹி	இந்த [ஆம்
ஸஹிதே:	வக்திருக்கும்	வந	வனத்தில்
நரஸக்ய:	மனிதர்களோடும்	ஸிப்ர	விரையில்
		அந்வேபித் அஹிஸி	தேடவேண்டும்.

गुहो ज्ञातिसहस्रेण शरचापासिपाणिना । समन्वेषतु काकुत्स्थवस्मिन्परिवृतः स्वयम् ॥

गुहः	“ குகர்	परिवृतः	சூழப்பட்டவராய்
शरचापासि- पाणिना }	அம்பு, வில், கத்தி இவைகளை கையில் தரித்த	स्वयं	தானே
ज्ञातिसहस्रेण	ஞானிகளின் பலரால்	अस्मिन्	இவ்விடத்தில்
	ஆம்	काकुत्स्थौ	சூரமலமத்தமணர்களை
		समन्वेषतु	தேடட்டும்.

अमाल्यैः सह पौरैश्च गुरुभिश्च द्विजातिभिः । सह सर्वं चरिष्यामि पद्भ्यां परिवृतः स्वयम् ॥

अमाल्यैः सह	“ மந்திரிமாரர்களோடு கூடவும்,	परिवृतः	சூழப்பட்டவனாய்,
पौरैः च	பட்டணத்தார் களோடும்,	सर्वं	எங்கும்
गुरुभिः	பெரியோர்களாகிய	पद्भ्यां	காலநடையால்
द्विजातिभिः च सह	அந்தணர்களோடும்	स्वयं	தானும்
		चरिष्यामि	ஐரக்கிரகதையால் பார்க்க கப்போகிறேன்.

यावन्न रामं द्रक्ष्यामि लक्ष्मणं वा महाबलम् । वैदेहीं वा महाभागां न मे शान्तिर्भविष्यति ॥

रामं	“ சூரமலமரயாவது	द्रक्ष्यामि न यावत्	காணாதவரைவரையில்
महाबलं	மகாசக்திமானாகிய	मे	எனக்கு
लक्ष्मणं वा	லக்ஷ்மணனையாவது	शान्तिः	மனகிம்மதியானது
महाभागां	புண்ணியாத்மாவாகிய	भविष्यति न	உண்டாகமாட்டாது.
वैदेहीं वा	வைதேதகியவரை யாவது		

यावन्न चन्द्रसंकाशं द्रक्ष्यामि शुभमाननम् । भ्रातुः पद्मपलाशाक्षं न मे शान्तिर्भविष्यति ॥

भ्रातुः	“ தமையனானது	भाननं	திருமுகமண்டலத்தை
चन्द्रसंकाशं	சந்திரனையொத்ததும்	द्रक्ष्यामि न यावत्	காணாதவரைவரையில்
पद्मपलाशाक्षं	{ தாமரைவிதழ்போன்ற கண்களையுடையது மாகிய	मे	எனக்கு
शुभं	அழகிய	शान्तिः	மனகிம்மதியானது
		भविष्यति न	உண்டாகமாட்டாது.

यावन्न राज्ये राज्याहः पितृपैतामहे स्थितः । अभिषेकजलहृन्मो न मे शान्तिर्भविष्यति ॥

राज्याहः	“ राज्यத்திற்குரிய ஆவர்	राज्ये	ராஜ்யத்தில்
अभिषेक- जलहृन्मो }	அபிஷேகஜலத்தால் ஸ்னானம் செய்யப் பெற்றவராய்	स्थितः न यावत्	ஸ்திதாடுக்கப்பட்டவ ராகிறவரைவரையில்
पितृपैतामहे	தலைமுறையராகியந்த	मे	எனக்கு
		शान्तिः	மனகிம்மதியானது
		भविष्यति न	உண்டாகமாட்டாது.

यावन्न चरणौ भ्रातुः पार्थिवव्यञ्जनान्वितौ । शिरसा धारयिष्यामि न मे शान्तिर्भविष्यति॥

भ्रातुः	" தனவாங்குரது	धारयिष्यामि	நான் தரிக்காத
पार्थिव-	பாஜாக்கணங்களு	न यावत्	வரையில்
व्यञ्जनान्वितौ }	டன் வினங்கும்	मे	எனக்கு
चरणौ	திருவடிகளை	शान्तिः	மனநிம்மதியானது
शिरसा	தலைமால்	भविष्यति न	உண்டாகமாட்டாது.

सिद्ध्यर्थः खलु सौमित्रिर्यश्चन्द्रविमलोपमम् । सुखं पश्यति रापस्य राज्ञोवाशं महाद्युति ॥

यः	" எவன்	सुखं	திருமுகமண்டலத்
रापस्य	பூரீராமரது		தை
चन्द्रविमलोपमं	மாசுற்ற சுந்திரனை	पश्यति	தரிசித்துக்கொண்டி
	ஆத்ததும்,		ருக்கின்றானே அந்த
राज्ञोवाशं	தாமரைக்கண்டளை		சௌந்தரியானது
	உடையதும்,	सौमित्रिः खलु	சௌமணனொருவனை
महाद्युति	தேஜோம்பமாய்	सिद्ध्यर्थः	கொடுத்துவைத்தவன்.
	வினங்குவதுமான		

कृतकृत्या महाभागा वैदेही जनकात्मजा । भर्तारं सागरान्तायाः पृथिव्या याऽनुगच्छति ॥

या	" எவள்	महाभागा	மகாபாக்கியசாலியும்,
सागरान्तायाः	சமுத்திரம்வரையிலு	जनकात्मजा	ஜனகமகாராஜின்
पृथिव्याः	பூமிக்கு [முள்ள		திருமகளுமாயிய
भर्तारं	சகலகார	वैदेही	வைதேதிரியார்
अनुगच्छति	பின்பற்றிக் செல்லு.	कृतकृत्या	கொடுத்துவைத்
	கின்றானோ அந்த		தவள்.

सुभगश्चिकूटोऽसौ गिरिराजोपमो गिरिः । यस्मिन्वसति काकुत्स्थः कुपेर इव नन्दने ॥

कुपेरः	" குபேரன்	असौ	இந்த
नन्दने	நந்தனவனத்தில்	चिकूटः	சேர்கூட
इव	எவ்வண்ணமோ அவ்	गिरिः	பர்வதம்,
	வண்ணமே	गिरिराजोपमः	தீர்மமத்தபர்வதம்
यस्मिन्	எதில்		போன்றதாய்
काकुत्स्थः	கூகூராமர்	सुभगः	பாக்கியம்பெற்றதாகி
वसति	வசிக்கின்றாரோ,		றது.

कृतकार्यमिदं दुर्गं वनं व्यालनिषेवितम् । यदध्यास्ते महातेजा रामः शस्त्रभृतां वरः॥१३॥

महातेजाः	" மகாதேஜன்வீயும்	व्यालनिषेवितं	கொடிய மிருகங்கள்
शस्त्रभृतां वरः	வில்லாளிகளுள் உத்		வசிக்கப்பெற்று
रामः	பூரீராமர் [தமருமாயிய	दुर्गं	புகழுடையாத
यत्	எதில்	वनं	வனமானது
अध्यास्ते	வசிக்கின்றாரோ,	कृतकार्यम्	கொடுத்துவைத்த
इदं	இந்த		தாகிறது."

एकोनशततमः सर्गः—தொண்ணூற்றென்பதாவது ஸர்க்கம். || ௧௧ ||

श्रीरामदर्शनम्—ஸ்ரீராமரை காண்பது.

निविष्टायां तु सेनायामुत्सुको भरतस्ततः । जगाम भ्रातरं द्रष्टुं शत्रुघ्नमनुदर्शयन् ॥ १ ॥

சேனாया	சேனை	ततः	அப்பொழுது
निविष्टायां तु	ஆடங்கத்தும்	शत्रुघ्नं	சத்ருக்ஷ்ணருக்கு
भरतः	பரதர்	अनुदर्शयन्	(தற்கால) அடையாள ங்களைச் சொல்லிக் கொண்டு
भ्रातरं	தமையனாரை	जगाम	கடந்தார்.
द्रष्टुं	தரிசிக்க		
उत्सुकः	ஆவலதிகரித்தவராய்		

ऋषिं वसिष्ठं सन्दिश्य मातृमे शीघ्रमानय । इति त्वरितमग्रे स जगाम सुखत्सलः ॥ २ ॥

शुखत्सलः	தமையனாரிடம் வாத் ஸல்வமுடைய	आनय	அழைத்துவரும்
सः	அவர்	इति	என்கிற
वसिष्ठं ऋषिं	வவலிஷ்டமுனிவை	सन्दिश्य	செய்திகைய கொல்லிய ஐப்புகிட்டு,
मे	எனது [குக்கு]	अग्रे	முதலில்
मातृः	தாய்மர்களை	त्वरिते	விரைந்து
शीघ्रं	விரைவில்	जगाम	சென்றார்.

सुमन्त्रस्त्वपि शत्रुघ्नमदூरादन्वपद्यत । रामदर्शनजस्तपो भरतस्येव तस्य च ॥ ३ ॥

सुमन्त्रः अपि	சமந்திரரும்	तपः	ஆவல்
शत्रुघ्नं	சத்ருக்ஷ்ணரை	भरतस्य	பரதருக்கு
अदूरात् तु	பக்கலிலேயே	इव	எவ்வளவுவா தவ்
अन्वपद्यत	தொடங்க்து சென்றார்.		வளவு
रामदर्शनजः	ஸ்ரீராமரை பாசப்பதி றுள்ள	तस्य च	அவருக்கும்.

गच्छन्नेवाथ भरतस्तापसालयसंस्थिताम् । भ्रातुः पर्णकुटीं श्रीमानुदजं च ददर्श ह ॥ ४ ॥

अथ	அனந்தரம்	उदजं च	குடிசையையும்
श्रीमान्	ஸ்ரீமானாகும்	तापसालय- संस्थितां }	தடசிகன் அசைக்குமிட மாய் அக்கு அமைக் கப்பெற்ற
भरतः	பரதர்	पर्णकुटीं ह	பர்ணகூடையையும்,
गच्छन् एव	சென்றுகொண்டே	ददर्श	பார்த்தார்.
भ्रातुः	தமையனாரை		

शालायास्त्वयतस्तस्या ददर्श भरतस्तदा । काष्ठानि चावभृष्टानि पुष्पाण्यपचितानि च ॥

तदा	அப்பொழுது	अवभृष्टानि	கெட்டப்பட்ட
भरतः	பரதர்,	काष्ठानि च	கிதகுகளையும்,
तस्याः	அந்த	अपचितानि	பதீத்துவைத்திருக்
शालायाः	சாலைவின்	पुष्पाणि च	புஷ்பங்களையும் [கும்]
अमतः तु	முன்புறத்தில்	ददर्श	பார்த்தார்.

लक्ष्मणस्य च रामस्य ददर्शाश्रमयुषः । कुत वक्ष्येभिज्ञानं कुशवीरैः क्वचित्क्वचित् ॥

आश्रमं	ஆசிராமத்தை	कुशवीरैः	தருப்பைக்கயிறுகளை யிறுக்கிக்கட்டுவதால் உண்டாகும் பள்ளத் தடங்களால்
युषः	அண்டத்திருந்த	कृतं	ஏற்பட்ட
रामस्य	ராமருடையவும்,	अभिज्ञानं	அடையாளத்தையும்
लक्ष्मणस्य च	லக்ஷ்மணருடையவும்,	ददर्श	கண்டார்.
क्वचित् क्वचित्	துக்கங்கே		
वृक्षेषु	மரங்களில்		

ददर्श च वने तस्मिन्महतः सञ्चयान्कृतान् । मृगाणां महिषाणां च करीषैः शीतकारणात् ॥

तस्मिन् वने	அந்தக் காட்டில்,	शीतकारणान्	குளிர்தாய்வதற்காக
मृगाणां	மாண்களுடையவும்	कृतान्	செய்யப்பட்ட
महिषाणां च	எருமைகளுடையவும்	महतः	பெரிய
करीषैः	உலர்த்த வரட்டி	सञ्चयान् च	குவியல்களையும்
	களால்	ददर्श	கண்டார்.

गच्छन्नेव महाबाहुर्द्युतिमान्भरतस्तदा । शत्रुघ्नं चाब्रवीद्धृष्टानमात्यांश्च सर्वशः ॥ ८ ॥

महाबाहुः	மகாபாசுவும்	शत्रुघ्नं च	சத்ருக்ஷணரையும்
द्युतिमान्	தேஜோவாதுமாகும்	तान् अमात्यान्	அகத மந்திரிமார்கள்
भरतः	பரதர்	सर्वशः च	எல்லோரையும்
गच्छन् एव	சென்றகொண்டே		பார்த்து
तदा	அப்பொழுது	अब्रवीत्	பின்வருமாறு கொண் னார் :
इहः	மனமகிழ்ந்தவராய்		

मन्ये प्राप्ताः स्म तं देशं भरद्वाजो यमब्रवीत् । नातिदूरे हि मन्येऽहं नदीं मन्दाकिनीमितः ॥

भरद्वाजः	“பரத்துவாஜமுனிவர்	मन्दाकिनी	மந்தாகினி
यं अब्रवीत्	எதை குறிப்பிட்டன	नदीं	நதியை
तं देशं हि	அவ்விடத்திற்கே [ரோ	इतः	இவ்விடத்திலிருந்து
प्राप्ताः स्म	வந்துவிட்டோமென	नातिदूरे	சமீபத்திலிருப்பதாக
मन्ये	கிணக்கிறேன்.	अहं मन्ये	நான் எண்ணுகிறேன்.

एवैवदानि चीराणि लक्ष्मणेन भवेदयम् । अभिज्ञानकृतः पन्था विकाले गन्तुमिच्छता ॥

चीराणि	“மரக்களிலிருக்கும் கயிறுகட்டிய பள்ள த்தடங்கள்	गन्तुं इच्छता	போகவெண்ணிய
वक्षेः	ஆழமாய்	लक्ष्मणेन	லக்ஷ்மணனால்
अदानि	பதந்திருக்கின்றன.	अयं पन्थाः	அந்த வழி
विकाले	இருட்டுவேளைகளில்	अभिज्ञानकृतः	அடையாளத்துடன் செய்யப்பட்டதாய்
		भवेत्	இருக்கலாம்.

इदं चोदात्तदन्तानां कुञ्जराणां तरसिनाम् । शैलपार्श्वे परिक्रान्तपन्योन्यमभिगर्जताम् ॥

उदात्तदन्तानां	“மீண்ட தந்தகிளை புடை வளவுடன், கொழுத்தனைகொழு மன	अभिगर्जतां	கர்ஜிக்கும்
तरसिनां		कुञ्जराणां	பாளை கஞுடைய
		परिक्रान्तं	நடங்குமிடம்
अन्योन्यं	ஒன்றைப்பார்ந்து மற்றொன்று	शैलपार्श्वे	பாலைத்தாழ்வரையில்
		इदं च	இதேது விருக்கிறது.

यमेवाधातुमिच्छन्ति तापसाः सततं वने । तस्यासौ दृश्यते धूमः सङ्कुलः कृष्णवर्त्मनः ॥

वने	“வனத்தில்	दृश्यन्ति	நினைக்கின்றார்கள்
तापसाः	தவஸிகள்	तस्य	அந்த
सततं	எக்காலத்திலும்	कृष्णवर्त्मनः	அக்கிளியினுடைய
य एव	எதோன்றையே	धूमः	புகை
आधातुं	அதனைபாது பாது காக்க	सङ्कुलः	ஏராளமாய்
		असौ	இதேது
		दृश्यते	காணப்படுகிறது.

अग्राहं पुरुषव्याघ्रं गुरुसत्कारकारिणम् । आर्यं द्रक्ष्यामि संहृष्टो महर्षिपिव राघवम् ॥१३॥

अग्र	“இவ்விடத்தில்	राघवं	ஸ்ரீராமரை,
अहं	நான்	महर्षि	மகர்ஷியை
गुरुसत्कारकारिणं	திருத்தந்தையைக் கௌரவிப்பவரும்,	इव	எவ்வண்ணமோ அவ்வண்ணமே,
पुरुषव्याघ्रं	புருஷோத்தமரும்,	संहृष्टः	ஆசைதீர்த்தவனாய்
आर्यं	பூஜ்யருமாயிய	द्रक्ष्यामि	தரிசிப்பேன்.”

अथ गत्वा मुहूर्ते तु चित्रकूटं स राघवः । मन्दाकिनीपनुप्राप्तस्तं जनं चेदमब्रवीत् ॥१४॥

अथ	அப்பொழுது	अनुप्राप्तः	கண்டவராய்
सः राघवः	அந்த பரதர்	तं	அந்த
मन्दाकिनीं	மந்தாகினிக்கரையில்	जनं	கடவந்த ஜனத்தைப் பார்த்து
मुहूर्ते	ஒரு முகூர்த்தகாலம்	इदं च	பின்வருமாறும்
गत्वा तु	நடந்த பின்னர்	अब्रवीत्	சொன்னார் :
चित्रकूटं	சித்திரகூடத்தை		

जगत्यां पुरुषव्याघ्रं आस्ते वीरासने रतः । जनेन्द्रो निर्जनं प्राप्य धिक्मे जन्म सजीवितम् ॥

जगत्यां	“உலகில்	रतः	உற்சாகமுடையவராய்
पुरुषव्याघ्रं	புருஷோத்தமரும்,	आस्ते	இருக்கிறார்.
जनेन्द्रः	ஜனேசுவரருமாயிய அவர்	मे	எனது
निर्जनं	மனிதரற்ற காட்டை	जन्म	பிறப்பை
प्राप्य	அடைந்து,	सजीवितं	உயிருடன்
वीरासने	தபனிகளிலுயிர் கொள்ளும் வீரர்களத்தில்	धिक्	கொளுத்தவேண்டும்.

मत्कृते व्यसनं प्राप्तो लोकनाथो महायुतिः । सर्वान्कामान्परित्यज्य वने वसति राघवः ॥

लोकनाथः	“லோகநாதரும்,	प्राप्तः	ஆடைத்தவராய்
महायुतिः	மகா தேஜோவரலு	सर्वान्	ஸர்வநித
	மாய	कामान्	பேரகங்களை யும்
राघवः	ஸ்ரீராமர்	परित्यज्य	துறந்து
मत्कृते	என்பொருட்டு	वने	வனத்தில்
व्यसनं	கஷ்டத்தை	वसति	வசிக்கிறார்,

इति लोकसमाकुष्ठः पादेष्वथ प्रसादयन् । रामस्य निपतिष्यामि सीतायाश्च पुनः पुनः ॥

लोकसमाकुष्ठः	“உலகத்தால் பழிக் கப்பட்டுடன்”	रामस्य	ஸ்ரீராமருடையவும்
		सीतायाः च	சிதாப்பிராட்டியாரா டையவும்,
इति	என்று கூறி,	पादेषु	திருவடிகளில்
प्रसादयन्	உள்ளக்குளிரச்செய்ப	निपतिष्यामि	கிழும் து நேகிப் பென்.
अथ	இப்பொழுது வனம்,		
पुनः पुनः	மீண்டும் மீண்டும்,		

एवं स विलपंस्तस्मिन्वने दशरथात्मजः । ददर्श महतीं पुण्यां पर्णशालां मनोरमाम् ॥१८॥
 सालतालाम्बकर्णानां पर्णैर्वहुभिरावृताम् । विशालां मृदुभिः स्तीर्णां कुशैर्वेदिमिवाध्वरे ॥
 शक्रायुधनिकाशैश्च कार्मुकैर्भारसाधनैः । स्वमण्डूर्महासारैः शोभितां शत्रुबाधकैः ॥ २० ॥
 अर्करश्मिपतीकाशैर्घोरैस्तूष्णीगतैः शरैः । शोभितां दीप्तवदनैः सपैर्भोगवतीमिव ॥ २१ ॥

महारजतवासोभ्यामसिभ्यां च विराजिताम् ।

स्वमविन्दुविचित्राभ्यां चर्मभ्यां चापि शोभिताम् ॥ २२ ॥

गोधाङ्गुलित्रैरासक्तैश्चितैः काञ्चनभूषितैः । अरिसङ्घैरनाधृष्यां मृगैः सिंहगुहामिव ॥ २३ ॥

एवं	மேற்கண்டவாறு	अध्वरे	மாதசரணியில்
तस्मिन्	அந்த	वेदिं	வேதியை
वने	காட்டில்	इव	போலிருக்கிறதும்,
विलपन्	வருந்திய	मृदुभिः	மெதுவான
दशरथात्मजः	தசரதகுமாரராகும்	कुशैः	தருப்பைகளால்
सः	அவர்	स्तीर्णां	கிரிக்கப்பெற்றதும்,
सालताला-	ஆச்சா, பனை, அசுவ கர்ணமிலைகளுடைய	शक्रायुधनिकाशैः	இந்திரதனுரை யொத்த
म्बकर्णानां			
बहुभिः	பல	भारसाधनैः	பெருங்காரியங்களைமு டிக்கவல்லவைகளும்,
पर्णैः	இலைகளால்	स्वमण्डूः	பொன்னுல் முடப்பட் டவைகளும்,
आवृतां	வேயப்பட்டதும்,		
विशालां	பெரியதும்,		

மஹாதேவ:	வெகு உறுதியான வையகமும்,	स्वमविन्दु- विचित्राभ्यां }	பொன்னிழைக்கப் பட்டு அழகுற்று விளங்கும்
ஐசுவரீ:	சற்றுகளைப்பொழிக் கும்	अर्चभ्यां अपि च आसक्तैः	கேடலங்களாலும் அதிகமாயுள்ள
कामुकैः च शोभितां	விலங்காலும் விளங்குகிறதும்,	काञ्चनभूषितैः	தங்கத்தாலலங்கரிக்க ப்பட்டு
अकरविमप्रतीकादौ:	சூரியகிரணங்களை பொத்த	चित्रैः	அழகாய் விளங்கும்
घोरे:	பயங்கரமான	गोधाशुल्लिखैः	விரல்சட்டைகளால்
पूर्णगतैः	அம்புருத்துணரிலி ருக்கும்	शोभितां	விளங்குகிறதும்
शरे:	பாணங்களால்	सुतैः	மரங்களால்,
दीप्तवदनैः	கோபமுகமுடைய	सिंहगुहां	சிம்மிருக்கும்
स्यै:	பரம்புகளால்	इव	குதையை எவ்வண்ணமோ அல் வண்ணமே
भोगवती इव	{ போகவதிகரத்தில் எ வ்வண்ணமே அல்வ ண்ணமே	अरिप्लवैः	பகைவர்கட்டங்களால்
शोभितां	விளங்குகிறதும்,	अनाद्यथां	கிட்டமுடியாததும்,
महारजतवासोभ्यां	தங்க உறையில் வைக் கப்பட்ட	सनोरमां	மனோக்ருமாயிருக்கிற
अविभ्यां	இருகத்தினால்	सहर्तां	மகத்தாகிய [தும்,
विराजितां	சோழிக்கிறதும்,	पुण्यां च	பாக்கியம் பெற்று விளங்குவதுமான
		पद्मशालां	பர்ணசாலையை
		इदरी	கண்டார்,

प्रागुदक्मवणां वेदि विशालां दीप्तपावकाम् । ददर्श भरतस्तत्र पुण्यां रामनिवेशने ॥२४॥

भरतः	பரதர்,	विशालां	விசாலமாயுள்ளதும்,
तत्र	அந்த	पुण्यां	அழகாய் விளங்கு வதுமான
रामनिवेशने	ராமர் குடிசையில்,	वेदि	வெதியையும்
प्रागुदक्मवणां	வடகிழக்கிலிருக்கிற தும்,	इदरी	கண்டார்.
दीप्तपावकां	எரியுமக்கினியையு டையதும்,		

निरीक्ष्य स मुहूर्तं तु ददर्श भरतो गुरुम् । उदये राममार्सानं जटामण्डलधारिणम् ॥२५॥

सः	அந்த	उदये	பர்ணசாலையில்
भरतः	பரதர்	जटामण्डलधारिणं	சடாமண்டலதாரியாய்
मुहूर्तं	ஒரு முகூர்த்தகாலம்	आसीनं	விற்றிருக்கும்
निरीक्ष्य	உற்றுநோக்கி	गुरुं	தமையனாகும்
तु	நின்று	रामं	ஸ்ரீராமரை
		इदरी	கண்டார்,

तं तु कृष्णाजिनधरं चीरवल्कलवाससम् । ददर्श राममासीनमभितः पावकोपमम् ॥ २६ ॥
 सिंहस्कन्धं महाबाहुं पुण्डरीकनिभेक्षणम् । पृथिव्याः सागरान्ताया भर्तारं धर्मचारिणम् ॥
 उपविष्टं महाबाहुं ब्रह्माणमिव शाश्वतम् । स्थण्डिले दर्भसंस्तीर्णे सीतया लक्ष्मणेन च ॥

கृष्ணாஜினதர்	“ மான்டேதால் தரித்த வரும்,	மஹாபாஹு வஹாண் ஓவ	மகாபாகுவுமாகிய பிரம்மதேவரைப் போல்
சீர்வல்கலவாசஸம்	மரவரி உடுத்தவரும், சிக்கத்தின் பிடரி போன்ற பிடரியுடைய வரும்,	சாஸ்த் ச த ராம்	சாசுவதராமாகிய அந்த ஸ்ரீராமரை, தருப்பை பரப்பப் பூமியில் [பட்ட வீற்றிருப்பவராகவும், சீதாபிராட்டியாலும், லக்ஷ்மணனாலும், பக்கலில் காதிதுஷேஷிக்கப்பட்ட டவராகவும் கண்டார்.
புண்ஹரிநிபேக்ஷணம்	தாமரைக்கண்ணாரும், சமுத்திரங்களை வெல் லையாகவுடைய	ஸ்தண்டிலே	
சாஹரான்தாயா:		சீதயா	
புதிவ்யா:	பூமிக்கு	லக்ஷ்மணே	
மதாரி	ரக்ஷகரும்,	அபித:	
தர்மசாரிணம்	தருமசீலரும்,	உபவிஸ்த் து	
பாவகோபம்	அக்ணிக்கொப்பான வரும்,	ததர்ஸ	

तं दृष्ट्वा भरतः श्रीमान्दुःखशोकपरिप्लुतः । अभ्यधावत धर्मात्मा भरतः कैकयीसुतः ॥ २७ ॥

சீமானு	ஸ்ரீமானாகும்	கைகயீசுத:	கைகேயியின் புதல்வ ராகும்
மரத:	பரதர்	தர்மா	தர்மாவாண
த	அவரை	மரத:	பரதர்
தூஷா	பார்த்து	அப்யதாவத	அவ்விடத்திற்கு விசைந்தோடினார்.
து:ஸஸோக- பரிபுலுத:	கஷ்டத்தாலும் துயர த்தாலும் மெய்மறந் தார்.		

दृष्ट्वैव विललापातो वाण्यसन्दिग्धया गिरा । अशक्रुवन्धारयितुं धैर्याद्वचनमब्रवीत् ॥ ३० ॥

சார்:	மனவேதனைபுற்ற ஆவர்,	அசாவநுபந	முடியா திருத்தனர்.
தூஷா எவ	கண்முன் கண்டதுமே	தேயாந்	சற்றுத்தேறி
விலலாய	கண்ணிப்பெருக்கினார்.	வாண்ஸந்நித்யா	கண்ணிரால் தழுதழுத்த
தாரயிதும்	துக்கத்தையடக்கிக் கொள்ள	கிரா	கொற்கொண்டு
		வசம்	பின்வரும் சொல்லை
		அப்ரவீத்	தொன்னார்.

यः संसदि प्रकृतिभिर्भवेयुक्त उपासितुम् । वन्यैर्मृगैरुपासीनः सोऽयमास्ते ममायजः ॥ ३१ ॥

மம	"எனக்கு	மவ்	இருப்பாரோ,
அயன:	தமையுராகிய	ச:	அந்த
ய:	எவர்	அய்	இவர்
சंसदि	சுடையில்	वन्यै: मृगै:	காட்டுமிருகங்களால்
प्रकृतिभि:	பிரதானிகளால்	उपासीन:	சேர்க்கப்பட்டவராய்
उपासितुं	சேவிக்க	आस्ते	வீற்றிருக்கின்றார்.
युक्तः	தகுந்தவராக		

वासोभिर्बहुसाहस्रैर्यो महात्मा सदोचितः । मृगाजिने सोऽयमिह प्रवस्ते धर्मपाचरन् ॥

ய: महात्मा	"எந்த மஹாத்மா,	इह	இப்பொழுது
सदा	எக்காலத்திலும்	धर्म आचरन्	தருமத்தை அனுஷ்ட
बहुसाहस्रै:	அனேகமாதிரம்		க்கின்றவராய்
वासोभि:	ஆடைகளால்	मृगाजिने	பாண்டுதொகையும்,
उचितः	கொண்டாடப்பட்ட		புனித்தொகையும்
स: अयं	அந்த இவர் னரோ,	प्रवस्ते	படுக்கிறார்.

अधारयथो विविधाश्चिन्नाः सुमनसस्सदा । सोऽयं जटाभारमिमं वहते राघवः कथम् ॥

य: राघवः	"எந்த ஸ்ரீராமர்	अधारयत्	அணித்தாரோ,
सदा	எக்காலத்திலும்	स: अयं	அந்த இவர்
विविधा:	பல	इमं जटाभारं	இந்த ஜடாபாரத்தை
चिन्ना:	அழகிய	कथं वहते	எவ்வாறு வகிக்கிறார்?
सुमनसः	வாசனைப்புஷ்பங்களோ		

यस्य यज्ञैर्यथोद्दिष्टैर्युक्तो धर्मस्य सञ्चयः । शरीरहेतुसंभूतं स धर्मं परिमार्गते ॥ ३४ ॥

यस्य	"எவருக்கு,	युक्तः	எந்ததானதோ,
यथोद्दिष्टै:	சாஸ்திரமுறைப்படி	स:	அவர்
	செய்யப்பட்ட	धर्मं	தருமத்தை
यज्ञै:	பாகங்களால்	शरीरहेतुसंभूतं	சாவக்கிணைத்தது
धर्मस्य	தர்மத்தை		ண்டவதாய்,
सञ्चयः	சேகரிப்பதானது	परिमार्गते	தேடுகிறார்.

चन्दनेन महार्हेण यस्याङ्गमुपसेवितम् । मलेन तस्याङ्गपिदं कथमार्यस्य सेव्यते ॥ ३५ ॥

यस्य	"எவரது	आर्यस्य	பூதபர்வீ
अङ्गं	திருமேனியானது	अङ्गं	திருமேனியானது
महार्हेण	உயர்ந்த	इदं	இப்பொழுது
चन्दनेन	சந்தனத்தால்	मलेन	அழுக்கால்
उपसेवितं	பூசப்பட்டதோ	कथं	எவ்வாறு
तस्य	அந்த	सेव्यते	பூசப்படுகிறது ?

मन्त्रिमित्तमिदं दुःखं मामो रामः सुखोचितः । शिजीवितं वृशंसस्य मम लोकविगर्हितम् ॥

सुखोचितः	சுகத்தைப்பெய்த பொழுதுமானபலித்த	मामः	அஃதுபலிக்கின்றார்.
रामः	ஸ்ரீராமர்	वृशंसस्य	அற்பனாகிய
मन्त्रिमित्तं	என்காரணமாய்	मम	எனது
इदं	இந்த	लोकविगर्हितं	உலகத்தாரால் பழி
दुःखं	கஷ்டத்தை	जीवितं	உயிர் [க்கப்படும்]
		शिक्ष्	கொளுத்தப்பட்டும்

इत्येवं विलपन् दीनः प्रस्विन्नमुखपङ्कजः । पादावभाष्य रामस्य पपात भरतो रुदन् ॥३७॥

प्रस्विन्नमुखपङ्कजः	முகமலத்தில் வியர் வைவடிவ	रुदन्	அழுதுகொண்டு
दीनः	மனம்நொந்துகிடந்த	रामस्य	ஸ்ரீராமரது
भरतः	பரதர்	पादौ	திருவடிகளை
इति एवं	மேற்கண்டவாறு	अभाष्य	கிட்டாமலே
विलपन्	புலம்பிக்கொண்டே	पपात	பூமியில் விழுந்து விட்டனர்.

दुःखाभितप्तो भरतो राजपुत्रो महाबलः । उत्स्वायेति सकृदीनं पुनर्नोवाच किञ्चन ॥

महाबलः	மகா சக்திமானும்,	आयं	'அண்ணா'
राजपुत्रः	சக்கிரவர்த்திருமார	इति	என்று
भरतः	பரதர் [ஹமாகிய	उक्त्वा	கொல்லி,
दुःखाभितप्तः	துக்கத்தால் தடிக்கின் நவராய்	पुनः	அதன்மேல்
सकृन्	ஒருமுறை	किञ्चन	எதொன்றையும்
दीनं	பரிதாபமாய்	उवाच न	சொல்லமுடியாதிருந்தனர்.

वाष्पापिहितकण्ठश्च प्रेक्ष्य रामं यशस्विनम् । आयत्येवाथ संक्रुध्य व्याहृतं नाशकत्ततः ॥

वाष्पापिहित-	கண்ணிராலைடைக்கப்	आयं	'அண்ணா'
कण्ठः	பட்ட கண்டத்தை	इति एव	என்று மட்டுமே
	யுடைய அவர்,	संकुश्य	அழுதுகூறி,
यशस्विनं	புகழ்பெற்றவராகிய	ततः	அதன்மேல்
रामं	ஸ்ரீராமரை	व्याहृतं	பேச
प्रेक्ष्य च	கிட்டியும்,	अशक्न न	முடியாதிருந்தனர்.
अथ	அப்பொழுதும்		

शकुन्त्रथापि रामस्य ववन्दे चरणौ रुदन् । तावुभौ स समालिङ्ग्य रामोऽप्यथूष्यवर्तयत् ॥

शकुन्त्रः च	சதருக்கனரும்	सः	அந்த
रुदन् अपि	அழுதுகொண்டே	रामः	ஸ்ரீராமர்
रामस्य	ஸ்ரீராமரது	तौ उभौ अपि	அவ்விருவர்களையும்
चरणौ	திருவடிகளில்	समालिङ्ग्य	கட்டியகிணத்து
ववन्दे	விழுந்து சேவித்தனர்.	अथ नि	கண்ணினா
		अवर्तयत्	வடித்தார்.

श्रीमद्देवता चित्र

B.K. Mishra

ततः सुमन्त्रेण गुहेन चैव समीयत् राजसुतावरण्ये ।

दिवाकरश्चैव निशाकरश्च यथाम्वरे शुक्रवृद्धस्पतिभ्याम्

॥ ४१ ॥

ततः	அனந்தரம்,	அரண்யே	அரண்யத்தில்
அம்வரே	ஆகாபத்தில்	राजसुतौ	{ சக்கிரவர்த்திகுமார் கனாகிய ராமலக்ஷ்மணர்கள்
दिवाकरः च	சூரியனும்	सुमन्त्रेण च	சுமந்திரராரும்
निशाकरः च	சந்திரனும்,	गुहेन एव	குகராரும்
शुक्रवृद्धस्पतिभ्यां	சுக்ரன், பிருகதஸ்பதி இவர்களால்	समीयतुः	வந்துகாணப்பட்டனர்.
यथा एव	எவ்வண்ணமோ அவ்வண்ணமே		

तान्पार्थिवान्वारणयूथपाभान्समागतांस्तत्र महत्यरण्ये ।

वनौकसस्तेऽभिसमीक्ष्य सर्वे त्वभूष्यमुञ्चन्प्रविहाय हर्षम्

॥ ४२ ॥

तत्र	அப்பொழுது,	वारणयूथपाभान्	வாரணயூதகளை ஒத்த
महति	பெரிய	पार्थिवान्	ராஜகுமாரர்களை
अरण्ये	அரண்யத்தில்	अभिसमीक्ष्य	கவனித்து
ते वनौकसः	அந்த மறவர்ஷிகள்	हर्षं तु	சாதாரணமாக உள்ள
सर्वे	எல்லோரும்	प्रविहाय	விட்டு முனகிம்மதையை
तान्	அந்த	अभूणि	கண்ணீரை
समागतान्	ஒன்றுகூடிவிருக்கும்	अमुञ्चन्	வடித்தார்கள்.

इत्यापै श्रीमद्रामायणे वाल्मीकीये आदिकाव्ये

अयोध्याकाण्डे एकोनशततमः सर्गः ॥

भादितः श्लोकः 6843

अयोध्याकाण्डे आदितः श्लोकः 3688

शततमः सर्गः—நூற்றவது ஸர்க்கம் ॥ १०० ॥

श्रीरामकृतः कुशलप्रश्नः—ஸ்ரீராமர் குசலம் கேட்பது.

जटिलं वीरवसनं प्राञ्जलिं पतितं भुवि । ददर्श रामो दुर्दर्शं युगान्ते भास्करं यथा ॥ १ ॥

रामः	ஸ்ரீராமர்,	पतितं	கிழுந்துகிடக்கும்
जटिलं	ஐடைதறித்து	भास्करं यथा	சூரியனைப்போன்ற வரை
वीरवसनं	மரவுரிபுடுத்து	दुर्दर्शं	இன்னுரெனக்கண்டு
प्राञ्जलिं	அஞ்சலிஹஸ்தராய்	देदर्शं	கொள்ள முடியாதபடி
युगान्ते	பிரளயகாலத்தில்		கண்டார்.
भुवि	பூமியில்		

कथञ्चिदभिविज्ञाय विवर्णवदनं कुशम् । आतरं भरतं रामः परिजग्राह पाणिना ॥ २ ॥

ராம:	ஸ்ரீராமர்	கதञ்சித்	கஷ்டப்பட்டு
விவர்ணவதனம்	முகம் மாறி	அபிவிஜாய	கண்டுக்கொண்டு
कुशं	இளைத்திருந்த	पाणिना	திருக்கையால்
आतरं	தம்பியாகும்	परिजग्राह	ஆளிக்கனம் செய்தார்.
भरतं	பரதனை		

आघ्राय रामस्तं मूर्ध्नि परिव्रज्य च राघवः । अङ्गे भरतमारोप्य पर्यपृच्छत्समाहितः ॥

राघवः	ரகுநுவத்தில் பிறந்த	परिव्रज्य	கட்டியவனைத்துக் கொண்டு,
रामः	ஸ்ரீராமர்		
तं	அந்த	मूर्ध्नि आघ्राय	உச்சிறுகுன்றது
भरतं	பரதனை	समाहितः	சாந்தமாக
अङ्गे	மடியில்	पर्यपृच्छत्	பின்வருமாறு
आरोप्य च	வைத்துக்கொண்டு,		கிணுகினார் :

क नु तेऽभूत्पिता तात यदरण्यं त्वमागतः । न हि त्वं जीवतस्तस्य वनमागन्तुमर्हसि ॥

तात	"குழந்தாய்!	क नु अभूत्	எக்குற்றவர் ?
त्वं	நீ	हि	ஏனெனில்
अरण्यं	காட்டிற்கு	तस्य जीवतः	அவருயிருடனிருக்க
आगतः	வந்திருக்கின்றாய்	त्वं	நீ [கையில்]
यत्	என்பதால்	वने	காட்டிற்கு
ते	உனது	आगन्तुं	வருவதற்கு
पिता	தந்தையார்	अर्हसि न	நக்கவனாகாய்,

चिरस्य वत पश्यामि दूराद्भरतमागतम् । दुष्पतीकपरण्येऽस्मिन्कि तात वनमागतः ॥ ५ ॥

तात	"குழந்தாய்!	अस्मिन्	இந்த
चिरस्य	வெகுநேரத்திற்குப் பின்பு	अरण्ये	அரண்யத்தில்
		पश्यामि	நான் பார்க்கின்றேன்.
दूरात्	வெகுதூரத்திலிருந்து	वत	எனிர்தக் கஷ்டம்?
आगतं	வந்திருக்கும் உன்னை	वने	காட்டிற்கு
भरतं	பரதனாக	किं	என்
दुष्पतीकं	கைகாளைரயந்தவனாய்	आगतः	வந்தாய் ?

कश्चिद्धारयते तात राजा यवमिहागतः । कश्चिद् दीनः सहसा राजा लोकान्तरं गतः ॥

तात	"குழந்தாய்!	राजा	சக்கிரவர்த்தியார்
त्वं	நீ	सहसा	கஷ்டத்தால்
इह	இங்கு	दीनः	மனோதைரியத்தைவிட முற்று
आगतः यत्	வந்திருக்கிறபடியால்	लोकान्तरं	வேகார்த்தரத்தை
राजा	சக்கிரவர்த்தியார்	गतः न	அடையாதிருக்கிறான்
धारयते	னதரியம் முற்றிருக்கின்றான்		கொண்டான்
कश्चित्	நான் கம்புகின்றேன்.	कश्चित्	நான் என்னுகின்றேன்.

कचिसौम्य न ते राज्यं भ्रष्टं बालस्य शाश्वतम् । कचिच्छूयसे तात पितुस्सत्यपराक्रम ॥

சौம்ய	"சென்மல்வனே !	राज्यं	ராஜ்யத்தை
तात	குழந்தாய் !	भ्रष्टं न कचित्	கைசேராவிடாமலிருந் கின்றனையா ?
सत्यपराक्रम	வின்போகாத பராக் கிரமம்படைத்தவனே !	पितुः	திருத்தந்தையாருக்கு
बालस्य ते	சிறுவனுடைய உனது	शूयसी कचित्	சுருனடி செய்கின்ற னையா ?
शाश्वतं	பாம்பாண்டியாய் வந்த		

कचिदशरथो राजा कुशली सत्यसङ्गरः । राजसूयाश्वमेधानामाहर्ता धर्मनिश्चयः ॥ ८ ॥

राजसूयाश्वमेधानां	ராஜஸூயம் அசுவ மேதம் இணைகளை	सत्यसङ्गरः	ஸத்தியஸந்தருமான
आहर्ता	செய்துமுடித்தவரும்	दशरथः	தசரத
धर्मनिश्चयः	தர்மத்தில் பற்றுடை யவரும்	राजा	சக்கிரவர்த்தியார்
		कुशली कचित्	கொடியமாயிருக்கின் றாரா ?

स कचिद्ब्राह्मणो विद्वान् धर्मनित्यो महाश्रुतिः । इक्ष्वाकूणामुपाध्यायो यथावत्तात पूज्यते॥

तात	"குழந்தாய் !	विद्वान्	பிரும்மஞானியும்
इक्ष्वाकूणां	இக்ஷ்வாகுவும்சத் தவர்களது	ब्राह्मणः	வேதனித்தவாகிய
उपाध्यायः	உபாத்தியாயரும்	सः	அவர், (வகிஷ்டர்)
महाश्रुतिः	மகாதேஜோவானும்	यथावत्	முறைப்படி
धर्मनित्यः	தருமத்தில் பற்றுடை யவரும்	पूज्यते कचित्	தென்கரிக்கப்படுகின் றனரா ?

तात कचिच्च कौसल्या सुमित्रा सुप्रजावती । सुखिनी कचिदार्था च देवी नन्दति कैकयी॥

तात	"குழந்தாய் !	आर्था	பூங்கையாய் விளங்கும்
कौसल्या च	கோஸலாதேவியாரும்	कैकयी	கைகேயி
सुमित्रा च	சுமித்ராதேவியாரும்	देवी	தேவியார்
सुखिनी कचित्	சுகந்தராது ?	नन्दति कचित्	தனிப்புற்றவருகின்ற னரா ?
सुप्रजावती	உத்தமப்புதல்வனைப் பெற்று		

कचिद्विनयसम्पन्नः कुलपुत्रो बहुश्रुतः । अनसूयुरनुद्रष्टा सत्कृतस्ते पुरोहितः ॥ ११ ॥

विनयसम्पन्नः	"பரிபூர்ணவணக்க முற்றவராய்	अनुद्रष्टा	எற்ற ஞான திருஷ்டி யுடையவருமாகிய
कुलपुत्रः	நல்லம்சத்திற் பிறந்து	ते	உனது
बहुश्रुतः	பல சாஸ்திரங்களைக் சுற்று	पुरोहितः	குரு. (சயக்ஞைர்)
अनसूयुः	பொருமைவற்று	सत्कृतः कचित्	ஸத்தகரிக்கப்படுகின்ற னரா ?

कचिदपिषु ते युक्तो विधिज्ञो मतिमानृजुः । हुतं च होष्यमाणं च काले वेदयते सदा ॥

अपिषु	{ "காற்றுபத்ய, ஆஹ வனீய தனபிணுகளில் களில்.	தே	உவக்கு
युक्तः	நிபுணரும்	हुतं च	தேறாமம்செய்ததையும்
विधिज्ञः	சாஸ்திரவிதிகளை அறிந்தவரும்	होष्यमाणं च	தேறாமம்செய்யவேண்டியதையும்
मतिमान्	புத்திமான்	सदा	எப்பொழுதும்
अजुः	இதத்தில் பற்றுடைய வருமுகிய அவர்	काले	சரியான காலங்களில்
		वेदयते कचिन्	தெரிவிக்கின்றனரா?

कचिदेवान्पितृन्मातृगुरुन्पितृसमानपि । वृद्धाश्च तात वैद्याश्च ब्राह्मणांश्च अभिमन्यसे ॥ १३ ॥

तात	"குழந்தாய்!	वृद्धान्	ஊனவிருத்தர்களாகிய
देवान्	தேவர்களையும்,	गुरुन् अपि	பெரியோர்களையும்,
पितृन्	பிதருக்களையும்,	वैद्यान्	வேதவித்துக்களாகிய
मातृः च	தாய்மார்களையும்,	ब्राह्मणान् च	பிராமணர்களையும்
पितृसमान	பிதரவுக்குச் சமமான	अभिमन्यसे कचिन्	கௌரவித்திருக்கின்றனரா?

इष्वस्त्रवरसम्पन्नमर्थशास्त्रविशारदम् । सुधन्वानमुपाध्यायं कचिच्च तात मन्यसे ॥ १४ ॥

तात	"குழந்தாய்!	सुधन्वानं	ஸுதன்வாவென்ற
इष्वस्त्रवरसम्पन्नं	{ அம்பு, பாணம் இவை களின் வித்தைகளில் நிபுணரும்	उपाध्यायं	குருவை
अर्थशास्त्रविशारदं	நீதிசாஸ்திரத்தில் நிபுணருமாகிய	एव	நீ
		मन्यसे कचिच्च	கௌரவித்து வருகின்றனரா?

कचिदात्मसमाः शूराः श्रुतवन्तो जितेन्द्रियाः । कुलीनाश्चेद्भितज्ञाश्च कृतास्ते तात मन्त्रिणः॥

तात	"குழந்தாய்!	कुलीनाः च	கற்குலத்திற் பிறந்த வர்களும்,
आत्मसमाः	தன்னை யொத்த	चद्भितज्ञाः च	மனமறிந்து நடப்பவரு
शूराः	வீரர்களும்,	ते	உவது [மானவர்கள்,
श्रुतवन्तः	தர்மசாஸ்திரநிபுணர் களும்,	मन्त्रिणः	மந்திரிகளால்
जितेन्द्रियाः	ஜிதேந்திரியர்களும்,	कृताः कचिच्च	நியமிக்கப்பட்டிருக்கின்றனரா?

मन्त्रो विजयमूलं हि राज्ञां भवति राघव । सुसंवृतो मन्त्रधरैरमात्यैः शास्त्रकोविदैः ॥ १५ ॥

राघव	"பாது!	सुसंवृतः	சகலபாசம் அடக்கி வைக்கப்பட்ட
मन्त्रधरैः	ஆலோசனைகளில் நிபுணர்களும்	मन्त्रः हि	ஆலோசனை தான்
शास्त्रकोविदैः	சாஸ்திரக்கலை நன்கு ணர்ந்தவர்களுடைய	राज्ञां	மன்னர்களுக்கு
अमात्यैः	மந்திரிகளால்	विजयमूलं	வெற்றிக்குக் காரண
		भवति	ஆகிறது. [மாய்

कचित्सहस्रान्मूर्खाणामेकमिच्छसि पण्डितम् । पण्डितो ह्यर्थकुन्द्रेषु कुर्यान्निःश्रेयसं महत् ॥

மூர்ஷாணா	" மூடர்களின்	हि	ஏனெனில்
सहस्रात्	பலவர்க்காட்டிலும்	पण्डितः	பண்டிதன் தான்
एकं	ஒரு	अर्थकुन्द्रेषु	காரியங்களின்
पण्डितं	பண்டிதனை		இடுக்கங்களில்
इच्छसि कश्चित्	பெரிதாய் பாராட்டு	महत्	விசேஷமான
	கின்றனைபா ?	निःश्रेयसं	உதவியை
		कुर्यात्	புரிவான்.

सहस्राण्यपि मूर्खाणां यद्युपास्ते महीपतिः । अथवाऽप्ययुतान्येव नास्ति तेषु सहायता ॥

महीपतिः	" அரசனொருவன்	उपास्ते यदि	ஒரு காரியத்தில் நிய
मूर्खाणां	மூடர்களின்		மிக்கின்றனெனில்
सहस्राणि अपि	ஆயிரவர்களைத்தானு	तेषु	அவர்களிடம்
अथवा	அல்லது [கட்டும்,	सहायता	உதவி
अयुतानि अपि एव	பதினாயிரவர்களைத்	अस्ति न	கிடைக்கமாட்டாது.
	தானாகட்டும்		

एकोऽप्यमात्यो मेधावी शूरो दक्षो विचक्षणः । राजानं राजपुत्रं वा प्रापयेन्महतीं श्रियम् ॥

मेधावी	" மேதாவியும்	अमात्यः	மந்திரி
शूरः	சூரனும்	एकः अपि	ஒருவன் தான்
दक्षः	பரிசுத்தனும்	राजानं	மன்னருக்கும்
विचक्षणः	தந்திரசாமர்த்தியமு	राजपुत्रं वा	இளவரசுக்கும்
	ள்ளவனுமான	महतीं श्रियं	பெரும்புகர்த்தியை
		प्रापयेन्	விளைவிப்பான்.

कचिन्मुख्या महत्स्वेव मध्यमेषु च मध्यमाः । जघन्यास्तु जघन्येषु भृत्यास्ते तात योजिताः॥

तात	" குழந்தாய்!	मध्यमेषु च	நடுத்தரமான காரியங்
ते	உனது		களிலும்,
मुख्याः	பிரகித்திபெற்ற	जघन्याः	கா தாரணமஸ்தீதர்கள்
भृत्याः	மனிதர்கள்	जघन्येषु च	காதாரணலெலைகளி
महत्सु एव	பெரிய காரியங்களி		லும்,
	லும்,	योजिताः कश्चित्	நியமிக்கப்படுகின்
मध्यमाः	நடுத்தரமானவர்கள்		றுர்களா ?

अमात्यानुपधातीतान्पितृपैतामहाञ्छुचीन् । श्रेष्ठाञ्छ्रेष्ठेषु कश्चित् नियोजयसि कर्मसु ॥

पितृपैतामहान्	" குலமுறையாய்	श्रेष्ठान्	மகாத்மாக்களாகிய
	வந்தவர்களும்,	अमात्यान्	மந்திரிகளை
छुचीन्	பரிசுத்தர்களும்,	श्रेष्ठेषु	பெரிய
उपधातीतान्	பரிசேர தித்துக்கண்ட	कर्मसु	காரியங்களில்
	நியப்பட்ட	अथ	நி
		नियोजयसि कश्चित्	ஏவுகின்றனையா ?

कचिन्नोमेण दण्डेन भृशमुद्देजिताः प्रजाः । राष्ट्रं तवासुजानन्ति मन्त्रिणः कैकयीसुतः॥२७॥

கேகயீசுத	"கைகேயீசுதரர !	உதேஜிதா:	மணங்கொடுப்படி.
மன்ட்ரின:	மந்திரிகள் {பரதர்!	உமேஷ	குற்றத்திற்கு அதிக
ராஜே	ராஜ்யத்தில்	உண்ட	சிறைமுயல் [மரண
புஜா:	பிராஜைகள் விஷயத்	தவ	உணக்கு
भृशं	மிகவும் [தில்	அனுஜானந்தி }	அனுமதிக்கொடரமல்
		ந கசிவ }	இருக்கின்றனரா ?

कचिच्चां नावजानन्ति याजकाः पतितं यथा । उग्रप्रतिग्रहीतारं कामयानमिव स्त्रियः ॥

தர்	"உண்ண	स्त्रियः	குலத்தீர்கள்
उग्रप्रतिग्रहीतारं	அகிரபவரி காதற்கு சிறவுறும்,	காமயான	(உதர்ப்பிரைகிகளை) விரும்புகிறவனை
याजकाः	குத்திக்கோகன்	इव	எவ்வண்ணமே
पतितं	பதிதனை		அவ்வண்ணமேயும்
यथा	எவ்வண்ணமே	अवजानन्ति }	அவமதியாமல் இருக்க
	அவ்வண்ணமேயும்,	ந கசிவ }	கின்றார்களா ?

उपायकुशलं वैद्यं भृत्यसंदूषणे रतम् । शूरमैश्वर्यकामं च यो न हन्ति स वध्यते ॥ २९ ॥

ய:	"எவன்	रतं	ஆஸத்தியுடையவ
ऐश्वर्यकामं	{ ஐசுவரியத்தையே சர்வமுடையக்கொண் டவனும்	वैद्यं	ஆயுமுள்ள
भृत्यसंदूषणे	பிராஜைகளைக் கெடுப்ப [தில்	शूरं च	அற்பகுலத்திலிருந்த கெஞ்சமுத்தப்பாவி
उपायकुशलं	துன்மாரக்கதத்திற்கு களில் திருணனும்	हन्ति न सः वध्यते	கொல்லவில்லையோ அவன் கொல்லப்படு கிறான்.

कचिद्धृष्टश्च शूरश्च मतिमान्भृतिमाञ्छुचिः । कुलीनश्चानुरक्तश्च दक्षः सेनापतिः कृतः॥ ३०॥

மதிமான்	"புத்திமானும்	अनुरक्तः च	ராஜபக்தியுடைய
शूरः	சூரனும்		வனும்,
भृतिमान्	விடாமுயற்சியுடைய வனும்,	दृष्टः च	மாத்ரிசுப்தியுடைய வனுமாகிய துருவன்
दक्षः	ஊக்கமுடையவனும்,	सेनापतिः	வேளாதிபதியாக
मुचिः	பரிசுத்தனும்,	कृतः कचि	திட்டிக்கப்பட்டிருக்க கின்றானா ?
कुलीनः च	சற்குலத்தில் பிறந்த வனும்,		

बलवन्तश्च कचित्ते मुख्या युद्धविशारदाः । दृष्टापदाना विक्रान्तास्त्वया सक्तुल्य मानिताः॥

தே	"உணது	दृष्टापदानाः च	கண்டறிந்த பரிசுத்தர் களையும்
मुख्याः	சேனாபதிகள்		
युद्धविशारदाः	அத்தம்களில் சமர்த் தர்களாயும்,	स्वया	உன்னால்
बलवन्तः	பலவான்களாயும்,	सक्तुल्य	நியமிக்கப்பட்டு
विक्रान्ताः	{ எப்பொழுதும் ஐயத் தைப்பெறவில்லாத வர்களாயும்,	मानिताः कचि	கொளிக்கப்பட்டார் களா ?

कश्चिद्रूपस्य भक्तं च वेतनं च यथोचितम् । संपाप्तकालं दातव्यं ददासि न विलम्बसे ॥

रूपस्य	"कश्चिद्रूपस्य	वेतनं	சம்பளத்தை
दातव्यं	கொடுக்கவேண்டிய	यथोचितं	முறைப்படி
	தரவுள்ளதும்,	संपाप्तकालं	சரியானகாலத்தில்
भक्तं च	{ அவனவனுக்கு ரோ	ददासि च	கொடுக்கிறாயா ?
	வேண்டியதரவுள்ள	विलम्बसे	விளம்பியாமறிஞ்சுகி
	துமாகிய	न कश्चिन्	நா? ருயா ?

कालातिक्रमणाच्चैव भक्तवेतनयोर्भृताः । भर्तुः कुप्यन्ति दुष्यन्ति सोऽनर्थः सुमहान्मृतः ॥

भक्तवेतनयोः	"உணவா லும், சம்ப	दुष्यन्ति च	பணக்கொள்ளுகின்ற
	ளத்தாலும்		னர்.
भृताः	பரிக்கப்பட்டவர்கள்	सः	அந்த
कालातिक्रमणाच्चैव	காலக்கடப்பதால்	अनर्थः	கேடானது
भर्तुः एव	எஜமானனிடத்தில்	सुमहान्	அளவுறையமானதென
कुप्यन्ति	கிணங்கொள்ளுகின்	मृतः	கூறப்படுகிறது.
	றனர்.		

कश्चित्सर्वेऽनुरक्तास्त्वां कुलपुत्राः प्रधानतः । कश्चित्प्राणांस्तवार्थेषु संत्यजन्ति समाहिताः ॥

कुलपुत्राः सर्वे	நற்குடிப்பிறப்பானர்	तव	உனது
	எல்லோரும்,	अर्थेषु	காரியக்களில்
त्वां	உன்னிடத்தில்	समाहिताः	பத்திமையுடையவர்
प्रधानतः	அதிகவுடைய		களாய்
अनुरक्ताः कश्चिन्	பற்றுடையவராயிருக்	प्राणान्	உயிரையும்
	கின்றார்களா ?	संत्यजन्ति कश्चिन्	விடுகிறார்களா ?

कश्चिज्ज्ञानपदो विद्वान्दक्षिणः प्रतिभानवान् । यथोक्तवादी दूतस्ते कुतो भरत पण्डितः ॥

भरत	"பரத	प्रतिभानवान्	{ (தக்கபதிலைச்சொல்ல)
ते दूतः	உனக்கு தூதனாய்		மேல்மேல் விளக்கப்
ज्ञानपदः	உள்ளுராலும்,	यथोक्तवादी	பெற்றவனும்,
दक्षिणः	சுமந்ததியகாலியும்		உள்ளபடி சொல்லுகி
पण्डितः	பாண்டித்யம் பெற்று		றவனுமாகிய ஒருவன்
विद्वान्	காஸ்திரக்ஷணியுள்ள	कुतः कश्चिन्	கியமிக்கப்பட்டிருக்
	படியறிந்து		கின்றானா ?

कश्चिदष्टादशान्येषु स्वपक्षे दश पञ्च च । त्रिभिस्त्रिभिरविज्ञानैर्वैत्ति तीर्थानि चारकैः ॥

अन्येषु	பிறர்க்கிடத்தில்	तीर्थानि	சாதுவா திகளிக்களை
अष्टादश	பதினெட்டும்	अविज्ञानैः	ஒருவனையொருவாறி
स्वपक्षे	தன்பக்களில்		யாத
	பதினெட்டும் (அதாவ	विभिः विभिः	ஒவ்வொருவருக்கும்
	து மேல்சொல்லிய ப		முன்றுமுன்றுக
दश पञ्च च	{ தினைட்டில், மந்திரி,	चारकैः	வேவுகாரர்களைக்
	புரோஹிதர், இளவ		கொண்டு
	ரக இல்லாது)	वैत्ति कश्चिन्	அறிந்துவருகின்ற
			வையா ?

[* 1. மந்திரி 2. குலஞ்ஞ 3. இளவரசு 4. சேனாதிபதி 5. வாயில் காப்போன் 6. அந்தப்புர மாரிய நிர்வாகஸ்தன் 7. சிதைந்தாலைவின் அதிகாரி 8. பணத்திற்குதிகாரி 9. அரசுஞாணைய வெளியிடுகோன் 10. விவகாரத்தைக் கேட்டுப் போன் 11. சேனைகளுக்கு சம்பளம் முதலியவைகளைக் கொடுப்பவன் 12. நகரத்தைச் சோதித்தல், நகரத்தில் பிரகாசத்தைக் காத்தல் முதலிய தொழில்களைப்புரிப்பவன் 13. சேனாதலிசு உற்றெல்லோருக்கும் கொடுக்கவேண்டிய சம்பளத்தைக் கணரணுவிலிருந்து ஒரொருபடித்தமாய்த்தான் வாங்கிக்கொண்டு அதைத்தனித்தனி கொடுப்போன், 14. அரசன் மந்திரி முதலியவர்களுக்குத்தக்க ஆரணமளித்தல், சபாசதர்களை வரவழைத்தல், சபைக்குவர அதிகாரமற்றவர்களைத்தடுத்தல், சபையில் சத்தியிஷ்டாபடி செய்தல், சபையைக்காத்தல் முதலியவற்றை புரியும் துணைகளுக்குத் தலைவன் 15. தாயாதிகளின் பாகவிரையத்தில் நேரும் வழக்கைத் தருமா சான்றிரவழிப்படி நிர்ணயிப்போன் 16. அரசுஞாணைப்படி தண்டனைகளை ஏற்புடவன் 17. மலையாண், நீராண், காட்டாண் முதலியவைகளைக்காப்பதின் கீர்வாறுகண் 18. ராஜ்யத்தினெல்லை காப்போன்.]

कचिद्व्यपास्तानहिताव्यतियातांश्च सर्वदा । दुर्वलाननवज्ञाय वर्तसे रिपुमृदन ॥ ३७ ॥

रिपुमृदन	“சுற்றும்வாய்க்கா”	दुर्वलान्	வலியற்றவர்களை
अहितान्	சதுருக்களையிருத்த	अनवज्ञाय	உபேகசைத செய்து
व्यपास्तान्	வணக்கிட்டு ஒட்டப் பட்டு	सर्वदा च	எக்காளத்திலும்
प्रतिवातान्	திரும்பிவந்தவர்களை	वर्तसे कचिन्	ஐக்கிரகையுடனிருக்கின்றனையா?

कचिन्न लोकायतिकान्ब्राह्मणांस्तात सेवसे । अनर्थकुशला ह्येते वालाः पण्डितमानिनः ॥

तात	“குழந்தாய்!”	एते	இந்த
लोकायतिकान्	கால்திக	पण्डितमानिनः	எனனும் தெரிந்ததாய்கருதும்
ब्राह्मणान्	பிராமணர்களை	वालाः	நாடாதிபாதன்
सेवसे न कचिन्	சேவசையிருக்கிறாயா?	अनर्थकुशलाः	நீக்கு விளைவிப்பதில் பெணர்கள்.
हि	எனெனில்,		

धर्मशास्त्रेषु मुख्येषु विद्यमानेषु दुर्वृथाः । बुद्धिमान्वीक्षिकी प्राप्य निरर्थं प्रवदन्ति ते ॥

मुख्येषु	சிறந்த	आन्वीक्षिकी	தர்க்க
धर्मशास्त्रेषु	தருமசாஸ்திரங்கள்	बुद्धि	உதிகை
विद्यमानेषु	இருக்கும்பொழுது	प्राप्य	அடைந்தித்து
ते	அந்த	निरर्थं	வெட்கமாக
दुर्वृथाः	அற்புதமானதாய் பெற்றவர்கள்,	प्रवदन्ति	பேசுகிறார்கள்.

वीरैरभ्युषितां पूर्वमस्माकं तात पूर्वकैः । सत्यनामां हृद्दारां हस्यश्वरथसंकुलाम् ॥४०॥
 ब्राह्मणैः क्षत्रियैर्वैश्यैः स्वकर्मनिरतैः सदा । जितेन्द्रियैर्महोत्साहैर्वृताभ्याँः सहस्रशः ॥४१॥
 मासादैर्विविधाकारैर्वृतां वैद्यजनाकुलाम् । कचिसुमुदितां स्फीताभयोध्यां परिरक्षसि ॥

தாத "குழந்தாய்!
 पूर्वं இ.சு.நீ.கு.முன்
 अस्माकं நமது
 पूर्वकैः முன்னோர்களாகிய
 वीरैः தருமவீரர்களால்
 अभ्युषितां வசிக்கப்பட்டதும்,
 सत्यनामां யதார்த்தப்பெயரு

ஹ்ரதாஸா { உறுதியான தோரண
 வாயில்களையுடைய
 தும்,

हस्यश्वर- } யாணை, குதிரை, ரதம்
 संकुलां } இனவகன் நிறைந்த
 தும்,

सदा எக்காலத்திலும்
 स्वकर्मनिरतैः தம் தம் காரியங்களில்
 ஸம்ஸக்தியுடைய

जितेन्द्रियैः ஜிதேந்திரியர்களால்
 महोत्साहैः அதி உத்ஸாகமுற்ற

आर्यैः உத்தம
 ब्राह्मणैः பிராமம்ணர்களாலும்,
 क्षत्रियैः க்ஷத்ரியர்களாலும்,
 वैश्यैः வைசியர்களாலும்
 सहस्रशः ஆயிரக்கணக்காய்
 वृतां விளக்குகிறதும்,
 विविधाकारैः பலவகை
 मासादैः கோவில்களால்
 वृतां விளக்குகிறதும்,
 वैद्यजनाकुलां வித்யான்களால்

सुमुदितां நிறைந்ததும்,
 மிக்க மனத்திருப்தி
 கொண்டதும்,

स्फीतां வளமுன்னதுவுமான
 अभयोध्यां அடையாத்தியையைய
 परिरक्षसि } ஐக்கிரகதயாய்க்
 कचिव } காப்பாற்றிவருகின்
 ரணையா?

कचिच्चैत्यसैर्गुह्यः सुनिविष्टजनःकुलः । देवस्थानैः प्रपाभिश्च तटाकैश्चोपशोभितः ॥ ४३ ॥

सुनिविष्ट- } "அடக்கமுள்ள ஜனங்
 जनकुलः } களால் நிறைந்துள்ள
 அது

वैद्यशतैः அனேக வாகஸகை
 ஸாலும்,

देवस्थानैः கோவில்களாலும்,

प्रपाभिः च தண்ணீர்ப்பந்தங்கள்
 ஸாலும்,
 तटाकैः च குளக்களாலும்
 गुह्यः மனத்திருப்திகொண்டதாய்

उपशोभितः कचिव செழித்து விளங்கு
 கிறதா?

प्रहृष्टनरनारीकः समाजोत्सवशोभितः । सुकृष्टसामा पशुमान्द्रिसाधिरभिर्वाजितः ॥ ४४ ॥
 अदेवमातृको रम्यः श्वपदैः परिवर्जितः । परित्यक्तो भयैः सर्वैः स्वनिभिश्चोपशोभितः ॥
 विवर्जितो नरैः पार्ष्वम पूर्वं सुरक्षितः । कश्चिज्जनपदः स्फीतः सुखं वसति राघवः ॥

प्रहृष्टनरनारीकः { "மனத்திருப்திகொ
 ண்ட ஆண்டுண்ட
 னையுடையதும்,

समाजोत्स- } கூட்டங்கூட்டமாய்
 शोभितः } றும் திருவிழாக்களால்
 விளங்குகிறதும்,

कच्चिन्नागवने गुप्तं कश्चित्ते सन्ति धेनुकाः । कश्चिन्न गणिकाश्वानां कुञ्जराणां च तृप्यसि ॥

नागवने “யானைகளைப்படும்
வனமானது
गुप्तं कश्चित् நன்கு பாதுகாக்கப்
படுகிறதா?
ते உனக்கு
धेनुकाः பெண்யானைகள்
सन्ति कश्चित् வேண்டி பலரைக்கு
மிருக்கின்றனவா?

गणिकाश्वानां { பெண்யானைகள், குதி
ரைகளினவர்கள் விகித
பத்திலும்
कुञ्जराणां च ஆண்யானைகள் விகித
த்திலும்,
तृप्यसि न कश्चित् { போதுமென திருப்தி
படைந்து விடாமலே
ருக்கின்றனவா?

कच्चिदर्शयसे नित्यं मनुष्याणां विभूषितम् । उत्थायोत्थाय पूर्वाह्णे राजपुत्र महापथे ॥५१॥

राजपुत्र “சக்கிரவர்த்திகுமாரா!
नित्यं பிரதிதினமும்
पूर्वाह्णे காலைவேளையில்
महापथे ராஜபுத்திரியில்

उत्थाय उत्थाय அக்கக்கிருந்து
विभूषितं கட்டிவருகின் தவறாமல்
உண்ணை
मनुष्याणां மனிதர்களுக்கு
दर्शयसे कश्चित् காட்சிதருகின்றனவா?

कश्चिन्न सर्वे कर्मान्ताः प्रत्यक्षास्तेऽविशङ्कया । सर्वे वा पुनस्तृष्ट्या मध्यमेवात्र कारणम् ॥

कर्मान्ताः பணியாளர்கள்
सर्वे எல்லோரும்
अविशङ्कया பயமற்றவர்களாய்
ते உண்ணை
प्रत्यक्षाः न कश्चित् காணாமலிருக்கின்றார்
களா?

सर्वे எல்லோரும்
पुनः उत्स्थाः वा எதிரில் வருவதை வி
டாமலிருக்கின்றனரா?
अव இவ்விகிதத்தில்
मध्य एव நடுத்தரம்தான்
कारणम् உகிதமானது.

कच्चित्सर्वाणि दुर्गाणि धनधान्यायुधोदकैः । यन्त्रैश्च परिपूर्णानि तथा शिल्पिधनुर्धरैः ॥

दुर्गाणि கோட்டைகள்
सर्वाणि च எல்லாமும்,
धनधान्यायुधोदकैः தனம், தானம், ஆயு
தம், ஜலமிவைகளாலும்

यन्त्रैः தாழ்ப்பாள்களாலும்,
शिल्पिधनुर्धरैः तथा கில்பிகளாலும், வில்
களாலிகளாலும்,
परिपूर्णानि कश्चित् கிறைந்திருக்கின்றன
வா?

आयस्ते विपुलः कच्चित्कच्चिदत्यतरो व्ययः । अपात्रेषु न ते कच्चित्कोशो गच्छति राघवा ॥

राघव “பரதா!
ते உனது
आयः வசவு
विपुलः कश्चित् அதிகமாயிருக்கிறதா?
व्ययः செலவு

अत्यतरो कश्चित् அதற்குக்குறைந்தி
ருக்கிறதா?
ते உனது
कोशः பெருக்கிவசமானது
अपात्रेषु தகுதியற்றவர் விகித
த்தில்
गच्छति न कश्चित् வேராதிருக்கிறதா?

देवतार्थे च पित्रर्थे ब्राह्मणेष्वगतेषु च । याधेषु पित्रवर्गेषु कश्चिदृच्छति ते व्ययः ॥

देवतार्थे च	“தெய்வங்கள் விஷயத் திலும்,	योधेषु	புத்தவீரர்கள் விஷயத்திலும்,
पित्रर्थे	பித்திரேதவதைகள் விஷயத்திலும்,	पित्रवर्गेषु	கட்பிரணர்கள் விஷயத் திலும்,
आगतेषु	விருந்தினராய் வந்த	ते व्ययः	உணது செலவு
ब्राह्मणेषु च	பிராமணர்கள் விஷயத்திலும்,	गच्छति कश्चित्	கடந்துவருகிறதா ?

कचिदार्यो विशुद्धात्मा क्षारितश्चोर्कर्मणा । अपृष्टः शास्त्रकुशलैर्न लोभाद्व्यते शुचिः ॥

चोर्कर्मणा	“பொய்சாக்ஷிசொல்ப	आर्यः	உத்தமன்,
लोभात्	பேராகையால் [வதால்]	शास्त्रकुशलैः	சாஸ்திரகிபுணர்களால்
क्षारितः	சூற்றம்சாட்டப்பட்ட	अपृष्टः	விசாரிக்கப்படாமலே
विशुद्धात्मा	நக்குணமுடைய	व्यते न कश्चित्	செலிக்கப்படாமலிருக்கின்றனா ?
शुचिः	பரிசுத்தனாகிய		

गृहीतश्चैव पृष्ठश्च काले दृष्टः सकारणः । कश्चिन्न मुच्यते चोरो धनलोभान्नरर्पण ॥ ५७ ॥

नरर्पण	“புருஷோத்தம!	दृष्टः एव	சூற்றவாரியாவேற் பட்ட
काले	சரியானகாலத்தில்	चोरः	ஓர் திருடன்,
गृहीतः च	கண்டுபிடிக்கப்பட்ட வனும்,	धनलोभात्	பொருளாகையால்
सकारणः	சரியான குறையுடன்	मुच्यते न कश्चित्	விட்டுவிடப்படாமலிருக்கின்றனா ?
पृष्ठः च	விசாரிக்கப்பட்டு		

व्यसने कचिदाद्यस्य दुर्मेतस्य च राघव । अर्थ विरागाः पश्यन्ति तवामात्या बहुश्रुताः ॥

राघव	“பாது!	अमात्याः	மந்திரிமார்கள்
आख्यस्य	செய்வவாடுருவனுக் கும்	तव	உனது
दुर्मेतस्य च	வனமுடியாருவனுக்கும்	अर्थ	செய்து,த்திற்காக
व्यसने	விவாதம் இருக்கையில்	विरागाः	பசுப்பாதைற்றவர் களால்
बहुश्रुताः	மகாபாண்டித்தமன் பெற்ற	पश्यन्ति कश्चित्	கூடாவந்ததிகின்றார் களா ?

यानि मिथ्याभिज्ञस्तानां पतन्त्यस्त्राणि राघव । तानि पुत्रवशमुपैति मीत्यर्थमनुशासतः ॥

राघव	“பாது!	मीत्यर्थं	பரிதிக்காக
मिथ्याभिज्ञस्तानां	தப்பாய்த் தவிர்த்த பட்டவர்களுடைய	अनुशासतः	ஆளுபவனுடைய (மன்னனுடைய)
यानि अस्त्राणि	எந்தக் கண்ணீர்கள்	पुत्रवशम्	புத்திரர்களையும், மகர்களையும்,
पतन्ति	விழுகின்றனவே	मति	அழித்துவிடுகின்றன.
तानि	அவைகள்		

कचिदुद्धांश्च बालांश्च वैद्यमुख्यांश्च राघव । दानेन मनसा वाचा त्रिभिरेतैर्बभूवसे ॥ ६० ॥

राघव	"பாது!	दानेन	தானத்தினையாலும்,
वृद्धान् च	மூப்பினர்களையும்,	मनसा	கொஞ்சிக்கருவாயுத
बालान् च	சிறு குழந்தைகளையும்,		ஸாலும்,
वैद्यमुख्यान् च	புலவர்களை யும்,	वाचा	இனிய சொல்லாலும்,
एतैः	பின் கண்ட	बभूवसे कचिन्	நீ உதவாததுப்படுத்தா
त्रिभिः	{ மூன்றால் (வரிசைக்கி தமையால் ஒவ்வொரு வருக்கொவ்வொன் றாய்)		கின்றனையா ?

कचिदुरुंश्च वृद्धांश्च तापसान् देवतातिथीन् । चैत्यांश्च सर्वान्सिद्धार्थान् ब्राह्मणांश्च नमस्यसि ॥

गुरुन् च	"ஆசிரியர்களை யும்,	देवतातिथीन्	தேவதைகளை யும்
वृद्धान् च	பெரியோர்களை யும்,		அதிதிகளை யும்,
सिद्धार्थान्	ஆமுஷ்மிகபலனைக்	चैत्यान् च	அரசமுதலிய புண்ணரி
तापसान्	தவசிகளான [கண்ட		யவிருக்கங்களை யும்,
ब्राह्मणान्	பிராம்மணர்கள்	नमस्यसि कचिन्	வணக்கிவருகின் ற
सर्वान् च	எல்லோரையும்,		கையா ?

कचिदर्थेन वा धर्ममर्थं धर्मेण वा पुनः । उभौ वा प्रीतिलोभेन कामेन न विवाधसे ॥

धर्मेण	"தருமமொன்றால்	प्रीतिलोभेन	கொண்டாடத்தகாத
धर्मं वा	தருமத்தைத்தானு		தரவிய
पुनः	மீண்டும், [கட்டும்	कामेन वा	காமத்தாலோ
अर्थे वा	{ (புருஷர்த்தங்கனி பிரண்டாவதாயி)	उभौ	{ (தருமம், அர்த்த மென்ற) இவ்விரண் டையும்
अर्थेन	{ அர்த்தத்தைத்தானு கட்டும், பொருளாலோ	विवाधसे न कचिन्	அழிக்காமாரிருக்கின் றனையா ?

कचिदर्थं च धर्मं च कामं च जयतां वर । विभज्य काले कालज्ञ सर्वान् भरत सेवसे ॥

जयतां वर	"வெற்றிபெற்றவர்க ளுட்சிறந்தவனே!	कामं च	காமத்தையும்
कालज्ञ	உகிதகாலத்தையறிந் தவனே!	काले	அதனது காலத்தில்
भरत	பாது!	विभाज्य	பங்கிட்டு
धर्मं च	தருமத்தையும்	सर्वान्	எல்லா வற்றையும்
अर्थं च	அர்த்தத்தையும்	सेवसे कचिन्	அவ்வழி க்கின்றனே
			யா ?

कचिचे ब्राह्मणाः शर्म सर्वशास्त्रार्थकोविदाः । आशंसन्ते महाप्राज्ञ पौरजानपदैः सह॥६४॥

மஹாபாஷ் "மகாபுத்திமான்னோ!
புரஜானபதே: கா திருமயவாஸிகிணோடு
சஷ் கூட
சர்வசாஸ்த்ரேகோவிதா: சகலச்சாஸ்த்ரீகங்கலரின்
ஸுட்பகங்கலையதிக்த

மாஷா: அந்தணர்கள்
தே உணக்கு
சமே கிரேயணை
ஆசம்ஸ்தே கசிவ கொஞ்சினுங்கலா?

नास्तिवयमनृतं क्रोधं प्रमादं दीर्घसूत्रताम् । अदर्शनं ज्ञानवतापान्यस्य पञ्चवृत्तिताम् ॥

एकचिन्तनमर्थानामनर्थज्ञैश्च मन्त्रणम् । निश्चितानामनारम्भं मन्त्रस्यापरिरक्षणम् ॥ ६६ ॥

मङ्गलस्यापयोगं च प्रत्युत्थानं च सर्वतः । कश्चित्त्वं वर्जयस्येताव्राजदोषांश्चतुर्दश ॥ ६७ ॥

மாஸ்திவயை நான், திகம்
அநுத பெரய்,
கோஷ கோபம்,
ப்ரமாத் அஜாங்கிரதை,
தீர்ச்சுஸ்தா ஒரு தரகியத்தின்
விண்ணகாலங்கழித்தல்,

ஜானவதா புத்திமான்னோ
அதர்ஸன தரிசியாதிருத்தல்,
ஆஸ்ய கோம்பல்,
பஞ்சவ்ருத்தி பரவச
ஐயிருத்தல்,

அர்தானா ராஜ்யகாரியங்கலோ
ஏகசிம்ஸன தனிபாயலோகித்தல்,
அநர்யஜை: ப்ரதர்கலோடு
மந்ரணம் வ ஆலோகித்தல்,

நிஷிதானா திர்மானிக்கப்பட்ட
கலங்கலோ
அனாரம்ம ஆரம்பியாதிருத்தல்,
மந்ரஸ்ய சகலயத்தை
அபசிஷ்ரணம் ராஜியபாமை,
மங்கலஸ்ய கன்மைமை
அபயோகம் வ புரியாமை
சர்வத: எவ்வாப்பக்கங்கள்
ஜம்

ப்ரதுத்யானம் வ போருக்கெழுதலாகிய
ஏஸாந் துந்த
சதுர்வெச பதினாந்து
ராஜதோபாந் ராஜதோபங்கலையும்
ஷ் லீ
வர்ஜயசி கசிவ் அகத்தின்ருக்கிடுவா?

दश पञ्च चतुर्वर्गान्सप्तवर्गांश्च तच्चतः । अष्टवर्गं त्रिवर्गं च विद्यास्तिस्रश्च राघव ॥ ६८ ॥

इन्द्रियाणां जयं बुद्ध्या पाङ्गुण्यं दैवमानुषम् । कल्पं विशतिवर्गं च तथा प्रकुनिमण्डलम् ॥

यात्रादण्डविधाने च द्वितीयानी सन्धिविश्रहौ । कश्चिदेतान्महाप्राज्ञ यथावदनुमन्यसे ॥७०॥

மஹாபாஷ் "மகாபுத்திமானுடைய
ராஷவ பரத!

தச (1. வேட்டையாடுதல், 2. குதாடல், 3. பகலில் தயக்கை,
4. விண்ணேச்சு, 5. ஸ்திரீசகவாஸம், 6. குடி, 7. ரத்தினம்,
8. பாட்டு, 9. காத்தியம், 10. தேசாடனம் ஆகிற) பத்து
வர்க்கல்கலையும்,

பஞ் (1. பகைவராலுண்டாகிய பகை, 2. பொருளாலுண்டாகிய பகை,
3. பெண்ணினாலுண்டாகிய பகை, 4. சொல்லாலுண்டாகிய
பகை, 5. குற்றத்தாலுண்டாகிய பகை என்னும்) ஐந்து வர்க்க
ல்கலையும்,

चतुर्वर्गान् सप्तवर्गान् च	(சரம், தான, பேத, தண்டம் என்னும்) நான்கு வர்க்கங்களையும், (1. அரசன், 2. அமைச்சர், 3. நாடு, 4. கோட்டை, 5. பொருள், 6. சேனை, 7. சுட்டினர் என்ற) எழு வர்க்கங்களையும்,
अष्टवर्ग	(1. கோளுரைத்தல், 2. சரசம் செய்தல், 3. வஞ்சனை, 4. பிரணய கேடம், 5. பொருமை, 6. பொருளைபிசுழ்தல், 7. வன்மொழி கூறல், 8. கடுதண்டனை செய்தல் ஆகிய) எட்டுவர்க்கங்களையும்,
विध्वंसं च	(1. செய்யத்தகாத செயலில் முயலுதல், 2. செய்யவேண்டிய செயல் களைச் செய்வாதிருத்தல், 3. செய்யவேண்டிய காரியங்களைக் கால மில்லாக் காலத்தில் செய்தல் ஆகிய) மூன்று வர்க்கங்களையும்,
तिस्रः विद्याः च	(1. சுருதி, 2. பவீர்செய்தல், வியாபாரம், 3. நீதிசாஸ்திரம் என்ற) மூன்று விததைகளையும்,
इन्द्रियाणां अष्ट पादगुण्यं	ஐம்புலன்களை அடக்குதலையும், (1. ஸக்தி, 2. விக்ரகம், 3. போர்செல்நல், 4. போர்செல்நாதி ருத்தல், 5. பகைவரை ஒருவர்க்கொருவர் பேதித்தல், 6. பகை வரை ஆச்சாபித்தல், ஆகிய) ஆறு குணத்தையும்,
दैवमानुषं	(தீ, நீர், பிணி, சூழாமம், இறப்பு எனும்) ஐவகை தெய்வதுன்பங்க ளையும், (அதிகாரிகள், கள்ளர், அன்னியர், அரசனுக்கிடர், அ ரசனது லோபகுணம் என்ற) மனுஷ்யரால் தோன்றும் ஐந்து விபசனங்களையும்,
कृत्स्नं	பகைவரிடம் விகவரசமற்றவர்களைத் தன்வசமாக்கிக்கொள்ளலை யும்,
विंशतिवर्गं च	(1. ராஜ்யம், 2. பெண், 3. ஸ்தானம், 4. தேசம், 5. இனத்தார், 6. பொருள் இவைகளைப் பறித்துக்கொள்ளுதல், 7. மதம், 8. மரணம், 9. விஷயபிடை, 10. மதியின்மை, 11. சக்தியின்மை, 12. குணமின்மை, 13. தெய்வத்தையிகழ்த்தல், 14. கேசரை பிகழ்த்தல், 15. பொருளைபிசுழ்த்தல், 16. சுற்றத்தாரைக் கொலை செய்தல், 17. கருணையின்மை, 18. தேசத்தையிகழ்த்தல், 19. பொருளொன்றிலேயே விருப்புறுதல், 20. தான் கோரிய விவயத்திலேயே ஆசையுற்றிருத்தல் எனும்) இருபதுவர்க்கங்க ளையும்,
तथा प्रकृतिमण्डलं	அவ்வண்ணமே (1. பக்திரி, 2. தேசம், 3. கோட்டை, 4. கோசம், 5. தண்டம் எனும் ஐந்து) பிரகிருதிகளையும், (கடுவிரசன், முன்னரசனுக்கு சத்ரு, தன் மித்திரன், சத்ருவின் மித்திரன், தன் மித்திரனுக்கு மித் ரன், சத்ருவின் மித்திரனுக்கு மித்திரன், என்னுமைவர்கள், பின்னர் பார்ஷணிகராதூன், ஆகர்தன், பார்ஷணிகர ஹாஸா ரன், ஆகர்தாஸாரன் என்னும் மால்வர்கள், பக்கத்திலிருப்ப வன், மத்தியமன், புறத்திலிருப்பவன், உதாரினைன்னும் பன்னிரண்டு) மண்டலங்களையும்,

यां वृत्तिं वर्तते तातो यां च नः प्रणितामहाः । तां वृत्तिं वर्तसे कचिद्या च सत्ययगा शुभा॥

या	"எது	यां	எந்த
सत्ययगा	நல்லநினைப்படைதிக் கிறதோ,	वृत्ति	அனுஷ்டானத்தை
शुभा च	எற்றதோ,	तातः	திருத்தாதை
यां	எதை	वर्तते	அனுஷ்டித்தனரோ,
नः	நாடு	तां	அதே
प्रणितामहाः च	முன்னோர்களை அனுஷ்டித் தார்களை,	वृत्ति	அனுஷ்டானத்தை
		वर्तसे कचिद्	நீ அனுஷ்டிக்கின்ற விஷயம்?

कचिद्स्वादुकृतं भोज्यमेको नाश्नासि राघव । कचिदाशंसमानेभ्यो मित्रेभ्यः संप्रयच्छसि॥

राघव	"பரத!	अश्नासि न कचित्	புகியாமலிருக்கின்ற விஷயம்?
स्वादुकृतं	மதுரமாகிய	आशंसमानेभ्यः	அதிலாசைப்படும்
भोज्यं	உணவை	मित्रेभ्यः	இனத்தார்களுக்கு
एकः	ஓயொருவனே	संप्रयच्छसि कचित्	கொடுக்கின்றவிஷயம்?

राजा तु धर्मेण हि पालयित्वा महामतिर्दण्डधरः प्रजानाम् ।

अवाप्य कृत्स्नां वसुधां यथावदितश्च्युतः स्वर्गमुपैति विद्वान् ॥ ७६ ॥

राजा	"ஒர் மன்னன்,	विद्वान्	வித்வானாய்,
वसुधां कृत्स्नां	உலகுமுழுவதையும்	धर्मेण तु	தருமசெறிவுமுடையது
अवाप्य	அடைந்து	पालयित्वा	காப்பாற்றி
हि	அதனால்	इतः	இவ்விடத்திலிருந்து
प्रजानां	ஜனங்களுடைய	च्युतः	விடுபட்டு,
दण्डधरः	வியவகார்க்களைத் தீர்ப் பவனாய்,	यथावत्	உரிமையாய்
महामतिः	புத்திமானாய்,	स्वर्गं	ஸ்வர்க்கத்தை
		उपैति	அடைகிறான்."

इत्यार्षे श्रीमद्रामायणे वाल्मीकीये आदिकाव्ये अयोध्याकाण्डे शततमः सर्गः ॥

आदितः श्लोकाः 6119

अयोध्याकाण्डे आदितः श्लोकाः 3764

एकोत्तरशततमः सर्गः—நூற்றொன்றாவது ஸர்க்கம். ॥ १०१ ॥

दशरथस्वर्गमनकथनम्—தசரதன் மரணத்தைச் சொல்லுவது.

रामस्य वचनं श्रुत्वा भरतः प्रत्युवाच ह । किं मे धर्माद्विहीनस्य राजधर्मः करिष्यति ॥१॥

भरतः	பரதன்	धर्मात्	"எல்லா தருமத்தினி ன்றும்
रामस्य	ஸ்ரீராமாது	विहीनस्य	அப்புறப்பட்டிருக் கும்
वचनं	திருவாக்கை	मे	எனக்கு
श्रुत्वा	கேட்டு	राजधर्मः	ராஜதருமமொன்று
प्रत्युवाच	பின்வருமாறு திரு வாய்மலர்க்கருணினார்.	किं करिष्यति	என்ன செய்வதல்லது?
ह	காண்!		

शाश्वतोऽयं सदा धर्मः स्थितोऽस्मासु नरर्षभ । ज्येष्ठपुत्रे स्थिते राजन्न कनीयानृपो भवेत् ॥

नरर्षभ "புருஷோத்தமர் !
 राजन् சக்கிரவர்த்தியே !
 ज्येष्ठपुत्रे புத்தகுமாரன்
 स्थिते இந்நிலைகளில்
 कनीयान् இந்நிலையவன்
 नृपः மன்னனாக

भवन् न ஆவதில்லை.
 अयं இந்த
 धर्मः தர்மமானது
 अस्मासु நமது கிஷயத்தில்
 सदा எக்காலத்திலும்,
 शाश्वतः स्थितः மாநிலநிலைநிலை.

स समृद्धां मया सार्धमयोध्यां गच्छ राधव । अभिषेचय चात्मानं कुलस्यास्य भवाय नः ॥

राधव "சூரம !
 सः அந்த தேவரீர்
 समृद्धां பாக்கியம்பெற்ற
 अयोध्यां அயோத்திக்கு
 मया सार्धं அடியேனுடன் கூடவே
 गच्छ எழுந்தருளியேன்
 अहम् இந்த [இம்;

कुलस्य உத்தமகுலத்தினுடையவும்
 नः च எங்களுடையவும்
 भवाय செஷமத்தின் பொ
 आत्मानं தேவரீரை [நாட்டு
 अभिषेचय திருவந்தேசம் செய்
 துகொள்ளும்.

राजानं मानुषं ब्राह्मदेवत्वे स मतो मम । यस्य धर्मायसहितं वृत्तमादुरमानुषम् ॥ ४ ॥

यस्य "எவனது
 ब्राह्मं ஒழுக்கத்தை
 धर्मायसहितं தர்மார்ந்தங்களுடைய
 अमानुषं அமானுஷமாகவும்
 ब्राह्मः சொல்லுகிறார்களோ
 राजानं அந்த மன்னரின்

मानुषं மனிதனெனவும்
 ब्राह्मः சொல்லுகிறார்கள்.
 मम என்னால்
 सः அவன்
 देवत्वं தெய்வத்தன்மையில்
 मतः கொண்டாடப்பட்ட
 வன்.

केकयस्थे तु च मयि त्वयि चारण्यमाश्रिते । दिवमार्यो गतो राजा यायजूकः सतां मतः ॥

मयि "அடியேனும்
 केकयस्थे तु கேகயசாட்டிலிருக்
 त्वयि च தேவரீரும்
 अरण्यं காட்டிற்கு
 आश्रिते च எழுந்தருளிட்ட
 வனத்தில்,

सतां ஸத்துக்கன் மத்தியில்
 आर्यः பூதமனெனவும்
 यायजूकः யாசுகோனெனவும்
 मतः கொண்டாடப்பட்ட
 राजा சக்கிரவர்த்தியர்
 दिवं गतः வீவந்ததைதயடைந்
 தார்.

निष्क्रान्तमात्रे भवति सहसीते सलक्ष्मणे । दुःखशोकाभिभूतस्तु राजा त्रिदिवमभ्यगात् ॥

राजा "சக்கிரவர்த்தியர்,
 सहसीते சீதாரோட்டியரோ
 सलक्ष्मणे லக்ஷ்மணனோடும் [இம்
 भवति தேவரீர்
 निष्क्रान्तमात्रे வெளிப்புறப்பட்ட
 மாத்திரத்தில்

तु இவ்விஷயத்தில்
 दुःख- } மனவேதனையின் கடு
 शोकाभिभूतः } மையில் அறிவிழந்த
 वराय வராய்
 त्रिदिवं மூவர்க்கத்திற்கு
 अभ्यगात् எழுந்தருளிட்டனர்.

उत्तिष्ठ पुरुषव्याघ्र क्रियतामुदकं पितुः । अहं चायं च शत्रुघ्नः पूर्वमेव कृतोदकौ ॥ ७ ॥

புருஷவ்யா	" புருஷோத்தமரோ !	அஃ	அடியேனும்
उत्तिष्ठ	எழுந்திரும் ;	अयं शत्रुघ्नः च	இந்த சத்ருக்ஷ்ணனும்
पितुः	திருத்தந்னதயாரும்	पूर्व एव	முன்னமேயே
उदकं	தர்ப்பணமானது	कृतोदकौ	தர்ப்பணத்தினைச் செ
क्रियतां	செய்யப்பட்டும் ;		ய்து கிட்டோம்.

प्रियेण किल दत्तं हि पितृलोकेषु राघव । अक्षय्यं भवतीत्याहुर्भवांश्चैव पितुः प्रियः ॥ ८ ॥

राघव	" ஸ்ரீராம !	भवति	ஆகிறது
पितृलोकेषु	பித்ருக்கள் விவசயத்	इति आहुः	என்று பெரியோர்
	தில்		சொல்லுகின்றார்கள்.
प्रियेण	இவ்வுடனும்	पितुः	திருத்தந்னதக்கு
दत्तं	கொடுக்கப்பட்டது	भवान् एव च	தேவரீரொருவர் தான்
किल	மாத்திரமே	प्रियः हि	அருமையானவரன்
अक्षय्यं	அசுஷயமாய்		குறு ?

त्वामेव शोचंस्तव दर्शनेप्सुस्त्वय्येव सत्तामनिवर्त्य बुद्धिम् ।

त्वया विहीनस्तव शोकस्त्रणस्त्यां संस्मरन्नस्तमितः पिता ते ॥ ९ ॥

ते	" தேவரீரது	त्वया	தேவரீரால்
पिता	திருத்தந்னத,	विहीनः	கைகிடைப்பட்டவராய்,
त्वां	தேவரீரையே	त्वयि एव	தேவரீரிடத்திலேயே
संस्मरन्	நினைந்துகினைந்து	सत्तां बुद्धिं	பதித்துகிட்ட மனதை
त्वां एव	தேவரீரைப்பற்றியே	अनिवर्त्य	திருப்பிழ்கொள்ளாம
शोचन्	மனவேதனைப்படுகின்		ஸே,
तव	தேவரீரை [றவராய்,	तव	தேவரீரைப்பற்றிய
दर्शनेप्सुः	பார்ப்பதிலவாங்கொ	शोकस्त्रणः	சோகமே பிரிந்தாக
	ண்டவராய்,	अस्ममितः	பிராணனை விட்டார்."

इत्यार्षे श्रीमद्रामायणे वाल्मीकीये आदिकाव्ये अयोध्याकाण्डे एकोत्तरशततमः सर्गः ॥

आदितः श्लोकः 6128

अयोध्याकाण्डे आदितः श्लोकः 3773

द्युत्तरशततमः सर्गः—நூற்றிரண்டாவது ஸர்க்கம். ॥ २०२ ॥

निवापाञ्जलिदानम्—தர்ப்பணம் செய்வது.

तां श्रुत्वा करुणां वाचं पितुर्मरणसंहिताम् । राघवो भरतेनोक्तां बभूव गतचेतनः ॥ १ ॥

राघवः	ஸ்ரீராமர்	तां	அந்த
भरतेन	பரதனும்	करुणां	மகர துக்ககரமாயுள்ள
उक्तां	சொல்லப்பட்டதும்,		துமான
पितुः	தகப்பனாரின்	वाचं	சொல்லை
मरणसंहितां	மரண த்தைப்பற்றிய	श्रुत्वा	கேட்டு
	தும்,	गतचेतनः बभूव	அறியிழந்தார்.

तं तु वज्रमिवोत्सृष्टमाहवे दानवारिणा । वाम्वज्रं भरतेनोक्तममनोज्ञं परन्तपः ॥ २ ॥
 प्रमुखा रामो बाहू वै पुष्पितायो यथा द्रुमः । वने परशुना कृत्तस्तथा भुवि पपात ह ॥ ३ ॥

परन्तपः	பகையரை தழிக்கச் செய்யும்	वाम्वज्रं तु	வாக்காகும் வஜ்ராயுத மாய் எண்ணி
रामः	ஸ்ரீராமர்	बाहू वै	இரு கைகளையும்
भरतेन	பாநனல்	प्रमुखा	பிசைந்துக்கொண்டு,
उक्तं	சொல்லப்பட்டதை	वने	காட்டில்
अमनोज्ञं	காதுகொடுத்துக் கேட்கமுடியாததாயும்	परशुना	கோடாரியால்
दानवारिणा	இந்திரனால்	कृतः	வெட்டி வீழ்த்தப் பட்ட
आहवे	போரில்	पुष्पिताग्रः	பூத்தகிளைகளையுடைய
उत्सृष्टं	எவப்பபட்ட	द्रुमः	தூர் விருகமும்
वज्रं इव	வஜ்ராயுதத்தையே போலவே	यथा सथा	எவ்வண்ணமோ அவ்
तं	அதை	भुवि	தரையில் [வண்ணமே,
		पपात ह	வீழ்த்து தவித்தார்.

तथा निपतितं रामं जगत्यां जगतीपतिम् । कूटघातपरिश्रान्तं प्रमुखायिव कुञ्जरम् ॥ ४ ॥
 भ्रातरस्ते महेष्वासं सर्वतः शोककण्ठितम् । रुदन्तः सह वैदेह्या सिपिबुः सलिलेन वै ॥ ५ ॥

कूटघातपरिश्रान्तं	ககரையவிட, தூக் கத்தினை து	महेष्वासं	பெரும் வில்லாளியும்,
प्रमुखं	தூங்கும்	जगतीपतिं	நெகரை தருமான
कुञ्जरं	காணையை	रामं	ஸ்ரீராமரை
इव	போன்றவரும்,	ते	அந்த
शोककण्ठितं	சொகத்தால் மெய் மறந்து	भ्रातरः	தம்பிகள்
जगत्यां	தரையில்	वैदेह्या सह	வைதேகியாரோடு
तथा	மேற்கண்டவாறு	सर्वतः	எல்லோரும்
निपतितं	வீழ்ந்துகிடந்தவரும்,	रुदन्तः	அழுதுகொண்டே
		सलिलेन } सिपिबुः वै }	ஐனத்தை தெளித்த வர்கள்.

स तु संज्ञां पुनर्लब्ध्वा नेत्राभ्यामासमुत्सृजन् । उपाक्रामत काकुत्स्थः कृपणं बहु भाषितुम् ॥

सः	அந்த	उत्सृजन् तु	பெருகிவிட்டுக் கொண்டு
काकुत्स्थः	ஸ்ரீராமர்,	कृपणं	பரிதாபமாய்
पुनः	மீளவும்	बहु	பலவிதமாய்
संज्ञां	அறிவை	भाषितुं	புலம்ப
लब्ध्वा	அடைந்து	उपाक्रामत	தலைப்பட்டார்
नेत्राभ्यां	இரு கண்களினின்		(ஆர்வம்).
आश्रं	கண்ணீரை [அம்		

स रामः स्वर्गतं श्रुत्वा पितरं पृथिवीपतिम् । उवाच भरतं वाक्यं धर्मात्मा धर्मसंहितम् ॥

ச:	அந்த	சுதா	சிக்தித்து
धर्मात्मा	தர்மாத்மாவாகும்	भरतं	பரதரைப்பார்த்து
रामः	ராமர்	धर्मसंहितं	தர்மத்தை நன்குமீன
पृथिवीपतिं	சக்கிரவர்த்தியாராகும்		நகக்காட்டும்
पितरं	திருத்தந்தையரை	वाक्यं	பின்வரும் சொல்லை
स्वर्गतं	ஸ்வர்க்கமடைந்து	उवाच	சொன்னார் :
	மீட்டவராய்		

किं करिष्याम्ययोध्यायां ताते दिष्टां गतिं गते ॥ ८ ॥

ताते	“ திருத்தந்தை	अयोध्यायां	அயோத்தியில்
दिष्टं	தெய்வத்தால் விதிக்க	किं	என்ன
गतिं	உதிகைய [கப்பட்ட	करिष्यामि	நான் செய்வப்போகி
गते	அடைந்தபின்னர்		மேன் ?

कस्तां राजवरादीनामयोध्यां पालयिष्यति ॥ ९ ॥

राजवराद्	“ அரசோத்தமரால்	अयोध्यां	அயோத்தியை
हीनां	கைவிடப்பட்ட	कः	எவன்
तां	அந்த	पालयिष्यति	பரிபாலனம்பண்ணு
			வன் ?

किं नु तस्य मया कार्यं दुर्ज्ञातेन महात्मनः । यो मृतो मम शोकेन मया चापि न संस्कृतः ॥

यः	“ எவர்	तस्य	அந்த
मम अपि	என்னையே நிரிந்து	महात्मनः	மஹாத்மரவர்க்கு
शोकेन	சோகத்தினையே	दुर्ज्ञातेन	உபயோகமற்ற புதல்
मृतः	மரணமடைந்து		வனாகிய
मया	என்னால்	मया	என்னால்
संस्कृतः च न	மைஸ்காரம்கூடச்செய்யப்படவில்லையோ	किं नु कार्यम्	என்ன பயன் ?

अहो भरत सिद्धार्थो येन राजा त्वयाऽनघ । शत्रुघ्नेन च सर्वेषु प्रेतकृत्येषु संस्कृतः ॥ ११ ॥

अनघ	“ தோஷரஹிதனே !	शत्रुघ्नेन च	சத்ருக்ஷணனும்
भरत	பரத !	राजा	சக்கிரவர்த்தியார்
अहो	ஐயோ பாவகரலி !	सर्वेषु	எல்லா
सिद्धार्थः	கொடுத்துவைத்தவன் !	प्रेतकृत्येषु	பிரேதகாரியக்களில்
येन	என்கொன்றால்	संस्कृतः	மைஸ்கரிக்கப்பட்ட
त्वया	உன்னாலும்		வார்.

ततो बहुगुणं तेषां बाष्पं नेत्रेष्वजायत । तथा श्रुतिं काकुत्स्थे कुमारानां यशस्विनाम् ॥

ततः	அப்பொழுது	कुमाराणां	காமராமரர்களுடைய
काकुत्स्थे	கூகூதராயர்	तेषां	அவர்களுடைய
तथा	மேற்கண்டவாறு	नेत्रेषु	கண்களில்
श्रुति	சொல்லுகையில்	बहुगुणं	அளவுகடந்த
यशस्विनां	புகழ்பெற்ற	बाष्पं	கண்ணீர்
		अजायत	உண்டாகிற்று.

ततस्ते भ्रातरः सर्वे भृशमाश्वस्य राघवम् । अद्रुवज्जगतीभर्तुः क्रियतामुदकं पितुः ॥१८॥

ततः	அப்பொழுது	भाश्वस्य	தேற்றி,
ते	அந்த	जगतीभर्तुः	‘கோகரைதராகிய
भ्रातरः	தம்பிரமர்கள்	पितुः	தந்தைக்கு
सर्वे	எல்லோரும்	उदकं	தர்ப்பணம்
राघवं	ஸ்ரீராமரை	क्रियतां	செய்யப்பட்டும்*
भृशं	பலவாசுரப்	अद्रुवन्	சொன்னார்கள். (என்று

सा सीता श्वशुरं श्रुत्वा स्वर्गलोकगतं वृषम् । नेत्राभ्यामश्रुपूर्णाभ्यामशक्नेक्षितुं पतिम् ॥

सा	அந்த	श्रुत्वा	கேட்டு,
सीता	சீதாப்பிரசாத்தியார்	अश्रुपूर्णाभ्यां	கண்ணீர் மிகுந்த
श्वशुरं	மாமனாகராகிய	नेसाभ्यां	கண்களால்
वृषं	சகலவர்த்தியாரை	पतिं	கணவரை
स्वर्गलोकगतं	ஸ்வர்க்காமலாத	ईक्षितुं	பரீட்சை
	வராய்	अशक्नु न	முடியாதிருந்தனவர்.

सान्त्वयित्वा तु तां रामो रुदन्तीं जनकात्मजाम् । उवाच लक्ष्मणं तत्र दुःखितो दुःखितं वचः॥

रामः	ஸ்ரீராமர்	दुःखितः	மனவேதனைபுற்றவ
रुदन्तीं	அழுதுகொண்டிருப்பவளுடும்		ராகவே
जनकात्मजां	ஜனகர் திருமகனும்	दुःखितं	துக்கப்படும்
तां	அவளை [ஆகை]	उवाच	எக்தமனவரை(ப் பார்த்து)
सान्त्वयित्वा	தேற்றி,	वचः	நின்வரும் சொல்லை
तस तु	அவ்வளமே	उवाच	சொன்னார் :

आनयेद्बुद्धिपिण्याकं चीरमाहर चोत्तरम् । जलक्रियार्थं तातस्य गमिष्यामि महात्मनः ॥

महात्मनः	* மதுரைத் தமரவராகிய	उत्तरं चीरं	உத்தரீயமரவுரிகைய
तातस्य	தந்தைக்கு	आहर	எடுத்துவர.
जलक्रियार्थं	தர்ப்பணம் செய்வதற் காக	बुद्धिपिण्याकं च	இக்குணப்பிண்ணுக் கையுடும்
गमिष्यामि	போகிறேன்.	आनय	கொண்டுவர.

सीता पुरस्ताद्गन्तु त्वमेनामभितो व्रज । अहं पश्चाद्गमिष्यामि गतिर्हेपा सुदारुणा ॥२२॥

सीता	“ ஸீதை	व्रज	நட
पुरस्तात्	முந்தி	अहं	நான்
गन्तु	நடக்கட்டும்.	पश्चात्	கடைசியாய்
त्वे	நீ	गमिष्यामि	வருகிறேன் ;
एनां	இவளை	एषा हि	இதுதான்
अभितः	பின்பற்றி	सुदारुणा गतिः	அபரக்கியாகிதி.

ततो नित्यानुगस्तेषां विदितात्मा महामतिः । मृदुदान्तश्च शान्तश्च रामे च दृढभक्तिमान् ॥
सुमन्त्रस्तैर्वृषसुतैः सार्धमाश्वस्य राघवम् । अवातारयदालम्ब्य नदीं मन्दाकिनीं शिवाम् ॥

ततः	அப்பொழுது	दृढभक्तिमान् च	திடமான பக்தியுடன்
तेषां	அவர்களுடைய		ளவருமான
नित्यानुगः	குலமுறைவாய் தொண்டுபூண்டவரும்,	सुमन्त्रः	சுமந்திரர்
विदितात्मा	ஆத்மஸ்வரூபத்தை அறிந்தவரும்,	रैः	அந்த
महामतिः	மகா புத்திமான்னும்,	वृषसुतैः	சக்கிரவர்த்திகுமாரர்
मृदुः	இணக்கமானவரும்,	सार्धं	கூட [களைத்து]
शान्तः च	ஐம்புலன்களையும் அடக்கியவரும்,	राघवं	ஸ்ரீராமரை
शान्तः च	மனத்திருப்திகொண்டவரும்,	आश्वस्य	தேற்றி,
रामे	ஸ்ரீராமரிடத்தில்	आलम्ब्य	பிடித்துக்கொண்டு,
		शिवां	புண்ணியமாகிய
		मन्दाकिनीं	மந்தாகினி
		नदीं	நதியில்
		अवातारयन्	இறக்கச்செய்தார்.

ते सुतीर्थो ततः कृच्छ्रादुपागम्य यशस्विनः । नदीं मन्दाकिनीं रम्यां सदा पुष्पितकाननाम् ॥
शीघ्रस्रोतसमासाद्य तीर्थं शिवमकर्मदम् । सिषिचुस्तृदकं राजे तत एतद्वचनिति ॥ २६ ॥

ततः	அப்பொழுது	कृच्छ्रात्	மனவேதனையால் மக்க
यशस्विनः	புகழ்பெற்ற	उपागम्य	போடி [கூடப்பட்டு]
ते	அவர்கள்	शिवं	புண்ணியமானதும்,
सदा	எக்காலத்திலும்	अकर्मं	சீமையானதுமான
सुतीर्थो	குளிர்த்த தீர்த்தத்தை	तीर्थं	தீர்த்தத்தை
रम्यां	அழகிய [புனையதம்,	ततः	அதிலிருந்து
पुष्पितकाननां	நன்குபூத்த வனங்களை புனையதம்,	आसाद्य	எடுத்துவந்தத
		राजे	“ சக்கிரவர்த்தியாரின் பொருட்டு
शीघ्रस्रोतसं	{ விசைந்தோடும் ஆளப் பிரவாகத்தைபுனையதுமான	एतत् भवतु	இது ஆகட்டும்
मन्दाकिनीं	மந்தாகினி	इति तु	என்று சொல்லி
नदीं	நதியில்	उदकं सिषिचुः	தர்ப்பணம் செய்தார்கள்

प्रपृष्ठ च महीपालो जलपूरितमञ्जलिम् । दिशं याम्यामभिमुखो रुदन्वचनमब्रवीत् ॥२७॥

மஹிபாலு: மேலகநா தராகுமவர்

யாம்யா: தென்

जलपूरितं किं निरम्पित्य

दिशं अभिमुख: திசைமுகோக்கி

अञ्जलिं अर्पुणसंज्ञाय

रुदन् च अग्राहुकोण्डे

प्रपृष्ठं உயர்த்தி

वचनं பின்வரும் சொல்லை

अब्रवीत् சொன்னார் :

एतत्ते राजशार्दूल विमलं तोयमक्षयम् । पितृलोकगतस्याद्य मदत्तमुपतिष्ठतु ॥ २८ ॥

राजशार्दूल "அரசோத்தமரோ!

विमलं பரிசுத்தமானது

पितृलोकगतस्य प्रतिकूलोक्तத்திலிருக்

மாகிய

ते तेवரிருக்கு [கும்

एतत् இந்த

अद्य இப்பொழுது

तोयं ஐலம்

मदत्तं என்னுள் கொடுக்கப்

अक्षयं அகதயமாய்

பட்டதும்,

उपतिष्ठतु பயன்பட்டும்."

ततो मन्दाकिनीतीरात्प्रत्युत्तीर्य स राघवः । पितृशकार तेजस्वी निवापं भ्रातृभिः सह ॥

स: அந்த

भ्रातृभिः தம்பிரமர்களோடு

तेजस्वी தேஜஸ்வியாகும்

सह கூடவே

राघवः ஸ்ரீராமர்

पितु: தந்தைக்கு

मन्दाकिनीतीरात् மந்தாகினீதுலத்தி

निवापं பிண்டப்பிரதா

னின்று

चकार பின்வருமாறு

प्रत्युत्तीर्य ततः கரையேறியபின்னர்

செய்தருளினார்.

ऐङ्गदं बदरीमिश्रं पिण्याकं दर्भसंस्तरे । न्यस्य रामः सुदुःखार्तो रुदन्वचनमब्रवीत् ॥३०॥

रामः ஸ்ரீராமர்

सुदुःखार्तः மிக மனவேதனைப்

बदरीमिश्रं இலந்தையுடன் கூடிய

படுகின்றவராய்

ऐङ्गदं இக்குண

रुदन् அழுதுகொண்டே

पिण्याकं பிண்ணாக்கை

वचनं பின்வரும் சொல்லை

दर्भसंस्तरे தருப்பாஸனத்தில்

अब्रवीत् சொன்னார் :

न्यस्य வைத்து,

इदं भुङ्क्व महासज मीतो यदशना वयम् । यदन्नं पुरुषोऽश्नाति तदन्नास्तस्य देवताः ॥

महाराज "சக்கிரவர்த்தியாரே!

वयं எங்கள்

पुरुषः ஓர் மனிதன்

यदशना: எதைப் புதிக்கிறோ

यद् अन्नं எந்த உணவை

மேல அந்த

अश्नाति புதிக்கிறோ,

इदं இதை

तस्य அவனது

मीतः மனத்ருப்திகொண்ட

देवता: தெய்வங்கள்

வராய்

यदन्ना: அதையே உணவாய்க்

भुङ्क्व புதியும்."

கொண்டவை.

ततस्तेनैव मार्गेण मयुचीर्य नदीतटात् । आस्रोह नरव्याघ्रो रम्यसानुं महीधरम् ॥३२॥

नरव्याघ्रः	புருஷோத்தமராகும் அவர்	मयुचीर्य	மெயிவந்து,
ततः	அதன்மேல்	रम्यसानुं	அழகிய தாழ்வரை கையுடைய
तेन मार्गेण एव	அதே வழியாய்,	महीधरं	மலையில்
नदीतटात्	நதிக்கரைவிரிகுத்து,	आस्रोह	எறிஞர்.

ततः पर्णकुटीद्वारमासाय जगतीपतिः । परिजग्राह बाहुभ्यामुभौ भरतलक्ष्मणौ ॥ ३३ ॥

जगतीपतिः	ஜோகந தராசுரவர்	भरतलक्ष्मणौ	பரதர் லக்ஷ்மணராகிய
पर्णकुटीद्वारं	பர்ணசுராவாரிகை	उभौ	இருவர்களுயும்
आसाय ततः	அடைந்தபின்னர்	परिजग्राह	கட்டியகைத்துக் கொண்டார்.
बाहुभ्यां	இருகைகளாலும்		

तेषां तु रुदतां शब्दात्यतिश्रुत्कोऽभवाद्गिरौ । आतृणां सह वैदेख्या सिद्धानां नर्दतामिव ॥

वैदेख्या सह	கைதெயியரோடுகூட	गिरौ	மலையில்
रुदतां	அழுதுகொண்டிருந் தும்	मतिश्रुतः	எதிரொளி, கர்ஜிக்கும்
तेषां	அந்த	नर्दतां	சிக்கங்களைதுபோன்ற
आतृणां	ஊதோதரர்களுடைய	सिद्धानां इव	இப்பொழுது [கால் உண்டாவிற்று.
शब्दात्	ஒலியால்,	तु	
		अभवत्	

महाबलानां रुदतां कुर्वतामुदकं पितुः । विज्ञाय तुमुलं शब्दं वस्ता भरतसैनिकाः ॥३५॥

भरतसैनिकाः	பரதரின் சைனியத் திணுள்ளவர்கள்	उदकं कुर्वतां	தர்ப்பணம்செய்து
तुमुलं	பல்த்	रुदतां	அழுதின்ற
शब्दं	சூனியை	महाबलानां	மகா பரிஷ்டர்களான அவர்களைதென்று
पितुः	தந்தைக்கு	विज्ञाय	உணர்ந்து
		वस्ताः	வருத்தினார்கள்.

अब्रुवन्वापि रामेण भरतः सङ्गतो ध्रुवम् । तेषामेव महाच्छब्दः शोचतां पितरं मृतम् ॥

अपि च	மேலும்	शोचतां	தன்புறம்
अब्रुवन्	{ ஒருவரோடொருவர் பின்வருமாறு பேசிக் கொண்டனர்.	तेषां एव	அவர்களுடையதே.
महान् शब्दः	"பெரிய ஒலியானது,	भरतः	பரதர்
मृतं	இறந்துபோன	रामेण	ஸ்ரீராமரை
पितरं	தந்தையைப்பற்றி	सङ्गतः	கண்டுவிட்டான் பது
		ध्रुवम्	திண்ணம்."

अथ वासान्परित्यज्य तं सर्वेऽभिमुखाः स्वनम् । अप्येकमनसो जम्बूद्वीपास्थानं प्रधाविताः॥

अथ अप்பொழுது
सर्वे எல்லோரும்
वासान् இருந்த இடங்களை
परित्यज्य விட்டு
तं स्वनं அந்த சத்தத்திற்கு
अभिमुखाः எதிர்த்தோக்கியவர்கள்

எரய்

यथास्थानं அந்த இடத்திற்கு
प्रधाविताः விரைந்து செல்கின்ற
வர்களாய்
एकमनसः अपि ஒரேயுத்தேசமுடைய
यवர்களாயும்
जम्बु: நடந்தார்கள்.

हयैरन्ये गजैरन्ये रथैरन्ये स्वलङ्कृतैः । सुकुमारास्तथैवान्ये पद्मिरेव नरा ययुः ॥ ३८ ॥

सुकुमाराः பலனூர் ணர்களான
अन्ये சிலர்
हयै: குதிரைகளின்பேரி
अन्ये சிலர் [னும்,
गजै: யானைகளின்பேரினும்,
अन्ये சிலர்

स्वलङ्कृतै: நன்கலங்கரிக்கப்பட்ட
रथै: ரதங்களினும்,
तथा एव அங்ஙனமே
अन्ये नरा: வேறுசில மனிதர்கள்
पद्मि: एव காலநடைபாகவும்
ययु: சென்றார்கள்.

अचिरमोषितं रामं चिरविमोषितं यथा । द्रष्टुकामो जनः सर्वो जगाम सहसाऽऽश्रमम् ॥

जनः सर्वः ஜனங்களை எல்லோரும்
अचिरमोषितं சமீபத்திலேயே காடு
கடத்தப்பட்ட

रामं ஸ்ரீராமரை
चिरविमोषितं } வெகுநாள் முன்பே
यथा } காடு கடத்தப்பட்ட
வர்போல

द्रष्टुकामः பார்க்க ஆவாங்கொண்
டவர்களாய்,
सहसा வேகமாய்
आश्रमं ஆசிரமத்தை நோக்கி
जगाम சென்றார்கள்.

भ्रातॄणां त्वरितास्ते तु द्रष्टुकामाः समागमम् । ययुर्वहुविधैर्यानैः खुरनेमिसमाकुलैः ॥ ४० ॥

खुरनेमिसमाकुलै: குளம்பு, சக்கிரம்
இவைகளால் நிறைந்த
बहुविधै: பலவித
यानै: तु வா ஹனங்களிலிருந்த
ते அவர்கள்

भ्रातॄणां ப்ராதாக்களுடைய
समागमं சேர்க்கையை
द्रष्टुकामा: காண ஆவாங்கொண்
டவர்களாய்
त्वरिता: விரைவுற்று
ययु: சென்றார்கள்.

सा भूमिर्वहुभिर्यानैः खुरनेमिसमाहता । मुमाच तुमुलं शब्दं धौरिवाभ्रसमागमे ॥ ४१ ॥

सा भूमि: அந்த தடயானது,
बहुभि: பல
यानै: வா ஹனங்களால்
खुरनेमिसमाहता { குளம்புகளாலும், வட்
டங்களாலும் தாங்
கப்பட்டதாய்,

अभ्रसमागमे மேகமொன்றோடொ
ன்று சேருகையில்
धौ: इव ஆகாசம்போல்
तुमुलं பெருந்த
शब्दं ஒலியை
मुमाच வெளிவிட்டது.

तेन विवासिता नागाः करेणुपरिवारिताः । आवासयन्तो गन्धेन जम्बुरन्यद्वनं ततः ॥ ४२ ॥

तेन	அந்த	आवन् वने	வேறு வனத்தை
गन्धेन	சம்புகத்தால்	आवासयन्तः	இருப்பிடமாக்கித் கொண்டு
विवासिताः	பயமுற்ற		
नागाः	வாளைகள்	ततः	அங்கிலத்திலிருந்து
करेणुपरिवारिताः	பெண் வாளைகளோடு கூட	जम्बुः	கொண்டலிட்டன.

बराहसृगसङ्घाश्च महिषाः सर्वानराः । व्याघ्रगोकर्णगवया विलेसुः पृषतैः सह ॥ ४३ ॥

बराहसृगसङ्घाः	பன்றிக்கட்டங்களும், மாண்கட்டங்களும்,	व्याघ्रगोकर्ण- गवयाः	புலிகளும், கோவேறு கழுதைகளும், 'கவய' மென்ற எருதுகளும்,
महिषाः च	எருமைகளும்,	पृषतैः	புள்ளிமாண்களோடு
सर्वानराः	ஸர்ப்பங்களும், குரங்குகளும்,	सह	கூட
		विलेसुः	பயந்தோடின.

रथाङ्गसाह्य नत्पूहा हंसाः कारण्डवाः पुवाः । तथा पुंस्कोकिलाः कौञ्जा विलंजा भेजिरे दिशः ॥

रथाङ्गसाह्यः	சக்கரவாகனங்களும்,	कौञ्जाः	கௌஞ்சப்பறிகள் களும்,
नत्पूहाः	நீர்க்கோழிகளும்,	विलंजाः	அச்சமுற்றவைகளாய்
हंसाः	ஆன்னங்களும்,	दिशः	எல்லாத்திசைகளிலும்
कारण्डवाः	நீர்க்கானகங்களும்,	भेजिरे	பதந்தோடின.
पुवाः तथा	கொக்குகளும்,		
पुंस्कोकिलाः	ஆண் குயில்களும்,		

तेन शब्देन विव्रस्तैराकाशं पक्षिभिर्वृतम् । मनुष्यैरावृता भूमिरुभयं प्रवर्धो तदा ॥ ४५ ॥

तेन	அந்த	मनुष्यैः	மனிதர்களால்
शब्देन	ஒலியால்	आवृता	சூழ்வித்து.
विव्रस्तैः	பறந்தோடிய	तदा	இப்படி இருந்தமை
पक्षिभिः	பறிகளால்	उभयं	இரண்டும் [மால் ஒன்றுக்கொன்று 40]
आकाशं	ஆகாசமானது	प्रवर्धौ	பெற்றதாய் விளங் கிற்று.
वृतं	விரம்பிற்று.		
भूमिः	பூமிநோக்கமானது		

ततस्तं पुरुषव्याघ्रं यशस्विनमकल्पयम् । आसीनं स्थण्डिले रामं ददर्श सहसा जनः ॥

ततः	அப்பொழுது	तं	அந்த
जनः	ஜனங்கள்	रामं	ராமரை
पुरुषव्याघ्रं	புருஷோத்தமரும்,	स्थण्डिले	கலையில்
यशस्विनं	புகழ்பெற்றவரும்,	आसीनं	விந்நிருக்கிறவராய்
अकल्पयं	தோஷநாஸிதருடைய	सहसा	மனமேதனைபுடன்
		ददर्श	கண்டார்கள்.

विगर्हमाणः कैकेयी सहितो मन्थरामपि । अभिगम्य जनो रामं वाष्पपूर्णमुखोऽभवत् ॥

सहितः	கூடிவந்த	रामं	ஸ்ரீராமரை
जनः	ஜனங்கள்,	अभिगम्य	கிட்டி
कैकेयी	கைகேயிமீதவியாரை	वाष्पपूर्णमुखः	கண்ணீர் நிரம்பிய
मन्थरा अपि	மந்தரையையும் [யும்]		முகமுடையவர்களாக
विगर्हमाणः	பழித்துக்கொண்டு	अभवत्	ஆயினர்.

तान्नरान्वाष्पपूर्णान्समीक्ष्याथ सुदुःखितान् । पर्यष्वजत धर्मज्ञः पितृवन्मातृवच्च सः ॥

अथ	அப்பொழுது	तान्	அந்த
धर्मज्ञः	தர்மஜ்ஞராகும்	नरान् समीक्ष्य	ஜனங்களைப் பார்த்து
सः	அவர்	पितृवत्	தந்தையோலவும்,
सुदुःखितान्	மிக்கமனவேதனைப் பட்டுக்கொண்டு	मातृवत् च	தாய்போலவும்
वाष्पपूर्णान्	கண்ணீர் நிறைந்த கண்களுடைய	पर्यष्वजत	தட்டிக்கொடுத்து மகிழ்வித்தனர்.

स तत्र कांश्चित्परिपस्वजे नराक्षराश्च केचित्तु तमभ्यवादयन् ।

चकार सर्वान्सवयस्यवान्धवान्यथार्हमासाद्य तदा नृपात्मजः ॥ ४९ ॥

सः	அந்த	अभ्यवादयन्	மனஸ்காரம் செய்தார்
नृपात्मजः	சக்கிரவர்த்தியின் திருக்குமாரர்,		கள்.
तस्य	அவ்விடத்தில்	सवयस्यवान्	கிளைகிதர்களுடும்
तदा	அப்பொழுது,		பந்துக்களோடும்கடிய
कांश्चित् नरान्	சில மனிதர்களை	सर्वान्	எல்லோரையும்
परिपस्वजे	ஆலிங்கனம் செய்த	आसाद्य	கிட்டி
केचित् नराः च	சில மனிதர்கள் [னர்.	यथाहं	அவரவர்க்குத் தக்க மரியாதையை
तं तु	இவருக்கு	चकार	செய்தனர்.

ततः स तेषां रुदतां महात्मनां भुवं च खं चानुनिनादयन्वनः ।

गुहा गिरीणां च दिशश्च सन्ततं मृदङ्गवोपप्रतिमो विशुश्रुवे ॥ ५० ॥

ततः	அப்பொழுது	अनुनिनादयन्	எதிரொலிபுண்டாக் கிக்கொண்டு
रुदतां	அழுதுகொண்டிருந்த	गिरीणां	மலைகளுடைய
तेषां	அந்த	गुहाः च	குகைகளிலும்,
महात्मनां	மகாத்மாக்களுடைய	दिशः च	திக்குகளிலும்
सः	அந்த	सन्ततं	இடைவிடாது
स्वनः	சத்தமாளது	मृदङ्गवोपप्रतिमः	மிருதங்கமுழக்கம் போன்றதாய்
भुवं च	பூமியிலும்,	विशुश्रुवे	கேட்கப்பட்டது.
खं च	ஆகாயத்திலும்,		

इत्यार्षे श्रीमद्रामायणे वाल्मीकीये आदिकाव्ये

अयोध्याकाण्डे द्वात्रिंशत्तमः सर्गः ॥

11 503 11

மாதுஷீனம்—தாய்மொகிதா தரிசிப்பது.

रामदशमहर्षितः श्रीगणेशाय नमः दारानु च ।। गौरी विष्णवे नमः ।।

वसिष्ठः	வாஸிஷ்ட பகவான்,	देशं	இடத்தை
वृक्षारथस्य	தசரதரத	अभिचक्राम	நடடி நடந்தார்.

मन्दाकिनी प्रति	1000 रु. (मिनीकॉपी) तक	रामलक्ष्मणसेविते	3000 रु. (मिनीकॉपी) तक
-----------------	------------------------	------------------	------------------------

गतिविध: सूचक/सूचक सत सूचक/सूचक

பா:	நவ்விடத்தில்	பா:	பரந்தகாரிகள்.
-----	--------------	-----	---------------

கோவை	கோவை தேவியார்	அனா:	மற்றும் மன்னன்
------	----------------------	------	-----------------------

परिणामता मन्त्रालय, काठमाडौं

समिति

प्राप्त नैसर्गिक वनस्पति विज्ञान विभाग, पंजाब विश्वविद्यालय, लुधियाना - १४१००५

[illegible]

निविधीकृता:	का दि. का. सं. ३८१७८८८	तीर्थ	२०१४-१५ - ३६९५६
--------------------	------------------------	--------------	-----------------

அகிலகர்மணா எ ன் னு டு யு டு ம் எ ன் னு டி ன் (௨௩) ஐ ன் னு டு ம் ஐ ன் னு டு ம்

அனாதாபாதி கரத்தினாந்தரவாசகம் (செந்தமிழ்நாடுக்குரியது.)

इतः समिन्ने पुत्रस्ते सदा जलमतन्द्रितः । स्वयं हरति सौमित्रिर्वयम् पुत्रस्य कारणात् ॥५॥

1990

பெயர்:	சுப்பிரமணியம்	தேவநாமம்:	சுப்பிரமணியன்
மாமணி:	சுப்பிரமணியன்	அகோஷம்:	சுப்பிரமணியன்

[illegible]

अधन्यमपि ते पुत्रः कृतवान् तु गहितः । भ्रातुर्यदर्थसहितं सर्वं तद्विहितं गुणैः ॥ ६ ॥

தே	"உனது	அর্থசहितம்	ப்ரியோஜனத்தை
புரு:	புதல்வன்		அளிக்கும்
अधन्यं	இழிவான காரியத்தை	तत्	அது
कृतवान् अपि	செய்தபோதிலும்,	सर्वं तु	எல்லாமும்
गहितः न	பழிக்கப்படமாட்	गुणैः	நற்பலன்களோடு
यत्	எனென்றால் [டான்.	विहितम्	விதிக்கப்பட்டிருக்
भ्रातुः	ஜெம்புடப் பரதரவுக்கு		கிறது.

अद्यायमपि ते पुत्रः क्लेशानामथोचितः । नीचानर्थसमाचारं सज्जं कर्म प्रमुञ्चतु ॥ ७ ॥

தே	"உனது,	நீவானर्थ-	இழிவும் துர்பாக்கிய
क्लेशानां	காயக் லேசங்களுக்கு	समाचारं }	முமான அனுஷ்டா
अथोचितः	அனுபவப்பட்டாரத,		னமுடன்
पुत्रः	புதல்வனாகும்	सज्जं	செய்துவரும்
अये	இவன்	कर्म	தொழிலை
		अथ अपि	இப்பொழுதாவது
		प्रमुञ्चतु	விடுவானா ? "

दक्षिणायेषु दर्भेषु सा ददर्श महीतले । पितुरिद्विदिपिण्याकं न्यस्तमायतलोचना ॥ ८ ॥

आयतलोचना	அகன்ற கண்களைப்	दर्भेषु	தர்ப்பைகளில்
सा	அவள், [டைய	न्यस्तं	வைக்கப்பட்டிருந்த
महीतले	தரையில்	इद्विदिपिण्याकं	இக்குணப்பிண்ணைக்
पितुः	தந்தைக்கு		கை
दक्षिणायेषु	தெற்குப்பார்த்த	दर्श	கவனித்தனள்.
	துளியையுடைய		

तं भूमौ पितुरातेन न्यस्तं रामेण वीक्ष्य सा । उवाच देवी कौसल्या सर्वा दशरथस्त्रियः ॥

आतेन	துக்கராமராம் தெ	कौसल्या	கோசலா
रामेण	ஸ்ரீராமரால் [ரித்	देवी	தேவியார்
भूमौ	தரையில்	वीक्ष्य	பார்த்து
पितुः	தந்தைக்கு	दशरथस्त्रियः	தசரதமனைவிமர்கள்
न्यस्तं	வைக்கப்பட்டிருந்த	सर्वाः	எல்லோரிடமும்
तं	அதை	उवाच	(பின்வருமாறு)
सा	அந்த		சொன்னாள் :

इदमिक्ष्वाकुनाथस्य राघवस्य महात्मनः । राघवेण पितुर्दत्तं पश्यतैतद्यथाविधि ॥ १० ॥

राघवेण	"ஸ்ரீராமனால்	यथाविधि	முறைப்படி
महात्मनः	மஹாத்மாவும்	दत्तं	கொடுக்கப்பட்டது
इक्ष्वाकुनाथस्य	இஷ்வாகுநாத	इदं	இது.
	ரும்	एतत्	இதை
पितुः	திருத்தந்தையுமாகிய	पश्यत	பாருங்கள்.
राघवस्य	தசரதசக்கிரவர்த்தி		
	யாருக்கு		

तस्य देवसमानस्य पार्थिवस्य महात्मनः । नैतदौपयिकं मन्ये भुक्तभोगस्य भोजनम् ॥११॥

देवसमानस्य	"தேவகுக்கொப் பாணவரும்	பாதிவச्य	சக்கிரவர் த்தியாருக்கு
भुक्तभोगस्य	பொகங்களை அனு பலித்தவரும்	एतत्	இது
महात्मनः	மஹாத்மாவாகிய	औपयिकं	தகுந்த
तस्य	அந்த	भोजनं न	உணவில்லை என
		मन्ये	நான் இக்கையது
			கிறேன்.

चतुर्न्तां महीं भुक्त्वा महेन्द्रसदृशो भुवि । कथमिहृदिपिण्याकं स भुङ्क्ते वसुधाधिपः ॥

भुवि	"உலகில்	महीं	பூமிகைய
महेन्द्रसदृशः	இந்திரனுக்கொப்பான	भुक्त्वा	ஆண்டுகிட்டு,
वसुधाधिपः	சக்கிரவர் த்தியராகிற	इहृदिपिण्याकं	இங்குணப்பின்
सः	அவர்,		ஊக்கை
चतुर्न्तां	{ நான்கு சமுத்திரங்க ளையும் எல்லையாகவு டைய	कथं	எப்படி
		भुङ्क्ते	புசிப்பார்?

अतो दुःखतरं लोके न किञ्चित्प्रतिभाति मे । यत्र रामः पितुर्दयादिङ्गदीक्षोदमृदिमान् ॥

कदिमान्	"அமரனுபசக்தி படைக்கப்பெற்ற	यस दयालु	கொடுக்கின்றான்
रामः	ஸ்ரீராமன்	लोके	உலகில், [என்றால்
पितुः	தந்தையாருக்கு	अतः	இதையிட
इहृदीक्षोदं	இங்குணப்பின்	दुःखतरं	துக்கதாயானது
	ஊக்கை	किञ्चि न	வேறொன்றும் இல்லை
		मे	எனக்கு [என
		प्रतिभाति	தோன்றுகிறது.

रामेणेहृदिपिण्याकं पितुर्दत्तं समीक्ष्य मे । कथं दुःखेन हृदयं न स्फोटति सहस्रया ॥१४॥

रामेण	"ஸ்ரீராமனால்	मे	எனது
पितुः	தந்தையாருக்கு	हृदयं	யார்பானது
इहृदिपिण्याकं	இங்குணப்பின்	दुःखेन	துவர்த்தால்
दत्तं	இடப்பெட்டிருப்ப	सहस्रया	ஆராய் துண்டுகளாக
	தாய்	कथं	என்னு
समीक्ष्य	கண்முன் பார்த்த	स्फोटति न	பிளவாகிறுக்கிறது?

श्रुतिस्तु खल्विदं सत्या लौकिकी प्रतिभाति मे । यदन्नं पुरुषोऽश्नाति तदन्नास्तस्य देवताः ॥

पुरुषः	"ஓர் மனிதன்	इयं	இந்த
यत्	எந்த	लौकिकी श्रुतिः	மேல்கோத்தியானது
अन्नं	உணவை	तु	இப்பொழுது
अश्नाति	புதிக்கிறுக்கிற	खलु	நிச்சயமாய்
तस्य	அவனது	सत्या	பரத்தியகூத்தில்
देवताः	தேவதைகள்		விளங்குகிறதென்று
तदन्नाः	அதேபுணவைக்கொ ண்டவர்கள் என்ற	मे	எனக்கு
		प्रतिभाति	தோன்றுகிறது."

एवमार्तो सपन्नयस्ता जग्मुराभ्यास्य तां तदा । ददृशुश्चाश्रमे रामं स्वर्गच्युतमिवामरम् ॥

தா: அந்த
சபந்ய: சங்களைத் தீர்மானிகள்
एवं மேற்கண்டவாறு
आर्ता புலம்பும்
ता அவளை
आभ्यास्य தேற்றிக்கொண்டே
जग्मु: நடந்தார்கள்.

तदा அப்பொழுது
स्वर्गच्युतம் ஸ்வர்கத்தினின்றும்
இறங்கிய
अमरं इव தேவரைப்போலிருந்
रामं च ஸ்ரீராமரை [கும்
आश्रमे சூசிரமத்தில்
ददृशु: கண்டார்கள்.

तं भोगैः संपरित्यक्तं रामं संपेक्ष्य मातरः । आर्ता मुमुचुरश्रूणि सस्वरं शोककशिताः ॥

मातरः தாய்மார்கள்
भोगैः போகங்களை
संपरित्यक्तं துறந்துவிட்ட
तं அந்த
रामं ஸ்ரீராமரை

सम्पेक्ष्य பார்த்து
शोककशिताः சோகம்முவிட்டு
आर्ता: வருத்தமுற்று
सस्वरं கூக்குரலிட்டு
अश्रूणि सुसुचु: அழுதார்கள்.

तासां रामः समुत्थाय जयाह चरणाञ्छुभान् । मातृणां मनुजव्याघ्रः सर्वासां सत्यसङ्गरः ॥

सत्यसङ्गरः உன்னும் புறமும் ஒரே
மாதிரியாயுள்ள
मनुजव्याघ्रः புருஷோத்தமராகும்
रामः ஸ்ரீராமர்
समुत्थाय எழுந்திருந்து

तासां அந்த
मातृणां தாய்மார்கள்
सर्वासां எல்லோருடைய
छुभान् புண்ணியமான
चरणान् திருவடிகளில்
जयाह விழுந்து சேவித்தனர்.

ताः पाणिभिः सुखस्पर्शैर्मृद्वङ्गुलितलैः शुभैः । प्रममाञ्च रजःपृष्ठद्रामस्यायतलोचनाः ॥१९॥

आयतलोचनाः அகன்ற கண்களை
ता: ஆகர்கள் [புடைய
मृद्वङ्गुलितलैः { மிருதுவான விரல்க
ளையும் உள்ளங்கைக
ளை புழுண்டவைகள
ளும்,
सुखस्पर्शैः இனிய வன்பச்சத்தை
பளிப்பவைகளும்,

शुभैः அழகாயிருக்கின்ற
पाणिभिः திருக்கரங்களால்
रामस्य ஸ்ரீராமரை
रजः पृष्ठान् முதுகில் தைசப்பற்று
ன்னதடத்தில்
प्रममाञ्च: தட்டிக்கொடுத்தார்
கள்.

सौमित्रिरपि ताः सर्वा मातुः संपेक्ष्य दुःखितः । अभ्यवादयतासक्तं शनैः रामादनन्तरम् ॥

सौमित्रिः अपि வசூம்மணரும்,
ता: அந்த
मातुः தாய்மார்கள்
सर्वा: எல்லோரையும்
सम्पेक्ष्य கண்டு
दुःखितः துயரமுற்றவராய்;

रामात् ராமருக்கு
अनन्तरं அப்பால்
शनैः வரிசைப்பிரகாரமாய்
आसक्तं பத்திமையுடன்
अभ्यवादयत நமஸ்காரம்பண்ணி
னார்.

यथा रामे तथा तस्मिन्सर्वा वृत्तिरे स्त्रियः । वृत्ति दशरथाज्जाते लक्ष्मणे शुभलक्षणे ॥

स्त्रियः	மனைவிமார்க்கள்	लक्ष्मणे	லக்ஷ்மணர் விவரம் தி
सर्वाः	எல்லோரும்		தீதும்,
दशरथान्	தசரதரிடமிருந்து	रामे	ராமர் விவரத்தில்
जाते	பிறந்தவரும்	वृत्ति यथा	எவ்வாறுசெய்தனரோ
शुभलक्षणे	அற்புத நற்சொழில் பு	तथा	அவ்வாறே
तस्मिन्	அந்த [சிபவருமாகிய	वृत्तिरे	செய்தார்கள்.

सीताऽपि चरणांस्तासामुपसंगृह्य दुःखिता । श्रूणापश्रुपूर्णांसी सा बभूवायतः स्थिता ॥

सा	அந்த	दुःखिता	தயருந்து
सीता अपि	சீதாப் பிராட்டியும்,	उपसंगृह्य	விழுந்து செலித்து
श्रूणां	மாமிமார்க்களாகிய	अयतः	எதிரில்
तासां	அவர்களுடைய	श्रुपूर्णांसी	கண்ணாம் கண்ணிரு
चरणान्	திருவடிகளில்	स्थिता बभूव	நின்றான். [மாய்,

तां परिष्वज्य दुःखार्ता माता दुहितरं यथा । वनवासकुशां दीनां कौसल्या वाक्यमब्रवीत्॥

कौसल्या	கோசலாதிதனியார்,	दीनां	பரிதாப நிலைமையிலிரு
माता	நா தாய்		க்கும்
दुहितरं	ஒளசகபுத்திரியை	तां	அவளை
यथा	எவ்வண்ணமோ அவ்	परिष्वज्य	கட்டியணைத்துக்
	வண்ணமே		கொண்டு
दुःखार्ता	கஷ்டப்பட்டு	वाक्यं	பின்வரும் சொல்லை
वनवासकुशां	வனவாஸத்தாலான	अब्रवीत्	சொன்னான்.

विदेहराजस्य सुता स्नुषा दशरथस्य च । रामपत्नी कथं दुःखं संप्राप्ता निर्जने वने ॥२४॥

विदेहराजस्य	“ விதேகமன்னரது	निर्जने	நிர்மாணமான்
सुता	திருக்குமாரியும்	वने	காட்டில்
दशरथस्य	தசரதசக்கிரவர்க்கு	दुःखं	கஷ்டத்தை
स्नुषा	மருமியும், [யாருக்கு	कथं	எவ்வாறு
रामपत्नी च	ராமனை மனைவி	संप्राप्ता	பெறப்பட்டிரு
	யாருமிகள்		கோ ?

पद्मपातपसंतप्तं परिक्षिप्तमियोत्पलम् । काञ्चनं रजसा ध्वस्तं क्षिप्तं चन्द्रमिवाम्बुदैः ॥ २५ ॥

मुखं ते भक्ष्य मां शोको दहत्यग्निरिवाश्रयम् । भृशं मनसि वैदेहि व्यसनारणिसंभवः ॥

वैदेहि	“ சீதே !	परिक्षिप्तं	கசக்கப்பட்ட
ते	உனது	उपलं	நீலாற்பலத்தையும்
मुखं	திருமுகமண்டலத்தை	इव	போன்றதாயும்,
आतपसन्तप्तं	வெய்யில் கருகிய	रजसा	அழுக்கால்
पद्मं	தாமரைப்பூவையும்,	ध्वस्तं	படியப்பெற்ற

काञ्चने	பொன்னையும்
अमृद्वैः	மேகங்கள்
क्षिप्रं	மறைக்கப்பட்ட
चन्द्रं	சந்திரனையும்
इव	போன்றதாயும்,
प्रेक्ष्य	பார்த்த
मां	என்னை
अग्निः	தெருப்பு
आश्रयं	இருப்பிடத்தை

इव	எவ்வண்ணமோ ஆவ் வண்ணமே
व्यसनार्णि-	விசனமாசிற ஆரணிக்
सम्भवः	கட்டையினின்று தொன்றுகிற
शोकः	சோகாக்கினியானது
मनसि	உள்ளத்தில்
भृशं	மிகவும்
दहति	எரிக்கிறது."

शुक्लान्तामेवपार्तायां जनन्यां भरताग्रजः । पादावासाच्च जग्राह वसिष्ठस्य च राघवः ॥२७॥

जनन्यां	மாதா
पूर्व	மேற்கண்டவாறு
आर्तायां	மனவேதனையுற்று
शुक्लान्यां च	பேசிக்கொண்டிருக்க கையிலேயே
भरताग्रजः	பரதர் தமையனாராகும்

राघवः	ஸ்ரீராமர்
वसिष्ठस्य	வஸிஷ்டபகவானுடைய
पादौ	திருவடிகளை
आस्राय	தொட்டு
जग्राह	விழுந்து சேவித்த னர்.

पुरोहितस्याग्निसमस्य वै तदा बृहस्पतेरिन्द्र इवामराधिपः ।

प्रगृह्य पादौ सुसमृद्धतेजसः सहैव तेनोपविवेश राघवः ॥ २८ ॥

अमराधिपः	தேவர்களுடையதனாகும்
इन्द्रः	இந்திரன்
बृहस्पतेः	ப்ரஹ்ஸ்பதிக்கு
इव	எவ்வண்ணமோ ஆவ் வண்ணமே
राघवः	ஸ்ரீராமர்
अग्निसमस्य	அக்னிக்கொப்பான

सुसमृद्धतेजसः	மகாதேஜோமயராஜிய
पुरोहितस्य	புரோகிதருடைய
पादौ	திருவடிகளில்
प्रगृह्य	வணங்கிவிட்டு
तेन सह एव	அவரோடுகூடவே
तदा	அப்பொழுது
उपविवेश वै	வீற்றிருந்தார்.

ततो जयन्त्ये सहितैः समन्त्रिभिः पुरप्रधानैश्च सहैव सैनिकैः ।

जनेन धर्मज्ञतमेन धर्मवानुपोपविष्टो भरतस्तदाग्रजम् ॥ २९ ॥

ततः	அதன்பிறகு
सहितैः	அங்கு வந்திருந்த
समन्त्रिभिः	மகதிரிபார்களோடு கூடிய
पुरप्रधानैः च	புரதத்துப்பிரதானர்க ளோடும்,
सैनिकैः	சையன்யத்தைச்சேர்ந் தவர்களோடும்,
धर्मज्ञतमेन	தர்மமறிந்தவர்களிடம் ஹத்தம

जनेन	ஜனங்களோடும்
सह एव	கூடவே
धर्मवान्	தர்மம்தடாராகிய
भरतः	பரதர்
तदा	அப்பொழுது
अग्रजे	தமையனருக்கு
जयन्त्ये	பின்பாக
उपोपविष्टः	அருகிலுட்கார்ந்தனர்.

उपोषविष्टस्तु तदा स वीर्यवांस्तपस्विषेण सपोक्ष्य राघवम् ।

श्रिया ज्वलन्तं भरतः कृताञ्जलिर्यथा महेन्द्रः प्रयतः प्रजापतिम् ॥ ३० ॥

ச:	அந்த	சமீபய	பார்த்துக்கொண்டு
वीर्यवान्	பாசக்கிரமசாலியம்,	प्रजापति	சிரம்மதேதவரிடம்
प्रयतः तु	பக்திமனனுமாகிய	महेन्द्रः	இந்திரன்
भरतः	பரதர்	यथा	எவ்வண்ணமோ
तदा	அப்பொழுது		அவ்வண்ணமே
तपस्विषेण	தவஸிஷதத்துடன்	कृताञ्जलिः	அஞ்சலிஹஸ்தராய்
श्रिया	காந்தியால்	उपोषविष्टः	(சமயம்பார்த்து)
ज्वलन्तं	ஜ்வலிக்கும்		காத்திருந்தனர்.
राघवं	ஸ்ரீராமரை		

किमेष वाक्यं भरतोऽथ राघवं प्रणम्य सत्कुल्य च साधु वक्ष्यति ।

इतीव तस्यार्यजनस्य तत्त्वतो बभूव कौतुहलमुत्तमं तदा ॥ ३१ ॥

तदा	அச்சமயத்தில்	साधु	எந்த
तस्य	அந்த	किं	எந்த
आर्यजनस्य	மகாத்மாக்களுக்கு	वाक्ये इव	சொல்லுத்தான்
एषः	இந்த	वक्ष्यति	சொல்லப்போகிறார்
भरतः	பரதர்	इति	என்றதாய்
राघवं	ஸ்ரீராமரை	तत्त्वतो	உண்மையில்
प्रणम्य	நமஸ்கரித்து	उत्तमं	அதிக
सत्कुल्य च	பூஜித்து	कौतुहलं	அவா
अथ	இப்பொழுது	बभूव	உண்டாவிற்று.

स राघवः सत्यवृत्तिश्च लक्ष्मणो महानुभावो भरतश्च धार्मिकः ।

वृताः सुहृद्भिस्तु विरेजुरध्वरे यथा सदस्यैः सहितास्त्रयोऽग्नयः ॥ ३२ ॥

सः	அந்த	वृताः	குழப்பட்டவர்களாய்,
राघवः	ஸ்ரீராமரும்,	अध्वरे	பாகத்தில்
	{ புண்பக்குதல்த்கில்	सदस्यैः	சைபியர்களால்
सत्यवृत्तिः	{ அஞ்சலிப்படுத்து	सहिताः	சினக்கும்
	{ ஸடவவராகிய		
लक्ष्मणः च	லக்ஷ்மணரும்,	अग्नयः तु	{ (1. கார்த்தவத்ய, 2. ஆ
महानुभावः	மகானுபாவரும்,		நாவஸீய, 3. தகதி
धार्मिकः	தார்பிகருமான		ணமென்ற) முன்று
भरतः च	பரதரும்,	अग्नयः यथा	அக்னிகன்போல்,
सुहृद्भिः	நண்பர்களால்	विरेजुः	சினக்கினுங்கள்.

इत्यार्षे श्रीमद्रामायणे वाल्मीकीये आदिकाव्ये

अयोध्याकाण्डे ऐयुत्तरशततमः सर्गः ॥

चतुस्तरशततमः सर्गः—நூற்றாண்டாவது ஸர்க்கம். ॥ ௨௦௪ ॥

श्रीरामभरतसंवादः—ஸ்ரீராமபரத ஸம்வாதம்.

तं तु रामः समाश्वस्य भ्रातरं सुखत्सलम् । लक्ष्मणेन सह भ्रात्रा प्रष्टुं समुपचक्रमे ॥ १ ॥

भ्रात्रा	தம்பியாகிய	तं	அந்த
लक्ष्मणेन	லக்ஷ்மணரோடு	भ्रातरं	தம்பியை (பரதரை),
सह	கூடகிருந்த	तु	இப்பொழுது
रामः	ஸ்ரீராமர்	समाश्वस्य	உற்சாகப்படுத்தி
सुखत्सलं	பெரியோர்களுட்க்கில் பத்திமைபூண்ட	प्रष्टुं समुपचक्रमे	பின்வருமாறு கிறுகிறார் :

किमेतदिच्छेयमहं श्रोतुं प्रव्याहृतं त्वया । यस्मात्त्वमागतो देशमिदं चीरजटाजिनी ॥ २ ॥

त्वं	“நீ	एतत्	இது
यस्मात्	எதற்காக	किं	என்னவென
चीरजटाजिनी	{ மரவுரி, ஜடை, மான் தோல் இவைகளை தரித்தவனாய்,	त्वया	உன்னால்
इमं	இந்த	प्रव्याहृतं	சொல்லப்பட்டு
देशं	இடத்திற்கு	अहं	நான்
आगतः	வந்தனையோ,	श्रोतुं	கேட்டுணர
		इच्छेयम्	கிரும்புகிறேன்.

यन्निमित्तमिदं देशं कृष्णाजिनजटाधरः । हित्वा राज्यं प्रविष्टस्त्वं तत्सर्वं वक्तुमर्हसि ॥ ३ ॥

त्वं	“நீ	देशं	தேசத்திற்கு
कृष्णाजिन-}	மான் தோல், ஜடை,	यन्निमित्तं	எதற்காக
जटाधरः }	இவைகளை தரித்தவ	प्रविष्टः	வந்தனையோ,
राज्यं	ராஜ்யத்தை [னாய்,	तत्	அது
हित्वा	விட்டுவிட்டு,	सर्वं	எல்லாவற்றையும்
इमं	இந்த	वक्तुं अर्हसि	நீ சொல்லவேண்டும்.”

इत्युक्तः कैकयीपुत्रः काकुत्स्थेन महात्मना । प्रगृह्य बलवद्भूयः प्राञ्जलिर्वाक्यमब्रवीत् ॥ ४ ॥

इति	மேற்கண்டவாறு	प्राञ्जलिः	அஞ்ஜலிஹம்ஸதராகி
महात्मना	மகாத்மாவான	भूयः	மீளவும்
काकुत्स्थेन	ஸ்ரீராமரால்	बलवद्	கிரேஷ்டமாய்
उक्तः	கிறுவப்பட்ட	प्रगृह्य	கிழந்துசேகித்து,
कैकयीपुत्रः	கைகேயியின் புதல்வர் (பரதம்)	वाक्यं	பின்வரும் சொல்லை
		अब्रवीत्	சொன்னார் :

आर्य तातः परित्यज्य कृत्वा कर्म सुदुष्करम् । गतः स्वर्गं महाबाहुः पुत्रशोकाभिपीडितः ॥

“महाबाहुः	“மஹாபாஹு வாகும்	आर्य	பெரியவராகிய தேவ
तातः	திருத்தந்தையார்,	परित्यज्य	கைவிட்டு, [ரினா
सुदुष्करे	மிகவும் செய்பத்தகாத	पुत्रशोकाभिपीडितः	புத்தகோகத்தால்
कर्म	காரியத்தை		அறிவிழந்தவராய்
कृत्वा	செய்துவிட்டு	स्वर्ग गतः	ஸ்வர்க்கமடைந்தார்.

स्त्रिया नियुक्तः कैकेय्या मम मात्रा परन्तप । चकार सुपहत्यापमिदमात्मयशोहरम् ॥ ६ ॥

परन्तप	“சத்ருக்களை நடுக்கச் செய்பவரே!	आत्मयशोहरं	தனது புகழை முற்றி
मम	அடியேனது		னும் அழிக்கிறதாகிற
मात्रा	தாயாகிய	सुपहत्	மிகப்பெரிய
कैकेय्या	கைகேயியென்ற	इदं	இந்த
स्त्रिया	பெண்ணால்	पापं	பாபத்தை
नियुक्तः	கட்டுப்படுத்தப்பட்ட	चकार	செய்துவிட்டார்.
	வராய் அவர்		

सा राज्यफलमप्राप्य विधवा शोककशिता । पतिप्यति महाघोरे निरये जननी मम ॥ ७ ॥

सा	“அந்த	विधवा	கைம்பெண்ணாய்
मम	எனது	शोककशिता	சோகத்தால் தடுக்கி
जननी	தாய்		முன்.
राज्यफलं	ராஜ்யத்தின் பயனை	महाघोरे	மகாகோரமான
अप्राप्य	அடைவாமல்	निरये	நாகத்தில்
		पतिप्यति	விழுப்பொகிருன்.

तस्य मे दासभूतस्य प्रसादं कर्तुमर्हसि । अभिषिञ्चस्व चाद्यैव राज्येन पयवानिव ॥

दासभूतस्य	“தொண்டனாகிய	अद्य एव	இப்பொழுதே
तस्य	அந்த	मघशान् एव	இக்கிரண் போன்ற
मे	அடியேன்மீது		தேவரீர்
प्रसादं	அனுகரணத்தை	राज्येन च	ராஜ்யத்தில்
कर्तुं	செய்ய	अभिषिञ्चस्व	திருவழிவகம் செய்
अर्हसि	தேவரீர் திருவுளம்		துகொள்கிராக.
	பற்றவேண்டும்.		

इमाः प्रकृतयः सर्वा विधवा मातरश्च याः । स्वत्सकाशमनुप्राप्ताः प्रसादं कर्तुमर्हसि ॥ ९ ॥

इमाः	“இந்த	मातरः	தாய்மார்களாகிய
प्रकृतयः सर्वाः	ஐனங்களைத்தொடர்	विधवाः	வதனை இழந்தவர்கள்
	ருக்கும்,	याः च	வவர்களோ அவர்க
“स्वत्सकां	தேவரீர் சக்திதிக்கு	प्रसादं कर्तुं	அருள்புரிய [ருக்கும்,
अनुप्राप्ताः	வந்திருக்கும்	अर्हसि	உரிதிர்.

तदानुपूर्व्या युक्तं च युक्तं चात्मनि मानद । राज्यं प्राप्नुहि धर्मेण सकामान्सुहृदः कुरु ॥

मानद	" பிரார்த்திப்பவர்களை கௌரவிப்பவனே !	राज्यं	சாஸ்திரத்தை
तत्	ஆனையால்	धर्मेण	தருமநெறிவழுவாறு
आनुपूर्व्या	பரம்பரையாய் முறைப்படி	प्राप्नुहि	அடைய திருவுணம் பற்றும் ;
युक्तं च	அடையத்தனும்,	सुहृदः	ஸுஹ்ருதத்துக்களை
आत्मनि	தேவரீரிடத்தில்	सकामान्	மனோரதம் வகையுட்ப பெற்றவர்களாக
युक्तं च	பத்திமைகொண்டு விளங்குகிறதுமாகிய	कुरु	தேவரீர் செய்ய வேண்டும்.

भवत्वविधवा भूमिः समग्रा पतिना त्वया । शशिना विमलेनेव शारदी रजनी यथा ॥

विमलेन	" நிர்மலமான	पतिना	நாதராகிய
शशिना	சந்திரனும்	त्वया	தேவரீரால்
शारदी	சரத்கால	भूमिः	உலகமானது
रजनी	ராத்நிரி	समग्रा	யாதொருகுறையு மற்றதாகவும்,
यथा	எவ்வண்ணமோ அவ்வண்ணமே	अविधवा	நாதனுடன் விளங்கு கிறதாகவும்
इय	ஸர்வப்பிரகாரத்தினும்	भवतु	ஆகட்டும்.

एभिश्च सचिवैः सार्धं शिरसा याचितो मया । भ्रातुः शिष्यस्य दासस्य प्रसादं कर्तुमर्हसि॥

एभिः	" இந்த	दासस्य	தொண்டனும்,
सचिवैः	மந்திரிமார்க்களோடு	शिष्यस्य	சீடனும்,
सार्धं	கூட	भ्रातुः	தம்பியுமாகிய அடியே னுக்கு
मया	அடியேனும்	प्रसादं	அனுக்கிரகம்
शिरसा	முடிதாழ்த்தி	कर्तुं अर्हसि	செய்தருள்க.
याचितः च	இரக்கப்பட்ட தேவரீர்		

तदिदं शाश्वतं पित्र्यं सर्वं सचिवमण्डलम् । पूजितं पुरुषव्याघ्र नातिक्रमितुमर्हसि ॥१३॥

पुरुषव्याघ्र	" புருஷோத்தமனே !	इदं	இந்த
तत्	ஆனபடியால்	सचिवमण्डलं	மந்திரிமார்க்களையும் நாடுகாத்தவர்கள்
शाश्वतं	குலமுறையாய் வந்த தனும்,	सर्वं	எல்லோரையும்,
विश्वं	பிதாவைச்சேர்ந்ததனும்,	अतिक्रमितुं	உள்ளுக்களம்பெரிய
पूजितं	கௌரவிக்கத்தக்கது மரண	अर्हसि न	தேவரீர் உரியரல்லீர்."

वयमस्य यथा लोके संख्याताः सौम्य साधुभिः । भार्याः पुत्राश्च शिष्याश्च त्वमनुज्ञातुमर्हसि॥

சौம்ய	" புண்ணியா த்மாவே !	என்கூறுகிறார்:	மெனர விக்கப்பட்டவர்
लोके	உலகில்		கனாகூடும்;
भार्याः	மனைவிமார்களுக்கும்,	यथा	அவ்வண்ணமே,
शिष्याः	சீடர்களுமாகிய	त्वे च	நீயும்
पुत्राः	புதல்வர்களான	अस्य	இவனா
वयं च	நாமென்றோரும்,	अनुज्ञातुं	பெருமைப்படுத்த
साधुभिः	புண்ணியா த்மாக்க ளால்	मर्हसि	வேண்டும்.

वने वा चीरवसनं सौम्य कृष्णाजिनाम्बरम् । राज्ये वाऽपि महाराजो मां वासयितुमीश्वरः॥

சौम्य	" புண்ணியா த்மாவே !	வனே वा	காட்டினும்,
महाराजः	சக்கிரவர் த்தியார்	कृष्णाजिनाम्बरं	மாதேநா லுடுத்த
राज्ये वा	சாளுபத்தில்	चीरवसनं	மரவுரியடுத்தவனாக
मां	என்னை	अपि	செய்யவும் அதிகார
वासयितुं	வசிக்கச்செய்ய		முற்றவர்.
ईश्वरः	அதிகாரமுற்றவர்.		

यावत्पितरि धर्मज्ञे गौरवं लोकसत्कृते । तावद्धर्मभृतां श्रेष्ठ जनन्यामपि गौरवम् ॥ २१ ॥

श्रेष्ठ	" உத்தமனே !	पितरि	தந்தையிடத்தில்
धर्मभृतां	தர்மத்தில் பற்றுடை யவர்களுக்கு	गौरवं	கௌரவம்
लोकसत्कृते	உலகத்தாரால் கொண்டாடப்பட்ட	यावत् तावत्	ஏதோ, அதே
धर्मज्ञे	தர்மவீட்டான	गौरवं	கௌரவம்
		जनन्यां	தாயிடத்தும்
		अपि	வேண்டும்.

एताभ्यां धर्मशीलाभ्यां वनं गच्छेति राघव । मातापितृभ्यामुक्तोऽहं कथमन्यत्समाचरे ॥

राघव	" பரத !	वनं गच्छ	‘காட்டிற்குச் செல்’
धर्मशीलाभ्यां	தர்மசிலர்களுக்கும்,	इति उक्तः	என சியமனம்பெற்ற
मातापितृभ्यां	தாய்தந்தையருமான	अहं	நான்
एताभ्यां	இவ்விருவராலும்,	कथं	எவ்வாறு
		अन्यत् समाचरे	மறும் நடப்பேன் ?

त्वया राज्यमयोध्यायां प्राप्तव्यं लोकसत्कृतम् । वस्तव्यं दण्डकारण्ये मया वल्कलवाससा ॥

त्वया	" உன்னால்	दण्डकारण्ये	தண்டகாரணயத்தில்
अयोध्यायां	அயோத்யையில்	मया	என்னால்
लोकसत्कृतं	உலகத்தாரால் நன்கு மதிக்கப்பட்ட	वल्कलवाससा	மரவுரியடுத்தவனாய்
राज्यं	சாளுமரணம்	वस्तव्यम्	காலமாகழிக்கப்பட
प्राप्तव्यं	அனுபவிக்கப்பட வேண்டியது.		

एवं कृत्वा महाराजो विभागं लोकसन्निधौ । व्यादिश्य च महातेजा दिवं दक्षरथो गतः ॥

महातेजाः	"மஹாதேவனானான் கிய	एवं	மேற்கண்டவானான்
		विभागं	உரினமைய
दक्षरथः	தகரத	कृत्वा	செய்தான்,
महाराजः	சக்கிரவர்த்தியார்	व्यादिश्य च	கட்டிகொடுத்தான்
लोकसन्निधौ	இனசனப்பில்	दिवं गतः	ஸ்வர்க்காமடைத்தவர்.

स च प्रमाणं धर्मात्मा राजा लोकगुरुस्तव । पित्रा दत्तं यथा भागमुपभोक्तुं त्वमर्हसि ॥

सः	"அந்த	दत्तं	அளிக்கப்பட்ட
धर्मात्मा	தர்மாத்மாவும்	भागं	பாகத்தை
लोकगुरुः	லோககரதருமான	यथा	மாறானான்
राजा च	சக்கிரவர்த்தியான்	उपभोक्तुं	அனுபவிக்க
तव	உனக்கு	त्वं	நீ
प्रमाणं	முடிவான அடிகாரி.	अर्हसि	கடமைப்பட்டிருக்க
पित्रा	திருத்தந்தையால்		ருய்.

चतुर्दश समाः सौम्य दण्डकारण्यमाश्रितः । उपभोक्ष्ये त्वहं दत्तं भागं पित्रा महात्मना ॥

सौम्य	"புண்பா த்மாவோ!	आश्रितः तु	ஆசரித்தவனாகவே
महात्मना	மஹாத்மாவான	अहं	நான்
पित्रा	திருத்தந்தையால்	चतुर्दश	பதினான்கு
दत्तं	அளிக்கப்பட்ட	समाः	வருட்கள்
भागं	உரினமைய	उपभोक्ष्ये	அனுபவிப்பேன்.
दण्डकारण्यं	தண்டகாரண்யத்தை		

यदब्रवीन्मां नरलोकसत्कृतः पिता महात्मा विबुधाधिपोपमः ।

तदेव मन्ये परमात्मनो हितं न सर्वलोकेश्वरभावमप्यहम्

॥ २७ ॥

नरलोकसत्कृतः	"மாஸிடர்கனால் கொ ண்டாடப்பட்டவரும்	आत्मनः	எனக்கு
विबुधाधिपोपमः	இத்திலிணையெனத்த	परं	சர்வோத்க்ருஷ்டமா கிய
महात्मा	மஹாத்மாவான	हितं	உன்மையாக
पिता	திருத்தந்தையார்	अहं	நான்
यत्	எதை	मन्ये	பாராட்டுவேன்.
मां	எனக்கு	सर्वलोकेश्वरभाव अपि	தர்வோகசாம்ராஜ்யத் தையும்
अब्रवीन्	நியமித்தனரோ,	न	மதியேன்."
तत् एव	அதைத்தான்		

इत्यार्षे श्रीमद्रामायणे वाल्मीकीये आदिकाव्ये

अयोध्याकाण्डे चतुर्त्तरशततमः सर्गः ॥

आवितः श्लोकाः 6237

अयोध्याकाण्डे आवितः श्लोकाः 3882

पञ्चोत्तरशततमः सर्गः—நூற்றைந்தாவது ஸர்க்கம் || ௧௦௧ ||

पितृनिर्देशपरिपालनकथनम्—புதிராமர் பித்துவாக்யபரிபாலனத்தைச் சொல்வது.

ततः पुरुषसिंहानां वृत्तानां तैः सुहृद्भिः । शोचतामेव रजनी दुःखेन व्यत्यर्बत ॥ १ ॥

ततः	அப்பொழுது	पुरुषसिंहानां	புருஷேஷ த்தமர்களு
तैः	அந்த		க்கு
सुहृद्भिः	அன்பர்களோடு	रजनी एव	இரவுவெல்லாமும்
वृत्तानां	கடியிருந்தவர்களும்,	दुःखेन	நீண்டதாய்
शोचतां	துன்பப்பட்டுக்கொண்	व्यत्यर्बत	கழிந்தது.
	டிருந்தவர்களும் கொண்		

रजन्यां सुप्रभातायां भ्रातरस्ते सुहृद्भिः । मन्दाकिन्यां हुतं जप्यं कृत्वा राममुपागमन् ॥

रजन्यां	இரவு கழிந்து	जप्यं	ஐபத்தையும்
सुप्रभातायां	பொழுதுபுலந்ததும்	कृत्वा	செய்துமுடித்து
ते	அந்த	सुहृद्भिः	அன்பர்களோடுகூட
भ्रातरः	தம்பிரமர்கள்		வே
मन्दाकिन्यां	மந்தாகினிகதியில்	रामं	ஸ்ரீராமரை
हुतं	ஹோமத்தையும்	उपागमन्	அடைந்தார்கள்.

तूष्णीं ते समुपासीना न कश्चित्कश्चिदब्रवीत् । भरतस्तु सुहृन्मध्ये रामं वचनमब्रवीत् ॥

तू	இச்சமயத்தில்,	समुपासीनाः	உட்கார்ந்திருந்தனர்
कश्चिन्	ஏவனேனுமொருவ	भरतः	பரதர் [கள்;
	னும்,	सुहृन्मध्ये	அன்பர்களின்
			மத்தியில்
किञ्चिन्	எதேதுமொன்றையும்	रामं	ஸ்ரீராமரைப் பார்த்து
अब्रवीत् न	பேசவில்லை;	वचनं	திருவர்க்கை
ते	அவர்கள்	अब्रवीत्	பின்வருமாறு திரு
तूष्णीं	மௌனமாய்		வாய்மலர்ந்தருளினார்:

सान्त्विता मामिका माता दत्तं राज्यमिदं मम । तद्दामि तवैवाहं भुङ्क्ष्व राज्यमकण्टकम् ॥

मामिका	“ அடியேனது	अहं एवः	அடியேனே
माता	தாய்	तव	அதை
सान्विता	தருமப்படி திருப்தி	तव	தேவர்க்கு
	செய்விக்கப்பட்டனள்;	इदमि	சமர்ப்பிக்கின்றேன்.
इदं	இந்த	राज्यं	ராஜ்யத்தை
राज्यं	ராஜ்யமானது	अकण्टकं	இடைபூற்றற்றதாய்
मम	அடியேனுக்கு	भुङ्क्ष्व	சொந்தமாக்க்கி
दत्तं	கொடுக்கப்பட்டது.		கொள்ளும்.

महतेषाम्युवेगेन भिन्नः सेतुर्जलागमे । दुरावारं त्वदन्येन राज्यखण्डपिदं महत् ॥ ५ ॥

जलागमे	“கரகாலத்தில்	राज्यखण्डं	கிண்ணபின்னமாகி
महता	பெரும்		விட்ட ராஜ்யத்தை
अयुवगेन	ஜனப்பவாகத்தால்	त्वदन्येन	தேவரீசின், நி வேறொருவனால்
भिन्नः	உடைந்துபோன		
सेतुः दृव	அணைபோலவே	दुरावारम्	{ பூர்வநிகழைமக்குக் கொண் டுவாழ்ந்த யாது.
इदं	இந்த		
महत्	பெரிய		

गतिं खर इवाश्वस्य तार्क्ष्यस्येव पतत्रिणः । अनुगन्तुं न शक्तिर्मे गतिं तव महीपते ॥ ६ ॥

महीपते	“சக்கிவரத்தியாரே!	पतत्रिणः	தா தாரணப்பதவைகள்
अश्वस्य	குதிரையினுடைய		
गतिं	கதியை	इव	எவ்வண்ணமோ அய்வண்ணமேயும்,
खरः इव	{ கழுந்த எவ்வண்ணமோ அய்வண்ணமேயும்,	तव	தேவரீசுக்கு
तार्क्ष्यस्य	கருடனுடைய	अनुगन्तुं	சடர்வதற்கு
गतिं	கதியை	मे	எனக்கு
		शक्तिः न	சக்தியில்லை.

सुजीवं नित्यशस्तस्य यः परैरुपजीव्यते । राम तस्य तु दुर्जीवं यः परानुपजीवति ॥

राम	“ஸ்ரீராம!	सुजीवं	சுகமே.
यः	எவனெருவன்	यः	எவனெருவன்
परैः	பெரியோர்களால்	परान्	மற்றவர்களை
उपजीव्यते	ஆதரித்துக் காப்பாற்றப்படுகிறானே,	उपजीवति	ஆதரித்துப்போஷிக்கின்றனே
तस्य	அவனுக்கு	तस्य तु	அவனுடையதோலே
नित्यशः	எப்பொழுதும்	दुर्जीवम्	கெட்டமானது. [எனில்]

यथा चारोपितो वृक्षः पुरुषेण विवर्धितः । ह्रस्वेन दुरारोहो रुदस्कन्धो महादुमः ॥ ८ ॥
स यथा पुष्पितो भूत्वा फलानि न विदर्शयेत् । स तां नानुभवेत्पीति यस्य हेतोः प्ररोपितः ॥
एषोपमा महाबाहो तमर्थं वेत्तुमर्हसि । यदि त्वमस्मान्पृषथो भर्ता भूत्वान्न शाधि हि ॥

पुरुषेण	“ஓர் மனிதனால்	ह्रस्वेन	சுமையால்
आरोपितः	வைக்கப்பட்ட	दुरारोहः	தொழுவாதது கிறது
वृक्षः	ஓர் மரமானது	यथा	எவ்வண்ணமோ அவ்வண்ணமேயும்,
विवर्धितः	வளர்க்கு		
रुदस्कन्धः	செழித்த கிளைகளுடையது.	सः	அது
महादुमः	பெருமரமாகி	पुष्पितः भूत्वा	நன்கு பூத்து;
		फलानि	பழங்களை

न विदर्शयेत्	உண்டுபண்ணுகிருக் கிறதும்,	वपमा	ஒச்சிருக்கிறது.
यस्य हेतोः	எனதயத்தேசத்து	महाबाहो	மஹாபாகுவே!
सः	அது	शुभः	உத்தமசாகிய
परोपितः	சரத்தையுடன் வளர் க்கப்பட்டதோ	खं हि	தேவரீரும்,
तां	அந்த	भृत्यान्	தொண்டர்களாகிய
श्रींति	மனோபிஷ்டத்தை	अस्मान्	எங்களை
अनुभवेत् न	நுண்ணமய் கொடா திருக்கிறதும்,	मतां	சாதிப்பவராக
यथा च	எவ்வண்ணமோ அங் வண்ணமேயும்,	साध न यदि	தீர்மானிக்கவில்லை யெனில்
एषा	தேவரீரது இச் செய்கை	तं	அதனால்
		अयं	விளையும் பயனை
		वेत्तुं अहंति	உன்னபடி அறிய வேண்டும்.

श्रेणयस्त्वां महाराज पश्यन्त्वय्याश्च सर्वशः । मतपन्तमिवादित्यं राज्यस्थितपरिन्दपम् ॥

महाराज	“சக்கிரவர்த்தியாரே!	मतपन्तं	ஜவலிக்கும்
अय्याः	உத்தமர்களான	आदित्यं हव	சூரியபகவானைப்போல
श्रेणयः	நகரவாசிகள்	अस्मिदमं	ஐயசாலியாய்
सर्वशः च	எல்லோருமே	राज्यस्थितं	ராஜ்யத்தில் எழுந்த ருளியிருப்பவராய்
त्वां	தேவரீரை	पश्यन्तु	கண்டுகரிக்கட்டும்.

तवानुयाने काकुत्स्थ मत्ता नर्दन्तु कुञ्जराः । अन्तःपुरगता नायौ नन्दन्तु सुसमाहिताः ॥

काकुत्स्थ	“ஸ்ரீராமரே!	अन्तःपुरगताः	அந்தப்புரத்திலிருக்
मत्ताः	கொழுத்த	नायैः	பெண்கள், [ரும்
कुञ्जराः	யானைகள்		மனோரதம் முற்றிலும்
तव	தேவரீரது	सुसमाहिताः	கைகூடப்பெற்றவர் களாய்
अनुयाने	பவனியில்	नन्दन्तु	களிக்கட்டும்.”
नर्दन्तु	சப்திக்கட்டும்;		

तस्य साधित्यमन्यन्त नागरा विविधा जनाः । भरतस्य वचः श्रुत्वा रामं प्रत्यनुयाचतः॥

विविधाः	பலவகை	भरतस्य	பாரதருடைய
नागराः	பட்டணத்து	वचः	வார்த்தையை
जनाः	ஐனங்கள்	श्रुत्वा	தெட்டு
रामं	ஸ்ரீராமரை	साधु	‘மஹா புண்யமாகிருக் கிறது’
प्रत्यनुयाचतः	நிர்ப்பந்தித்து மன்றாடி பிரார்த்திக்கின்ற	इति	என்று
तस्य	அந்த	अमन्यन्त	மனமகிழ்ந்தார்கள்.

तमेवं दुःखितं मेक्ष्य विलपन्तं यशस्विनम् । रामः कृतात्मा भरतं समाश्वासयदात्मवान् ॥

கூதாత్மா	பரிசுத்தமனத்தரும்,	तं	அந்த
आश्वासान्	எதற்கும் சலியாமன	भरतं	பரதனை
	த்தருமாகிய	दुःखितं	துக்கப்படுகின்றவ
रामः	ஸ்ரீராமர்		னாய்
एवं	மேற்கண்டவாறு	मेक्ष्य	திருவுளத்தில் பற்றி
विलपन्तं	புலம்பிக்கொண்டிருந்	समाश्वासयत्	பின்வருமாறு தேற்றி
यशस्विनं	புகழ்பெற்ற [கூம்		வருளினார் :

नात्मनः कामकारोऽस्ति पुरुषोऽयमनीश्वरः । इतश्चेतरतश्चैनं कृतान्तः परिकल्पति ॥ १५ ॥

आत्मनः	“ஓர் மானிடனுக்கு	अनीश्वरः	அஸ்வதந்திரன்.
कामकारः	இஷ்டம்போல் தடை	इतः च	இக்கிருத்தும்,
	பெறுகிறதென்பது	इतरतः च	அக்கிருத்தும்
अस्ति न	இல்லை.	एनं	இவனை
अयं	இந்த	कृतान्तः	பூர்வஜன்மவினைப்
पुरुषः	மானிடன்	परिकल्पति	அடைக்கிறது. [பயன்

सर्वे क्षयान्ता निचयाः पतनान्ताः समुच्छ्रयाः । संयोगा विषयोगान्ता मरणान्तं च जीवितम् ॥

निचयाः	“தேசத்துடைவுக்கப்	संयोगाः	தேர்க்கைகளெல்லாம்
सर्वे	உல்லாசம் [பட்டவை	विषयोगान्ताः	பிரிவை முடிவாக
क्षयान्ताः	நாசத்தையே முடிவா		வுடையன.
	கவுடையன.	जीविषं च	உயிரும்
समुच्छ्रयाः	உன்னதபதவிகள்	मरणान्तम्	மாணத்தையே முடி
पतनान्ताः	கீழிறங்குகலை முடிவா		வாகக்கொண்டது.
	கவுடையன.		

यथा फलानां पक्वानां नान्यत्र पतनाद्भयम् । एवं नरस्य जातस्य नान्यत्र मरणाद्भयम् ॥

पक्वानां	“நன்கு பழுத்த	जातस्य	எதப்புற்ற
फलानां	பழங்களுக்கும்	नरस्य	மானிடனுக்கு
पतनात्	விழுததைவிட	मरणात्	மாணத்தையிட
अन्यत्र	வேறுவிட	अन्यत्र	வேறுவிட
अयं न	பயம் இல்லை.	अयं न	பயம் இல்லை.
यथा एवं	என்கிறபடியே		

यथागारं हृदस्थूणं जीर्णं भूत्वाऽवसीदति । तथैव सीदन्ति नरा जरास्त्युवशं गताः ॥ १८ ॥

हृदस्थूणं	“உறுதியான ஊண்	यथा तथा एवं	அவ்வண்ணமே
	களைபுடைய	नराः	மனிதர்கள்
अगारं	ஓர் வீடானது	जरास्त्यु-	கிழத்தனம், மரணம்
जीर्णं	பழகி வசிகுன்றிய	वशं गताः)	இடைவகளுக்கு ஆட
भूत्वा	ஆகி [தாய்		பட்டவர்களாய்
अवसीदति	கொமாய் விடுகிறது.	सीदन्ति	அழிவுறுகிறார்கள்.

अत्येति रजनी या तु सा न पतिनिर्वर्तते । यात्येव यमुना पूर्णा समुद्रमुदकाकुलम् ॥ १९ ॥

या	"எந்த	पूर्णा	ப்ராவாகமெடுத்தோ
रजनी	இரவு	यमुना	யமுனாகதியும் [இம்
अत्येति	கழிந்துகொடுகிறதோ,	उदकाकुलं	{ ஜலங்களுக்கெல்லாம் சாந்தவத வாஸஸ்தல மாகிய
सा	அது	समुद्रं	சமுத்திரத்திற்கு
तु	எப்படியும்	वाति एव	சென்றேறிடுகிறதே.
पतिनिर्वर्तते न	திரும்புகிறதில்லை.		

अहोरात्राणि गच्छन्ति सर्वेषां प्राणिनामिह । आयुषि क्षपयन्त्याशु ग्रीष्मे जलमिवांशवः ॥

इह	"இவ்வுலகில்	इव	எவ்வண்ணமோ அங் வண்ணமே
अहोरात्राणि	அஹோராத்திரிகள்	सर्वेषां	சமஸ்தமான
गच्छन्ति	செல்லுகின்றவை	प्राणिनां	உயிர்களுடையவும்
	களாய்	आयुषि	ஆயுள் களை
अंशवः	சூரியகிரணங்கள்	आशु	கிரகையில்
ग्रीष्मे	கோடைக்காலத்தில்	क्षपयन्ति	குறைக்கின்றன.
जलं	ஜலத்தை		

आत्मानमनुशोच त्वं किमन्यमनुशोचसि । आयुस्ते हीयते यस्य स्थितस्य च गतस्य च ॥

ते आयुः	"உனது ஆயுள்	गतस्य च	பாடுகாமடைத்தல
हीयते	கழிந்துகொண்டே		ஐடையவும்
त्वं	நீ [யிருக்கிறது.	यस्य	எவனோனுமொருவ
आत्मानं	பாமாத்மாவைப்பற்றி		னுடைய
अनुशोच	சிந்தையுறு.	अन्यं	வேருண ஜீவனைப்பற்றி
स्थितस्य च	உயிருடனிருப்பவ	किं	ஏன்
	னுடையவும்	अनुशोचसि	சிந்திக்கின்றாய் ?

सहैव मृत्युर्व्रजति सह मृत्युर्निषीदति । गत्वा सुदीर्घमध्वानं सह मृत्युर्निर्वर्तते ॥ २२ ॥

मृत्युः	"யமன்	मृत्युः	யமன்
सह एव	கூடவே	सुदीर्घं	மிகநீண்ட
व्रजति	கடக்கிறான்.	अध्वानं	வழியில்
मृत्युः	யமன்	गत्वा	சென்று
सह	கூடவே	सह	கூடவே
निषीदति	வலித்துவருகிறான்.	निर्वर्तते	திரும்புகிறான்.

गात्रेषु वलयः प्राप्ताः श्वेताश्चैव शिरोरुहाः । जरया पुरुषो जीर्णः किं हि कृत्वा प्रभावयेत् ॥

गात्रेषु	"அவயவங்களில்	जीर्णः	கெடமடைந்த
वलयः	திரைகள்	पुरुषः	ஓர் மனிதன்
प्राप्ताः	உண்டாகிவிட்டன.	किं हि	எதைத்தான்
शिरोरुहाः च	தலைமயிர்களுக்கும்	कृत्वा	செய்து
श्वेताः	வெளுத்துவிட்டன;	प्रभावयेत्	சமாளித்துக்கொள்ளு
एव	இப்படியாய்		வரன் ?
जरया	கிழந்தனத்தால்		

नन्दन्वृद्धि आदिष्ये नन्दन्त्यस्तमिते रयौ । आत्मनो नावबुध्यन्ते मनुष्या जीवितक्षयम् ॥

मनुष्याः	"மான்னிடர்கண்"	नन्दन्ति	மகிழ்கின் றார்கள்
आदित्ये	சூர்யபகவான்	आत्मनः	தங்கனது
उदिते	உதிக்ககாபில்	जीवितक्षयं	வாழ்வுளின் கழிவை
नन्दन्ति	மகிழ்கின்றார்கள் ;	अवबुध्यन्ते न	கவனிபாதிருக்கின்றார்
रयौ	சூர்யன்		கண்.
अस्तमिते	அஸ்தமிக்ககாபிலும்		

हृष्यन्वृत्तमुखं दृष्ट्वा नवं नवमिहागतम् । कर्तूनां परिवर्तेन प्राणिनां प्राणसंक्षयः ॥ २५ ॥

इह	"இவ்வுலகில்"	हृष्यन्ति	களிக்கின்றனர்.
नवं नवं	புதிதுபுதிதாய்	कर्तूनां	குதுக்களின்
आगतं	தோன்றும்	परिवर्तेन	சூவர்த்தனத்தால்
अनुसृतं	குதுக்களினாரம்பத்	प्राणिनां	பிராணிகளுக்கு
	தை	प्राणसंक्षयः	சூழலின் குறைவுண்
दृष्ट्वा	கண்டு		டாகிறது.

यथा काष्ठं च काष्ठं च समेयातां महार्णवे । समेत्य च व्यपेयातां कार्त्तमासाद्य कंचन ॥
एवं भार्याश्च पुत्राश्च ज्ञातयश्च वसूनि च । समेत्य व्यवधावन्ति ध्रुवो वेषां विनाभवः ॥

महार्णवे	"சமுத்திரத்தில்"	पुलाः च	புதல்வர்களும்,
काष्ठं च काष्ठं च	இரண்டு கட்டைகள்	ज्ञातयः च	ஞாதிர்களும்,
समेयातां	சேருகின்றன.	वसूनि च	பொருள்களும்
कञ्चन कालं	சிறிதுகாலம்	समेत्य	சேர்க்கிறது
समेत्य	கூடி	व्यवधावन्ति	பிரிகின்றன.
आसाद्य च	இருந்துவிட்டு	एषां	இவர்களுடைய
व्यपेयातां	பிரிகின்றன.	विनाभवः	பிரிவு
यथा एवं	அவ்வண்ணமே	ध्रुवः हि	நிச்சயமே.
भार्याः च	மனைவிமர்களும்		

नात्र कश्चिद्यथाभावं प्राणी समभिवर्तते । तेन तस्मिन् सामर्थ्यं प्रेतस्यास्त्यनुशोचतः ॥

अत्र	"இவ்வுலகில்"	तेन	தக்காரணத்தால்
कश्चित्	ஒரு	प्रेतस्य	மாண்டவனுக்காக
प्राणी	பிராணியும்,	अनुशोचतः	கருத்துப்பவனுக்கு
यथाभावं	பூர்வஜன்மவிளைப	तस्मिन्	அதுகிவயத்தில்
	பயனை	सामर्थ्यं	பாதிப்பேரஜன்
समभिवर्तते न	எள்ளளவும் மாற்ற	अस्ति न	மான்னு
	முடியாது.		உண்டாகிறதில்லை.

यथा हि सार्धं गच्छन्तं ब्रूयात्कश्चित्पथि स्थितः । अहमप्यागमिष्यामि वृष्टतो भवतामिति॥
एवं पूर्वगतो मार्गः पितृपैतामहो ध्रुवः । तमापन्नः कथं शोचेयस्य नास्ति व्यतिक्रमः ॥

एषि "வழியில்
स्थितः நின்றனுகொண்டிருக்க
कश्चित् ஒருவன் [கும்
गच्छन्तं வழிகடந்துகொண்டிருக்கும்
सार्धं ஒரு கூட்டத்தனாகப்
अहं अपि 'நானும் [பார்த்து,
भवतां உங்களுடைய
वृष्टतः हि பக்கவிலேயே
आगमिष्यामि इति வருகிறேன் ' என்று
यथा எவ்வண்ணம்
ब्रूयात् சொல்லுவானோ
एवं இவ்வண்ணமே
पूर्वः முன்னோர்களுடல்

पितृपैतामहः தந்தை, பாட்டன் முறையாய்
गतः அனுஷ்டிக்கப்பட்டு வந்த
मार्गः தர்மவெறியானது,
ध्रुवः சாசுவதமரணது,
यस्य எதற்கு
व्यतिक्रमः மீறினடத்தலானது
अस्ति न தகாதேர்,
त अனை
आपन्नः அனுஷ்டிப்பவன்
कथं எவ்வாறு
शोचेत् மனதாலும் பின் வாங்குவான்.

वयसः पतमानस्य स्रोतसो वाऽनिवर्तिनः । आत्मा सुखे नियोक्तव्यः सुखभाजः प्रजाः स्मृताः॥

अनिवर्तिनः "பின் திரும்பாத
स्रोतसः वा வெள்ளத்தைப்போல்
वयसः ஆயுள்
पतमानस्य கழிந்துகொண்டிருக்க
கையில்

नियोक्तव्यः பற்றுடையதாகக் வே
प्रजाः ஜனங்கள் [ண்டியது.
सुखभाजः { மோகூஷைககாரணத்
தில் கடமைப்பட்ட
வர்களாய்
स्मृताः கூறப்பட்டிருக்கின் றார்கள்.

धर्मात्मा स शुभैः कृत्स्नैः क्रतुभिश्चासदक्षिणैः । धृतपापो गतः स्वर्गं पिता नः पृथिवीपतिः॥

धर्मात्मा "தர்மாத்மாவும்,
पृथिवीपतिः சகரவரந்தியும்,
नः நமது
पिता தந்தையாருமாயிய
नः ஆவர்
आसदक्षिणैः ஏராளமான தானங்க
ளோடுகூடிய

कृत्स्नैः எல்லா
शुभैः புண்ணிய
क्रतुभिः च யாகங்களுடல்
धृतपापः பாபங்களைவுதறினவ
ராய்
स्वर्गं गतः ஸ்வர்க்கத்தையடைந் தனர்.

भृत्यानां भरणायम्यवयजानां परिपालनान् । अर्धदानाच्च धर्मेण पिता नस्त्रिदिवं गतः ॥

नः "நமது
पिता தந்தையார்,
भृत्यानां பணியர்களை
सम्यक् நன்கு
भरणान् போஷித்தலாலும்
प्रजानां பிரஜைகளை

परिपालनान् பரிபாலித்தலாலும்,
अर्धदानान् च டொருளை தானம்
மெய்தமைமயாலும்,
धर्मेण தருமணிதிப்படி
त्रिदिवं गतः ஸ்வர்க்கமடைந்தனர்.

कर्मभिस्सुशुभैरिष्टैः क्रतुभिश्चासदक्षिणैः । स्वर्गं दशरथः प्राप्तः पिता नः पृथिवीपतिः ॥

ந:	" நமது	கருமி: ச	யாகங்களை நூலும்,
பிதா	தந்தையான	இரே:	மோகோபகாரமாகி
दशरथः	தசரத		ன்ற
पृथिवीपतिः	சக்கிரவர்த்தியார்,	सुशुभै:	பலபண்ணிய
आसदक्षिणैः	வசதட்சிணை நகல்கள்க	कर्मभि:	காரியங்களா நூலும்
	மோர்திகைய	स्वर्गं प्राप्तः	ஸ்வர்க்கமடைந்தவர்.

इष्टा बहुविधैर्भोगांश्चावाप्य पुष्कलान् । उत्तमं चायुगसाद्य स्वर्गतः पृथिवीपतिः॥३५॥

पृथिवीपतिः	" சக்கிரவர்த்தியார்	अवाप्य च	அடைந்தும்
बहुविधैः	பல	उत्तमं	தீர்க்கமான
यज्ञैः इष्टा	யாகங்களைச் செய்து	आयुः	ஆயுளையும்
पुष्कलान्	வேண்டிய அளவு	आमाद्य च	அடைந்தும்
भोगान्	போகங்களை	स्वर्गतः	ஸ்வர்க்கமடைந்தவர்.

आयुरुत्तममासाद्य भोगानपि च राघवः । स न शोच्यः पिता तान् स्वर्गतः सत्कृतः सताम् ॥

तात	" குழந்தாய்!	आसाद्य	அடைந்து
पिता	தந்தையான	स्वर्गतः	ஸ்வர்க்கவாநிபாய்
सः	அந்த	सतां	எத்துக்களால்
राघवः	தசரதசக்கிரவர்த்தி	सत्कृतः	பூஜிக்கப்படுகின்றார்.
उत्तमं आयुः	தீர்க்கஆயுளையும் [யார்	च	ஆகையால்
भोगान् अपि	மோகாஹுவங்களை	शोच्यः न	சோகிக்கத்தக்கவராதார்.

स जीर्णं मानुषं देहं परित्यज्य पिता हि नः । देवीं वृत्तिमनुप्राप्तां ब्रह्मलोकविहारिणीम् ॥

नः	" நமது	ब्रह्मलोकविहारिणी	பிரம்மலோகத்தில்
पिता	திருத்தந்தையான		கால்கழிக்கும்
सः	அவர்	देवीं वृत्ति	தேவியிபதனியை
जीर्णं	மூப்படைந்த	अनुप्राप्तः	அடைந்திருக்கிறார்;
मानुषं देहं	மனிததேகத்தை	हि	இது திண்ணம்.
परित्यज्य	விட்டு,		

तं तु नैवविधः कश्चित्प्राज्ञः शोचितुमर्हति । त्वद्विधो मद्विधश्चापि श्रुतवान्बुद्धिमत्तरः ॥३६॥

एवंविधः	" இத்தக்கொன்றை	प्राज्ञः	மேதாவிபாகிய
	யுள்ள	एवविधः	உன்போன்ற
मद्विधः च	என்போன்றவனும்	कश्चित् अपि	ஒருவனும்
श्रुतवान्	கற்று	तं तु	அவர் விஷயத்தில்
बुद्धिमत्तरः	நற்புத்தியுடைய	शोचितुं	அயகுற
		अर्हति न	கூடாது.

एते बहुविधाः शोका विलापसहिते तथा । वर्जनीया हि धीरेण सर्वावस्थासु धीमता ॥

धीरेण	“தேவரீயசாஸிராகிய	एते	இவைகள்
धीमता	புத்திமாணெருவனும்	सर्वावस्थासु	எல்லா நிலைமகளிலும்
बहुविधाः	பல	वर्जनीयाः हि	ஒழிக்கவேண்டியவை
शोकाः तथा	சோகங்களும்,		
विलापसहिते	புலம்பல், கண்ணீர்		
	விடுதலாகிய		களை!

स स्वस्थो भव मा शोको यात्वा चावस तां पुरीम् ।

तथा पित्रा नियुक्तोऽसि वशिना वदतां वर

॥ ४० ॥

वदतां वर	“தர்மநுஷ்டானத் தை திலேதிருக்குபவ ரில் உத்தமனே!	वशिना	வேகநாதராகிய
तां	அந்த	पित्रा	திருத்தந்தையால்
पुरीं च	நகருக்கே	नियुक्तः असि	ஆக்குபிக்கப்பட்டிரு க்கின்றனை.
यात्वा	சென்று	मा शोकः	தூயரம் வேண்டாம்.
आवस	நி வலிக்கவேண்டும்.	सः	அந்த நீ
तथा	அங்கனந்தான்	स्वस्थः	மனவமைதிபெற்றவ
		भव	இரு. [ஊய்]

यत्राहमपि तेनैव नियुक्तः पुण्यकर्मणा । तत्रैवाहं करिष्यामि पितुरार्यस्य शासनम् ॥ ४१ ॥

अहं अपि	“நஹும்	आर्यस्य	பூத்யராகிய
पुण्यकर्मणा	புண்யநுஷ்டானமு	पितुः	திருத்தந்தையாரின்
तेन एव	அவராலேயே [ஊய]	शासनं	நியமனத்தை
यस नियुक्तः	எப்படியாக்குபிக்கப் பட்டேனோ,	अहं	நான்
तस एव	அப்படியே	करिष्यामि	கொமேற்கொண்டு செய்வேன்.

न मया शासनं तस्य त्यक्तुं न्याय्यमस्मिदम् । तत्त्वयाऽपि सदा मान्यः स वै बन्धुः स नः पिता॥

अस्मिदम्	“ஜீதெந்திரியனே!	तस्य	அவரது
सः	அவர்	शासनं	ஆக்களு
नः	நமக்கு	सदा	எக்காலத்திலும்,
मान्यः	பூத்யர்தராகிய	मया	என்னாலும்,
पिता	திருத்தந்தை;	त्वया अपि	உன்னாலும்
सः वै बन्धुः	அவர்தான் நாய்.	त्यस्तु	மீறுவதற்கு
तत्	ஆண்படியால்	न्यायं न	தர்மமாகாது.

तद्वचः पितुरेवाहं सम्मतं धर्मचारिणः । कर्मणा पालयिष्यामि वनवासेन राघव ॥ ४३ ॥

राघव	“பரத!	तद् वचः एव	அந்த நியமனத்தை
धर्मचारिणः	தர்மநுஷ்டான முடைய	अहं	நான் [யே]
		वनवासेन	வனவாஸமாகிற
पितुः	தந்தையாருக்கு	कर्मणा	கார்யத்தால்
सम्मतं	இஷ்டமான	पालयिष्यामि	பரிபாஸிப்பேன்.

धार्मिकेणानृशंसेन नरेण गुरुवर्तिना । भवितव्यं नरव्याघ्र परलोकं जिगीषता ॥ ४४ ॥

नरव्याघ्र	“புருஷோத்தம!	अनृशेन	இம்சையொழித்தவ
परलोकं	பரலோகத்தை		ஐகலும்,
जिगीषता	இன்னும்	गुरुवर्तिना	பித்ருவாக்கிய பரிபா
नरेण	ஐர் மனிதனால்		லகனாகவும்
धार्मिकेण	தார்பிகனாகவும்,	भवितव्यम्	இருக்கப்படவேண்
			டும்.

आत्मानमनुतिष्ठ त्वं स्वभावेन नरर्षभ । निशाम्य तु शुभं वृत्तं पितुर्देशरथस्य नः ॥ ४५ ॥

नरर्षभ	“புருஷோத்தம!	निशाम्य	சிரமெற்கொண்டு
नः	எமது	त्वं	நீ
पितुः	தந்தையரை	आत्मानं	தன்னையும்
वृक्षरथस्य	தசரதசக்கிரவர்த்தி	स्वभावेन	பெறிய உத்தமகுணத்
शुभं	புண்ப [யாரது		தேர்டு
वृत्तं तु	ஒழுக்கத்தையே	अनुतिष्ठ	நடத்துவாயாக.”

इत्येवमुक्त्वा वचनं महात्मा पितुर्निदेशप्रतिपालनार्थम् ।

यवीयसं भ्रातरमर्थवच्च प्रभुमुहूर्तादिरराम रामः ॥ ४६ ॥

मनुः	சர்வவல்லமைபுள்ள	अर्थवत्	பொருள்பொருத்திய
महात्मा	மஹாத்மாவாகும்	वचनं	புத்திமதியை
रामः	ஸ்ரீராமர்	यवीयसं	இளைப
पितुः	தந்தையினது	भ्रातरं	சகோதரனிடம்
निदेशप्रतिपालनार्थं	ஆக்களுவைய பரிபாஸ	उक्तमा च	சொல்லிவிட்டு
	னம் செய்வதற்காக	सुहृतांश्च	ஒரு முகூர்த்தகாலம்
इति एवं	இப்படி எல்லாம்	विराम	மெளனமாகிருந்தனர்.

इत्यार्षे श्रीमद्रामायणे वाल्मीकीये आदिकाव्ये अयोध्याकाण्डे पञ्चोत्तरशततमः सर्गः ॥

भाविताः श्लोकाः 6283

अयोध्याकाण्डे भाविताः श्लोकाः 3928

पहुत्तरशततमः सर्गः—ஆற்றுறுவது ஸர்க்கம். ॥ ४०६ ॥

भरतेन राज्यस्वीकारप्रार्थना—பரதன் ராஜ்யத்தை ஸ்விகரித்துக் கொள்ள நினைத்தப்பது.

एवमुक्त्वा तु विरते रामे वचनमर्थवत् । ततो मन्दाकिनीतीरे रामं प्रकृतिवत्सलम् ॥

उवाच भरतश्चित्रं धार्मिको धार्मिकं वचः ॥ १ ॥

ततः	அதன்மேல்	विरते तु	ஒய்த்தவள்கில்
धार्मिकः	தார்பிகரான	प्रकृतिवत्सलं	பிக்குதிக்கிடத்தில்
भरतः	பரதர்		வாத்தஸல்யமுடையவ
मन्दाकिनीतीरे	மந்தாகினி நீர்த்தில்	धार्मिके	தார்பிகருமாகிய [ரும்,
रामे	ஸ்ரீராமர்	रामं	ஸ்ரீராமரைப் பார்த்து
एवं	மேற்கண்டவாறு	विरते	ஒப்புயர்வில்லாத
अर्थवत्	பொருளோடுகடிய		தார்பிய
वचनं	திருவாக்கை	वचः	பின்வரும் சொல்லை
उक्त्वा	அருளிச்செய்துவிட்டு	उवाच	சொன்னார் :

को हि स्यादीदृशो लोके यादृशस्त्वमिदम् । न त्वां प्रव्यथयेदुःखं भीतिर्वा न प्रहर्षयेत् ॥

अनिदम्	“இதேந்திரியமே!	त्वां	தேவரீஸ்ர
खं	தேவரீர்	दुःखं	கஷ்டம்
यादृशः	எப்படிப்பட்டவரோ,	प्रव्यथयेत् न	வருத்தாது.
ईदृशः	இப்படிப்பட்டவர்	भीतिः वा	சந்தேகாவதமும்
लोके	உலகில்	प्रहर्षयेत् न	மகிழ்ச்சிக்காது.
कः हि स्यात्	யார்தான் இருக்க முடியும்?		

सम्मतथासि वृद्धानां तंथ पृच्छसि संशयान् ॥ ३ ॥

वृद्धानां	“பெரியோர்களுக்கு	तान् च	அவர்களிடத்தும்
सम्मतः च	ஸர்வக்ஞராய்	संशयान्	கந்தேகங்களை
असि	வினங்குகிறீர்,	पृच्छसि	கேட்டறிந்துகொள்ளு கிறீர்.

यथा मृतस्तथा जीवन्यथाऽसति तथा सति । यस्यैष बुद्धिलाभः स्यात्परितप्येत केन सः॥

मृतः	“இறந்தவன்	सति	இருக்கையில்
यथा	எவ்வண்ணமோ	एषः	இந்த [துமான]
तथा	அவ்வண்ணமே	बुद्धिलाभः	கிர்ணயமடைந்திருப்
जीवन्	பிழைத்திருப்பவன் என்றதும்,	यस्य	எவனுக்கு [பாது]
असति	இல்லா திருக்கையில்	स्यात्	ஏற்பட்டின்ஸதோ
यथा तथा	எவ்வண்ணமோ அவ்வண்ணமே	सः	அவன்
		केन	எதனால்
		परितप्येत	துயருறுவான்?

परावरजो यश्च स्याद्यथा त्वं मनुजाधिप । स एवं व्यसनं प्राप्य न विषीदितुमर्हति ॥५॥

मनुजाधिप	“சக்கிரவர்த்தியே!	त्वं यथा	தேவரீர்போல்
एवं	இவ்வண்ணமாய்	यः	எவன்
व्यसनं	கஷ்டத்தன்	स्यात्	இருப்பானோ,
प्राप्य च	அடைந்தும்,	सः	அவன்
परावरजः	ஸர்வ ஞானியாக	विषीदितुं	வருத்தப்பட
		अर्हति न	மாட்டான்.

अमरोपमसत्त्वस्त्वं महात्मा सत्यसङ्गः । सर्वज्ञः सर्वदर्शी च बुद्धिमांश्वासि राघव ॥ ६ ॥

राघव	“சூராம!	सत्यसङ्गः	ஸத்யஸங்கதராகவும்
त्वं	தேவரீர்	सर्वज्ञः	ஸர்வக்ஞராகவும்,
	தேவர்களைப்போத்த திருக்கல்யாணகுணங்களை யுடையவராகவும்,	सर्वदर्शी च	ஸதா தர்மரஹஸ்தான முடையவராகவும்,
अमरोपमसत्त्वः		बुद्धिमान् च	மேதாவியராகவும்
महात्मा	மஹாத்மாவராகவும்,	असि	வினங்குகிறீர்.

न त्वामेवं गुणैर्गुणैः प्रभवाभवकोविदम् । अविपश्यतं दुःखमासादयितुमर्हति ॥ ७ ॥

एवं	"இப்படிப்பட்ட	त्वां	தேவரீகை
गुणैः	திருக்கல்யாணகுணக் கனோடு	अविपश्यतं	அவற்றையமாயிருக்கிற
गुणैः	விளங்குகிறவரும்,	दुःखं	கஷ்டம்
प्रभवाभव- }	உற்பத்தி கிணுதல்	आसादयितुं	அகையது
कोविदं }	களின் குட்பத்தை அறிந்தவருமான	अर्हति न	நியாயமன்று."

एवमुक्त्वा तु भरतो रामं पुनरथाब्रवीत् ॥ ८ ॥

भरतः	பாரதர்	उक्त्वा तु	அதித்துகிட்டு
रामं	ஸ்ரீராமரை,	पुनः	அதன்மேல்
एवं	மேற்கண்டவாறு	अथ	பின்வருமாறு
		अब्रवीत्	மொழிந்தார் :

प्रोषिते मयि यत्पापं मात्रा मत्कारणात्कृतम् । क्षुद्रया तदनिष्टं मे प्रसीदतु भवान्मम ॥

मयि	"அடியேன்	अनिष्टं	மனதாலும் நினைக்கக் கூடாத
प्रोषिते	வெளியூரிலிருக்கை	पापं	நிச்செயலானது
मत्कारणात्	எனக்காக [மீன்,	क्षुद्रं	செய்யப்பட்டதோ
मम	எனது	तत्	அதை
क्षुद्रया	பாபத்திற்கு துணிக் துகிட்ட	मे	என்பொருட்டு
मात्रा	தாயால்	भवान्	தேவரீ
यत्	எந்தவொரு	प्रसीदतु	தருமமாக்கவேண்டும்.

धर्मबन्धेन बद्धोऽस्मि तेनेमां नेह मातरम् । इन्मि त्रावेण दण्डेन दण्डाहो पापकारिणीम् ॥

धर्मबन्धेन	"தர்மபாசத்தால்	मातरं	தாயாகும்
बद्धः अस्मि	கான் கட்டப்பட்டேன்.	इमां	இவளை
तेन	அதனால்	तीवेण	கொடிய
दण्डे	இப்பொழுது	दण्डेन	தண்டனைபால்
दण्डाहो	தண்டனைக்குரிய	इन्मि न	நாட்டில்காதிருக்க தேன்.
पापकारिणीं	பாபத்தைச்செய்த		

कथं दशरथाज्जातः शुद्धाभिजनकर्मणः । जानन्धर्ममधर्मिष्ठं कुर्यां कर्म जुगुप्सितम् ॥ ११ ॥

शुद्धाभिजन- }	"சுத்தோத்கருஷ்ட	धर्मं जानन्	தருமத்தைபுணர்ந் தும்,
कर्मणः }	மான முன்னோர்களை யும் அவர்களானும் டானங்களையும் பின்பற்றும்	अधर्मिष्ठं	தருமவிருத்தமான தும்
दशरथात्	தசரதரிடமிருந்து	जुगुप्सितं	உளகத்தாரால் நித்திக் கப்படுவதுமாகிய
जातः	பிறந்தவனுள் அடி யேன்,	कर्म	ஞர் செயலை
		कथं	எவ்வாறு
		कुर्याम्	புரிவேன் ?

गुरुः क्रियावान्दृष्ट्वा राजा प्रेतः पितृति च । तातं न परिगृह्ये दैवतं चेति संसदि ॥

பிதா	" தந்தையான	इति च	என்கிற காரணங்க
राजा	சக்கிரவர்த்தியார்		னாலும்,
गुरुः	பிரம்மோபதேசம்	दैवतं इति च	{ தெய்வமாய் விட்ட
क्रियावान्	செய்தவர்,		னர் என்கிற கார
	தருமசெலி வழுவாது	संसदि	ணத்தாலும்,
	பாகங்களைச்செய்தவர்,	तातं	சடையில்
दृष्टः च	மிகவும் ஞானியுமான	परिगृह्ये न	தந்தையை
	அவர்		நிந்திக்க இயலாதிருக்
प्रेतः	இறந்தும் விட்டார்,		கிறேன்.

को हि धर्मार्थयोर्हीनमोदशं कर्म किल्बिषम् । स्त्रियाः प्रियं चिकीर्षुः सन् कुर्याद्धर्मज्ञ धर्मवित् ॥

धर्मज्ञ	" தரும, தைத நன்கு	चिकीर्षुः सन्	செய்யக்கூடுகி
	ணர்ந்தவனே !	धर्मार्थयोः	தருமம், அர்த்தம் இ
धर्मवित्	தருமம் தெரிந்த	हीनः	னவ இரண்டிற்கும்
कः हि	எவன் தா ன்		விடகின
स्त्रियाः	ஓர் பெண்ணினோக்கு	ईदृशं	இப்படிப்பட்ட
प्रियं	இஷ்டத்தை	किल्बिषं कर्म	நியகார்யத்தை
		कुर्यान्	செய்வான் ?

अन्तकाले हि भूतानि मुह्यन्तीति पुराश्रुतिः । राक्षैव कुर्वता लोके प्रत्यक्षं सा श्रुतिः कृता ॥

अन्तकाले	" கிணுசகாலத்தில்	सा श्रुतिः	அப்பழமொழி
भूतानि	பிராணியர்க்கங்கள்	एवं कुर्वता	இவ்வளம் செய்த
मुह्यन्ति	புத்தியை இழக்கின்	राजा	சக்கிரவர்த்தியாரால்
	றன	लोके	உலகில்
इति	என்பது	प्रत्यक्षं कृता	கட்புணைக்கப்பட்
पुराश्रुतिः हि	பழமொழியே.		டது.

साध्वर्थमभिसन्धाय क्रोधान्मोहाच्च साहसात् । तातस्य यदतिक्रान्तं प्रत्याहरतु तद्भवान् ॥

क्रोधात्	" கோபத்தாலோ,	भवान्	தேவரீர்
मोहात्	புத்திக்குறைவாலோ,	अर्थं च	அதனால் கிளையும்
साहसात्	முன் பின் ஆராயா		பயனையும்,
	பையாலோ,	साधु	நன்கு
तातस्य	தந்தையானது	अभिसन्धाय	தீர்க்காலோசனை
यत् अतिक्रान्तं	முடிவுசெய்யப்பட்டி		செய்து
	குக்கிறது எதுவோ	प्रत्याहरतु	தராவழிக்குக்கொண்
तद्	அதையும்		டுவாக்கடவீர்.

पितुर्हि सपतिकान्तं पुत्रो यः साधु मन्यते । तदपत्यं यत् लोके विपरीतमतोऽन्यथा ॥

பிது: "தந்தையரின்
 समतिकान्तं கல்யாணநிலையுடைய
 यः पुत्रः எந்தொரு புத்தலன்
 साधु செராக்க
 मन्यते கருதுகின்றனோ,
 तत् हि ஆப்பொழுதுதான்

लोके உலகில்
 अपत्यं சற்புத்திரனை
 मतं கொண்டாடப்படுவது.
 अतः இதற்கு
 अन्यथा வேறுபடி
 विपरीतम् தர்மவிரோதமே.

तदपत्यं भवानस्तु मा भवान्दुष्कृतं पितुः । अभिपत्ता कृतं कर्म लोके धीर विगर्हितम् ॥

तत् "ஆனையால்
 भवान् தேவரீர்
 अपत्यं சற்புத்திரனாய்
 अस्तु இருக்கவேண்டும்.
 धीर எதற்கும் சலியா மன
 त्तिष्ठतே!

विगर्हितं நிரூபிக்கப்படுகிறதும்,
 दुष्कृतं தர்மவிரோதமாகிற
 कृतं செயல்பட்டுவிட்ட
 कर्म செயலை [துயாகிய
 भवान् தேவரீர்
 मा अभिपत्ता பெருமைப்படுத்தக்
 கூடாது.

कैकेयी मां च तातं च सुहृदो बान्धवाश्च नः । पौरजानपदानेतांस्तु सर्वपिदं भवान् ॥

पुतान् "இந்த
 पौरजानपदान् நகரத்தார்களுக்கும்
 नः நகரத்தார்களுக்கும்,
 सुहृदः நண்பர்களுக்கும்
 बान्धवान् च பந்துக்களுக்கும்
 तातं च தந்தையரையும்

मां அடியேனையும்
 कैकेयी च எனக்கேதேவரீரை
 इदं सर्वं இவைமேல்நாவந்தரை
 भवान् தேவரீர் [யும்
 तातु காத்தருளவேண்டும்
 (ஆர்வம்.)

क चारण्यं क च क्षात्रं क जटाः क च पालनम् । ईदृशं व्याहृतं कर्म न भवान्कर्तुमर्हति ॥

अरण्यं "காடு
 क च என்கே?
 क्षात्रं சுதந்திரதர்மம்
 क च என்கே?
 जटाः சடைகள்
 क என்கே?
 पालनं வேளகயரிபாஸனம்

क च எங்கே?
 ईदृशं இப்படி
 व्याहृतं தாமதமாகியிருக்கிற
 कर्म கார்பத்தை
 भवान् தேவரீர்
 कर्तुं செய்ய
 अर्हति न கூடாது.

एष हि प्रथमो धर्मः क्षत्रियस्याभिषेचनम् । येन शक्यं महामाज्ञं प्रजानां परिपालनम् ॥

महामाज्ञं "மகா மேதாக்கியே!
 अभिषेचनं பட்டாபிஷேகமானது
 धर्म्यம் இப்பொழுதே செய்
 तुम்கொண்டிருக்கக்கூடா.
 येन என்னால்

प्रजानां பிரான்களை
 परिपालनं பரிபாதித்தல்என்கிற
 एषः हि இதுதான்
 क्षत्रियस्य சுதந்திரனுக்கு
 प्रथमः धर्मः முதல் தர்மம்.

कथं प्रत्यक्षमुत्सृज्य संशयस्थमलक्षणम् । आयतिस्यं चरेद्धर्मं सत्रवन्धुरनिश्चितम् ॥२१॥

प्रत्यक्षं	"பாற் பதவியுடைய இருக் கிற	आयतिस्यं	{ எப்போதோ ஒரு கா லத்தில் பயனளிக்க வல்லதும், நிச்சயமாக விதிக்கப் படாததை
धर्मं	தர்மத்தை	अनिश्चितं	எந்தவொரு சூத்திரியனா தியில் பிறந்தவன்
उत्सृज्य	கைவிட்டு,	कः च	அனுஷ்டிப்பான்?
संशयस्य	ஆபத்துகளுடனிருக் கிறதும்,	सत्रवन्धुरः	
अलक्षणं	தற்கால அவசியமில் லாததும்,	चरेत्	

अथ क्लेशजमेव त्वं धर्मं चरितुमिच्छसि । धर्मेण चतुरो वर्णान्पालयन्क्लेशमाप्नुहि ॥ २२ ॥

अथ	"ஒருக்கால்	चतुरः	நான்கு
क्लेशं	காயக்கேஸைத்தான்னுண் டாகும்	वर्णान्	வண்ணக்களையும்,
धर्मं एव	தர்மமொன்றையே	धर्मेण	முறைப்படி
चरितुं	அனுஷ்டிக்க	पालयन्	பரிபாலித்துக் கொண்டு
त्वं	நேவரீர்	क्लेशं	மெய்வருத்தத்தை
इच्छसि	திருவுணம்பற்றுவி ராகில்	आप्नुहि	அடையும்.

चतुर्णांमाश्रमाणां हि गार्हस्थ्यं श्रेष्ठमाश्रमम् । प्रादुर्धर्मज्ञ धर्मज्ञास्तं कथं त्यक्तुमर्हसि ॥२३॥

चमंश	"தர்மத்தையறிந்த வகை!	श्रेष्ठं	முதன்மையென
धर्मज्ञाः	தர்மமுணர்ந்தவர்கள்	प्रादुः	விதித்திருக்கிறார்கள்.
चतुर्णां	நான்கு	हि	ஆனபடியால்
आश्रमाणां	ஆசிரமங்களில்	तं	அதை
गार्हस्थ्यं	கிருஹஸ்த	त्यक्तुं	உல்லக்கனம்செய்ய
आश्रमं	ஆசிரமத்தை	कथं	எகவனம்
		अर्हसि	நேவரீருடன்படுவீர்?

श्रुतेन बालः स्थानेन जन्मना भवतो ह्यहम् । स कथं पालयिष्यामि भूमिं भवति तिष्ठति ॥

श्रुतेन	"கல்யாணனும்,	भवति	நேவரீர்
जन्मना	பிறவி	तिष्ठति	இருக்கையில்
स्थानेन	காமத்தாலும்,	भूमिं	பூமியை
भवतः	நேவரீரைக்காட்டினும்	सः	அந்த நான்
अहं बालः	அடியேன் சிநியவன்,	कथं	எகவனம்
हि	ஆனபடியால்	पालयिष्यामि	பாதுகாப்பென்?

हीनबुद्धिगुणो बालो हीनः स्थानेन चाप्यहम् । भवता च विनाभूतो न वर्तयितुमुत्सहे ॥

हीनबुद्धिगुणः	{ "தாழ்ந்த புத்தியை பும் குணங்களையு முடையவனும்,	बालः च	சிதுவனுமாகிய
स्थानेन	பதவியால்	अहं अपि	நானேனெனில்
हीनः	குன்பட்ட	भवता विनाभूतः	நேவரீரைப் பிரிந்து
		वर्तयितुं न	உயிருடனிருக்கவும்
		उत्सहे न	பொறேன்.

इदं निखिलमन्ययं पित्र्यं राज्यमकण्टकम् । अनुशाधि स्वधर्मेण धर्मज्ञ सह बान्धवैः ॥

धर्मज्ञ "தர்மமறிந்தவரே!
 पित्र्यं தந்தையாருடையதும்,
 अन्ययே தன்னினைமையையிழைத்
 திருக்கிறதாமாகிய
 इदं இந்த
 राज्यं ராஜ்யம்

निखिलं எல்லாவற்றையும்
 अकण्टकं இடைபுறந்ததாய்
 बान्धवैः सह பரதாக்களோடுகூட
 स्वधर्मेण குளமுறைதப்படி
 अनुशाधि பரிபாலித்தருளக்
 கடனீர்.

इहैव त्वाऽभिषिञ्चन्तु सर्वाः प्रकृतयः सह । ऋत्विजः सवसिष्ठाश्च मन्त्रवन्मन्त्रकोविदाः ॥

प्रकृतयः "மகத்திரிமார்கள்
 सर्वाः எல்லோரும்
 मन्त्रकोविदाः மந்திரங்களில்

सह ஒன்றுகூடி
 मन्त्रवान् முறைப்படி
 त्वा தேவரீரை
 इह एव இங்கேயே,
 ऋत्विजान् இப்பொழுதே,
 सवसिष्ठान् திருவடிகளேகம்
 செய்யட்டும்.

विषिञ्चन्तु விபிண்களான
 सवसिष्ठाः வனிஷ்டஸையுள்ளிட்
 ऋत्विजः च ருத்விக்குகளும் [ட

अभिषिक्तस्त्वमस्माभिर्योध्यां पालने व्रज । विजित्य तरसा लोकान्भरुद्विरिव वासवः ॥

वासवः "தேவனந்திரன்
 भरुद्विः தேவகணங்களால்
 इव எவ்வண்ணமோ
 அவ்வண்ணமே
 अस्माभिः எங்களால்
 अभिषिक्तः அபிஷேகம்பண்ணப்
 பெற்ற

त्वं தேவரீர்
 लोकान् உலகங்களை
 तरसा சூன்மையால்
 विजित्य ஜிதித்து
 पालने பரிபாலனத்திற்காக
 योध्यां ஆயோத்திக்கு
 व्रज எழுந்தருளும்.

ऋणानि त्रीण्यपाकुर्वन् दुर्हदः साधु निर्दहन् । सुहृदस्वर्पयन्कामैस्त्वमेवात्रानुशाधि माम् ॥

ऋणि ऋणानि { "தேவ, ரிகழி, பித்ருக்
 कर्णककाकिय முன்று
 रुणङ्कङ्काபும்
 अपाकुर्वन् போக்கிக்கொண்டும்,
 दुर्हदः துஷ்டர்களை
 निर्दहन् எரித்துக்கொண்டும்,
 सुहृदः நல்லோர்களை

कामैः மனோதப்படி
 साधु நன்கு
 स्वर्पयन् திருப்தி செய்தக்கொ
 अस இவ்விடத்திலும்[ண்டும்,
 त्वं தேவரீர்
 मां एव அடியேனையே
 अनुशाधि கட்டளைபிடும்.

अचार्य मुदिताः सन्तु सुहृदस्तेऽभिषेचने । अथ भीताः पलायन्तां दुर्हदस्ते दिशो दश ॥

आर्य "பூஜ்யரே!
 अथ இப்பொழுது
 ते தேவரீரது
 अभिषेचने பட்டாபிஷேகத்தில்
 सुहृदः நல்லோர்கள்
 मुदिताः மனத்குப்தி கொண்ட
 வர்களாக

सन्तु சூகட்டும்.
 अथ இப்பொழுதே
 दुर्हदः துஷ்டர்தமாக்கள்
 ते தேவரீருக்கு
 भीताः பயந்தவர்களாய்
 दश दिशः பத்துத்திக்குகளிலும்
 पलायन्ताम् ஓடியொளியட்டும்.

आक्रोशं मम मातुश्च प्रमृज्य पुरुषर्षभ । अद्य तत्रभवन्तं च पितरं रक्ष किल्बिषात् ॥३१॥

புருஷர்ஷம்	“புருஷேஷா த்தமா !	தலமவந்தே	மகா பூத்யபாசிய
मम	எனது	वितरं च	திருத்தந்தைதயானா
मातुः	தாயினது	किल्बिषात्	பாபத்தினின்று [யும்,
आक्रोशं	அதர்பகாச்யத்தையும்	अद्य च	ஐப்பொழுதாவது
प्रमृज्य	புனிதமாக்கி	रक्ष	விடுவித்தருளும்.

शिरसा त्वाऽभियाचेऽहं कुरुष्व करुणां मयि । बान्धवेषु च सर्वेषु भूतेष्विव महेश्वरः ॥

अहं	“அடியேன்	भूतेषु	தொண்டர்கள்
त्वा	தேவரீசா	सर्वेषु च	எல்லோரிடத்திலும்
शिरसा	முடிதாழ்த்தி	इव	எவ்வண்ணமோ, அவ் வண்ணமே,
अभियाचे	இரக்கிறேன்,	मयि	அடியேனிடத்தில்
महेश्वरः	சர்வேச்வரன்	करुणां कुरु	அருள் புரியும்.
बान्धवेषु	பக்தியுடைய		

अथवा पृष्ठतः कृत्वा वनमेव भवानितः । गमिष्यति गमिष्यामि भवता सार्धमप्यहम् ॥

पृष्ठतः कृत्वा	“மறுத்துவிட்டு	इतः	இக்காணத்தால்
भवान्	தேவரீசர்	भवता सार्धं	தேவரீசோடுகூட்டுவோ
वनं एव	வனத்திலேயே	अहं अपि	அடியேனும்
अथवा गमिष्यति	எழுந்தருளிரேடுக்கப் போகின் தீரென்றால்	गमिष्यामि	இருப்பேன்.”

तथा हि रामो भरतेन ताम्यता प्रमाद्यमानः शिरसा महीपतिः ।

न चैव चक्रे गमनाय सन्धवान्मति पितुस्तद्वचने व्यवस्थितः ॥ ३४ ॥

महीपतिः	சேனாசனத்தரும்	प्रमाद्यमानः हि	இரக்கப்பட்டவராயி ருந்தும்,
सन्धवान् च	ஸதவகுணமுடையவ	पितुः	திருத்தந்தையின்
रामः	ராமர் [குமான்	तद्वचने	அந்த ஆக்ஷேபத்தில்
ताम्यता	துயரமுற்ற	व्यवस्थितः एव	நிலைபாய் நின்றவராய்
भरतेन	பாதாளம்,	गमनाय	திரும்புவதற்கு
शिरसा	முடிதாழ்த்தி	मति चक्रे न	திருவுளம் பற்றினர்.
तथा	மேற்கண்டவாறு		

तद्वृत्तं स्थैर्यमवेक्ष्य राघवे समं जनो हर्षमवाप दुःखितः ।

न यात्ययोध्यामिति दुःखितोऽभवत्स्थिरप्रतिज्ञत्वमवेक्ष्य हर्षितः ॥ ३५ ॥

जनः	ஐனங்கள்	दुःखितः	வருந்துகிறவர்களாய்
राघवे	ராகவரிடத்தில்	हर्षं अवाप	சந்தோஷத்தையு
सम्	அப்பொழுது		மடைந்தார்கள்.
समं	ஒரே காலத்தில்	अयोध्यां	அயோத்யைக்கு

यति न	வாய்ப்போகிறதில்லை	सर्वे	எதற்கும் சலியாத
इति	என்பதை	स्विरपतिश्वं	வாக்குறுதி மாளுமை
अवेद्य	நினைத்து	अवेद्य	கண்டு [கைய]
दुःखितः	துக்கித்தவர்களையும்,	हर्षितः	மகிழ்சியடைந்தவர்
अश्रुते	ஒப்புபவ்வற்ற	अमघन्	ஆளுர்கள். [களரையும்]

तमृत्विजो नैगमयूथवल्लभास्तथा विसंज्ञाश्रुकलाश्च मातरः ।

तथा ब्रुवाणं भरतं च तुष्टुवुः प्रणम्य सार्धं च ययाचिरे सह ॥ ३६ ॥

ऋत्विजः	ருத்விக்குகளும்,	ब्रुवाणं	மொழிந்த
नैगमयूथवल्लभाः	நகரனுபாபாதானர்	तं	அந்த
	களும்,	भरतं	பாதனை
मातरः च	தாய்மார்களும்,	तुष्टुवुः	புகழ்தாரர்கள்,
विंशतिः	அறிவித்தன	तथा	அப்படியே
अश्रुकलाः	கண்ணிர் பெருக்கினார்	सह च	உடனே
प्रणम्य	முடிதாழ்த்தி [கள்.	रामं च	ஸீதாமகையும்
तथा	அவ்வாறு	ययाचिरे	வேண்டினார்கள்.

इत्यार्षे श्रीमद्रामायणे वाल्मीकीये आदिकाव्ये

अयोध्याकाण्डे षडुत्तरशततमः सर्गः ॥

आदितः श्लोकाः 6319

अयोध्याकाण्डे आदितः श्लोकाः 3964

सप्तोत्तरशततमः सर्गः—आर्हत्येन्द्रावतु णारककम् ॥ ३०७ ॥

श्रीरामेण राज्यरक्षाशचोदना—श्रीरामो गार्ह्यத்தை மட்சிக்கக் கட்டளை பிடுவது.

पुनरेवं ब्रुवाणं तु भरतं लक्ष्मणाग्रजः । प्रत्युवाच ततः श्रीमान् ज्ञातिमन्येऽभिसन्कृतः ॥

ततः	அப்பொழுது	एवं	மேற்கண்டவாறு
शशिमन्ये	இனத்தார்கள் மத்தி ரில்	पुनः	மீளவும்
अभिसन्कृतः	பெருமைப்படுத்தப்	ब्रुवाणं	வேண்டும்
श्रीमान्	சீமானான [பட்ட	भरतं	பாதனைப் பார்த்து
लक्ष्मणाग्रजः	லக்ஷ்மணருக்குத் தனையனாகுமாமவர்	तु	இப்படி
		प्रत्युवाच	பதிலுரைத்தார்:

उपपन्नमिदं वाक्यं यत्त्वमेवमापथाः । जातः पुनो दशरथात्कैकेय्यां राजसत्तमात् ॥ २ ॥

राजसत्तमात्	“சாஜோத்தமராகிய	पुनः च	புதல்வனாகிய நீ
दशरथात्	தசரதசக்கிரகர்த்தி	यत्	எதை
	யாசிப்பிருந்து	एवं	இப்படி
कैकेय्यां	கைகேயிதேவியா	अभापथाः	மொழித்தனையோ
	நிடத்தில	इदं वाक्यं	இதப்பேச்சு
जातः	பிறந்த	उपपन्नम्	யுத்தமானதே.

पुरा भ्रातः पिता नः स मातरं ते समुद्दहन् । मातामहे समाश्रौषीद्राज्यशुल्कमनुत्तमम् ॥

भ्रातः	"தம்பி !	समुद्दहन्	மணம்புரிந்து
नः	நமது	मातामहे	பாட்டனாசிடத்தில்
पिता	தந்தையாகிய	राज्यशुल्कं	{ ராஜ்ய அதிகாரத்தால் ஸீனையும் பாயோஜ னத்தை
सः	அவர்	अनुत्तमं	நுப்புயர்வற்றதென
पुरा	முன்னொருகாலத்தில்	समाश्रौषीत्	சொல்லக்கேட்டிருந் கின்றார்.
ते	உனது		
मातरं	திருந்தாயை		

दैवासुरे च संग्रामे जनन्यै तव पार्थिवः । संप्रहृष्टो ददौ राजा वरमाराधितः प्रभुः ॥ ४ ॥

प्रभुः	"பரபுவான	आराधितः	பேருதவிபுரியப்பட்ட
पार्थिवः	வேளாளதராகிய	तव	உனது [வாராய்]
राजा	சக்கிரவர்த்தியார்	जनन्यै	தாயிடத்தில்
दैवासुरे	தேவர்களுக்கும் அக ரர்களுக்கும் நடந்த	संप्रहृष्टः	மனமுவந்து
संग्रामे च	போரினும்	वर् ददौ	வரம்கேட்கும் அதிகா ரத்தை அளித்தார்.

ततः सा संप्रतिश्राव्य तव माता यशस्विनी । अयाचत नरव्याघ्रं द्वौ वरौ वरवर्णिनी ॥
तव राज्यं नरव्याघ्र मम प्रब्राजनं तथा । तौ च राजा तथा तस्यै नियुक्तः प्रददौ वरौ ॥

नरव्याघ्र	"புருஷோத்தம !	प्रब्राजनं	நாடுகடத்தலையும்
तव	உனது	द्वौ वरौ तथा	இரு வரங்களாக
माता	மாதா	नरव्याघ्रं	புருஷோத்தமரை
यशस्विनी	புகழ்பெற்ற	अयाचत	இப்பொழுது கேட்ட னள்.
वरवर्णिनी	ஸ்திரீ தனமுமாகும்		
सा	அவள்	ततः	அதனால்
संप्रतिश्राव्य	வாக்குறுதிபெற்று	नियुक्तः	கட்டுண்ட
तव	உனக்கு	राजा	சக்கிரவர்த்தியார்
राज्यं	ராஜ்யத்தையும்	तौ च वरौ	அந்த இருவரங்களை
तथा	அங்ஙண்ணமே	तस्यै	இவனுக்கு [யும்]
मम	எனக்கு	प्रददौ	கொடுத்தார்.

तेन पित्राऽहमप्यत्र नियुक्तः पुरुषर्षभ । चतुर्दश वने वासं वर्षाणि वरदानिकम् ॥ ७ ॥

पुरुषर्षभ	"புருஷோத்தம !	वने	காட்டில்
अहं	நான்	वासं	வசித்தலை,
अत्र	இத்த	तेन	அந்த
वरदानिकं	வரதானத்தின் பய னம்	पित्रा अपि	திருத்தந்தையாராலே யே
चतुर्दश	பதின்மூன்று	नियुक्तः	கட்டளைபிடிப்பெற் றேன்.
वर्षाणि	வருஷகாலம்		

सोऽहं वनविदं मामो निर्जनं लक्ष्मणान्वितः । सीतया चापतिद्वन्द्वस्तस्य वाक्ये स्थितः पितुः॥

ச:	"அந்த	அபதிஃ:	பிறர் மொழிகளை
அஃ	நான்		செவியெற்காது
तस्य	அந்த	लक्ष्मणान्वितः	லக்ஷ்மணனோடு கூட
पितुः	தந்தையின்	सीतया च	சிதையோடும் [ஆம்]
वाक्ये	ஆக்களுயின்	निजेन	மனிதசஞ்சாரமற்ற
स्थितः	பத்திமை கொண்டவர்	इह	இந்த
	ஆம்;	यनं	காட்டை
		प्राप्तः	ஆடைந்தேன்.

भवानपि तथेत्येव पितरं सत्यवादिनम् । कर्तुमर्हति राजेन्द्रं क्षिप्रमेवाभिपेचनात् ॥ ९ ॥

भवान् अपि	"ஆம்	क्षिप्र एव	விரைவிலேயே
पितरं	தந்தையாகிய	अभिपेचनात् एव	அபிபேசனம் செய்து
राजेन्द्रं	ராஜேந்திரமரை		கொள்வதனுஸ்தான்,
तथा	ஆப்படியே	सत्यवादिनं	சத்தியவாதியாக
इति	செய்கிறேனென்று	कर्तुं अर्हति	செய்வதாயும்.

ऋणान्मोचय राजानं मत्कुले भरत प्रभुम् ॥ १० ॥

भरत	"பாது!	ऋणात्	கடனிலிருந்து
प्रभुं	ப்ரபுவாகிய	मत्कुले	எனக்காக
राजानं	சக்கிரவர்த்தியாரை	मोचय	நீக்கினவர்.

पितरं चापि धर्मज्ञं मातरं चाभिनन्दय ॥ ११ ॥

धर्मज्ञं	"தர்மத்தையுணர்ந்த	मातरं च	தாயையும்
पितरं अपि	தந்தையையும்	अभिनन्दय च	களித்தசெய்.

श्रूयते हि पुरा तात श्रुतिर्गीता यशस्विना । गयेन यजमानेन गयेष्वेव पितृन्पति॥ १२ ॥

तात	"குழந்தாய்!	गयेन एव	கயென்பவராலேயே
पुरा	முன்னோருகாலத்தில்	गीता	உறப்பட்டதாகிய
गयेषु	கயைசேஷத்தொடக்கத்தில்	श्रुतिः	பித்தனிடம்
पितृन् पति	பித்தருக்களையுத்தேசித்		கேட்குகதி
यजमानेन	சேஷத்தம் செய்த [வா]	श्रूयते हि	பாதித்தியாய் வழங்கு
यशस्विना	புகழ்பெற்ற		நித்தன்கேடு.

पुनाम्नो नरकाद्यस्मात्पितरं त्रायते सुतः । तस्मात्पुत्र इति प्रोक्तः पितृन्वत्पाति वा सुतः॥

सुतः	"ஓர் புதல்வன்	सुतः	ஓர் புதல்வன்
पुनाम्नः	'புத்' என்னும்	पाति	பாதுகாக்கினான்.
नरकात्	நரகத்திலின்றி	यत्	இக்காரணத்தால்
पितरं	தந்தையை		தான்
त्रायते	விடுவிக்கினான்,	पुनः इति	'புத்திர'என
यस्मात् तस्मात् वा	என்பதால்,தான்	प्रोक्तः	ஆவதென்கப்படுகின்
पितृन्	பித்தருக்களை		னான்.

एष्टव्या बहवः पुत्रा गुणवन्तो बहुधुताः । तेषां वै समवेतानामपि कश्चिद्व्यां व्रजेत् ॥

गुणवन्तः	"குணவான்களான	समवेतानां	உரிமைகள்கூட
बहुधुताः	சுந்தலுள்ளபுடைப	तेषां	அவர்களில்
बहवः	பல	कश्चित् अपि	ஒருவனோ ஹம்
पुत्राः	புதல்வர்கள்	गयां	கையக்கு
एष्टव्याः	பிரார்த்திக்கத்தக்க வர்கள்.	व्रजेत् वै	செல்லவேண்டும்.

एवं राजर्षयः सर्वे प्रतीता राजनन्दन । तस्मात्साहि नरश्रेष्ठ पितरं नरकात्प्रभो ॥ १५ ॥

प्रभो	"சாமர்த்தியமுடைய	प्रतीताः	ஒப்புத்தொண்டிருக் கிறார்கள்.
राजनन्दन	சக்கிரவர்த்தி புதல்வ !	नरश्रेष्ठ	புருஷோத்தம !
एवं	இப்படியாய்	तस्मात्	ஆனபடியால்
राजर्षयः	ராஜரிஷிகள்	पितरं	தந்தையை
सर्वे	எல்லோரும்	नरकात्	நரகத்தினின்றும்
		साहि	காப்பாற்று.

अयोध्यां गच्छ भरत प्रकृतिरनुरक्ष्य । शत्रुघ्नसहितो वीर सह सर्वैर्हिजातिभिः ॥ १६ ॥

वीर	"தேவபீர !	अयोध्यां	அயோத்திக்கு
भरत	பரத !	गच्छ	செல்.
द्विजातिभिः	பிராம்மண, கூத்தரிய, வைசியர்கள்,	शत्रुघ्नसहितः	சத்ருக்னனுடிகூட
सर्वैः सह	எல்லோருடன்கூட	प्रकृतिः	குழகளை
		अनुरक्ष्य	மகிழ்வி.

प्रवेक्ष्ये दण्डकारण्यमहमप्यविलम्बयन् । आभ्यां तु सहितो राजन्वैदेह्या लक्ष्मणेन च ॥

राजन्	"ஆரசே !	अहं अपि	நானும்,
आभ्यां	இதோவிற்குக்கும்	अविलम्बयन्	தாமதமின்றி
वैदेह्या तु	சைதயோகும்	दण्डकारण्यं	தண்டகாரணயத்தில்
लक्ष्मणेन च	லக்ஷ்மணனுடும்	प्रवेक्ष्ये	புகுவேன்.
सहितः	கூடவே		

त्वं राजा भव भरत स्वयं नराणां कन्यानामहमपि राजराष्ट्रगणानाम् ।

गच्छ त्वं पुरवरमद्य संप्रहृष्टः संहृष्टस्त्वहमपि दण्डकान्यवेक्ष्ये ॥ १८ ॥

भरत	"பரத !	अहं अपि	நானும்
त्वं	நீ	संप्रहृष्टः तु	மனக்குதறையில்லாத வனாகவே
संप्रहृष्टः	{ (அர்வப்ரகாரத்திலும்) மனத்திருப்திகொண் டவனாய்,	दण्डकान्	தண்டகையில்
अद्य	இப்பொழுது	प्रवेक्ष्ये	புகுவேன்.
पुरवरं	சிறந்த நகரத்திற்கு	अहं अपि	நானும்
गच्छ	போய்ச்சேர்.	कन्यानां	ஆண்ப
त्वं स्वयं	நீயே	सृगणां	மிருகங்களுக்கு
नराणां	ஆள்களுக்கு	राजराष्ट्र	சக்கிரவர்த்தியாகு வேன்.
राजा भव	மன்னனாக இரு.		

ஊயா து தினகரதா: தவாததாநா த் தரத கரது தூதி தீதாது ।
 துததாதததத தானததததாநா ஊயா தாததததததத துதத த்ரததததததத ॥ 19 ॥

தரத	" தரத !	தத த்ரத	தர துதத
தீ	தன து	துதத	துதத
தூதி	கிரதில்	கானதததததத	காட்டுதததததததததததத
ததத	துததததததத	தா	துதத
தததரதா:	துதததததததததத	தததததததத	தரததததததத
தவாததாநா	ததததத	ஊயா	தததத
தீதா	துததததத	துதத	ததததததததத
ஊயா	தததத	தததத	துதததததததத
கரது	துதததததததத	தததத	துததததததததத

ததத: துததததததத தீ ததத: தூதததததத தததத: தததததததத ।
 தததரதததததத தத த்ரதத ததததத தரத தரத தா ததததத ॥ 20 ॥

தத	" தததத	ததத:	துததத
தூததத:	ததததததத	தததத:	தததததததத
தததததத	துதததத த்ரதததத	தத	தத [ததததத]
ததத:	ததததத தததததத	ததத:	தததததததத
தரத	தரத !	த்ரதத	தததததததததததத
தீ து	தததததததததத	தததத	ததததததததததத
துதததத:	தததத தததததததத	தரத	தததததததததத
ததத:	தததததத	தததத	ததததததத

தததத த்ரதததததத தால்தீதீ தாதததத

தததததததத தததததததத: தரத: ॥

ததத: தூத: 6339

ததததததத ததத: தூத: 3984

அடுதரதததத: தரத:—துததததததத ததததத ॥ 201 ॥

ததததத தாததததததததததத—ததததத தாததததததததததத ததததத

ததததததத தரத தததததததததததத: । ததத தத ததத தததததததத தத: ॥ 1 ॥

தததததத:	ததததததததத	ததத	ததததததததத
ததத:	ததததததததத	தத	ததததததததததத
தரத	தததத	தத	ததததத
ததததத	ததததததததத	ததத	தததததததத
	தததத	தத	ததத

साधु राघव मा भूते बुद्धिरेव निरर्थिका । माकृतस्य नरस्येव ह्यार्यबुद्धेस्तपस्विनः ॥ २ ॥

राघव	"ஸ்ரீராம!	माकृतस्य नरस्य	பாமா மகரிதனுக்கு
आर्यबुद्धे.	{ தனது தேசத்தின் ஒழுக்கங்களில் பற்றுடையவனும்,	इव	எற்ற
तपस्विनः	{ குள்தர் பாலுக்கிடான முடையவனுமாகிய	एयं	இத்த
ते	உனக்கு	निरर्थिका	சமயத்திற்கொவ்வாத
		बुद्धिः	நித்தலபமானது
		साधु हि	முற்றிலும்
		मा भूत्	கூடாது.

कः कस्य पुरुषो बन्धुः किमाप्यं कस्य केनचित् । यदेको जायते जन्तुरेक एव विनश्यति ॥

कस्य	"யாருக்கு	आप्ये	ஆகவேண்டியிருக்கி
कः पुरुषः	எந்த மனிதன்	यत्	எனெனில் [நது ?
बन्धुः	பந்து ?	जन्तुः	நீவனுனது
केनचित्	யாரால்	एकः	தனிபாகவே
कस्य	யாருக்கு	जायते	பிறக்கிறது.
किं	என்ன	एकः एव	தனிபாகவே
		विनश्यति	இறக்கிறது.

तस्मान्माता पिता चेति राम सज्जेत यो नरः । उन्मत्त इव स ज्ञेयो नास्ति कश्चिद्दि कस्यचित् ॥

तस्मात्	"ஆனையால்	सः	அவன்
राम	ராம!	इव	முழு
यः	எவனேனும்	उन्मत्तः इति	பித்தனென
नरः	ஒரு மனிதன்,	ज्ञेयः	அறியத்தக்கவன்.
माता	தாயெனவும்,	दि	எனெனில்,
पिता च	தந்தையெனவும்,	कस्यचित्	எவனுக்கும்
सज्जेत	பாசம்வைக்கின்ற னெனில்,	कश्चित्	எவனும்
		अस्ति न	ஒருறவும் இல்லை.

यथा ग्रामान्तरं गच्छन्नरः कश्चित्कचिद्गते । उत्सृज्य च तमावासं प्रतिष्ठेतापरेऽहनि ॥

एवमेव मनुष्याणां पिता माता गृहं वसु । आवासमात्रं काकुत्स्थ सज्जन्ते नात्र सज्जनाः ॥

काकुत्स्थ	"ராம!	प्रतिष्ठेत्	புறப்பட்டுவிடுவது
कश्चित् नरः	ஒர் மனிதன்	यथा	எவ்வண்ணமோ
ग्रामान्तरं	கிராமங்கடத்திற்கு	एवं एव	இவ்வண்ணமே,
गच्छन्	போனகவில்	मनुष्याणां	மனிதர்களுக்கு
कचित्	ஒரிடத்தில்	पिता माता	தந்தையும், தாயும்,
वसेत्	இரவுகழிக்கின்றான்;	गृहं	வீடும்,
अपरे अहनि च	மறுதினமே	वसु	பொருளும்
तं	அந்த	आवासमात्रं	தங்குமிடமே.
आवासं	இரவுகழித்தவிடத்தை	अस	இவ்விஷயத்தில்
उत्सृज्य	விட்டு	सज्जनाः	புத்தியான்கள்
		सज्जन्ते न	பாசம்வைப்பார்கள்.

विज्यं राज्यं परित्यज्य स नहिंसि नरोत्तम । आस्थातुं कापथं दुःखं विषमं बहुकण्टकम् ॥

नरोत्तम	" புருஷோத்தம !	विषमं	{ (தீதுவரை முன்றினர் கனிலொருவராலும்) அனுஷ்டிக்கப்படா ததாரகிய
सः	அந்த நீ	कापथं	வக்கிரவழியை
विज्यं	பிதாவினிடமிருந்து	आस्थातुं	அனுஷ்டிக்க
राज्यं	சாதுபத்தை [வந்த	अहिंसि न	கடாது.
परित्यज्य	தறந்து		
दुःखं	துன்பத்தருவதும்,		
बहुकण्टकं	பல பிடைகளையுண்ட யதும்,		

समुद्रायामयोध्यायामात्मानमभिषेचय । एकवेणीधरा हि त्वां नगरीं संपर्ताक्षते ॥ ८ ॥

नगरी	நகரமேதவதை	आमानं	உன்னை
एकवेणीधरा	{ (ஓர் ஹசின் னமரகிய) ஒர் ஹஸின் னறு டைவவளாய்,	समुद्रायां	பாக்கியம் பெற்ற
त्वां हि	உன்னையே	अयोध्यायां	அயோத்தியில்
सम्पर्ताक्षते	எதிர்பார்த்துக்காத்தி ருக்கின்றனன்.	अभिषेचय	அபிஷேகம் செய்து கொள்.

राजभोगाननुभवन्महार्हान्पार्थिवात्मज । विहर त्वमयोध्यायां यथा शक्रस्त्रिविष्टपे ॥ ९ ॥

पार्थिवात्मज	" சக்கிரவர்த்திகுமார !	अयोध्यायां	அயோத்தியில்
त्रिविष्टपे	தேவனோகத்தில்	महार्हान्	மிகச்சிறந்த
शक्रः	இந்திரன்	राजभोगान्	ராகுபோகங்களை
यथा	எவ்வண்ணமோ அவ் வண்ணமே	अनुभवन्	அனுபவித்துக்கொ ண்டு
त्वं	நீ	विहर	வலிப்பாயாக.

न ते कश्चिदशरथस्त्वं च तस्य न कश्चन । अन्यो राजा त्वमन्यश्च तस्मात्कुरु यदुच्यते ॥

दशरथः	" தசரதர்	राजा	சக்கிரவர்த்தியாகு
ते	உனக்கு	अन्यः	வேறு. [மவர்,
कश्चिन् न	ஒருறவுமல்லன்.	त्वं च	நீயும்
त्वं च	நீயும்	अन्यः	வேறு.
तस्य	அவருக்கு	तस्मात्	ஆனபடியால்
कश्चन न	ஒருறவுமல்லன்.	यत् उच्यते कुरु	சொல்கதைக்கெல்.

बीजमात्रे पिता जन्तोः शुक्रं रुधिरमेव च । संयुक्तमृतुमन्मात्रा पुरुषस्येह जन्म तत् ॥

इह	" இவ்வுலகில்	पुरुषमन्मात्रा	புருஷோத்தமன் தர
जन्तोः	ஜன் தவிர்ப்பு	संयुक्तं	சேகரிக்கப்பட்ட [மரல்
पिता	தந்தை	शुक्रं	சக்கிரமும்
बीजमात्रे	நிமித்தமரத்திரமே.	रुधिरे च	கோணிதமென்ற
पुरुषस्य	ஒருவனுக்கு	तत् एव	இதுவே
		जन्म	முதற்காசனம்.

गतः स नृपतिस्तत्र गन्तव्यं यत्र तेन वै । मृत्तिरेषा मर्त्यानां त्वं तु मिथ्या विह्वल्यसे ॥

सः	“அந்த	एषा वै	இதுவே
नृपतिः	சக்கிரவர்த்தியார்,	मर्त्यानां	மனிதர்களுக்கும்
तेन	அவரால்	मृत्तिः	இயல்பு.
गन्तव्यं	போய்ச்சேரவேண்டிய இடம்	त्वं तु	நீயேயெனினில்
यत्र	எங்கே	मिथ्या	பொய்யான சம்பந்தத் தால்
तत्र	அதற்கு	विह्वल्यसे	காளுத்திக்கொடுகின்றாய்.
गतः	சென்றுவிட்டார்.		

अर्थधर्मपरा ये ये तांस्तान्छोचामि नेतरान् । ते हि दुःखमिह प्राप्य विनाशं भेत्य भेजिरे॥

अर्थधर्मपराः	{ “(வந்தனாத) விட்டு தர்மமொன்றினைநோ, பற்றுள்ளவர்கள்	हि	எனெனில்
ये ये	எவ்வெவர்களோ	ते	அவர்கள்
तान् तान्	அவர்களைப்பற்றி	इह	இவ்வுலகில்
शोचामि	நான் வருந்துகின் தேன்.	दुःखे	கஷ்டத்தை
हतरान्	மற்றவர்களைப்பற்றி	प्राप्य	அடைந்து
न	வருந்தவில்லை.	भेत्य	செத்து
		विनाशं	அதர்களைத்ததை
		भेजिरे	அடைந்தனர்.

अष्टकापितृदैवत्यमित्ययं प्रसृतो जनः । अन्नस्योपद्रवं पश्य मृतो हि किमशिष्यति ॥ १४ ॥

अयं	“இந்த	अन्नस्य	உணவின்து
जनः	ஜனம்	उपद्रवं	விளக்கெலகை
अष्टकापितृदैवत्यं	அஷ்டகாபிதரத்தம், பித்தருச்சரத்தம்	पश्य	நினைக்கவனி.
इति	என்கிறதை	हि	எனெனில்
प्रसृतः	அனுப்பிக்கொடுத்து.	मृतः	இறந்தவன்
		किं अशिष्यति	உண்பானா?

यदि भुक्तमिहान्येन देहमन्यस्य गच्छति । दद्यात्पवसतः श्राद्धं न तत्पथ्यशनं भवेत् ॥

अन्येन	“ஒருவனால்	इह	இவ்விடத்திலேயே
भुक्तं	புகிக்கப்பட்டது	श्राद्धं	சீராதத்ததை
अन्यस्य	வேறொருவனது	दद्यात्	செய்யவேண்டும்.
देहं	தேகத்தில்	न	அப்பொழுது
गच्छति यदि	போய்ச்சேருமளில்	पथि	வழியில்
पवसतः	தேசத்திரம் செல்பவ னுக்கு	अशनं	கட்டுச்சாதம்
		संयत् न	வேண்டாம்.

दानसंवचनां हेते ग्रन्था मेधाविभिः कृताः । यज्ञस्य देहि दीक्षस्य तपस्तप्यस्य संत्यज ॥

யனசு	"யாசும் சொல்,	புறநா:	நூல்கள்
देहि	தானங்கொடு,	दानसंवचना:	{ தானங்கொடுவானை
दीक्षस्य	தீசனாழிபெறு,		{ உண்மெண்னுவிதறு
तपः तप्यस्य	தவம்புரி,		{ களாக
संत्यज	எவ்வாவற்றையும்	मेधाविभिः	புத்திமான்களால்
	அற"என்ற	कृताः हि	செய்ப்பப்பட்டவை
एते	இந்த		களை.

स नास्ति परमित्येव कुरु बुद्धिं महामते । प्रत्यक्षं यत्तदातिष्ठ परोक्षं पृष्ठतः कुरु ॥ १७ ॥

महामते	"மேதாவிடே!	यत्	யாதென்று
सः	அந்த நீ	प्रत्यक्षं	கட்புலனுநுகுகிற
परं	பரலோகம்	तत्	அதை [தே
अस्ति न	இல்லை	आतिष्ठ	அகக்கொள்ளு.
इति एव	என்றே	परोक्षं	கட்புலனல்லாததை
बुद्धिं कुरु	தீர்மானி.	पृष्ठतः कुरु	தள்ளிவிடு.

स तां बुद्धिं पुरस्कृत्य सर्वलोकनिदर्शिनाम् । राज्यं त्वं प्रतिगृहीष्व भरतेन प्रसादितः ॥

भरतेन	"பரதனுள்	तां	அந்த
प्रसादितः	இரக்கப்பட்ட	बुद्धिं	நிச்சயத்தை
सः	அந்த	पुरस्कृत्य	ஏற்று.
त्वं	நீ	राज्यं	ராஜ்யத்தை
सर्वलोक- निदर्शिनी }	உலகத்தாரெல்லாரா னும் ஒத்துக்கொள் னப்பட்ட	प्रतिगृहीष्व	வைப்படுத்து"

इत्यार्षे श्रीमद्रामायणे वाल्मीकीये आदिकाव्ये

अयोध्याकाण्डे अष्टोत्तरशततमः सर्गः ॥

आदितः श्लोकाः 6357

अयोध्याकाण्डे आदितः श्लोकाः 4002

नवोत्तरशततमः सर्गः—நவோத்தரஸததம: சர்ட:—நூற்றொன்பதாவது ஸர்க்கம் ॥ १०२ ॥

श्रीरामेण नास्तिकमतनिराकरणम्—சீராமர் ஸாஸ்திகமதத்தைத் தாண்டிப்பது.

जाबालेस्तु वचः श्रुत्वा रामः सत्यात्मनां वरः । उवाच परया भक्त्या स्वबुद्ध्या चाविषन्नया॥

सत्यात्मनां	சத்தியத்தின்பற்றுடை	वावा	சிறந்த
वरः	சிறந்த [யவர்களுடன்	भक्त्या	பத்தியோடு
रामः	ராமர்	अविषन्ना	உடைய
जाबाले:	ஜாபாலையின்	स्वबुद्ध्या च	விதிகிப்புத்தியோடேய
वचः	வாக்குத்தகைய	वु	இப்படி
श्रुत्वा	செய்து	उवाच	உவாசித்தார் :

भवान्मे मियकामार्थं वचनं यदिहोक्तवान् । अकार्यं कार्यसङ्काशमपथ्यं पथ्यसंयितम् ॥

भवान्	"தேவரீர்	उक्तवान्	சொன்னீரோ அது
மே	எனக்கு	कार्यसङ्काशं	செய்யத்தக்கதுபோல்
मियकामार्थं	பிரியமுண்டாக்குவதற்கு	अकार्यं	செய்யத்தகாதது.
इदं	இப்பொழுது	पथ्यसंयितं	இதமெரிப்பதுபோல்
यत्	எந்த		ததாயும்
वचनं	வா: தந்தவைய	अपथ्यम्	இதபளித்தாதே.

निर्मेयादस्तु पुरुषः पापाचारसमन्वितः । मानं न लभते सत्सु भिन्नचारित्रदर्शनः ॥ ३ ॥

निर्मेयादः	"மீயாதையற்று	पुरुषः	ஓர் மனிதன்
पापाचारसमन्वितः	பாபா னுஷ்டாவமுடையவனாய்	सत्सु	புண்ணியர்த்மர்க்களிடத்தில்
भिन्नचारित्रदर्शनः	{ தரும்பிருத்த அனுஷ்டானங்களை உட்படுத்திக்கின்றவனுமாகிய	मानं	மதிப்பை
		लभते तु न	அடைபடுவமட்டான்.

कुलीनमकुलीनं वा वीरं पुरुषमानिनम् । चारित्रमेव व्याख्याति शुचिं वा यदि वाऽशुचिम् ॥

कुलीनं वा	"உயர்குலத்திற் பிறந்தவனென்பதையும்	पुरुषमानिनं	{ பரமாத்மாவினிடத்து மரியாதையுள்ளவனென்பதையும்
यदि	அல்லது	शुचिं वा	தகியென்பதையும்
अकुलीनं	தாழ்குலத்திற் பிறந்தவனென்பதையும்	अशुचिं वा	அசுத்தியென்பதையும்
वीरं	ஊரனென்பதையும்	चारित्रं एव व्याख्याति	ஞழுக்கமொன்றே உரைக்கின்றது.

अनार्यस्त्वार्यसङ्काशः शौचाद्धीनस्तथा शुचिः । लक्ष्म्यवदलक्ष्म्यो दुःशीलः शीलवानिव ॥

अनार्यः	"தூஷ்டன்	अलक्ष्म्यः	ஸத்புருஷரனுஷ்டானமற்றவன்
आर्यसङ्काशः तु	நல்லவன்போல் விளங்குவான்.	लक्ष्म्यवत्	ஸத்புருஷன்போல்
शौचात्, हीनः	ஆந்தக்கரணசத்தியில்லாதவன்	दुःशीलः	கடாவொழுக்கமுடையவன்
शुचिः तथा	{ ஆந்தக்கரணசத்தியுள்ளவன்போல் விளங்குவான்.	शीलवान् इव	நல்லொழுக்கமுடையவன்போலிருப்பான்.

अधर्मं धर्मवेपेण यदीमं लोकसङ्करम् । अभिपत्स्ये शुभं हित्वा क्रियाविधिविजितम् ॥
कथेतयानः पुरुषः कार्याकार्यविचक्षणः । बहुमंस्यति मां लोके दुष्टं लोकदूषणम् ॥

ஹம்	உசிதமரணாத
हिवा	தூதன் தூ
क्रियाविधि- विवर्ति	அனுஷ்டானம், விதி இவைகளுக்கப்புறம் பட்டதாய்,
लोकशून्यं	உலகிற்கே தேடுவதில்லை
हमं	இந்த [விக்கிரததரணிய
अधमं	அதமத்தனத
धर्मविषेण	தர்மமென்று
अनिपश्ये ववि	நான் கைக்கொள்ளுவே ணுகில்

लोके	உலகில்
कार्याकार्यविचक्षणः	காரியாகாரியங்களை யறியும்
चेतयानः	அறிவுள்ள
कः	எந்த
पुरुषः	மாணிடன்
लोकवृण्यं	உலகைக்கெடுத்த
दुष्टं	பாபியாயி
मां	என்னை
बहुमस्यति	மதிப்பாக ?

कस्य यास्याम्यहं वृत्तं केन वा स्वर्गमाप्नुयाम् । अनया वर्तमानोऽहं वृत्त्या हीनप्रतिज्ञया ॥

अहं	“ நான்
अनया	இந்த
हीनप्रतिज्ञया	கொன்ன கொல் தவ றும்
वृत्त्या	அனுஷ்டானத்தோடு
वर्तमानः	உடன்படுகின் தவனுய்
कस्य	யாருடைய

वृत्तं वा	பூர்விகாணுஷ்டான மென்பதாய்
यास्यामि	செல்பற்றுவிவன் ?
केन	எந்த வகையால்
स्वर्गं	ஸ்வர்கத்தை
अहं	நான்
आप्नुयाम्	அடைவேன் ?

कामवृत्तस्त्वयं लोकः कुलः समुपवर्तते

अयं	“ இந்த
लोकः	உலகு
कुलः	எல்லா மும்

॥ ९ ॥	
कामवृत्तः तु	மனோஷ்டாய்ப்படி நட க்கின்றதாய்
समुपवर्तते	ஆகிகிறது.

यदृचाः सन्ति राजानस्तदृचास्सन्ति हि प्रजाः ॥ १० ॥

राजानः	“ மன்னர்கள்
यदृचाः	எவ்வனுஷ்டானமு டையவர்களாய்
सन्ति	இருக்கின்றார்கள்

प्रजाः हि	பிரஜைகளும்
तदृचाः	அவ்வனுஷ்டான முடையவர்களாகவே
सन्ति	இருக்கின்றனர்.

सत्यमेवानृशंसं च राजवृत्तं सनातनम् । तस्मात्सत्यात्मकं राज्यं सत्ये लोकः प्रतिष्ठितः ॥

अनृशंसं	“ தர்மவழி கழுவாத தாய்
सनातनं च	{ முன்னோர் உடொன்றோ ராஜமனுஷ்டானம் பட்ட
राजवृत्तं	ராஜாணுஷ்டான மென்பது
सत्यं एव	என்பமென்பதே.

लोकः	உலகம்
सत्ये	ஸத்தியத்தின்
प्रतिष्ठितः	நிறைந்திருந்து.
तस्मात्	ஆகையால்
राज्यं	ராஜபரிபாலனம்
सत्यात्मकम्	ஸத்தியமொன்றானது
	தான்காந்தியமானது.

कपयथैव देवाश्च सत्यमेव हि मेनिरे । सत्यवादी हि लोकेऽस्मिन्परमं गच्छति क्षयम् ॥

कपयः च	“முனிவர்களும்,	अस्मिन्	இந்த
देवाः च	தேவர்களும்,	लोके	உலகில்
सत्यं एव	ஸத்தியமொன்றையே	सत्यवादी एव	ஸத்தியவாதிகள்
मेनिरे	ஸர்வமுமாய் எண்ணு	परमं क्षयं	உத்தமபதவிஸய
	கிருர்கள்.	गच्छति	அடைவான்.
हि	ஆகையால்	हि	இது திண்ணம்.

उद्दिजन्ते यथा सर्पान्नरादनृतवादिनः । धर्मः सत्यं परो लोके मूलं स्वर्गस्य चोच्यते ॥

लोके	“உலகில்	स्वर्गस्य	ஸ்வர்க்கத்திற்கு
अनृतवादिनः	பொய் பேசுகிற	मूलं	முதவாதாரமாகிய
नरात्	மனிதனிடத்தி		தாய்,
	விருந்து	परः	எதற்கும் மேம்பட்ட
सर्पात्	பாம்பினிடத்தி		தாய்,
	விருந்து	सत्यं	ஸத்யமெனும்
यथा	எவ்வண்ணமோ	धर्मः च	தருமமொன்றுதா
	ஆவ்வண்ணமே		மென்று
उद्दिजन्ते	எல்லோரும் நடுக்கு	उच्यते	விதிக்கப்பட்டிருக்கி
	கின்றார்கள்.		றது.

सत्यमेवेश्वरो लोके सत्यं पद्मा समाश्रिता । सत्यमूल्यानि सर्वाणि सत्याच्चास्ति परं पदम् ॥

लोके	“உலகில்	सर्वाणि	எல்லாமும்
ईश्वरः	ஸ்ரீவேசுவரனென்	सत्यमूल्यानि	ஸத்யத்தையே ஆதார
	பது		மாகவுடையன,
सत्यं एव	சத்தியம்தான்.	सत्यात्	ஸத்யமோகத்தைக்
पद्मा	பசுமியி		காட்டினும்
सत्यं	ஸத்தியத்தில்தான்	परं	கிறத்த
समाश्रिता	சூழுகொண்டிருக்	पदं	இடம்
	கின்றான்.	अस्ति न	இல்லை.

दत्तमिष्टं हुतं चैव तप्तानि च तपांसि च । वेदाः सत्यप्रतिष्ठानास्तस्मात्सत्यपरो भवेत् ॥

दत्तं	“தானமும்,	सत्यप्रतिष्ठानाः	ஸத்யத்தையே ஆதார
इष्टं	யாகமும்,		மாகக்கொண்டவை.
हुतं च	தேஹமமும்,	तप्तात्	ஆகையால்
तप्तानि	புரியப்பட்ட	सत्यपरः	{ ஸத்யத்தை ஸர்வமு
तपांसि च	தவங்களும்,		மாய்க்கொண்டவ
वेदाः एव	வேதங்களும்,	भवेत् च	{ ளாய்
			எவனுமிருக்கக்கட
			வன்.

एकः पालयते लोकमेकः पालयते कुत्रम् । मज्जत्येको हि निरस्य एकः स्वर्गे महीयते ॥

एकः	"ஒருவன்	एकः	ஒருவன்
लोकं	உலகத்தை	निरस्य	நாகத்தில்
पालयते	ரகழிக்கின் றானன்.	मज्जति	விழுந்து விடக்கின்
एकः	ஒருவன்	एकः	ஒருவன் [ரண்.
कुत्रं	தன் வீட்டை	स्वर्गे हि	ஸ்வர்க்கத்திலும்
पालयते	ரகழிக்கின் றானன்.	महीयते	பூமிக்கப்படுகிறான்.

सोऽहं पितुर्नियोगं तु किमर्थं नानुपालये । सत्यप्रतिश्रवः सत्यं सत्येन समयीकृतः ॥

सत्यप्रतिश्रवः	"சத்யமாய்த் சபதம் செய்த	पितुः	திருத்தந்தையன்
सः	அந்த	नियोगं	கட்டளைமை
अहं	என்	तु	இப்பொழுது
सत्यं	சபதத்தில்	किमर्थं	ஏன்
समयीकृतः	ஒப்பந்தம் கொண்டவ னாய்	सत्येन	வாக்குறுதிப்படி
		नानुपालये न	பரிபாசியாதிருப்ப பென் ?

नैव लोभात् मोहाद्वा न ह्यज्ञानात्तमोऽन्वितः । सेतुं सत्यस्य भेतस्यापि गुरोः सत्यप्रतिश्रवः ॥

गुरोः	"திருத்தந்தையர் குக்கு	लोभात्	பொருளைக்கவா லும்
सत्यप्रतिश्रवः एव	சத்யமாய் வாக்க வித்த நானே	भेतस्यापि न	வழுவேன்.
तमोऽन्वितः हि	பாபத்திற்கு ஈடுபட்ட வனாகி	मोहाद्	தற்காலத் துன்பத்தா லும்
सत्यस्य	சத்யத்திலுண்டவ	न	வழுவேன்.
सेतुं	{ பெரியோர்களை விட முன்னோர்களைவிட வீடானந்தை	अज्ञानाद् वा	அறிக்கவதவா லும்
		न	வழுவேன்.

असत्यसन्धस्य सतश्चलस्यास्थिरचेतसः । नैव देवा न पितरः प्रतीच्छन्तीति नः श्रुतम् ॥

सः	"எக்கனாகு	चलस्य	(அறுவட்டான்) தடுமா ற்றமுடையவனாய்,
श्रुते	உபதேசிக்கப்பட்ட வித்தை	सतः	இருக்குமொருவனை
इति	இவ்விஷயத்திலிப்படி:	प्रतीच्छन्ति न	கண்ணெடுத்தும் பார்ப்பதில்லை.
देवाः	'தேவர்கள்	पितरः एव	பித்ருதேவதைகளும்
असत्यसन्धस्य	சொன்னசொல் மீறிய வனாய்,	न	கண்ணெடுத்துப்பார்ப் பதில்லை.
अस्थिरचेतसः	கம்பக்கூடா தமனமு டையவனாய்,		

प्रत्यगात्ममिदं धर्मं सत्यं पश्याम्यहं स्वयम् । भारः सत्पुरुषाचीर्णस्तदर्थमभिनन्द्यते ॥२०॥

अहं	"நான்	पश्यामि	செங்கு அறிகிறேன்.
इदं	இந்த	सत्पुरुषाचीर्णः	ஸத் பூருஷர்களை லுண வழக்கப்படுகிறதாகிய
सत्यं	ஸத்யமெனும்	भारः	கூயக்கிலைமெல்லா மும்
धर्मं	தருமத்தை	तदर्थं	அதெதான் துக்காகத் தான்
स्वयं	தானே	अभिनन्द्यते	பாராட்டப்படுகிறது.
प्रत्यगात्मं	அந்தராத்மாவையவ ஸம்பிரக்ததாய்		

क्षेत्रं धर्ममहं त्यक्ष्ये ह्यधर्मं धर्मसंहितम् । धुर्द्वैतशंसैर्लुब्धैश्च सेवितं पापकर्मभिः ॥ २१ ॥

क्षेत्रं:	"அற்பர்களும்,	धर्मसंहितं	அற்பதருமத்தோடு கலந்ததாய்
नृशंसैः	கொடியவர்களும்,	अधर्मं	அதர்மமாகிருக்கிற
लुब्धैः च	பெருநாளாகையுடைய வர்களுமான	क्षेत्रं	சுதத்திரிய
पापकर्मभिः	பாபா லுஷ்டர்கள் முண்டயவர்களால்	धर्मं	அலுஷ்டரானதை
सेवितं	சைகக்கொள்ளப்படுகி றதும்,	अहं	நான்
		त्यक्ष्ये	தறப்பேன்.
		हि	இது திண்ணம்.

कायेन कुरुते पापं मनसा संप्रधारयन् । अनृतं जिह्वया चाह त्रिविधं कर्म पातकम् ॥२२॥

पापं	"பாபத்தை	अनृतं	பொய்யை
मनसा	மன தினால்	आह	பேசுகிறான்.
सम्प्रधारयन्	பற்றுகிறான்.	कर्म पातकं च	ஓர் செயலின் பாபம் மேற்கண்டவாறு
कायेन	தேகத்தால்	त्रिविधम्	மூன்றுவிதம்.
कुरुते	செய்கிறான்.		
जिह्वया	நாக்கினால்		

भूमिः कीर्तिर्यशो लक्ष्मीः पुरुषं प्रार्थयन्ति हि । स्वर्गस्थं चानुपश्यन्ति सत्यमेव भजेत तत्॥

भूमिः	"பூமியும்	अनुपश्यन्ति	எற்றுக்கொள்ளுகின் றன.
कीर्तिः	இகலோகப்புசமும்	तत्	ஆகையால்
यशः	பரலோகப்புசமும்	सत्यं एव	ஸத்யமொன்றைத் தான்
लक्ष्मीः	லக்ஷ்மியும்	भजेत	{ (ஒவ்வொருவனும்) சர் வமுமாய்க்கொள்ள வேண்டும்.
पुरुषं हि	தரிகாணசத்தியுள்ள ஒருவனைத்தான்		
प्रार्थयन्ति	விரும்புகின்றன.		
स्वर्गस्थं च	ஸ்வர்க்கத்திற்குரியவை பெற்றவனாகவும்		

श्रेष्ठं ह्यनार्यमेव स्याद्यद्भवानवधार्य माम् । आह युक्तिकरैर्वार्यैरिदं भद्रं कुरुष्व ह ॥२४॥

भवार्	"தேவரீர்	इव	இதை
मां	அடியேனுக்கு	कुरुष्व	நீ செய்வாயாக்' என்ற
श्रेष्ठं	நல்லதென	यत् हि	எதென்றை
अवधार्य	திருபுளத்தில் பற்றி	भाह	அருளிச்செய்தீரோ
युक्तिकरैः	ஆதற்கேற்ற		அது
वार्यैः	கொற்கொண்டு	अनार्य एव	நிகைதரிலும் ஆராய
भद्रं	நல்லதாகிய	स्वाह ह	உரிமைபற்றதாய்
			ஆகிறதே!

कथं ब्रह्मं प्रतिज्ञाय वनवासमिमं गुरोः । भरतस्य करिष्यामि वचो हित्वा गुरोर्वचः॥२५॥

ब्रह्मं	"நான்	वचः	ஆக்கியினை வாய்
गुरोः	தந்தைக்கு	हित्वा	உபேகசித்து,
इमं	இந்த	भरतस्य	பா தனுடைய
वनवासं	வனவாஸத்தை	वचः	விண்ணப்பத்தை
प्रतिज्ञाय	சாக்களித்துவிட்டு	कथं हि	எங்ஙனம்தான்
गुरोः	தந்தையினது	करिष्यामि	செய்வேன்?

स्थिरा मया प्रतिज्ञाता प्रतिज्ञा गुरुसंनिधौ । प्रहृष्टमानसा देवी कैकेयी चाभवत्तदा ॥

गुरुसंनिधौ	"தந்தையின் முன்னி	तदा	அதுகாரச் சமயமாக
मया	என்னால் [கையில்]	कैकेयी	கைகேயி
प्रतिज्ञा	சபதமானது	देवी च	தெவியாரும்
स्थिरा	உறுதியாக	प्रहृष्टमानसा	உள்ளம்பூரித்தவனாக
प्रतिज्ञाता	சாக்களிக்கப்பட்டது.	अभवत्	ஆயினன்.

वनवासं वसत्रेवं शुचिर्नियतभोजनः । मूलपुष्पफलैः पुण्यैः पितृन्देवांश्च तर्पयन् ॥ २७ ॥

शुचिः	"பரிசுத்தனாய்	मूलपुष्पफलैः	{ கிழக்குகளாலும் புஷ்ப
नियतभोजनः	நியமத்தோடு புஜிப்ப		பன்களாலும் பழக்க
एवं	இப்படி [வனாய்]		ளாலும்
वनवासं	வனவாஸத்தை	पितृन्	பித்ருக்களையும்
वसन्	அனுஷ்டிப்பவனாய்	देवान् च	தெவர்களையும்
पुण्यैः	புண்ய	तर्पयन्	நான் தர்ப்பத்செய்
			வேன்.

संतुष्टपञ्चवर्गोऽहं लोकयात्रां प्रवर्तये । अकुहः श्रद्धधानः सन्कार्यकार्यविचक्षणः ॥ २८ ॥

अहं	"நான்	अद्धानः	பரஸோகஸம்பிக்கை
अकुहः	உன்னாலும் புறமுதல்		கொண்டவனாய்
	ஒரே வனையாய்	सन्	இருந்தகொண்டு
कार्यकार्यविचक्षणः	காரியகாரியங்களை	लोकयात्रां	உலகவாழ்வை
	நன்கறிந்தவனாய்	प्रवर्तये	நடத்திவருவேன்.
संतुष्टपञ्चवर्गः	{ திருப்திகொண்ட பஞ்ச		
	சேந்திரியங்களையு		
	டைவனாய்		

कर्मभूमिमिमां प्राप्य कर्तव्यं कर्म यच्छुभम् । अग्निर्वायुश्च सोमश्च कर्मणां फलभागिनः ॥

इमां	" இந்த	अग्निः	அக்னிபகவா னும்
कर्मभूमिं	கர்மபூமினை	वायुः	வாயுபகவா னும்
प्राप्य	அடைந்து	सोमः च	சந்திரபகவா னும்
शुभं	புண்ணியமாக இருக்கிற	कर्मणां	கர்மங்களூடைய
कर्म	கர்மமானது	फलभागिनः	பலனை த்தான னுபவிக்
यत् च	எதுவோ அநென்றே		இன்றன.
कर्तव्यं	அனுசரிக்கத்தக்கது.		

शतं क्रतूनामाहृत्य देवराट् त्रिदिवं गतः । तपांस्युग्राणि चास्थाय दिवं याता महर्षयः ॥

देवराट्	" தேவேந்திரன்	महर्षयः	மகரிஷிகள்
क्रतूनां शतं	சூதுயர்கள்களை	उग्राणि	கடும்
आहृत्य	இயற்றி	तपांसि	தவங்களே
त्रिदिवं	இந்திரலோகத்தை	आस्थाय च	புரிந்தே
गतः	அடைந்தான்.	दिवं याताः	ஸ்வர்க்கமடைந்தார்
			கள்.

अमृष्यमाणः पुनरुग्रतेजा निशम्य तन्वास्तिकवाक्यहेतुम् ।

अथाब्रवीत् नृपतेस्तनूजो विगर्हमाणो वचनानि तस्य

॥ ३१ ॥

अथ	இப்பொழுது	अमृष्यमाणः	மன்னிக்க மனம்வரா
नृपतेः	சக்கிரவர்த்தியாரது		தவராகி
तनूजः	சூதுயராகுமவர்	तस्य	அவரது
नास्तिकवाक्यहेतुं	நாஸ்திகவாதம்	वचनानि	சொற்களை
	சொன்னவரை	विगर्हमाणः	கண்டிக்கின்றவராய்
निशम्य	நினைத்து	तं	அவரைப்பார்த்து
तत्	அதனால்	पुनः	மீண்டுமிப்படி
उग्रतेजाः	கடுஞ்சினம்கொண்ட	अब्रवीत्	மொழிந்தார் :
	வராய்		

सत्यं च धर्मं च पराक्रमं च भूतानुकम्पां प्रियवादितां च ।

द्विजातिदेवातिथिपूजनं च पन्थानमाहुस्त्रिदिवस्य सन्तः

॥ ३२ ॥

सन्तः	" பெரியோர்கள்	द्विजातिदेवातिथि-	அந்தணர்களையும், தே
सत्यं च	ஸத்தையையும்,	पूजनं च	வர்களையும், அதிதிக
धर्मं च	தர்மத்தையும்,		ளையும், ஆராதித்த
पराक्रमं च	பேரில் மின்வாக் காத		லையும்,
	சூரத்தனத்தையும்,	विदिवस्य	ஸ்வர்க்கத்திற்கு
भूतानुकम्पां	எல்லாப் பிராணிகளிட	पन्थानं	உரிமையினை விக்கும்
	த்திலுமிரக்கத்தையும்,		சாதனங்களாக
प्रियवादितां च	இனிய சொல் கூறு	आहुः	சொல்லியிருக்கிறார்
	வனதையும்,		கள்.

तेनैवमाज्ञाय यथावदर्थमेकोदयं संप्रतिपद्य विभा: ।

धर्मं चरन्तः सकलं यथावत्काङ्क्षन्ति लोकागमप्रपन्ता:

॥ ३३ ॥

तेन	"அக்காரணத்தால்	सम्प्रतिपद्य	அடைந்து
	தான்	सकलं	எல்லாவற்றையும்
विभा:	அந்தணர்கள்	यथावत्	முறைப்படி
एवं	இப்படியாய்	अप्रपन्ता:	தடுமாறுதவர்களாய்
धर्मं	தர்மமாகிற	चरन्तः	அனுஷ்டித்துக்கொ
अयं	பயனை		ண்டு
यथावत्	உள்ளபடி	लोकागमं	புண்ணியதீஸைகற்பாய்
आज्ञाय	அறிந்து		தீவை
एकोदयं	ஒற்றுமையை	काङ्क्षन्ति	எதிர்பார்க்கின்றார்கள்.

निन्दाम्यहं कर्म पितुः कृतं तद्यस्त्वामगृह्णाद्विषमस्थबुद्धिम् ।

बुद्ध्याऽनयैवैविधया चरन्तं सुनास्तिकं धर्मपथादपेतम्

॥ ३४ ॥

एवंविधया	"இப்படிப்பட்ட	यां	தேவர்களை
अनया	இந்த	यः	எவரோருவர்
बुद्ध्या	அறிவுகொண்டு	अगृह्णात्	எற்றுக்கொண்டிருந்த
धर्मपथात्	தருமவழியினின்று		னதோ அந்த
अपेतं	உப்புறப்பட்டவராய்	पितुः	தந்தையரால்
	அபரவந்தை விளைவி	कृतं	செய்யப்பட்ட
विषमस्थबुद्धिं	{ க்கும் தீர்மானமு	तत्	அந்த
	டைவவராய்	कर्म	காரியத்தை
सुनास्तिकं	முழுநாஸ்திக மம்பிர	अहं	கான்
	தாயத்தை	निन्दामि	தீய்ப்பொழுது தப்
चरन्तं	அனுஷ்டிக்கும்		பென காண்கிறேன்.

यथा हि चोरः स तथा हि बुद्धस्तथागतं नास्तिकपत्रं विद्धि ।

तस्माद्वि यः शङ्क्यतमः प्रजानां न नास्तिकेनाभिमुखो बुधः स्यात् ॥ ३५ ॥

सः	"அந்த	विद्धि	என்கு அறிவிக்க.
बुद्धः	புத்தர்	तस्मात् हि	ஆகையால்தான்
चोरः	திருடன்	बुधः	புத்தியன்
यथा हि	எப்படியோ	प्रजानां	ஐயக்களுக்கு
तथा हि	அப்படியே	नास्तिकेन	நாஸ்திகவாதத்தால்
अस	இல்லவுலகில்	शङ्क्यतमः	சந்தேகிக்கத்தக்கவன்
तथागतं	புத்தமதமுறம்	यः	எவனோ அவனுக்கு
नास्तिकं	வேதத்திற்கப்புறப்	अभिमुखः स्यात् न	முகம் கொடான்.
	பட்டதென		

त्वत्तो जनाः पूर्वतरे वराश्च शुभानि कर्माणि बहूनि चक्रुः ।

जित्वा सदेमं च परं च लोकं तस्माद्द्विजाः स्वस्ति हुतं कृतं च ॥ ३६ ॥

तस्मात्	* ஆகையால்	जित्वा	மேன்மைபெற்று
वराः	தேவரீஸரக்காட்டினும்	सदा	எக்காலத்தினும்
पूर्वतरे	பெரியோர்களும்	हुतं	யாகாதிகளையும்
वराः च	சிறந்தவர்களுமான	कृतं	தானாதிகளையும்
द्विजाः जनाः	ஆந்தணர்கள்	बहूनि	பல
इमं च	இவ்வளகிலும்	शुभानि	வைதிக
परं च लोकं	பரஸாகத்திலும்	कर्माणि च	கர்மங்களையும்
स्वस्ति	சுகமே	चक्रुः	ஆணுஷ்டத்தார்கள்.

धर्मे रताः सत्पुरुषैस्समेतास्तेजस्विनो दानगुणप्रधानाः ।

अहिंसका वातमलाश्च लोके भवन्ति पूज्या मुनयः प्रधानाः ॥ ३७ ॥

तेजस्विनः	* பெருந்தன்மை யுடையவர்களும்	अहिंसकाः	{ எவருக்கும் தீயினை நினைவிக்காதவர்க ளும்,
प्रधानाः	மிகப்பிரசித்தபெற்ற	वातमलाः	ஆந்தக்கரணசத்தி யுள்ளவர்களுமான
धर्मे	தர்மத்தில் [வர்களும்	मुनयः च	முனிவர்கள் தரண்
रताः	பற்றுடையவர்களும்,	लोके	உலகில்
सत्पुरुषैः	ஸத்தபுருஷர்களோடு	पूज्याः	பூஜைக்குரியவர்களால்
समेताः	சேர்த்திருப்பவர்க ளும்,	भवन्ति	ஆகின்றார்கள்.*
दानगुणप्रधानाः	{ சகைக்குணமே பிர தரணபரகவுடைய வர்களும்,		

इति ब्रुवन्तं वचने सरोपं रामं महात्मानमर्दानसत्त्वम्

उवाच तथ्यं पुनरास्तिकं च सत्यं वचः सानुनयं च विप्रः ॥ ३८ ॥

विप्रः	ஆந்தணர்	पुनः	மீனவும்
इति	மேற்கண்ட	आस्तिकं	ஆஸ்திகமதத்தைத் தழுவினதும்,
तथ्यं	உண்மையான	सत्यं च	உண்மையுமான
वचनं	வாத்தையைய	वचः	பின்வரும் மொழியை
सरोपं	கோபத்துடன்	सानुनयं च	தணிகது
ब्रुवन्तं	பேசின	उवाच	கூறினார்:
अदीनसत्त्वं	எதற்கும் சரியாத		
महात्मानं	மகாத்மாவரகிய		
रामं	ஸ்ரீராமரைப்பார்த்து		

न नास्तिकानां वचनं ब्रवीम्यहं न नास्तिकोऽहं न च नास्ति किञ्चन ।
समीक्ष्य कालं पुनरास्तिकोऽभवं भवेय काले पुनरेव नास्तिकः ॥ ३९ ॥

अहं	“ நான்
नास्तिकानां	நாஸ்திகர் கூறுகூடைய
वचने	வாசந்தையைய
ब्रवीमि न	சொல்லவில்லை.
अहं	நான்
नास्तिकः च	நாஸ்திகனும்
न	ஆவீனென்.
किञ्चन	எதுவும்
न अस्ति	இல்லைவென்பதும்
न	இல்லை.

कालं	சமயத்தை
समीक्ष्य	கருதி
पुनः	அதற்கெதற்படி
आस्तिकः	ஆஸ்திகனும்
भवेय	இருப்பேன்.
काले	இச்சமயத்தில்
पुनः एव	அதற்கெதற்படி
नास्तिकः	நாஸ்திகனும்
अभवम्	இருந்தேன்.

स चापि कालोऽयमुपागतः शनैर्यथा मया नास्तिकवागुदीरिता ।
निर्वर्तनार्थं तव राम कारणात्प्रसादनार्थं तु मयैतदीरितम् ॥ ४० ॥

राम	“ ஸ்ரீராம!
सः	அந்த காலமும்
अयं	இந்த
कालः अपि	காலமும்,
शनैः	ஒன்றின் பின்னொன்று
कारणात् च	கடைபெற்ற காரியத்
उपागतः	வந்தது [கால்
यथा	ஆகையால்
मया	என்னால்

नास्तिकवाक्	நாஸ்திகவாதமானது
उदीरिता	மொழியப்பட்டது;
मया	என்னால்
एतत्	இது
तु	இப்பொழுது
तव	தேவர்கா
प्रसादनार्थं	அருள்புரிந்த
निर्वर्तनार्थं	தீரும்பொழுத்தப்
इरितम्	போவதென்பொழுட்டு
	கொண்டப்பட்டது.”

इत्यार्षे श्रीमद्रामायणे वाल्मीकीये आदिकाव्ये
अयोध्याकाण्डे नवोत्तरशततमः सर्गः ॥

आदितः श्लोकः 6397

अयोध्याकाण्डे आदितः श्लोकः 4042

दशोत्तरशततमः सर्गः—நூற்றுப்பத்தாவது ஸர்க்கம் ॥ ३९ ॥

मनुवंशकीर्तनम्—மனுவம்சத்ததைச் சொல்வது

क्रुद्धमाज्ञाय रामं तु वसिष्ठः प्रत्युवाच ह । जाबालिरपि जानीते लोकस्यास्य गतागतिम्॥

वसिष्ठः	வாஸிஸ்டுவரன்
रामं	ஸ்ரீராமரை
तु	இவ் னும்
क्रुद्धं	கொண்டிருக்கின்றிருப்பது
आज्ञाय	கண்டி [அறிய]

प्रत्युवाच	பதிகளுமாறு பேசின
जाबालिः अपि	“கூபாலியும் [ஊர்:
अस्य लोकस्य	இந்த உலகினது
गतागतिः ह	வந்தவந்திதம்பயும்
जानीते	கன்கறிவார்.

निर्वर्तयितुकामस्तु त्वामेतद्वाक्यमुक्तवान् । इमां लोकसमुत्पत्तिं लोकनाथ निबोध मे ॥

லோகநாதா !
 உன்னை
 நிவர்த்தயிதुकாம: திரும்கியைமுத்தும்
 போக ஆசையுற்றவ
 உத்த [ராய்
 சொல்லை

उक्तवान् சொன்னார்.
 तु இப்பொழுது
 इमां இந்த
 लोकसमुत्पत्तिं உலகப்பிறப்பையும்
 मे என்னிடமிருந்து
 निबोध நீயறிவாயாக.

सर्वं सलिलमेवासीत्पृथिवी यत्र निर्मिता । ततः समभवद्ब्रह्मा स्वयंभूदैवतैः सह ॥ ३ ॥

சலில எவ
 சர்வ எல்லாமும்
 ஆஸீத் இருந்தது.
 யத் அதில்
 பृथிவீ பூமி
 நிர்மிதா இயற்றப்பட்டது.

ततः அதன்மேல்
 स्वयंभूः சுயம்புவரன்
 ब्रह्मा பிரம்மதேவர்
 दैवतैः सह தேவர்களோடுகூட
 समभवत् தோன்றினார்.

स वराहस्ततो भूत्वा भोजहार वसुन्धराम् । असृजच्च जगत्सर्वं सह पुत्रैः कृतात्मभिः ॥

சத: அதன்மேல்
 வராஃ வராஹமுத்தி
 भूत्वा தோன்றி
 वसुन्धराम् பூமியை
 भोजहार மேலிழுத்தார்.
 च அதன்மேல்

सः அவர் (பிரம்மதேவர்)
 कृतात्मभिः கற்குணசாரிகளான
 पुत्रैः सह புதல்வர்களுடன்கூட
 असृजत् சர்வ ஜகம் எல்லாவற்றை
 அம்

आकाशमभवो ब्रह्मा शाश्वतो नित्य अव्ययः । तस्मान्मरीचिः संज्ञे परीचेः कश्यपः सुतः॥

ஆகாசமभव: அதற்குத்தத்தில்
 தோன்றியவர்
 ब्रह्मा பிரம்மதேவர்;
 शाश्वतः சாச்வதமாயிருப்பவர்;
 नित्यः ஒரேமாதிரியாயிருப்ப
 வர்;
 अव्ययः காலதேசங்களுக்கப்
 புறப்பட்டவர்.

तस्मान् அவரிடமிருந்து
 मरीचिः { பத்து பிரஜாபதிகளி
 லொருவராகிய மரீசி
 பெண்பவர்
 संज्ञे உண்டானார்.
 परीचे: மரீசியினது
 सुतः புதல்வர்
 कश्यपः கச்யபர்.

विष्वान्कश्यपाज्ज्ञे मनुर्व्वस्वतः स्मृतः । स तु प्रजापतिः पूर्वमिह्वाकुस्तु मनोः सुतः ॥

கச்யபாஃ கச்யபரிடமிருந்து
 विष्वान् சூர்பபகவான்
 ज्ञे உண்டானார்.
 मनुः மனுவுண்பவர்
 वैवस्वतः சூர்பபகவானின்
 புதல்வனென
 स्मृतः கூறப்பட்டிருக்கிறது.

सः तु அவர்தான்
 पूर्व प्रजापतिः உனது வம்சத்து
 முதற்புருஷர்.
 मनो: மனுவினது
 सुतः तु புதல்வர்தான்
 इह्वाकु: இஹ்வாகுவுண்பவர்.

स सत्यवचनाद्वीरः सशरीरो दिवं गतः

॥ १२ ॥

वीरः "தர்மவிரோதமும்

सत्यवचनात्

ஸத்யவசனத்தால்

सः "அவர்

सशरीरः

தனதுடனாடனோ

दिवं गतः

ஸ்வர்க்கமடைந்தார்.

विशङ्कोस्त्वभवत्सुनुर्धुन्धुमारो महायशाः । धुन्धुमारान्पहातेजा युवनाश्वो व्यजायत ॥ १३ ॥

विशङ्कोः "தீரிகங்குலிற்ரு

अभवत्

பிறந்தார்.

महायशाः "மகாயசன்வியான

महातेजाः

மகாதேஜஸ்வியான

धुन्धुमारः तु "தாந் துமாரசென்பவர்

युवनाश्वः

யுவனுச்சுவரென்பவர்

தான்

धुन्धुमारात्

தாந் துமாரசரிடமிருந்து

सुनुः புதல்வனாய்

व्यजायत

பிறந்தார்.

युवनाश्वसुतः श्रीमान्मान्धाता सपपद्यत । मान्धातुस्तु महातेजाः सुसन्धिर्दपद्यत ॥ १४ ॥

श्रीमान् "ஸ்ரீமானான

मान्धातुः

மாந்தாதாதலிற்ரு

मान्धाता "மாந்தாதாவென்பவர்

महातेजाः

மகாதேஜஸ்வியான

युवनाश्वसुतः "யுவனுச்சுவருக்குப் பு

सुसन्धिः तु

ஸுஸந்திதான்

सपपद्यत "பிறந்தார். [தல்வராய்

उदपद्यत

பிள்ளையாய் பிறந்தார்.

सुसन्धेरपि पुत्रौ द्वौ ध्रुवसन्धिः प्रसेनजित् । यशस्वी ध्रुवसन्धेस्तु भरतो रिपुसूदनः ॥

ध्रुवसन्धिः "தருவசந்தியென்ப

पुत्रौ

குமாரர்கள்.

வனும்

रिपुसूदनः

சத்ருஸம்ஹராக

प्रसेनजित् "பிசனேஜித் என்ப

यशस्वी

புகழ்பெற்ற [வினை

வனுமாகிய

भरतः

பாதனென்பவன்

द्वौ अपि "இவ்விருவர்கள் தான்

ध्रुवसन्धेः तु

தருவசந்தியின்

सुसन्धेः "சசந்தியினது

புதல்வன்.

भरतात् महाबाहोरसितो नामतोऽभवत् । यस्यैते प्रतिराजान उदपद्यन्त वाववः ॥

॥ १५ ॥

हैहयास्तालजह्नुश्च शूराश्च शशिविन्दवः

महाबाहोः "மகாபாகுலான

तालजहाः च

தாலஜங்கர்களைப்

भरतात् "பாதனரிடமிருந்து

வர்களுமும்,

असितः नामतः तु "அவரிடனென்பவன்

शशिविन्दवः च

சசிபிந்துக்களை

अभवत् "பிறந்தான். [தான்

பவர்களுமும்

यस्य "அவனுக்கு

शसवः

எதிரிகளாய்

एते शूराः "இந்த சூரர்களாகிய

प्रतिराजानः

படைமன்னர்களாய்

हैहयाः "தேஹையென்பவர்

उदपद्यन्त

ஏற்பட்டார்கள்.

களும்,

तांस्तु सर्वान्प्रतिव्यूह युद्धे राजा प्रवासितः । स च शैलवरे रम्ये बभूवाभिरतो मुनिः ॥

राजा सः "அரசரான அவர்

रम्ये

அழகிய

तान् "அந்த

शैलवरे

இமயமலையில்

सर्वान् तु "எல்லோரையும்

अभिरतः

மனந்ருப்திகொண்ட

प्रतिव्यूह "எதிர்க்கு [பட்டு

मुनिः च

தவசியாய் [வராய்

युद्धे प्रवासितः "போரில்விசட்டப்-

बभूव

காலக்கழித்தார்.

द्वे चास्य भार्ये गर्भिण्यौ बभूवतुरिति श्रुतिः ॥ १८ ॥

अस्य	“ இவருடைய	गर्भिण्यौ	கர்ப்பிணிகளாய்
भार्ये	மனைவிமார்கள்	बभूवतुः	இருந்தனர்
द्वे च	இருவர்களும்	इति	என்று
		श्रुतिः	கேள்வி.

एका गर्भविनाशाय सपत्न्यै तु गरं ददौ ॥ १९ ॥

एका तु	“ இவர்களுக்கெதற்குத் தி	सपत्न्यै	சக்தனைத் திக்கு
गर्भविनाशाय	கருவியைப் பிடித்தற்காக	गरं	விவதத்தை
		ददौ	கொடுத்தான்.

भार्गवश्च्यवनो नाम हिमवन्तमुपाश्रितः । तमुपि साऽभ्युपागम्य कालिन्दी चाभ्यवादयत् ॥

भार्गवः	“ பிருகுனின் புதல்வ	सा	அவன்
	மாகிய	तं	அந்த
च्यवनः नाम	சயவனரென்பவர்	ऋपि	முனிவரை
हिमवन्तं	ஹிமவத்பர்வதத்தில்	अभ्युपागम्य	அணுகி
उपाश्रितः	இருந்தார்.	अभ्यवादयत् च	விவதத்தைத்தெரிவித்
कालिन्दी	காளிந்தியெனப்பெயர்		தான்.
	பூண்ட		

स तामभ्यवादद्विषो वरेप्सुं पुत्रजन्मनि । पुत्रस्ते भविता देवि महात्मा लोकविश्रुतः ॥

धार्मिकश्च सुशीलश्च वंशकर्ताऽरिसूदनः ॥ २१ ॥

सः	“ அந்த	महात्मा	மகாத்மாவும்
विमः	அந்தனைர்	लोकविश्रुतः	உலகப்பிரசித்திபெற்ற
पुत्रजन्मनि	புத்திரனைப்பெறும்		வனும்
	விவதத்தில்	धार्मिकः च	தர்மிகனும்
वरेप्सुं	வரம்புகாரும்	सुशीलः	செவ்வானும்
तां	அவளைப்பார்த்து	वंशकर्ता	உம்சத்தை விளக்கச்
अभ्यवादत्	பின்வருமாறு சொன்		செய்யவனும்
	னார் :	अरिसूदनः च	சத்ருசம்மாராகனு
देवि	‘ தேவி !	पुत्रः	ஓர் புதல்வன் [மாகிய
ते	உனக்கு	भविता	பிரிப்பான்.]

कृत्वा प्रदक्षिणं हृष्टा मुनि तमभिवाद्य च । पञ्चपत्रविशालाक्षी पद्मगर्भसमभम् ॥

ततः सा गृहमागम्य देवी पुत्रं व्यजायत ॥ २२ ॥

सा	“ அந்த	ततः	அவ்விடத்திலிருந்து
पञ्चपत्रविशालाक्षी	தாமரைப்பித்தெய்வம்	गृहं	மனம்
	கண்களைபுடைய	आगम्य च	வந்துசேர்ந்து
देवी	தேவி,		
हृष्टा	மனம்பூரித்தவளாய்,	पद्मगर्भसमभं	{ தாமரைப்பூவின் கடுத்
ते मुनि	அந்த ரிஷியை		தளத்தைவொத்த
प्रदक्षिणं कृत्वा	பிரதட்சணம் செய்து	पुत्रं	ஓர் புதல்களை
अभिवाद्य	நமஸ்கரித்து	व्यजायत	பெற்றான்.

सपत्न्या तु गरस्तस्यै दत्तो गर्भजिष्वांसया । गरेण सह तेनैव जातः स सगरोऽभवत् ॥

सपत्न्या	"சக்களத்தியான்	जातः	பிறந்தான்;
गर्भजिष्वांसया	கருவழிக்க ஆகையால்	तेन एव	ஆக்காரணத்தினாலே
तस्यै	அவளுக்கு		வே
गरः	விஷமரனது	सः तु	அவனும்
दत्तः	கொடுக்கப்பட்டது.	सगरः	ஸகரனென
गरेण सह	விஷத்தோடுகூட	अभवत्	அழைக்கப்பட்டான்.

स राजा सगरो नाम यः समुद्रप्रखानयत् । इष्टा पर्वणि वेगेन त्रासयन्तपिमाः प्रजाः ॥

यः	"எவரொருவர்	सासयन्तं	ஆஞ்சச்செய்யும்
इष्टा	யாகம்செய்து	समुद्रं	சமுத்திரத்தை
पर्वणि	பருவகாலங்களில்	अखानयत्	தேண்டுவித்தாரோ,
वेगेन	ஐம்புழுக்கத்தால்	सः	அவர்தான்
इमाः	இந்த	सगरः नाम	ஸகரனென்ற
प्रजाः	பிரானுகளை	राजा	சக்கிரவர்த்தி.

असमञ्जस्तु पुत्रोऽभूत्सगरस्येति नः श्रुतम् । जीवन्नेव स पित्रा तु निरस्तः पापकर्मकृत् ॥

सगरस्य	"ஸகரனுக்கு	सः	அவன்
असमञ्जः	அமைஞ்சனென்று	पापकर्मकृत्	திச்செயல் புரிபவனுய்
पुत्रः तु	ஒரு புதல்வன்	तु	இருந்தமையால்
अभूत्	இருந்தான்	पित्रा	தந்தையால்
इति	என்று	जीवन् एव	உயிரோடிருக்கையிலேவே
नः	எங்களுக்கு	निरस्तः	தர்த்தப்பட்டான்.
श्रुतं	கேள்வி.		

अंशुमानिति पुत्रोऽभूदसमञ्जस्य वीर्यवान् । दिलीपेऽशुमतः पुत्रो दिलीपस्य भगीरथः ॥

असमञ्जस्य	"அமைஞ்சனுக்கு	अंशुमतः	அங்கமானின்
वीर्यवान्	வீர்பவானான	पुत्रः	புதல்வன்.
अंशुमान् इति	அங்கமானென்றவன்	भगीरथः	பகிரதனென்பவன்
अभूत्	பிறந்தான்.	दिलीपस्य	திலிபனின்
दिलीपः	திலிபனென்பவன்	पुत्रः	புதல்வன்.

भगीरथात्ककुत्स्थस्तु काकुत्स्था येन विश्रुताः । ककुत्स्थस्य च पुत्रोऽभूद्रघुर्वेन तु राघवाः ॥

भगीरथात्	"பகிரதனிடத்திலிருந்து	पुत्रः च	புத்திரராக
	சூத்தர்	रघुः	ரகுலென்பவர்
ककुत्स्थः तु	ககூத்தர் பிறந்தார்.	अभूत्	பிறந்தார்.
येन	இவரால்	येन	இவரால்
काकुत्स्थाः	ககூத்தர்களை	राघवाः तु	ராகவர்களை விளங்
विश्रुताः	விளக்குகின்றீர்கள்.		குறிப்பீர்கள்.
ककुत्स्थस्य	ககூத்தருடைய		

रघोस्तु पुत्रस्तेजस्वी प्रवृद्धः पुरुषादकः । कल्माषपादः सौदास इत्येवं प्रथितो भुवि ॥

ரஹோ: "ரகுநினைது
புல: சது புதல்வன் தான்
தேஜஸ்வி தேஜஸ்வியாகிய
சௌடாச: வெள்ள தாண்டெனன்
பவன்.
பவந்த: பாவந்தத்தெனனவும்

புருஷா: புருஷாதகனைனவும்
கல்மாஷபா: கல்மாஷபாதனை
இதி எவ் இந்த இப்பெயர்
புவி உலகில் [கனோடும்
புரித: விளங்கினான்.

कल्माषपादपुत्रोऽभूच्छङ्खणस्त्विति विभुतः । यस्तु तर्क्ष्यमासाद्य सहसेनो व्यनीनशत् ॥

கல்மாஷபா:புல: "கல்மாஷபாதனின்
புதல்வன்
சங்கு: இதி சங்குனைன
விபுத: பிரசித்திபெற்றவனாக
அமூ: இருந்தான்.

ய: அவன்
சக்சேன: சது சைனியத்துடன்
தர்த்ரீய: அவனது (கல்மாஷபா
தனது) பலத்தை
அமாய: அடைந்து
வ்யனீனசத்: அழிந்தான்.

शङ्खणस्य च पुत्रोऽभूच्छरः श्रीमान्सुदर्शनः । सुदर्शनस्याभिवर्ण अभिवर्णस्य शीघ्रगः ॥

சங்கு: "சங்குனுக்கு
சுர: குரனும்
சுரீமா: ஸுமாயகிய
சுதர்சன: சுதர்சனென்பவன்
அமூ: பிறந்தான்.
சுதர்சனச: சுதர்சனனுக்கு

அபிவரண: அக்னிவர்ணென்ப
வனும்
அபிவரணச: அக்னிவர்ணென்ப
வனுக்கு
சீ஘ர: சீகரகென்பவனும்
புல: புதல்வன்.

शीघ्रगस्य मरुः पुत्रो मरोः पुत्रः प्रशुभुकः । प्रशुभुकस्य पुत्रोऽभूदम्बरीषो महायुतिः ॥

சீ஘ர: "சீகரகனுடைய
புல: புத்திரன்
மரு: மரு.
மரோ: மருநினைது
புல: புதல்வன்
புருபுக: பிரசுநுகன்.

புருபுக: பிரசுநுகனுக்கு
மஹாயுதி: மகாதேவோவானாகிய
அம்பரீஷ: அம்பரீஷென்பவன்
புல: பின்னையாய்
அமூ: பிறந்தான்.

अम्बरीषस्य पुत्रोऽभूच्चहुषः सत्यविक्रमः । नहुषस्य च नाभागः पुत्रः परमधार्मिकः ॥

அம்பரீஷ: "அம்பரீஷனுக்கு
சத்யவிக்ரம: கீனாகாத பராக்ரீ
மமுடைய
நஹு: நகுஷன்
புல: புத்திரனாய்

அமூ: பிறந்தான்.
நஹு: நகுஷனுக்கு
பரமபாமிக: மிக தார்மிகனு
நாபா: நாபாகன்
புல: அருவமாய் பாரன்.

अजश्च सुव्रतश्चैव नाभागस्य सुताबुभौ । अजस्य चैव धर्मात्मा राजा दशरथः सुतः ॥३३॥

अजः च	"அஜனென்பவனும்	धर्मा-मा	தர்மா தீமாவாகும்
सुव्रतः च	ஸுவ்ரதனென்பவனும்	दशरथः	தசரத
	மான்	राजा	சக்கிரவர்த்தி
उभौ एव	இருவர்களும்	अजस्य	அஜனுடைய
नाभागस्य	நாபாகனது	सुतः एव च	புதல்வர்தான்.
सुतौ	புதல்வர்கள்.		

तस्य ज्येष्ठोऽसि दायदो राम इत्यभिविश्रुतः । तद्गृहाण स्वकं राज्यमवेक्ष्य जनं नृप ॥

तस्य	"அவனுடைய	असि	இருக்கின்றனை.
दायादः	அரதானுகைக்குரிமை	तव्	ஆனபடியால்
	புற்ற	स्वकं	உனது
ज्येष्ठः	முத்தகுமாரன் தீ.	राज्यं	ராஜ்யத்தை
रामः	ராமன்	गृहाण	ஏற்றுக்கொள்.
इति	என்று	नृप	சக்கிரவர்த்திருமார்!
अभिविश्रुतः	நீரினோகப்பிரசித்தி	जनं	உலகை
	பெற்றவனாகவும்	अवेक्ष्य	பரிபாலனம் பண்ணு.

इक्ष्वाकूणां हि सर्वेषां राजा भवति पूर्वजः । पूर्वजे नावरः पुत्रो ज्येष्ठो राज्येऽभिषिच्यते ॥

हि	"ஏனெனில்	भवति	ஆகிறது.
इक्ष्वाकूणां	இக்ஷ்வாகுவம்சத்த	पूर्वजे	இயேஷ்டனிருக்கை
	வர்கள்	अवरः	பின்பிறந்த [யில்]
सर्वेषां	எல்லோருக்குமே	पुत्रः	புதல்வன்
ज्येष्ठः	இயேஷ்ட	राज्ये	ராஜ்யத்தில்
पूर्वजः	தன்மயன்	अभिषिच्यते न	அபிஷேகம் பண்ணப்
राजा	சக்கிரவர்த்தியாய்		படுவதில்லை.

स राघवाणां कुलधर्मपात्मनः सनातनं नाद्य विहातुमर्हसि ।

प्रभूतराजामनुशाधि मेदिनीं प्रभूतराष्ट्रां पितृवन्महायशः

॥ ३६ ॥

महायशः	"மகாபுகழ்பெற்ற	अहंति न	கடாது.
सः	ஆந்த நீ [வனை]	प्रभूतव	தந்தையாரைப்போ
राघवाणां	ராகவர்களுடைய		லவே
सनातनं	முன்னோர்களாலனுப	प्रभूतराष्ट्रां	ஏராளமான ராஜ்யக்
	விக்கப்பட்ட		ளைபுடையதும்
आत्मनः	உனது	प्रभूतराजं	ஏராளமான சத்னன்
कुलधर्मं	குலதருமத்தை		நனைபுடையதுமான
अद्य	இப்பொழுது	मेदिनीं	உலகை
विहातुं	கைவிட	अनुशाधि	ஆண்டுவருவாயாக.

इत्याचै श्रीमद्रामायणे वाल्मीकीये आदिकाव्ये

अयोध्याकाण्डे दशोत्तरशततमः सर्गः ॥

एकादशोत्तरशततमः सर्गः—நூற்றுப்பதினோராவது ஸர்க்கம் || १११ ||

भरतपरिस्त्रान्वनम्—பரதனைச் சமாதானம் செய்வது.

वसिष्ठस्तु तदा राममुक्त्वा राजपुरोहितः । अववीद्धर्मसंयुक्तं पुनरेवापरं वचः ॥ १ ॥

राजपुरोहितः	ராஜபுரோஹிதரா கிய	पुनः	மீளவும்
वसिष्ठः	வஸிஷ்டபகவான்	रामं	ஸ்ரீராமரைப்பார்ந்து
तु	இது விஷயத்தில் மேற் கண்டவாறு	धर्मसंयुक्तं	தருமத்தோடுகூடிய
उक्त्वा	சொல்லிவிட்டு	अपरं एव	மற்றும்சில
तदा	அதன்மேல்	वचः	வார்த்தையை
		अववीत्	பின்வருமாறு
			மொழிந்தனர் :

पुरुषस्येह जातस्य भवन्ति गुर्वस्त्रयः । आचार्यश्चैव काकुत्स्थ पिता माता च राघव ॥

काकुत्स्थ	“காகுத்தஸ்த !	पिता च	பிதாவும்
राघव	ஸ்ரீராம !	माता च	மாதாவும்
इह	இவ்வுலகத்தில்	आचार्यः एव	ஆசிரியருமாகிய
जातस्य	பிறந்த	सयः	முன்று
पुरुषस्य	புருஷனுக்கு	गुर्वः	குரவர்கள்
		भवन्ति	உண்டு.

पिता ह्येनं जनयति पुरुषं पुरुषर्षभ । मज्ञां ददाति चाचार्यस्तस्मात्स गुरुक्यते ॥ ३ ॥

पुरुषर्षभ	“புருஷேஷத்தம !	ददाति	புகட்டுகின்றார்.
एनं	இந்த	तस्मात् च	ஆனதால்தான்
पुरुषं	புருஷனை	सः	அவர்
पिता	தந்தை	गुरुः	எல்லோரினும் மேலம்
जनयति	உண்டுபண்ணுகின் ருன்.		பட்டவரென
आचार्यः हि	ஆசார்யரோவெனில்	उच्यते	விதிகப்பட்டுக் கிறது.
मज्ञां	அறிவை		

सोऽहं ते पितुराचार्यस्तव चैव परन्तप । मम त्वं वचनं कुर्वन्नातिर्वर्तः सतां गतिम् ॥४॥

परन्तप	“பகைவர்களைத் தயித் கச்செய்பவனே !	आचार्यः	ஆசிரியர்.
सः	அந்த	त्वं	நீ
अहं	நான்	मम	எனது
ते	உனது	वचनं	ஆக்கினைய
पितुः च	தந்தைக்கும்	कुर्वन्	செய்பவனாய்
तव एव	உனக்கும்	सतां गति	முன்னோர்களினனுஷ் டானத்தை
		अतिर्वर्तः न	கடத்தவனாகாய்.

इमा हि ते परिषदः श्रेणयश्च द्विजास्तथा । एषु तात चरन्धर्मं नातिवर्तेः सतां गतिम् ॥

इमाः	“இதோ லிருக்கும்	धर्मं	முன்னோர்களின லுஷ்ட
परिषदः	சபையோர்களாகிய		பாஷத்தை
द्विजाः	பிராமம்மண, சூத்திரிய,	चरन्	புரிந்து
ते	உனது [வைகியர்கள்]	तथा च	அதுகாரணமாய்
श्रेणयः	பரிவாரங்கள்	सतां	புண்ணியா த்மாக்க
हि	ஆனபடியால்		முடைய
तात	குழந்தாய்	गतिं	அலுஷ்டானத்தை
एषु	இவர்கள் லிருந்தில்	अतिवर्तेः न	கடந்தவனாகாய்.

वृद्धाया धर्मशीलाया मातुर्नहिंस्यवर्तितुम् । अस्यास्तु वचनं कुर्वन्नातिवर्तेः सतां गतिम् ॥

वृद्धायाः	“மூப்படைந்த	अस्याः	இவனது
धर्मशीलायाः	தர்மாலுஷ்டான	वचनं	ஆக்கிரமைய
	முடைய	कुर्वन् तु	செய்வதாலும்
मातुः	தாய்க்கு	सतां	புண்ணியா த்மாக்க
अवर्तितुं	பணிகிடைசெய்யா		முடைய
	திருக்க	गतिं	அலுஷ்டானத்தை
अहंति न	கடாது;	अतिवर्तेः न	கடந்தவனாகாய்.

भरतस्य वचः कुर्वन्वाचमानस्य राघव । आत्मानं नातिवर्तेस्त्वं सत्यधर्मपराक्रम ॥ ७ ॥

सत्यधर्मपराक्रम	{ “ஸத்யம், தருமம், ப ராக்ரமம் மூன்று முடைய	वचः	கிண்ணப்பத்திற்கு
राघव	ஸ்ரீராம!	कुर्वन्	உடன்பட்டவனாய்
वाचमानस्य	இரக்கின்ற	त्वं	நீ
भरतस्य	பரதனுடைய	आत्मानं	பிறவிக்குணத்தை
		अतिवर्तेः न	மீறியவனாகாய்.

एवं मधुरमुक्तः सन् गुरुणा राघवः स्वयम् । प्रत्युवाच समासीनं वसिष्ठं पुरुषर्षभः ॥ ८ ॥

पुरुषर्षभः	புருஷோத்தமராகிய	स्वयं	செய்யப்பின் நிகை என்
राघवः	ஸ்ரீராமர்		னாலும் குலையாமல்
एवं	இவ்வாறு	समासीनं	பக்கலில் வீற்றிருக்க
मधुरं	மதுரமாக		கும்
गुरुणा	ஆசிரியரால்	वसिष्ठं	வலிஷ்டபகவானைப்
वचः सन्	நியமணம்பெற்றவ		பார்த்து
	ராகியும்	प्रत्युवाच	திருவாய்மலர்ந்
			தருனிணர்:

यन्मातापितरौ वृत्तं तनये कुरुतः सदा । न सुप्रतिकरं तत्तु मात्रा पित्रा च यत्कृतम् ॥
यथाशक्तिप्रदानेन स्नापनाच्छादनेन च । नित्यं च प्रियवादेन तथा संवर्धनेन च ॥१०॥

मातापितरौ	“மாநாபிதர்க்கள்
तनये	புத்திரோத்பத்தி விஷயத்தில்
यत्	எந்த
वृत्ते	ஒழுக்கத்தை
कुरुतः	மேற்கொண்டார்கள் ளோ
तत् तु	அதற்குத்தானாகட்டும்
माता	மாதாவா லும்,
पिता च	பிதாவா லும்,
नित्यं	எப்பொழுதும்
यथाशक्ति- } प्रदानेन }	இயன்றவளவு கேட்ட வகைகளையளிப்பதா லும்,

स्नापनाच्छादनेन च	{ ஸ்நானம்செய்வித்து ஆடையாபரணங்களை யணிகிற்பதா லும்,
प्रियवादेन च	அன்பாய் பேசுவ தா லும்,
तथा	அவ்வண்ணமே
संवर्धनेन च	சீர்த்தையாய் வளர்ப்பதா லும்,
कुतः	புரியப்பட்ட பேருதவி
यत्	எதுவே. அதற்கும்
सदा	எக்காளத்திலும்
सुप्रतिकरं	ஏற்ற கைம்மாறு
न	அசாத்தியம்.

स हि राजा जनयिता पिता दशरथो मम । आज्ञातं यन्मया तस्य न तन्मिथ्या भविष्यति ॥

सः	“அந்த
दशरथः	தசரத
राजा	சக்கிரவர்த்தியார்
मम	என்னை
जनयिता	பெற்ற
पिता	தந்தை;
हि	ஆகையால்

तस्य	அவரால்
आज्ञातं	ஆக்ஞாபிக்கப்பட்டது
यत्	எதுவே
तत्	அது
मया	என்னால்
मिथ्या	வீணாக
भविष्यति न	ஆகக்கூடாது.”

एवमुक्ते तु रामेण भरतः प्रत्यनन्तरम् । उवाच परमोदारः सूरतं परमदुर्मनाः ॥ १२ ॥

एवं	இவ்வாறு
रामेण	ஸ்ரீராமரால்
उक्ते	சொல்லப்பட்டதும்,
परमोदारः	ஸர்வேந்திரகுஷ்ட மஹாத்மாவாகிய
भरतः	பரதர்
तु	இவ்விஷயத்தில்

परमदुर्मनाः	வருத்தியமனத்தின ராய்,
प्रत्यनन्तरं	பக்கலிலிருந்த
सूरतं	சாரதியை (சுமந்தி ரை) பார்த்து
उवाच	பின்வருமாறு சொன் னார்:

इह मे स्थण्डिले शीघ्रं कुशानास्तर सारथे ।

सारथे	“ஸாரதியே! (சுமந்தி ரோ!)
इह	இப்பொழுதே
स्थण्डिले	தரையில்
में	எனக்காக
कुशान्	தருப்பைகளை
शीघ्रं	உடனே
आस्तर	பரப்பும்.

आर्यं प्रत्युपवेक्ष्यामि यावन्मे न प्रसीदति ॥

मे	எனக்கு
प्रसीदति न	அனுக்கிரகம் புரியாதி ருக்கிறது
यावत्	எதுவரைக்குமோ
	அதுவரைக்கும்
आर्यं	ஸ்ரீராமரை
प्रत्युपवेक्ष्यामि	நான் தனிகவேன்.

अनाहारो निरालोको धनहीनो यथा द्विजः । शेषे पुरस्ताच्छालाया यावन्न प्रतियास्यति॥

प्रतियास्यति न

भावत्

यथा

धनहीना

“இவர் திருப்பியெழு
ந்தருளாதிருக்கிறது
எதுவனாரியுமோ
இப்பொழுதுமுதல்
துவரை
காரியம் கைகூடப்
பெருக

द्विजः

शालायाः

पुरस्तात्

अनाहारः

निरालोकः

शेषे

கதத்திரிபனாகும் நான்
பர்ணசாலையினது
முன்பில்
பட்டினிபிடிப்பவனுய்
கண்களை மூடிக்
கொண்டு
படுத்திக்கிடப்பேன்.”

स तु रामपवेशन्तं सुमन्त्रं प्रेक्ष्य दुर्पनाः । कुशोत्तरमुपस्थाप्य भूमावेवास्तरत्स्वयम् ॥१५॥

दुर्मनाः

सः

सुमन्त्रं

तु

रामं

पवेशन्तं

மிக மனவேதனைப்
ஆவர் [படும்
கமந்திரரை
இவ்விகழபத்தில்
ஸ்ரீராமரை
உத்தரவிற்றது எதிர்
பார்த்து நிற்பவராய்

प्रेक्ष्य

स्वयं एव

कुशोत्तरं

उपस्थाप्य

भूमौ

आसत्

கவனித்து
தானே
தர்ப்பணப்படுக்கையை
கொணர்ந்து
தரைமீல்
பாப்பினார்.

तमुवाच महातेजा रामो राजर्षिसत्तमः । किं मां भरत कुर्वाणं तात प्रत्युपवेश्यसि ॥१६॥

महातेजाः

राजर्षिसत्तमः

रामः

तं

उवाच

மகாதேஜஸ்வியும்
ராஜர்ஷிகளினுத்தம
ருமாய்
ஸ்ரீராமர்
ஆவரைப்பார்த்து
பின்வருமாறு
மொழிந்தார் :

तात

भरत

मां

किं

कुर्वाणं

प्रत्युपवेश्यसि

“குழந்தாய்!
பரத!
என்னை
எதை
பிறருக்கு ஹிதத்தைச்
செய்தவனுய்
நீதிர்ப்பந்திக்கின்றனை?

ब्राह्मणो ह्येकपार्श्वेन नरान्रोक्षुमिहार्हति । न तु मूर्धाभिषिक्तानां विधिः प्रत्युपवेशने ॥

इह

ब्राह्मणः हि

नरान्

एकपार्श्वेन

रोक्षुं

“இவ்வுலகில்,
பிராம்மணன் யாத்தி
மனிதர்களை [உமே
ஒரே மதுங்காய்
படுத்து
ஆணைவிட்டுத்தடுக்க

अर्हति

मूर्धाभिषिक्तानां

प्रत्युपवेशने तु

विधिः

न

உரிமைபுற்றவன்.
பட்டாபிஷேகத்திற்கு
ரிய மன்னர்களுக்கு
தகையும் விசுவத்தில்
அதிகாரம்
கிடையாது.

उत्तिष्ठ नरशार्दूल हित्वैतदारुणं व्रतम् । पुरचर्यामितः क्षिप्रमयोध्यां याहि राघव ॥ १८ ॥

नरशार्दूल

एतत्

दारुणं

व्रतं

हित्वा

उत्तिष्ठ

“புருஷோத்தம!
இந்த
கொடிய
நோன்பை
விட்டு
எழுந்திரு;

राघव

इतः

पुरचर्या

अयोध्यां

क्षिप्रं

याहि

பரத!
இவ்விடமிருந்து
சிறந்த பட்டணமாகிய
அயோத்திக்கு
உடனே
போய்ச்சேர்.”

आसीनस्त्वैव भरतः पौरजानपदं जनम् । उवाच सर्वतः प्रेक्ष्य किमर्थं नानुशासथ ॥

भरतः	பரதர்	प्रेक्ष्य	பார்ந்து
आसीनः एव	படுத்தவாரோ	आर्थं	“பெரியவரை
पौरजानपदं	நாட்டார் நகரத்தாரா	किं तु	ஏனோ
	கி.ப	अनुशासथ न	வருந்திலண்டா திருக்கிறீர்கள்” என்று
जनं	ஜனங்கள்	उवाच	சொன்னார்.
सर्वतः	எல்லோரையும்		

ते तमूर्चमहात्मानं पौरजानपदा जनाः । काकुत्स्थमभिजानीमः सम्यग्बदति राघवः ॥

ते	அந்த	ऊतुः	பின்வருமாறு சொன்
पौरजानपदाः	நாட்டாரும் நகரத்தா	काकुत्स्थं	“ஸ்ரீராமரை [ஈர்கள்;
	ருமாகிய	अभिजानीमः	நாங்களுள்ளபடியறி
जनाः	ஜனங்கள்	राघवः	ஸ்ரீராமர் [வேரம்;
महात्मानं	மகாத்மாவாகிய	सम्यक्	தர்மவிதிவையொத்து
तं	அவரைப்பார்த்து	वदति	சொல்லுகிறார்.

एषोऽपि हि महाबाहुः पितुर्वचसि तिष्ठति । अत एव न शक्ताः स्मो व्यावर्तयितुमञ्जसा ॥

महाबाहुः	“மகாபாகுவாகும்	हि	ஆனபடியால்
एषः	இவர்	अतः	இவ்விடத்திலிருந்து
पितुः	பிதாவின்	अञ्जसा अपि	தருமவிருத்தமில்லாத
वचसि एव	ஆக்கினையிலேயே	व्यावर्तयितुं	திருப்புவதற்கு [படி
तिष्ठति	பக்திகொண்டிருக்கின்	शक्ताः स्मः न	முடியா திருக்கின்
	ருர்;		றோம்.”

तेषामाज्ञाय वचनं रामो वचनमब्रवीत् । एवं निबोध वचनं सुहृदां धर्मचक्षुषाम् ॥ २२ ॥

तेषां	அவர்களுடைய	अब्रवीत्	மொழிந்தனர்;
वचनं	வார்த்தையை	धर्मचक्षुषां	“தர்மத்தையே கண்
आज्ञाय	கவனித்து		னாகவுடைய
रामः	ஸ்ரீராமர்	सुहृदां	நண்பர்களுடைய
एवं	பின்வரும்	वचनं	உபதேசத்தை
वचनं	சொல்லை	निबोध	ஓரேமேற்கொள்வா
			மாக.

एतच्चैवोभयं श्रुत्वा सम्यक्संपश्य राघव । उत्तिष्ठ त्वं महाबाहो मां च स्पृश तथोदकम् ॥

राघव	“பரத!	त्वं	ஃ
एतच्च	இந்த	उत्तिष्ठ	எழுந்திரு.
उभयं च	இரண்டையும்	मां च	என்னையும்
श्रुत्वा	கேட்டு,	तथा	அவ்வண்ணமே
सम्यक्	நன்கு	उदकं एव	இலத்தையும்
संपश्य	ஆராய்ந்தறி.	स्पृश	தொடு.”
महाबाहो	மகாபாகுவே!		

अथोत्थाय जलं स्पृष्ट्वा भरतो वाक्यमब्रवीत् । शृण्वन्तु मे परिषदो मन्त्रिणः श्रेणयस्तथा॥

अथ	அதன்மேல்	मन्त्रिणः	“மந்திரிமர்களும்
भरतः	பரதர்	तथा	அவ்வாறே
उत्थाय	எழுந்திருந்து	परिषदः	சபையோர்களைய
जलं	இலத்தை	श्रेणयः	இனங்களும்
स्पृष्ट्वा	தொட்டு	मे	எனக்கு
वाक्यं	பின்வரும் சாற்றுதலை	शृण्वन्तु	செவிகொடுக்கட்டும்.
अब्रवीत्	அருளிச்செய்தார் :		

न याचे पितरं राज्यं नानुशासामि मातरम् । आर्यं परमधर्मज्ञं नानुजानामि राघवम् ॥

पितरं	“தந்தையாரிடத்தில்	परमधर्मज्ञं	பரமதர்மிகரும்
राज्यं	ராஜ்யத்தைப்பற்றி	आर्यं	பூஜ்யருமாகிய
याचे न	நான் பேசவில்லை.	राघवं	பூராமருக்கு
मातरं	தாயரை	अनुजानामि न	நான் விடைகொ டேன்.
अनुशासामि न	நான் தூண்ட வில்லை.		

यदि त्ववश्यं वस्तव्यं कर्तव्यं च पितुर्वचः । अहमेव निवत्स्यामि चतुर्दश समा वने ॥

पितुः	“தந்தையாரது	यदि	என்றால்
वचः	நியமனமாய்	अहं एव	அடியேன் தான்
वस्तव्यं	வனவாஸமானது	तु	அவருக்கு பதிலாய்
अवश्यं	அவசியமாய்	चतुर्दश समाः च	பதினான்குவருஷம்
कर्तव्यं	நடைபெறவேண்டி யது	वने	காட்டில் [கனம்.
		निवत्स्यामि	வலிப்பேன்.”

धर्मात्मा तस्य तथ्येन भ्रातुर्वाक्येन विस्मितः । उवाच रामः संश्लेष्य पौरजानपदं जनम् ॥

धर्मात्मा	தர்மாத்மாவான	विस्मितः	ஆச்சரியமடைந்தவ
रामः	பூராமர்	पौरजानपदं	நாடுமகர் [ராய்
तस्य	அந்த	जने	இனங்களை
भ्रातुः	தம்பியினது	संश्लेष्य	பார்ந்து
तथ्येन	மனப்பூர்வமான	उवाच	பின்வருமாறு சொன்னார்:
वाक्येन	வார்த்தைதரினால்		

विक्रीतमाहितं क्रीते यत्पित्रा जीवता मम । न तल्लोपयितुं शक्यं मया वा भरतेन वा ॥२८॥

मम	“எனது	यत्	எதுவோ,
जीवता	பிழைத்திருந்த	तत्	அந்தச்செய்கையை
पित्रा	தந்தையால்	मया वा	என்னுளாவது
आहितं	முடிவாய்	भरतेन वा	பரதனுளாவது
विक्रीतं	விற்கப்பட்டதும்	लोपयितुं	மாற்ற
क्रीतं	வாங்கப்பட்டதும்	शक्यं न	விதியில்லை.

उपधिनि मया कार्यो वनवासे जुगुप्सितः । युक्तमुक्तं च कैकेय्या पित्रा मे सुकृतं कृतम् ॥

वनवासे	"வனவாஸம் திருந்த	கைகேயி தேவியால்
மயா	என்னால் [தில்	உரைக்கப்பட்டது
ஜுஃப்சித:	லேசாகத் தரரால் திருத்திக் கப்படும்	நியாயமே;
உபதி:	தருமவிரிஞத்தமாகிய திச்செய்கை	எனது
காரிய: ந	செய்யத்தக்கதென்று	தந்தையால்;
		விதிக்கப்பட்டதும்
		தர்மமே.

जानामि भरतं क्षान्तं गुरुसत्कारकारिणम् । सर्वमेवात्र कल्याणं सत्यसन्धे महात्मनि ॥

भरतं	"பரதனை	சத்தியசந்தனும்
गुरुसत्कारकारिणं	{ பெரியோர்களை பூணிக் குந்தன்மையுடன் பதையும்	மகாத்மாவுமான
क्षान्तं	அருமனதுங்கொண் பதையும்	இலன் விஷயத்தில்
जानामि	நான் நன்கு அறிவேன்	எல்லாமும்
		கல்யாணமாகக் கைக டும்.

अनेन धर्मशीलेन वनात्पत्यागतः पुनः । भ्रात्रा सह भविष्यामि पृथिव्याः पतिरुत्तमः ॥

वनात्	"வனவாஸம் திருந்த பின்பு	தருமசீலனாகிய
पुनः	மீண்டும்	தம்பியுடன்
पत्यागतः	திரும்பிவந்த நான்,	பூமிக்கு
अनेन	இந்த	தலைமை
		நாதனாக
		ஆகுவேன்.

वृत्तो राजा हि कैकेय्या मया तद्वचने कृतम् । अनृतान्योचयानेन पितरं तं महीपतिम् ॥

राजा	"சக்கிரவர்த்தியார்	மஹிபதி
कैकेय्या	கைகேயிதேவியாரால்	பிதர்
वृत्तः	கட்டுப்படுத்தப்பட்ட	अनेन हि
मया	என்னால் [டார்.	இதனுலேயே (இப்படி செய்வதாலேயே)
तव्	அந்த	{ (சொன்னசொந்தவறு தனாலேற்படும்) பர பத்திலிருந்து
वचनं	ஒப்பந்தம்	अनृतान्
कृतं	கைக்கொள்ளப்பட்ட	मोचय
तं	அந்த [து.	நீயும் விடுவி."

इत्यार्षे श्रीमद्रामायणे वाल्मीकीये आदिकाव्ये

अयोध्याकाण्डे एकादशोत्तरशततमः सर्गः ॥

द्वादशोत्तरशततमः सर्गः—தாற்புப்பணிரண்டாவது ஸர்க்கம் || ११२ ||

पादुकाप्रदानम्—பாதுகைகளைக் கொடுப்பது.

तमप्रतिमतेजोभ्यां भ्रातृभ्यां रोमहर्षणम् । विस्मिताः सङ्गमं मेक्ष्य समवेता महर्षयः ॥

महर्षयः	மகர்ஷிகள்	त	அந்த
समवेताः	பலருமொன்றுகூடி	सङ्गमं	சங்கமத்தை
अप्रतिमतेजोभ्यां	ஒப்பற்ற தேஜோ வாண்களாகிய	रोमहर्षणं	மயிரைச் சிலர்ப்பிச்சி
भ्रातृभ्यां	சகோதரர் இருவர்க ளின்	मेक्ष्य	கவனித்து [மதாய்
		विस्मिताः	ஆச்சரியமடைந்தவர் களாணர்கள்:

अन्तर्हितास्तृषिगणाः सिद्धाश्च परमर्षयः । तौ भ्रातरौ महात्मानौ काकुत्स्थौ प्रशंससिरे॥

अक्षिगणाः	ரிஷிகணங்களும்,	तौ	இவ்விரு
अन्तर्हिताः	கட்புலனாகாமலிருந்த	भ्रातरौ	பா தாக்களைப்பற்றி
सिद्धाः	சித்தர்களும்,	तु	இவ்விஷயத்தில் பின்வருமாறு
परमर्षयः च	தேவர்ஷிகளும்,		
महात्मानौ	மகாத்மாக்களாகிய	प्रशंससिरे	{ புகழ்ந்து ஒருவரோ டொருவர் பேசிக் கொண்டார்கள்.
काकुत्स्थौ	கூராமரும் பாதரு மாகிய		

स धन्यो यस्य पुत्रौ द्वौ धर्मज्ञौ धर्मविक्रमौ । श्रुत्वा वयं हि संभाषामुभयोः स्पृहयामहे ॥

धर्मज्ञौ	“தருமஞானிகளும்,	अन्यः	பாக்கியசாஸி
धर्मविक्रमौ	தர்மாவாழ்மானமு டையவர்களும்	वयं	நாம்கள்
		उभयोः	இவ்விருவர்களுடைய
द्वौ	இவ்விருவர்களும்,	संभाषां	சல்லாபத்தை
यस्य	யாருடைய	श्रुत्वा	கேட்டு
पुत्रौ	புத்திரர்களோ	स्पृहयामहे	{ நினைத்து நினைத்து உள்ளம் பூசிக்கின் றோம்.”
तः हि	அவர்தான்		

ततस्तृषिगणाः क्षिप्रं दशमीववधैषिणः । भरतं राजशार्दूलमित्यूचुः सङ्गता वचः ॥ ४ ॥

दशमीववधैषिणः	இராவணனுடைய வதத்தைக்கருதிய	भरतं	பாதருக்கு
अक्षिगणाः तु	ரிஷிகணங்களும்	सङ्गताः	கட்புலனாகி
ततः	அப்பொழுது	इति	பின்வரும்
क्षिप्रं	கிரைவில்	वचः	கொல்லை
राजशार्दूलं	அரகோத்தமராகிய	उचुः	கொள்ளார்கள் :

कुलेजात महामाज्ञ महामृत्त महामयशः । आश्रं रामस्य वाक्यं ते पितरं ययवेक्षसे ॥ ५ ॥

कुलेजात	“உத்தமகுலத்திற் பிறந்தவனே !	ते	உனது
महामाज्ञ	மகாஞானியே !	पितरं	திருத்தந்தையாரை
महामृत्त	{ ஸரீர்தவா த்க்ருஷ்டமா ன அனுஷ்டானமு டையவனே !	अवेक्षसे यदि	{ பெருமைப்படுத்த வேண்டுமென நீ கரு துவாயாகில்
महामयशः	மிக்க புகழ் பண்டித்த வனே !	रामस्य	ஸ்ரீராமரது
		वाक्ये	வார்த்தையானது
		आश्रम्	அகிலகரிக்கடித்தக்கது.

सदाऽनृणमिमं रामं वयमिच्छामहे पितुः । अनृणत्वाच्च कैकेय्याः स्वर्गं दशरथो गतः ॥

दशरथः	“தசரதசக்கிரவர்த்தி யார்	इमं	இந்த
कैकेय्याः	கைகேயியின்	रामं	ஸ்ரீராமரை
अनृणत्वात् च	கடனைத் தீர்த்தமை யாலேதான்	पितुः	தந்தையின்
स्वर्गं गतः	சுவர்க்கமடைந்தார்.	अनृणं	கடனைத் தீர்த்துப் பிள்ளை வேண்டியவராக
वयं	நாங்கள்	सदा	எப்பொழுதும்
		इच्छामहे	கருதுகின்றோம்.”

एतावदुक्त्वा वचनं गन्धर्वाः समहर्षयः । राजर्षयश्चैव तथा सर्वे स्वां स्वां गतिं गताः ॥ ७ ॥

गन्धर्वाः च	கந்தர்வர்களும்	सर्वे	எல்லோரும்
समहर्षयः	தேவரஸிகளோடு	तथा	வந்தபடியே
राजर्षयः एव	ராஜர்ஷிகளும் [கூடிய	स्वां स्वां	தம் தம்
एतावत् वचनं	இந்தச் சொல்லை	गतिं	இருப்பிடத்தை
उक्त्वा	சொல்லிவிட்டு	गताः	அடைந்தார்கள்.

ह्लादितस्तेन वाक्येन शुभेन शुभदर्शनः । रामः संहृष्टवदनस्तानृषीन् अभ्यपूजयत् ॥ ८ ॥

शुभदर्शनः	அநிதனுக்கமுடைய	संहृष्टवदनः	{ மகிழ்ச்சியால் மலர்ந்த திருமுகமண்டலமு டையவராகி
रामः	ஸ்ரீராமர்	तान् कपीन्	கந்தரிஷிகளை
तेन	அந்த	अभ्यपूजयत्	(சிறைதமிழுள்) புகழ்ந் து கொண்டாடினார்.
शुभेन	புனிதமான		
वाक्येन	வார்த்தையால்		
ह्लादितः	உள்ளம் பூரித்து,		

स्रस्तगात्रस्तु भरतः स वाचा सज्जमानया । कृताञ्जलिरिदं वाक्यं राघवं पुनरब्रवीत् ॥ ९ ॥

पुनः	மிகுதியுடையபடியிருக்க	सज्जमानया	வாய் கழுதமுத்து வரும்
सः	அந்த [கையிலும்	वाचा	சொற்கொண்டு
भरतः तु	பரதரோவெனில்	राघवं	ஸ்ரீராமரைப்பார்த்து
कृताञ्जलिः	அஞ்ஜலிஹஸ்தராகி	इदं	பின்வரும்
स्रस्तगात्रः	{ அவையவங்கள் (அதன தன் தொழிலைச்செய் யமுடியாதபடி) துவ ட்சியடைந்து	वापं	சொல்லை
		अब्रवीत्	சொன்னார்.

राजधर्ममनुषेक्ष्य कुलधर्मानुसन्ततिम् । कर्तुमर्हसि काकुत्स्थ मम मातुश्च याचनाम् ॥ १० ॥

காகுத்ய	“ ஸ்ரீராம!	மம	எனது
ராஜதர்மம்	ராஜதீகியையும்	மாது:	மாதாவின்
குலதர்மானுசந்தி	குலதர்மத்தின் தொட்பையும்	யாசனா: ச	தந்திரமேனோரத்த
அனுசேஷ	திருவுளத்தில் நன்கு ஆராய்ந்து	கர்து	ஆளிக்க [தையே]
		அர்ஹசி	திருவுளம் பற்றியருள் வீராக.

रक्षितुं सुमहद्राज्यमहमेकस्तु नोत्सहे । पौरजानपदांश्चापि रक्ताव्रजयितुं तथा ॥ ११ ॥

சுமஹ்	* மிகப்பெரிய	புரஜானபதாந்	நகரத்தார்களையும்,
ராஜ்யம்	இராஜ்யத்தை		நரட்டார்களை யும்
ரக்ஷிதும் ச	இரட்சிக்கவும்	ரக்ஷயிதும் அபி	மகிழ்ச்சிக்கவும்
தथा तु	அப்படி (தேவரீரீடத் தில்)	அஹ்	நான்
ரக்தாந்	ஆதாரங்கொண்டிருக்கின்ற	ஏக:	தனியாய்
		உத்சஹே ந	துணியேன்.

ज्ञातयश्च हि योधाश्च मित्राणि सुहृदश्च नः । त्वामेव प्रतिकाङ्क्षन्ते पर्जन्यमिव कर्षकाः ॥

ஹி	* ஏனெனில்	ந:	நமது
கர்ஷகா:	உழவர்கள்	ஜாதய: ச	சுற்றத்தார்களும்,
பர்ஜன்ய	மழையை	யோதா: ச	போர்வீரர்களும்,
இவ்	எவ்வண்ணமோ	மித்ராணி	நேசர்களும்,
	அவ்வண்ணமே	சுஹ்ர: ச	அன்பர்களும்
நா: एव	தேவரிடையே	பரிகாங்க்ஷந்தே	கொண்டுகின்றார்கள்.

इदं राज्यं महाप्राज्ञ स्थापय प्रतिपद्य हि । शक्तिमानसि काकुत्स्थ लोकस्य परिपालने ॥

மஹாபாஜ்	* மகா மேதாவிடைய	ஹி	ஆகையால்
காகுத்ய	ஸ்ரீராம!	இதம்	இந்த
லோகஸ்ய	உலகத்தை	ராஜ்யம்	ராஜ்யத்தை
பரிபாலனே	பரிபாலிப்பதில்	பரதிபத்ய	அங்கீகரித்து
சக்திமானஸி	தேவரீர் திறமைபுற்ற வராய் விளங்குகிறீர்,	ஸ்தாபய	நிலைநிறுத்துவீராக.*

इत्युक्त्वा न्यपतद्भ्रातुः पादयोर्भरतस्तदा । भृशं संप्रार्थयामास राममेव म्रियंवदः ॥ १४ ॥

மியன்வத:	இனிமையாய் நன்கு பேசும்	பாடயோ:	திருவடிகளில்
भरतः	பரதர்	ந்யபதத்	விழுந்து சேவித்தார்.
इति	மேற்கண்டவாறு	ததா	அப்படியே
उक्त्वा	சொல்லிவிட்டு	ராமே	ஸ்ரீராமரை
भ्रातुः	தம்பையனாரின்	மூலா: एव	பலவாராய் இன்னும்
		சம்பாந்தியாஸ	கொண்டிருர்.

तमङ्गे भरतं कृत्वा राघो वचनमब्रवीत् । श्यामं नलिनपत्राक्षं मत्तहंसस्वरं स्वयम् ॥ १५ ॥

ராம:	ஸ்ரீராமர்		
श्यामं	கறுத்திருப்பவரும்,		
नलिनपत्राक्षं	{ தாமரை யி, சுழிபரன் ற கண்களையுடைய வருமான	मत्तहंसस्वरं	{ உற்சாகத்துடன் பற்ற ற்றிருக்கும் தன்மை யை நன்கு விளக்கக் காட்டும் தொனி கொண்டு
तं भरतं	அந்த பரதரை	वचनं	(பின்வரும்) திரு வாக்கை
अङ्गे	மடியில்		
कृत्वा	வைத்துக்கொண்டு	अब्रवीत्	திருவாய்மலர்ந்தரு ளினார் :
स्वयं	கடுபச்சையாய்		

आगता त्वामियं बुद्धिः स्वजा वैनयिकी च या । भृशमुत्सहसे तात रक्षितुं पृथिवीमपि ॥

तात	"குழந்தாய்!	स्वजा	இயல்பாய் வந்ததாய்
या	எந்த ஒரு	आगता	இருக்கிறது.
बुद्धिः	ஞானமானது	पृथिवी अपि	உலகத்தையே
वैनयिकी च	தர்மசுந்தையாயிருக்கி	रक्षितुं	பாதுகாக்க
इयं	இது [நகோ	भृशं उत्सहसे	மிக்க திறமையுடையவ
तां	உன்னிடத்தில்		னுமிருக்கின்றனை.

अमाल्यैश्च सुहृद्भिश्च बुद्धिमद्भिश्च मन्त्रिभिः । सर्वकार्याणि समन्वय सुमहान्त्यपि कारय ॥

सुमहान्ति	"மிகப்பெரிய	बुद्धिमद्भिः च	புத்திமான்களும்,
सर्वकार्याणि अपि	எல்லா க்காரியங்களையும்	सुहृद्भिः च	நண்பர்களுமான
		अमाल्यैः	மத்திரியர்களோடு
मन्त्रिभिः च	தர்மசாஸ்திரங்களில் நிபுணர்களும்,	समन्वय	நன்கு ஆராய்ந்து
		कारय	செய்க.

लक्ष्मीश्चन्द्रापेयाद्वा हिमवान्वा हिमं त्यजेत् । अतीयात्सागरो वेलां न प्रतिज्ञामहं पितुः ॥

लक्ष्मीः	"நிலவு	सागरः	சமுத்திரம்
चन्द्रात्	சந்திரனைவிட்டு	वेलां	கலையை
अपेयात् वा	நீக்கினும் நீக்கும் ;	अतीयात् वा	கடந்தாலும் கடக்க
हिमवान्	இமயமலை	अहं	நான் [லாம்.
हिमं	பனியை	पितुः	தந்தைக்கு
त्यजेत्	காட்டாமலிருந்தாலு மிருக்கலாம் ;	प्रतिज्ञां	முளித்த வாக்கை
		न	ஒருக்காலும் கடவேன்.

कामाद्वा तात लोभाद्वा मात्रा तुभ्यमिदं कृतम् । न तन्मनसि कर्तव्यं वर्तितव्यं च मातृवत् ॥

तात	" குழந்தாய் !	तत् इदं	அந்த இது
कामात् वा	அன்பினாலோ	मनसि	மனதிலும்
लोभात् वा	பேராசையாலோ	कर्तव्यं न	பற்றத்தக்கதன்று ;
मात्रा	மாதாவிலும்	मातृवत्	உயிரோனவோ
तुभ्यं	உன்பொருட்டு	वर्तितव्यं च	பாதுகாக்கவேண்டி
कृतं	செய்யப்பட்ட		யது."

एवं ब्रुवाणं भरतः कौसल्यासुतमब्रवीत् । तेजसाऽऽदित्यसङ्काशं प्रतिपच्चन्द्रदर्शनम् ॥२०॥

भरतः	பரதர்	एवं	இப்படி
तेजसा	சூரியால்	ब्रुवाणं	மொழிபவருமாகிய
आदित्यसङ्काशं	சூரியனை போன்றவரும்	कौसल्यासुतं	கோஸலாதேவியாரின்
			திருமகனைப்பார்த்து
प्रतिपच्चन्द्रदर्शनम्	{ பிரதமசந்திரனைப் போல் விரும்பத்தக் கவரும்,	अब्रवीत्	பின்வருமாறு திரு வாய்மவர்த்தருளினார் :

अधिरोहार्थं पादाभ्यां पादुके हेमभूषिते । एते हि सर्वलोकस्य योगक्षेमं विधास्यतः ॥

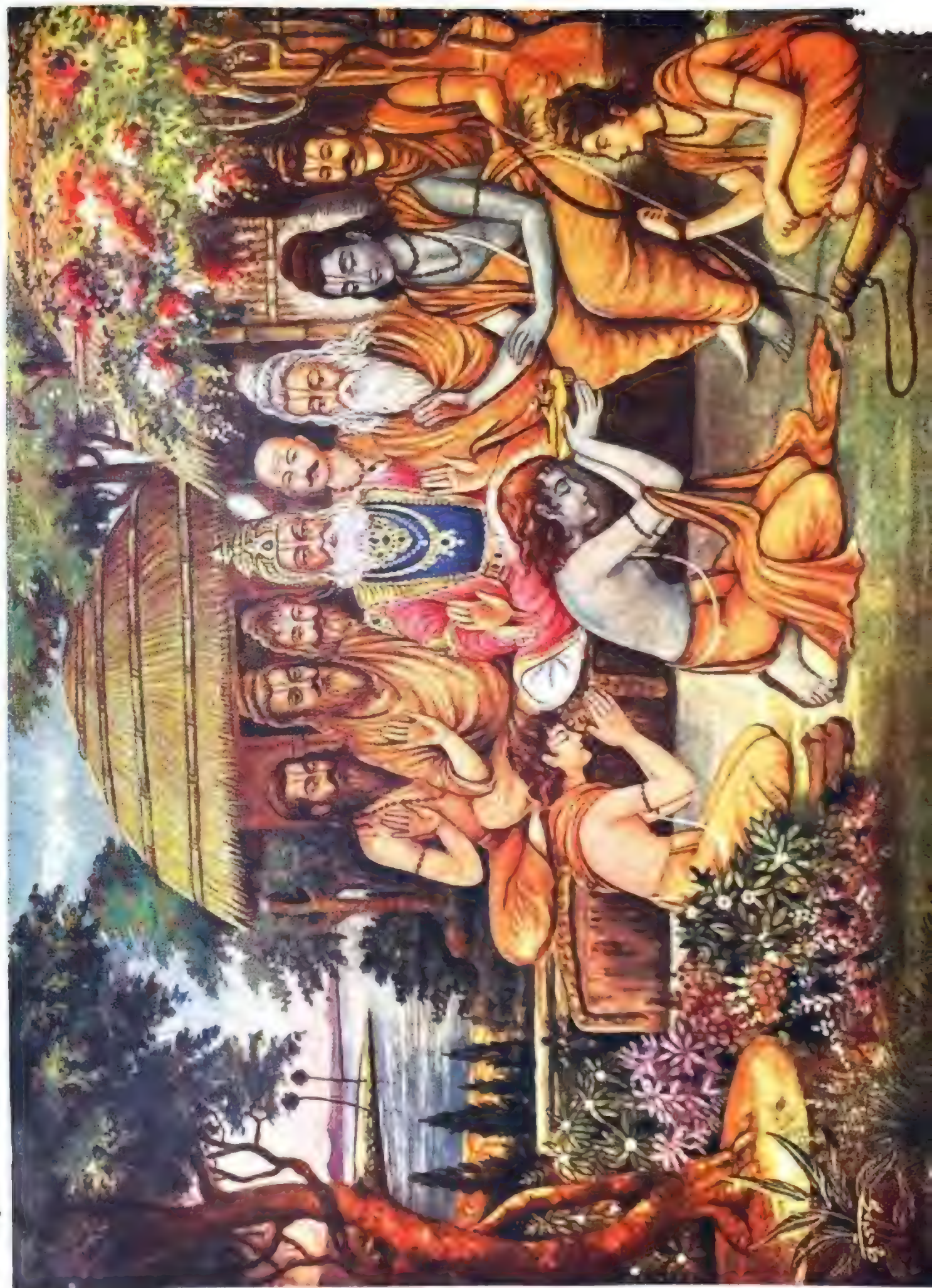
आर्यं	" ஸ்வாமியே !	हि	ஏனெனில்
हेमभूषिते	பொன்னுலகங்கரிக் கப்பெற்ற	एते	இவைகள்
पादुके	பாதுகைகளில்	सर्वलोकस्य	எல்லாவுகைத்தின்
पादाभ्यां	திருவாடிகளால்	योगक्षेमं	போகசேதமத்தை
अधिरोह	ஏறியருள்வீராக ;	विधास्यतः	வகிக்கப்போகின்றன."

सोऽधिरुह्य नरव्याघ्रः पादुके ह्यवरुह्य च । प्रायच्छत्सुमहातेजा भरताय महात्मने ॥२१॥

सुमहातेजाः	மிக்கதேஜஸவியான	अवरुह्य च	இறங்கி
नरव्याघ्रः	புருஷோத்தமராகும்	महात्मने	மகாத்மாவாகிய
सः	ஆவர்	भरताय हि	பரதருக்கு
पादुके	பாதுகைகளில்	प्रायच्छत्	தந்தருளினார்.
अधिरुह्य	ஏறி		

स पादुके संपणम्य रामं वचनमब्रवीत् । चतुर्दश हि वर्षाणि जटाचीरधरो ह्यहम् ॥२३॥

सः	ஆவர்	अब्रवीत्	திருவாய்மவர்த்தருளி
पादुके	பாதுகைகளை	अहं हि	"அடிவேலும் [ஊர் :
संपणम्य	சேவித்து	चतुर्दश	பதின்னாரு
रामं	ஸ்ரீராமரைப்பார்த்து	वर्षाणि	வருஷங்கள்
वचनं	பின்வரும் சொல்லை	जटाचीरधरो हि	ஐடையும் மாவரியும் தரித்தவனை.

फलमूलाशनो वीर भवेयं रघुनन्दन । तवागमनमाकाङ्क्षन्वसन्वै नगराद्बहिः ॥ २४ ॥

வீர	“தனிவீரனாகும்	யறி:	வெளியில்
ர஘ுநந்தன	ஸ்ரீராம!	வசந் வே	வலரித்துக்கொண்டு
தவ	தேவரீரது	फलमूलाशनः	பழங்கனையும் கிழங்கு
आगमनं	வருகதையை		களையுமே உணவாய்க்
आकांक्षन्	வேண்டுமின்றவனாய்		கொண்டு
नगरात्	நகரத்திற்கு	भवेयम्	இருப்பேன்.

तव पादुकयोर्न्यस्य राज्यतन्त्रं परंतप । चतुर्दशे हि संपूर्णे वर्षेऽहनि रघूत्तम ॥
न द्रक्ष्यामि यदि त्वां तु प्रवेक्ष्यामि हुताशनम् ॥ २५ ॥

परन्तप	“சத்ருக்களை தடுக்கச்	चतुर्दशे	பதினான்கு
रघूत्तम	ஸ்ரீராம! [செய்யும்	वर्षे हि	வருஷமும்
राज्यतन्त्रं	ராஜ்யபரிபாலனத்தை	सम्पूर्णे तु	முடிந்ததும்
तव	தேவரீரது	अहनि	மறுதினத்தில்
पादुकयोः	திருவடிகளிடத்து	द्रक्ष्यामि न यदि	காணாவிடின்
न्यस्य	ஒப்படைத்துவிட்டு	हुताशनं	அக்னியில்
त्वां	தேவரீரை	प्रवेक्ष्यामि	புகுவேன்.”

तथेति च प्रतिज्ञाय संपरिष्वज्य सादरम् । शत्रुघ्नं च परिष्वज्य भरतं चेदमब्रवीत् ॥ २६ ॥

तथा	‘அப்படியே ஆகட்டும்’	शत्रुघ्नं च	சத்ருக்ளவரையும்
इति	என்று	परिष्वज्य च	தழுவி
प्रतिज्ञाय	வாக்களித்து	भरतं	பரதரைப்பார்த்து
सादरं	ஆன்புடன்	इदं च	பின்வருமாறு
संपरिष्वज्य	தழுவியணைத்து	अब्रवीत्	திருவாய்மலர்க்தருளி

ஞர் :

मातरं रक्ष कैकेयीं मा रोपं कुरु तां प्रति । मया च सीतया चैव शशोऽसि रघुनन्दन ॥

रघुनन्दन	“பரத!	रोपं एव	சினமென்பதையே
मातरं	தாயான	मा कुरु	வைக்காதே.
कैकेयीं	கைகேயிதேவியாரை	मया च	என்பேரிலும்
रक्ष	பெருமையாய் வைத்	सीतया च	வீதையின்பேரிலும்
	துக்கொள்.	शशः असि	ஆணைவிடப்பட்டிருக்
तां प्रति	அவளிடத்தில்		கின்றனை.”

इत्युत्त्वाऽश्रुपरीताक्षो भ्रातरं विससर्ज ह

॥ २८ ॥

इति	மேற்கண்டவாறு	भ्रातरं	தம்பியை
उत्त्वा	அருளியிட்டு	विससर्ज	விடைகொடுத்தனுப்
अश्रुपरीताक्षः	கண்ணீரால் கலங்கிய		பினார்.
	கண்களை மூடைய அவர்	ह	காண்!

स पादुके ते भरतः प्रतापवान्खलंकृते संपरिगृह्य धर्मवित् ।
प्रदक्षिणं चैव चकार राघवं चकार चैवोत्तपनागमूर्धनि ॥ २९ ॥

प्रतापवान्	பிரதாபவானும்	संपरिगृह्य	சைபெந்தி கரங்கித்
धर्मवित् एव	தர்மவா னுமாகிய		கொண்டு
सः	அந்த	उत्तपनागमूर्धनि	உத்தமருக்கெல்லாம்
भरतः	பரதர்		உத்தமரின் சிரஸில்
ते	அந்த	चकार	வைத்துக்கொண்டார்.
खलंकृते	நன்கு அலங்கரிக்கப்	एव च	அப்படியே
पादुके	பரதுகைகளை [பட்ட	राघवं च	ராகவரையும்
		प्रदक्षिणं चकार	மதக்கிண்தார்.

अथानुपूर्व्यात्मतिनन्ध तं जनं गुरुंश्च मन्त्रीन्प्रकृतीस्तथाऽभुजौ ।

व्यसर्जयद्राघववंशवर्धनः स्थितः स्वधर्मे हिमवानिवाचलः ॥ ३० ॥

अथ	அதன்மேல்	मन्त्रीन्	மந்திரிமார்க்களையும்
हिमवान् इव	ஹிமவானிப்போலவே	तथा	அவ்வண்ணமே
स्वधर्मे	தனது தர்மத்தில்	प्रकृतीः	மற்றுமுன்ன அதிகாரி
अचलः	சலியாது		களையும்
स्थितः	நின்றவரும்	अभुजौ	இரு தம்பிரிமார்க்களையும்
राघववंशवर्धनः	{ ரகுநாதனைப்பெரு மைப்படுத்தப்பெரு மாகுமவர்	आनुपूर्व्यान्	முறைப்படி
तं	அந்த	प्रतिनन्ध	ஒவ்வொருவருக்கு மினியசொந்தந்
जनं	ஐனத்தையும்	व्यसर्जयन्	விடைகொடுத்த ஐய்
गुरुन् च	குருக்களையும்		பிஞர்.

तं मातरो वाष्पगृहीतकण्ठयो दुःखेन नापन्त्रयितुं हि शेकुः ।

स त्वेव मातृरभिवाद्य सर्वा रुदन्कुटीं स्वां प्रविशेश रामः ॥ ३१ ॥

मातरः	தாய்மார்கள்	रामः तु	ஸ்ரீராமர் தான்
दुःखेन	மனத்துயரால்	मातुः	தாய்மார்கள்
वाष्पगृहीत-	கண்ணீராலடைபட்ட	सर्वाः एव	எல்லோரையுமே
कण्ठयः	கண்டமுடையவர்	अभिवाद्य	ஸெனித்து
तं	அவரிடம் [களாய்	रुदन् हि	அழுதுகொண்டே
आमन्त्रयितुं	விடைகொள்ள	स्वां	தனது
शेकुः न	முடியாதிருந்தனர்.	कुटीं	பர்ணசரணியில்
सः	அந்த	प्रविशेश	புகுந்தார்.

इत्यार्षे श्रीमद्रामायणे वाल्मीकीये आदिकाव्ये

अयोध्याकाण्डे द्वादशोत्तरशततमः सर्गः ॥

त्रयोदशोत्तरशततमः सर्गः—தாழ்த்தப்பதின்முன்னுவது ஸர்க்கம் || ११३ ||

भरतप्रतिनिवृत्तिः—பரதர் திரும்பிவருவது.

ततः शिरसि कृत्वा तु पादुके भरतस्तदा । आस्रोह स्यं हृष्टः शत्रुघ्नेन समन्वितः ॥ १ ॥

तदा	அப்பொழுது	हृष्टः तु	மனத்ருப்திகொண்ட
भरतः	பரதர்		வராய்
ततः	அவ்விடத்திலிருந்து	शत्रुघ्नेन	சத்ருக்ளருடன்
पादुके	பாதுகைகளை	समन्वितः	கூட்டுவ
शिरसि	தலையின்மேல்	स्यं	ஈதத்தில்
कृत्वा	வைத்துக்கொண்டு	आस्रोह	ஏறிக்கொண்டார்.

वसिष्ठो वामदेवश्च जाबालिश्च दृढव्रतः । अग्रतः प्रययुः सर्वे मन्त्रिणो मन्त्रपूजिताः ॥ २ ॥

वसिष्ठः	வஸிஷ்டபகவானும்,	मन्त्रपूजिताः	ஆலோசனைகளிற்
वामदेवः च	வாமதேவரும்	मन्त्रिणः	மந்திரிமார்கள் [சிறந்த
दृढव्रतः	உறுதியான விரத	सर्वे	எல்லோரும்
	முடைய	अग्रतः	முன்னதாக
जाबालिः च	ஜாபாலியும்	प्रययुः	நடந்தார்கள்.

मन्दाकिनीं नदीं रम्यां प्राञ्जुस्वास्ते ययुस्तदा । प्रदक्षिणं च कुर्वाणाश्चित्रकूटं महागिरिम् ॥

ते	அவர்கள்	महागिरिं च	பெருமலையையும்,
रम्यां	அழகிய	तदा	அப்பொழுது
मन्दाकिनीं	மந்தாகினி	प्रदक्षिणं कुर्वाणाः	பிரதட்சணம் செய்து
नदीं	நதியையும்,		கொண்டு
चित्रकूटं	சித்திரகூடமெனும்	प्राञ्जुस्वाः	கிழக்குகோக்கி
		ययुः	சென்றார்கள்.

पश्यन्सानुसहस्राणि रम्याणि विविधानि च । प्रययौ तस्य पार्श्वेन ससैन्यो भरतस्तदा ॥

तदा	அப்பொழுது	सानुसहस्राणि	ஆசிரக்கணக்கான
भरतः	பரதர்		மலைத்தாழ்வரைகளை
ससैन्यः	சைன்யத்துடன்	पश्यन् च	பார்த்துக்கொண்டு
रम्याणि	அழகிய	तस्य पार्श्वेन	அதன் பக்கலில்
विविधानि	பல	प्रययौ	சென்றார்.

अदूराश्चित्रकूटस्य ददर्श भरतस्तदा । आश्रमं यत्र स मुनिर्भरद्वाजः कृतालयः ॥ ५ ॥

भरतः	பரதர்	मुनिः	முனிவர்
तदा	அப்பொழுது	कृतालयः	எழுந்தருளியிருக்கி
चित्रकूटस्य	சித்திரகூடமையினது		றது
अदूरात्	சமீபத்திலேயே	यत्र आश्रमं	எந்த ஆசிரமமோ
सः भरद्वाजः	அந்த பரத்துவாஜ	दर्श	கண்டார். [அதை

स तपाश्रममासाद्य भरद्वाजस्य बुद्धिमान् । अवतीर्य रथात्पादौ ववन्दे भरतस्तदा ॥ ६ ॥

तदा	அப்பொழுது	आश्रमं	ஆசிராமத்தை
सः	அந்த	आसाद्य	ஆடைந்து
बुद्धिमान्	புத்திமான்னு	रथात्	ரதத்திலின்றி
भरतः	பரதர்	भवतीयं	இறங்கி
भरद्वाजस्य	பரத்வாஜமுனிவரு	पादौ	திருவடிகளில்
	டைய	ववन्दे	விழுந்து ஸேலித்த
तं	அந்த		னர்.

ततो हृष्टो भरद्वाजो भरतं वाक्यमब्रवीत् । अपि कृत्यं कृतं तात रामेण च समागतः ॥

ततः	அப்பொழுது	तात	* குழந்தாய் !
भरद्वाजः	பரத்வாஜமுனிவர்	रामेण	ராமனால்
भरतं	பரதரைப்பார்த்து	अपि समागतः	வரவேற்கப்பட்ட
हृष्टः	மனமகிழ்ந்து		னையா ?
वाक्यं	பின்வரும் சொல்லை	कृत्यं	காரியம்
अब्रवीत्	சொன்னார் :	कृतं च	கைகடிற்று ? "

एवमुक्तः स तु ततो भरद्वाजेन धीमता । मयुवाच भरद्वाजं भरतो भ्रातृवत्सलः ॥ ८ ॥

धीमता	புத்திமானு	सः	அந்த
भरद्वाजेन	பரத்வாஜமுனிவரால்	भरतः	பரதர்
एवं	மேற்கண்டவாறு	भरद्वाजं	பரத்வாஜமுனிவர்
उक्तः	கூறுவப்பட்டவரும்	ततः	அதற்கு [ருக்கு
भ्रातृवत्सलः तु	தகையவனின் தொன்	मयुवाच	பின்வருமாறு
	டருமான		பதிலுரைத்தார் :

स याच्यमानो गुरुणा मया च हृदयिक्रमः । राघवः परमपीतो वसिष्ठं वाक्यमब्रवीत् ॥

गुरुणा	* குருவாலும்,	सः	அந்த
मया च	அடியேனாலும்,	राघवः	ரூராமர்
याच्यमानः	வேண்டப்பட்டவரும்,	परमपीतः	மிக மனத்ருப்தியுடன்
हृदयिक्रमः	உறுதியான நடவடி	वसिष्ठं	வனிஷ்டரைப்பார்த்து
	புடையவருமான	वाक्यं	பின்வரும் சொல்லை
		अब्रवीत्	சொன்னார் :

पितुः प्रतिज्ञां नामेव पालयिष्यामि तत्त्वतः । चतुर्दश हि वर्षाणि या प्रतिज्ञा पितुर्मम ॥

मम	* எனது	प्रतिज्ञां एव	கட்டளைையே
पितुः	தந்தையின்	तत्त्वतः	உன்னபடியே
प्रतिज्ञा	ஆக்கினை	चतुर्दश	பதின்னாறு
या	எதுவே	वर्षाणि हि	வருஷங்களிலும்
तां	அதை	पालयिष्यामि	பரிபாணம்
पितुः	தந்தையாரது		செய்வேன்.

एवमुक्तो महाप्राज्ञो वसिष्ठः प्रत्युवाच ह । वाक्यज्ञो वाक्यकुशलं राघवं वचनं महत् ॥११॥

एवं	“இங்ஙனம்	वाक्यकुशलं	பேசுவதில் சிபுணரா
उक्तः	சொல்லப்பட்டவரும்		கிய
महाप्राज्ञः	மகாப்ராக்ஞரும்	राघवं	ஸ்ரீராமகாரப்பார்த்து
वाक्यज्ञः	சொல்லுப்பமறிந்த	महत्	சிறந்த
	வகுமாய்கிய	वचनं	பின்வரும் திருவாக்கை
वसिष्ठः	வலிவந்தபகவான்	प्रत्युवाच ह	பதிலாய்த் சொன்னார் :

एते प्रयच्छ संदृष्टः पादुके हेमभूषिते । अयोध्यायां महाप्राज्ञ योगक्षेमकरे तव ॥ १२ ॥

महाप्राज्ञ	“‘மகாப்ராக்ஞ !	अयोध्यायां	அயோத்தியில்
तव	உனது	योगक्षेमकरे	யோகசுஷேமம் நடத்
एते	இந்த		துபகவதவராக
हेमभूषिते	பொன்னுலங்கரிக்க	संदृष्टः	மனமகிழ்ச்சியுடன்
पादुके	பாதுகைகளை [ப்பட்ட	प्रयच्छ	ஆளி.’

एवमुक्तो वसिष्ठेन राघवः प्राङ्मुखः स्थितः । पादुके अधिरूढे मम राज्याय वै ददौ ॥

वसिष्ठेन	“வலிவந்தரால்	पादुके	பாதுகைகளில்
एवं	இங்ஙனம்	अधिरूढ	ஏறி
उक्तः	கியமனம்பெற்ற	एते	இவைகளை
राघवः	ஸ்ரீராமர்	राज्याय वै	ராஜ்ய ஆளுகைக்காக
प्राङ्मुखः	கிழக்குமுகமாய்	मम	அடியேனுக்கு
स्थितः	நின்றகொண்டு	ददौ	தந்தருளினார்.

निवृत्तोऽहमनुज्ञातो रामेण सुमहात्मना । अयोध्यामेव गच्छामि गृहीत्वा पादुके शुभे ॥

अहं	“அடியேன்	पादुके	பாதுகைகளை
सुमहात्मना	மகாத்மாவாகிய	गृहीत्वा	பெற்றுக்கொண்டு
रामेण	ஸ்ரீராமரால்	निवृत्तः	திருவிலகுவனாய்
अनुज्ञातः	விடைகொடுக்கப்பட்ட	अयोध्यां एव	அயோத்திக்கே
	டவனாய்	गच्छामि	செல்லுகிறேன்.”
शुभे	புண்ணியமான		

एतच्छ्रुत्वा शुभं वाक्यं भरतस्य महात्मनः । भरद्वाजः शुभतरं मुनिवाक्यमुवाच ह ॥१५॥

महात्मनः	மகாத்மாவாகிய	भरद्वाजः	பரத்துவாஜ
भरतस्य	பரதரது	मुनिः	முனிவர்
एतत्	இந்த	शुभतरं	அதிலும் சிறந்த
शुभं	புண்ணிய	वाक्यं ह	பின்வரும் சொல்லை
वाक्यं	சொல்லில்	उवाच	சொன்னார் :
श्रुत्वा	கேட்ட		

नैतच्चित्रं नरव्याघ्र शीलवृत्तवतां वर । यदार्थं त्वयि तिष्ठेत्तु निम्ने सृष्टमिवोदकम् ॥ १६ ॥

नरव्याघ्र	" புருஷோத்தம !	त्वयि	உன்னிடத்தில்
शीलवृत्तवतां वर	சீலவாண்களிலுத்தம !	आयं	நற்குணமானது
निम्ने	அகரத்தமடுவில்	तिष्ठेत्	சூழுகொண்டிருக்கி
सृष्टं	ஏதாளமாகிய		றது.
उदकं	இலம்	यत् तु	ஆனதுபற்றி
इव	எவ்வண்ணமோ	एतत्	இது
	அவ்வண்ணமே	चित्रं न	ஆச்சரியமன்று.

अमृतः स महाबाहुः पिता दशरथस्तव । यस्य त्वयीदशः पुत्रो धर्मज्ञो धर्मवत्सलः ॥ १७ ॥

धर्मज्ञः	" தர்மத்தையறிந்து	सः	அந்த
धर्मवत्सलः	தர்மத்தை பற்றுடன்	तव	உனது
	அனுஷ்டிக்கும்	पिता	தகப்பனாகிய
ईदृशः	இப்படிப்பட்ட	महाबाहुः	மகாபாசுவரன
त्वं	நீ	दशरथः	தசரதசக்கிரவர்த்தி
यस्य	யாருடைய		யார்
पुत्रः	புதல்வனோ	अमृतः	சாகாதவரே."

तमृषिं तु महात्मानमुक्तयावयं कृताञ्जलिः । आमन्त्रयितुमारेभे चरणानुपगृह्य च ॥ १८ ॥

उक्तयावयं	இவ்வாறு கூறிய	उपगृह्य च	விழுந்து ஸேவித்து
महात्मानं	மகாத்மாவாகிய	कृताञ्जलिः	அஞ்சலியுஸ்தராகி
तं	அந்த	आमन्त्रयितुं	போக விடைகொடுக்க
ऋषिं	ரிஷியை	आरेभे	செய்தார்.
चरणौ तु	திருவடிகளில்		

ततः प्रदक्षिणं कृत्वा भरद्वाजं पुनः पुनः । भरतस्तु ययौ श्रीमानयोध्यां सह मन्त्रिभिः ॥

श्रीमान्	ஸ்ரீமானான	ततः	அவ்விடத்திலிருந்து
भरतः	பரதர்	मन्त्रिभिः	மந்திரிமார்க்களோடு
भरद्वाजं	பரதவாஜமுனிவரை	सह	கூட
पुनः पुनः	பலமுறை	अयोध्यां तु	அயோத்திக்கே
प्रदक्षिणं कृत्वा	வலம்வந்து	ययौ	பிரயாணமானார்.

यानैश्च शकटैश्च हयैर्नागैश्च सा चमूः । पुनर्निवृत्ता विस्तीर्णा भरतस्यानुयायिनी ॥ २० ॥

शकटैः च	வண்டிகள்	भरतस्य	பரதாது
हयैः च	குதிரைகள்	चमूः	சேனை
नागैः च	யானைகளாகிய	अनुयायिनी	தொடர்ந்துவருகிற
यामैः च	வாகனங்களால்		றாய்
विस्तीर्णा	நிரம்பியதான	पुनः	மீண்டும்
सा	அந்த	निवृत्ता	திரும்பித்து.

ततस्ते यमुनां दिव्यां नदीं तीर्थोर्मिमालिनीम् । ददृशुस्तां पुनः सर्वे गङ्गां शुभजलां नदीम्॥

ततः	அதனந்தரம்	तीर्थां	கடற்கு
ते सर्वे	அவர்களைவிடேனாறும்	शुभजलां	புண்ணியதீர்த்தத்தை
ऊर्मिमालिनी	அலைவாசிகளை	तां	அந்த [புண்டல]
	புண்டல	गङ्गां	கங்கா
यमुनां	யமுனைபெணும்	नदीं	நதியை
दिव्यां	புண்ணிய	पुनः	மறுபடியும்
नदीं	நதியை	दृशुः	கண்டார்கள்.

तां पुण्यजलसंपूर्णां संतीर्य सहवान्धवः । शृङ्गिवेरपुरं रम्यं प्रविशेत्त सैनिकः ॥ २२ ॥

सैनिकः	சைனியக்களையும்	तां	அதை
सहवान्धवः	பந்துக்களையும்	सन्तीर्य	தாண்டி
	கடிகளையவர்	रम्यं	அழகிய
पुण्यजलसम्पूर्णा	புண்ணியஜலத்தால்	शृङ्गिवेरपुरं	சுரிகிடுபேரபுரத்திற்கு
	கிடைத்த	प्रविशेत्त	வந்துசேர்ந்தார்.

शृङ्गिवेरपुराद्वयस्त्वयोध्यां संददर्श ह ॥ २३ ॥

शृङ्गिवेरपुरात्	சுரிகிடுபேரபுரத்தி	भूयः तु	மீண்டும்
	விரும்பு	अयोध्यां	அயோத்தியை
		सन्ददर्श ह	கண்டான் கண்டார்.

अयोध्यां च ततो दृष्ट्वा पित्रा भ्रात्रा विनाकृताम् । भरतो दुःखसंतप्तः सारथिं वाक्यमब्रवीत्॥

भरतः	பரதர்	ततः	அதனும்
अयोध्यां	அயோத்தியை	दुःखसन्तप्तः	துக்கத்தால் தயக்கென்
पित्रा	தந்தையாறும்,		நவரால்
भ्रात्रा च	தமையனாராறும்	सारथिं	சாரதியைப்பார்த்து
विनाकृतां	இல்லாமலிருக்கப்	वाक्यं	பின்வரும் சொல்லை
दृष्ट्वा	கித்தித்து [பெற்றதாய்	अब्रवीत्	சொன்னார்;

सारथे पश्य विध्वस्ता साऽयोध्या न प्रकाशते । निराकारा निरानन्दा दीना प्रतिहतस्वना॥

सारथे	“சாரதியே !	दीना	தினமுற்று
सा	அந்த	प्रतिहतस्वना	ஒங்கியாடுக்கி
अयोध्या	அயோத்தி	विध्वस्ता	பாழடைந்து
निराकारा	உருமாறி	प्रकाशते न	கிளங்காதிருக்கிறது;
निरानन्दा	மகிழ்ச்சியின் றி	पश्य	கிடுபாரும்.”

इत्यार्षे श्रीमद्रामायणे वाल्मीकीये आदिकाव्ये

अयोध्याकाण्डे त्रयोदशोत्तरशततमः सर्गः ॥

चतुर्दशोत्तरशततमः सर्गः—நாற்றுப்பதிகாவணவது ஸர்க்கம். ॥ ११४ ॥

अयोध्याप्रवेशः—அயோத்தியிற் பிரவேசிப்பது.

स्निग्धगम्भीरवोषेण स्यन्दनेनोपयान्मभ्युः । अयोध्यां भरतः शिप्रं प्रविवेश महायशाः ॥
 बिडालोलूकचरितामालीननरवारणाम् । तिमिरेणाहतां कालीमप्रकाशां निशामिव ॥ २ ॥
 राहुशत्रोः प्रियां पत्नीं श्रिया प्रज्वलितप्रभाम् । ग्रहेणाभ्युत्थितेनैकां रोहिणीमिव पीडिताम् ॥
 अत्योष्णभुग्धसलिलां घर्मोत्तप्तविहंगमाम् । लीनमीनज्ञपद्माहां कृशां गिरिनदीमिव ॥ ४ ॥
 विधूपामिव हेमाभामध्वराग्रेः समुत्थिताम् । हविरभ्युक्षितां पश्चान्छिखां विप्रलये गताम् ॥
 विध्वस्तकवचां रुग्णगजवाजिरथध्वजाम् । इतप्रवीरामापन्नां चमूमिव महाहवे ॥ ६ ॥
 सफेतां सस्वनां भूत्वा सागरस्य समुत्थिताम् । प्रशान्तमारुतोद्धृतां जलोर्मिमिव निःस्वनाम् ॥
 त्यक्तां यज्ञायुधैः सर्वैरभिरूपैश्च याजकैः । सुत्याकाले विनिर्हृते वेदिं गतरवामिव ॥ ८ ॥
 गोष्ठमध्ये स्थितामार्तापचरन्तीं नवं तृणम् । गोष्ठ्येण परित्यक्तां गवां पत्नीमिवोत्सुकाम् ॥
 प्रभाकराद्यैः मुस्तिग्धैः प्रज्वलद्भिरिवोत्तमैः । वियुक्तां मणिभिर्जात्यैर्नवां मुक्तावलीमिव ॥
 सहसा चलितां स्थानान्महीं पुण्यक्षयाद्रताम् । संहतच्युतिविस्तारां तारामिव दिवश्च्युताम् ॥
 पुष्पनद्धां वसन्तान्ते मत्तभ्रपरनादिताम् । द्रुतदावाग्निविप्लुष्टां क्लान्तां वनलतामिव ॥ १२ ॥

स्निग्धगम्भीரவோஷேண மனோகரமாயும் கம்பீரமாயுமிருக்கின்ற
 ச்யந்தனேன தேர்மீது
 உபயான்வ மந்துகொண்டிருந்த
 மஹாயசா: பெரும்புகழ்பெற்ற
 ப்ரம: பரத: பிரபுவாகிய பரதர்
 விடாலுலூக- } பூனைகளும் கோட்டா
 சரிதா } ன்களும் நடைபாடப்
 பெற்றதும்,
 அலிநநரவாரணா மனிதவரசமற்றதும்,
 திமிரேண திருளால்
 அபரகாசா ஒளிர்த்து
 அஹதா கவர்க்கதுகொள்ளப்
 பட்ட
 காலி காலிய
 நிசா இவ ராத்திரிபோலிருக்கிற
 தும்,
 ராஹுசத்ரோ: சந்திரனது
 ப்ரியா மனதிற்குகந்த
 பத்னி மனைவியும்
 ப்ரியா காத்தியால்

प्रज्वलितप्रभां ஒளிகொண்டுவிளங்க
 अभ्युत्थितेन உதயமான [தும்
 ग्रहेण கிரஹத்தால்
 पीडितां உபத்திரவிக்கப்பட்டு
 एका தனியாயிருக்கும்
 रोहिणी इव ரோஹிணியைப்போ
 ளிருக்கிறதும்,
 अत्योष्णभुग्ध- } கொஞ்சமுஷ்ணத்தை
 सलिलां } யும் கலக்கத்தையு
 முடைய ஜலங்கொ
 ண்டதும்,
 घर्मोत्तप्तविहंगमां வெயிலால் வாடிய
 பசுதிகளைமுடையதும்,
 लीनमीनज्ञपद्माहां பெருமீன் கிறுமீன் மு
 தலைவிவைகளற்ற
 कृशां கந்ணித்துமிருக்கும்
 गिरिनदी इव மலையாறுபோலிருக்கி
 றதும்,
 अध्वराग्रे: யாகத்தீயிலிருந்து
 समुत्थितां கிணம்பியதும்

विभूमां புனையற்று
 हेमाभां பொன்னிறமானதும்
 हविरभ्युक्षितां நறவின்ஸால் தோறா
 மம்செய்யப்பட்டதும்
 पश्चान् பின்பு
 विप्रत्यं गतां நாசமடைந்ததுமான
 क्षिता इव ஜிவாலைவயப்போலி
 குப்பதும்,
 महादेवे பெரும்போலில்
 विष्णुस्तकवचं கிதறிய கவசக்களை
 புடையதும்
 रुग्णगजवाजि- } முறிபட்ட யானைகள்,
 रथध्वजां } குதிரைகள், ரதங்க
 ளினவகளைபுடைய
 தும்
 हतप्रवीरां போர்வீரரையிழந்து
 आपणां தவிக்கும்
 चसू इव சேனையைப்போலிருப்
 समुथितां மேற்கினம்பி [பதும்
 सकेनां துரைபோடும்
 सखनां சந்தத்தோடும்
 भूत्वा விளக்கியிருந்து
 प्रशान्तमारुतोबूतां காற்றலைப்பினின்று
 ஒழியடைந்து
 निःस्वनां ஒலியடக்கிய
 सागरस्य சமுத்திரத்தினது
 जलोमि इव அலைபோலிருக்
 கிறதும்,
 सुखकारे யாகம் செய்யும்
 காலமானது
 विनिवृत्ते முடிவுற்றதும்,
 अभिरूपैः தஞ்சை
 वाजकैः யாஜகர்களாலும்
 यज्ञायुधैः யாககருவிகள்
 सर्वैः च எல்லாவற்றாலும்
 त्यक्तां விடப்பட்டு
 गतरवां ஒலியடக்கிய
 वेदि इव வேதியைப்போலிருக்
 கிறதும்,

गोवृषेण எருதினால்
 परित्यक्तां கைவிடப்பட்டு
 उत्सुकां அனாதையே நினைந்து
 आतां வருந்தி
 नवं பசும்
 गुणं புல்லை
 अचरन्ती தின்னாது
 गोश्मये கோட்டத்தின் நடுவில்
 स्थितां நின்றுகொண்டிருக்கும்
 गवां पत्नी इव பசுவைப்போலிருக்
 கிறதும்,
 मञ्जलजिः इव சுடர்விடுவனபோல்
 सुस्निग्धः ஜலனிற்கும்
 उत्तमैः கெந்த
 जात्यैः காதி
 प्रभाकरायैः பத்மராகம் முதலிய
 मणिभिः वियुक्तां இரத்தினங்கள் நீங்கிய
 नवां புதிய
 सुकावली इव முக்தா நவாரம்போன்
 ததும்,
 पुण्यक्षयात् புண்யம் கழிந்துவிட்
 सहसा உடனே [டமையால்
 स्थानान् இடத்தைவிட்டு
 चलितां பெயர்ந்து
 सहस्रयुतिविस्तारां ஒளியின்தாரம்பிழந்து
 दिवः ஆகாயத்தினின்று
 द्युतां ஈழனி
 मही பூமியில்
 गतां விழுந்த
 तारा इव நகரத்திரத்தைப்
 போன்றதும்
 वसन्तान् கொடைகாலத்தில்
 पुष्यनक्षत्रं நன்குபூத்து
 मत्तध्वमनावितां கொழுத்தவண்டுகளா
 ல் சப்திக்கப்பெற்று
 दुतदावाजिविपुलां பாலிய காட்டுத்தீயா
 क्षान्तां கருகிய [ஓழிவுற்ற
 वनसता इव காட்டுக்கொடியைப்
 போலிருக்கிறதும்

संमूढनिगमां स्तब्धां संक्षिप्तविषयापणाम् । पञ्चलक्षशशिनक्षत्रां धामिवाम्बुधरैर्वृताम् ॥ १३ ॥
 क्षीणपानोत्तमैर्भिन्नैः शरावैरभिसंवृताम् । हतशौण्डामिवाकाशे पानभूमिप्रसंस्कृताम् ॥ १४ ॥
 वृक्कणभूमितलां निम्नां वृक्कणपात्रैः समावृताम् । उपयुक्तोदकां भग्नां प्रपां निपतितामिव ॥
 विपुलां विततां चैव युक्तपाशां तरस्विनाम् । भूमौ वाणैर्विनिष्कृतां पतितां ज्यामिवायुधात् ॥
 सहसा युद्धशौण्डेन हयारोहेण बाहिताम् । निक्षिप्तमाण्डामुत्सृष्टां किशोरीमिव दुर्वलाम् ॥
 शुष्कतोयां महामत्स्यैः कूर्पैश्च बहुभिर्वृताम् । प्रभिन्नतटविस्तीर्णां वापीमिव हतोत्पलाम् ॥
 पुरुषस्याप्रहृष्टस्य प्रतिषिद्धानुलेपनाम् । सन्तप्तामिव शोकेन गात्रयष्टिप्रभूषणाम् ॥ १९ ॥
 प्रावृषि प्रविगाढायां प्रविष्टस्याभ्रमण्डलम् । पञ्चलक्षं नीलजीमूतैर्भास्करस्य प्रभापिव ॥

அம்புதரை: மேகக்களரால்
 வூதா: மறைக்கப்பட்டு
 பஞ்சல- } மறைத்த சந்திரனையும்
 ஶசினக்ஷத்ரா: } நகரத்திரங்களை யுமு
 தா: இவ ஆகாயம்போல் [டைய
 சம்மூ஢நிগமா: ஜனனஞ்சாரமற்று
 சંक्षிப்தவிஷயாபணா: நிறுத்தப்பட்ட வானி
 ஶதா: பழுண்டயதாய்
 நிச்சப்தமாயிருக்கிறதும்,
 க்ஷீணபானோத்தமै: உத்தம குடிவகை
 பிந்நை: சிதறிய [கனந்து
 ஶராवै: அபிசंवृதா: பாணபாத்திரங்களால்
 ஹதஸௌண்டா: குடியரற்று [திரம்பிய
 அசंस்க்ருதா: சீர்துறைத்திருக்கும்
 அகாஸே வெட்டவெளியிலுள்ள
 பானபூமி இவ பாணபூமியைப்போலி
 ருக்கிறதும்,
 அபயுக்தோதகா: தண்ணீருபயோகித்து
 வூக்ணபூமிதலா: இடிந்துபோன தளவ
 ரிசையைபுடையதும்
 நிம்நா: பள்ளங்களை யுடையதும்
 வூக்ணபாஸை: உடைத்த பாத்திரங்
 சமாवृதா: திரம்பியதாய் [களால்
 பக்ஷா: உருவழிந்து
 நிபதிதா: பாழுடைந்த
 ப்ரபா: தண்ணீர்ப்பந்தலைப்
 போலிருக்கிறதும்
 விபுலா: அகன்று
 விபுலா: நீண்டு

யுகபாஸா: கட்டப்பட்டிருந்து
 தரஸ்விநா: வீரர்களது
 வாணै: விநிஷ்க்ருதா: பாணங்களாலறுக்கப்
 பாயுவா: வில்லினின்று [பட்டு
 பூமௌ: தரையில்
 பதிதா: எவ் வ விழுந்துகிடக்கும்
 தா: இவ நாகயுகைதப்போலி
 ருப்பதும்
 யுத்தஸௌண்டேன போரில் வல்ல
 ஹயாரோஹே: குதிரைவீரனால்
 நிஷிப்தமாண்டா: சேணமிட்டு
 சஹஸா வாஹிதா: தீவ்ரமாய் நடத்தப்பட்ட
 உத்ச்ருஷ்டா: பின்பு விடப்பட்ட [டு
 துர்வலா: வலியற்ற
 கிஸோரீ இவ பெண்குதிரையைப்
 போலிருக்கிறதும்,
 வஹுமி: மஹாமத்யை: பல பெருமீன்களா
 கூர்மீ: வ ஆமைகளாலும் [லும்
 வூதா: விளக்கப்பெற்றிருந்து
 ஶுக்ரதோயா: நீர்வற்றி
 ஹதோத்பலா: தீவிரத்பலக்களற்று
 ப்ரபிந்நதடவிஸீர்ணா: இடிந்துபோன கரை
 கரையுடைய
 வாபீ இவ வாகியைப்போலிருக்
 கிறதும்,
 அப்ரஹ்ஸ்ய சந்தோஷமற்ற
 பூரஸ்ய ஓர் மனிதனது
 ஶோகேன சோகத்தால்
 சந்தா: வாட்டமுற்று

प्रतिविद्यानुपेयानां
अभूषणां
गाव्यपट्टि हव
प्रविगावायां
प्रावृषि
अन्नमण्डलं
प्रविष्टस्य

சந்தனப்பூச்சின் நி
அலங்காரிக்கப்பட்டாத
உடம்பைப்பட்டு: ன்விருக்
தீவிர [கிறதும்
கார்க்காலத்தில்
மேகமண்டலத்தினுள்
புகுந்த

भास्वरस्य
नीलजीमूतः
प्रच्छन्नां
प्रमां इव
अयोध्यां
क्षिप्रं प्रविश

சூரியபகவா னுடைய
நீலமேகங்களால்
மறைக்கப்பட்ட
காந்தியைப்போலிருக்
கிறதாமா ன்
அயோத்திகுருள்
விவரவில் புகுந்தார்.

भरतस्तु रथस्थः सञ्श्रीमान्दशरथात्मजः । बाह्वन्तं रथ्येष्टं सारथिं वाक्यमब्रवीत् ॥२१॥

श्रीमान्
दशरथात्मजः तु
भरतः
रथस्थः सन्

சீமா னும்
தசரதகுமாரகுமான்
பரதர்
ரதத்திலிருந்தபடியே

रथ्येष्टं
बाह्वन्तं
सारथिं
वाक्यं
अब्रवीत्

சிறேஷ்டமான ரதத்
செலுத்தும் [தை
சாரதியைப்பார்ந்து
பின்வரும் சொல்லை
கொன்னார்.

किं नु खल्वय गम्भीरो मूर्च्छितो न निशम्यते । यथापुरमयोध्यायां गीतवादित्रनिःस्वनः॥

अय
अयोध्यायां
गम्भीरः
मूर्च्छितः

"இப்பொழுது
அயோத்தியில்
கம்பீரமாய்
மேன்மேல்வளரும்

गीतवादित्रनिःस्वनः
यथापुरं
निशम्यते न
किं नु खलु

பாட்டுவாதியின்வக
முன்போல் [வினொலி
கேட்கப்படவில்லை.
இதென்ன தவ்டம்!

वारुणीमदगन्धश्च माल्यगन्धश्च मूर्च्छितः । धृषितागरुगन्धश्च न प्रवाति समन्ततः ॥ २३ ॥

समन्ततः
मूर्च्छितः
वारुणीमदगन्धः च

"எங்கும்
வினங்கிய
மதுவின் வாசனையும்

माल्यगन्धः च
धृषितागरुगन्धः च
प्रवाति न

புஷ்பவாசனையும்
துபமிடப்பட்ட அகி
வின் வாசனையும்
விசுவிலை.

यानप्रवरघोषश्च स्निग्धश्च हयनिःस्वनः । प्रमत्तगजनादथ महोश्च रथनिःस्वनः ॥

नेदानीं श्रूयते पुर्यामस्यां रामे विवासिते

रामे
विवासिते
इदानीं
अस्यां पुर्यां
यानप्रवरघोषः च
स्निग्धः

"ஸ்ரீராமர்
நாடுகடத்தப்பட்டிருக்
இப்பொழுது [கையில்
இந்த நகரில்
கிறந்த வண்டிகளின்
சத்தமும்
மனோகரமாகிருக்கும்

॥ २४ ॥
हयनिःस्वनः च
प्रमत्तगजनादः च
महान्
रथनिःस्वनः च
श्रूयते न
स्निग्धः

குதிகாசனின் கனைப்
பும்
பதமடைந்த யானைகளின்
பின் பினறனும்
பெருத்த
சத்தக்கவினொலியும்
கேட்கப்படவில்லை.

चन्द्रनागरुगन्धाश्च महार्हाश्च नवस्रजः । गते हि रामे तरुणाः सन्तप्ता नोपभुञ्जते ॥२५॥

रामे
गते
तरुणाः
सन्तप्ताः

"ஸ்ரீராமர்
சென்றவனவின்
உதவா ஹமாய்க் கால
க்கழிப்பவர்கள்
மனவேதனைப்படுகின்
றவர்களால்

महार्हाः
नवस्रजः च
चन्द्रनागरु-
गन्धान् च)
उपभुञ्जते न हि

கிறந்த
புதுமணிகளையும்
சந்தனம், அகிலிவை
களின் வாசனைகளையும்
அணியா திருக்கிறார்
களை!

बहिर्यात्रां न गच्छन्ति चित्रपाल्यधरा नराः । नोत्सवाः सम्प्रवर्तन्ते रामशोकादिते पुरे ॥

रामशोकादिते	“ஸ்ரீராமசோகத்தால் பிடிக்கப்பட்ட	बहिर्यात्रां	கெளரிமீத்செல்ல
पुरे	நகரில்	गच्छन्ति न	புறப்பட்டா திருக்கின் றனர்.
नराः	மனிதர்கள்	उत्सवाः	திருவிழாக்கள்
चित्रपाल्यधराः	அழகுமரலைகள் அணிந்து	सम्प्रवर्तन्ते न	நடக்கவில்லை.

सा हि नूनं मम भ्रात्रा पुरस्यास्य द्युतिर्गता । न हि राज्ययोध्येयं सासारेवाजुनी क्षया ॥

मम	“எனது	हि	ஏனெனில்
भ्रात्रा हि	தனமயனாரோடே	इयं	இந்த
अस्य	இந்த	अजुनी	தேஜோமயமாய்
पुरस्य	நகரத்தில்	अयोध्या	அயோத்யா [கிளங்கிய
सा	ஆந்த	सासारा	இடிமின்னல் மழை சேரடுகடிய
द्युतिः	சேரண்ட	क्षया इव	இரவுபோல்
गता	போய்கிட்டது	राजति न	கிளங்கா திருக்கிறது.
नूनं	திண்ணம்.		

कदा नु खलु मे भ्राता महोत्सव इवागतः । जनयिष्यत्ययोध्यायां हर्षं मीम्ष इवाम्बुदः ॥

मे	“எனது	महोत्सवः इव	திருவிழாப்போல்
भ्राता	தனமயனார்	हर्षं	மகிழ்ச்சியை
मीमे	கேரண்டநகரத்தில்	कदा नु खलु	எப்பொழுதுதான்
अम्बुदः इव	மேகம்போல்	जनयिष्यति	உண்டாக்கப்போகி றார்.
आगतः	திரும்பிவந்தவராய்		
अयोध्यायां	அயோத்யியில்		

तरुणैश्चाखेपैश्च नरैरुन्नतगामिभिः । संपतद्भिरयोध्यायां नातिभान्ति महापथाः ॥ २९ ॥

अयोध्यायां	“அயோத்யியில்	उन्नतगामिभिः	அழகாய் நடந்து
महापथाः	ராஜாதிதிகள்	संपतद्भिः च	சஞ்சரிக்கும்
चाखेपैः	அழகிய ஆடை ஆபா ணங்கள் தரித்து	तरुणैः	உண்ணாறுமுடைய
		नरैः	மனிதர்களால்
		अतिभान्ति न	கிளக்கமுறவில்லை.”

एवं बहुविधं जल्पन्विवेश वसति पितुः । तेन हीनां नरेन्द्रेण सिंहहीनां गुहामिव ॥ ३० ॥

एवं	இவ்வாறு	सिंहहीनां	ஸிம்மமில்லாத
बहुविधं	பலவாறாய்	गुहां इव	குடைமையப்போலிருந் திறதுமரன
जल्पन्	புலம்பிக்கொண்டு	पितुः	தந்தையினது
तेन	ஆந்த	वसति	மாணிக்கபிணன்
नरेन्द्रेण	புருஷோத்தமரால்	विवेश	புகுந்தார்.
हीनां	கைவிடப்பட்டதும்		

तदा तदन्तःपुरमुञ्चितप्रभं सुरैरियोत्सृष्टप्रभास्करं दिनम् ।

निरीक्ष्य सर्वत्र विभक्तमात्मवान्मुमोच वाणं भरतः सुदुःखितः ॥ ३१ ॥

तदा	அப்பொழுது	दत्तम्	சாபமிடப்பட்ட
आमवान्	அதரியவானுள்	अभास्करं	சூரியனில்லாத
भरतः	பரதர்	दिनं इव	தினத்தைப்போல்
तदन्तःपुरं	அவாது அந்தப்புரத் த	उञ्चितप्रभं	ஒளிவிழந்திருப்ப தாயும்,
सर्वत्र	எம்மருங்கிலும்	निरीक्ष्य	கவனித்து
विभक्तं	மனிதகஞ்சராமந் ருப்பதாயும்,	सुदुःखितः	பிகத்துக்கமடைந்த
सुरैः	தேவர்களால்	वाणं	கண்ணீரை [வராய்
		मुमोच	பெருக்கினார்.

इत्यार्षे श्रीमद्रामायणे वाल्मीकीये आदिकाव्ये

अयोध्याकाण्डे चतुर्दशोत्तरशततमः सर्गः ॥

आश्रितः श्लोकः 6553

अयोध्याकाण्डे आश्रितः श्लोकः 4198

पञ्चदशोत्तरशततमः सर्गः—நாற்பதப்பதினைந்தாவது சர்ப்கம். ॥ ३१ ॥

पादुकापट्टाभिवेकः—பாதுகா பட்டாபிஷேகம்.

ततो निक्षिप्य मातुः स अयोध्यायां दृढवतः । भरतः शोकसन्तप्तो गुरुनिदमथावसीत् ॥

ततः	அனந்தரம்	गुरुन्	பெரியோர்களைப் பார்த்து
दृढवतः	உறுதியான நல்லொ	शोकसन्तप्तः	மனவேதனையால் தவிக்கின்றவராய்
सः	அந்த [முக்கமுடைய	अथ	இப்பொழுது
भरतः	பரதர்	इदं	பின் வருமாறு
अयोध्यायां	அயோத்தியில்	अवसीत्	மொழிந்தார்:
मातुः	தாய்மர்களை		
निक्षिप्य	வளிக்கச்செய்து விட்டு		

नन्दिग्रामं गमिष्यामि सर्वानामन्वयेऽथ वः । तत्र दुःखदिदं सर्वं सहिष्ये राघवं विना ॥

अथ	“இப்பொழுது	राघवं	ராமரை
नन्दिग्रामं	நந்திக்குராமத்திற்கு	विना	பிரிந்ததாலுண்டாகிய
गमिष्यामि	செல்லப்போகின் தேன்.	इदं	இந்த
वः	உங்கள்	दुःखं	கஷ்டம்
सर्वान्	எல்லோரிடமும்	सर्वं	எல்லாவற்றையும்
आमन्वये	விடைபெற்றுக்கொள் ளுகிறேன்.	तत्र	அங்கு.
		सहिष्ये	பொறுத்துக்கொத்தி ருப்பேன்.

गतश्च हि दिवं राजा वनस्थश्च गुरुर्मम । रामं प्रतीक्षे राज्याय स हि राजा महायशः ॥

राजा हि	"சக்கிரவர்த்தியாரோ	महायशः	பெரும் புகழ்பெற்ற
दिवं	ஸ்வர்க்கம்	सः हि	அவர்தான்
गतः	சென்றுவிட்டவர்.	राजा	சக்கிரவர்த்தி.
मम	எனது	राज्याय	ராஜ்ய ஆளுகைக்காக
गुरुः च	தமையனாரோ	रामं च	ஸ்ரீராமனாயே
वनस्थः	காட்டி வீருக்கிருர்.	प्रतीक्षे	எதிர்பார்க்கிறேன்."

एतच्छ्रुत्वा शुभं वाक्यं भरतस्य महात्मनः । अब्रुवन्मन्त्रिणः सर्वे वसिष्ठश्च पुरोहितः ॥

पुरोहितः	புரோஹிதராகிய	एतत्	இந்த
वसिष्ठः	வசிஷ்டபகவானும்	शुभं	அழகிய
मन्त्रिणः	மந்திரிமார்கள்	वाक्यं	கொல்லை
सर्वे च	எல்லோரும்	श्रुत्वा	கேட்டு
महात्मनः	மகாத்மனாகிய	अब्रुवन्	பின்வருமாறு
भरतस्य	பரதருடைய		பதிலுரைத்தார்கள் :

सुभृशं श्लाघनीयं च यदुक्तं भरत त्वया । वचनं भ्रातृवात्सल्यादनुसृत्य त्वैव तत् ॥ ५ ॥

भरत	"பரத!	यत् च	எதுவோ அது
भ्रातृवात्सल्यात्	{ தமையனாரிடத்திலுள் எ பத்திமைபின் அதிகயத்தால்	सुभृशं	மிகவும்
त्वया	உன்னால்	श्लाघनीयं	கொண்டாடத்தக்கது.
उक्तं	கொல்லப்பட்ட	तत्	அது
वचनं	வார்த்தை	तव एव	உனக்கே
		अनुरूपम्	ஏற்றது.

नित्यं ते बन्धुलुब्धस्य तिष्ठतो भ्रातृसौहृदे । आर्यमार्गं प्रवचस्य नानुपन्येत कः पुमान् ॥

भ्रातृसौहृदे	"தமையனாரின் நன்மை யில்	बन्धुलुब्धस्य	தமையனாரை எதிர்பார்க்கும்
नित्यं	எப்பொழுதும்	ते	உனக்கு
तिष्ठतः	பத்திமைகொண்டு	कः	எந்த
आर्यमार्गं	தர்ம னுஷ்டானத்தை	पुमान्	மனிதன்
प्रवचस्य	நகப்பிடித்த	अनुपन्येत न	இணக்கா திருப்பான்?"

मन्त्रिणां वचनं श्रुत्वा यथाभिलषितं प्रियम् । अब्रवीत्सारथि वाक्यं रथो मे युज्यतामिति ॥

मन्त्रिणां	மந்திரிமார்களுடைய	मे	"எனது
वचनं	இனிய	रथः	ரதம்
यथाभिलषितं	கருத்தின்படியே	युज्यतां	தயாராய்க்கொண்டு வரப்படட்டும்"
	இருக்கிற	इति	என்றித
वचनं	பதிலை	वाक्यं	ஆக்கினையை
श्रुत्वा	கேட்டு. (அவர்)	अब्रवीत्	அளித்தார்.
सारथि	சாரதியைப் பார்த்து		

பஹுபவந: சர்வா மானு: சமபிவாஸ ச: | ஂரூரோஹ ரய் ஂரீமாஂஸ்யுதேன சமந்நித: ||௮||

ஂரீமானு	ஂரீமாஂஸு	சமபிவாஸ	சேவலித் து
ச:	ஂஸு	சமந்நித:	சத்ருக்னகேஂடு
பஹுபவந:	மஹர்ந்த முகத் துடன்	சமந்நித:	ஂட்டலே
மானு:	தாய்மார்கன்	ரய்	ரதத் தை
சர்வா:	சர்வலேஂஸயும்	ஂரூரோஹ	ஂஸுடன் தார்.

ஂரூஹ ஂ ரய் ஂரீமன் ஂஸுதேன பர்தாஸு: | யயது: பரமபரீதீ ஂநீ பந்நிபுரோஹீ: || ௯ ||

பந்நிபுரோஹீ:	மந்நிபுரோஹீ: மஹர்ந்த முகத் துடன்	பரமபரீதீ	ஂஸுதேன பர்தாஸுடன்
ஂநீ	ஂஸுதேன பர்தாஸுடன்	ரய்	ரதத் தை
ஂஸுதேன பர்தாஸுடன்	ஂஸுதேன பர்தாஸுடன்	ஂரூஹ ஂ	ஂஸுதேன பர்தாஸுடன்
ஂரீமன்	ஂஸுதேன பர்தாஸுடன்	ஂரூஹ ஂ	ஂஸுதேன பர்தாஸுடன்
யயது:	ஂஸுதேன பர்தாஸுடன்	யயது:	ஂஸுதேன பர்தாஸுடன்

ஂயதீ ஂரூவஸ்தஸ்ய வஸிஸ்தஸுஂவா ஂநித: | பரயயு: பரஂஸுஂவா: சர்வ ஂந்நிதாஸு யநாஂஸவந் ||

வஸிஸ்தஸுஂவா:	வஸிஸ்தஸுஂவா: மஹர்ந்த முகத் துடன்	பரயயு:	ஂஸுதேன பர்தாஸுடன்
ஂநித:	ஂஸுதேன பர்தாஸுடன்	பரஂஸுஂவா:	ஂஸுதேன பர்தாஸுடன்
ஂரூவ:	ஂஸுதேன பர்தாஸுடன்	யநாஂஸவந்	ஂஸுதேன பர்தாஸுடன்
சர்வ	ஂஸுதேன பர்தாஸுடன்	யயது:	ஂஸுதேன பர்தாஸுடன்
பரஂஸுஂவா:	ஂஸுதேன பர்தாஸுடன்	யயது:	ஂஸுதேன பர்தாஸுடன்

வலன் ஂ ததநாஹ்ந் ரயாஸ்வரஜஸ்குலம் | பரயயீ பரதீ யதீ சர்வ ஂ பரவாஸிந: || ௧௦ ||

ரயாஸ்வரஜஸ்குலம்	ரயாஸ்வரஜஸ்குலம்: மஹர்ந்த முகத் துடன்	யதீ	ஂஸுதேன பர்தாஸுடன்
பரயயீ	ஂஸுதேன பர்தாஸுடன்	பரதீ	ஂஸுதேன பர்தாஸுடன்
யதீ	ஂஸுதேன பர்தாஸுடன்	சர்வ	ஂஸுதேன பர்தாஸுடன்
வலன்	ஂஸுதேன பர்தாஸுடன்	பரவாஸிந:	ஂஸுதேன பர்தாஸுடன்
ஂநாஹ்ந் ஂ	ஂஸுதேன பர்தாஸுடன்	சர்வ	ஂஸுதேன பர்தாஸுடன்
பரதீ	ஂஸுதேன பர்தாஸுடன்	ஂ	ஂஸுதேன பர்தாஸுடன்

ரயஸ்ய: ச து பரமபரீதீ பரதீ ஂரூவஸ்தஸு: | ஂந்நிதாஸு யயீ தூரீ ஂரீஸ்யாஸாய பாதுகே ||

பரமபரீதீ	பரமபரீதீ: மஹர்ந்த முகத் துடன்	ஂரீஸு	ஂஸுதேன பர்தாஸுடன்
ஂரூவஸ்தஸு:	ஂஸுதேன பர்தாஸுடன்	பாதுகே	ஂஸுதேன பர்தாஸுடன்
ச:	ஂஸுதேன பர்தாஸுடன்	ஂரீஸ்யாஸாய	ஂஸுதேன பர்தாஸுடன்
பரதீ	ஂஸுதேன பர்தாஸுடன்	தூரீ	ஂஸுதேன பர்தாஸுடன்
ரயஸ்ய: து	ஂஸுதேன பர்தாஸுடன்	ஂந்நிதாஸு	ஂஸுதேன பர்தாஸுடன்
	ஂஸுதேன பர்தாஸுடன்	யயீ	ஂஸுதேன பர்தாஸுடன்

ततस्तु भरतः क्षिप्रं नन्दिशामं प्रविश्य सः । अवतीर्य रथात् पूर्णं गुरुनिदमुवाच ह ॥१३॥

ततः	அப்பொழுது	तूण	வினாவில்
सः	அந்த	अवतीर्य तु	இறக்கியதும்
भरतः	பரதர்	गुरुन्	பெரியோர்களைப் பார்த்து
नन्दिशामं	நந்திக்கிராமத்தில்		
क्षिप्रं	வினாவில்	इयं	பின்வருமாறு
प्रविश्य	புகுந்து	उवाच	திருவாய்மலர்ந்தருளி
रथात्	ரதத்தினின்றும்	ह	காண்! [அர்.

एतद्राज्यं मम भ्रात्रा दत्तं संन्यासवत्स्वयम् । योगक्षेमवहे चेमे पादुके हेमभूषिते ॥ १४ ॥

मम	“எனக்கு	दत्तं	அளிக்கப்பட்டது.
भ्रात्रा	தமையனாரால்	हेमभूषिते	பொன்னுலகங்காரிக் கப்பட்ட
एतत्	இந்த		
राज्यं	ராஜ்யமானது	इमे	இந்த
स्वयं	தானாக	पादुके च	இரு பாதுகைகளும்
संन्यासवत्	தர்மகர்த்தாவெனும் தன்மையுடையதாய்	योगक्षेमवहे	யோக்கிஷமக்களை கவனிப்பவையா

भरतः शिरसा कृत्वा संन्यासं पादुके ततः । अवतीर्य स्वसन्तप्तः सर्वं प्रकृतिमण्डलम् ॥

ततः	அப்பொழுது	तुः स्वसन्तप्तः	துக்கத்தால் தபித்துக் கொண்டு
भरतः	பரதர்	प्रकृतिमण्डलं	இனம்முதலும்
संन्यासं	பிரதிகிதிகளான	सर्वं	எல்லாவையும் பார்த்து
पादुके	பாதுகைகளை;		
शिरसा	முடிதாழ்த்தி	अवतीत्	(பின்வருமாறு)
कृत्वा	வணக்கி,		மொழிந்தார்:

छत्रं धारयत क्षिप्रमार्यपादाविधौ मतौ । आभ्यां राज्ये स्थितो धर्मः पादुकाभ्यां गुरोर्मम॥

आर्यपाशौ	“பெரியவரின் திரு வடிகளாக	मम	எனது
मतौ	கருதவேண்டிய	गुरोः	தமையனாரது
इमौ	இவைகளுக்கும்	आभ्यां	இந்த
क्षिप्रं	வினாவில்	पादुकाभ्यां	பாதுகைகளால்
छत्रं	வெண்குடையை	राज्ये	ராஜ்யத்தில்
धारयत	பிடியுக்கள்.	धर्मः	தருமம்
		स्थितः	வழுவாதிருக்கும்.

भ्रात्रा तु मयि संन्यासो निक्षिप्तः सौहृदादयम् । तमिमं पालयिष्यामि राघवागमनं प्रति॥

भ्रात्रा	“தமையனால்	राघवागमनं	ஸ்ரீராமருடைய வர
सौहृदात्	தண்ணெரியால்	प्रति	வையெதிர்பார்த்துக் கொண்டு நான்
मयि	என்னிடத்தில்		
निक्षिप्तः	பொறுப்பாயளிக்கப்	सं	அந்த
संन्यासः	பிரதிகிதி [பட்ட	इमं	இதை
अयं तु	இதுதான்.	पालयिष्यामि	பாதுகாப்பேன்.

स वल्कलजटाधारी मुनिवेषधरः प्रभुः । नन्दिग्रामेऽवसतीरः ससैन्यो भरतस्तदा ॥२३॥

ச:	அந்த	முனிவேஷ:	முனிவேஷம் பூண்டு
பு:	பிரபுஷம்	த:	அப்பொழுது
வீ:	தர்மவீரனுமாயிய	நந்:	நந்திக்கிராமத்தில்
பர:	பரதர்	சசை:	சைனியத்துடன்
வல்கலஜடா:	மரவுரி ஜடை தரித்து	அவச:	வசித்தார்.

रामागमनमाकाङ्क्षन्भरतो भ्रातृवत्सलः । भ्रातुर्वचनकारी च प्रतिज्ञापारमस्तथा ॥ २४ ॥

ராம:	பிராமரது வரவை	த:	அதனால்
அக:	எதிர்பார்க்கும்	அ:	தமையனானது
பர:	பரதர்	வ:	வியமனப்படி நடப்பவர்;
அ:	தமையனாரிடம் பத்தி	ப:	வாக்குறுதி கடவாத
	எம்கொண்டவர்;		வர்.

पादुके त्वभिषिच्याथ नन्दिग्रामेऽवसत्तदा । भरतः शासनं सर्वं पादुकाभ्यां न्यवेदयत् ॥

பர:	பரதர்	அவச:	வசித்தார்.
த:	அப்பொழுது	அ:	அதன்மேல்
ப:	பாதுகைகளுக்கு	ச:	சைனகபரிபாலனம்
அ:	திருவழிவேகம்	ச:	எல்லாவற்றையும்
	செய்து	ப:	பாதுகைகளிடத்தில்
ந:	நந்திக்கிராமத்தில்	ந:	விண்ணப்பம்செய்தார்.

ततस्तु भरतः श्रीमानभिषिचार्यपादुके । तदधीनस्तदा राज्यं कारयामास सर्वदा ॥२६॥

த:	அப்பொழுது	த:	அதுமுதற்கொண்டு
அ:	சீமானான	த:	அனைவரின்மீதும்
பர:	பரதர்		யாதலே
அ:	பெரியவரின் பாதுகை	ச:	எப்பொழுதும்
	களுக்கு	ர:	ராஜ்யபரிபாலனத்தை
அ:	அபிஷேகத்தாக்கடத்தி	க:	கடத்திவந்தார்.

तदा हि यत्कार्यमुपैति किञ्चिदुपायनं चोपहृतं महार्हम् ।

स पादुकाभ्यां प्रथमं निवेद्य चकार पश्चाद्धरतो यथावत् ॥ २७ ॥

ச:	அந்த	உப:	கொண்டுவரப்பட்ட
பர:	பரதர்	ப:	முதலில் [டாஜம்]
கி:	எதாவதொரு சிறிய	ப:	பாதுகைகளிடத்தில்
க:	காரியம்	ந:	தெரிவித்து
உ:	கேர்த்தாலும்	த:	அதற்குமேல்தான்
ம:	மிக விலையுயர்க்க	ய:	முறைப்படி
உ:	காணிக்கைப்பெருள்	ச:	செய்துவந்தார்.

इत्यार्षे श्रीमद्रामायणे वाल्मीकीये आदिकाव्ये अयोध्याकाण्डे पञ्चदशोत्तरशततमः सर्गः॥

आदितः श्लोकाः 6580

अयोध्याकाण्डे आदितः श्लोकाः 4225

போடசோத்தரஸதம: சரீ:—ஊற்றுப்பதினூறுவது ஸர்ககம். || 116 ||

முனிभि: ஸராடிவிபகாரகதனம்—முனிவர்கள் கரன் முதலியவர்களுடைய
உபத்திரவத்தைச் சொல்வது.

प्रतिप्रयाते भारते वसत्रामस्तपोवने । लक्षयामास सोद्वेगमथौत्सुक्यं तपस्विनाम् ॥ १ ॥

भरते	பரதர்	राम:	ஸ்ரீராமர்
प्रतिप्रयाते अथ	திரும்பிய பின்பு	तपस्विनां	முனிவர்களுடைய
तपोवने	தபோவனத்தில்	सोद्वेगं	மனம் கொந்த
वसन्	வசன்க்கும்	औत्सुक्यं	சஞ்சலத்தை
		लक्षयामास	கவனித்தார்.

ये तत्र चित्रकूटस्य पुरस्तात्तापसाश्रमे । राममाश्रित्य निरतास्तानलक्षयदुत्सुकान् ॥ २ ॥

चित्रकूटस्य	சித்திரகூடத்தினது	ये	எவர்களை
तापसाश्रमे	தபஸ்விகனிஞ்சரமத்	तान्	அவர்களை
रामं	ஸ்ரீராமரை [தில்	तत्र	அப்பொழுது
पुरस्तात्	இதற்குமுன்	उत्सुकान्	மனக்கவலைபுடனிருக்
अश्रित्य	ஆசிரித்து		கின்றவர்களாய்
निरताः	பத்திமையுடையவர்	अलक्षयत्	அறிந்தார்.
	களாயிருந்தவர்கள்		

नयनैर्भ्रुकुटीभिश्च राममुद्दिश्य शङ्किताः । अन्योन्यमुपजल्पन्तः शनैश्चकुर्मिथः कथाः ॥ ३ ॥

रामं	ஸ்ரீராமரை	मिथः	சகலமாய்
उद्दिश्य	நினைத்து	उपजल्पन्तः	பேசுகின்றவர்களாய்
शङ्किताः	கவலைகொண்டவர்க	शनैः	மெதுவாய்
नयनैः	கண்களாலும், [ளாய்	कथाः	சமசாரங்களை
भ्रुकुटीभिः च	புருவங்களாலும்,	चक्रुः	சொல்லிக்கொண்ட
अन्योन्यं	ஒருவருக்கொருவர்		குந்தார்கள்.

तेषामौत्सुक्यमालक्ष्य रामस्वात्मनि शङ्कितः । कृताञ्जलिस्वाचेदमृषिं कुलपतिं तदा ॥४॥

तदा	அப்பொழுது	शङ्कितः	ஐயமுற்ற
रामः	ஸ்ரீராமர்	कृताञ्जलिः	அஞ்சலிமூஸ்தராய்
तेषां	அவர்களுடைய	कुलपतिं	குலபதியென்ற
औत्सुक्यं	ஏக்கத்தை	अमृषिं	ரீஷியைப்பார்த்து
आलक्ष्य	கவனித்து	एवं	பின்வருமாறு
आत्मनि तु	தன்னிடத்தில் இவ்வி	उवाच	வினாவினார் :
	வயத்தில்		

न कश्चिद्भगवन्किञ्चित्पूर्ववृत्तमिदं मयि । दृश्यते विकृतं येन विक्रियन्ते तपस्विनः ॥ ५ ॥

भगवन्	“பகவானே !	किञ्चित्	ஏதேதனுமொரு
तपस्विनः	தவசிகள்	पूर्ववृत्तं	முந்திய அனுவர்தம்
विक्रियन्ते	மாறுபட்டிருக்கின்றார்கள்.		வம்
येन	இதனால்	विकृतं	வேறுபட்டதாய்
दृश्यते	இப்பொழுது	दृश्यते न	காணப்படவில்லை
मयि	என்னிடத்தில்	कश्चित्	யென
			நான் நம்புகிறேன்.

प्रमादाच्चरितं किञ्चित्कश्चिन्नावरजस्य मे । लक्ष्मणस्यर्षिभिर्दृष्टं नानुरूपमिवात्मनः ॥ ६ ॥

मे	“எனது	प्रमादान्	அனுகங்கிரதையால்
अवरजस्य	தம்பிரமுகிய	नानुरूपं	தகாததாய்
लक्ष्मणस्य	லக்ஷ்மணனுடைய	कृषिभिः	முனிவர்களால்
चरितं	நடத்தை	दृष्टं न	காணப்படவில்லை
आत्मनः	தனக்கு		யென
किञ्चित् इव	சற்றேனும்	कश्चित्	நான் நம்புகிறேன்.

कश्चिच्छुश्रूषमाणा वः शुश्रूषणपरा मयि । प्रमादाभ्युचितां वृत्तिं सीता युक्तां न वर्तते ॥

मयि	“என்னிடத்தில்	प्रमादाभ्युचितां	அனுகங்கிரதையால்
शुश्रूषणपरा	கச்சுருஷை செய்வதிலா		சாதாரணமாக
सीता	சீதை [ஸந்தியுடைய	युक्तां	நெக்கக்கடிய
वः	உங்களுக்கு	वृत्तिं	ஒரு காரியத்தை
शुश्रूषमाणा	பணிகளை புரிகிறவ	वर्तते न	செய்யவில்லையென
	ளாய்	कश्चित्	நம்புகிறேன்.”

अयर्षिर्जरया वृद्धस्तपसा च जरां गतः । वेपमान इवोवाच रामं भूतदयापरम् ॥ ८ ॥

जरया	பிராயத்தால்	भूतदयापरं	எல்லா ப்ராணிகளுக்கும்
वृद्धः	மூப்புற்றவரும்		குமருள்பரியும்
तपसा च	தவத்தாலும்	रामं	ஸ்ரீராமரைப் பார்த்து
जरां गतः	மூப்புற்றவருமாகிய	अथ	பின்வருமாறு
कृषिः	முனிவர்	उवाच	பதிலுரைத்தார் :
वेपमानः इव	உடல்நடுக்கமுற்றவ		ராகி

कुतः कल्याणसत्त्वायाः कल्याणाभिरस्तेस्तथा । चलनं तात वैदेह्यास्तपस्विषु विशेषतः ॥ ९ ॥

तात	“குழந்தாய் !	वैदेह्याः	வைதேகநிலிக்கு
कल्याण- }	நல்ல தன்மையையே	चलनं	பிணை
सत्त्वायाः }	பிறவிக்குணமாய்	विशेषतः	அதிலும் விசேஷமாய்
	படைத்தவனும்	तपस्विषु	தபஸ்விகள் விஷயத்
तथा	அவ்வண்ணமே		திலென்பது
कल्याणाभिरस्तेः	{ நல்ல காரியங்களிலே	कुतः	ஏது ?
	யே பற்றுடையவளு		
	மாகிய		

त्वन्निमित्तमिदं तात तापसान्प्रति वर्तते । रक्षोभ्यस्तेन संविद्याः कथयन्ति मिथः कथाः ॥

तात	“குழந்தாய்!	तेन	அதனால்
रक्षोभ्यः	ராக்கஷஸ்களிடமிருந்து	संविद्याः	பயாமடைந்தவர்களாய்
		मिथः	சகலியமாய்
तापसान् प्रति	தபசிகளுக்கும்	कथाः	விவாதங்களை
वदे	பின் சொல்லப்போகி		{ ஒருவரோடொருவர்
त्वन्निमित्तं	உன்காரணமாய் [மது	कथयन्ति	{ பேசிக்கொள்ளுமி
वर्तते	எற்பட்டிருக்கிறது.		றார்கள்.

रावणावरजः कश्चित्खरो नामेह राक्षसः । उपास्य तापसान्मर्षाञ्जनस्थाननिकेतनान् ॥

रावणावरजः	“ராவணன் தம்பியான	तापसान्	தபசிகள்
खरः नाम	கரனெனும்	सर्वान्	எல்லோரையும்,
कश्चित् राक्षसः	ஒர் ஆரக்கன்	उपास्य	சேஷமடைக்கி
जनस्थान-	ஜனஸ்தானத்தில்		கொண்டு
निकेतनान् }	வாஸம்செய்யும்	इह	இங்குள்ளன்.

धृष्टश्च जितकाशी च नृशंसः पुरुषादकः । अवलिप्तश्च पापश्च त्वां च तात न मृष्यते ॥

तात	“குழந்தாய்!	जितकाशी च	தோக்கிப்பெறுததால்
धृष्टः च	வெட்கமற்றவன் ;		கருவம் கொண்டவன்.
पुरुषादकः	மனிதரைத்தின்னும்	त्वां च	உன்பிது
नृशंसः च	கொடியன் ;	मृष्यते न	பொருமைபுற்றி
अवलिप्तः	(தலை) கொழுத்த		ருக்கிறான்.
पापः च	பாபி ;		

त्वं यदाप्रभृति हस्मिन्नाश्रमे तात वर्तसे । तदाप्रभृति रक्षांसि विप्रकुर्वन्ति तापमान्॥१३॥

तात	“குழந்தாய்!	वर्तसे	வலிக்கின் குடியா
अस्मिन्	இந்த	तदाप्रभृति हि	அதழுத்தர்கொண்டு
आश्रमे	ஆசிரமத்தில்	रक्षांसि	அரக்கர்கள் [காண்
त्वं	நீ	तापसान्	தபசிகளை
यदाप्रभृति	எனதுமுதற்கொண்டு	विप्रकुर्वन्ति	இப்பிக்கின்றார்கள்.

दर्शयन्ति हि वीभत्सैः क्रूरैर्भीषणकैरपि । नानारूपैर्विरूपैश्च रूपैरसुखदर्शनैः ॥ १४ ॥

वीभत्सैः	வெறுப்பையுண்டாம்	विरूपैः च	விசாரமானவையு
	சூபனையும்,		மான
भीषणकैः अपि	பார்க்க உபயோகமான	नानारूपैः	பலவகை
	வையும,	क्रैः	கொடிய
असुखदर्शनैः	கஷ்டப்பட்டுப் பார்க்க	रूपैः	வடிவங்கள் கொண்டு
	த்தக்கவையும,	दर्शयन्ति हि	தொற்றுகின்றார்கள்.

अमशस्तैरशुचिभिः संप्रयोज्य च तापसान् । प्रतिघ्नन्त्यपरान्क्षिप्रमनार्याः पुस्तः स्थिताः ॥

अनार्याः	" துவட்டர்கள் என்கு மவர்கள்	अमशस्तैः	அமல்களால் அனாதைக ளாலும்,
अपरान्	தங்களைத் தவறல் வாத	अशुचिभिः	அசுத்தமானவையாக வாலும்
तापसान्	தவறிகளுக்கும்	संप्रयोज्य च	தரக்கி
पुस्तः	முன்	क्षिप्रं	உடனே
स्थिताः	நின்ற	प्रतिघ्नन्ति	ஒரீச்சிக்கின்றார்கள்.

तेषु तेष्वश्रमस्थानेष्वबुद्धमवलीय च । रमन्ते तापसांस्तत्र नाशयन्तोऽल्पचेतसः ॥ १६ ॥

अल्पचेतसः	" அற்புத்திபடைத்த அவர்கள்	अवलीय	மறைத்திருந்து
तेषु तेषु	அந்தந்த	तापसान्	தவறிகளை
आश्रमस्थानेषु	ஆசிரமங்களில்	तस च	அவ்விடத்திலேயே
अबुद्धं	கட்புலனாகாமல்	नाशयन्तः	அழித்து
		रमन्ते	மகிழ்கின்றார்கள்.

अपक्षिपन्ति सुभाण्डान्ग्रीन्सिञ्चन्ति वारिणा । कलशांश्च प्रमुदन्ति हवने समुपस्थिते ॥

हवने	" ஜேறாமம்	वारिणा	ஐந்தரால்
समुपस्थिते	நடைபெறுகையில்	सिञ्चन्ति	நீள்கின்றார்கள்.
सुभाण्डान्	யாகக்கருவிகளை	कलशान् च	கலசங்களையும்
अपक्षिपन्ति	எடுத்தெறிகின்றனர்.	प्रमुदन्ति	உடைத்துத்தன்ரு கின்றார்கள்.
ग्रीन्	யாக்களிகளை		

तैर्दुरात्मभिरामृष्टानाश्रमान्प्रजिहासवः । गमनायान्यदेशस्य चोदयन्त्यृषयोऽथ माम् ॥ १८ ॥

अथ	" தூபிபாழுது	प्रजिहासवः	முற்றிலும் துறக்கக் கருதி
ऋषयः	முனிவர்கள்	अन्यदेशस्य	வேறிடத்திற்கு
तैः	அந்த	गमनाय	செல்வதற்கு
दुरात्मभिः	துராத்மர்க்களால்	मां	என்னை
आमृष्टान्	நீண்டப்பட்ட	चोदयन्ति	தூண்டுகின்றார்கள்.
आश्रमान्	ஆசிரமங்களை		

तत्पुरा राम शरीरीमुपहिंसां तपस्विषु । दर्शयन्ति हि दुष्टास्ते त्यक्ष्याम इममाश्रमम् ॥

राम	" சீராம!	तत्	ஆணையால்
ते	அந்த	पुरा	அதற்குள்
दुष्टाः	துஷ்டர்கள்	इमे	இந்த
तपस्विषु	தபஸிகள் விஷயத்தில்	आश्रमं	ஆசிரமத்தை
शरीरीं	சரீர	त्यक्ष्यामः	விட்டுச்செல்லப் போகின்றோம்.
उपहिंसां हि	பாதைதையும்		
दर्शयन्ति	செய்வார்கள்.		

बहुमूलफलं चित्रपविद्रादिनो वनम् । कण्वस्याश्रममेवाहं श्रयिष्ये सगणः पुनः ॥ २० ॥

ஐத:	"இவ்விலை-தெளிவற்றது"	आश्रमं	இருப்பிடமாகிறது
अविद्रात्	அருகாமையில்	वनं पुन	வனத்திற்கே
चित्रं	அழகியதும்	अहं	நான்
बहुमूलफलं	{ பலவகை மூலங்களும், பழங்களும், நினைந் துள்ள துமான	सगणः	கூட்டத்தாரோடு
कण्वस्य	கண்வாது	पुनः	இதைவிட்டு
		अयिष्ये	சென்று வசிக்கப் போகிறேன்.

खरस्त्वय्यपि चायुक्तं पुरा तात प्रवर्तते । सहास्माभिरितो गच्छ यदि वृद्धिः प्रवर्तते ॥

तात	"குழந்தாய்,	वृद्धिः	இவ்வடம்
खरः	கரன்	प्रवर्तते यदि	இருக்குமாயில்
अपि अपि	உன் விஷயத்திலும்	अस्माभिः	எங்களைடு
आयुक्तं च	அக்கிரமத்தையே	सह	கூட
प्रवर्तते	செய்வான்.	इतः	இக்கிருத்த
पुरा	அதற்குள்	गच्छ	நீ புறப்படு.

सकलस्य संदेहो नित्यं यत्तस्य राघव । समर्थस्यापि हि सतो वासो दुःखमिहाद्य ते ॥

राघव	"ஸ்ரீராம!	अस	இப்பொழுது
यत्तस्य	சன்னத்தனய்	इह	இவ்விடத்தில்
समर्थस्य	சமர்த்தனய்	वासः	வாஸதென்பது
सतो अपि	இருக்கையிலுங்கூட	दुःखं	கஷ்டமே.
सकलस्य	மகிள விஷயத்திலிருக்கிறது	नित्यं	எப்பொழுதும்
ते	உனக்கு	सन्देहः हि	கடையதே."

इत्युक्तवन्तं रामस्तं राजपुत्रस्तपस्विनम् । न शशाकोत्तरैर्वैश्वैस्वरोद्धं समुत्सुकम् ॥ २३ ॥

राजपुत्रः	சக்கிரவர்த்தியாரின்	तं	அதை
	திருக்குமாரரான	तपस्विनं	தபஸ்விய
रामः	ஸ்ரீராமர்	उत्तरैः	மது
इति	மேற்கண்டவாறு	वाक्यैः	மொழிகொண்டு
समुत्सुकं	அநாதரியம்மைந்து	भवरोद्धं	தடுத்த
उक्तवन्तं	இப்படிய	शशाक न	திருஷ்டம் கொள்ள வில்லை.

अभिनन्य समापृच्छथ समाधाय च राघवम् । स जगामाश्रमं त्यक्त्वा कुलैः कुटपतिः सह ॥

सः	அந்த	समाधाय च	திருக்க அனுமதித்து
कुटपतिः	குடிபுகியனாம்	कुलैः	பரிசுனைக்கொண்டு
	முனிவர்	सह	கூட
राघवं	ஸ்ரீராமரை	आश्रमं	ஆசிரமத்தை
अभिनन्य	புரற்றது	त्यक्त्वा	விட்டு
समापृच्छथ	விடைபெற்று	जगाम	சென்றுவிட்டனர்.

रामः संसाध्य तृषिगमनुगमनादेशात्सत्कुलपतिर्भाविवाच कृषिम् ।

सम्यक्प्रीतैस्तैरनुमत उपदिष्टार्थः पुण्यं वासाय स्वनिलयमुपसंपेदे ॥ २५ ॥

रामः	ஸ்ரீராமர்	तैः	அவர்களால்
कृषिगं	நிகழ்கணத்தை	सस्यक्	செஞ்ஞ
तस्याय	அந்த	उपदिष्टार्थः	விஷயங்களை சொல்ல
देशात्	இடத்திலிருந்து		ப்பெற்றவரால்
अनुगमनात् च	பின்தொடர்ந்து பிர	अनुमतः	கொண்டாடப்பட்ட
	யாணப்படுத்தியதால்		வராய்
संसाध्य	செவ்வயிற்று	पुण्यं	புண்ணியமாகிய
कुलपति	குலபதி	स्वनिलयं तु	தனது இருப்பிடத்தி
कृषि	முனிவரை		ற்கே
अभिवाच	தண்டணிட்டு	वासाय	வாசிப்பதற்காக
प्रीतैः	மனத்திருப்தி	उपसंपेदे	திருப்பிவந்துசேர்ந்
	கொண்ட		தார்.

आश्रमं तृषिविरहितं प्रभुः क्षणमपि न विजहौ स राघवः ।

राघवं हि सततमनुगतास्तापसाश्चापंचरितधृतगुणाः ॥ २६ ॥

आपंचरितधृतगुणाः	நிஷி அனுஷ்டானம்	सः	அந்த
	ககரில் பற்றுள்ள	प्रभुः	ஸர்வேச்வரானாகிய
तापसाः	தபஸிகள்	राघवः	ஸ்ரீராமர்
सततं च	எப்பொழுதும்	कपिविरहितं	நிஷிகளில்லாத
राघवं हि	ஸ்ரீராமரையே	आश्रमं तु	ஆசிரமத்தை
अनुगताः	தியாணித்தார்கள்.	क्षणं अपि	எந்நகாலும்வரை க்கும்
		विजहौ न	விடவில்லை.

इत्यार्षे श्रीमद्रामायणे वाल्मीकीये आदिकाव्ये

अयोध्याकाण्डे षोडशोत्तरशततमः सर्गः ॥

आदितः श्लोकाः 6606

अयोध्याकाण्डे आदितः श्लोकाः 4251

सप्तदशोत्तरशततमः सर्गः—आर्जुनपत्नीनेत्रावतु षர்க்கம் ॥ १६७ ॥

अनसूयया पातिव्रत्यकथनम्—அனஸூயை பதிவ்ரதாநிமத்தைச் சொல்வது.

राघवस्त्वप्यादेषु तपस्विषु विचिन्तयन् । न तत्रारोचयद्वासं कारणैर्बहुभिस्तदा ॥ १ ॥

राघवः	ஸ்ரீராமர்	तदा	அப்பொழுது
तपस्विषु	முனிவர்கள்	बहुभिः कारणैः	பலகாரணங்களை ம்கொ
अप्यादेषु	புறப்பட்டுப்போன	तस्य	அவ்விடத்தில் [ண்டு
	பின்னர்	वासं	வாஸம்செய்வதற்கு
तु	இவ்விஷயத்தில்	अरोचयत् न	இஷ்டப்பட்டதவராயி
विचिन्तयन्	ஆலோசனை செய்து		னார்.

इह मे भरतो इष्टो मातरश्च सनागराः । सा च मे स्मृतिरन्वेति ताभित्यमनुशोचतः ॥२॥

भरतः	“பரதன்	नितं	எப்பொழுதும்
इह	இங்கிடத்தில்	अनुशोचतः	வருந்துகின்ற
मे	என்னும்	सान् च	அவர்களைப்பற்றியே
दृष्टः	காணப்பட்டான்,	सा	அந்த
सनागराः	மகாத்மர்களுடைய	स्मृतिः	நினைவு
मातरः	தாய்மார்கள்	मे	எனக்கு
च	அங்கனமே காணப் பட்டவர்.	अन्वेति	இடைவிடாதிருக்கிறது.

स्कन्धावारनिवेशेन तेन तस्य महात्मनः । हयहस्तिकर्षपैश्च उपमर्दः कृतो भृशम् ॥ ३ ॥

तस्य	“அந்த	हयहस्तिकर्षपैः च	குதிரை, யானை இவைகளில் சாணங்களால்
महात्मनः	மகாத்மரின்னுடைய	सृष्टां	மிகவும் [ஹம்]
तेन	அந்த	उपमर्दः	அசுத்தம்
स्कन्धावारनिवेशेन	சேனைவிறங்கியதால் ஹம்	कृतः	செய்யப்பட்டிருக்கிறது.

तस्मादन्यत्र गच्छाम इति संचिन्त्य राघवः । प्रातिष्ठत स वैदेया लक्ष्मणेन च सहितः ॥४॥

तस्मात्	“ஆனபடியால்	सः	அந்த
अन्यत्र	வேறிடத்திற்கு	राघवः	ரூராமர்
गच्छामः	நாம் போவோம்”,	वैदेया	வைதேகியர்களுடும்,
इति	என்று	लक्ष्मणेन च	லக்ஷ்மணரோடும்
सञ्चिन्त्य	தனக்குள் நிர்மா னித்து	सहितः	சுடையவராய்
		प्रातिष्ठत	வேசிப்புறப்பட்டார்.

सौऽश्वेराश्रममासाद्य तं ववन्दे महायशः । तं चापि भगवानत्रिः पुत्रवत्प्रत्यपद्यत ॥ ५ ॥

महायशः	மிகப்புறம்பெற்ற	ववन्दे	பணித்தென்றார்.
सः	அவர்	अत्रिः	அத்ரி
अश्वेः	அத்ரிமுனிவரது	भगवान् अपि	முனிவரும்
आश्रमं	ஆசிரமத்தை	तं	அவரை
मासाद्य	அடைந்து	पुत्रवत् च	புத்தகனெனவே
तं	அவரை	प्रत्यपद्यत	எந்தக்கொண்டார்.

स्वयमातिथ्यमादिश्य सर्वमस्य सुसक्तम् । सौमित्रि च महाभार्गा सीतां च समसान्वयत् ॥

अस्य	இவருக்கு	आदिश्य	செய்தருளி
सुसक्तं	நல்ல ஸத்தகாரங்க கொடுத்தல்	सौमित्रि च	ஸக்தம்ணரையும்
आतिथ्यं	அதிதிபூசை	महाभार्गा	மகா பரக்யவதியான
सर्वं	எல்லாவற்றையும்	सीतां च	சிதாப்பிரசாத்தியாரை யும்
स्वयं	தானே	समसान्वयत्	உபசரித்தார்.

पर्वी च समनुप्राप्तां वृद्धापामन्त्र्य सत्कृताम् । सान्त्वयामास धर्मज्ञः सर्वभूतहिते रतः ॥

सर्वभूतहिते	எல்லாப்பிராணிகளுக் குமிதம்செய்வதில்	सत्कृतां	பூஜார்தையையும்,
रतः	பற்றுடைய	वृद्धां	முதியவனுமான
धर्मज्ञः	புண்பாத்தமாவாகுமவர்	पर्वी च	மனைவியை
समनुप्राप्तां	அப்பொழுதக்குவந் து சேர்ந்தவரும்,	आसन्वा	பார்த்து
		सान्त्वयामास	பின்வருமாறு உற்சா கப்படுத்தினார்.

अनसूयां महाभागां तापसीं धर्मचारिणीम् । प्रतिगृहीष्व वैदेहीमब्रवीदपिसत्तमः ॥ ८ ॥

अपिसत्तमः	முனிவர்பெருமான்	महाभागां	'மகா பாக்வவதியான
धर्मचारिणी	தர்மபத்தியும்	वैदेहीं	வைதேகியை
तापसी	தபஸ்வினியுமாகிய	प्रतिगृहीष्व	எற்றுபசரி' என்து
अनसूयां	அனஸூயைட்டம்	अब्रवीत्	சொன்னார்.

रामाय चाचक्षे तां तापसीं धर्मचारिणीम् ॥ ९ ॥

रामाय च	ராமரிடமும்	तापसीं	தபஸ்வினியென
तां	அவளைப்பற்றி	आचक्षे	பின்வருமாறு அறி முகம்செய்தார் :
धर्मचारिणी	தனது மனைவியாகிய		

दश वर्षाण्यनावृष्ट्या दग्धे लोके निरन्तरम् । यया मूलफले सृष्टे जाह्नवी च प्रवर्तिता ॥

लोके	"உலகம்	यया	இவளால்
निरन्तरं	இடைவெளியின்றி	मूलफले	கிழக்குகளும், கனி களும்
अनावृष्ट्या	மழையின்மையால்	सृष्टे	செருந்திக்கப்பட்டன.
दश वर्षाणि	பத்துவருஷம்	जाह्नवी च	கங்காநதியும்
दग्धे	எரிக்கப்பட்டிருக்கை யில்	प्रवर्तिता	பெருகச்செய்யப்பட் டது.

उद्येण तपसा युक्ता नियमैश्चाप्यलङ्घिता । दश वर्षसहस्राणि यया तप्तं महत्तपः ॥ ११ ॥

यया	"இவளால்	उद्येण तपसा अपि	சுடுந்தவத்தாலும்
दशवर्षसहस्राणि	பதினாரசவருஷம்	युक्ता	கொண்டடப்பட்ட வள்.
महत्	கடும்	नियमैः च	விரதங்களாலும்
तपः	தவம்	अलङ्घिता	விடைந்தவள்.
तप्तं	இயற்றப்பட்டது.		

अनसूया व्रतैः स्नाता प्रत्यूहाश्च निवर्हिताः । देवकार्यनिमित्तं च यया संत्वरमाणया ॥ १३ ॥

अनसूया	"அனஸூயை"
वतैः	விதக்களை
ज्ञाता	பூர்ணமாய் செய்து முடித்தவள்.
यया	எவளால்
सन्त्वरमाणया	சிரத்தைகொண்டவ ளாய்
देवकार्यनिमित्तं	தேவகாரியமாக
प्रयूहाः च	இடைபூறுகள்

तामिमां सर्वभूतानां नमस्कार्यो यशस्विनीम् ।

वैदेही	"சேதை"
तां	அந்த
सर्वभूतानां	எல்லாப்பிராணிகளா ளும்
नमस्कार्यो	வணங்கத்தக்கவளும்
यशस्विनीं	பெரும்புகழ்பெற்ற வளும்

निवर्हिताः च	போக்கடிக்கப்பட்டன
दशराले	பத்து இரவு [வேர,
रातिः	ஒரிரவுகள
कृता	செய்யப்பட்டதோ,
सा	அவந்தான்
इयं	இவள்.
अनघ	புண்ணியா தம்பாவே!
ते	உனக்கு
माता इव	தாய்போன்றவள்.

अभिगच्छतु वैदेही वृद्धामक्रोधनां सदा ॥

सदा	எப்பொழுதும்
अक्रोधनां	கொபத்திற்றிடம் கொடாதவளும்
वृद्धां	முதியவளுமான்
इमां	இவளிடம்
अभिगच्छतु	போய்க்கொட்டும்."

एवं ब्रुवाणं तमृषिं तथेत्युक्त्वा स राघवः । सीतामुवाच धर्मज्ञमिदं वचनमुत्तमम् ॥ १५ ॥

सः	அந்த
राघवः	பூராமர்
एवं	மேற்கண்டவாறு
ब्रुवाणं	கூறும்
तं	அந்த
ऋषिं	முனிவரிடம்
तथा इति	'அங்கனமே' என்று

राजपुत्रि श्रुते त्वेतन्मुनेरस्य समीरितम् ।

राजपुत्रि	"ராஜபுத்ரி"
अस्य	இந்த
मुनेः	முனிவருடைய
समीरितं	சொல்லுகிற
एतत्	இது

उक्त्वा	கொல்லி
धर्मज्ञां	தருமறிந்த
सीतां	வினையையார்ந்து
इयं	இவளும்
उत्तमं	சிறந்த
वचनं	மொழியை
उवाच	கொள்ளார்:

श्रेयोऽर्थमात्मनः श्रीघ्रमभिगच्छ तपस्विनीम् ॥

श्रुते तु	உன்னாலும் கேட்கப்
आत्मनः	தனது [பட்டதே.
श्रेयोऽर्थं	நன்மைநின்பொருட்டு
तपस्विनीं	தபஸ்வினியை
शीघ्रं	உடனே
अभिगच्छ	தேரவடைவாயாக.

अनमूयेति या लोके कर्मभिः ख्यातिमागता । तां श्रीघ्रमभिगच्छ त्वमभिगम्यां तपस्विनीम् ॥

या	"எவள்"
लोके	உலகில்
कर्मभिः	புண்யகர்மங்களால்
अनसूया इति	அனஸூயையென
ख्यातिं	புகழை
आगता	அடைந்தவளே

तां	அந்த
अभिगम्यां	போயடைவத்தக்க
तपस्विनीं	தபஸ்வினியை
त्वं	ஓ
शीघ्रं	விரைவில்
अभिगच्छ	போயடைவாய்."

सीता त्वेदद्वयः श्रुत्वा राघवस्य हितैषिणः । तामन्निपत्नीं धर्मज्ञामभिचक्राम मैथिली ॥१८॥

மேயிலி	மிதினாமன்னன் திரு மகளாகிய	சூலா	சிரமேற்கொண்டு
सीता	வரீதாப்பிராட்டியார்	तु	உடனே
हितैषिणः	நன்மையைப்பேசுகாரும்	धर्मज्ञां	தர்மமறிந்த
राघवस्य	ரூராமரது	तां	அந்த
पुत्रम्	இந்த	अन्निपत्नीं	அந்நிமுனிவரின்
वचः	ஆக்கினையை		மனைவியை
		अभिचक्राम	சென்றடைந்தான்.

शिथिलां वलितां वृद्धां जरापाण्डुरसूर्ध्वजाम् । सततं वेपमानाङ्गीं प्रवाते कदलीं यथा ॥१९॥
तां तु सीता महाभागामनसूयां पतिव्रताम् । अभ्यवादयदव्यग्रा स्वनाम समुदाहरत् ॥

सीता	சீதாப்பிராட்டியார்	वेपमानाङ्गीं	நடுக்கமுற்ற சரீர
शिथिलां	உடல்தளர்ந்து		முடையவளாகும்,
वलितां	சருங்கி	महाभागां	மகா பாக்கியவதியும்,
जरापाण्डुर- सूर्ध्वजां }	நரையால் வெளுத்த தலைமடிகரையுடைய வளரும்,	पतिव्रतां तु	பதிவிரதைவழமான
वृद्धां	மூப்படைந்தவளும்,	तां	அந்த
प्रवाते	பெருக்காற்றில்	अनसूयां	அனஸூயையை
कदलीं यथा	வாழைமரத்தைப்	अव्यग्रा	சிரத்தையுடன்
सततं	எப்பொழுதும் [பேசல]	अभ्यवादयत्	நமஸ்கரித்தான்.
		स्वनाम	தன் பெயரையும்
		समुदाहरत्	சொன்னான்.

अभिवाद्य च वैदेही तापसीं तामनिन्दिताम् । वद्वाञ्छालिपुटा हृष्टा पर्यपृच्छदनामयम् ॥

अनिन्दितां	தேரவுரைநினைதயாகிய	हृष्टा	திருவுளமுடவந்து
तां	அந்த	वद्वाञ्छालिपुटा	அஞ்சலிஹஸ்தை
तापसीं	தாபஸியை		யாகி
अभिवाद्य	நமஸ்கரித்து		
च	அதன் பின்னர்	अनामयं	ஆரோக்கியத்தை
वैदेही	வைதேகியார்	पर्यपृच्छत्	வினாவினான்.

ततः सीतां महाभागां दृष्ट्वा तां धर्मचारिणीं । सान्त्वयन्त्यवबोद्धृष्टा दिष्ट्वा धर्मवशसे ॥

धर्मचारिणी	தர்மஜ்ஞாநிகை	सान्त्वयन्ती	உற்சாகப்படுத்து
	முடைய அவள்		கின்றவளாகி
महाभागां	மகா பாக்கியசாலி	अवबोद्ध	பின்வருமாறு
	யாகிய		மொழிந்தனள்:
तां	அந்த	धर्मं	"தர்மத்தை
सीतां	வரீதையை	अवेशसे	நீ பெருமைப்படுத்து
दृष्ट्वा	பார்த்து		கருவென்பது
हृष्टा	உள்ளம் பூரித்து	दिष्ट्वा	பகல்தலங்கல்பே

अनुसूयके षट् गहि सीता । मिली बहोरि सुशील विनीता ॥

त्यक्त्वा ज्ञातिजनं सीते पानमुद्धि च भामिनि । अवरुद्धं वने रामं दिष्ट्या त्वमनुगच्छसि ॥

भामिनि "ஸக்ததரியாகிய
सीते வலிதே!
ज्ञातिजनं சுற்றத்தாரையும்
मानं பெருமைமையையும்
उद्धि च சம்பந்ததையும்
त्यक्त्वा துறந்து
वने வனத்தில்

अवरुद्धं வளிக்கச்செய்யப்
பட்ட
रामं ராமனை
त्वं நீ
अनुगच्छसि பின்பற்றிவந்திருக்க
கொடுப்பதும்
दिष्ट्या தெய்வசங்கல்பமே.

नगरस्थो वनस्थो वा पापो वा यदि वा शुभः । यासां स्त्रीणां मियो भर्ता तासां लोका महोदयाः ॥

यासां "எந்த
स्त्रीणां பெண்களுக்கு
भर्ता கணவன்
नगरस्थः காட்டிலிருப்பினும்
वनस्थः वा காட்டிலிருப்பினும்
पापः वा பாபியிருப்பினும்

शुभः यदि वा புன்மவானிருப்பினும்
मियो இஷ்டனாகிருக்க
तासां அவர்களுக்கு
महोदया: மேலான
लोका: உலகங்களுண்டு.

दुःशीलः कामवृत्तो वा धनैर्वा परिवर्जितः । स्त्रीणामार्यस्वभावानां परमं दैवतं पतिः ॥

आर्यस्वभावानां "புண்ணியமான இயற்
கைக்குணம்படைத்த
स्त्रीणां ஸ்திரீகளுக்கு
पति: கணவனாகருவனே
दुःशीलः கெட்ட நடத்தையுள்
ளவனுமினும்,

कामवृत्तः वा தூர்த்தனானும்,
धनैः परिवर्जितः वा பொருளற்றவனுமி
नும்,
परमं சிறந்த
दैवतम् தெய்வம்.

नातो विशिष्टं पश्यामि बान्धवं विमृशन्त्यहम् । सर्वत्र योग्यं वैदेहि तपः कृतमिवाव्ययम् ॥

वैदेहि "வைதேததுரி!
विमृशन्ती நன்கு ஆலோசனை
செய்யும்

सर्वत्र எல்லாவற்றிற்கும்
योग्यं ஏற்ற
अतः இவரினும் (கணவரி
னும்,)

अहं நான்
अव्ययं அழிவற்றதாக
कृतं செய்யப்பட்ட
तपः इव தவம்போல்

विशिष्टं மேம்பட்ட
बान्धवं பந்துவை
पश्यामि न உணர்ந்திலேன்.

न त्वेनमवगच्छन्ति गुणदोषमसत्स्त्रियः । कामवक्तव्यहृदया भर्तृनाथाश्चरन्ति याः ॥२७॥

या: "எவர்கள்
कामवक्तव्य- } कामத்தின்பெட்ட
हृदया: } மனமுடையவர்களாய்
भर्तृनाथा: } கணவனையடக்கியாளு
பவர்களாய்
चरन्ति இருக்கின்றனரோ

असत्स्त्रियः கெட்ட பெண்கள்
तु இவ்விஷயத்தில்
एन इந்த
गुणदोषे குணதோஷங்களை
अवगच्छन्ति न உணராதிருக்கின்ற
வர்கள்.

அந்த

प्राप्नुवन्त्ययशश्चैव धर्मभ्रंशं च मैथिलि । अकार्यवशमापन्नाः स्त्रियो याः खलु तद्विधाः ॥

மேயிலி "மைதிலி!
தவிதா: அப்படிப்பட்டவர்கள்
யா: எந்த
ஸ்திரிய: एव பெண்களோர் ஆவர்
அகர்யவஸ: செய்வத்தகாத காரி
யத்தில்

आपन्ना: சுடுபட்டவர்களாய்
धर्मभ्रंशं च தருமத்தினழிவையும்
अयशः च அபகீர்த்தியையும்
प्राप्नुवन्ति அடைவின்றார்கள்.
खलु இது திண்ணம்.

तद्विधास्तु गुणैर्युक्ता दृष्टलोकपरावराः । स्त्रियः स्वर्गे चरिष्यन्ति यथा पुण्यकृतस्तथा ॥

குணै: "உத்தமகுணங்க
ளோடு

दृष्टलोकपरावरा: { உலகில் பூர்வீக அநு
பந்தரனாக்களைக்கொப்
பற்றியவர்களாய்
पुण्यकृत: தருமம்செய்தவர்கள்
यथा तथा போலவே
स्वर्गे तु சுவர்க்கத்திலேயே
चरिष्यन्ति வளிக்கின்றார்கள்.

युक्ता: விளங்கும்
तद्विधा: உண்ணப்போன்ற
स्त्रिय: ஸ்திரிகள்

तदेवमेनं त्वमनुव्रता सती पतिव्रतानां समयानुवर्तिनी ।

भव स्वभर्तुः सहधर्मचारिणी यशश्च धर्मं च ततः समाप्स्यसि ॥ ३० ॥

தவ் "ஆகையால்
தவ் நீ
एवं இப்படியே
एवं இவ்வாறு
अनुव्रता அனுசரிப்பவளாய்
पतिव्रतानां பதிவிரதைகளின்
समयानुवर्तिनी சம்பிரதாயத்தைப்
பின்பற்றி

सती இருந்துகொண்டு
स्वभर्तु: உன் கணவனது
सहधर्मचारिणी தர்மங்களைப்போ அனுப
भव இரு. [டிப்பவளாய்
तत: அதனால்
यशः च புகழையும்
धर्मं च தருமத்தையும்
समाप्स्यसि நீ பெறுவாய்."

इत्यार्षे श्रीमद्रामायणे वाल्मीकीये आदिकाव्ये

अयोध्याकाण्डे सप्तदशोत्तरशततमः सर्गः ॥

आदितः श्लोकः 6636

अयोध्याकाण्डे आदितः श्लोकः 4381

अष्टादशोत्तरशततमः सर्गः—ஆற்றுப்பதினெட்டாவது ஸர்க்கம். ॥ ११८ ॥

सीतायै आभरणादिदानम्—ஸீதைக்கு சூபரணம் முதலியவற்றைக் கொடுப்பது.

सा त्वेवमुक्ता वैदेही क्षनमूयाऽनमूयया । प्रतिपूज्य वचो मन्दं प्रवक्तुमुपचक्रमे ॥ १ ॥

அனமூயயா அனஸூயையவால்
एवं இவ்வண்ணம்
उक्ता உரைசெய்யப்பட்ட
सा அந்த
वैदेही வைதேஹியார்
अनमूया हि அனமூயைவற்றவ
ளாகவே

प्रतिपूज्य तु ஏற்றவாறுபசரித்துக்
கொண்டாடி
मन्दं மெதுவாய்
वचः பதில்
प्रवक्तु கொல்லை
उपचक्रमे தயார்பண்ணினான்.

सकृद्दृष्टास्वपि स्त्रीषु नृपेण नृपवत्सलः । मातृवद्भते वीरो मानमुत्सृज्य धर्मवित् ॥ ६ ॥

नृपेण	"சக்கிரவர்த்தியாரால்	नृपवत्सलः }	சக்கிரவர்த்தியாரிடம்
सकृत्	ஒருதரம்	अपि }	வா தன்மையமுடைய
दृष्टासु	பார்க்கப்பட்ட	मानं	வராகவே
स्त्रीषु	ஸ்த்ரீகள் விஷயத்தில்,	उत्सृज्य	மாதரின் சக்களத்தி
धर्मवित्	தர்மவித்தும்	मातृवत्	களென்கிற பொரு
वीरः	குமாரனுமருமிவர்	वर्तते	விட்டு [ஸரணய
			பெற்ற தாரிடத்தில்
			போல்
			நடந்துவருகிறார்.

आगच्छन्त्याश्च विजनं वनमेवं भयावहम् । समाहितं मे श्वश्वा च हृदयेऽवस्थितं महत् ॥

विजनं	"இடைநீங்கும்	समाहितं च	சூக்கூமிக்கப்பட்ட
भयावहं च	அச்சமுறுத்துவது		டதும்
वनं	காட்டிற்கு	हृदये	மனத்தில்
आगच्छत्याः	பிரயாணமான	एवं	இப்படியே
मे	எனக்கு	महत्	கெனவமாய்
श्वश्वा	மாமியாரால்	अवस्थितम्	தாக்கப்பட்டிருக்
			கிறது.

पाणिप्रदानकाले च यत्पुरा त्वप्रिसन्निधौ । अनुशिष्टा जनन्याऽस्मि वावयं तदपि मे धृतम् ॥

पुरा	"முன்பு	अस्मि	இருக்கிறேன்.
जनन्या	மாதரின்மூலம்	यत्	எந்த
पाणिप्रदानकाले च	கிவாறுகாலத்திலும்	तत्	அந்த
अप्रिसन्निधौ तु	அக்கினிக்கு முன்பாக	वावयं अपि	தர்மகியமனமும்
	வும்	मे	எனக்கு
अनुशिष्टा	உபதேசிக்கப்பட்ட	धृतम्	{ மாருது அனுஷ்டிக்க
	வளராக		வேண்டிய கடமையா
			கிறது.

नवीकृतं च तत्सर्वं वावयैस्ते धर्मचारिणि । पतिशुश्रूषणान्नार्यास्तपो नान्यद्विधीयते ॥ ९ ॥

नार्याः	"பெண்டிற்கு	तत्	அது
पतिशुश्रूषणात्	{ பர்த்தாவுக்கு சச்சு	सर्वं च	எல்லாமும்
	வை செவ்வதைக்கா	धर्मचारिणि	தருமாணுஷ்டானமு
	ட்டிலும்		டையவரே!
अन्यत्	வேறு	ते	தேவிரது
तपः	தவம்	वावयैः	மொழிகளால்
विधीयते न	கிதிக்கப்படவில்லை	नवीकृतम्	இப்பொழுது ஓர்பக
	பென்கிற		முட்ப்பட்டது.

सावित्री पतिशुश्रूषां कृत्वा स्वर्गे महीयते । तथार्चतिश्च याता त्वं पतिशुश्रूषया दिवम् ॥

சாவித்ரி
பதிசுசுரூஷா
கூர்வா
स्वर्गे
மஹீயதே
தேவநீ
பதிசுசுரூஷைய
செய்து
ஸ்வர்க்களோகத்தில்
சிறப்புந் தூங்கொண்
டாடப்படுகிறான்.

ததாருதி:
ய்
பதிசுசுரூஷயா ச
திவ்
யாதா
அதேவநுஷ்டான
தேவநீர் [மூள்ள
பதிக்கு சுசுரூஷை
செய்வதானேயே
ஸ்வர்க்களோகத்தை
அடையப்போகிறார்.

वरिष्ठा सर्वनारीणामेवा च दिवि देवता । रोहिणी न विना चन्द्रं मुहूर्तमपि दृश्यते ॥

சர்வநாரீணா
वरिष्ठा
देवता च
पुष्या
रोहिणी
எல்லா பெண்டுகள்
சிறந்தவளும் [ஹும்
தெய்வப்பெண்ணுமே
இந்த [கிய
ரோஹினியென்பவள்

திவி
चन्द्रं
विना
मुहूर्तं अपि
दृश्यते न
ஆகாயத்தில்
சந்திரபகவானை
விட்டு
ஒருநிமிஷமாவது
காணப்படுகிறார்களே.

एवंविधाश्च प्रवराः स्त्रियो भर्तृद्वयताः । देवल्लोके महीयन्ते पुण्येन स्वेन कर्मणा ॥१२॥

देवल्लोके
भर्तृद्वयताः
एवंविधाः
प्रवराः
தேவலோகத்தில்
பர்த்தாவீனிடத்தில்
மாருது சுசுரூஷை
புரியும்
இப்படிப்பட்ட
உத்தம

स्त्रियः च
स्वेन
पुण्येन
कर्मणा
महीयन्ते
பாதர்கள் மாத்திரம்
தங்கள்
புண்ய
செயலால்
உள்கு மதிக்கப்படு
கின்றனர்."

ततोऽनसूया संहृष्टा श्रुत्वाोक्तं सीतया वचः । शिरस्याघ्राय चोवाच मैथिलीं हर्षयन्त्युत ॥

अनसूया
सीतया
उक्तं
वचः
श्रुत्वा
ततः
संहृष्टा
அனஸூயை
ஸீதயா
உக்தம்
வசு
சுரூவா
தத:
சஹ்ரூ
அனஸூயை
உவந்தவளாய்

मैथिलीं
उत च
हर्षयन्ती
शिरसि आघ्राय
उवाच
மைதிலியை
உத ச
உந்தாசுப்படுத்துகிற
வளாய்
சிரசி அடியை
உவாசு
பேசினான் :

नियमैर्विविधैराप्तं तपो हि महदस्ति मे । तत्संश्रित्य बलं सीते छन्दये त्वां शुचिस्मिते ॥

सीते
विविधैः
नियमैः
आप्तं
महतं
तपः
मे
भरितं
ஸீதே!
எந்தையோ ஹிதங்க
நியமங்கனால் [நான
கிடைத்த
மஹந்தான
தவாராஜினம்
எனக்கு
இருக்கிறது.

शुचिस्मिते
तत्
बलं
संश्रित्य हि
त्वां
छन्दये
சுசிஸிதை
தத்
பலம்
சங்கிரித்ய ஹி
தவா
சுந்தயே
கபடந்த புன்னைக
கொண்ட பெண்ம
அந்த [ணியே!
தவத்திறத்தை
கைப்பற்றியிருப்ப
உன்னை [தால்
'வேண்டியதைக் கேள்'
என்கிறேன்.

उपपन्नं च युक्तं च वचनं तव मैथिलि । प्रीता चास्म्युचितं किं ते कखाणि ब्रवीहि मे ॥

மேயிலி	"மைதிலி!	அரிம	இருக்கிறேன்.
तव	உனது	ते	உனக்கு
वचनं	சொல்	उचितं	இஷ்டமாகிறது
उपपन्नं च	ஏற்றதாயும்	किं	யாதோ அதை
युक्तं च	சரியானதாகவுமிகுந்	कखाणि	செய்வேன்.
च	ஆனதால் [கிறது.	मे	எனக்கு
प्रीता	மனமகிழ்ந்தவனாக	ब्रवीहि	உரைசெய்க.

तस्यास्तद्वचनं श्रुत्वा विस्मिता मन्दविस्मया । कुतपित्यब्रवीत्सीता तपोबलसमन्विताम् ॥

तस्याः	அவளுடைய	तपोबलसमन्वितां	தவமஹிமைமையுடைய
तत्	அந்த		யவளைப்பார்ந்து
वचनं	மொழியை		
श्रुत्वा	கேட்டு	कुतं	{ 'மனோதங்களைல் லாம் நிறைவேறப்பெ ந்து அபேகையையு னது ஒன்றுயிரிலை
विस्मिता	ஆச்சர்யமடைந்த	इति	என்று
सीता	சீதை	अब्रवीत्	பதினாறுந்தாள்.
मन्दविस्मया	மெதுவாய்ப் புன்ன கைசெய்துகொண்டு		

सा त्वेवमुक्ता धर्मज्ञा तथा प्रीततराऽभवत् । सफलं च महर्षे ते हन्त सीते करोम्यहम् ॥

सा	அவளால்	सीते	"லீதே,
एव	இவ்வாறு	ते	உனக்கு
उक्ता	சொல்லப்பட்ட	हन्त	ஸர்வ மங்களங்களும் உண்டாகுக.
धर्मज्ञा	தர்மஞானியாகிய	अहं	நான்
ता	அவள்	महर्षे	அத்யந்தமனஸந்துஷ் டனைய
तु	இப்பொழுது	सफलं च	பயன்பட்டதாகவே
प्रीततरा	{ முன்னிலை அதிக மாய் பீர்த்திகொண்ட வளாய்	करोमि	செய்துகொள்ளு கிறேன்.
अभवत्	ஆனான்.		

इदं दिव्यं वरं माल्यं वस्त्रमाभरणानि च । अङ्गरागं च वैदेहि महार्हं चानुलेपनम् ॥१८॥

मया दत्तमिदं सीते तव गात्राणि शोभयेत् । अनुरूपमसंछिष्टं नित्यमेव भविष्यति ॥१९॥

वैदेहि	"விதேஹமன்னர் புத லியாகிய	माल्यं	மாலையும்
सीते	லீதே,	वस्त्रं	வஸ்திரமும்
इदं	இந்த	आभरणानि	ஆபரணங்களும்
दिव्यं	திவ்யமானதும்	अङ्गरागं च	வாஸனைத்திரவியமும்
वरं च	சிறந்ததுமாகிய	महार्हं	வெள்ளைச்சந்தனமும்
		अनुलेपनं	பண்ணீரும்

मया	என்னால்	शोभयेत्	அழகுபெறச்செய்யும்.
दत्तं	கொடுக்கப்பட்ட	नित्यं	எப்பொழுதும்
इदं च	இவை யாவும்	अनुरूपं	எற்றதாகவும்
तव	உனது	असंख्यं एव	கொஞ்சவும் வாடாத
गात्राणि	அவையங்களை	मविव्यति	விளங்கும். [தரகவே

अङ्गरागेण दिव्येन लिप्ताङ्गी जनकात्मजे । शोभयिष्यसि भर्तारं यथा श्रीविष्णुमन्ययम् ॥

जनकात्मजे	"ஜனகரின் திருமகனே !	दिव्येन	திவ்யமான
श्रीः	ஸகந்தமீதேவியார்	अङ्गरागेण	வாஸனைத்திரவியத் தால்
अन्ये	என்றும் அழிவாத	लिप्ताङ्गी	பூசப்பட்ட மேனி யுடையவளாய்
विष्णुं	விஷ்ணுபகவானை	भर्तारं	கணவரை
यथा	எப்படியோ அப்படி.	शोभयिष्यसि	விளங்கப்பண்ணுவாய்."

सा वस्त्रपङ्करागं च भूषणानि स्रजस्तथा । मैथिली प्रतिजग्राह प्रीतिदानमनुत्तमम् ॥२१॥

सा	அந்த	स्रजः च	மாலைகளையும்
मैथिली	மைதிலியார்	अनुत्तमं	சுடலனாத
वस्त्रं	ஆடையையும்,	प्रीतिदानं	ப்ரீதியால் கொடுக்கப் பட்டதை
अङ्गरागं	வாஸனைத்திரவியத் தையும்,	तथा	அப்படியே
भूषणानि	ஆபரணங்களையும்,	प्रतिजग्राह	ஸ்ஸிக்கரித்தாள்.

प्रतिगृह्य च तस्सीता प्रीतिदानं यशस्विनी । श्लिष्टाञ्जलिपुटा धीरा समुपास्ते तपोधनाम् ॥

यशस्विनी	பெரும்புகழ்படைத்த	श्लिष्टाञ्जलिपुटा	அஞ்சலிபர்த்தம் பண் னவளாயும்
सीता	சீதை	धीरा च	கம்பீரமாயும்
प्रीतिदानं	ப்ரீதியால் கொடுக்கப் பட்ட	तपोधनां	தபோதனைபின்
तद्	அதை	समुपास्ते	ஸம்பந்தித் தட்டகார்ந் தாள்.
प्रतिगृह्य	அங்கீகரித்து		

तथा सीतामुपासीनामनसूया दृढवता । वचनं प्रहृमारेभे कथां कांचिदनुमियाम् ॥ २३ ॥

दृढवता	உறுதியான விரதத் தையுடைய	अनुमियां	எப்போதும் இனிதா கதை [கிய
अनसूया	அனஸூயை	कथां	ஒன்றை
तथा	அவ்வண்ணமே	प्रहृ	கேட்க
उपासीनां	வீற்றிருந்த	वचनं	ஒரு வார்த்தையை
सीतां	விரித்தவை	आरेभे	சொல்லத்தொடங் கினாள்.

स मां दृष्ट्वा नरपतिर्मुष्टिविशेषतत्परः । पांसुकुण्डितसर्वाङ्गीं जनको विस्मितोऽभवत् ॥२९॥

मुष्टिविशेष- तत्परः	“ பிடிப்பிடிப்பாகப் பிடு கிளி எநிலத்தில் ஆணை கிபுடணிஞ்சுத	पांसुकुण्डितसर्वाङ्गी	உடம்புமுழுவதும் புழு திபடிக்குள்ள
सः	அந்த	मां	என்னை
जनकः	ஜனக	इष्टा	பார்த்தா
नरपतिः	மன்னவர்	विस्मितः	ஆச்சரியமடைந்தவ
		अभवत्	ஆனான். [ராக

अनपत्येन च स्नेहादङ्गमारोप्य च स्वयम् । ममेयं तनयेन्युत्तवा स्नेहा मयि निपातितः ॥

अनपत्येन	“ மக்கட்டுபதில்லாத அவரால்	इयं च	இவள் தான்
स्वयं च	தானே	तनया	மகள்
स्नेहा	அன்பால்	इति	என்று
अङ्गं	மடியில்	उत्तवा	சொல்லிவிட்டு
आरोप्य	எடுத்துவைத்துக்	मयि	என்விடத்தில்
सम	‘எனக்கு [கொண்டு	स्नेहः	பீதி
		निपातितः	வைக்கப்பட்டது.

अन्तरिक्षे च वायुक्ता प्रति माऽमानुषी किल । एवमेतन्नरपते धर्मेण तनया तव ॥ ३१ ॥

मा प्रति	“ என்னைப்பற்றி	धर्मेण	தர்மத்தால்
अन्तरिक्षे	ஆகாயத்தில்	तव	உனக்கு
अमानुषी	அசுரீரி :	तनया च	மகள் தான் ' என்ற
नरपते	‘மன்னவனே !	वाक्	வாக்கானது
एतन्	இது	उक्ता	சொல்லப்பட்டதாய்
एवं	இப்படித்தான்	किल	வேகவதத்தி.

ततः महृष्टो धर्मात्मा पिता मे मिथिलाधिपः । अवाप्तो विपुलामृद्धिं मामवाप्य नराधिपः ॥

ततः	“ அதனால்	अवाप्य	எடுத்துக்கொண்டு
धर्मात्मा	தர்மத்தாதுமே	मे	எனக்கு
मिथिलाधिपः	பிதிலை நிழுநாகில	पिता	பிதாவாகி
नराधिपः	மன்னவர்	विपुलं	மிகளானது
महृष्टः	பிகவும் மனச்சந்திஷ யுகொண்டவராய்	ऋद्धिं	பெருமைவை
मां	என்னை	अवाप्तः	அடைந்தார்.

दत्ता चास्मिष्टवदेवै ज्येष्ठाय पुण्यकर्मणा । तया संभाविता चास्मि स्त्रियया मातृसौहृदात् ॥

पुण्यकर्मणा	“ எதிர்க்குறிக்கொண்ட அபவரால்	स्त्रियया	கொஞ் அன்புள்ள
ज्येष्ठायै	அதந்த	तया	அவளால்
इष्टवदेवै	பிரியவான தேவரிட	मातृसौहृदात् च	பெற்ற தாய்க்கொன்ற அன்பினாலும்
अस्मि	எனம் [த்தின்	संभाविता च	கொண்டாடப்பட்ட
दत्ता	கொடுக்கப்பட்டேன்.	अस्मि	ஆனேன். [வளாகவும்

पतिसंयोगसुलभं वयो दृष्ट्वा तु मे पिता । चिन्तामभ्यगमदीनो वित्तनाशादिवाधनः॥३४॥

मे	"என்	वित्तनाशात्	உன்ன ஆஸ்தியையி
पिता	தந்தை		முத்தரால்
पतिसंयोगसुलभं	கணவனை செருவதற்	इव	எப்படியோ அப்படியே,
वयः	பருவத்தை [குரிய	दीनः तु	நீனராகவே
दृष्ट्वा	அறிந்து,	चिन्तां	மனக்கவலை
अधनः	வறியவன்	अभ्यगमत्	அடைந்தார்.

सदृशाचापकुण्डलं लोके कन्यापिता जनात् । प्रधर्पणामवाप्नोति शक्रेणापि सप्तो भुवि ॥

लोके	"உலகில்	भुवि	உலகில்
शक्रेण	இந்திரனோடு	सदृशात्	ஸமமானமானவும்
सप्तः	ஸப்தானாக	अपकुण्डलं च	தா முத்தவுமான
अपि	இருப்பினும்	जनात्	ஐனத்தினின்றும்
कन्यापिता च	கன்னிகைக்கு தந்தை	प्रधर्पणां	அவமானத்தை
	பென்றால்	अवाप्नोति	அனுபவிக்கிறான்.

तां धर्पणामदूरस्थां दृष्ट्वा चात्मनि पार्थिवः । चिन्तार्णवगतः पारं नाससादाप्नुो यथा ॥

पार्थिवः	"மன்னர்	चिन्तार्णवगतः	கிந்தையாகித் கடலில்
आत्मनि च	தன்விஷயத்திலும்		முழுகியவராய்
तां	அப்படிப்பட்ட	आप्नुवः	ஐனத்தில் முற்றிலும்
धर्पणां	அவமானத்தை		முழுகியவன்
अदूरस्थां	ஸமீபத்திலேயிருப்ப	यथा	எப்படியோ அப்படியே
	தாய்	पारं	கிசாரிவர்த்தியை
दृष्ट्वा	மனதில் நினைத்து	आससाद न	காணாதிருந்தார்.

अयोनिजां हि मां ज्ञात्वा नाध्यगच्छद्विचिन्तयन् । सदृशं चानुरूपं च महीपालः पतिं मम॥

महीपालः	"மன்னவர்	अनुरूपं च	அழகில் ஸ்திருசமான
मां	என்னை	पतिं	கணவரை [வருமாகிய
अयोनिजां	அயோநிஜமாக	विचिन्तयन् हि	கண்டுபிடிக்க பிரயா
ज्ञात्वा	மனதில் வைத்துக்		சைப்படுவவராயிருந்
मम	எனக்கு [கொண்டு		தும்
सदृशं च	குணத்தில் ஸமான	अध्यगच्छन् न	காணமுடியாதிருந்
	மானவரும்		தார்.

तस्य बुद्धिरियं जाता चिन्तयानस्य सन्ततम् । स्वयंवरं तनूजायाः करिष्यामीति धीमतः ॥

सन्ततं	"ஒச்சலெழுகின்றி	स्वयंवरं	ஸ்வயம்வரத்தை
चिन्तयानस्य	கவலைப்பட்டுக்கொண்	करिष्यामि	கொடிப்பேன்
	டிருக்கும்	इति	என்ற
तस्य	அந்த	इयं	இந்த
धीमतः	புத்திமானுக்கு	बुद्धिः	நிர்மானம்
तनूजायाः	பெண்ணுக்கு	जाता	உண்டாயிற்று.

महायज्ञे तदा तस्य वरुणेन महात्मना । दत्तं धनुर्धरं ग्रीत्या तूणी चाक्षयसायकौ ॥३९॥

महायज्ञे	"मஹாயாசகம்	அக்சயசாயகௌ	அக்சயமாயன அம்பு
तदा	சப்போது நடைபெற் றதோ அப்போது	தூணி	கனையந்த இரண்டு அம்புராத் தூணிகள்
तस्य	அவருக்கு	च	அவைகளோடு
महात्मना	மஹாத்மாவாகிய	धनुर्धरं	கிறந்த விலும்
वरुणेन	வருணதேவனால்	दत्तम्	பரிசாக அளிக்கப் பட்டது.
ग्रीत्या	ப்ரீ திகாசணமாய்		

असञ्चाल्यं मनुष्यैश्च यज्ञेनापि च गौरवात् । तच्च शक्ता नमयितुं स्वप्नेष्वपि नराधिपाः ॥

यज्ञेन अपि	"என்னபாடுபட்டா லும்	तत्	அதை
गौरवात्	மஹிமையால்	नराधिपाः	மன்னவர்கள்
मनुष्यैः	மானிடர்களால்	स्वप्नेषु अपि	கனவிலும்கூட
असञ्चाल्यं	அசைக்கமுடியாதது,	नमयितुं च	எடுத்துவைக்க
च	ஆனதால்	शक्ताः न	கவனமடந்தவர் களால் இரந்தார்கள்.

तद्धनुः प्राप्य मे विश्वा व्याहृतं सत्यवादिना । समवाये नरेन्द्राणां पूर्वमापन्त्य पार्थिवान् ॥

पूर्वं	"முன்னே	नरेन्द्राणां	மன்னவர்களின்
तत्	அந்த	समवाये	சமையல்
धनुः	தனுவை	मे	என்
प्राप्य	பெற்று	सत्यवादिना	ஸத்யவாதியான
पार्थिवान्	மன்னவர்களை	विवा	தந்தையால்
आमन्त्र्य	வரவழைத்து	व्याहृतम्	பிண்கண்டடி மோ ழிப்பப்பட்டது.

इदं च धनुरुद्यम्य सज्यं यः कुरुते नरः । तस्य मे दुहिता भार्या भविष्यति न संशयः ॥

यः नरः	"எந்த புருஷன்	दुहिता	பெண்
इदं धनुः उद्यम्य	இந்த விலை எடுத்து	भार्या	மனைவிடாக
सज्यं	சாணைற்றப்பட்டதாய்	भविष्यति	ஆகுவான்.
कुरुते	செய்கிறானோ	संशयः	செய்வன சொல்
तस्य च	அவனுக்கே		தவறுதல்
मे	என்	न	என்பது கிடையாது.

तच्च दृष्ट्वा धनुः श्रेष्ठं गौरवाद्भिरिसन्निभम् । अभिवाद्य नृपा जम्बुरशक्तास्तस्य तोलने ॥

नृपाः	"மன்னவர்கள்	तोलने च	எடுப்பதிலும்
गिरिसन्निभं	பர்வதத்திற்கு நிக	अशक्ताः	சக்தி இல்லாதவர்
तत्	அந்த [சாணை]	तस्य	அதற்கு [களாய்]
श्रेष्ठं धनुः	கிறந்த விலை	अभिवाद्य	ஒரு நமஸ்காரம் பண்ணியிட்டு
दृष्ट्वा	(மேல்) பார்த்து	जम्बुः	திரும்பிப்போய்விட்ட டர்கள்.
गौरवात्	மஹிமத்தால்		

सुदीर्घस्य तु कालस्य राघवोऽयं महायुतिः । विश्वामित्रेण सहितो यज्ञं द्रष्टुं समागतः ॥
लक्ष्मणेन सह भ्रात्रा रामः सत्यपराक्रमः ॥ ४४ ॥

சுதீர்ஃஸ
காலஸ்ய து
ராகவ:
மஹாயுதி:
ஸத்யபராக்ரம:
“வெகு
காலம் சென்ற வளவில்
ராகுகுலத்திலவதரித்த
வரும்
மதுராப்ரதாபகாஸியும்
{ உண்மையான பராக்கி
ரமம் படைத்தவரு
மாகிய

அய் ராம:
விஷ்ணுமீன
சஹித:
அஸா
லக்ஷ்மணேன சஹ
யஜ்
த்ரு
சமாगत:
இந்த ஸ்ரீராமர்
விச்வாமித்திரரோடு
கூடி வரவரையும்
தம்பியாகிய
லக்ஷ்மணனுடனும்
யாகத்தை
பார்க்க
எழுந்தருளினார்.

विश्वामित्रस्तु धर्मात्मा मम पित्रा सुपूजितः । शोवाच पितरं तत्र राघवौ रामलक्ष्मणौ ॥

धर्मात्मा
विश्वामित्र:
मम
पित्रा
सुपूजित:
“தர்மா தர்மவாகிய
விச்வாமித்திரர்
எனது
தகப்பனாரால்
நன்கு பூஜிக்கப்பட்டு
வேண்டப்பட்டவ
ராய்

சன
பிதர்
ராகவீ
ராமலக்ஷ்மணீ து
शोवाच
அப்பொழுது
தந்தைக்கு
ராகுகுலத்தவர்களா
கிய
ஸ்ரீராமலக்ஷ்மணர்
களைப்பற்றி
இங்கணமுனைத்தார்:

सुतौ दशरथस्येयौ धनुर्दर्शनकाक्षिणौ । धनुर्दर्शय रामाय राजपुत्राय दैविकम् ॥ ४५ ॥

इमौ
दशरथस्य
सुतौ
धनुर्दर्शनकाक्षिणौ
“இவ்விருவர்கள்
தசரதரின்
சுதௌ
கைமந்தர்கள்.
வில்லைப்பார்க்க ஆணை
ப்படுகிறார்கள்.

दैविकं
धनु:
राजपुत्राय
रामाय
दर्शय
தேவஸம்பந்தமான
வில்லை
இளவரசராகிய
ஸ்ரீராமருக்கு
காண்பியும்.

इत्युक्तस्तेन विप्रेण तद्धनुः समुपानयन् । ॥ ४७ ॥

इति
तेन
विप्रेण
“இவ்வந்தமாய்
அந்த
முனிவரால்

उक्त:
तत्
धनु:
समुपानयन्
ஆக்குநாடுக்கப்பட்ட
அந்த
வில்லை
எடுத்துவரச்செய்தார்.

निमेषान्तरमात्रेण तदानम्य स वीर्यवान् । ज्यां समारोप्य झटिति पूरयामास वीर्यवत् ॥

वीर्यवान्
स:
निमेषान्तरमात्रेण
“வீர்யவானாகிய
அவர்
ஒருகணப்பொழுதி
கூண்டே

वीर्यवत्
ज्यां
समारोप्य
झटिति
पूरयामास
கார்பணித்தி பெறுகிற
வண்ணமாய்
நாளை
எற்றி
சடக்கென
டங்காரம்பண்ணினார்.

तत्
आनम्य
அதை
வளைத்து

तेन पूरयता वेगान्मध्ये भग्नं द्विधा धनुः । तस्य शब्दोऽभवद्भीमः पतितस्याशनेरिव ॥४९॥

मध्ये "மத்தியத்தில்"
வேகம் வேண்டிய வலுக்களை
பூரயதா தொடுத்த
தென அவரால்
धनुः கிள்
द्विधा இருதுண்டாக
भग्नं முறிந்தது.

पतितस्य முறிந்துவிழுந்த
तस्य அதன்
शब्दः ஒலி
अशनेः இடியினது
इव எப்படியோ அப்படி
भीमः பயக்கரமாய்
अभवत् நிகழ்ந்தது.

ततोऽहं तत्र रामाय पित्रा सत्याभिसन्धिना । निश्चिता दातुमुद्यम्य जलभाजनमुत्तमम् ॥

ततः "அப்பொழுது"
तत्र அங்கிடத்திலேயே
सत्याभिसन्धिना ஸத்தியஸந்தராகிய
पित्रा தந்தையால்
उत्तमं செந்த
जलभाजनं தீர்த்தபாத்திரத்தை

उद्यम्य எனயிலெடுத்துக் கொண்டு
रामाय ஸ்ரீராமருக்கு
दातुं பாணிக்கிரகணம்செய்து கொடுப்பதற்கு
अहं நான்
निश्चिता நிக்சலிக்கப்பட்டேன்.

दीयमानां न तु तदा प्रतिजग्राह राघवः । अविज्ञाय पितुश्छन्दमयोध्याधिपतेः प्रभोः ॥

राघवः "ஸ்ரீராமர்"
तदा तु அப்பொழுதே
दीयमानां { (பாணிக்கிரகணம் செய்து) கொடுக்கப் படும் என்னை
प्रभोः பிரபுவும்

अयोध्याधिपतेः அயோத்தியின்னருமாய
पितुः தந்தையின்
छन्दे திருவுளத்தை
अविज्ञाय அறிந்துகொள்ளாமல்
प्रतिजग्राह न முக்கிரக்கவில்லை.

ततः श्वशुरमामन्त्र्य वृद्धं दशरथं नृपम् । मम पित्रा त्वहं दत्ता रामाय विदितात्मने ॥५२॥

वृद्धं "பெரியவரும்"
श्वशुरं तु மாமனருமாய
दशरथं தசரத
नृपं சக்கிரவர்த்தியாரை
आमन्त्र्य வரலாழைத்து
ततः அதன்பின்னர்
मम எனது

पित्रा தந்தையால்
विदितात्मने பெரும்புகழ்பெற்றவ
रामाय ஸ்ரீராமருக்கு [ராகிய
अहं நான்
दत्ता { (பாணிக்கிரகணம் செய்து) கொடுக்கப் பட்டேன்.

मम चैवानुजा साध्वी ऊर्मिला प्रियदर्शना । भार्यायै लक्ष्मणस्यापि पित्रा दत्ता मम स्वयम् ॥

मम "எனது"
अनुजा अपि தங்கையும
साध्वी एव புண்ணியரகமாவும்
प्रियदर्शना च கட்டழகியுமான
ऊर्मिला உள்மீளையென்பவள்
मम पिता எனது தந்தையால்

लक्ष्मणस्य லக்ஷ்மணருக்கு
स्वयं தானே
भार्यायै தர்மபத்தினியாக
दत्ता { (பாணிக்கிரகணம் செய்து) கொடுக்கப் பட்டாள்.

एवं दत्ताऽस्मि रामाय तदा तत्र स्वयंवरे । अनुरक्तास्मि धमेण पतिं वीर्यवतां वरम् ॥

एवं	"இப்படியாய்	वीर्यवतां	வீரர்களுள்
तत्र स्वयंवरे	அந்தஸ்வயம்வரத்	वरं	உத்தமரான
तदा	அப்பொழுது	पतिं	கணவரிடத்தில்
अस्मि	நான்	धमेण	தர்மப்படி
रामाय	ஸ்ரீராமருக்கு	अस्मि	நான்
वत्ता	{ (பாணிக்கொணம் செய்து) கொடுக்கப் பட்டேன்.	अनुरक्ता	அனுராகமுடையவ ளாயிருக்கிறேன்."

इत्यार्षे श्रीमद्रामायणे वाल्मीकीये आदिकाव्ये
अयोध्याकाण्डे अष्टादशोत्तरशततमः सर्गः ॥

भादितः श्लोकाः 6690

अयोध्याकाण्डे भादितः श्लोकाः 4335

एकोनविंशत्युत्तरशततमः सर्गः—தாற்றுப்பத்தேன்பதாவது ஸர்க்கம். ॥ ११९ ॥

श्रीरामस्य दण्डकारण्यप्रवेशः—ஸ்ரீராமர் தண்டகாண்டம் போவது.

अनसूया तु धर्मज्ञा श्रुत्वा तां महतीं कथाम् । पर्यष्वजत बाहुभ्यां शिरस्याघ्राय मैथिलीम् ॥

धर्मज्ञा	தர்மத்தையறிந்த	मैथिली	மீதையை
अनसूया	அனஸூயை	शिरसि आघ्राय	உச்சிமுக்கூற்று
तु	இப்பொழுது	बाहुभ्यां	இரு திருக்கரங்களால்
तां	அந்த		ஆம்
महतीं	புண்ணிய	पर्यष्वजत	கட்டியணைத்துக்
कथां	கதையை		கொண்டனன்.
श्रुत्वा	கேட்டு		

व्यक्ताक्षरपदं चित्रं भाषितं मधुरं त्वया । यथा स्वरं वृत्तं तत्सर्वं च श्रुतं मया ॥ २ ॥

स्वरं	"ஸ்வயம்வர	मधुरं	இனிமையாய்
वृत्तं	விருத்தாந்தம்	चित्रं	சமத்தாரமாய்
यथा	நடைபெற்றவண் ணமே	भाषितं	சொல்லப்பட்ட
त्वया	உன்னால்	तत्	அந்த
व्यक्ताक्षरपदं	ஸ்பஷ்டமாகிய வர்ண பதங்களையுடையதாய்	सर्वं च	எல்லாமும்
		मया	என்னால்
		श्रुतम्	கேட்கப்பட்டது.

रमेऽहं कथया ते तु हृदं मधुरभाषिणि ॥ ३ ॥

मधुरभाषिणि	"மதுரமாய்ப் பேசு பவனே !	कथया	கதையால்
		हृदं	மிகவும்
अहं	நான்	तु	இப்பொழுது
ते	உனது	रमे	மகிழ்கின்றேன்.

रविरस्ते गतः श्रीमानुषोद्य रजनीं शिवाम् । दिवसं प्रतिकीर्णानामाहारार्थं पत्रिणाम् ॥
सन्ध्याकाले निलीनानां निद्रार्थं श्रूयते ध्वनिः ॥ ४ ॥

शिவா	“ புண்ணிய	प्रतिकीर्णानां	ஆக்கங்கு திரித்தவைகளும்
रजनीं	இரவை	सन्ध्याकाले	மாலைப்பொழுதில்
उपोद्य	இருக்கச்செய்து	निद्रार्थं	உறங்குவதன்பொருட்டு
श्रीमान्	தேஜோவானான	निलीनानां	கட்டில்லுந்து மனைநாங்கொண்ட
रविः	சூரியபகலான்	पत्रिणां	பகற்களுடைய
अस्ते गतः	ஆஸ்தமயமாணர்.	ध्वनिः	தொனி
आहारार्थं	இரைக்காக	श्रूयते	கேட்கப்படுகிறது.
दिवसं	பகலில்		

एते चाप्यभिषेकार्द्रा मुनयः कलशोद्यताः । सहिता उपवर्तन्ते सलिलापुतवल्कलाः ॥ ५ ॥

एते	“ இரேதா	सलिलापुतवल्कलाः	சரமரவாய்மணிகதவர்கள்
मुनयः अपि	முனிவர்களும்		களாய்
सहिताः	ஒன்றுகூடி	कलशोद्यताः च	கைலில் கலசமேந்தி
अभिषेकार्द्राः	ஸ்தானம் செய்தவர்கள்	उपवर्तन्ते	வருகின்றார்கள்.

ऋषीणामग्निहोत्रेषु हुतेषु विधिपूर्वकम् । कपोताङ्गारुणो धूमो दृश्यते पवनोद्धतः ॥ ६ ॥

ऋषीणां	“ ரிஷிகளுடைய	धूमः	புகையானது
विधिपूर्वकं	விதிப்படி	पवनोद्धतः	காற்றினால் கிளப்பப்பட்டு
अग्निहोत्रेषु	அக்னிதேவாந்திரங்கள்	कपोताङ्गारुणः	புருவின்வயிறுபோல் சிவந்து
हुतेषु	தேறாமம் செய்யப்படுகையில்	दृश्यते	காணப்படுகிறது.

अल्पपर्णा हि तरवो घनीभूताः समन्ततः । विप्रकृष्टेऽपि देशेऽस्मिन्न प्रकाशन्ति वै दिशः॥

विप्रकृष्टे	“ அடர்ந்தபிரதேசங்களுக்கெட்டாக்னாவிரி	अल्पपर्णाः	கொஞ்சம்கிளைப்புடைய
अस्मिन्	இந்த [விருக்கும்]	तरवः हि	மாக்களும்
देशे अपि	பிரதேசத்திலும்	समन्ततः	எங்கும்
दिशः वै	திக்குகள்	घनीभूताः	கடர்ந்தவைபோலிருக்கின்றன.
प्रकाशन्ति न	விளங்கா திருக்கின்றன.		

रजनीचरसत्त्वानि प्रचरन्ति समन्ततः । तपोवनमृगा ह्येते वेदितीर्थेषु शेरते ॥ ८ ॥

रजनीचरसत्त्वानि	“ இரவில் திரியும்	तपोवनमृगाः हि	தபோவனமிருகங்கள்
समन्ततः	எங்கும் [கூடாக்கள்]	वेदितीर्थेषु	ஆசிராமபிரதேசங்களில்
प्रचरन्ति	திரிகின்றன.	शेरते	படுத்திருக்கின்றன.
एते	இந்த		

संप्रवृत्ता निशा सीते नक्षत्रसमलङ्कृता । ज्योत्स्नाप्रावरणश्चन्द्रो दृश्यतेऽभ्युदितोऽम्बरे ॥

सीते	“வரீதே,	அம்பரே	ஆகாயத்தில்
नक्षत्रसमलङ्कृता	நக்சத் திரங்கனாலழகுந்துவிளங்கும்	चन्द्रः	சந்திரன்
निशा	இரவு	अभ्युदितः	உதித்து
संप्रवृत्ता	வந்தது.	ज्योत्स्नाप्रावरणः	நிலவுபேர்த்து
		दृश्यते	விளங்குகிறது.

गम्यतामनुजानामि रामस्यानुचरी भव । कथयन्त्या हि मधुरं त्वयाऽहं परितोषिता॥१०॥

मधुरं	“இனிமையாய்	अनुचरी हि	திருவுளம்கொணுது
कथयन्त्या	வார்த்தை சொல்லிய		நடப்பவளாகவே
त्वया	உன்னால்	भव	இருப்பாயாக.
अहं	நான்	गम्यतां	நீ செல்லலாம்.
परितोषिता	மகிழ்விக்கப்பட்டேன்.	अनुजानामि	நான் விடைகொடுக்கிறேன்.
रामस्य	ஸ்ரீராமரது		

अलङ्कृतं च तावच्चं प्रत्यक्षं यम मैथिलि । प्रीतिं जनय मे वत्से दिव्यालङ्कारशोभिनी ॥

मैथिलि	“வரீதே!	वत्से	குழந்தாய்!
सम	எனது	दिव्यालङ्कार-	தீவ்யரங்காரம்
प्रत्यक्षं	முன்னிலையில்	शोभिनी	பெற்று விளங்குகிற
त्वं	நீ	मे	எனக்கு [வளாய்]
तावत् च	இப்பொழுதே	प्रीतिं	மனச்சந்துவழியை
अलङ्कृतं	அலங்கரித்துக்கொள்.	जनय	விளைவி.

सा तदा समलङ्कृत्य सीता सुरसुतोपमा । प्रणम्य शिरसा तस्यै रामं त्वभिमुखी ययौ ॥

सुरसुतोपमा	தெய்வப்பெண்ணை	तस्यै	அவளுக்கு
सा	அந்த [சிகர்த்த	शिरसा प्रणम्य	முடிதாழ்த்தி வணங்கி
सीता	வரீதை	तु	அதன் பின்னர்
तदा	அப்பொழுது	रामं	ஸ்ரீராமரை
समलङ्कृत्य	அலங்கரித்துக் கொண்டு	अभिमुखी	நோக்கி
		ययौ	சென்றாள்.

तथा तु भूषितां सीतां ददर्श वदतां वरः । राघवः प्रीतिदानेन तपस्विन्या जहर्ष च ॥

वदतां वरः	பேச்சில் வல்ல	ददर्श	கவனித்தார்.
राघवः	ஸ்ரீராமர்	तपस्विन्या	தாபசியால்
सीतां	வரீதையை	प्रीतिदानेन च	{ அன்பராளிக்கப்பட்ட தெனாம்காரணத்தால்
तथा तु	அப்படியெல்லாம்		வேலே
भूषितां	அலங்கரிக்கப்பெற்றிருப்பவளாய்	जहर्ष	உள்ளம்பூரித்தார்.

न्यवेदयत्ततः सर्वे सीता रामाय मैथिली । प्रीतिदानं तपस्विन्या वसनाभरणस्रजाम् ॥

ततः	அப்பொழுது	वसनाभरणस्रजां	ஆடையாபரணம், மாணியணைகளை
मैथिली	மிதிலைமன்னரின்	प्रीतिदानं	அன்பாஸரிக்கப்பட்ட வெகுமதியாக
	திருமகனான	सर्वे	எல்லாவற்றையும்
सीता	சிதாப்பிராட்டியார்	रामाय	ஸ்ரீராமருக்கு
तपस्विन्या	தாபசியால்	न्यवेदयत्	தெரிவித்தான்.

प्रहृष्टस्त्वभवदामो लक्ष्मणश्च महारथः । मैथिल्याः सत्क्रियां दृष्ट्वा मानुषेष्वतिदुर्लभाम् ॥

महारथः	பெரும் போர்வீர	दृष्ट्वा	கவனித்து
रामः	ஸ்ரீராமர் [ராகிய	तु	அதனால்
मैथिल्याः	விலைதக்கு	प्रहृष्टः	மகிழ்ச்சிகொண்டவ
सत्क्रियां	செய்யப்பட்டுள்ள		ராக
	உபகாரத்தை	अभवत्	ஆயினர்.
मानुषेषु	மானிடர்கள் விஷயத்	लक्ष्मणः	லக்ஷ்மணர்
	தில்	च	அங்கனமே
अतिदुर्लभां	ஆடையமுடியாததாய்		மகிழ்ச்சி.

ततस्तां शर्वरीं प्रीतः पुण्यां शशिनिभाननः । अर्चितस्तापसैः सिद्धैस्वास रघुनन्दनः ॥

शशिनिभाननः	சந்திரனையொத்த திரு	अर्चितः	கொண்டாடப்பட்டு
	முதமண்டலமுடைய	प्रीतः	மனத்ருப்திகொண்ட
रघुनन्दनः	ஸ்ரீராமர்	तां	அந்த [வராய்
ततः	பிறகு	पुण्यां	புண்ணிய
तापसैः	தபசிகளாலும்,	शर्वरीं	இரவை
सिद्धैः	சித்தர்களாலும்	उवास	கழித்தார்.

तस्यां रात्र्यां व्यतीतायामभिषिच्य हुताग्निकान् । आपृच्छेतां नरव्याघ्रौ तापसान्वनगोचरान् ॥

नरव्याघ्रौ	புருஷோத்தமர்கள்	हुताग्निकान्	தோயம்செய்து
तस्यां	அந்த [ருவர்களும்		முடித்த
रात्र्यां	இரவு	वनगोचरान्	வனவாஸிகளாகிய
व्यतीतायां	கழிந்ததும்	तापसान्	தபஸ்களை
अभिषिच्य	ஸ்னானம்செய்து	आपृच्छेताम्	போகவிடைகேட்டார்
			கள்.

तावूचुस्ते वनचरास्तापसा धर्मचारिणः । वनस्य तस्य सञ्चारं राक्षसैः समभिप्लुतम् ॥१८॥

ते	அந்த	वनस्य	வனத்தினுடைய
धर्मचारिणः	தர்மானுவட்டான	राक्षसैः	ராக்ஷஸர்களால்
	முடைய	समभिप्लुतं	எக்குபார்த்தாலு
वनचराः	வனவாஸிகளாகிய		மேற்படும்
तापसाः	தபஸிகள்	सञ्चारं	ஆபத்தை
तौ	அவ்விருவரிடத்திலும்	उचुः	பின்வருமாறு தெரிவி
तस्य	அந்த		த்தார்கள்:

रक्षांसि पुरुषादानि नानारूपाणि राघव । वसन्त्यस्मिन्महारण्ये व्यालाश्च रुधिराशनाः ॥

राघव "श्रीराम!
अस्मिन् இந்த
महारण्ये பெருங்காணகத்தில்
पुरुषादानि மனிதர்களைத்தின்னும்
नानारूपाणि பலவகை

रक्षांसि அரசர்களுக்கும்
रुधिराशनाः இரத்தத்தையறுந்து
வ்லா: வ துஷ்டர்களுக்கும்
वसन्ति வவளிக்கின்றார்கள்.

उच्छिष्टं वा प्रमत्तं वा तापसं धर्मचारिणम् । अदन्त्यस्मिन्महारण्ये तान्निवारय राघव ॥

राघव "श्रीराम!
अस्मिन् இந்த
महारण्ये பெருங்காணகத்தில்
उच्छिष्टं वा அசுசியாகவோ
प्रमत्तं वा அஜாக்கிரதையாக
வோ இருக்கும்

धर्मचारिणं தர்ம னுஷ்ட ானமு
तापसं தபஸியை [டைய
अदन्ति தின்னின்றார்கள்.
तान् அவர்களை
निवारय விலக்கியருளவேண்டும்

एष फन्था महर्षीणां फलान्याहरतां वने । अनेन तु वनं दुर्गं गन्तुं राघव ते क्षमम् ॥२१॥

राघव "श्रीराम!
एष: இதோகிருக்கும்
फन्था: तु பாததான்
वने வனத்தில்
फलानि பழக்களை
आहरतां கொண்டுவுரும்

महर्षीणां மகரிஷிகளுடையது.
दुर्गं वनं அடர்ந்த காணகத்தில்
अनेन இவ்வழியாகவோ
गन्तुं போவதற்கு
ते உனக்கு
क्षमम् ஏற்றதாகும்."

इतीव तैः प्राञ्जलिभिस्तपस्विभिर्द्विजैः कृतस्वस्त्ययनः परन्तपः ।

वनं सभार्यः प्रविवेश राघवः सलक्ष्मणः सूर्य इवाभ्रमण्डलम् ॥ २२ ॥

परन्तपः சத்ருக்களைத்தடிக்
राघवः श्रीरामர் [கச்செய்யும்
सलक्ष्मणः லக்ஷ்மணரோடும்
सभार्यः மனைகியோடும்
तैः அவர்களால்
इति इव இவ்வண்ணம் கூறி
प्राञ्जलिभिः அஞ்சலிசெய்த

तपस्विभिः தபஸிகளால்
द्विजैः அந்தணர்களால்
कृतस्वस्त्ययनः ஆசீர்வதிக்கப்பெற்ற
वनं காணகத்துள், [வராய்
अभ्रमण्डलं மேகமண்டலத்தில்
सूर्यः इव சூர்யபகவான்போல்,
प्रविवेश புகுந்தார்.

इत्यार्षे श्रीमद्रामायणे वाल्मीकीये आदिकाव्ये अयोध्याकाण्डे एकोनविंशत्युत्तरशततमः सर्गः॥

आदितः श्लोकः 6712

अयोध्याकाण्डे आदितः श्लोकः 4357

इत्यार्षे श्रीमद्रामायणे नवमेऽङ्के वर्तमानकथाप्रसङ्गः ॥

इति श्रीमद्रामायणे अयोध्याकाण्डं समाप्तम् ॥

अस्यानन्तरं आरण्यकाण्डं भविष्यति । तस्यायमाद्यः श्लोकः

प्रविश्य तु महारण्यं दण्डकारण्यमात्मवान् । ददर्श रामो दुर्धर्षस्तापसाश्रममण्डलम् ॥

॥ शुद्धिपत्रम् ॥

i) श्लोकेषु

पृष्ठम्	सर्गम्	श्लोकम्	पादम्	अवयवम्	सुचयम्
76	59	4	2	रघुनन्दनम्	रघुनन्दनः
208	75	38	2	विभृथा	विभृथा
209	75	46	1	पितृणां	पितृणां
272	87	22	1	पृष्ठे	पृष्ठे
327	95	12	2	अतिरोहन्ति	अधिरोहन्ति

ii) अन्वयाथेषु

पृष्ठम्	सर्गम्	श्लोकम्	पङ्क्तिः	अवयवम्	सुचयम्
147	67	36	2	किञ्चनः	किञ्चन
154.	69	10	1	अवःशिराः	अवःशिराः
251	83	16	1	केकया कीकं क	केकया कीकं क
310	92	25	1	स्वर्गं	स्वर्गं गतः
334	96	26	1	सह्ये	सह्ये
458	113	19	1	श्रीमाम्	श्रीमान्

